ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝΔΟΞΩΝ

ΑΝΔΡΩΝ

92
92
1152

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ.

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΡΙΒΑ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ,

τοῦ Ἰατροῦ καὶ χειρουργοῦ.

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΩΝ Χ. Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΑΙ

Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

1841

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΩΝ Χ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΑΙ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ.
1841

ΤΩ

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΩ ΚΑΙ ΠΑΝ-
ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ
Μ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ
Χ. ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΣ.

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

Ν. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩ ΤΕ ΤΗΣ Α. Υ.
ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΠΑΣΗΣ ΟΥΓ-
ΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ,
ΙΠΠΟΤΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΑΞΕΩΝ.

κ τ λ.

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΕ!

Δίκαιον ἔκρινα ν' ἀφιερώσω τὸ παρόν μου ταπεινὸν Σύγγραμμα εἰς τὴν ἔνθερμόν σου προστασίαν, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ κοινοφελῆ ῥοπήν σου, τὸ φιλόμουσόν, καὶ τὰ εὐγενῆ φρονήματά σου, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἠθικὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα στολίζουσι τὸ ὑποκείμενόν σου.

Ἐλπίζω, ὅτι θέλεις δεχθῆν εὐμενῶς ταύτην τὴν μικρὰν μέν, ἀλλ' ἐκ καρδίας μου διὰ τὸ ἄπειρόν πρὸς σὲ σέβας μου γινομένην προσφοράν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Ὅλοι γενικῶς ἔχομεν χρέος ἀπαραίτητον, νὰ ἀγαπῶμεν ὁλοψύχως τὰς ὠφελίμους γνώσεις, τέχνας καὶ ἐπιστήμας, δι' ὧν ἀναφαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀληθῶς ἄνθρωπος. Ὅσις λοιπὸν ἐσχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ φωτίσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὸν πλησίον του ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἢ διά τινος συγγράμματος, ἢ πῶς ἀλλέως, ἔχει χρέος ἱερώτατον νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐγὼ δὲ ἀποβλέπων πάντοτε εἰς τὸ τοιοῦτον, πυρπολούμενος ἀείποτε ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου, καὶ καταγινόμενος ὅση μοι δύναμις πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων κοινὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ὠφέλειαν, ἀπεφάσισα πρὸ τριῶν εἴδη ἐνιαυτῶν νὰ ἐκδόσω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου, τὸ παρὸν Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ὅλων τῶν γνωσῶν καὶ πεπολιτευμένων Ἐθνῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, Φοινίκων δηλονότι, Ἑβραίων, Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἑλλήνων, Μακεδόνων, Ρωμαίων, Τούρκων, Ρώσσων, Γερμανῶν, Ἰταλῶν, Γάλλων, Ἱσπανῶν, Πορτογάλλων, Ἀγγλων, Ὁλλανδῶν, Ἑλβετῶν, Δανῶν, Σβεκῶν, Προύσων κ. τ. λ.

Τὴν ὕλην ταύτης τῆς ἀναχειράς σου βίβλου φίλτατε Ἀναγνῶσα, τὴν μὲν μετέφρασα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, τὴν δὲ ἐρανισάμην παρὰ διαφόρων ἱστοριοσυγγραφέων Ἑλλήνων, κατ' ἐξοχὴν ὅμως παρὰ τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου, Θουκιδίδου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐτροπίου λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐδοξίας Μακρεμβολιότισσας λεξικὸν ἱστοριομυθολογικόν, Σκούφου Ἑλληνικὴ φιλολογία, Ἀνθίμου Γαζῆ Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη, Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου τοῦ

Θετταλοῦ Ἑλληνικὸς καθρέπτης, Κορνηλίου βίοι τῶν ἐξόχων Ηγεμόνων, Ἰωσίππου τοῦ Φλαβίου ἀρχαιολογία Ἰουδαϊκὴ, Δανιήλου Μάγνητος λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν, καὶ ἀπὸ ἄλλους διαφόρους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρω χάριν συντομίας. Ἐξ αὐτῶν δ' ὅλων τὰ μὲν μυθολογούμενα ἀφήσεσα, ὡς περιττὸν νὰ ἐνωθῇ ἡ μυθολογία μὲ τὴν Ἱστορίαν, τὰς δὲ ἱστορίας ἐραντίσθην, καὶ τὰς μὲν συνέτεμον, τὰς δὲ ἐξέτεινον πρεπόντως. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ὕλη τῆς παρούσης βίβλου.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ ὕφος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθην εἰς τὴν ὑφὴν τῆς παρούσης βίβλου, ἐσπούδασα ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ φυλάξω τὸ τῆς καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης, ὥστε νὰ ἦναι εὔληπτον εἰς τὸν τυχόντα. Ἀπέφυγα προτέτι τὸ πολύλογον καὶ διεξοδικὸν ὅσον ἠδυνήθην, καὶ κατέφυγα εἰς τὸ σύντομον καὶ γλαφυρὸν· διότι τὸ μὲν πολύλογον καὶ διεξοδικὸν εἶναι φύσει μισητὸν, πρῶτον διὰ τὴν περιττολογίαν, καὶ δεύτερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται ποτὲ ὁ νοῦς νὰ κατέχῃ μίαν διεξοδικὴν καὶ πολύλογον ἱστορίαν ὁποιουδήποτε πράγματος καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλ' ἐνταυτῷ προξενεῖ σύγχυσιν καὶ ἐνόχλησιν. Τὸ δὲ σύντομον καὶ γλαφυρὸν εἶναι πάντων ἄριστον καὶ χαρίεν· Προσέτι συνέταξα αὐτὸ μὲ ἰδιαίτερον τινὰ τρόπον δι' οὗ εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ ὁποιονδήποτε ὄνομα ἤθελε θελήσῃ, οἷον ἐπειδὴ τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον κατ' ἀλφάβητον, ἐὰν τὸ ζητούμενον ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Α δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Α, ἐὰν δὲ τὸ ζητούμενον ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Β. δύναται νὰ εὕρῃ αὐτὸ εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Β. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ ἱστορία εἶναι τὸ ἡδονικώτερον πάντων τῶν μαθημάτων· Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ πεπολιτευμένα ἔθνη τοῦ κόσμου, ἡ ἱστορία θεωρεῖται ὡς εὐχάριστον μάθημα, ὁποιασδήποτε ὕλης καὶ περὶ ὁποιουδήποτε πράγματος ἤθελεν εἶσθαι. Εἰς τὰς πλειοτέρας σχεδὸν διαλέκτους δύναταί τις νὰ εὕρῃ τακτικὴν γενικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ἀκολούθως ἱστορίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἱστορίας περὶ

διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ἄλλας. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὅμως πολλὰ σπανίως καὶ αὐτὰς διεσκορπισμένας πολλαχοῦ, καὶ ἄλλας συντεθημένας μετὰ μυθολογίας καὶ περιττολογίας, καὶ ἄλλας συνοπτικάς· Ὅλη σχεδὸν ἡ σοφὴ Εὐρώπη βρίθει ἀπὸ διάφορα ἱστορικὰ βιβλία πρόχειρα, δι' ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Βιογραφίας κ. τ. λ. εἶναι κοιναὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ·

Τοιοῦτον λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ ἀναχειράς σου πρόχειρον Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τοῦ ὁποίου ἡ συνεχὴς μελέτη δύναται ἀναντιρρήτως νὰ πλουτίσῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώσου ἀπὸ ἐπιστημονικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαιότητος τῶν συμβάντων· Εἰς αὐτὸ λέγω δύναται νὰ εὕρῃ τὰς ἀρχὰς καὶ προόδους τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ὡραίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης, ἡ ὁποία παρὰ τῶν παλαιῶν ἐδοξάζετο ὡς θεῖον τοῦ οὐρανοῦ δῶρον, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κοινὴν ὠφέλειαν. Εἰς αὐτὸ δύναται νὰ εὕρῃ τὰ λαμπρὰ ὀνόματα τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐζωογόνησαν, περιέθαλψαν, ἐλάμπρυναν καὶ ἐτελειοποίησαν τὴν κοινωφελῆ τέχνην τῆς Ἰατρικῆς καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας. Δι' αὐτοῦ τούτου δύναται νὰ μάθῃ, τίνες ἐχρημάτισαν περιβόητοι ἡγεμόνες, βασιλεῖς, πρίγγιπες, ἀρχισράτηγοι, ἥρωες καὶ καθεξῆς. Τίνες σοφοὶ, τίνες φιλόσοφοι, τίνες ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι· τίνες ἐξάθησαν περίφημοι διδάσκαλοι, τίνες συνέγραψαν συγγράμματα, ποῦ δὲ ἐτυπώθησαν, εἰς ποίαν ἐποχὴν, καὶ ποία εἶναι ἡ καλητέρα ἔκδοσις· Ποῖοι ἐφεῦρον τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας· πότε καὶ ποῖος ἐξάθη ὁ ἐφευρετὴς ἑκάστου πράγματος, οἷον τῶν γραμμάτων, τοῦ χαρτίου, τοῦ τύπου, τῆς ἠλεκτρικῆς, τῆς πυρίτιδος κόνεως (μπαρουτίου) καὶ τὰ παραπλήσια τούτων· Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐγεννήθη ἕκαστος, καὶ εἰς ποῖαν ἀπέθανε· ποία ἦτον ἡ πατρίς του, ποῖος ὁ πατήρ του, καὶ πῶς μέχρι τέλους ζωῆς του ἔζησε, καὶ ἐν συνόψει δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ ὅλων τούτων τὰς ἰδέας μὲ μόνην τὴν ἁπλῆν

ἀνάγνωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος, ὥσε νὰ μὴ θαυμάζῃ; καὶ ἀπορῇ ἀκούων ἕνα περικλεές ὄνομα τινὸς ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἢ περί τινος τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸν ἐφευρετὴν ἐκείνης τῆς τέχνης, ἀλλὰ νὰ ἦναι εἰδήμων τούτων· Μόνον νὰ διανοηθῇ τις πρεπόντως, πόσον θέλει θαυμάσει τοὺς περικλεεῖς τούτους ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔμειναν ἀθάνατα, τοῦ μὲν διὰ τὴν παιδείαν του, τοῦ δὲ διὰ τὰ διάφορα συγγράμματά του, τοῦ δὲ διὰ ἄλλας του ἀρετὰς, ἢ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ὁμογενεῖς του· κ. τ. λ. Εἴθε δὲ καὶ τὴν σήμερον μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς τούτους νὰ ἀναφανῶμεν τοιοῦτοι, ὁ μὲν διδάσκων ὀρθῶς περὶ ἧν κατάγεται μάθησιν, ὁ δὲ συγγράφων κοινοφελῆ βιβλία πρὸς ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, ὁ δὲ ἐφευρίσκων τί νεώτερον καὶ ἀναπληροῦν τὸ ἐλλεῖπον κ. τ. λ. Διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον πρὸς αἰώνιον μακαρισμόν.

Πρὶν δὲ μὲ ἐλέγξῃς, φίλτατε ἀναγνῶσα, διὰ τὴν τοσαύτην ἀργητα τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος πονήματος, κρίνω ἁρμόδιον νὰ σοὶ γνωσοποιήσω τὸ αἴτιον· Αμα ἔβαλα κατὰ νοῦν τὸ τοιοῦτον ἔργον, νὰ ἐκδόσω δῆλονότι εἰς φῶς διὰ τῶν Τυπογραφικῶν πιεσηρίων τὸ παρὸν σύγγραμμα, μετὰ παρέλευσιν μικροῦ τινος καιροῦ μοὶ συνέβη σφοδρωτάτη τις ἐξημηνιαία ἀσθένεια (γνωσὸν ἴσως τοῖς πολλοῖς) ἥτις ὄχι μόνον μοὶ ἐμπόδισε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἔκδοσιν, ἀλλὰ κατήντησε σχεδὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραιτηθῶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου· ἀλλ' ὡς εἴρηται ὁ ἔνθερμος ζῆλος καὶ κλίσις, τὸν ὁποῖον τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ὠφέλειαν τῆς Νεολαίας, καὶ οἱ προλαβόντες κόποι μου, ταῦτα λέγω ἅπαντα μὴν ἀφήσαντά νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον, μὲ παρεκίνησαν νὰ ἀναπτερωθῶ καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ οὕτω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ ποιῶν, ἔβαλα εἰς πρᾶξιν τὸ ἔργον πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἤδη ἐνιαυτοῦ, ὅπου καὶ ἄχρις ὥρας ἀπηλαύσαμεν τὸν πρῶτον τόμον, ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς σὺν ἄρσει θεία μετ' οὐ πολὺ εὐτυχῶς ἐξέρχται.

Δὲν ἀμφιβάλλω φίλε ἀναγνώσα, ὅτι θέλεις δεχθῇ εὐχαρίστως τοῦτο τὸ νεοφανὲς πονημάτιον, μικρὸν μὲν ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν ἔλλειψιν, ἄξιον ὅμως τῆς φιλοσοφικῆς σου περιεργείας. Εγὼ ἠθέλησα νὰ προσφέρω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Γνωρίζω τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογεῖν αὐτὴν παρρησίᾳ. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ πεπαιδευμένος τῷ ὄντι καὶ φιλογενὴς, συμπαθῶν τὴν ἀσθένειάν μου θέλει ἐπαινέσει τὸν ζῆλόν μου· γνωρίζω δὲ εὐεργέτην καὶ καλοθελητὴν ἐκεῖνον, ὅστις ἀναγινώσκων τὸ σύγγραμμα, ἤθελε τὸ μὲν ἐσφαλμένον διορθώσει, τὸ δὲ ἐλλεῖπον ἀναπληρώσει, καὶ τὸ περιττὸν ἀφαιρέσει, ὅπου καὶ ἂν θεοῦ εὐδοκοῦντος ἐπιχειρισθῶ καὶ δευτέραν ἔκδοσιν, νὰ διορθώσω αὐτὸ ἀκριβέστερον· διότι αἱ δεύτεραι σκέψεις ὡς λέγεται εἶναι καὶ σοφώτεραι. "Θεῷ μόνῳ ἴδιον τὸ ἀναμάρτητον, ἀνθρώπινον πάντως τὸ ἁμαρτάνειν,, Σὺ δὲ ᾧ ἀναγνώσα ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Γαληνοῦ·

"Χαλεπὸν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτεῖν ἐν πολλοῖς, τὰ μὲν
"ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα, τὰ δ' ἀμελέσα-
"ρον γράψαντα.

Ερρωσθε.

ΣΥΝΤΟΜΙΑΙ.

Αθην. Αθήναιος.
Αἰλ. Αἰλιανός.
Αἰσχ. Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ. Αἰσχύλος.
Αμμ. Αμμιανός.
Αντ. Λιβ. Αντώνιος Λιβεράλης.
Ανακρ. Ανακρέων.
Αντιπ. Αντίπατρος.
Απολδρ. Απολλόδωρος.
Απολ. Απολλώνιος.
Αππιαν. Αππιανός.
Αρισφ. Αριστοφάνης.
Αριστοτ. Αριστοτέλης.
Αρριαν. Αρριανός.
Βυζ. Βυζάντιος.
Δημ. Δημοσθένης.
Διον. Αλ. Διονύσιος Αλικαρνασεύς.
Διοδ. Διόδωρος.
Δι. Δίων.
Διογ. Λαερ. Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ. Διονύσιος Περιηγητής.
Εὐρπ. Εὐριπίδης.
Εὐσαθ. Εὐσάθιος.
Ηρθδ. Ηρόδοτος.
Ηρωδ. Ηρωδιανός.
Ησι. Ησίοδος.
Ησυχ. Ησύχιος.
Ηρακλ. Ηρακλῆς.
Ηφαιστ. Ηφαιστίων.
Θέογν. Θέογνις.
Θεοκ. Θεόκριτος.
Θουκ. Θουκιδίδης.
Ιουλ. Πολ. Ιούλιος Πολυδεύκης.
Ιωσ. Ιώσιππος.
Καλλιμ. Καλλίμαχος.
Κορν. Κορνήλιος.
Λουκ. Λουκιανός.
Λυκοφ. Λυκόφρων.
Μοσχ. Μόσχος.
Νίκανδ. Νίκανδρος.
Ξενοφ. Ξενοφῶν.
Οβίδ. Οβίδιος.
Οδ. Οδύσσεια.
Ομ. Ιλ. Ομήρου. Ιλιάς.
Οππ. Οππιανός.
Ορφ. Ορφεύς.
Παλαιφ. Παλαίφατος.
Παυσ. Παυσανίας.
Πινδ. Πίνδαρος.
Πλατ. Πλάτων.
Πλιν. Πλίνιος.
Πλουτ. Πλούταρχος.
Πολυβ. Πολύβιος.
Πρ. Πρὸ.
Πτολ. Πτολεμαῖος.
Σκυλ. Σκύλαξ.
Σοφ. Σοφοκλῆς.
Σουίδ. Σουίδας.
Στεφ. Βυζ. Στέφανος. Βυζάντιος.
Στραβ. Στράβων.
Υγιν. Υγῖνος.
Φαβρ. Ελ. Βιβ. Φαβρικίου Ελληνική Βιβλιοθήκη
Φιλος. Φιλόστρατος.
Φωτ. Φώτιος.
Χρ. Χρισός.

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Α

ΑΑΡΩΝ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως, Αἰγύπτιος. πρῶτος ἱερεύς, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ιουδαϊκῆς θρησκείας, γεννηθεὶς περὶ τὰ 1574. Π.Χ. Συνήργησε πολὺ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τοῦ Ισραηλιτικοῦ λαοῦ. Η ῥάβδος του ἐξετέλεσε τὰ πρῶτα θρυλλούμενα τεράσια. Μετὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐνέδωκεν εἰς τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐμόρφωσε τὸν χρυσοῦν Μόσχον. ὁ Κορέ, Δαθὰν, καὶ Αβειρὼν, ζηλοτυπήσαντες διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἱερωσύνης του, ἐπαναστάτησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κατεβυθίσθησαν πανοικεὶ εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὑπ' αὐτοὺς γῆν· τὸν δὲ Κορὲ μὲ ἄλλους περὶ τὰς 15000 χιλιάδας ψυχὰς ὁμοίους του πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέφαγεν. Ο Ααρὼν εἶχε καὶ ἄλλους δύω υἱούς, τὸν Ελεάζαρ, καὶ Ιθάμαρ. Ανεγνωρίσθη, καὶ ἐπεβεβαιώθη Μέγας Αρχιερεὺς διὰ τοῦ παραδόξου θαύματος τῆς βλαστησάσης αὐτοῦ ῥάβδου. Υπεβάσασε μετὰ τοῦ Οὖρ τοὺς βραχίονας τοῦ Μωϋσέως δεομένου, ἐνῶ ὁ Ιησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει κατὰ τῶν Αμαληκιτῶν. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1452. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 123. χρόνων, παραδοὺς εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Ελεάζαρ τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Οἱ Ιουδαῖοι ἔλαβον 86 Αρχιερεῖς μετὰ τὸν Ααρὼν, ἕως τῆς τελείας καταῤῥοφῆς τοῦ Ναοῦ.

ΑΑΡΩΝ ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἦτον ἱερεὺς χριστιανὸς, καὶ Ιατρὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οὗτος εἶναι, ὁ πλέον παλαιὸς συγγραφεύς, ὅστις ὡμίλησε πρῶτος περὶ τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας ἔζη περὶ τὸ 622. Μ.Χ.

ΑΑΡΩΝ Ι'. χαλίφης τῆς δυναστείας τῶν Αβυσσηνῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 760. Μ.Χ. ἐσάθη περίφημος ἀρχηγὸς τοῦ Εθνους του· ἦτον δίκαιος, φιλάνθρωπος, σοφὸς εἰς ποιητικὴν, Αλγεβραν καὶ Αστρονομίαν καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σοφῶν. κατὰ τὸ 801. ἔστειλε πρέσβεις εἰς Εὐρώπην μὲ μεγαλοπρεπῆ δῶρα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μέγαν Κάρολον, ἐξ ὧν ἐγνώρισαν πραγματικῶς, ὅτι αἱ τέχναι δὲν ἦσαν πάντη ἄγνωστοι εἰς τοὺς Αραβας. τὰ δῶρα συνίσαντο εἰς μίαν μετάλλινον μηχανὴν, ἄγνωστον τότε εἰς Εὐρώπην. αὕτη δὲ ἦτον ἕνα ὡρολόγιον μὲ τρο-

χους. ὁ σχηματισμός του ἦτον μία κλεψύδρα δεικνύουσα τὰς 12. ὥρας. 12. δὲ σφαῖραι πίπτουσαι ἐπ' ἀργυροῦ τινὸς πίνακος ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγον 12. θύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο 12. ἱππεῖς καὶ ἐδείκνυον τὰς ὥρας· αὕτη ἡ μηχανὴ ἐδείκνυε προσέτι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης καὶ ἑβδομάδος. οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 809. Μ.Χ. Επωνομάσθη δίκαιος, καὶ ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν ἐπωνομασθέντα Μέγαν.

ΑΒΑΡΟΣ Σκύθης τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ἐφάλη πρέσβυς εἰς Αθήνας περὶ τὰ 564. Π.Χ. τὴν δὲ φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐθαύμασεν ἡ Ελλὰς. εἶχε τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ προλέγῃ τὰς θαλασσοταραχὰς καὶ τοὺς σεισμούς.

ΑΒΑΣ, κατ' Απολλώνιον, ἐξ Αἰόλου τοῦ Ελληνος γεννᾶται ὁ Κρηθεὺς, καὶ Αθάμας βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· ἐκ δὲ τοῦ Κριθέως ὁ Αμυθάων καὶ Αἴσων. καὶ ἐκ τοῦ Αμυθάονος ὁ Μελάμπους. ἐκ τούτου δὲ ὁ Αβας. καθ' Ομηρον δὲ ὁ Ποσειδῶν γεννᾷ ἐκ τῆς Ευρυθούσης τὸν Αργεῖον, ἐξ αὐτοῦ δὲ γεννᾶται ὁ Αβας.

ΑΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυγκέως.

ΑΒΑΣ, σοφιστὴς, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς καὶ ἱστορικὰ ὑπομνήματα.

ΑΒΒΑΚΟΥΜ ὁ Προφήτης. τὸ γένος καὶ ἡ πατρίς του εἶναι ἄδηλος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανασσῆ υἱοῦ Εζεκίου· αὐτὸς ἔφερε τὰ φαγητὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.

ΑΒΒΑΣ, θεῖος τοῦ Μωάμεθ, ἐχρημάτισεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους στρατηγοὺς τῆς Αραβίας, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ νικηθεὶς ἠχμαλωτίσθη ἀπ' αὐτὸν, ὅστις ἔπειτα τὸν ἐσυγχώρησε, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον του ἀρχιστράτηγον. οἱ Οθωμανοὶ τὸν ἐσέβοντο· ὁ Καλίφης Ομὰρ καὶ Οθμὰν, διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, καὶ οἱ σημαντικώτεροι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους των δὲν διέβαινον ποτὲ ἔφιπποι ἀπ' ἔμπροσθέν του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 652. Μ.Χ.

ΑΒΒΕΡΡΟΗΣ, Ισπανὸς. οὗτος ὑπερεκθειάζει τὸν Αριστοτέλην καὶ τὸν ὀνομάζει θεὸν τῆς σοφίας· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη ψυχὴ τοῦ Αριστοτέλους. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνείας. ἔζη κατὰ τὸ 1150. Μ.Χ.

ΑΒΔΑΛΑΧ, υἱὸς τοῦ Ομὰρ· εἷς ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους, καὶ γενναιοτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ. ἦτον τόσον ἐλεήμων, ὥστε ἐνῷ περιεπάτει μὲ τὸν ἵππον του ἐσέκετο ὅππος ἀρ' ἑαυτοῦ του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐλεημοσύνην. ἠλευθέρωσε χιλίους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους εἶχε δούλους· ἀπέθανε τὸ 650. Μ.Χ.

ΑΒΔΕΡΑΜ, ὁ ὄγδοος μονάρχης τῶν Οθωμανῶν, κατὰ τὸ 912. Μ.Χ. ἤρχησε τὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν Ισπανίαν. οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐσάθη μάλλον ἔνδοξος παρὰ εὐτυχής. ἐγνώριζεν ὅλα τὰ χρέη, ὅσα χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν βασιλέα. ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, καὶ συνετέλει εἰς τὰ μέσα τῆς εὐτυχίας των, κρίνων καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς ὡς πατὴρ, οἱ δὲ ὑπήκοοι ἐπρόσφερον πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης, σεβόμενοι καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν ὡς πατέρα. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 961. Μ.Χ.

ΑΒΔΗΡΟΣ, νέος Οπούντιος καὶ ὀπαδὸς

τοῦ Ηρακλέους μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκτισεν ὁ Ηρακλῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπέθανε τὴν πόλιν Αβδηρα.

ΑΒΔΙΑΣ, Βαβυλώνιος. Ιουδαῖος τὸ γένος. οὗτος συνέγραψε τὰς πράξεις τῶν Αποστόλων εἰς ἑβραϊκὴν διάλεκτον. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ ἀπατεών, ὅστις ἐφαντάζετο, ὅτι εἶδε τὸν Χριστὸν, καὶ συνανεστράφη μετὰ τῶν Αποστόλων.

ΑΒΔΟΛΩΝΥΜΟΣ, Σιδώνιος· οὗτος ὢν ἀπὸ βασιλικὴν οἰκογένειαν ἔγεινε κηπουρὸς διὰ τὴν πτωχείαν του. ὁ Μέγας Αλέξανδρος τὸν κατέστησε βασιλέα εἰς τὴν Σιδῶνα· ὅταν ἔβαλε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Μέγαν Αλέξανδρον, ὅστις τὸν εἶπε· " δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇς, διότι ἔγινες βασιλεὺς, ἀλλὰ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, καθὼς ὑπέφερες εἰς τὴν πτωχείαν σου. ,, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη μὲ θαυμασμόν. " ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ὑποφέρω μὲ σαθερότητα ψυχῆς τὸ βασίλειον ! οἱ κόποι τῶν χειρῶν μου ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἐνῷ τίποτε δὲν εἶχον, τίποτε δὲν μελείπει. "

ΑΒΕΝΖΟΑΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σιβύλην μητρόπολιν τῆς Ανδαλουσίας περὶ τὸ 980. ἔτος, θαυμάζεται διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν, καὶ φιλοπτωχείαν ἐπειδὴ ἦτον Ιατρὸς καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς πτωχοὺς χωρὶς πληρομήν, ἐπωνομάσθη σοφὸς καὶ ἔνδοξος. λέγεται, ὅτι ἔζησεν 136. χρόνους χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ ποτέ.

ΑΒΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Ροβοὰμ, υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἐπολέμησε τὸν Ιεροβοὰμ δοῦλον τοῦ Σολομῶντος, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐφονεύθησαν εἰς τὸν πόλεμον πεντακόσιαι χιλιάδες ἄνδρες.

ΑΒΙΕΝΟΣ, Σῆξτος Ροῦφος Ιταλὸς· ἔζη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται. Αράτου μετάφρασις εἰς ἑξαμέτρους στίχους, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΒΙΚΕΝΑΣ, ὁ πλέον πεπαιδευμένος Ιατρὸς τῆς Αραβίας· εἶχε μνημονικὸν θαυμάσιον· παιδιόθεν ἔμαθε τὰ μαθηματικὰ, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικήν. ἐσάθη μυσικὸς γραμματεὺς τοῦ Σουλτάνου Καμπούς. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1036 Μ. Χ. ἐν Μεδίνῃ ἐτῶν 58. ἦτο δὲ τόσον ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς, ὥστε ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, ὅτι οὔτε ἡ Ιατρικὴ τὸν ἐδίδαξε τὸ ὑγειῶς ζῆν, οὔτε ἡ φιλοσοφία τὸ καλῶς ζῆν.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. εἶναι καὶ ἄλλος ὁμώνυμος αὐτοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅστις ἐσάθη καὶ κριτὴς τῶν Εβραίων μετὰ τὸν Ιησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἀδελφούς του. καὶ ἄλλος Αβιμέλεχ. ὅστις ἐκοιμήθη ἑβδομήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ιερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ αὐτὸς ἦτον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Προφήτου Ιερεμίου.

ΑΒΙ-ΟΣΒΙΑΣ, Ισρικὸς Αραψ. οὗτος ἀπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ιατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Αραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς πλέον ἐγκρίτους. Ραζὴς πέρσης τὸ γένος. Αλιαββὰς. Αβικένας. Αβενζοάρος. Αββερρόης. Αλβουκαζὴς. ἀποσιωπήσαντες τοὺς λοιπούς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάθησαν.

ΑΒΙΣΑΡΗΣ, ἢ Αβίσαρος, βασιλεὺς τις τῶν Ινδῶν, κατὰ Στραβ. πολεμήσας μὲ τὸν Πῶρον κατὰ τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΒΙΤΟΣ Αλκιμος, ἀπὸ τὴν Βιέννην τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀβίτου, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. συνέγραψε ποιήματα εἰς ςίχους ἑξαμέτρους. ἓν ἐξ αὐτῶν διαλαμβάνει περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ περὶ κατακλυσμοῦ· ἕτερον περὶ παρθενίας. ἔζη κατὰ τὸ 520. Μ.Χ.

ΑΒΡΑΑΜ ὁ Πατριάρχης, ἀπ' αὐτὸν κατάγονται οἱ Ἑβραῖοι. οὗτος ἀπὸ τὴν χαλδαίαν ἀπέρασε εἰς τὴν χαναάν, ὅπου ἔζη ἐκ τῆς κτηνοτροφίας. ἀναγκασμένος ποτὲ ἀπὸ πεῖναν ἀπέρασε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέςρεψε πλούσιος, καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν του Λώτ. ἔκλεξε τὰς πεδιάδας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. αἱ ὁποῖαι πόλεις κατεποντίσθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν τόπον καταπλημμυρεῖ ἕκτοτε ἡ λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. ὁ Λώτ ἐσώθη εἰς τὴν πόλιν Σιγώρ. σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐπροσκύνουν εἴδωλα καὶ ζῶα. ἀλλ' ὁ Ἀβραὰμ ἐπροσκύνει τὸν ἀληθινὸν Θεόν. οὗτος ἔζησε χρόνους 175. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1862. Π.Χ. Ηθεία γραφὴ δὲν μᾶς ἀναφέρει περὶ τῆς παιδείας αὐτοῦ. οἱ Ραββῖνοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐφεῦρε τὰ χαλδαϊκὰ γράμματα, τὴν Ἀςρονομίαν, καὶ τὴν ὀνειροκριτικήν, καὶ ὅτι συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα.

ΑΒΡΑΔΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς καὶ ὑποτελὴς εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ασσυρίων. οὗτος πολεμῶν μὲ τὸν πρῶτον Κῦρον ἀπέθανε εἰς τὴν μάχην. Ἰδὲ Ξεν. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΓΑΜΙΣΚΟΣ, Ἑβραῖος Ισπανὸς, συγγραφεὺς τῆς περιφήμου γραφῆς τῆς Ισπανίας περὶ τῆς ποσότητος τῶν ἄςρων ταῦτα δὲ τὰ ἐσύνθεσεν οὕτωπως εἰς φράσεις τινὰς, ὥςε κατὰ τὴν ἰδέαν του ἐξηγοῦντο διαφοροτρόπως τὰ νοήματά των. ἔζη περὶ τὰ 1540. Μ. Χ.

ΑΒΡΟΖΕΛΜΗΣ, Θράξ τις Ερμηνεὺς τοῦ Βασιλέως Σεύθου, ὅςις πρότερον ἐγράφετο Αβρόζελμος. Ξενοφ.

ΑΒΡΟΚΟΜΑΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ἰδὲ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

ΑΒΡΩΝ Αθηναῖος, Ισοριογράφος, ὅς ις συνέγραψε περὶ Εορτῶν καὶ Θυσιῶν τῶν Αρχαίων. Ἰδὲ Στέφ.

ΑΒΡΩΝ Γραμματικὸς, Ρόδιος, μαθητὴς τοῦ Τρύφωνος· ἐχρημάτισε σοφιςὴς εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΒΡΩΝΥΧΟΣ, ἔνδοξος Αθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεμισοκλέους, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ηρόδοτος.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ Κνίδιος, Ισορικὸς, ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος. οὗτος ἔζη περὶ τὰ 147. Π. Χ. συνέγραψε πολλὰ ἱσορικὰ, τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἐκθέσεις τινὲς περίεργοι περὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς πρὸς τὰ ζωτικὰ καὶ φυτικὰ προϊόντα. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οδσωνίου.

ΑΓΑΘΑΡΧΙΔΗΣ, ἔνδοξος ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Σάμιος, περίφημος ποιητὴς αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλώπισε τὰ θέατρα εἰς τελειοτέραν τῆς ἐποχῆς του κατάσασιν. ἔζη κατὰ τὸ 480. Π.Χ.

ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ, Ναύαρχος, Συρακούσιος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΗΣ υἱὸς τοῦ Ορθωνος. οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Πτολεμαίου εἰς δύω βιβλία. μὲ ἐπιγραφὴν, " ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν Επιτομῇ. ,, ἐξεδόθη ἑλληνιςὶ καὶ λατινιςί. ἔζη κατὰ τὸ 230. Μ.Χ.

ΑΓΑΘΙΑΣ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰτωλίας, υἱὸς τοῦ Μεμνωνίου καὶ τῆς Περικλέας. ἔζη κατὰ τὸ 590. Μ.Χ. ὁ Πατήρ του ἐξάθη Διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς, αὐτὸς δὲ ἦτον χριςιανὸς πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν προσαπίαν τῶν Ρητόρων. σώζεται μία ἱσορία συγραφεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιον. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουςινιανοῦ βασιλέως τῆς Κωνσαντινουπόλεως ἔκαμε καὶ συλλογὴν εἰς Ανθολογίας εἶδος τῶν ἐξ παρελθόντων αἰώνων ἐπιγραμματοποιῶν καὶ ποιητῶν.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, Σπαρτιάτης, περίφημος Ιατρὸς. οὗτος ἐπροσπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τόσον μετὰ τῶν ἐμπειρικῶν, καθὼς καὶ τῶν Μεθοδικῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένην ἐκλεκτικὴν αἵρεσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ ἀρχηγός.

ΑΓΑΘΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Θρασυβούλου, ὅςις ἐνίκησε εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἰδὲ Παυσ.

ΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣ, Αλεξανδρινός. Κυνικὸς Φιλόσοφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός,

ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, Αλεξανδρινὸς, περίφημος μηχανικὸς, σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου.

ΑΓΑΘΟΔΑΙΜΩΝ, χυμικὸς ὅςις ἔζη περὶ τὸν πέμτον αἰῶνα μετὰ Χριςόν.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑ, Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων. Ἰδ. Στράβ.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ, οὗτος πρὶν γίνῃ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἦτον κεραμεὺς ὁμότεχνος μὲ τὸν πατέρα του, φθάσας δὲ εἰς τὴ Βασιλικὴν ἀξίαν, ὁσάκις ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἔβαζε μεταξὺ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ πήλινα, λέγων ἀσυςόλως, ὅτι κατάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ποταπὴν τέχνην. ἐφαρμακεύθη ἀπὸ τὸν Αρκάγαθον κατὰ τὸ 990, Π.Χ.

ΑΓΑΘΥΡΣΟΣ υἱὸς τοῦ Ηρακλέους καὶ τῆς Εχίδνης ἐκ τούτου κατήγοντο οἱ Αγαθύρσιοι· Ηρόδ.

ΑΓΑΘΩΝ, Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς. ἔζη κατὰ τὸ 410. Π.Χ. ἔλαβε τὴν νίκην μὲ τὴν πρώτην του τραγῳδίαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην καὶ Παυσανίαν. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ του Επειγέως. Ομήρ. Ιλι. Π'

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, υἱὸς τοῦ Ατρέως καὶ τῆς Εὐρώπης Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἀρχηγὸς τῶν ςρατευμάτων τῆς Ελλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. ἐκεῖ ἔδωκε καὶ τὴν Βρισηΐδα εἰς τὸν Αχιλλέα, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠχμαλώτισεν, ὅταν μὲ πόλεμον ἐκυρίευσε τὴν χώραν τῆς Βερνέσης. ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴγισθον κατὰ τὸ 1183. Π.Χ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, ὅς κατεσκεύασε τὸ Ιερὸν τοῦ Ιππίου Ποσειδῶνος εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου Μαντίνειαν. ὁ Πατήρ του ὠνομάζετο Εργῖνος, βασιλεὺς τῶν Ορχομενίων ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Τρο-

φωνίου. καὶ οἱ δύω οὗτοι ἦσαν ἄριστοι ἀρχιτέκτονες. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀπόλ. καὶ Παυσ.

ΑΓΑΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, Βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου. περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἀμφιτρύωνος Βασιλέως τῶν Βοιωτῶν Ὁμηρ.

ΑΓΑΠΑΪΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας Δημ.

ΑΓΑΠΗΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. οὗτος ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τρωάδος μὲ 60. πλοῖα. Ἰδ. Ὁμηρ Ἰλ. 609.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, διάκονος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. ἔζη κατὰ τὸ 530. Μ.Χ. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. ἔγραψε πρὸς αὐτὸν 72. παραινετικὰ κεφάλαια, περιέχοντα κανόνας καὶ συμβουλὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν χρεῶν ἀναφορικῶς προς τὸ ὑπήκοον, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Βασιλικὴ σχέδη. ἐξεδόθησαν πολλάκις εἰς τὰ παρίσια καὶ ἀλλαχοῦ.

ΑΓΑΠΙΟΣ Βλησμὰς ἰθακήσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε Ἱεροκύρηξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Ἀλεξανδρινός. Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής. οὗτος ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐπιστήμης του.

ΑΓΑΠΙΟΣ, Φιλόσοφος, Ἀθηναῖος τὸ γένος, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΓΑΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ὑρμήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολ.

ΑΓΑΡΙΣΤΗ, Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικιῶνος, σύζυγος καὶ τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. – Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ Μήτηρ τοῦ Περικλέους.

ΑΓΑΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ Πατὴρ τοῦ Πολυξένους, Βασιλέως τῆς Ἠλιδος. εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης Ὁμηρ.

ΑΓΑΣΙΑΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἐφέσιος, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου, καὶ δωρικῶς ἀγησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὄνομα ἄλλοι ὑποθέττουν ἄλλον.

ΑΓΑΣΙΑΣ ὁ Στυμφαλίτης ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐξ Ἀρκαδίας. Ξενοφ.

ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ, σοφὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἔκαμε νὰ ἀνθῇ ἡ εἰρήνη εἰς τὴν ἐπικράτειάντου. ἐρωτηθεὶς πῶς ἠμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ ζῇ μὲ ἀσφάλειαν; ἂν φέρηται, ἀπεκρίθη, πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἕνας πατὴρ πρὸς τὰ ἰδιά του τέκνα. ἔζη κατὰ τὸ 650. Π.Χ.

ΑΓΑΣΤΡΟΦΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν εἰς τὴν μάχην.

ΑΓΑΫΗ Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Πενθέα. αὕτη ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πενθεὺς δεν τὸν ἐδόξαζεν, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Μητέρα του.

ΑΓΑΥΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρωαδιτῶν. τούτου τὸ ὄνομα φέρει διὰ ἐπίθετον Ἀθυδηνός τις Ἰλ.

ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν Διδάσκαλος τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου σχολείου. οὗτος ἐπρόσθεσε τελειοποιήσεις

εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικήν. ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Νεαπόλεως. ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 1591. Μ.Χ.

ΑΓΔΑΒΑΤΑΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἀχ.

ΑΓΕΛΑΔΑΣ, ὄνομα δύω περιφήμων ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων. ἐξ αὐτῶν ὁμὲν ἔζη κατὰ τὸ 520. Π.Χ. ὁδὲ κατὰ τὸ 453. Π. Χ. Ἀνθολ.

ΑΓΕΛΑΟΣ, υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἰλ. Θ΄.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Δαμάσορος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπισρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην. Ὀδ. υ.

ΑΓΕΛΑΟΣ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἀπολ.

ΑΓΗΝΩΡ, Βασιλεὺς τῆς Φοινίκης οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Τηλέφασιν τῶν Κάδμον, τὸν Φοίνικα, τὸν Κόληκα καὶ τὴν Εὐρώπην. Ζήτ. Κάδμον.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΟΣ Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεσράτου νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ 481. Π.Χ. Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ, εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον σημαντικούς, καὶ περιφήμους Βασιλεῖς τῆς Λακεδαίμονος καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς εἰρήνην. οὗτος παιδίον ὤν, τὸν ἔβαλεν ὁ Πρόεδος τῶν παιδίων νὰ καθήσῃ εἰς ἄσημον τινὰ τόπον, καὶ μόλον ὅτι ἦτον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὑπήκουσε λέγων "ἐγὼ θέλω ἀποδείξει, ὅτι δὲν τιμᾷ ὁ τόπος τοὺς Ἥρωας, ἀλλ' οἱ Ἥρωες τον τόπον,, ἀφοῦ δὲν ἔγινε Βασιλεὺς δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ἀλλὰ ζῶν μετρίως κατὰ πάντα ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, ὄχι εἰς τὰς τρυφὰς καὶ χαυνότητα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀνδρείαν. ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ καρπὸς τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου ἦτον ἡ καταφρόνησις τῶν ἡδονῶν. Ξένος τις ἐθαύμαζε βλέπων τὸν ἴδιον Βασιλέα ἐνδυμένον ὅμοια μὲ τοὺς λοιποὺς Σπαρτιάτας, καὶ τρεφόμενον μὲ τὴν αὐτὴν τροφήν. ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἔπαυσε τὸν θαυμασμόν του, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. οὕτω διὰ μέσου αὐτῆς τῆς μετριότητος διατηροῦμεν ἓν πολύτιμον πρᾶγμα, τὴν ἐλευθερίαν,, ἐφάνη φοβερὸς καὶ ἔνδοξος νικητὴς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους, καὶ ὑπερασπίσθη γενναίως τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν κινημάτων τῶν Θηβαίων, καθὼς καὶ ὅλας τὰς ὑπ' αὐτῶν πολεμουμένας Ἑλληνικὰς πολιτείας. ἐπισρέφων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀνίατον πάθος καὶ ἀπέθανε εἰς τὸν λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Λιμὴν τοῦ Μενελάου. ἀποθνήσκων δὲ διέταξε νὰ μὴ σήσουν ἄγαλμα εἰς τιμήν του, "ἂν ἐγὼ, εἶπεν, ἔκαμα κἀνὲν λαμπρον ἐπιχείρημα, αὐτὸ ἱκανὸν νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐχὶ τὰ ἀγάλματα,, ἀπέθανε κατὰ τὸ 361. Χ.Π.

ΑΓΗΣΙΜΑΧΟΣ, Αἰτναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΓΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ἔμπειρος θαλασσινὸς Ῥόδιος. ἔζη περὶ τὸ 200. Π.Χ. οὗτος συνήργησε εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς

ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας.

ΑΓΗΣΙΠΠΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης, φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ηρακλείας Θου. Ε'.

ΑΓΗΤΟΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Αλκείδου τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε μὲ ἁπάτην ὁ Αρίσων Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΑΓΙΔΗΣ, ἢ Αγις, πρῶτος υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Αργείους εἰς ἕνα αἱματώδη πόλεμον. εὑρισκόμενος ποτὲ πλησίον τῆς Μαυριτανίας κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν, καὶ πληροφορημένος ὢν, ὅτι ἔμελλε νὰ χάσῃ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον, διότι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν περισσότεροι, " κάμνει χρεία, εἶπε, νὰ πολεμήσῃ τις ἐναντίον εἰς πολλούς", . τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον εἶδος μαθήσεως ἐγυμνάσθησαν οἱ Σπαρτιᾶται; εἰς τὸ νὰ ἠξεύρουν, εἶπε, νὰ προσάζουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν τὴν προσαγήν.

ΑΓΙΔΗΣ, δεύτερος υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἐφημίσθη εἰς τον πόλεμον τῆς Πελοποννήσου. οὗτος ἐσυνείβιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ φθονεροὶ ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ δυσχεῖς, ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τιμωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. τον ἠρώτησε ποτὲ ἕνας κακοποιὸς, ποῖος ἦτον ὀκαλήτερος τῶν Σπαρτιατῶν; αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη. ὅς τις δὲν σὲ ὁμοιάζει. ἀπέθανε τὸ 907. Π.Χ.

ΑΓΙΔΗΣ τρίτος, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου, καὶ ἔκγονος τοῦ Αγησιλάου. μόλον ὅτι παιδιόθεν ἀνετράφη εἰς τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἀριστοκρατίας, νέος ὢν παρέτησεν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ νὰ μεταρρυθμήσῃ, ὄχιμόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν Σπάρτην, ἥτις εἶχε διαφθαρῆ ἀπὸ τὰς καταχρήσεις. μόλα ταῦτα ἐμισήθη ἀπὸ τοὺς Εφόρους, καὶ ἐκατηγορήθη ὡς ἀνατροπεὺς τῶν ἠθῶν καὶ νόμων τοῦ Λυκούργου, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. εἰς φυλακὴν εὑρισκόμενος ἐρωτήθη, ἂν μετενόησε δι αὐτὰς τὰς καινοτομίας. " ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ γεναιότητα, δὲν θέλω μετανοήσει εἰς τὰ ἐπιχειρηματάμου, τὰ ὁποῖα θέλλουν ἐνωθῆ πάντοτε μὲ τὴν τιμιότητα, μόλον ὅτι ἠξεύρω, ὅτι ταῦτα ἄλλο βραβεῖον δὲν θέλουν μοὶ δώσει παρὰ τὸν θάνατον. ὅταν δὲ εἶδε τὸν δήμιον πλησιάζοντα μὲ σχοινιον εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ κλαίοντα " ἄφες, εἶπεν, ἐγὼ νὰ κλαίω τὴν ἀτυχίαν μου καταδικαζόμενος ἀδίκως, καὶ τυλίξας εὐθὺς τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν δήμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

ΑΓΙΔΗΣ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὸ 250. Π.Χ. ὅσις κατ' ἀρχὰς ἐξωρίσθη καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα, ὅπου ἐθανατώθη κατὰ 244. Π.Χ.

ΑΓΙΛΟΫΛΦΟΣ, πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λομβαρδίας (ἐπαρχία τῆς Ιταλίας.) ὅπου ἔγινε χριστιανός. πρὶν ν' ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον, ἦτον Δούξ τοῦ Τορίνου. ἐκλεγθεὶς σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Θεοδολίνδας, ἐξεύθη Βασιλεὺς μὲ σιδηροῦν στέφανον. ἀπέθανε τὸ 613. Μ.Χ.

ΑΓΙΣ, ἰδὲ Αγίδης.

ΑΓΚΑΪΟΣ, Γεωργός. φυτεύων ἀμπελῶνα, ἐφέρθη μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς δούλους του. ὅθεν καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν

κατηράσθη νὰ μὴ φθάσῃ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου. ἀλλ' ὁ Αγκαῖος, ὅταν ἔφθασεν ὁ καρπὸς, ἐτρύγα χαίρων, καὶ ἐπρόσαξε τὸν δοῦλον νὰ τὸν κεράσῃ. ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόματου, τὸν ἐνθύμισε τὴν κατάραν. ὁ δὲ δοῦλος εἶπε " μεταξὺ χειλέων καὶ κύλικος πολὺ τὸ διάσημα,, ἐν τοσούτῳ ἦλθεν ἄλλος λέγων, ὅτι χοῖρος μέγιστος φθείρει τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. ὁ δὲ Αγκαῖος ἀφήσας τὸ ποτὸν, ὥρμησε κατὰ τοῦ χοίρου, καὶ πληγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. ὁ Φερεκύδης λέγει, ὅτι ὑπὸ χοίρου Καλυδωνίου, (ἡ δὲ Καλυδὼν πόλις τῆς Ακαρνανίας εἰς τὴν Ηπειρον.) ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ ἀπέθανε.

ΑΓΚΟΣ Μάρκος, τέταρτος Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Τοῦλλον Οστίλιον κατὰ τὸ 638. Π.Χ. ἐπολέμησε μὲ νικητικὰ τρόπαια κατὰ τῶν Λατίνων. ἐνίκησε προσέτι τοὺς Βεεϊσεις, τοὺς Φιδηνάτους, τοὺς Βολούσκους, καὶ τοὺς Σαβίνους. ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Βασιλειόν του καὶ τὸ ὄρος ὀνομαζόμενον Ιανίκουλον. ἦτον φίλος τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τεχνῶν. ἐβασίλευσε χρόνους 34.

ΑΓΛΑΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Αθηναίου Μεγακλέους. περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετρον ἀδδηφαγίαν της. Αιλιαν.

ΑΓΛΑΟΝΙΚΗ, ἢ Αγλανίκη, θυγάτηρ τοῦ Ηγήτορος Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις τῆς Αστρονομίας, προέλεγε δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης. Πλουτ.

ΑΓΛΑΟΣ, πένης τις ἀνὴρ, ζῶν ἀπὸ τὴν γεωργικήν. περὶ τοῦ ὁποίου ἀπεκρίθη τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὅτι εἶναι εὐτυχέστατος, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Κροίσου, ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ. Ανάχ. περι.

ΑΓΛΑΟΦΩΝ, ὄνομα δύω περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα Π.Χ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Αριστοφῶντος, ζωγράφων περιφήμων. Πλάτ. ὁ δ' ἄλλος ἦτον υἱὸς τοῦ Αριστοφῶντος, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ζῶν περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα. Π.Χ. πλάτ.

ΑΓΝΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αγνίου, εἷς τῶν Αργοναυτῶν. Απολ. Ροδ.

ΑΓΝΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Τίφυος. Απολ.

ΑΓΝΟΔΙΚΗ, γυνή τις ἐν Αθήναις, ἥτις πρώτη ἤρχισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Μαμμικὴν τέχνην εἰς τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐνῷ πρότερον ἐγεννοῦσαν μὲ τὴν βοήθειαν ἀνδρῶν Ιατρῶν. ὑγιν.

ΑΓΝΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Αμφίπολιν. Θου. Β'. ὅθεν Αγνώνεια, μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Αγνωνος.

ΑΓΝΩΝ, Τηΐος, Αξιωματικὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αιλιαν.

ΑΓΝΩΝΙΔΗΣ, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην. οὗτος ἐθανατώθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους περὶ τὰ 318. Π.Χ. Αφοῦ ἐπληροφορήθησαν τὴν κατὰ τοῦ Φωκίωνος ἄδικον καταδίκην.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, περίδοξος δημαγωγὸς ἐν Αθήναις. οὗτος διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον εὐτελοῦς κατα-

σάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης. Αριστοφ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ἀγαλματοποιὸς Πάριος. μαθητὴς καὶ ἐπιτήδειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἔν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκεται εἰς τὸ χωρίον τῆς Αττικῆς Ραμνοῦντα.

ΑΓΟΡΑΝΑΞ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου. Καλλίμ.

ΑΓΡΑΥΛΟΣ. αὕτη μετὰ τὸν θάνατόν της ἐτιμήθη ὡς θεά, εἰς τὴν Κύπρον εἶχε καὶ ναόν. καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς της ἐθυσιάζετο κατ' ἔτος μία δυσυχὴς παρθένος. ἕως ὅτου θίφιλος Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν. προσάξας νὰ θυσιάζηται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δάμαλις ἀντὶ τῆς παρθένου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, υἱὸς τοῦ Ηρώδου. ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ιουδαίας, ἔδειξεν ἓν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα εὐγνωμοσύνης. μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐφέρετο εἰς φυλακὴν διὰ προσαγῆς τοῦ Τιβερίου ἐδίψησε μὲ ὑπερβολήν. Θάυμασος δέ τις λεγόμενος ἐπότισε τὴν δίψαν του. ἔπειτα δὶ ἀμοιβὴν ὁ Αγρίππας ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, τὸν ἔκαμε ἐπισάτην τῶν κτημάτων του, καὶ ἀποθνήσκων, διέταξε εἰς τοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ ἐπάγγελμα. ἀπέθανε κατὰ τὸ 43. Μ.Χ.

ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος. ἦτον ὡραία, πλὴν φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος. τρὶς ὑπανδρεύθη, καὶ τὸν ἔσχατον ἄνδρα της τὸν Αὐτοκάρτορα Κλαύδιον καὶ θεῖόν της ἐφαρμάκευσεν ἡ ἰδία, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρονὸν ὁ υἱός της Νέρων. ἕνας ποτὲ τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ Νέρων μίαν ἡμέραν θέλει τὴν θανατώσει. αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη "δὲν πειράζει, ἂν αὐτὸς μὲ φονεύσῃ, φθάνει μόνον νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.,, ἴδε Νέρων.

ΑΓΡΥΡΙΟΣ, δημαγωγός τις ἐν Αθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ συναθροιζομένων Αθηναίων εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου τὸν ἐκλεξαν στρατηγόν. ὁ Αριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλθακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς. Αρις. καὶ Αργύριος παρὰ Ξενοφ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ. εἷς τῶν ἐπισήμων Ελλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος. Ιλ. Ε΄.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ταφίων, καὶ πατὴρ τοῦ Μαίτου, φίλος δὲ τοῦ Οδυσσέως. Ομηρ. Οδυσ.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων. Οδυσ. Θ.

ΑΓΧΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου, καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αιγύπτου. Απολλόδ.

ΑΓΧΙΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κάπυος. ὅταν οἱ Ελληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τρωάδα, αὐτὸς ἦτον ὑπέργηρος, καὶ ἐκινδύνευε νὰ καῇ ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. ὁ δὲ Αἰνείας τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν Σικελίαν μαζῆ του ὅπου καὶ ἀπέθανε ταφεὶς ἐντίμως εἰς ὄρος Ερυξ.

ΑΓΧΙΤΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. ἔνδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της αὕτη κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον, ὅτι ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ελλήνων. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο Αλειθέα. Πλούτ.

ΑΓΧΟΥΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Μίδου Βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελενῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμόν. Πλούτ. καὶ Οππιαν.

ΑΔΑ, θυγάτηρ τοῦ Εκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιδριέως Βασιλέως τῆς Καρίας. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. Αρριαν. ἀναβ. Α΄.

ΑΔΑΜ, ὁ ἐκ θείας χειρὸς πλασθεὶς πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. ἐξάθη ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης. ἔζησε χρόνους 930. καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ Ραββῖνοι, οἵτινες μετέφρασαν τὸν βίον του ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ ἔπειτα ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην Ελληνικήν.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Κοραὴς, χῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῇ 27. Απριλίου. 1748. υἱὸς τοῦ Ιωάννου Κοραῆ χίου. καὶ τῆς Θωμαΐδος Ρυσίας Σμυρναίας. οὗτος ὁ ἔνδοξος Ελλην παιδιόθεν ἐσπούδασε εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Σμύρνης τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Αρχιδιδασκάλου Χρυσάνθου Καραβία Ιθακησίου, ἔπειτα τὴν Ιταλικὴν, Λατινικὴν, καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον καὶ Εβραϊκὴν. τὸ 1812. ἀπέρασε εἰς τὸ Μονσπελλιέρον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Ιατρικὴν, ἀπέθανε εἰς τὸ Παρίσιον τῇ 6. Απριλίου 1833. τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς εἶναι τὰ ἀκόλουθα. ἐξεδοθησαν τὸ 1799. χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, Ελληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μὲ προλεγόμενα καὶ σημειώσεις Γαλλικὰς. τὸ 1800. περὶ Αέρων ὑδάτων καὶ τόπων τοῦ Ιπποκράτους. τὸ 1801. τὸ Σάλπισμα πολεμιστήριον τῆς μεταφράσεως τοῦ Βεκαρίου. τὸ Γαλλιστὶ γραμμένον ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ελλάδος. τὸ 1803. τοῦ Ηλιοδώρου τὰ Αἰθιοπικὰ, μὲ σημειώσεις Ελληνικὰς, καὶ προλεγόμενα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Ελλήνων Γλῶσσαν. τὸ 1805. τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην. τὸ 1830. ἐξέδωκεν ἀνωνύμως τὴν παράδοξον συμβουλὴν τριῶν ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν Ιούλιον τὸν τρίτον.

ΑΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ασίου Ομηρ. Ιλ. Ν.

ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Αχαιμενίδους, Ιθακήσιος, Αχαιμενίδαι δὲ ἐκαλεῖτο καὶ μία γενεὰ τῆς Περσίας τῶν ἐπισημοτέρων Γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες, ἐξ ἧς ἐκλέγοντο καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ηρόδοτος.

ΑΔΔΙΣΩΝ Ιωσὴφ, ποιητὴς ἔνδοξος, καὶ λαμπρὸς Φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν κατὰ 1672. Μ.Χ. περὶ δὲ τὸ 1695. συνέγραψε ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ Γολιέλμου τρίτου. ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα, ἀναφέροντα ἐγκωμιαστικῶς θριάμβους τοῦ ἔθνους του, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ. ἐσάθη μυστικὸς γραμματεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ μετ' οὐ πολὺ παραιτήσας τὸ ἔργον τοῦτο, ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν σπουδήν. ἀπέθανε τὸ 1719. Μ.Χ.

ΑΔΕΒΙΓΗ, θυγάτηρ τοῦ Εὐρίκου ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ ἀνεψιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Οθωνος πρώτου. ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον. ἀπέθανε τὸ 980. Μ.Χ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

Συμ. Επ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Αλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ. Ξενοφ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. Αχ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κήπιδος ἐξ Αθηνῶν. Πλάτ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίφρονος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φιλοσόφου. Πλάτωνος. Πλάτ. Πολ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καράσχρου. Πλάτ.

ΑΔΕΡΒΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Μικίψα Βασιλέως τῆς Νουμιδίας. οὗτος ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ιουγούρθα, καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων, ἡ δὲ Γερουσία διώρισε τὸν Αδερβάλην νὰ ὁρίζῃ τὴν κάτω Νουμιδίαν, τὸν δὲ Ιουγούρθα τὴν ἄνω. ἀλλ' αὐτὸς μὴ εὐχαριστούμενος, ἐπολέμησε τὸν Αδερβάλην, καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸ 113. Π.Χ.

ΑΔΜΗΤΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον ὅστις συνήργησε ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ελλάδος, μόλον ὅτι ἐφαίνετο ἀδιάφορος. ὅταν δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας, αὐτὸς τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ τὸν ἐπρομήθευσε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καταφεύγοντα εἰς Περσίαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. οὗτος ἐνυμφεύθη τὴν Αλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἀπέθανε ἑκουσίως διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. ἔζη περὶ 1840. Π.Χ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, Βασιλεὺς τοῦ Αργους. οὗτος ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας του μὲ δύω ἐξωρίστους, τὴν μὲν Αργείαν μὲ τὸν Πολυνίκην, τὴν δὲ Δυϊπύλην μὲ τὸν Τυδέα, ἀφοῦ τοὺς ὑπεσχέθη καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστροφήν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν σοφῶν. ἔζη περὶ τὰ 180. Π.Χ. ἦπατρίς του ἦτον ἡ Τύρος. ἐχρημάτισεν μαθητὴς Ηρώδου τοῦ Αττικοῦ, καὶ διάδοχος τῆς σχολῆς εἰς τὰς Αθήνας. ὁ Καῖσαρ Αντώνιος τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ τὸν ἔχειλε πολλάκις καὶ δῶρα. ἐχρημάτισεν ἔπειτα καὶ Διδάσκαλος εἰς τὴν Ρώμην.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Εκκλησιαστικὸς Συγγραφεὺς, συνέγραψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν. ἔζη τὸ 450. Μ.Χ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 117. Μ.Χ. φιλήσυχος Καῖσαρ, μολονότι πρὶν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ἔτρεφε κατὰ τοῦ λαοῦ ἐχθροπαθείας τινάς. Γέροντος τινὸς ζήτημα ἠρνήθη ποτὲ, πρὸς τοῦτον δὲ παρουσιασθέντα καὶ δεύτερον μὲ κεφαλὴν καλλωπισμένην ὡς νέος, καὶ αἰτοῦντα, ὁ Βασιλεὺς ἀστείως εἶπε. "τοῦτο ἠρνήθην καὶ τοῦ πατρός σου,,.

ΑΔΡΥΜΑΧΟΣ, Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Λουκ.

ΑΔΥΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Μετάλκην. Απολλόδ.

ΑΔΩΝΙΣ, υἱὸς τοῦ Κινύρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθέρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος.

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ, Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μαχεσάντων μετὰ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν. οὗτος ἐφόνευσε

τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον. Ηρόδ.

ΑΕΡΟΠΗ, γυνὴ τοῦ Ατρέως, ἐμοιχεύθη ὑπὸ τοῦ Θυέστου, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

ΑΕΤΙΟΣ, Ιατρὸς ἀπὸ τὴν Αμιδα πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Μεσοποταμίας κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. Χριστιανός. Εχρημάτισε καὶ Κόμης. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ Ιατρικῆς εἰς 16. Βιβλία.

ΑΕΤΙΩΝ, περιφημός τις Ζωγράφος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ Λουκ.

ΑΖΑΗΛ, καὶ υἱὸς Αδερ, ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Συρίαν κατὰ τὸ 865. Π. Χ.

ΑΖΑΝ, ἢ Αζὴν Ιων. υἱὸς τοῦ Αρκάδος καὶ τῆς Ερατοῦς. πατὴρ τοῦ Κλήτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Αρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτοῦ Αζανία. Παυσ.

Αζάνης, εἷς τῶν στρατευσάντων μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ελλάδος στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ηρόδ.

ΑΖΑΡΙΑΣ, ὁ αὐτὸς καὶ Οὐσίας, κατὰ τὸ 811. Π.Χ. Εβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ιουδαίας, ἐταπείνωσε τοὺς Φιλυσταίους, ἐξήπλωσε τὰ Ορια τῆς Επικρατείας του. διεδέχθη δὲ ἔπειτα τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ὁ υἱὸς του Ιωάθαμ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς του Αχαζ.

ΑΖΕΜΙΛΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Τύρου. Αρρίαν.

ΑΖΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κλειμένου ἐκ τοῦ Ορχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Αργίνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ακτορος. Παυσ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ελληνος. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ορχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ὑπ αὐτοῦ Αθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος, λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὸν Ελληνα. εἶτα δὲ νυμφευθεὶς τὴν Ινὼ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ τελευταῖον τὴν Θερμιστὼ θυγατέρα τοῦ Υψέως Βασιλέως τῶν Λαπίθων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ερύθιον, Σχοινέα, καὶ Πτῶον Απολλδ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ὁ Μέγας, Διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296. Μ.Χ. ἀπέθανε κατὰ τὸ 373. ἦτον περίφημος γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ συνέγραψε περὶ Αριανῶν καὶ Ελλήνων καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΘΕΜ-ΘΑΪΣ, περίφημος Αραψ. ἔζη πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ἦτον πλούσιος, ἀνδρεῖος καὶ σοφὸς. τα ἐλεύθερα κινηματά του τὸν ἐδείκνυον ἔνδοξον. ὁ υἱὸς του Αδὴς ἦτον τῶν δογμάτων τοῦ Μωάμεθ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠγαπᾶτο ἄκρως ἀπ' αὐτὸν. Επονομάσθη Ελεύθερος τοῦ Ελευθέρου, διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τοῦ πατρός του.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, Αθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἤνθη κατὰ 177. Μ.Χ. καὶ ἐφιλονείκει πάντοτε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν θείαν Γραφὴν, πρὸς εὐχαρίστησιν, τῆς περιεργείας του, ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἐφωτίσθη τόσον, ὥστε ἀντ' ἐχθροῦ ἔγινε καὶ Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς σώζονται πολλὰ συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν καὶ Γαλλικόν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Αἰγύπτιος, περίφημος Γραμματικός. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αντωνίου. οὗτος συνέγραψε πολλὰ Συγγράμματα περὶ τούτου, καὶ ἄλλα μέγαν θησαυρὸν Ελληνικῆς Αρχαιότητος,

ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Μηχανικός. Ηνθη κατὰ τὸ 212. Π.Χ. Εγραψε πρὸς τὸν Μαρκέλλιον ἓν σύγγραμμα περὶ Μηχανημάτων, περιγράφων τὰς ἰδίας του ἐφευρέσεις, καὶ ἄλλων τινῶν,

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, Περγαμηνός. εἷς τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν Φιλοσόφων, οἰκειότατος φίλος τοῦ Κάτωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐτελείωσε τὸν βίον του.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ Ταρσὸν, περίφημος Στωϊκὸς Φιλόσοφος, φίλος τοῦ Αὐγούστου, καὶ Διδάσκαλος τοῦ Τιβερίου.

ΑΘΥΜΒΡΟΣ, Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αθυμβρα ἐν τῇ Ανδίᾳ Στράβ.

ΑΙΑΚΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους. Οὗτος περὶ τὸ 450. Π.Χ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην Ηρόδ.

ΑΙΑΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Σολοσῶντος, τύραννος τῶν Σαμίων. Ηρόδ.

ΑΙΑΝΤΟΔΩΡΟΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Απολλοδώρου. Πλάτ.

ΑΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Οἰλέως Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν, τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳαδίτας, ἐπιστρέφων δέ εἰς τὴν Ελλάδα, ναυαγήσας ἐπνίγη.

ΑΙΑΣ, ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Αχιλλέα κατὰ τὴν ἀνδρείαν. εἷς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τρῳάδος. Εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Εκτορος μίαν ὅλην ἡμέραν, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας διηλλάχθησαν μεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως ἐσάθησαν δὶ αὐτοὺς ὀλεθριότατα. Ο μὲν Αἴας ἔδωκε ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Εκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμάσιον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αχιλλέως, φιλονεικήσας ὁ Αἴας διὰ τὰ ὅπλα τοῦ θανόντος, προκριθέντος τοῦ Οδυσσέως, αὐτὸς ἀπὸ τὸν θυμόν του ἐμάνη, καὶ ὁρμήσας ἔσφαζε τὰ ποίμνια τοῦ Ελληνικοῦ στρατοῦ, νομίζων ὅτι φονεύει Ελληνας, λαβὼν δὲ καὶ ἕνα κριὸν τὸν ἐνόμισεν Οδυσσέα, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάσιζε, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη καὶ Μασιγοφόρος. Αλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ πλέον δὶ ὅσα ἄτιμα ἔργα ἔπραξεν εἰς καιρὸν τῆς μανίας του ἐφονεύθη ἰδιοχείρως μὲ τὸ ἴδιον ξίφος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Εκτορα, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα σπανίως ἀποβαίνουν ἐπωφελῆ.

ΑΙΓΕΣΤΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας· ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰγέστην, καὶ ἄλλας, ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν, καὶ παρεσάθη εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός του Αγχίσου.

ΑΙΓΕΥΣ, υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Αττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τάλλλαντος· ἄτεκνος ὢν ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπῆγεν εἰς

Τροιζῆνα, ὅπου συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας κρυφίως, θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ηγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου Βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους, θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Αργους. Ομ. Ιλ. Ε

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ινάχου καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, Βασιλεὺς τοῦ Αργους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆς Αχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αδράστου, ὅστις ἐκρατεύσας μετὰ τῶν Επιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος υἱοῦ τοῦ Ετεοκλέους. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ, κάτοικος τῆς πόλεως Αἰγιαλείας. Ηρόδ.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Δωριέων, περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον· καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ηρακλέους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ΑΙΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνησευθεὶς τὴν Μνήσραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν. Απολλόδ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρός του Πελοπίας. λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν Αγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος. μετὰ καιρὸν ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Αγαμέμνονος Ορέστην.

ΑΙΓΥΠΙΟΣ, Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Αντίφου καὶ Εὐρυνόμου, καὶ σύντροφος τοῦ Οδυσσέως.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Αγχινόης, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Απολλόδ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι μνησευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Γπερμνήστρα. Απολλόδ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Απολλ

ΑΙΔΩΝΕΥΣ, ποιητής. Ησιόδ. θεογ.

ΑΙΔΩΝΕΥΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν εἰς τὴν Ηπειρον, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες νὰ ἁρπάσουν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακήν. Πλούτ.

ΑΙΘΑΛΙΩΝ, περίφημος λῃστής.

ΑΙΘΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησεως. Ὅταν ὁ Κάσωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήντων Ελένην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἠχμαλώτισαν καὶ τὴν Αἴθραν, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ἡ δὲ Ελένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔλαβεν καὶ αὐτὴν, μαζῆ της, ἥτις ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, γνωρισθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐκγόνους της Ακάμαντα καὶ Δημοφῶντα.

ΑΙΘΩΝ, ἐπίπλασον ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Οδυσσεὺς, ὅταν ἔφθασεν

εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Ὀδ. Ρ.

ΑΙΘΩΝ, οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. Θ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, δευτέρα Αὐτοκρατόρισσα τῆς Μοσκοβίας καὶ τῆς Ρωσσίας. Ἐγάθη ἔνδοξος διὰ τοὺς Νόμους τοὺς ὁποίους ἐσήγησε, οἱ ὁποῖοι ἐρρύθμισαν τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων της, καὶ εὐκόλυναν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας. Μεταξὺ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα κατορθώματά της εἷς τε τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, κάμνει χρεία νὰ ἐγκωμιασθῇ ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον ἔδειξε διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ὑπηκόων της. Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἐξάνθημα τῆς Εὐλογίας ἐπροξένει θάνατον εἰς τὸ Βασιλειόν της πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἠθέλησε νὰ ἐμφυλλιασθοῦν οἱ ὑπήκοοί της μὲ τὴν Βακκίναν, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον εἰς τὸν λαὸν, καὶ διὰ παραδείγμα ἐμφυλλιάσθη πρῶτον αὐτὴ ἡ Ἰδία καὶ ὁ υἱός της ὅσις ἦτον ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον θάρρος οἱ ὑπήκοοί της καὶ ἔγινε κοινὸς ὁ ἐμφυλλιασμός. καὶ οὕτω διεφυλάχθη τὸ τέταρτον μέρος τῶν ὑπηκόων της. Οἱ Γῶσσοι ἐπίευσαν εἰς τὸν Χριστὸν τὸ 990. κατὰ τοὺς χρόνους Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, διὰ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁ ποίους ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς Ἰγνάτιος ὁ Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως. ἐπειτα πάλιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν, μέχρις οὗ Βλοδομῆρος ὁ Δούξ αὐτῶν ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἀνναν ἀδελφὴν Βασιλείου τοῦ Πορφυρογεννήτου Αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ἡ ὁποία τὸν κατέπεισε καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ μετέπειτα ὅλον τὸ ἔθνος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ, Κλαύδιος, Ρωμαῖος, διέτριβε πάντοτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ μόλον ὅτι δὲν ἦτον ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε τόσας δυνάμεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὥσε μελίγλωττος καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο.

ΑΙΛΙΟΣ, Μοῖρις, ἐπονομαζόμενος Ἀττικιστής. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, πολλὰ ὠφέλιμα. Ἐξεδοθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1702 εἰς εἶδος λεξικοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 190. Μ.Χ.

ΑΙΛΙΟΣ, Ἀριστείδης, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἔζη κατὰ τὸ 180. Μ.Χ. ἦτον Ρήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς ἐπ᾽ τὸ πλεῖστον διέτριβεν εἰς Σμύρνην. καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε τὸν Μ. Αὐρίλιον Ἀντωνῖνον καὶ ἀνεκαίνησε ταύτην τὴν πόλιν, ἡ ὁποία εἶχε κρημνισθῇ ἀπὸ σεισμόν. οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης τὸν ἔστησαν χαλκοῦν ἀνδριάντα, πλησίον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἔζη κατὰ τὸ 184. Μ.Χ. Συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς, καὶ σώζονται μέχρι τοῦδε 54. λόγοι του περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινες ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν δὲ Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Οξωνία τό 1722, 1730. Μ.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, Κάϊος Ἰούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαυριτανίαν κατὰ τὸ 270. Μ.Χ. Οὗτος ὑπῆρξε στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἔπειτα δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τῶν στρατιωτῶν Αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 254. Ἐπολέμησε τοὺς Αὐτοκράτορας Οὐαλεριανὸν καὶ Γάλλον καὶ τοὺς ἐνίκησε. Ἐφονεύθη δὲ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς τὸν πόλεμον.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μακεδονικός. (ἄλλος ὁ Παῦλος Αἰμίλιος ὁ Βάρρων, ὁ νικηθεὶς ἐν Κάναις.) στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων περίφημος. ἐνίκησε τοὺς Λιγούρους τὸ 142 Π.Χ. ἐκυρίευσε τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων, καὶ ἔλαβε τὸν Περσέα τὸν Βασιλέα αὐτῶν αἰχμάλωτον. λέγουσι δὲ ὅτι, ζητῶν νὰ χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του Παπιρίαν, ἀπεκρίθη εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἠρώτων τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ μιᾶς τοιαύτης εὐμόρφου καὶ φρονίμου γυναικός. "ἴδετε τὸ ὑπόδημά μου εἶναι νέον καὶ εὔμορφον, ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ῥίψω, καθότι ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι μὲ θλίβει. ,, οὗτος ἀπέθανε κατὰ τὸ 168. Π.Χ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΚΡΩΝ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βερόνην, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, ποιητὴς καὶ αὐτὸς περίφημος. Ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζεται μόνον τὸ περὶ ἐνεργειῶν τῶν χόρτων, ἐκδοθὲν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸ 1477.

ΑΙΜΩΝ, εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, υἱὸς τοῦ Κρεόντος Βασιλέως τῶν Θηβῶν.

ΑΙΝΕΑΣ, Θηβαῖος, χοροδιδάσκαλος. κατὰ Σχολ. Πίνδ. τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος μετεχειρίζετο βοηθὸν μὴ δυνάμενος μόνος εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸ ἰσχνόφωνόν του νὰ ἐκφράζηται, εἰς τοὺς χορούς τὰ ποιήματά του.

ΑΙΝΕΑΣ, στρατηγός τις τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΑΙΝΕΑΣ, ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξε.

ΑΙΝΕΙΑΣ, στρατιωτικὸς καὶ πεπαιδευμένος. Οὗτος ἐξέδωκε Συγγράμματα στρατηγικά, ἐξ ὧν σώζεται ἓν ἐπιγραφόμενον, Τακτικὸν καὶ πολιορκητικόν. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Γαζαῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους. ἔγινε χριστιανὸς, καὶ ἐμαρτύρησε κατὰ τὸ 484 Συνέγραψε διαλογικῶς, περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ἀνασάσεως τῶν νεκρῶν.

ΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Δηΐωνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Ἀπολλόδ.

ΑΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. Ὀρφ. Αργ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεταϊκοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. Πίνδ. Ολ.

ΑΙΝΗΣΙΔΑΜΟΣ, ἐκ Κνωσσοῦ ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούσου. Σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φώτ.

ΑΙΝΙΚΟΣ, Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αντεια.

ΑΙΟΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρτηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τὸ 1913. Π.Χ. ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς. Νυμφευθεὶς τὴν Ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κριθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηίωνα, Μάγνην, καὶ Περιήρην. θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Αλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. Απολλόδ.

ΑΙΟΛΟΣ, μυθολογούμενος Θεὸς τῶν ἀνέμων.

ΑΙΟΛΟΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅσις ἠκολούθησε τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οὐϊργ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἐλέτου Βασιλέ-

ος τῆς Φαισάνης ἐν Αρκαδίᾳ, τοῦ ὁποί-
ου ὄταφρος ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλ-
λήνης. Ὁμ. Ιλ. Β.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου, καὶ
τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς
τῶν Ηρακλειδῶν. ὁ Αἴπυτος ὅμως δια-
σωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέ-
λου, ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθά-
σας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσ-
σήνην ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην, καὶ ἐ-
πανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Απ.

ΑΙΠΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, καὶ ἔκ-
γονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔ-
κτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

ΑΙΣΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς
Αρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνεί-
ρων· οὗτος προεῖπε τὴν δυσυχίαν τῆς
Τρῳάδος ὅτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ
τοῦ Πάριδος. Απολλόδ.

ΑΙΣΙΜΟΣ, ἀδελφὸς τῆς Αντικλείας
μητρὸς τοῦ Οδυσσέως, καὶ πατὴρ τοῦ Σί-
νωνος.

ΑΙΣΧΙΝΑΔΑΣ, παρ' Αριστοφ. χωρικός
τις ἐν τῇ Αττικῇ, διατρίβων πάντοτε
εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρομήτου καὶ
τῆς Γλαυκοθέας, Αθηναῖος, ἀγενὴς, μι-
κρᾶς κατασάσεως, ῥήτωρ περίφημος.
ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους καὶ
τοῦ Πλάτωνος, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν
εἰς τὴν ῥητορικὴν, ὥσε μόνον εἰς τὸν Δη-
μοσθένην ἔδωκε τὰ πρωτεῖα, μὲ τὸν ὁ-
ποῖον πολλάκις ἦλθε καὶ εἰς φιλονεικί-
ας. ἔζη κατὰ τὸ 330. Π.Χ. Απέθανε
εἰς τὴν Σάμον. ἔλαβε φήμην μεγάλην
διὰ τὴν εὐγλωττίαν του. οἱ Ελληνες ὠ-
νόμασαν τοὺς τρεῖς λόγους του τοὺς σω-
ζομένους, τρεῖς Χάριτας. Σώζονται καὶ
αἱ ἐννέα ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔγραψε
πρὸς τοὺς Αθηναίους ὧν εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ ἐπονομαζόμενος Σωκρα-
τικὸς φιλόσοφος, υἱὸς Λυσανίου τοῦ Αλ-
λαντοποιοῦ· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας,
ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σω-
κράτους. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώ-
ζονται μόνον τρεῖς Διάλογοι, οἵτινες ἐ-
ξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1766 Μ.Χ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ὁ Μιτυληναῖος, ὁ ἐπονο-
μασθεὶς ῥητοροµάστιξ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Νεαπολίτης, φιλόσοφος
Ακαδημιακός, μαθητὴς Μελανθίου τοῦ
Ροδίου.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ Αρκὰς, μαθητὴς τοῦ Ισο-
κράτους.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Μιλήσιος, πολιτικὸς Συγ-
γραφεύς.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, Ανδριαντοποιός.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, συγγράψας περὶ ῥητο-
ρικῆς τέχνης.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Εφορίωνος, ἐ-
γεννήθη εἰς τὴν Ελευσῖνα τῆς Αττικῆς,
ποιητὴς περίφημος. ὠνομάσθη πατὴρ τῆς
Τραγῳδίας· ἔδωκεν εἰς τοὺς Ποιητὰς τὴν
προσωπίδα καὶ τὸ ὑποδημάτιον, καὶ τοὺς
ἔκαμε νὰ κατασκευάσωσιν ἓν ἁμάξιον
ἀντὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο
ὁ Θεσπίδης, ὁ Σοφοκλῆς, ποιητὴς τρα-
γικὸς ἐμβῆκεν μ' αὐτὸ εἰς ἅμιλλαν, καὶ
τὸν ὑπερέβη εἰς μίαν Τραγῳδίαν· ὅθεν
ὁ Αἰσχύλος ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρον φιλοτι-
μίαν του ἀφῆκε μὲ λύπην τὰς Αθήνας,
καὶ ἀπέρασεν εἰν τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ
ἀπέθανε κατὰ τὸ 456. Π.Χ. Λέγουσιν,
ὅτι ἀπέθανε μὲ παράδοξον θάνατον. Αε-
τὸς βασάζων χελώνην ἀρκετὰ μεγά-
λην, τὴν ἄφῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του

ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, νομίσας αὐ-
τὴν λευκὴν πέτραν, καὶ τὴν ἐσύντριψε.
Συνέγραψε ἐννενήκοντα Τραγῳδίας κα-
τὰ τὸν Φαβρίκιον· ἐκ τούτων σώζονται
μόνον ἑπτά.

ΑΙΣΩΝ, ὁ πατὴρ τοῦ Ιάσωνος, υἱὸς
τοῦ Κρηθέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου,
τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων. φθάσας εἰς βα-
θύτατον γῆρας, ἀνενεώθη διὰ τῆς παρα-
κλήσεως τοῦ Ιάσωνος.

ΑΙΣΩΠΟΣ, μυθοποιὸς περίφημος, νο-
μίζεται κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην Φρύ-
γιος. ἐγεννήθη δοῦλος· ὅθεν βλέπων τὴν
εὐτέλειαν τῆς γενεᾶς του, καὶ ὅτι δὲν
εἶχεν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν μεταξὺ τῶν
ἀνθρώπων μόλον ὅτι εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ἀ-
πὸ τὸν φιλόσοφον Ιάδμωνα, πρὸς τὸν ὁ-
ποῖον εἶχον τὸν πωλήσει, ἐδόθη εἰς τὸ
νὰ συνθέττῃ μύθους, ἐπιτηδείους καὶ εὐ-
αρέσους· ταῦτα ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν
μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ελλά-
δα· φθάσασα δὲ ἡ φήμη τῆς σοφίας του
εἰς τὰ ὦτα τοῦ Κροίσου τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ
παλάτιόν του ὅπου διέμεινε ἕως τέλους
τῆς ζωῆς του. ἔζη τὸ 628. Π.Χ.

ΑΙΣΩΠΟΣ Σοφιστὴς, ἀναγνώστης τοῦ
Μιθριδάτου Βατιλέως τοῦ Πόντου. ἔγρα-
ψε περὶ τῆς Ελένης, ὅπου ἀναφέρει ὅ-
τι εὑρίσκεται ἓν ὄψάριον μέγα ὀνομα-
ζόμενον Πίνας, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ γεν-
νᾶται μία πέτρα ἀσράπτουσα, ἡ ὁποία
ἀνάπτεται ὑπὸ τοῦ Ηλίου, καὶ ἐνεργεῖ
εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀ-
νθρώπους· ἔγραψε καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν
Μιθριδάτην.

ΑΚΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὅσις
ἔκτισε τὴν πόλιν Ακακήσιαν εἰς τὴν Αρ-
καδίαν. Παυσ.

ΑΚΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς
Φαίδρας. Οὗτος ἐσάλη ὑπὸ τῶν Ελλή-
νων μὲ τὸν Παλαμήδην καὶ Διομήδην
εἰς τὴν Τρῳάδα διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν Ε-
λένην. εἰς τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς τῆς πρε-
σβείας ἐγέννησεν υἱὸν μὲ τὴν Λαοδίκην
θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἀνέ-
θρεψεν ἡ Αἴθρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως·
εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ὁ Ακάμας
καὶ ὁ Δημοφῶν ἠλευθέρωσαν τὴν Αἴθραν
καὶ τὸν υἱόν του, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν
Ελλήνων.

ΑΚΑΡΝΑΝ, υἱὸς τοῦ Αλκμαίονος καὶ
τῆς Καλλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Αχελώου,
ἔκγονος τοῦ Αμφιάρεω, ὅσις ἐλθὼν ἐκ
τῆς πόλεως Ψωφίδος, εἰς τὸ μέρος τῆς
Ηπείρου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη
Ακαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐνταῦθα, φέρων
καὶ μίαν ἀποικείαν. Απολλόδ.

ΑΚΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πελίου, οὗτος
ἐνυμφεύθη τὴν Κρηθηΐδα, ἢ καθὼς ἄλλοι
λέγουσι, τὴν Υπολίτην· ἀλλ' αὐτὴ, ἐ-
πειδὴ ἠράσθη τὸν Πηλέα, καὶ αὐτὸς δὲν
ἐδείκνυε κἀνὲν σημεῖον ἀγάπης πρὸς
αὐτὴν, τὸν ἐσυκοφάντησε πρὸς τὸν σύζυ-
γόν της, ὅτι τὴν ἐνοχλεῖ. ὅθεν ὁ Ακαστος
ἔκβαλε τὸν Πηλέα εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς
τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν
ἄοπλον διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· ἀλλ'
οἱ Θεοὶ τὸν ἐβοήθουν, καὶ ἐφόνευσεν ὅσα
θηρία ἀπήντησεν. ἐπιστρέψας δὲ ἀβλαβὴς
εἰς τὴν πόλιν, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν καὶ
τὴν γυναῖκα του.

ΑΚΙΔΙΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τῶν
Ρωμαίων, ἐνίκησε μὲ θρίαμβον τὸν Αν-
τίοχον περὶ τὰ 563. καὶ ἐπῆρε πολύτι-
μα λάφυρα, ἀγγεῖα ἀργυρᾶ, γλυπτὰ,
στεφάνους χρυσοῦς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς,

φορέματα, καὶ ἄλλα διάφορα, καὶ τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΑΚΟΝΤΙΟΣ Κῶος, νέος ὡραῖος, ἀλλ' ἁπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος ἰδὼν εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον ὡραίαν, τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της, ὥστε ἔγραψε εἰς μῆλον τοὺς λόγους τούτους "σύζωραιοτάτη κόρη θέλεις μὲ εἶσαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου,, καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἐτέκετο διὰ νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν. ἡ δὲ Κυδίππη ἐπῆρε τὸ μῆλον, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν γραφὴν αὐτοῦ τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν ἀσείζόμενοι, ὅτι θέλει γίνει τὸ θελημά του. ἔπειτα λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ τὸν νόμον, ὅσις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται πᾶσα ὑπόσχεσις γινομένη εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινὰ νέον ἐγχώριον· ἀλλ' ὁσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐλυριεύετο ἀπὸ σφοδροὺς σπασμούς. τέλος μαθόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν Ακόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

ΑΚΟΥΜΕΝΟΣ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, Αθηναῖος, ὁ ἐπονομασθεὶς ἀγαθὸς. Οὗτος ἐσπούδαζεν εἰς τὰς Αθήνας, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τοῦ Γάλβα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα, διὰ τῶν ῥητορικῶν του λόγων, καὶ ἀφῆκεν εἰς τοὺς Αθηναίους τοκισμένα χρήματα ἄπειρα.

ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ, ἐξ Αργους, υἱὸς τοῦ Κάβα, ἀπὸ πόλεως Κερκάδος, Ισορικὸς παλαιότατος.

ΑΚΡΙΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ιπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ, Βασιλεὺς τοῦ Αργους· Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε εἰς χαλκοῦν πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ· μαθὼν δὲ ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε παιδίον ἔκλεισεν αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος εἰς ἓν κιβώτιον, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. τὸ δὲ κιβώτιον κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ βασιλεύων Πολυδεύκης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην,, ἀνέθρεψε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς Περσέα. ὁ δὲ Περσεὺς ἡλικιωθεὶς ἐπεθύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον καὶ διαβαίνων ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, ἐφόνευσε μὲ τὸν δίσκον τὸν πάππον του Ακρίσιον.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Κωνσαντινουπολίτης, συγγενὴς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. τὰ Συγγράμματά του εἶναι ἡ Φυσικὴ του, ἥτις παραβάλλεται μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους, καὶ ἡ Θεολογία του μὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1220. καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1282. Μ. Χ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κλεομένους του Β'. Σπαρτιάτης. ὅσις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ακραγαντίνων. Διόδ.

ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ, ἔκγονος τοῦ προτέρου Βασιλέως τῆς Σπάρτης. Πλούτ.

ΑΚΡΩΝ, Ακραγαντῖνος Ἰατρὸς υἱὸς τοῦ Ξένωνος. Ἔζη πρὸ τοῦ Ιπποκράτους, ἔγραψε περὶ Ἰατρικῆς εἰς δωρικὴν φράσιν.

ΑΚΤΑΙΟΣ, Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος Βασιλεὺς τῆς Αττικῆς, πατὴρ τοῦ Ερυσίχθονος, καὶ τῆς Αγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος. Απολλόδ.

ΑΚΤΑΙΟΣ, πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης·

ΑΚΤΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αριταίου καὶ ἔκγονος τοῦ Κάδμου.

ΑΚΥΛΑΣ, καλὸς Γραμματικὸς καὶ Μουσικός.

ΑΚΥΛΑΣ, ἕτερος Φιλόσοφος ἔγραψε σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν.

ΑΛΑΒΑΝΔΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ὅσις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ, Βυζ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ, ἡ Αλαλκομενὴς. Στράβ.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΑ Θυγάτηρ τοῦ Ωγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Αλαλκομεναί Παυσαν.

ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος Ηρως τῆς Βοιωτίας.

ΑΛΑΜΑΝΗΣ, Λοῆζος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος Φιλόσοφος, καὶ περίφημος Ποιητής. ἀφῆκε πολλὰ Συγγράμματα εἰς τὸ Ιταλικόν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1556. Μ.Χ.

ΑΛΑΡΙΚΟΣ, Πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Γότθων, ἐπαρχία τῆς Μολδαυΐας. Αφοῦ ἐκυρίευσε τὴν Ελλάδα καὶ τὴν κατηφάνισε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξουσιάσῃ καὶ τὴν Ιταλίαν κατὰ τὸ 410. περιεκύκλωσε τὴν Ρώμην, καὶ τὴν ἐκυρίευσε.

ΑΛΒΑΝΟΣ Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν. ἐξαίρετος Ζωγράφος. Επωνομάσθη Ζωγράφος τῶν χαρίτων. Απέθ. κατὰ τὸ 1660. Μ.Χ.

ΑΛΒΕΡΤΗΣ Λέων Βατίσας, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθηματικὸς, πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρχαιολόγος. Αφῆκε πολλὰ Συγγράμματα τῆς Αρχιτεκτονικῆς, Ζωγραφικῆς, καὶ Γλυπτικῆς. Οὗτος ἐφεῦρεν ἓν ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέτρα μὲ εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα τὰ βάθη τῶν Θαλασσῶν.

ΑΛΒΕΡΟΝΗΣ, Ιταλὸς υἱὸς κηπουροῦ, Εγινεν Ιερεὺς ἔπειτα ἐπίσκοπος. Ητον τολμηρὸς καὶ φιλόδοξος. Ο Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας Γ'ιλιππος Ε'. τὸν εἶχε μυστικὸν γραμματέα, εἰς ὀλίγον δὲ διάστημα καιροῦ, ὁ Πάπας τὸν ἐφυλάκωσεν. ὑποπτευθεὶς ὅτι αὐτὸς εἶχε προδώσει τὴν πατρίδα εἰς τοὺς Τούρκους, Απέθ. εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1752.

ΑΛΒΕΡΤΟΔΙΟΣ Ιάκωμος, Ιταλὸς Αρχιτέκτων. Διὰ τὴν ἀξιότητά του καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην, οἱ ἀκαδημιακοὶ φίλοι του τὸν ἔστησαν ἔνἄγαλμα εἰς τὸ ἐν Μιλάνῳ βασιλικὸν πανεπιστήμιον. Απέθ. κατὰ τὸ 1805. εἰς ἡλικίαν χρόνων 44.

ΑΛΒΙΝΟΒΑΝΟΣ, Γάϊος, Ιππεὺς Ρωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Οβιδίου. Συνέγραψεν εἰς ἑξάχους Ηρωϊκοὺς Θησηϊάδα. ἤτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θησέως. Ἔζη κατὰ τὸ 30. Π.Χ.

ΑΛΒΙΝΟΣ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αλκίνοος μὲ τὸν ὁποῖαν συμφωνεῖ μεγάλως κατὰ τὴν αἵ

ρεσιν ὄνομα, καὶ Συγγράμματα.

ΑΛΒΟΥΚΑΖΗΣ, ἐπίσημος χειροῦργος τῶν Ἀράβων. Οὗτος ἐτίμησεν ὑπερβολικῶς τὴν χειρουργικὴν μεταξὺ τῶν Ἀράβων. αἱ χειρουργικαὶ πράξεις τὰς ὁποίας περιγράφει προξενοῦν φρίκην εἰς τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς διὰ τὸ σκληρὸν τῶν πράξεων. Ἱστορικός τις τῶν Ἀράβων ὀνόματι Ἀβισσοῦας, ἐπαριθμεῖ σχεδὸν τριακοσίους Ἰατροφιλοσόφους, καὶ συγγραφεῖς Ἀραβας Μωαμεθανούς. ἐξ αὐτῶν ἐσημειώσαμεν τοὺς ἐγκριτοτέρους.

ΑΒΟΥΚΕΡΚΗΣ, ἔνδοξος στρατηγὸς τῆς Πορτογαλλίας, ἄνθρωπος φρόνιμος, δίκαιος, ἀφιλοκερδὴς, καὶ φιλάνθρωπος· ἔκαμε μεγάλα ἀνδραγαθήματα εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπέθ. κατὰ τὸ 1515. εἰς ἡλικίαν χρόνων 65. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας τὸν ἐζήτησε νὰ πληρώσῃ φόρον δια μίαν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὴν Περσίαν. αὐτὸς δὲ τὸν ἔστειλε σπαθία καὶ βόλια λέγων “. Ἰδοὺ τὰ ἀργύρια τὰ ὁποῖα πληρόνει ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας διὰ φόρον.

ΑΛΓΟΡΑΤΗΣ Φραγγῖσκος, Φιλόσοφος, ποιητὴς ἄριστος, καὶ πολλὰ ἐγνωσμένος ἐπαγγέλλετο τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν καὶ Μουσικὴν ἔκαμε καὶ συγγράμματα περὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν. Ο Βασιλεὺς τῆς Προυσίας τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν ἔκαμε μέγαν ἄρχοντα τῆς Προυσίας. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἀπέθ. εἰς τὴν Πίζαν κατὰ τὸ 1764.

ΑΛΔΡΟΥΒΑΝΤΗΣ, ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς Βολωνίας. ἐσάθη μέγας ὁδοιπόρος καὶ λαμπρὸς φυσιολόγος. Συνέγραψε μίαν Φυσικὴν Ἱστορίαν εἰς 16. τόμους, διὰ τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κατάσασιν, καὶ ἀπέθανε τυφλὸς καὶ πτωχὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Βολωνίας κατὰ τὸ 1605. ἄλλοι ἀρνοῦνται τοῦτο τὸ ὕστερον καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸν οἶκόν του περικυκλωμένος ἀπὸ φίλους του καὶ ἀπὸ μαθητάς του.

ΑΛΕΜΒΕΙΤΗΣ Ἰωάννης, σοφὸς, μυσικὸς γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1717. Οὗτος συνέγραψε τὸν πρόλογον τῆς Γαλλικῆς Εγκυκλωπαιδείας, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Απέθ. κατὰ τὸ 1783.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἤτις ἀλλέως ἐλέγετο Κασάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, οὗτος ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος. Λουκίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Αφροδισιεύς, (πόλις Αφροδισία εἰς Κόρινθον τῆς πελοποννήσου.) Φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 211. Π.Χ. Ηξευρε καλῶς τὰς Αριστοτελικὰς λέξεις, καὶ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο, χωρὶς νὰ ἐνόηη ἄλλας νεωτέρων. Οἱ Αραβες καὶ οἱ Ἕλληνες ἀφῆκαν σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ Αριστοτέλους, καὶ ἔφερον πάντοτε εἰς μαρτυρίαν τὸν Αφροδισέα. Εὑρίσκονται καὶ πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ περὶ Εἱμαρμένης, καὶ ἄλλων πολλῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ Ιατρὸς, ἀπὸ τὴν Λυδίαν Επαρχίαν τῆς Ασίας· ὁ πατήρ του ἦτον Ιατρὸς ἄριστος ὀνομαζόμενος Στέφανος· εἶχεν ἀκόμη τέσσαρας ἀδελφοὺς περιφήμους, ὁ εἷς ὠνομάζετο Διόκορος, ἦτον Ιατρός. ὁ ἄλλος Ανθέμιος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων

τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ μέγας Ιουστινιανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Αγίας Σοφίας· ὁ ἄλλος ὠνομάζετο Ολυμπιόδωρος, περίφημος νομικὸς, καὶ ὁ ἔσχατος Μητρόδωρος ὁ Γραμματικός. Ἔζων κατὰ τὸ 565. Μ. Χ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰττωλὸς ἀπὸ τὴν Ηπειρον, υἱὸς τοῦ Σατύρου καὶ τῆς Στρατοκλείας, ἦτον εἷς τῶν ἑπτὰ τραγικῶν Ποιητῶν. οὗτος συνέγραψε καὶ Τραγῳδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ολυμπιάδος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῆς Μακεδονίας, Πέλλαν ὀνομαζόμενον κατὰ τὸ 359 Π. Χ. τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐγεννήθη ἐκάη ὁ Ναὸς τῆς ἐν Εφέσῳ Αρτέμιδος, ἀπὸ τὸν Ερόστρατον, διὰ νὰ ἀπαθανατίσῃ τὸ ὄνομά του. ὁ Αριστοτέλης ἐστάθη διδάσκαλός του. εἶχεν ὑψηλὸν βασιλικὸν φρόνημα. ὁσάκις ἐπληροφορεῖτο περί τινος νίκης τοῦ πατρός του ἔκραζε μὲ λύπην εἰς τοὺς παρόντας “ εἰς ἐμὲ ὁ πατήρ μου δὲν θέλει ἀφήσει τίποτε νὰ κατορθώσω,, Ιππον τινὰ ἄγριον θεσσαλονικὸν, ὀνομαζόμενον Βουκέφαλον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄριστοι ἱππεῖς ἐφοβήθησαν ν' ἀναβοῦν, γρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον ἐπήδησεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ὁ ἵππος ἔτρεχεν ὡς ἀτραπή· ἀφοῦ δὲ ἀδλαβὴς ἐκατέβη, ὁ πατήρ του χύνων δάκρυα χαρᾶς ἐφώναξε “ζήτει υἱέμου βασιλείαν ἴσην μὲ τὸν ἑαυτόν σου ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία δὲν σὲ χωρεῖ“,, εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὑπέταξε τοὺς Ιλλυριούς, Τριβαλοὺς, Θρᾷκας, καὶ ἄλλα Εθνη· ἐτιμώρησε τὴν ἀπιστίαν τῶν Θηβαίων, καὶ κατεκρήμνισε τὴν πόλιν των, προστάξας νὰ διατώσουν μόνον τοὺς ναούς, καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πινδάρου. μὲ τριάκοντα χιλιάδας πεζικὸν, καὶ μὲ πέντε χιλιάδας ἱππικὸν, ὥρμησεν εἰς τὴν Περσίαν, κατεπολέμησε μὲ θρίαμβον, τὸν Βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὸν Γρανικὸν, καὶ εἰς τὰ πεδία τῆς Ισσοῦ, καὶ τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, αἰχμαλωτίσας τὴν Βασιλικὴν του οἰκογένειαν. ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου καὶ τὰς ἐκυρίευσεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Λυβικὴν ἔρημον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Αμμωνος· ὑπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν κατεκυρίευσε, καταδιώξας ἀθλίως τὸν βασιλεύοντα Δαρεῖον· ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Ινδικὴν καὶ ὑπέταξε τὸν Βασιλέα Πῶρον. ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἠρρώστησεν ἔξαφνα ἀῤῥωσίαν καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 322 Π. Χ. εὑρὼν ποτε μεταξὺ τῶν λαφύρων μίαν χρυσῆν θήκην δουλευμένην μὲ πολυτίμους λίθους “ ἂς φυλαχθῇ εἶπε διὰ νὰ βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὰς ῥαψῳδίας τοῦ Ομήρου,,.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ υἱὸς Αλεξάνδρου τοῦ Δικηγόρου, ἀπὸ Σελεύκειαν πόλιν τῆς Κιλικίας, σοφιστὴς, ὁ ἐπονομασθεὶς Πηλοπλάτων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Καπίλωνος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ μαθητὴς Ιουλιανοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἀπὸ Κλαυδιούπολιν, ἐπαρχίαν τῆς Τρανσιλβανίας, σοφιστής.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Νουμήνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, περίφημος Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ἔζη κατὰ τὸ 170. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ σχημάτων ῥητορικῶν, καὶ ἄλλα. ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Αλδου εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Αἰγαῖος, ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, Φιλόσοφος περιπατητικὸς Διδάσκαλος Νέρωνος Βασιλέως Ῥώμης, ὁμοῦ μὲ τὸν Χαιρίμονα Φιλόσοφον. ἐγέννησε δὲ υἱὸν τὸν Καιλιον. αὐτὸς ὠνόμαζε τὸν Νέρωνα πηλὸν ἀνακατωμένον μὲ αἷμα.

ΑΛΕΞΑΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Μαχάωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ασκληπιοῦ. Παυσ.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, συγγραφεύς τις, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.

ΑΛΕΞΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θου.

ΑΛΕΞΙΑΝΟΣ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αλέξανδρος Σεβῆρος. Ηρωδιαν.

ΑΛΕΞΙΑΣ, ὄνομα ἄρχοντος τινὸς ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΛΕΞΙΔΗΜΟΣ, Θετταλός τις πατὴρ. του Μένωνος. Πλάτ.

ΑΛΕΞΙΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΑΛΕΞΙΝΟΣ, Πελοποννήσιος ἐκ τῆς Ηλίδος, Φιλόσοφος, πολλὰ φιλόνεικος, δια τοῦτο καὶ Ελεγξῖνος ἐπωνομάσθη. ἔγινε διάδοχος τοῦ Εὐβουλίδου, διεφέρετο μὲ τὸν Φιλόσοφον Ζήνωνα. περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Ερμιππος, ὅτι ἀπερχόμενος εἰς τὴν πόλιν Ολυμπίαν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νὰ συσήσῃ ἐκεῖ τὴν Ολυμπιακὴν ὀνομαζομένην αἵρεσιν, διὰ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου ὑπῆγεν εἰς τινα πόλιν τῆς ἐρήμου. Κολυμβῶν δὲ ποτὲ εἰς τὸν Αλφειὸν ποταμὸν ἐπνίγη. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραψε καὶ πρὸς τὸν Ζήνωνα, καὶ πρὸς τὸν Εφορον τὸν Ισοριογράφον. ἐσάθη δὲ καὶ Διδάσκαλος τοῦ Βασιλέως Αντιγόνου.

ΑΛΕΞΙΟΣ Αριστήνης, Νομοφύλαξ, καὶ Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης Εκκλησίας τῆς Κωνσαντινουπόλεως. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ιωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. διὰ προσαγῆς του συνέγραψεν Ερμηνείαν τῶν Ιερῶν Κανόνων. ἔζη κατὰ τὸ 1130. Μ.Χ.

ΑΛΕΞΙΟΣ, ποιητὴς Κωμικὸς. ἔζη τὸ 244. Π.Χ. εἰς τὸν καιρὸν Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. φαίνεται νὰ ἦναι πολλὰ παλαιότερος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου. ἀπέθανεν εἰς τὸ θέατρον ὡς νικητὴς μὲ τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν. συνέγραψε 245 κωμῳδίας. σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποσπάσματα τινὰ.

ΑΛΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Αφείδαντος, Βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Αρκαδίᾳ, καὶ ἔκγονος τοῦ Αρκάδος. μὲ τὴν Νεαίραν ἐγέννησε τὸν Αυκοῦργον, τὸν Αμφιδάμαντα, τὸν Κηφέα, καὶ τὴν Αὔγην. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Αλέαν. Απολλόδ.

ΑΛΕΥΑΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλέους, ἐξοῦ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Αλευάδαι, οἵτινες ἐξουσίαζον ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλίας. Πίνδαρος.

ΑΛΕΩΤΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς, ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀρχιτέκτων, καὶ κατ' ἄλλους πεπαιδευμένος. Οὗτος ἔκτισε τὸ θέατρον τῆς Πάρμας κατὰ τὸ 1618. Μ.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1630.

ΑΛΗΤΗΣ, ἢ Αλάτης, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Απολλόδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππότου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ηρακλέους. Οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ὅτε οἱ Ηρακλεῖδαι εἰσέλαβον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διώξας ἐκεῖθεν τοὺς Σισυφίδας, καὶ καταςαθεὶς Βασιλεὺς τῆς

χώρας. οἱ ἀπόγονοι τούτου ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν, ἕως τοῦ Βάκχιδος. Πίνδ.

ΑΛΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ατρείδου Αἰγίσθου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ορέστην, ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Μυκήνας. Υγῖν.

ΑΛΘΗΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κατρέως Βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος. ἐδιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατριδος του, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἀποφυγῃ τὸν χρησμὸν, ὁσις προεῖπεν, ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῆ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ρόδον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν του, καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐφονεύθη, ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθεὶς. Απολλοδ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικελ. καὶ Αλθαιμένης.

ΑΛΙ-ΑΒΒΑΣ ὁ ἐπωνομασθεὶς σοφὸς, ἔζη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος, οὗτος συνέγραψεν τὸ Αλμαλεκί, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπερεκθειάζει, ὡς τελειότατον ἰατρικῆς σύστημα.

ΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκινόου, Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ. θ.

ΑΛΙΟΣ, εὐγενής τις Λύκιος. Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΘΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος. αὐτὸς διὰ τὴν ὑποψίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του Χρυσίππου, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φονεύσας τὸν λέοντα ὅσις εἶχε φάγει τὸν Εὔριπον, υἱὸν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως δι' ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα του Ευαίχμην. μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ Βασιλείου.

ΑΛΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος τραγικὸς ποιητής.

ΑΛΚΑΙΟΣ, Μιτυληναῖος, περίφημος ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε στίχους ἐρωτικούς. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σαπφοῦς, τὴν ὁποίαν καὶ ἠγάπα. Οὗτος εἶχε γενναῖα, καὶ φιλελεύθερα φρονήματα, καὶ κατεπολέμα πάντοτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, τοὺς τυράννους τῆς πατριδος του, καὶ τυραννοφρονοῦντας. ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ἀποσπάσματα τινά.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Τηλέκρου ἔννατος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου ἦρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσινιακὸς πόλεμος. Ηρόδ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου Σπαρτιάτης τις. Θουκ.

ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Αφροδίτης εὑρίσκετο ἔξωθεν τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

ΑΛΚΑΝΔΡΗ, γυνὴ τοῦ Πολύβου, ἐνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐριλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ελένη, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τοῦ Μενελάου ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ομ Οδ. δ.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οδυσσέως. Ομ. Ιλ. Ε.

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ, νέος τις Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Πλούτ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ηπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος.

ΑΛΚΕΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αερόπου, καὶ

πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας. Ηρόδ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, ἀδελφὸς Περδίκα τοῦ Β΄. εἷς τῶν στρατηγῶν Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἐφονεύθη μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Αρχέλαον. Πλάτ. Γοργ.

ΑΛΚΕΤΑΣ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. Αλκίδας.

Α ΚΙΝΩΡ, Αργεῖος τις, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ορθιάδρου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Αργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ηρόδ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ, γυνὴ τοῦ Αδμήτου Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἥτις παρέδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου της. διότι αὐτὸς ἠσθένησε, καὶ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει, ἂν δὲν θυσιάσῃ τὴν ζωήν του φίλος τις, ἀντ' αὐτοῦ. ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μεγάλως.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεινίο Αθηναίου. ἐχρημάτισε περίφημος στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, διοικῶν κατὰ τὰς περισάσεις, κατὰ τὸν καιρόν, καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ μεγαλοπρέπεια, αὐτὸς ὑπερέβαινε τοὺς συμπολίτας του εἰς τὴν λαμπρότητα. μεταξὺ τῶν Θηβαίων εἶχον τινὲς κλίσιν εἰς τὰ σωματικὰ ἐπίπονα γυμνάσματα, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν τὸν ὡμοίαζε· μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν ἐσάθη ἐπίπονος. μεταξὺ τῶν Θρακῶν ἔξαίσιος. καὶ μεταξὺ τῶν Περσῶν ἔζησε μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολλὴν ὑπόληψιν. καὶ μολονότι εἶχε καὶ ἄλλους συστρατηγοὺς εἰς τὰς κατὰ καιροὺς πολεμικάς του ἐκστρατείας, ἦτον ὅμως πεπεισμένος τὴν ἐκ τῆς νίκης προερχομένην εὐτυχίαν εἰς τὰς Αθήνας ἀπέδιδον εἰς αὐτόν. τὸν ἐστεφάνωσαν πολλάκις μὲ στεφάνους χρυσοῦς καὶ χαλκίνους, οἵτινες ἐδίδοντο μόνον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων. δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν καιρὸν αὕτη ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Αθηναίων· διότι ἀπὸ μίαν ἄδικον ὑποψίαν τυραννείας, διαβαλλομένην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἀπὸ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεμακρύνθη τῆς πατρίδος του. τέλος ἐθανατώθη δυσυχῶς διατρίβων εἰς Φρυγίαν ἀπὸ τὸν Σατράπην Φαρνάβαζον, κατὰ τὸ 403. Π. Χ. τὸν ὁποῖον κατέπεισαν εἰς τοῦτο αἱ διαβολαὶ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὀλιγαρχικῶν τινων Αθηναίων.

ΑΛΚΙΔΑΜΑΣ, Ελλην, ἀπὸ τῆς Ελαίας πόλεως Αἰολικῆς. περίφημος ῥήτωρ. ἔζη κατὰ τὸ 390. Π. Χ. Ηκουσε τὸν Γοργίαν. σώζονται δύω λόγοι Αλκιδάμαντος, περὶ Οδυσσέως κατὰ Παλαμήδου.

ΑΛΚΙΜΕΔΗ, ὁ Φερεκράτης καὶ Απολλώνιος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἦτον μήτηρ τοῦ Ιάσωνος ὠνομάζετο Πολυφήμη, καὶ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου. ὁ Ανδρων εἰς τὴν ἐπιτομὴν τῶν συγγενειῶν ἐλέγχει τὴν Θέογνιν, θυγατέρα τοῦ Λαοδίκου καὶ μητέρα τοῦ Ιάσωνος.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. Π.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, πατὴρ τῆς Φιλλόνας τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκεν ἐπί τινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ηρακλέους. Παυσ.

ΑΛΚΙΜΕΔΩΝ, εἷς τῶν Ολυμπιονίκων. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη. Απολλόδ.

ΑΛΚΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσε μαθοῦσα ὅτι ὁ Ιάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην. Διόδ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ομ. Ιλ Χ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Αἰγινήτης τὴν πατρίδα. Πίνδ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ πατὴρ τοῦ Μέντορος Ιθακήσιος. Ομ.

ΑΛΚΙΜΟΣ, Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Αχιλλέως. Ομ. Ιλ. 7.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. Απολλόδ.

ΑΛΚΙΝΟΗ, θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Αμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρίαντος. Παρ. Ερυτ.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κερκύρας ἀποικίας τῶν Κορινθίων. τούτου θυγάτηρ ἦτον ἡ Ναυσικάη, ἥτις ἰδοῦσα τὸν Οδυσσέα εἰς τὸ παράλιον ῥιφθέντα κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, τὸν ἐσεβάσθη ἡ σώφρων.

ΑΛΚΙΝΟΟΣ, οὗτος ἔζη εἰς τὰς Αρχὰς τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἄφησεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Εἰσαγωγὴ τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος.

ΑΛΚΙΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνησευθεὶς τὴν Γλαύκην, μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς. Απολλόδ.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ, Συγραφεὺς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Αὗται εἶναι ἐσχηρημέναι καλῆς αἰσθήσεως, πλὴν συντείνουσι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιολογίας, καὶ τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου, καθότι παρισῶσι ζωηρὰ τὰ ἤθη τῶν Αθηναίων. ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, ἀπὸ τὸ Αργος υἱὸς τοῦ Αμφιαράου καὶ τῆς Εριφύλης. ὁ πατήρ του τὸν εἶχε ὁρκίσει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα του διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἐρωτήσας τὸν χρησμὸν δια τὴν πατρικήν του ἐντολὴν ἔλαβε θετικὴν ἀπόκρισιν, καὶ τὴν ἐφόνευσε. ἀπέρασε δὲ ἔπειτα καὶ ἑκατοίκησεν εἰς μίαν νῆσον, ὅπου ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Καλλιῤῥόην, θυγατέρα τοῦ Αχελώου καὶ ἀφῆκε τὴν Αρσινόην.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Παρίθου Κροτονιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, συνέγραψε περὶ φυσιολογίας καὶ ἄλλα συγγράμματα περὶ Ιατρικῆς. τὸ αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ὁ Φαβωρῖνος εἰς τὴν ἱστορίαντου.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ, Αθηναῖος ἔνδοξος. ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Πεισιστράτου, ἀνεχώρισεν ἀπὸ τὰς Αθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅπου κατέπεισε τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἐκινήθησαν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Αθηνῶν, καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδατου.

ΑΛΚΜΑΝ, ποιητὴς Λυρικός. ἀπὸ τὰς Σάρδεις πόλιν τῆς Λυδίας, ἔπειτα ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαίμονα. λέγουσιν ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐσάθη ποιητὴς ἐρωτικῶν ἀσμάτων. ἔζη τὸ 670 Π. Χ.

ΑΛΚΜΙΝΩΡ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνησευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ιπποδάμεια ἐφόνευσεν αὐτὸν Απολλόδ.

ΑΛΚΥΩΝ, Μιτυληναῖος ἐσάθη εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μεγάλων Λυρικῶν ποιητῶν. ποιητὴς τοῦ εἴδους τῶν ὡραίων ποιημά-

των ὀνομαζομένων Αλκυϊκῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται πολλὰ ὀλίγα. ἔζη συγχρόνως μὲ τὴν Σαπφὼ κατὰ τὸ 604. Π.Χ.

ΑΛΚΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Ερεχθέως Βασιλέως τῶν Αθηνῶν, πατὴρ τοῦ Αργοναύτου Φαλήρου. Απολλοδ.

ΑΛΛΕΗΣ Εδμόντος, περίφημος Αστρονόμος Αγγλος, ὅστις κατὰ τὸ 1676. ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Αγίας Ελλένης διὰ νὰ κάμῃ νέας ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς, περιῆλθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ Ασίαν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1742. εἰς ἡλικίαν χρόνων 86.

ΑΛΝΚΤΟΣ, τύραννος τῆς Αγγλίας περὶ τὰ τέλη τοῦ τριτου αἰῶνος. Οὗτος ἐφόνευσε τὸν Καραύσιον, καὶ ἥρπασε τὸν θρόνον αὐτοῦ κατὰ τὸ 297. Μ. Χ. ἔκαμε μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Αγγλίαν ὁ δὲ Ασκληπιόδωρος στρατηγὸς Κωνσταντίνου τοῦ χλωροῦ ἐμονομάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφόνευσε. ἔκτοτε ἠνώθη ἡμεγάλη Βρεταννια εἰς τὸ βασιλειον τῶν Ρωμαιων.

ΑΛΜΑΓΓΙΟΡ, ἐπώνυμον τοῦ Μωάμεθ υἱοῦ τοῦ Αμίρ. Οὗτος ἦν εἷς τῶν μεγαλητέρων Ηρώων, οἵτινες ἐσάθησαν ἀπὸ τοὺς Μόρους εἰς τὴν Ισπανιαν, ἄξιος, ἔμπειρος στρατηγὸς, καὶ ἀνδρεῖος μὲ μεγάλας ἀρετὰς. περισσοτέρας ἀπὸ πεντήκοντα μάχας ἐκέρδισε κατὰ τῶν Χριστιανῶν. οἱ Οθωμανοὶ ἠθέλησαν πολλάκις νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα τῆς Ισπανίας, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη. ἔπειτα εἰς μίαν ἦτταν του ἀσωτήσας ἀπέθανε.

ΑΛΞΙΩΝ κατὰ Παυσ. πατὴρ τοῦ Οἰνομάου..

ΑΛΠΙΝΟΣ, Ιταλὸς, Ιατρὸς καὶ βοτανικὸς περίφημος. Οὗτος ἔκαμε να γνωρισθῇ ὁ Καφὲς εἰς τὴν Εὐρώπην. ἔγραψε καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ Ιατρικῆς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ περὶ βαλσάμου. ἀπέθ. εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1617.

ΑΛΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Αελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης. Ομ. Ιλ. Φ.

ΑΛΥΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Σαδυάττου Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων. κατέ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναον τῆς Αθηνᾶς, τὸν ὁποῖον πάλιν μετοὔπολυ ἀνῳκοδόμησε. ἐπρόσφερε πολλὰ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος, Βασιλεύσας κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΑΛΥΠΙΟΣ, Αλέξανδρος, περίφημος Μουσικὸς. ἔζη κατὰ τὸ 360. Π.Χ. συνέγραψε Εἰσαγωγὴν μουσικῆς, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λοιπῶν τοῦ Μεουρσίου.

ΑΛΦΑΝΟΣ, Ιταλὸς, ἄριστος Ιατρὸς, ἐκλέχθη ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν πατρίδα του. ἀπέθα. κατὰ τὸ 1160· Οὗτος ἐπεσκέπτετο χάριν τοὺς ἐνδεεῖς ἀρρώστους.

ΑΛΦΙΕΡΗΣ, ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς τοῦ 18. αἰῶνος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν τραγικῶν ποιητῶν Ιταλῶν. συνέγραψε πολλὰ ποιήματα. ἀπέθ. εἰς τὴν Φλωρεντίαν εἰς ἡλικίαν χρόνων 54. τὸ σῶμα του τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Σταυροῦ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ, Κόμης τῆς Καστέλλης εἰς τὴν Ισπανίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη φρόνιμος. πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὴν Αστρονομιαν ἀπὸ τὰ παλαιὰ σφάλματα. ἐσύναξε πολλοὺς Χριστιανοὺς, Εβραίους, καὶ Τούρκους, καὶ μὲ αὐτοὺς

ἐσκόπιζε καὶ ἔκαμε τὰς εἰκόνας Αλφουσίνας, διὰ τὰς ὁποίας ἐξώδευσε τέσσαρας χιλιάδας δυκάτα. Αὗται αἱ εἰκόναι ἐδημοσιεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1252. Οὗτος ὁ Μονάρχης ἦτον μᾶλλον Αστρονόμος παρὰ πολιτικὸς. ὁυιός του τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν θρόνον.

ΑΛΦΙΕΔΟΣ, ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤνθει εἰς τοὺς ὑπηκόους του ἠδικαιοσύνη. ἦτον καλοκάγαθος καὶ ἐλεήμων, εὐαίσθητος, καὶ φιλάνθρωπος. αὐτὸς πρῶτος ἔσπειρεν εἰς τὴν Αγγλίαν τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως, τοῦ καλοῦ καὶ τὸν πατριωτισμὸν. λέγεται ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου ἔμεινε μὲ τὴν Οἰκογένειαν του εἰς ἐσχάτην πτωχειαν, καὶ μίαν ἡμέραν δὲν τοὺς ἔμεινε ἄλλο τι παρὰ ἕνας ἄρτος, τὸν ἥμισυ τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερεν εὐχαρίστως εἰς πτωχὸν τινα πεινασμένον παρουσιασθέντα ἔμπροσθέν του. ἀπέθ. κατὰ τὸ 900. Μ. Χ.

ΑΜΑΔΟΚΟΣ, πατὴρ καὶ υἱὸς ὁμώνυμοι, ἐσάθησαν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ ἐσυμμάχησαν μὲ τὸν Φιλιππον.

ΑΜΑΛΑΣΟΥΝΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Θεοδώρου Βασιλέως τῆς Ιταλιας. αὕτη ἡ πεπαιδευμένη Πριγγιπέσσα ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἐξεφανώθη τὸν Θεόδατον, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε μὲ τὴν παιδείαν της, καὶ τὸν ἔκαμε Βασιλέα τῶν Ρωμαιων καὶ τῶν Γότθων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀχάριστος καὶ κάκιστος διώρισε καὶ τὴν ἔπνιξαν κατὰ τὸ 534. ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὸν περίπατον.

ΑΜΑΝΤΩΣ, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους εἰς ἀποσασίαν τὸ 285. Μ. Χ. Βοηθούμενος ἀπὸ Αἰλιανόν τινα καὶ ἀπὸ ἄλλους συνωμότας λῃστὰς, δούλους, χωρικοὺς βιασμένους ἀπὸ τὰ βάρη τῶν φόρων. Οὗτοι οἱ δύω ὠνομάσθησαν Αὐτοκράτορες, καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἀνθισαμένων κατακαίοντες χωρία καὶ πόλεις. τέλος πάντων ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς ἔστειλε στρατεύματα καὶ τοὺς ἐφόνευσε πλησίον τῶν Παρισίων εἰς ἓν φρούριον.

ΑΜΑΡΦΑΛ, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ σύμμαχος τοῦ Χοδολλογομόρ, μετὰ τὴν Βασιλείαν τούτου ὑπέπεσον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ασσυρίων ἀπὸ τὴν ὁποίαν τοὺς ἠλευθέρωσεν ὁ Ναβονασὰρ, καὶ πάλιν τοὺς ὑπέταξεν ὁ Ασσαραδδὼν Βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων. ὁδὲ Ναβοπαλασὰρ ἀπεκατέστησε πάλιν τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ὁυιὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονόσωρ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κολοφῶνα τῆς δοξης. μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐσβέσθη ἡ δοξα τῆς ὑπερηφάνου Βαβυλῶνος, καὶ ἔγινε λάφυρα τοῦ Κύρου, ὅστις τὴν ἕνωσε μὲ τὴν Περσίαν κατὰ τὸ 530. Π.Χ.

ΑΜΑΣΙΣ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. τὸ πρῶταν ἦτον ἁπλοῦς στρατιώτης, ἀφοῦ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς οἱ στρατιῶται του ζηλοτυποῦντες τὸν ἐκατηγόρουν. ἀλλ' ἔπειτα μὲ τὴν φρόνησιν καὶ γλυκύτητα, καὶ πολιτικήν του, τοὺς κατώρθωσε καὶ τὸν ἐσέβοντο. Οὗτος ἐσύστησε νόμον, ὅστις ὑπεχρέονε ἕκασον πολίτην νὰ πηγαίνῃ ἐτησίως εἰς ἓν κριτήριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐσύστησε καὶ νὰ ἐξομολογῆται ὅ, τι ἔπραξεν. οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 569. Π.Χ.

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς

τὴν Γαλλίαν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεντιανὸς τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, οὗτος ἐγνώριζε τὴν Ελληνικὴν καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, συνέγραψε Λατινιστὶ διάφορα συγγράμματα ἐκκλησιαστικά. ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ.

ΑΜΒΙΤΣΣΟΣ, πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Αμβρύσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν. Παυσ.

ΑΜΕΔΑΙΟΣ, Δ΄. ὁ Μέγας Κόμης τῆς Σαυοΐας. συνετὸς καὶ πολεμικὸς. ἔκαμεν 32. πολιορκίας. ἐβοήθησε τὴν Γόδον κατὰ τὸν Τούρκων. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1323. ἐξάθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Κόμητες ἀνδρεῖοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Αθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβε τὸ ἄριστον ὡς νικητής. Ηρόδ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

ΑΜΕΙΝΙΑΣ, κωμικός τις ποιητὴς, Αθηναῖος, νικήσας τὸν Αριστοφάνην εἰς δύω κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας, καὶ τὰς Ορνιθας. Αριστ. Βατ. 14.

ΑΜΕΡΙΚΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου τὴν φήμην πολλοὶ ἡγεμόνες ἐφθόνησαν. τὸ 1494. ἀνεκάλυψε πολλὰ νέα μέρη εἰς τὴν Αμερικήν. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1516. εἰς μίαν νῆσον τῆς Αμερικῆς.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Παρ. Αισχύλ.

ΑΜΗΣΤΡΙΣ, γυνὴ τοῦ Ξέρξου Βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Αμαστρις. Ηρόδοτ.

ΑΜΙΖΩΚΗΣ, Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λανδάμιδος φιλίαν. Λουκ.

ΑΜΙΛΚΑΣ, ὀνομαζόμενος Φαβίας, πατὴρ τοῦ Αννίβου. Καρχηδόνιος, (ἡ δὲ Καρχηδὼν πόλις τῆς Αφρικῆς.) περίφημος στρατηγὸς, ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Καρχηδόνος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας, καὶ τοὺς ἠφάνισε κατὰ κράτος. ἐπλάτυνε τὰ Οριά τῆς ἐπικρατείας των. ἔδωκε τὴν κορὴν του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του καὶ ἀδελφόν της Αννίβαν.

ΑΜΜΕΝΝΟΥΝΑΧ ἔνδοξος Ραββῖνος, ὅστις ἐφεῦρε τὰς Εβραϊκὰς στιγμάς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 240. Μ. Χ.

ΑΜΜΙΑΝΟΣ Μαρκελῖνος, Ελλην τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Αντιόχειαν, στρατιώτης πεπαιδευμένος. παραιτηθεὶς ἔπειτα τὴν στρατιωτικὴν ἦλθεν εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ συνέγραψε εἰς Λατινικὴν διάλεκτον Ιστορίαν τῶν Ρωμαίων βιβλία τριάκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινά. ἔζη κατὰ τὸ 360. Μ.Χ.

ΑΜΜΩΝ, οὗτος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1015. Π. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, Χριστιανὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. ἔζη τὸ 250. ἔγραψεν ἄριστα συγγράμματα περὶ τοῦ Μωϋσέως, καὶ Ιησοῦ, συμφωνίας, καὶ ἁρμονίαν Εὐαγγελικήν.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς συνέγραψε περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, καὶ ἄλλα διάφορα. ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμίου. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, Διδάσκαλος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, παραδίδων τὴν πλατωνικοπεριπατητικὴν φιλοσοφίαν, πολλὰ πεπαιδευμένος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν μαθηματικὴν καὶ Ιστορίαν. ἔζη κατὰ τὸ 500. Μ. Χ.

ΑΜΟΙΒΕΑΣ, περίφημος τις Μουσικὸς, καὶ κιθαριστὴς ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνονος τοῦ Στωϊκοῦ. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ιστ.

ΑΜΟΙΝΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Υγῖν.

ΑΜΟΜΦΑΡΕΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου. Ηρ.

ΑΜΟΠΑΩΝ, εὐγενὴς Τρῳαδίτης, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. θ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ.

ΑΜΟΡΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Πισούθνου, καὶ ἔκγονος τοῦ Υστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας. Θουκ.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρόκα Συλβίου, Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ιταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νομίτορος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Αμούλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως. τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν κιβώτιον ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ. τοῦτο δὲ ἦτον ὁ Ρωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Αμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομίτορα. Πλούτ. ὁ καὶ Αμώλιος παρὰ Στράβ. Ζ. Ρωμ.

ΑΜΟΥΣ, Αἰγύπτιος. οὗτος δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τὸν παρεκίνουν νὰ μὴν ὑβρίζῃ τὸν γάμον, κατεπείσθη. πρωτοῦ δὲ νὰ συνέλθωσιν, ἔπεισε τὴν νέαν σύζυγόν του, καὶ παρέτησαν τὸν κόσμον, καὶ ὑπῆγον εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας, ὅπου καὶ ἀσκήτευσαν ἕκαστος χωριστὰ διὰ βίου.

ΑΜΠΗΛΙΟΣ Λούκιος. σώζονται μερικὰ ὑπομνήματα διαφόρων διηγημάτων του. κατὰ τὸ 1793. ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ. ἔζη τὸ 690. Μ. Χ.

ΑΜΥΘΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσωνος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν Ιδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησε μετ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ομ. Οδ.

ΑΜΥΜΩΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αλκέτα, Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Υστάσπου, Βασιλέως τῶν Περσῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός του Αλέξανδρος ὁ πρῶτος. Ηρόδ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Β΄. Περδίκκα. ἀνέβάς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου Βασιλέως τῶν Θρακῶν, ὅθεν ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 413 Π. Χ. Θουκ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ τὸ 393. Π. Χ. ἀφήσας τρεῖς υἱοὺς, τὸν Αλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φιλιππον, τὸν πατέρα Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ξενοφ.

ΑΜΥΝΤΑΣ, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου.

ΑΜΥΝΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου. ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ασίαν.

ΑΜΥΝΤΑΣ, Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας, καὶ Λυκαονίας. Οὗτος εἰς τὴν ἐν Ακτίῳ μάχην, ἦτο σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Οκταβίου·

ΑΜΥΝΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Ορμένου, κατοικῶν ἐν Ελεῶνι κόμῃ τῆς Βοιωτίας. Ομ. κ. πατὴρ τοῦ Φοίνικος Κράντορος καὶ τῆς Αστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον. Απο.

ΑΜΥΝΩΝ, ῥήτωρ τις ἐν Αθήναις σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς μαλθακός. Αριστοφ.

ΑΜΥΤΑΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις μετὰ τὸν Ιναχον ἐβασίλευσεν, ὧν πρότερον ερτηγὸς τῶν ἀποσατησάν των Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Αρταξέρξου τοῦ Μακροχειρος. Ηρὸδ.

ΑΜΦΙΑΓΑΟΣ, περίφημος μάντις, υἱὸς τοῦ Οἰκλέους Βασιλέως τῆς Αρκαδίας, καὶ τῆς Υπερμνήστρας, θυγατρὸς τοῦ Θεσίου. οὗτος προβλέπων τὸν ἀφανισμὸν τῶν, ὅσοι ἤθελον ἐκστρατεύσει μετὰ τοῦ Αδράστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀλλὰ πεισθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του συνηκολούθησε, καὶ κατὰ τὴν προγνωσίν του ἐχάθησαν ὅλοι.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Βουσίριδος, ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ηρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του, διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πρόξεις. Ιπολ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Αρκαδίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Αλεοῦ. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Ηρως τις τῆς Σκανδίας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθηρας ὁ φιλοξενίσας τὸν Αὐτόλυκον. Ος. Ιλ. Κ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Οπούντιος, πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ὄντα ἔτι ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους. Ομ. Ιλ. Ψ.

ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ, Βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ερυθραίων μάχην, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου διώρισαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του. εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ησίοδος ἔλαβε τὸ βραβεῖον.

ΑΜΦΙΔΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν. Κατ' Απολλόδωρον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμαίνου.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας, καὶ μήτηρ τοῦ Οφέλτου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος, καὶ γυνὴ Αδράστου. Απολλόδ.

ΑΜΦΙΘΕΑ, γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Οδυσσέως Ομ. Οδ. Τ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ, υἱὸς Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅς τις ἔφερεν ἐκ Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Βασιλεὺς τῶν Σαμίων. Ηρὸδ.

ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖός τις. Ξενοφ.

ΑΜΦΙΚΤΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ Βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εζη τὸ 963. Π. Χ. Οὗτος ἐσύστησε τὴν περίφημον Αμφικτιονικὴν συνέλευσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἤνωσε τὰς διαφόρους Ελληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας, πρὸς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ὅλης της Ελλάδος. ὠνομάζοντο ἐπομένως Αμφικτίονες ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφορων Ελληνικῶν πολεων, οἵτινες συναθροιζόμενοι δεὶς τοῦ χρόνου εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἀνὰ δὺω ἐξ ἑκάστης πόλεως. ἐθεώρουν ὅλας τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψήφους, διὰ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν ὅλων τῶν Ελληνικῶν πολιτειῶν.

ΑΜΦΙΔΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, Επίσκοπος τῆς Ικονίου Επαρχίας· ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν Αρειανῶν· παρευρέθη εἰς διαφόρους Συνόδους, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσαντινουπόλει, γενομένην κατὰ τὸ 394. ἐσάθη Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εορτάζεται εἰς τὰς 23 Νοεμβρίου. ἔζη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τὸ 374. Συνέγραψε καὶ πολλὰ σοφὰ Συγγράμματα.

ΑΜΦΙΑΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμφιαράου καὶ τῆς Ερυφίλης. Μάντις ἄριστος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τρωάδος ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μίψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Μαλλούς· ἔπειτα φιλονικήσαντες μεταξύ των ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω.

ΑΜΦΙΛΥΤΟΣ, Μάντις ἐκ τοῦ Δήμου Αχαρνῶν ἐν τῇ Αττικῇ. Ηρόδ.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ. Ομ. Οδ. Ω.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ἀπὸ τὸ Δουλίχειον τῆς Κεφαληνίας, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν συνετὸν ὄντα.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Σελάγου, ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Β.

ΑΜΦΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Αδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωαδιτῶν. Ομ. Ιλ. Ε.

ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ, Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους. Στράβ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Αλκαίου, καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ηλεκτρίωνος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν τῶν Θηβῶν, λαβὼν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Αλκμήνην.

ΑΜΦΙΩΝ, μουσικὸς ἄριστος, Θηβαῖος, μυθολογοῦσιν, ὅτι, ὅταν ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν, ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του. Ζ. Ζῆθος.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ, Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ. π.

ΑΝΑΙΤΙΟΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Αθήναις. Ξενοφ.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέω πόλιν τῆς Ιωνίας, κατὰ τὸ 532. Π. Χ. ἔνδοξος ποιητὴς Λυρικός. Σώζεται μία Συλλογὴ τῶν Ωδῶν του, αἵτινες ἐξελέγχουν σαφῶς τὴν ἠδυπάθειαν τοῦ Συγγραφέως των. ἄλλως δὲ εἶναι πλήρεις χαρίτων. Λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ἀπὸ μίαν ῥόγα σαφυλῆς, εἰς ἡλικίαν χρόνων 55. Σώζονται προσέτι καί τινα γνωμικά του, καὶ ἀποσπάσματα ἐπιγραμμάτων. ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1725.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ, σοφιστὴς, ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς, Επαρχίαν τῆς Θρᾴκης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 100. Π. Χ. ἦτον μαθητὴς τοῦ Αναξαμένους. ἔλεγε τὸν Ηλιον μύδρον διάπυρον. ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὴν φυσικήν. δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ ἐμβῇ εἰς τὰ πολιτικὰ· ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Αθηναίους. ὅταν τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τέκνων του, εἶπεν ἀταράχως. "ἤ-

ξουρον, ὅτι ἐγέννησα ἀνθρώπους θνητούς.,, Μετὰ μίαν πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πάλιν ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ θλέπων τὰ κτήματά του ἔρημα, καὶ ἀκαλλιέργητα εἶπεν, "ἂν αὐτὰ δὲν ἤθελον χαθῆ, ἐγὼ θέβαια δὲν ἤθελον σωθῆ.,, ἀπέθανε εἰς τὴν Λάμψακον. ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι τρεῖς Αναξαγόραι.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ, Ρόδιος, ποιητὴς κωμικός. ἔζη κατὰ τὸ 377. Π. Χ. εἶχε μεγάλην φήμην· σχεδὸν δεκάκις ἐστεφανώθη. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινά.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Αγίδων. Ηρόδ.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ, ἐκ πόλεως τῶν Αβδήρων ἐν τῇ Θράκῃ. οὗτος ἠκροάσθη τὸν Φιλόσοφον Διογένην τὸν Σμυρναῖον, ὅστις ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἠξεύρω, ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε. ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. ὅσις εἰς τὸ συμπόσιόν του ἐρωτήσας τὸν Ανάξαρχον, πῶς τοῦ φαίνεται ἡ τράπεζας εἶπεν, τὰ πάντα πολυτελῆ, ὦ Βασιλεύ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς Κύπρου, παρατεθημένη. μνησικακήσας δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ τύραννος μὲ τὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Βασιλέως, ἐρέρθη ἀκουσίως εἰς τὴν Κύπρον ὁ Ανάξαρχος, καὶ ἐβλήθη εἰς γουδίον, καὶ ἐκοπανίσθη μὲ σιδηροῦν γουδοχέρι, διὰ προσταγῆς τοῦ τυράννου.

ΑΝΑΞΙΒΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βίαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Ακαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπείαν, Ιππόθοην. καὶ Αλκηστιν. Απολδρ. 2) θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως, δεύτερα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, καὶ Πισιδίκην, τὸν Αντίοχον Εχέφρονα, καὶ ἄλλους υἱούς. Απολδρ. 3.) θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αγαμέμνονος, καὶ Μενελάου. ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Παυσα.

ΑΝΑΞΙΒΙΟΣ, πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, Ελλην, περιβόητος Φιλόσοφος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλητον. οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν ἰσημερίας καὶ τροπὰς, καὶ τὴν γῆν, εἶπε, κέντρον τοῦ παντὸς. ἔδειξε δὲ καὶ γεωμετρικὰς ὑποτυπώσεις, καὶ κατὰ τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον, ἐσάθη ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ὡρολογίου, καὶ πρῶτος τοῦ νὰ διδάσκῃ δημοσίως τὴν Φιλοσοφίαν. Ηνθει κατὰ τὸ 547. Π. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυσράτου, μαθητὴς τοῦ Αναξιμάνδρου. πρῶτος οὗτος ἐσύνθεσε τετράγωνον Ηλιακὸν, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς πράξιν εἰς τὴν Σπάρτην. ἔγραψε καὶ Ισορίαν Ιωνικῶς. ἤνθει κατὰ τὸ 573. Μ. Χ.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αριστοκλέους, Λαμψακινὸς, Ρήτωρ, μαθητὴς τοῦ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ γραμματικοῦ Αμφιπολίτου. ἐσάθη καὶ Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΑΝΑΞΙΝΟΣ, κατάσκοπος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ. περὶ Στυφ.

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντιγόνου, καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. περὶ τὰ 297. ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ελληνικῶν Κωμῳδιῶν.

ΑΝΑΞΩ, θυγάτηρ τοῦ Αλκαίου καὶ τῆς Ιππονόμης. ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου της Ηλεκτρύονος, ἐγέννησε τὴν Αλκμήνην. Απολλόδ. 2 .)

ΑΝΑΣΙΛΑΟΣ, ἕνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Σικελίας, ἄρισος ἄρχων κατεπράϋνε τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν τυράννους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, μοναχὸς καὶ Ιερεὺς τοῦ Ορους Σινᾶ. οἱ νεώτεροι ὠνομάζουν αὐτὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, καὶ αὐτὸς λέγουν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ. τὰ συγγράμματά του εἶναι κατὰ τῶν Ακεφάλων, καὶ ἄλλων Αἱρετικῶν. καὶ ἄλλα διάφορα. ἤνθει κατὰ τὸ 686.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ἐπίσκοπος Αντιοχείας. ἔζη τὸ 560. ἀφῆκε συγγράμματα περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ, περίφημος Ιατρὸς. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τοῦ Ιαμβλίχου. σώζεται σύγγραμμά του περὶ συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας ἔζη κατὰ τὸ 300 Μ. Χ.

ΑΝΑΦΗΣ, υἱὸς τοῦ Οτάνου, Πρέσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ Ηρόδ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου. Βασιλέως τῶν Σκυθῶν. περίφημος Φιλόσοφος. Απῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας νὰ διαλεχθῇ μὲ τὸν Σόλωνα, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ Ελληνικὰ ἤθη. ἔλαβε πολὴν φήμην, διότι κατεφρόνει τὰ πλούτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. ἦτον ἀγχίνους καὶ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἐκαταγίνετο νὰ συσήσῃ τοὺς νόμους τῶν Ελλήνων, ἐφονεύθη δὲ εἰς τὸ κυνῆγι ἀπὸ ἓν βέλος ριφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε, "ἐπανελθών. ὑγιὴς ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὅπου ἐσπούδασα, ἀποθνήσκω εἰς τὴν πατρίδα μου ἀπὸ φθόνον.,, ἔζη ἐπὶ τοῦ Κροίσου, κατὰ τὸ 548. Π. Χ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ὁνέος, Σκύθης. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα ὀλίγους χρόνους πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Διέτριβεν εἰς τὰς Αθήνας. ἔκαμε περιηγήσεις εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας, παρατηρῶν τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Λαῶν, καὶ τοὺς νόμους· συνανεσρέφετο συχνὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρας καὶ σοφοὺς τοῦ καιροῦ του ἐπισρέφοντα δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἐτίμουν αὐτὸν μεγάλως οἱ συμπολῖται του.

ΑΝΔΕΑ, ὁ Γερμανὸς, περίφημος Μουσικογράφος. ἀπέθανε εἰς τὸ Λονδῖνον κατὰ τὸ 1759. Μ. Χ.

ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, Αθηναίου, Ρήτωρ περίφημος. ἔζη 467. Π. Χ. σώζονται μόνον τέσσαρες λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ρητόρων..

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Αποκάλυψιν τοῦ Ιωάννου. ἔζη περὶ τὰ 560.

ΑΝΔΡΕΑΣ, Ιταλὸς ἐκ Πίζης, περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐγνώριζε τὴν Γλυπτικὴν, Ζωγραφικὴν, καὶ τὴν Μουσικήν. οὗτος ἔκαμε τὴν θύραν τοῦ Αγίου Ιωάννου εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸ περίφημον σημαντήριον τῆς Πίζης. αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρχίσει ἀλλὰ τὸ ἐτελείωσεν ὁ μαθητής του Τομαζῆς. ἀπέθ. κατὰ το 1145.

ΑΝΔΡΕΪΝΗ Ισαβέλα, Ιταλίς. μία ἀπὸ τὰς πλέον σοφὰς γυναῖκας τοῦ αἰ-

ῶνος της. προσέτι ἦτον ὡραῖα καὶ φρόνιμος, καὶ περίφημος κωμικὴ. ἀπέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ 1604.

ΑΝΔΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Ορχομενὸν, καὶ ἐκάλεσε τὴν πέριξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνομά του Ανδρηΐδα παυσ-2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθέννους ἐκ Σικυῶνος. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΙΣΚΟΣ, ὁ καὶ ψευδοφιλιππος ἀπὸ τὴς πόλεως Αδραμίτη, εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν, ὑποκρινόμενος υἱὸς τοῦ Περσέως, τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καθότι τὸν ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ φυσικὸν χαρακτῆρα, αὐτὸς ὁπλάνος καταπείσας τοὺς Μακεδόνας ἔγινε γρατηγός των, καὶ ἐνίκησε τὸν Ιουβέντιον τὸν ἔπαρχον τῶν Ρωμαίων. μετὰ ταῦτα ἐνικήθη κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. καὶ οὕτως ἡ Μακεδονία ὑπέπεσεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΑΝΔΡΟΓΕΟΣ, υἱὸς τοῦ Β΄. Μίνως, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας ὅλους τοὺς ἀγωνισὰς ἐδολοφονήθη κατὰ προσαγὴν τοῦ Αἰγέως. ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην τὴν συμφορὰν, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Αθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον εἰς τὴν Κρήτην διὰ φόρον ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ νέας.

ΑΝΔΡΟΚΑΕΙΔΗΣ, υἱὸς Συνεσίου τοῦ Λυδοῦ, τοῦ Φιλαδέλφου. ἔζη ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου. ἐχρημάτισε Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας, μὲ φήμην μεγάλην.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας ἓν μέρος τῆς Σικελίας. Διόδ.-2) καὶ ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Αθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Αλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων. Θουκ. παρ' Αριστοφάνους ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπὴς.-3) Μακεδών τις. Αρ.

ΑΝΔΡΟΚΛΟΣ υἱὸς τοῦ Κόδρου, Αθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Αθηναίων εἰς τὴν ἐν Ασίᾳ Εφεσον. Στρ.-2) δοῦλός τις, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος. Αἰλιαν.

ΑΝΔΡΟΚΟΤΤΟΣ, Βασιλεύς τις ἐν Ινδίᾳ. Στράβ..

ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ, Ηρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα δωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν. Ηρόδ.

ΑΝΔΡΟΚΥΔΗΣ, περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Πλούταρ.

ΑΝΔΡΟΛΕΩΣ, ἀθλητής τις πυγμομάχος. Λουκ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ηετίωνος, Βασιλέως τῆς Κυλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Εκτορος. Μετὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος, ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Πύρρον τὸν υἱὸν τοῦ Αχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ηπειρον, μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ελενος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εκτορος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Κρής. ἔζη κατὰ τὸ 68. Μ. Χ. ἦτον ἀρχιατρὸς τοῦ Καίσαρος Νέρωνος. αὐτὸς ἐφεῦρε τὸ ἰατρικὸν θηριακήν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, Νεαπολίτης, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ζωνᾶ ἢ Φαβίνου. ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ηρὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Λίβιος, ὁ παλαιότερος ποιητὴς τῶν Λατίνων τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινικῆς ποιήσεως. Ἔζη τὸ 240. Π. Χ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ὁ πρῶτος τύραννος, ἐκατώρθωσε νὰ πνίξουν τὸν Αλέξιον Βασιλέα. καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του, κατὰ τὸ 1183. ἀλλ' ὁ λαὸς ὀργισθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἐκήρυξεν Αὐτοκράτορα τὸν Ισαάκιον Αγγελον ὀνομαζόμενον· ἔπειτα τυφλώσαντες τὸν Ανδρόνικον, τὸν περιέφερον εἰς ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρυμάχου· ἐξάθη μάντις περίφημος καὶ Βασιλεὺς τῆς νήσου Ανδρου· οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ τὴν ἀποσασίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν τὴν ὠνόμασεν Αντρανδρον.

ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ, νικητὴς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Αρκαδίας. Θουκ.-2) Ναύαρχος Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ασίας. Αρριαν.

ΑΝΔΡΟΤΙΩΝ, Αθηναῖος, ἔγραψεν Ισορίαν τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας σώζονται τινὰ μέρη. ἔζη κατὰ τὸ 330 Π. Χ.

ΑΝΔΡΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ανδροτίονος, φίλος τοῦ Καλλικλέους, καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.-2) Αλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος. Πλούτ.

ΑΝΗΡΙΣΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. Ηρόδ.-2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις σελλόμενος ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἐθανατώθη εἰς τὰς Αθήνας. Ηρόδ.

ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΣ, κῆρυξ τῶν Αθηναίων· ἐσφάγη εἰς τὰς Θήβας ἀπὸ τοὺς Μεγαρεῖς· διότι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δουλεύουν τὰς πεδιάδας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς Θεούς, καὶ τὸ εἰς τὰς Θερμοπύλας βαλανεῖον.

ΑΝΘΕΡΜΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ζήσας περὶ τὰ 600. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου. Παυσ.

ΑΝΘΗΛΕΙΑ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· ἥτις μνησευθεῖσα μετὰ Κυσσέως τὸν ἐδολοφόνησε. Απολλόδ.

ΑΝΘΙΜΟΣ Γαζῆς, Αρχιμανδρίτης πολυμαθέστατος, συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Ελληνικὴ Βιβλιοθήκη, ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς φιλομαθεῖς Ελληνας. ἀπέθ. κατὰ τὸ 1828. Μ. Χ.

ΑΝΝΑ Κομνηνὴ, θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Αλεξίου καὶ τῆς Εἰρήνης. ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1083. Συνέγραψεν ἓν Σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Αλεξιὰς εἰς 15. βιβλία, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 1069 μέχρι 1118. καὶ περιγράφει τὸν βίον τοῦ πατρός της.

ΑΝΝΑΙΟΣ Κορνοῦτος, Ζ. Φορνοῦτος.

ΑΝΙΟΣ', Βασιλεὺς τῆς νήσου Δήλου, μάντις καὶ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος· οὗτος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, Οἰνώ, Σιτὼ, καὶ Ελεΐς, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ πρώτη ὅτι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον, ἡ δευτέρα, εἰς σῖτον, καὶ ἡ τρίτη εἰς ἔλαιον·

καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά των.

ΑΝΙΩΝ, στρατηγὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, λαῶν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον. Διόδ.

ΑΝΝΙΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Αμίλκα, ἡγεμὼν περίφημος, ἐξάθη μέγας καὶ θαυμαστὸς εἰς τόσους πολέμους· μόλον τοῦτο εἶχεν ἀριερώσει μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου σώζονται καί τινα συγγράμματα. ὅταν δὲ οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον του μὲ πλῆθος στρατιωτῶν, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας των, καὶ ἔλαβε τὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε πλησίον του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ ἀνδρειότατος οὗτος ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν ἑξδομήκοντα χρόνων.

ΑΝΝΙΚΕΡΙΣ, οὗτος παραδεχόμενος τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ Αριστίππου, ἐδόξαζε τὴν φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, καὶ ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τῶν συγγενῶν, ὡς ἀρετὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. μὲ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν ἡ πρᾶξις τούτων τῶν ἀρετῶν δύναται, ἔλεγε, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν σοφὸν εὐτυχῆ.

ΑΝΝΩΝ, Βασιλεὺς τῶν Καρχηδονίων. τὸν ἔξειλαν ποτὲ μὲ τὸν συνδιοικητήν του Ιμιλκον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράλια τῆς Αφρικῆς, καὶ ἄλλων μερῶν, ἀλλ' ἐξενοχωρήθη ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἐπέστρεψε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν του. ἔζη κατὰ τὸ 580. Π. Χ Συνέγραψε Λιβυστὶ περὶ τῶν παραλίων τῆς Λιβύης.

ΑΝΣΑΣ, ἔνδοξος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Νοριμβέργην. ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἐσχηματίσθη εἰς τὴν Γερμανίαν μία ἑταιρία, καὶ ἐστήθησαν διδάσκαλοι ποιηταί. ὅλοι αὐτοὶ πρότερον ἦσαν τεχνῖται, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐναπολαμβάνουν μὲ τὴν ποιητικὴν, καὶ νὰ ἀθανατίσουν τὸ ὄνομά των. ὁ Ανσὰς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἑταιρίας ἦτο σκυτοτόμος. Συνέγραψε ποιήματα εἰς πέντε τομους, πλὴν κάκιστα.

ΑΝΣΩΝ, ἔνδοξος περιηγητὴς Αγγλος, γενναῖος καὶ πολλὰ φιλόδοξος. εἰς τὴν κατὰ τῶν Αμερικανῶν μάχην τῶν Ισπανῶν, ἐλαφροραγώγησεν περὶ τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς Λονδῖνον μὲ πλοῖον ἐπὶ 32. ἁμαξῶν διὰ δόξαν τοῦ θριάμβου του. ἦτον τολμηρὸς· ἀπέθανε εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1762.

ΑΝΤΑΓΟΡΑΣ, ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ρόδου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔγραψε ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον ζήσας περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα Π. Χ.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΣ, Σπαρτιάτης τις, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387. Π. Χ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ασίᾳ Ελληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνωσιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ελλάδι, νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν αὐτονομίαν των. Ξενοφ.

ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Αγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ Ιοκάστης, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Πολυνείκους, αὕτη ἰδοῦσα γυμνὸν τὸν ἀδελφόν της, φονευθέντα ἀπὸ τὸν Ετεοκλῆν εἰς μονομαχίαν, τὸν ἔθαψε νύκτα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κρέων κηρύττει θάνατον εἰς τοὺς

φύλακας, ἂν δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἐνταφιασμὸν, ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτόν της ὡς αἴτιον. ὁ Κρέων τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, καὶ τὴν κλείει ζωντανὴν εἰς ἕνα τάφον. Αἵμων δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπα, καὶ ἐσκόπευε νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκά του, σφάζει τὸν ἑαυτόν του. ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος Εὐριδίκη θανατώνεται ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ τέλος ὁ Κρέων θρηνεῖ καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γυναικὸς τὸν θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ συνετωτέρων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, καὶ ἔπειτα Βασιλεὺς τῆς Ασίας κατὰ τὸ 323. Π. Χ. Οὗτος ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν του, ὅστις μετεχειρίζετο τοὺς πολίτας αὐστηρῶς, ὅτι ἡ βασιλεία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία σεμνοπρεπὴς δουλεία. Μίαν ἡμέραν ἀκούων πλησίον τῆς σκηνῆς του δύω στρατιώτας νὰ ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, εἶπεν εἰς αὐτοὺς μὲ γλυκύτητα, ἀπομακρύνθητε ὀλίγον διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ ὁ Βασιλεύς.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, Καρύστιος. ἔζη κατὰ τὸ 270. εἰς τὸν καιρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Εἰσαγωγὴν παραδόξων Ιστοριῶν. ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὸ 1791.

ΑΝΤΙΚΛΕΙΑ. Ζ. Οδυσσεύς.

ΑΝΤΙΚΥΡΕΥΣ, Ελλην τις ἐκ τῆς πόλεως Αντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται, ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ Ελλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ηρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του. Πτολ.

ΑΝΤΙΑΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ, υἱὸς Νέστορος. ὅτε ἦτον ἀκόμη νέος, λέγουσιν, ὅτι ἔζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδειαν νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἐμβῆκε κρύφα εἰς πλοῖον, καὶ ὑπῆγε πρὸς τὸν Αχιλλέα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα του διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν του, ὁ δὲ Αχιλλεὺς χαίρων καὶ ἐπαινῶν τὴν προθυμίαν τοῦ Αντιλόχου, εἶπεν, ὦ παιδίον, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἂν δὲν σὲ ἐπαινέσῃ, ἐγκρίνει ὅμως τὸ φιλότιμόν σου ἔργον· ἀλλ' ὁ Νέσωρ, συγχισθείς, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αγαμέμνονος, ὅπου παρόντων καὶ πολλῶν ἄλλων Αχαιῶν, ὡμίλησεν ἄρισα περὶ τοῦ υἱοῦ του, οἱ δὲ λαοὶ ἔχαιρον, ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Αντίλοχον, ἰσάμενον μὲ αἰσχύνην ἐνώπιον τοῦ πατρός του, καὶ βλέποντα κατὰ γῆς, μὲ ἱλαρότητα διὰ τὸ ὡραῖον του ἠθικόν. ἀπέθανε δὲ, φονευθεὶς ἀπό τινα Μέμνωνα ὑπερασπιζόμενος τὸν πατέρα του.

ΑΝΤΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Αμφιδάμαντος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς. Απολλόδ.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ, Κολοφώνιος, υἱὸς τοῦ Υπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός. ἔζη πρὸ τοῦ Πλάτωνος. εἶναι καὶ ἕτερος Αντίμαχος Ηλιοπολίτης, ὅστις συνέγραψε περὶ Κοσμοποιΐας.

ΑΝΤΙΜΟΙΡΟΣ, σοφιστὴς, ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα. Πλάτ.

ΑΝΤΙΝΟΟΣ, Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

ΑΝΤΙΟΧΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ.

ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, Ἰσοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἀσκαλινὸς μαθητὴς τοῦ φίλου Λαρισίου, Φιλόσοφος περιπατητικός, ἔζη τῷ 70. ἔτει. Π. Χ

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον, πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, Βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἔπειτα ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, καὶ ἐδιάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην. Στράβ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, δεύτερος Βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. κατὰ τὸ 281. Π. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους εἴκοσι μὲ ἄκραν δικαιοσυνην, ὅσις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη. Λουκιαν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, υἱὸς τοῦ δευτέρου Αντιόχου. ἐβασίλευσε χρόνους 15. οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεὸς. λέγεται, ὅτι ἐφαρμακώθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν του σύζυγον Λαοδίκην.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ἐπιφανείς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Μεγάλου. οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ, ὅτι ἐτυράννησε τοὺς Ιουδαίους, πολεμήσας τὸν Πτολεμαῖον ἐπιφανῆ, πολυορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Αλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανε. Αἰλίαν

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Εὐσεβὴς, υἱὸς Αντιόχου τοῦ Κυζικινοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰολάου, ἀπὸ Παλιοῦραν πόλιν τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, καὶ διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους. συνέγραψεν Ἱστορίαν καὶ ἐπιστολὰς Βιβλία εἴκοσι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν υἱὸς τοῦ Ζευξιδήμου· συνέγραψεν Ἱστορίαν τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ ἄλλα Συγγράμματα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλητομηδείας. Υγῖνος.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, Λαμπρὸς Φιλόσοφος, ἀκούσας ποτέ τινα νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ πόλεμος ἀφαιρεῖ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸν Κόσμον, τοὐναντίον, τὸν ἀπεκρίθη, προξενεῖ περισσοτέρους. ἤνθη τὸ 324. Π. Χ. ἐδάθη Διδάσκολος τῆς Φιλοσοφίας, καὶ τῆς Κυνικῆς Αἱρέσεως. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται δύω λόγοι, Αἴας καὶ Οδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ, Ρόδιος, ἢ κατ' ἄλλους Σμυρναῖος ποιητὴς. σώζονται τινα τῶν συγγραμμάτων του. ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος.

ΑΤΙΦΗΜΟΣ, Ρόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ. Ηρόδοτ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΣ, περιφημός τις Ζωγράφος ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ

Κτησιδήμου. ὅσις διέβαλλε τὸν Απελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ.-2) στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ.-3) Βυζάντιος ποιητὴς τῆς Ανθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

ΑΝΤΙΦΟΝΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Ομ. Ιλ- Ω.

ΑΝΤΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ ῥήτορος, περίφημος ῥήτωρ. ἐγεννήθη εἰς Ραμοῦντα δῆμον τῆς Αττικῆς. λέγουν, ὅτι ἐδάθη Διδάσκαλος τοῦ Θουκυδίδου. ἐπωνομάζετο Νέσωρ. οὗτος ἔφερε πρῶτος τὴν λογικὴν εἰς τέχνην. ἀπέθ. κατὰ τὸ 411. Π. Χ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ λόγων σώζονται ἀκόμη δεκαέξ. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων. ὑπῆρχε καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, τερατοσκόπος, ἐποποιὸς καὶ σοφιστὴς. ἐπωνομάζετο Λογομάγειρος, καὶ ἕτερος, Αθηναῖος, Ονειροκρίτης. Σουΐδας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μάρκος ὁ Τριαρχικὸς· ἀνδρεῖος πολεμιστὴς. ἐδάθη διοικητὴς τῆς Ιταλίας. ἔπειτα ὁ Καῖσαρ τὸν ἔκαμε ἀρχισράτηγον τοῦ Ιππικοῦ του στρατεύματος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἤράσθη τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν ναυμαχίαν εἰς Αἴγυπτον ἐφονεύθη μόνος του, εἰς ἡλικίαν 56. χρόνων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μοναχὸς, ὁ ἐπωνομασθεὶς Μέλισσα. ἔζη κατὰ τὸ 1110. ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἓν συγγράμματου ἐπιγραφόμενον Μέλισσα, τὸ ὁποῖον ἦτον συλλογὴ διαφόρων Θεολογικῶν κεφαλαίων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Πολέμων, ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν, περίφημος σοφιστὴς. ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, Αδριανὸν, καὶ Αντώνιον. ἐδίδασκε μὲ μεγάλην φήμην εἰς τὴν Σμύρνην, διὸ καὶ ἔτρεχον παντοχόθεν μαθηταὶ διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον δύω λόγοι του. οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδροὺς πόνους τῆς χειροποδάγρας ἐπέσρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κλεισθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸ μνήμα του. ἤνθει κατὰ τὸ 144. Μ. Χ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Αὐρήλιος. Ζ. Αὐρήλιος Αντώνιος.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ Εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ὡς τέκνατου. οὗτος ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἤθελε καλήτερα νὰ προφυλαχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, παρὰ νὰ φονεύσῃ χιλίους ἐχθρούς. ἀπέθ. κατὰ τὸ 161. Μ.Χ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Λιβεράλος, ῥήτωρ Ρωμαῖος. ἔζη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. σώζεται τούτου σύγγραμμα ἀναγκαιότατον εἰς τὴν μυθολογίαν, ἐπιγραφόμενον Μεταμορφώσεως συναγωγή. ἤνθει τὸ 150. Μ. Χ.

ΑΝΥΣΙΣ, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. ὅσις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακῶνος ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ελβὼ, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους, ἀφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες, ἐπισρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921. Π. Χ. Ηρόδ.

ΑΝΥΤΗ, ποιήτρια περίφημος, ἀπὸ τὰ Τήμεα. ὁ Αντίπατρος τὴν ὀνομάζει πρώτην ποιήτριαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ομηρος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. ἔζη 301. Π. Χ.

ΑΝΩΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Κάσορος καὶ τῆς

Πλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου Ἀπολ.

ΑΞΙΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀθηναῖος, ὅσις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγοὺς, οἵτινες ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενφ.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΣ, Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Ζωγράφος ἄριστος, ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶν. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκήρυξεν ὅτι ἐσυγχώρει μόνον εἰς τὸν Ἀπελλῆν νὰ Ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα του. (Ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι ἡ δόξα ἑνὸς τοιούτου Ζωγράφου ἤθελε διασώσει τὴν δόξαν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς μεταγενεστέρους) ὅθεν ὑπῆγε πρσωπικῶς ἐκεῖ, ὅπου ἐδούλευε, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν μεγάλην εὔνοιαν. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατετρέχθη ἀπὸ φθόνον συκοφαντηθείς, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Πτολεμαῖον Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐκεῖ ἰσόρισε μίαν εἰκόνα τῆς συκοφαντίας, θαυμάσιον ἀρισούργημα. Λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τὴν τέχνην τῆς ὄψεως διὰ νὰ κρύψῃ τὸ δυσειδὲς τοῦ Πρίγγιπος Ἀντιγόνου, ὅσις ἦτον τυφλὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. ἤνθει δὲ 300. Π.Χ.

ΑΠΕΛΛΗΣ, Φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Χίου. ἔζη κατὰ τὸ 300. Π.Χ. εἰς ἄκραν πενίαν.

ΑΠΙΣ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Ἀπία. Στεφ. Βυζ.

ΑΠΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πλειστονίκου, ὁ ἐπονομασθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος, κατ ἄλλους Κρὴς, γραμματικὸς περίφημος, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου. συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἄλλα τινά. ἔζησε ὑπὲρ τοὺς 100. χρόνους.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλιναρίου γραμματικοῦ. οὗτος ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως, ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος. ὕστερον παραίτησε τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς νέας Αἱρέσεως. τούτου αἱ διδασκαλίαι κατεκρίθησαν ἀπὸ τρεῖς Συνόδους. σώζεται μία μετάφρασίς του τῶν ψαλμῶν εἰς στίχους Ἡρωϊκοὺς. ἔζη τὸ 386. Μ. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Ἀθηναῖος, λαμπρὸς Ζωγράφος. αὐτὸς πρῶτος ἐκανόνισε τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀναγκαιοτέρων καὶ ὡραιοτέρων μερῶν τῶν σωμάτων εἰς τὰς εἰκόνας. ἤνθει κατὰ τὸ 408. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, γραμματικὸς ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς βιβλιοθήκης τῶν Θεῶν, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια Ἑλληνο-Γαλλιστὶ κατὰ τὸ 1805. εἰς τόμους δύω. ἀπέθ. κατὰ τὸ 114. Π.Χ.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Δαμασκηνὸς. ἔζη κατὰ τὸ 120. Μ.Χ. περίφημος ἀρχιτέκτων. οὗτος κατεσκεύασε τὴν γέφυραν εἰς τὸν Δούναβιν ἐπὶ Τραϊανοῦ. τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν ὁ Ἀνδριανὸς, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐθανάτωσαν. σώζονται αὐτοῦ πολιορκητικὰ συγγράμματα.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν. Σώζονται καὶ τούτου μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλληνικῶν Τραγῳδιῶν. ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΑΠΟΛΛΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Διονυσίου, τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας. Αἰλιαν.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Δαλὶς, Ἰφιγένεων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ὀράπης, συνέγραψε περὶ τῶν Βασιλέων καὶ τῆς θρησκείας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Σεμενουθί.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Περγαμηνὸς τῆς Παμφυλίας. ἔζη Π.Χ. κατὰ τό 240. συνέγραψεν ὀκτὼ βιβλία περὶ Κωνικῶν τομῶν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Ἀλεξανδρινὸς, υἱὸς τοῦ Σιλλέως. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐκεῖ ἐπολιτογράφη. κατὰ τὸ 247. Π.Χ. ἀπέρασε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἔγινε βιβλιοθηκάριος. σώζεται ἕνα Σύγγραμμά του ἡρωϊκὸν εἰς βιβλία τέσσαρα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ὁ Δύσκολος, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπωνομάσθη δύσκολος διὰ τὸν σκληρόν του βίον, προερχόμενον ἐκ τῆς μεγίστης πενίας του. ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς κατάσασιν ν' ἀγοράσῃ κἂν ὀλίγον πάπυρον (φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὴν φλοῦδα τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ εἶδος χαρτίου.) ὥστε ἦτον διασμένος νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς κομμάτια συντριμμένων ἀγγείων. ἔζη κατὰ τὸ 138. συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία 5.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, ἀπὸ τὰ Τύανα ἐπαρχίαν τῆς Καππαδοκίας. ἐγεννήθη περὶ τὸ 2. Μ.Χ. ἦτον Φιλόσοφος Πυθαγορικός. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Ἀρχιβίου τοῦ γραμματικοῦ. ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, συνέγραψε λεξικὸν Ὁμηρικόν. ἐξεδόθη Ἑλληνο-Λατινιστὶ, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1773. εἰς δύω τόμους.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ Ἱστορικὸς Συνέγραψε περὶ Ὀρφέως, καὶ περὶ Τρελλέων.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ὁ Ναυκρατήτης ἐχρημάτισε μαθητὴς τῶν ῥητόρων Ἀδριανοῦ καὶ Χρήσου. ἔγραψε κατὰ τοῦ ῥήτορος Ἡρακλείδους, καὶ ἑτέρους λόγους· ἀπέθανε εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων. τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐνταφίασαν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ μεγάλην πομπήν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ, Ἀθηναῖος, νομικὸς, καὶ πολιτικὸς ἔνδοξος. ἐξάλη πολλάκις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς πολλὰς πρεσβείας. ἔζη εἰς καιρὸν τοῦ Ἡρακλείδους τοῦ Λογίμου, καὶ Γλαύκου, ἀπέθ. εἰς ἡλικίνα 70. χρόνων.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνέγραψε ἱστὴν Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν, καὶ ἄλλα πολλά. ἤνθει κατὰ τὸ 147. Μ.Χ.

ΑΠΠΙΑΝΟΣ ὁ Ἀναζαρεὺς, περίφημος ποιητής. ἔζη κατὰ τὸ 2.0. Μ.Χ. Συνέγραψε πέντε βιβλία Ἀλιευτικῶν, καὶ τέσσαρα κυνηγετικῶν.

ΑΠΠΙΚΙΟΣ, Καίλιος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος. περίφημος πολυφάγος. ἀφοῦ ἔφθειρεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὅλην τὴν λαμπρὰν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ῥώμην σχολεῖον, ὅπου παρέδιδε μὲ μισθὸν

τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου δέκα βιβλία περὶ κατασκευῆς καὶ αἰτύσεως βρωμάτων, καὶ περὶ μαγειρικῆς ἐν γένει.

ΑΠΠΙΟΣ Κλαύδιος Κήνσωρ. οὗτος ἐλιθόστρωσε τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως Κατήνης εἰς τὸ Βρουνδούσιον, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν ὁδὸν Αππίαν.

ΑΠΠΙΟΣ, Κλαύδιος, Ζ. Κλαύδιος Απτιος.

ΑΠΡΙΗΣ, υἱὸς τοῦ Φάμμιος, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων, καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ. Ηρόδ.

ΑΠΟΥΛΦΕΔΑ Ισμαὴλ· Κόμης τῆς Συρίας. Συνέγραψε εἰς τὸ Αραβικὸν μίαν Γεωγραφίαν, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς φυσικῆς Ιστορίας. Απέθανε κατὰ τὸ 1344. Μ. Χ. Ητον πολλὰ εὐνοούμενος τοῦ Σουλτὰν Σαλαδίνου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει πολλὰ ἡ Ιστορία τοῦ Σταυρικοῦ πολέμου.

ΑΠΟΥΡΑΜΙΦΙΑΡ, ὁ ἐνδοξώτερος διδάσκαλος τῶν Οθωμανῶν. Επωνομάσθη Σωκράτης τῶν Τούρκων. Απέθανε εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ηνθει κατὰ τὸ 967. Μ. Χ.

ΑΡΑΒΙΑ, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς. Απολλόδ.

ΑΡΑΓΟΝΑ Ιωάννα, Σύζυγος τοῦ Κόμητος Ασκανίου· Ολοι οἱ σοφοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν ἐγκωμίασαν διὰ τὸ κάλλος της, διὰ τὴν ἀνδρείαν της, καὶ διὰ τὴν φρόνησίν της εἰς τὰ πολιτικά. ἔζη κατὰ τὸ 16. Μ. Χ.

ΑΡΑΣΠΗΣ, νέος τις εὐγενὴς Πέρσης, εὐνους τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς Βασιλίσσης αἰχμαλώτου Πανθίας, γυναικὸς τοῦ Αβραδάτου. Ξενοφ.

ΑΡΑΤΟΣ, ἀπὸ Σικυῶνα, ἀρχηγὸς στρατηγὸς τῶν Ακρι, εἷς τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Ελλάδος. ἐξώρισε τὸν Νεοκλῆν τύραννον τῆς πατρίδος του, ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Κορίνθου τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας· ἠλευθέρωσε τὸ Αργος ἀπὸ τοὺς τυράννους του. Αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ νομισθῇ ὁ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως τῶν Ακρι, τὴν ὁποίαν ἐμόρφωσε καὶ ἐλάμπρυνε. ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἐσυγχίσθη μὲ τὸν Αρατον, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ἐφαρμάκευσεν εἰς ἕνα συμπόσιον ὁ Ταυρίων. ἔζη κατὰ τὸ 334. Π. Χ.

ΑΡΑΤΟΣ υἱὸς Αθηνοδώρου καὶ Λιτοφίλης, ἀπὸ Κιλικίαν, ποιητὴς καὶ Αστρονόμος, Συγγραφεὺς περίφημος, τὰ συγγράμματά του, Φαινόμενα, μετέφρασεν ὁ Κικέρων εἰς στίχους Λατινικούς. ἔζη κατὰ τὸ 272. Π. Χ.

ΑΡΑΤΩΡ, Λίγιρ τὸ γένος, Ρήτωρ καὶ ποιητὴς, ἐσάλη ὑποδιάκονος τῆς ἐν Σύμῃ Εκκλησίας. Συνέγραψε εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους περὶ τῆς ζωῆς τοῦ θείου Παύλου. ἔζη κατὰ τὸ 540. Μ. Χ.

ΑΡΒΑΪΟΣ, Αγγλος, περίφημος Ιατρὸς κατὰ τὸ 1628. Μ.Χ. Πρῶτος οὗτος ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ὅτι τὸ αἷμα κινεῖται ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς καρδίας διὰ τῶν ἀρτηριῶν, καὶ διαδιδόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν φλεβῶν.

ΑΡΒΑΚΗΣ, Μῆδος τις Σατράπης, ὅστις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστήσας

κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Ασσυρίων, ἐπολιόρκησεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νῖνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος, ὡς λέγεται, ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μεθ' ὅλου τοῦ παλατίου αὐτοῦ.

ΑΡΒΗΛΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς. Απολλόδ.

ΑΡΓΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκίμου, ἀγαπήσας αὐτὸν ὁ Ηρακλῆς, τὸν ἔλαβε μαζῆ του ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅταν ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ὁ νέος ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ηρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἔστειλε τὴν κόνιν πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρός του, καὶ ἔκτοτε, λέγουσιν, ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

ΑΡΓΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Παυσ.

ΑΡΓΑΝΘΩΝΙΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν τῇ Ισπανίᾳ, ὅστις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται 80, χρόνους, καὶ ἔζησεν 120. ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ηρόδ.

ΑΡΓΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αδράστου καὶ τῆς Αμφιθέας, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. Απολλόδ.– 2) θυγάτηρ τοῦ Αὐτεσίωνος, καὶ ἔκγονος Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ηρακλείδου Αριστοδήμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ηρόδ. –3) γυνὴ τοῦ Ινάχου, καὶ μήτηρ τῆς Ιοῦς. Υγῖν.

ΑΡΓΕΛΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον. Απολλόδ.

ΑΡΓΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, καὶ ἔκγονος τοῦ Αδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐξαιρέτως ὁ Αγαμέμνων, καὶ ὅστις ἐπνίγη εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τροάδα. Στέφ. Βυζ.

ΑΡΓΙΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Απολλόδ.

ΑΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίστωνος.

ΑΡΔΗΝΚ, ἔνδοξος ἀστρονόμος ἀπὸ τὴν Βρίμαν. οὗτος ἀνεκάλυψε τῇ πρώτῃ Σεπτεβρίου 1804. ἕνα πλανήτην.

ΑΡΔΙΑΪΟΣ, σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ασίᾳ. Πλάτ.

ΑΡΔΥΣ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, υἱὸς τοῦ Γύρου, βασιλεύσας τὸ 678. Π. Χ. Ηρόδ.

ΑΡΕΘΑΣ, Αρχιεπίσκοπος τῆς Καππαδοκίας. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Αποκάλυψιν Ιωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ λόγους διαφόρους. ἔζη κατὰ τὸ 910. Μ.Χ.

ΑΡΕΙΟΣ, Ιερεὺς εἰς τὴν Εκκλησίαν τῆς Αλεξανδρείας. Ηρχησε κατὰ τὸ 323 Μ. Χ. νὰ φανερώνῃ τὰς σφαλερὰς του ἰδέας κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἐβλασφήμει λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοούσιος ὁ Ιησοῦς Χριστὸς με τὸν Πατέρα. Αὕτη ἡ βλασφημία του ἀναιρεῖ τὸ μυστήριον τῆς Αγίας Τριάδος, δόγμα βάσιμον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πολλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ ὁ Θεῖος Κωνσαντῖνος ὁ Μέγας· ὅστις συχνὰ ἐλάμβανεν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς θεολογικάς του φιλονεικίας.

ΑΡΕΤΑΙΟΣ, ἀπὸ Καππαδοκίαν, περίφημος Ιατρὸς, τὰ πολύτιμα τούτου συγγράμματα, ἐπωνομάσθησαν, Χρυσᾶ Λείψανα. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν Ιατρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄριστος νοσογράφος, καὶ ἀσ-

φαλὴς ὁδηγὸς εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν παθῶν καὶ θεραπείαν. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἰατρικῆς τὴν χρῆσιν τῶν κανθαρίδων, ὡς ἐπισπαστικὰ ἔμπλαστρα. ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Ἀρχιγένην παλαιότερον αὐτοῦ. ὑποδιώρισεν ἀκριβῶς τοὺς τόπους τῶν φλεβῶν, ὅπου πρέπει νὰ γίνεται φλεβοτομία. ὁ Βοερράβιος ἐξομοιοῖ τῶν Ἀρεταῖον μὲ τὸν Ἱπποκράτην, ὁ δὲ Ἀλλερ τὸν δοξάζει σχεδὸν ἀνώτερον. ἡ ἐποχή του ἄδηλος.

ΑΡΕΤΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, περὶ τὸ 63. Π.Χ.

ΑΡΕΤΗ, μήτηρ Ἀριστίππου τοῦ νέου. αὕτη ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸν υἱόν της. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὠνομάσθη μητροδίδακτος. αὐτὴ ἤνοιξε σχολεῖον γενικὸν, καὶ εἶχε μεγάλην φήμην. ἔζη κατὰ τὸ 364. Π.Χ.

ΑΡΗΪΛΗΚΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν. Ομ. Ιλ. Ξ. 2) εἷς τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Θμ. Ιλ. Π.

ΑΡΗΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πέσσν. Απλ.

ΑΡΘΜΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ασίας, πρόξενος τῶν Αθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος, διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δημ. κατὰ Φιλίπ.

ΑΡΙΑΒΙΓΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου. ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΑΡΙΑΔΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΑΡΙΑΪΟΣ, περίφημος ἀρχισπάτηγος Κύρου τοῦ νεωτέρου Σατράπου τῆς Λυδίας.

ΑΡΙΑΝΤΗΣ, εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας. Ηρόδ.

ΑΡΙΑΡΑΘΗΣ, Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμενοῦς Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωπότατον τρόπον. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν Αρμενίαν, ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικόν του θρόνον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριαράθου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Μεγάλου Αντιόχου, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Αντιοχίας ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Ρωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσε αὐτὸν φίλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

ΑΡΙΑΣΠΗΣ, υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ωχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

ΑΡΙΒΑΪΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων, καὶ σύμμαχος τῶν Ασσυρίων ἐναντίων Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

ΑΡΙΓΝΩΤΗ, μαθήτρια τοῦ Μεγάλου Πυθαγόρου, κὰ Θεανοῦς Σαμίας, Φιλόσοφος Πυθαγορική. Συνέγραψε τελετὰς Διονύσου, καὶ ἐπιγράμματα περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος καὶ ἄλλα φιλοσοφικά.

ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, κιθαρῳδὸς ἐν Αθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Αριστ. -2) Πυθαγόριός τις Λουκ,

ΑΡΙΔΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς Ορχηστρίδος, καὶ ἀδελφὸς Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ολυμπιάδος. Λουκ.

ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΣ, Σατράπης τῆς Ιωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου, ἤγειρε μίαν ἀποσασίαν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Αρταξέρξου, τὸ 363. Π. Χ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής. Ξενοφ-2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. Αρρίαν.

ΑΡΤΟΜΑΡΔΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων. Αἰσχ. υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδ.-3) υἱὸς τοῦ Αρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων. Ηρ.

ΑΡΙΟΣΤΟΣ Λοδοβίκος, ἐξάθη εἷς τῶν ζωηροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ποιητῶν Ιταλῶν. τὰ ποιήματά του, λέγουσιν, ὅτι εἷς τινα μέρη παρομοιάζουν μὲ τὰ τοῦ Ομήρου, καὶ Βιργιλίου. Απέθανε τὸ 1533 Μ. Χ.

ΑΡΙΣΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα νυμφευθεὶς τὴν Ἑκάβην. Απολλόδ. -2) θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Αρίσβη. Στέφ. Βυζ.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, γαμβρὸς καὶ διάδοχος Ισαίου τοῦ Μιλησίου. τὸν ἐβοήθησαν οἱ Αθηναῖοι καὶ ἀποσατήσας ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους· ἔπειτα ἐκίνησεν ὅλους τοὺς Ιωνας εἰς ἀποσασίαν καὶ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ἀντικρὺ τῆς Προποντίδος, ἔγινε καὶ ἐπίτροπος τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ὅστις εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 358. Μ. Χ. καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπέθανεν. εὑρίσκωνται ἐρωτικαί τινες ἐπιστολαί του.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αχαΐαν τῆς Πελοποννήσου, οὗτος ἐπωνομάσθη Φιλοποίμην. Φαίνεται καὶ ἕτερος Αρίσαινος, τοῦ ὁποίου ἡ Ιστορία εἶναι πάντῃ ἄγνωστος.

ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, μάντις περίφημος, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου· συνέγραψε περὶ μαντικῆς βιβλία δέκα.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, Σάμιος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς ἔνδοξος. Πρῶτος οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἴδιόν της ἄξονα. ἔζη κατὰ τὸ 200. Π.Χ. σώζεται καὶ αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποσημάτων Ηλίου καὶ Σελήνης. ἐξεδόθη Ελληνολατινιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ 1810. καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

ΑΡΙΣΤΕΑΣ, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα, οἵτινες μετέφρασαν τὴν παλαιὰν γραφήν. Οὗτος ἐσάλπι ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, πρὸς

τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων Ἐλεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς, καὶ 72 ἄνδρας πεπαιδευμένους, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὴν μεταφράσουν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ἔζη τὸ 287. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ὁ Δίκαιος, Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἐπουμίαν. Ἐπολέμησεν ἐνδόξως εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην στρατηγῶν. ὠφέλησε τὴν πατρίδα του μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ κατορθώματά του εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς ναυμαχίας καὶ μάχας. ἐσυγχώρει τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτον πάντοτε ἀντίζηλός του κρυφὰ καὶ φανερά, ὅσις διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας του, κατώρθωσε καὶ ἐξώρισαν τὸν ἀθῶον Ἀριστείδην, τὸν ὁποῖον μετὰ χρόνους τινὰς μετεκάλεσαν· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ μνησικακήσῃ διὰ τὰ πρότερα, ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα του παρεκάλει τὸν Θεμιστοκλέα να συνδράμῃ εἰς ὅ, τι δύναται κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος Ξέρξου, πλημμυροῦντος τὰ πεδία τῆς Ἀττικῆς μὲ τὰ στρατεύματά του τὰ πολυάριθμα. ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἐφάνησαν αἰτία, ὥστε καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τὰ πολιτικά. μόλον δὲ ὅτι εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας του ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας ἀπέθανε τόσον πτωχός, ὥστε ἡ χρηματική του κατάσασις δὲν ἐξήρκησε διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. ἀλλ' ὁ δῆμος πρὸς εὐγνωμοσύνην ἐπροίκησεν ἐν καιρῷ τὰς θυγατέρας του. ἔζη τὸ 483. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κιϋντιλιανός, συνέγραψε περὶ μουσικῆς τρία βιβλία. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μειβομίου. ἔζη κατὰ τὸ 720. Μ.Χ.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ, φιλόσοφος, ἑτοιμόλογος καὶ δραστήριος. ἐλθὼν ποτὲ κακοποιὸς εἰς τὸν οἶκον του ὑβρίζων αὐτὸν ἐκάλει φεύγοντα. ὁ δὲ Ἀρίστιππος τὸν ἀπεκρίθη. φεύγω, διότι σὺ μὲν εἶσαι συνειθισμένος νὰ ὑβρίζῃς, ἐγὼ δὲ νὰ μὴν ἀκούω τὰς ὕβρεις. ἐσάθη πρῶτος Φιλόσοφος, ὅσις ἐδίδασκε καὶ ἐλάμβανεν μισθόν. ἔζη κατὰ τὸ 396. Π.Χ. -2) ἀπὸ τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. -3) συνέγραψε περὶ Ἀρκαδίας, ὁ μητροδίδακτος λεγόμενος υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου. καὶ τελευταῖος ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας.

ΑΡΙΣΤΙΩΝ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους. ἔζη κατὰ τὸ 540. Π.Χ. ἐρωτηθεὶς ποτε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν, ἀπεκρίθη. ὅτι εἶναι τοσοῦτοι, ὅσοι χρειάζονται διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς των.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμονίας, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ἦτον στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὴν Ἱστορίαν, χρόνους τινὰς ὕστερον μετὰ τὸν θάνατόν του. εἶχε ὑπόληψιν ὡς φιλαλήθης, ἀλλ' εἰς περίσασεις λησμονοῦσε τὰ χρέη ταύτης τῆς ὑπολήψεως.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ, Ἀθηναῖος. οὗτος ἐφόνευσε τὸν Ἵππαρχον δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἵππαρχος καὶ Ἱππίας ἦσαν υἱοὶ Πεισιστράτου τυράννου τῶν Ἀθηνῶν· ὁ πρῶτος ἠράσθη τὸν Ἁρμόδιον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβίασεν, αὐτὸς δὲ ἔχων ζενὸν φίλον τὸν Ἀριστογείτονα, τὸν ἐξηγήθη τοῦ Ἱππάρχου τὸ κίνημα· ὅθεν καὶ οἱ δύω καιροφυλακτήσαντες, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, ὥρμησαν κατὰ τῶν Τυράννων καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ἵππαρχον· οἱ δὲ φύλακες τοῦ τυράννου, εὐθὺς τότε, τὸν μὲν Ἁρμόδιον ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Ἀριστογείτονα συλλαβόντες ὡς κατάδικον, τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ἰατρὸς, Θάσιος. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, βιβλία 39.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ, Ἰατρὸς Κνίδιος, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. Ἰάτρευσε τὸν Ἀντίγονον Γονατᾶ.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης, νικητὴς τῶν Λακεδαιμονίων· ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του, κατὰ προσαγὴν τοῦ χρησμοῦ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του. Ἐφονεύθη δ' ἔπειτα ἐπὶ τοῦ τάφου της, κατὰ τὸ 725. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΣ, ἐπίσημός τις πολίτης, ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡρόδ. -2) Ῥόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω ἐπιγράμματα εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, Αἰγινίτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Περγαμηνὸς, σοφιστὴς περίφημος ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ Ἀδριανοῦ βασιλέων τῆς Ῥώμης. Συνέγραψεν ἐπισολὰς εἰς βιβλία 5. κατὰ τὴν τέχνην τῆς ῥητορικῆς. -2) Ἕτερος ἐκ Μεσσήνης τῆς Ἰταλίας φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας βιβλία 10.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ, Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος Στωϊκός. Ἔγραψεν ἐξηγήσεις κατὰ τῶν λόγων Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου περὶ Ἀμυήτων.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐπρόδωκεν τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. Παυσ. -2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου· κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ πεσόντων. Θουκ. - 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

ΑΡΙΣΤΟΚΥΠΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδτ..

ΑΡΙΣΤΟΛΑΟΣ, περίφημός τις ζωγράφος, Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἐζωγράφησε τὸν Περικλέα, καὶ Ἐπαμινώνδα.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗ, ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος, καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Ἀρετήν. Αἰλ.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Ἀυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος,

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Θυροποιός. -2) Ὁ Αἰπιτίδης, ἀρχιστράτηγος Μεσσήνιος. Λέγουν, ὅτι ἐφόνευσε μόνος 300. Σπαρτιάτας, ἔπειτα πληγωθεὶς αἰχμαλωτί-

σθη, ἀλλ' ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

ΑΡΙΣΤΟΜΗΔΗΣ, ἐκ Θασσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, εἰς τὴν μάχην τῶν Ισσῶν. Ἀρρίαν.

ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις, τὸ 416. Π. Χ.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗ, Ιέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Απόλλωνος. Ηρόδτ,

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐμενοῦς ἐκ παλλακίδος τινὸς Ερεσίας. Οργισθείς, διότι ὁ Ατταλος ὁ τρίτος, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς Περγάμου εἰς τοὺς Ρωμαίους, ὑπῆγε μὲ στράτευμα νὰ τὸ κυριεύσῃ, καὶ ἐκτύπησε τὸν Λογκῖνον τὸν Ὑπατον τῶν Ρωμαίων Κράσσον κατὰ τὸ 1.Π.Χ. Αλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡχμαλωτίσθη ἀπὸτὸν Ὑπατον Περπέναν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ τὸν ἔπνιξαν διὰ προσαγῆς τοῦ βουλευτηρίου. Οὕτως ἔδωκε τέλος ἡ γενεὰ τῶν Αττάλων, οἵτινες ἐβασίλευον εἰς τὴν Πέργαμον 154. χρόνους.

ΑΡΙΣΤΟΝΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη. Υγῖν. -2) πολίτης Γελῶος τῆς Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ακράγαντα. Θουκ. -3) Λαρισσαῖος τις. Θουκ.

ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Σπινθάρου ἀπὸ τὰ Τάραντα, ὁ παλαιότατος μουσικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους εἰς τὰς Αθήνας· ἔζη κατὰ τὸ 322. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΣ, Αρκάς τις. Ξενοφ. -2) ἐκ πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν ἱστοριογράφων Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αρρίαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ἀπὸ τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, ὁ περιφημότερος καὶ ἐνδοξότερος φιλόσοφος, καὶ πρῶτος Αἱρεσιάρχης τῶν Περιπατητικῶν. Ο πατὴρ του ὠνομάζετο Νικόμαχος, ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως Αμύντου· ἡ δὲ μήτηρ του ὠνομάζετο Φαιστιάς. Κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος του Ασκληπιοῦ. Ο Αριστοτέλης ἔχασε τοὺς γονεῖς του πολλὰ μικρὸς, καὶ τὸν παρέλαβεν Ακαρνανεὺς τις ὀνόματι Πρόξενος, ὅστις καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ. Η φύσις ἐνωθεῖσα μὲ τὴν τύχην τὸν ἀνέδειξαν, ὁποῖον τὸν δοξάζουν ἅπαντες· ὁ Πλάτων ὑπῆρξε διδάσκαλός του, ἔλαβε δια γυναῖκα τὴν Πυθίαν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ακαρνανίας· ἐσάθη διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Αλεξ. ὅστις καὶ τὸν ἐφοδίασε μὲ 600. τάλαντα διὰ νὰ ἐπιχειρισθῇ νὰ συγγράψῃ τὴν Ισορίαν τῶν ζώων, συγχρόνως τὸν ἔστειλε καὶ ἕνα πλῆθος κυνηγῶν καὶ ψαράδων. Αλλ' αὐτὸς ἐσχάτως φοβηθεὶς μήπως περιπέσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην τοῦ Σωκράτους, ἀπέρασεν εἰς τὴν Χαλκίδα, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εσύνθεσε μέγα πλῆθος ποιημάτων, τὰ ὑποληπτικώτερα εἶναι, ἡ Γητορική, ἡ Ποιητική, ἡ Διαλεκτική, ἡ Ηθική, καὶ ἡ Ισορία τῶν ζώων, εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας τὸ 384. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ἔνδοξος ποιητὴς κωμικὸς, Αθηναῖος, σύγχρονος μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ Σωκράτην. Εἶχεν ἐνθουσιασμὸν μέγαν εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ πρὸς διόρθωσιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Επαιξε τὸν Σωκράτην εἰς τὸ θέατρον εἰς τὴν Κωμωδίαν του, Νεφέλαι. Λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἐφεῦρε τοὺς τετραμέτρους καὶ ὀκταμέτρους στίχους· ἔζη κατὰ τὸ 346. Π. Χ.

Διὰ τῶν Κωμῳδιῶν του ὑπεχρεώθησαν οἱ Αθηναῖοι νὰ κλείσουν εἰρήνην με τὴν Σπάρτην. Συνέγραψε 50. κωμῳδίας, ἐκ τούτων σώζονται μόνον ἕνδεκα, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀκόλουθοι. Πλοῦτος, Νεφέλαι, Βάτραχοι, Ιππεῖς, Αχαρνεῖς, Σφῆκες, Εἰρήνη, Ορνιθες Εκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Λυσιστράτη· ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1710. -2) Βυζάντιος γραμματικὸς περὶ τὰ 270. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ακαρνάνων, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδ. ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ, Αρχων ἐν Αθήναις το 426. Π.Χ.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς ἐπὶ Αλεξ. τοῦ Μεγάλου. περὶ τὸ 336. Π.Χ. Εκ τῶν κωμῳδιῶν του σώζονται ἀποσπάσματά τινά.

ΑΡΙΣΤΩΝ ὁ Χῖος ὁ ἐπωνομασθεὶς Σειρὴν, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ερατοσθένους, Στωϊκὸς φιλόσοφος. Οὗτος ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται μεταξὺ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως, καὶ ὅτι οἱ φρόνιμοι εἶναι ὅμοιοι μὲ τὸν ἐπειτήδειον ὑποκριτὴν, ὅστις ὑποκρίνεται πρεπόντως, ὅ, τι πρόσωπον ἀναλάβῃ· προσέτι, ὅτι οἱ διαλεκτικοὶ λόγοι ὁμοιάζουν τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης, τα ὁποῖα δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε. Συνέγραψε διαλόγους περὶ τῶν δογμάτων τοῦ Ζήνωνος, ὑπομνήματα περὶ κενοδοξίας, ἐπισολὰς πρὸς Κλεάνθην, καὶ ἄλλα πολλά. Ο Παναίτιος λέγει, ὅτι ὁλαι αἱ ἐπισολαί του δὲν εἶναι γνήσιαι, ἐπειδὴ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι Αρίζωνες. -2) Αρίζων ὁ ἐκ τῆς Ηλιουπόλεως, καὶ ἕτερος Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ, Ελλην, κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα, καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα.

ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, Αθηναῖος, κιθαρῳδὸς, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Αριστοφάνης, ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον. Εκκλης. 139. Λουκ.

ΑΡΙΦΡΩΝ, πατὴρ τοῦ Ξανθίππου, καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Αθηναῖος. Ηρόδτ. -2) αδελφὸς τοῦ Περικλέους, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. Πλάτ.

ΑΡΙΩΝ, περίφημος Μουσικὸς τῆς Κιθάρας, καὶ ποιητὴς Λυρικὸς, Μεθυμναῖος. Υπῆγεν εἰς τὴν Καλαβρίαν καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις τῆς Ιταλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκέρδισε πολλὰ πλούτη μὲ τὴν τύχην του,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Τὸν ἔνδυσεν ὁ πατήρ του τὴν Αὐτοκρατορικὴν πορφύραν εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, καὶ ἔλαβε μεγάλην εὐχαρίσησιν βλέπων διάδοχον τῆς βασιλείας του ἐκ τῆς Οἰκογενείας του μὲ γενικὴν ψῆφον· τὸν παρέδωκε δὲ εἰς τὴν φροντίδα καὶ καθοδηγίαν Αρσενίου τινὸς διακόνου, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησεν, ὅτι ἐχρεώσει μᾶλλον εἰς τὸν Αρσένιον παρὰ εἰς αὐτὸν· καθότι τὸν εἶπεν, ἐγὼ μὲν σὲ ἔδωκα τὴν γέννησιν καὶ τὸ βασίλειον, ἀπὸ αὐτὸν ὅμως θέλεις λάβει τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Αλλ' ὁ δυσυχὴς Πρίγγιψ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπι-

δώση ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅσις ἐξάθη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βασιλείου του· ἀπέθ. κατὰ τὸ 408. Μ.Χ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, Αντιοχεὺς γραμματικός. Εγραψε περὶ ὀρθογραφίας καὶ περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ Ονομαστικόν.

ΑΡΚΑ-ΙΩΑΝΝΑ, Ηρωΐς τῆς Γαλλίας. Αὕτη ὑπεχρέωσε τοὺς Αγγλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γαλλίας. Ενίκησε τὸν ἀρχισράτηγον Ταλβότ. Επειτα ὅμως ἠχμαλωτίσθη εἰς τοὺς Αγγλους, καὶ τὴν ἔκαυσαν ζωντανήν. ἔζη κατὰ τὸ 1430. Μ.Χ. Μαΐου 10.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ, ὁ ἐκ Πιτάλης τῆς Αἰολίδος, ἔζη τὸ 310. Π.Χ. Φιλόσοφος. Βλέπων τοὺς Περιπατητικοὺς καὶ Στωϊκοὺς νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς ἀληθείας, ἐξάθη οὐδέτερος, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν Ακαδημίαν, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ Αρχηγός.

ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, σρατηγὸς τῶν Περσῶν.

ΑΡΜΑΤΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς. Ηρόδτ.

ΑΡΜΝΗΣ, ἔκγονος τοῦ Κύρου, καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Υσάσπου.

ΑΡΜΟΔΙΟΣ, Αθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Αριστογείτονος, μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν Τύραννον Ιππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ τυράννου. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀνήγειραν οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως, ἀδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ηρόδτ.

ΑΡΜΟΚΥΔΗΣ. εἷς τῶν δοκιμοτάτων Φωκέων, ὅσις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον σρατηγὸν τῶν Περσῶν, φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς. Ηρόδτ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαρέκλου Τρῶς. Ομ. Ιλ. Ε.-2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου .Λουκ.

ΑΡΝΟΒΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐθνικός, ἔπειτα Χρισιανός· ἔζη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε τὴν Ρητορικήν. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Ἑθνικῶν. ἔζη τὸ 290. Μ-Χ.

ΑΡΝΟΛΔΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔκτισε τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Σταυροῦ, εἰς τὴν μητρόπολιν Φλωρεντίαν, καὶ πολλὰ ἄλλα βασιλικὰ κτίρια. ἀπέθ. τὸ 1300. Μ.Χ.

ΑΡΝΟΥΦΗΣ, Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Οὗτος παρεκάλεσε τὸν Θεὸν εἰς μίαν ἀνομβρίαν, καὶ ἔγινε ραγδαία βροχή.

ΑΡΟΥΝΔΕΛΗΣ. Τομάζος, πρωτοσάτωρ τῆς Αγγλίας, κατὰ τὸ 1620. Εσήκωσεν ἀπὸ τὴν Πάρον ἐκεῖνα τὰ περιβόητα μάρμαρα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐγχαραγμέναι αἱ κυριώτεραι ἐποχαὶ τῆς Ισορίας τῶν Αθηναίων.

ΑΡΠΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Αστιάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος. Ηρόδτ.-2) Πέρσης, σρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου. Ηρόδτ.

ΑΡΠΑΛΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, Παφλαγών, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηρίονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ομ. Ιλ. Ν.

ΑΡΠΑΛΟΣ, σρατηγὸς Αλεξ. τοῦ Μεγάλου, καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅσις λαβὼν τὸ πλεῖσον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ελλάδα. Αρρίαν.

ΑΡΠΑΛΥΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Κλήμεντος, νέα ὡραιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἠράσθη ἐμπαθῶς ὁ ἴδιος πατήρ της· ἀλλ' ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν Αλάσορα· ἔπειτα μετανοήσας, ἔτρεξε κατόπιν των, ἐφόνευσε τὸν γαμβρόν του, τὴν ἐπέσρεψεν εἰς τὸ Αργος, καὶ τὴν μετεχειρίζετο ἀναφανδόν. Αὕτη δὲ περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχε, ἔσφαξε τὸν υἱόν της, καὶ τὸν ἔδωκε μαγειρευμένον εἰς τὸν πατέρα του· ὁ δὲ Κλήμης βιασμένος ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΑΡΠΑΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Αρκαδίας. Απολλόδ.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Εγραψεν ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα βιβλία 24. καὶ λέξεις Πλάτωνος βιβλία δύω.-2) Αρποκρατίων Βαλέριος Αλεξανδρινός, συγγραφεὺς τοῦ Ρητορικοῦ Λεξικοῦ. Σουΐδ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Οὐήρου εἰς τὴν Ελληνικήν. ἔζη τῷ 169. Μ. Χ.-3) Αρποκρατ. Αλιος, Ρήτωρ· Συνέγραψε περὶ τῶν λόγων τοῦ Υπερίδου, καὶ ἱσορίας τοῦ Ηροδότου.-4) Αρποκ. Γάϊος· Συνέγραψε περὶ Αντιφῶντος σχημάτων, καὶ λόγων τοῦ Υπερίδου καὶ Λυσίου.

ΑΡΓΙΑ, εὐγενὴς Ρωμάνα, πολλὰ γενναία. Αὕτη ἠξεύρουσα, ὅτι δὲν ἦτον ἐλπὶς νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόλμου ἀνδρός της, ὅσις ἔπρεπε νὰ φονευθῇ, διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἐπῆρε πρώτη τὸ ξίφος καὶ τὸ ἔμπηξεν εἰς τὸ σῆθος της, καὶ παρουσιαθεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει "ἰδού, οὐδὲν ἐδλάβην.,, αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν τοιαύτην τόλμην της, ἀπεφάσισε καὶ ἐφονεύθη μόνος του.

ΑΡΡΙΑΝΟΣ, μεταφραστὴς, μετέφρασε τὰ γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς Ατταλον τὸν Περγαμηνόν.

ΑΡΣΑΚΗΣ, σρατηγὸς τῶν Περσῶν. Αἰσχ.-2) πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συσήσας τὴν δυναστείαν τῶν Αρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Αγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Αντιόχου τὸ 256. Π. Χ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Αρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάσευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Αρμενίαν. Λου. Στράβ. Ηρόδοτ.

ΑΡΣΑΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Υσάσπου, καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου.-2) Υἱὸς Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του-3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Υσάσπου, σρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων. Ηρόδ.-4) Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος. Αἰσχ Περσ. 36.-5) Βασιλεὺς τῆς Αρμενίας, τὸ 245. Π. Χ.-6) Υπουργὸς τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σοφὸς καὶ ἔνδοξος πολιτικός, ἠγαπήθη πολλὰ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἐμψύχωσε τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης, καὶ ἐχρησήμευσε μεγάλως εἰς τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ, Ρωμαῖος Πατρίκιος,

τον διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα ἔγινε Μοναχός. Συνέγραψε 44. ἀποφθέγματα. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 395. Μ. Χ. (Ἅγιος Ἀρσένιος)

ΑΡΣΙΝΟΗ, ἀδελφὴ ὁμομήτριος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα κατὰ τοὺς νόμους τῶν Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων. - 2) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀπολλόδ. - 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, τὴν ἔφερε μὲ θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην, ἔπειτα δὲ ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας. - 4) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου, καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΑΡΣΙΝΟΟΣ, ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Εκαμήδης. Ομ. Ιλ. Α.

ΑΡΤΑΒΑΑΝΗΣ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ηρόδ.

ΑΡΤΑΒΑΖΗΣ, υἱὸς τοῦ Τιγράνου βασιλέως τῶν Ἀρμενίων· καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. τὸ 60. Π. Χ. Πλούτ.

ΑΡΤΑΒΑΖΟΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, ἐξεστράτευσε μὲ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ προβλέπων τὴν δυσχείαν τῶν Περσῶν εἰς τὰς Πλαταιὰς, ἐτραβίχθη ὀπίσω σχεδὸν μὲ 40000 στράτευμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἐσώθη, ἀπ' ἐκείνην τὴν μεγάλην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ηρόδ. - 2) Ὑρκάνιός τις εὖνους τοῦ Ξέρξου, καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων του, ὅστις συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Αρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος. Διόδωρ. - 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φράκτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην.

ΑΡΤΑΓΕΡΣΗΣ, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ξενοφ.

ΑΡΤΑΜΠΑΕΝΟΣ, ἀθλητὴς, ἀπὸ τὴν Ελσενγίαν· ἦτον ὑψηλὸς 6 πήχεις, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει Σασσώνης ὁ γραμματικὸς, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐθυμώθη, καὶ ἔκοψεν ἕνα τάλληρον μὲ τοὺς ὀδόντας του, κατέπιεν ἀναμμένα κάρβουνα, ἐπεριπάτησε μέσα εἰς φλόγας πυρὸς, καὶ τέλος ἐπῆρεν ἕνα ξίφος, κεἰ ἐπῆγε νὰ φονεύσῃ ἄλλους ἓξ ἀθλητάς.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ὡραιότερος ἄνθρωπος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ φρόνιμος ἡγεμών. Ωνομάσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Μακρόχειρ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν μίαν χεῖρα τῆς ἄλλης μακρωτέραν. Εφόνευσε τὸν Αρτάβανον, ἐπειδὴ ἐπεβουλεύετο τὸν θρόνον του· ἔπαυσε πολλὰς καταχρήσεις τοῦ Βασιλείου, καὶ κατέστησε πολλὰς ὠφελίμους διατάξεις. Εβασίλευσε δὲ χρόνους 41.

ΑΡΤΑΞΙΑΣ, κατ' ἀρχὰς Σατράπης τοῦ βασιλέως Αντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν Αρμενίᾳ· ἔπειτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Μεγάλης Αρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα πολεμήσας κατὰ τοῦ Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ νικηθεὶς

ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη.

ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ, ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ιππίαν φυγόντα ἐξ Αθηνῶν, καὶ ἐπολέμησε τὰς Ιωνικὰς πόλεις, καταδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον. - 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ασίαν. Ηρόδοτος. - 3) Πέρσης τις. Θουκ.

ΑΡΤΑΧΑΪΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρταίου, στρατηγὸς τῶν Ινδῶν, ἐν τῇ κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ, ἐξ Εφέσου· κατὰ μὲν Σουΐδαν φιλόσοφος, ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων του Ιατρὸς, καὶ φυσιολόγος. ἔζη τὸ 138. Σώζεται ἓν σύγγραμμα αὐτοῦ Ονειροκριτικὸν ἐπιγραφόμενον.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας, συνηκολούθησε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, ἠνδραγάθησε εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κατὰ τὸ 480. Π. Χ. Ο Ξέρξης παρέδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα του, διὰ νὰ τὰ ἐπιμελῆται.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ, βασίλισσα τῆς Καρίας σύζυγος τοῦ Μαυσώλου, πολλὰ φιλάνδρος. Αὕτη ἔδιδε μεγάλα δῶρα εἰς ἐκείνους τοὺς πεπαιδευμένους, ὅσοι ἤθελον κάμει ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρός της καλήτερον. Ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, κατὰ τὸ 351. Π. Χ.

ΑΡΤΙΒΙΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Περσῶν· ἐπονομάσθη Αχιλλεὺς τῆς Περσίας.

ΑΡΤΙΜΩΝΗΣ, Ἕλλην· ἐφεῦρε πολλὰς μηχανὰς τῆς πολεμικῆς, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Περικλέα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Σάμου.

ΑΡΤΥΦΙΟΣ, υἱὸς Αρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Σανδαρίων, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ελλάδος ἐκστρατείαν. Ηρόδοτ.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμικὸς. Συνέγραψε δράματα, ἐπιγραφόμενα Αρχέδικος κωμῳδιογράφος.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, Επίσκοπος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Συνέγραψε Διάλογον εἰς Συριακὴν διάλεκτον. Ο Ηγεμόνιος τὸν μετέφρασε εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, κατὰ τὸ 278. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ, βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων· ἔλαβε τὸ βασίλειον διὰ Μάρκου Αντωνίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου ναυμαχίαν· ὁ δὲ Τιβέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε εἰς τὴν Ρώμην μὲ ἀπάτην, ἔπεισε δὲ καὶ τὸν Αρχέλαον καὶ τὸν ἐφυλάκωσε, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τό 16. Μ. Χ.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας, ζήσας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. - 3) Σύγγραφος τοῦ Δημοσθένους ἐν Αθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος. - 4) Λοκρός τις. Πίνδ.

ΑΡΧΙΑΣ, ἀπόγονός τις τοῦ Ηρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν, Συρακούσας. Θουκ. - 2) Σάμιός τις. Ηρόδ. - 3) Θηβαῖος πολεμιστὴς, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρα-

τηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378. Π.Χ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ Πελοπίδα. Ξενοφ. – 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου Φυγαδοθύρας ἐπικαλούμενος, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας, μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, διὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου, περίφημος γραμματικός· ἔγραψε ἐξήγησιν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου.

ΑΡΧΙΒΙΟΣ Πτολεμαίου Λευκάδιος, ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ εἰς τὴν Ῥώμην.

ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ Ἰατρὸς, ἀπὸ τὴν Συρίαν, υἱὸς τοῦ Ἰατροῦ Φιλίππου. Ἐχρημάτισεν Ἰατρὸς εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανοῦ. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς καὶ Φυσικῆς.

ΑΡΧΙΝΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυρίευσας τὸ φρούριον Φυλὴν Πλάτ.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγησιλάου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 356. Π.Χ. Μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Χαιρωνείας, λαβὼν γράμματα ἀπὸ τὸν Φιλιππον, γραμμένα μὲ καταφρονητικὸν ὕφος, τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐὰν μετρήσῃ τὴν σκιὰν του, δὲν θέλει τὴν εὕρει μεγαλητέραν, παρ' ὅ, τι ἦτον πρὸ τῆς νίκης του. Ὑπῆγεν μίαν ἡμέραν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρων, ὅστις εἶχε βαμμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μόλις ὑπέφερε νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς εἶπε· πῶς δύνανται οἱ λόγοι σου νὰ ἦναι ἀληθεῖς, ἐνῷ σὺ ὄχι μόνον εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλήν σου φέρεις τὸ ψεῦδος; – 2) Πελλοποννήσιος, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατερήμονε τὴν Αττικὴν περὶ τὰ 431. Π.Χ. Θουκ.

ΑΡΧΙΛΟΓΟΣ, Πάρος, υἱὸς τοῦ Γηλεσικλέους, ποιητὴς περίφημος, αὐτὸς πρῶτος ἔγραψεν Ἰαμβικοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς ἕνα Σατυρικὸν ποίημα, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ἐκέντισε μίαν οἰκογένειαν, ὥστε ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην των. Ὁ Λυκέμβης ἔσχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα εἰς τὸν Ἀρχίλογον, μετέπειτα δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Ὁ δὲ Ἀρχίλογος διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀτιμίαν, ἐφέρθη οὕτως, ὥστε ὁ Λυκέμβης, ἡ νύμφη, καὶ αἱ δύω ἀδελφαί της ἐκρεμάσθησαν. Οὗτος ἔζη κατὰ τὸ 660. Π.Χ. Τὰ ποιήματά του ἦσαν ζωηρότατα καὶ δραστήρια· σώζονται ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1819.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ, περίφημος καὶ μέγας μαθηματικὸς Συρακούσιος. Ὅτε εἰσῆλθον τὰ στρατεύματα εἰς τὴν πόλιν τὴν πολιορκουμένην, στρατιώτης τις τὸν ἐφόνευσε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἐνασχολούμενον εἰς σχήματα Γεωμετρικὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως· ἀκούσας τὸ τοιοῦτον ὁ πολιορκῶν Μάρκελλος, ἐλυπήθη μεγάλως καὶ ἐδάκρυσεν. Ἐπρόσταξε δὲ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν λαμπρῶς. Ἐφονεύθη εἰς τὰ 212. Π.Χ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπείροις ἐφευρέμασιν αὐτοῦ, ἐφεῦρε καὶ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Κυλίνδρου πρὸς τὴν σφαῖραν, καὶ τὸ περὶ Ἰσορροπίας, καὶ τὴν ὑδροστατικήν. Τέλος πάντων ἡ ζωή του ἐσάθη ἐπωφελὴς καὶ ἀναγκαία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πρέπει ἡ ὕπαρξίς του νὰ θεωρῆται εὐεργεσία τῆς

φύσεως Οἱ καυστικοὶ καθρέπται του, διὰ τῶν ὁποίων κατέκαυσε τὸν στόλον τοῦ Μαρκέλλου, καὶ τὰ θαύματά του εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτὴν, βεβαιόνουσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὸ ἔξοχόν του πνεῦμα.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ Τραλλιανὸς, (Τράλλος, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας) περίφημος φιλόσοφος· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ὁμηρον, καὶ εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.

ΑΡΧΙΠΠΟΣ, Ἕλλην Ἀθηναῖος, περίφημος ποιητὴς, κωμικὸς ἀρχαιότατος.

ΑΡΧΙΤΕΚΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης Παυσ. – 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου. Ἀπολλόδ.

ΑΡΧΥΤΑΣ, Ταραντῖνος, υἱὸς τοῦ Μνησαγόρου, μέγας μαθηματικὸς· ἐφεῦρε πολλὰ εἰς τὴν Γεωμετρίαν καὶ Μηχανικὴν· κατεσκεύασε καὶ μίαν ξυλίνην περιστερὰν, ἥτις μόνη ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα. Ἔζη κατὰ τὸ 398. Π.Χ.

ΑΣΑΝΔΡΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον μὲ τεῖχος, ἀπὸ τὴν λοιπὴν ξηράν. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 93. χρόνων. Λουκ. 2) Σατράπης τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

ΑΣΕΛΛΙΣ Γάσπαρις, Ἰταλὸς περίφημος ἀνατόμος· Οὗτος ἐξεσκέπασε τὰ γαλακτοαγγεῖα εἰς τὸ μεσεντέριον. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1626. Μ.Χ.

ΑΣΚΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου, καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα. Στέφ. Β ζ.

ΑΣΚΑΝΙΟΣ, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. – 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας. Ομ. Ιλ. Β΄ – 3.) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐκυρίευσε τὸ μικρὸν Λαβίνιον, βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ. Διον. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν. Ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸ 62. Μ.Χ. ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔπειτα παραίτησε τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Ἰατρικὴν· ἐπροσθεσεν εἰς αὐτὴν διαφόρους νεωτερισμούς, καὶ παραδόξους θεωρίας, ἐναντίας τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ ὁποίου τὴν μέθοδον ἐκατηγόρει, ὀνομάζων αὐτὴν μελέτην θανάτου. Αὐτὸς πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν Ῥώμην τὴν γυμναστικὴν Ἰατρικὴν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λουτρά. Ὁ Πλίνιος τὸν ὀνομάζει ἔνδοξον ἀπατεῶνα· οἱ σύγχρονοί του τὸν ἐθεώρουν ὡς δοξομανῆ, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα, καὶ ζηλότυπον πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του, τοὺς ὁποίους ἀπέῤῥιπτε μὲ μεγάλην ὑπεροψίαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. Σουΐδ. – 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Σουΐ. – 3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Ἀλεξ. τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ ἔκγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἢ Αἰσκολαπίου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἰατρικῆς τέχνης.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρικήνην πόλιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Χείρωνα τὴν

πατρικὴν τέχνην, καὶ εὐδοκίμησε μεγάλως· ἐγνώρισε τὰς ποιότητας καὶ δυνάμεις πολλῶν φυτῶν· ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν πολλῶν φαρμάκων, καὶ μετεχειρίζετο πολλάκις εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νοσούντων, τὴν μουσικὴν, τὰ ἅσματα, τὰ γυμνάσματα, καὶ λοιπά. Ἐνὶ λόγῳ ἐξάθη ὁ πλέον εἰδήμων, εὐσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἔζη κατὰ τὸ 50. πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ Ἕλληνες ἐθεοποίησαν τὸν Ἀσκληπιὸν, ὡς δοτῆρα τῆς ὑγείας, καὶ εὐεργέτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸν ἀνήγειραν θυσιαστήρια, καὶ βωμοὺς, καὶ ναοὺς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Οἱ πλέον περίβλεπτοι ἦσαν τῆς Ἐπιδαύρου, τῆς Τρικάρης, τῆς Περγάμου, Κνίδου, καὶ Κέω.

ΑΣΟΡΔΑΝ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων τὸ 668. Π.Χ. Ἐξέτεινε τὴν βασιλείαν του ἀπὸ τὴν Μηδείαν, ἕως τὴν Ἀφρικανὴν Αἰθιοπίαν, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπεσπάτησαν αἱ περισσότεραι δυτικαὶ ἐπαρχεῖαι τοῦ βασιλείου του.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀπὸ τὴν Μίλητον· περιβόητος εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ πνεῦμά της, καὶ ὡραιότητά της, εἶχεν τόσην φυσικὴν ἕξιν εἰς τὴν εὐγλωττίαν, καὶ πολιτικὴν, ὥστε ὁ ἴδιος Σωκράτης παρεδίδετο ἀπὸ αὐτὴν· ἐξάθη διδάσκαλος, ἔπειτα καὶ γυνὴ τοῦ Περικλέους. Ἔζη τὸ 428. Π.Χ.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Βύβλιος, σοφιστὴς, σύγχρονος Ἀδριανοῦ. Οὗτος ἔγραψε περὶ τοῦ φυτοῦ Βύβλου, περὶ χάσεων ἐγκώμια εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ ἕτερα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Τύριος, σοφιστὴς Ἰσοριικός· ἔγραψε περὶ τῆς Ἠπείρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Ἰσοριῶν, εἰς βιβλία 20. ἔτι περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ Δημητριανοῦ (Μαθηματικὸς ἀπο Ραβέννην πόλιν τῆς Ἰταλίας), σοφιστὴς, εἰς καιρὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Ἀλεξάνδρου τοῦ Λαμψᾶ. Ἔγραψε λόγους διαφόρους, πρὸς Ἀρίσωνα· ἤκουσε δὲ καὶ τὸν Παυσανίαν.

ΑΣΠΑΡ, πατὴρ τοῦ Ἀρταβουρίου· στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως Μαρκιανοῦ. Ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατὰ τοῦ Γιζεριχιοῦ.

ΑΣΣΑΡΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιῤῥόης· ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος. καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου. Ομ. Ιλ. Τ.

ΑΣΟΥΡ· οὗτος πρῶτος κατὰ τὸ 2210. Π. Χ. ἐθεμελίωσε τὴν βασιλείαν τῶν Ἀσσυρίων.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ἐπίσκοπος Ἀμασείας· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους Ρουφίου τοῦ Εὐτροπίου τὸ 400. Μ. Χ. σώζονται αὐτοῦ 22. ὁμιλίαι εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων.

ΑΣΤΡΑΜΨΥΧΟΣ. Συνέγραψε ὀνειροκριτικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπιφέρει τὸ ὄνομά του, καὶ περιέχει 101. σίχους.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αμιλκάρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβου, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Οὗτος λαβὼν προσαγὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Σαρδὼ, καὶ εὐθὺς ἔσειλε στράτευμα εἰς τὴν Ἀφρικὴν, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Σαρδώους, ὅτι θέλει ἢ νὰ νικήσῃ, ἢ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ρωμαίων, ἢ νὰ ἀπο-

θάνῃ· ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Μαύλιος, συνάξας τὰς δυνάμεις του παντοχόθεν, ἦλθεν εἰς μάχην· οἱ δὲ Σαρδῶοι παραίτησαν τὸν Ἀστρουβάλιον, καὶ μόλις ἠῦρε τρόπον καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Τότε δὲ ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἐδέχθησαν τῶν Ρωμαίων τοὺς νόμους. ὁδὲ Ἀστρουβάλιος ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς τὰ σενὰ τῶν Ἀλπεων, ὅπου ἦτον καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀννίβας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἱματηρὰν μάχην, ἐφονεύθη μὲ θαυμασὴν ἀνδρείαν.

ΑΣΤΡΟΥΒΑΛΙΟΣ, ἀρχηστράτηγος τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, κατὰ τὸ 146. Π.Χ. Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ρωμαίους ἔχοντας ἀρχηστράτηγον τὸν Σκιπίωνα· οὗτος σενοχωρήσας τὸν Ἀστρουβάλιον τὸν κατεδίωκεν, ἕως οὗ ἐκλείσθη, εἰς ἕνα ναὸν τοῦ Αἰσκουλαπίου· ὅπου βιασμένος ἀπὸ πεῖναν παρεδόθη εἰς τὸν Σκιπίωνα· ἡ σύζυγός του ἐπροτίμα κάλλιον νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνατης, καὶ νὰ καῇ καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸν ναὸν, παρὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀρχηστράτηγοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

ΑΣΤΥΑΓΗΣ, Ἑλλην γραμματικὸς. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, περὶ μέτρων, κανόνας ὀνοματικούς, καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Καλλίμαχον.

ΑΣΤΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Εκτορος καὶ τῆς Ανδρομάχης· ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸ τὸ βρέφος θέλει ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, οἱ Ἕλληνες τὸ ἐζήτουν· ὁ δὲ Οδυσσεὺς εὑρὼν τοῦτο τὸ ἐκρήμνισε ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πῦργον, καὶ τὸ ἐφόνευσε. κατ' ἄλλους ἡ Ανδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Οδυσσέα ἄλλο βρέφος, καὶ ἐφύλαξε τὸ παιδίον της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε ἔπειτα μαζῆ της εἰς τὴν Ηπειρον.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Ασυδάμαντος, ἦτον καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του, Τραγῳδοποιός. Ἔζη τὸ 400. Π.Χ.

ΑΣΤΥΔΑΜΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ακάστου.

ΑΣΤΥΛΟΣ, ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς Ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα ἀνδριάντα. Πλάτ.

ΑΣΤΥΟΧΗ, θυγάτηρ ἡτοῦ Φύλαντος. ὁ Ηρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Φύλαντα, καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, καθ' ὃν καιρὸν ἐπολέμει ἐναντίον τῆς Εφύρης πόλεως, ὁμοῦ μὲ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ μὲ αὐτὴν ἐγέννησε τὸν Τληπόλεμον· ὅσις ἀφοῦ ἐμεγάλωσε, περιέπεσεν εἰς δυσυχίαν ἀκούσιον, διότι βλέπων, ὅτι ὁ Λυκίμιος, θεῖος, ὡς λέγουσι, τοῦ Ηρακλέους, δὲν ἐπεριποιεῖτο ἐπιμελῶς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔῤῥιψε κατ' αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπέτυχε τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἐφόνευσε· διὸ ἔφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον· εὑρὼν δὲ τοὺς Ροδίους εἰς ἀποσασίαν, προχωρῶν, ἐκράτησεν ἕνα μέρος, καὶ δυνατὸς γενόμενος ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΑΣΥΧΙΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας Π.Χ. 1052 Ηρόδοτ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ, ὑπηρέτης τις τοῦ Μενελάου, ψεύστης, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ Ετεονεύς, ὅστις ἦτον ἀληθής.

ΑΣΧΑΡΙΟΣ, Αμπου-Ασάν-ἀλὶ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων διδασκάλων τῶν Οθωμανῶν. Αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους, καὶ ὄχι κατὰ τὴν θέλησιν ἑκάστου. Απέθ.

τὸ 941. Μ.Χ.

ΑΣΩΝΙΔΗΣ, ναύαρχός τις Αἰγινήτης. Ηρόδοτ.

ΑΣΩΠΟΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. Ηρόδοτ. -2) Υἱὸς τοῦ Ηροδότου Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ισθμίων. Πίνδ.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ Φλωρεντίαν τὸ 14. ἐκυρίευσε τὰς Αθήνας, τὴν Κόρινθον, καὶ ἕνα μέρος τῆς Βοιωτίας.

ΑΤΖΑΓΙΟΛΗΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, φιλόσοφος· μετέφρασε τὸν Πλούταρχον, καὶ τὰς πολιτικὰς ἠθικὰς σημειώσεις τοῦ Αριστοτέλους. Ἔζη κατὰ τὸ 1450. Απέθανεν εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιασοῦ, βασιλέως τῆς Αρκαδίας, κόρη ὡραιοτάτη, ἀνδρεία, ταχύπους, καὶ φιλοκυνηγός. Αὕτη ἐνίκησε τὸν Πηλέα, εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Ηελίου.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως, υἱοῦ τοῦ Αθάμαντος· καὶ αὐτὴ ὡραιοτάτη, καὶ πολλὰ ταχύπους· καυχώμενος ὁ πατήρ της εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον· ὑπήγαινον λοιπὸν οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς Ελλάδος, διὰ νὰ λάβωσι ἕνα τοιοῦτον βραβεῖον, ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος ὁ Ιππομένης ὁ υἱὸς τοῦ Αρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα συνάζουσα ἡ Αταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω, καὶ ἐνικήθη.

ΑΤΑΛΙΤΗΣ, εἷς τῶν 50. παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ευρυπόμης. Γγῖν.

ΑΤΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ιπποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Ο Πέλωψ εἶχεν ἕνα ἄλλον υἱὸν μὲ ἄλλην γυναῖκα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε Χρύσιππον, καὶ τὸν ἠγάπα περισσότερον τῶν ἄλλων υἱῶν του· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσε· ὁ θάνατος τοῦ Χρυσίππου ἐπροξένησε καὶ τὸν θάνατον τῆς μητρός των. ὁ Θυέστης ὅμως ἐπεβουλεύθη τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἠτίμασε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὴν δύω υἱούς· τοῦτο μαθὼν ὁ Ατρεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν καὶ τὰ δύω του παιδία. ὁ δὲ Θυέστης ἔκλεψεν ἕνα υἱὸν τοῦ Ατρέως καὶ τὸν ἐδίδασκε νὰ ἔχῃ μῖσος κατὰ τοῦ πατρός του· ἔπειτα τὸν ἔστειλε κρυφίως νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα του· ὁ δὲ πατήρ του μαθὼν τοῦτο ἐφόνευσε τὸ παιδίον· ἔπειτα ἐπροσποιήθη, ὅτι δὲν ἔχει πάθος ἐναντίον του, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Θυέστην μὲ τὰ δύω του τέκνα καὶ κρυφίως φονεύσας τοὺς παῖδας, τοὺς εὔγαλε βρασμένους εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔπειτα ἔῤῥιψεν ἔμπροσθέν του, τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων του.

ΑΤΙΟΜΗΤΟΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου, ἐκ Κωθοκιδῶν, δήμου τῆς Αττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ελπίου, Δημ. Στεφ.

ΑΤΡΟΠΑΤΗΣ. Σατράπης τῆς Μηδίας, ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συσήσας τὸ βασίλειον τῆς Ατροπατηνῆς χώρας. Αρρίαν.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Πρῶτος βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας· Οὗτος ἐνίκησε τοὺς Γαλάτας, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Ταύρου Ορους· ἐβοήθησε δὲ καὶ τοὺς Ρωμαίους

κατὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀπέθ. 198. Π.Χ. βασιλεύσας 44. χρόνους. ἦτον πολλὰ ἀνδρεῖος καὶ γενναίας ψυχῆς, δίκαιος εἰς τὸ ἄκρον, καὶ πατὴρ τῶν ὑπηκόων του.

ΑΤΤΑΛΟΣ. Β'. ὁ Φιλάδελφος, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέτσησε μίαν βιβλιοθήκην μὲ διακοσίας χιλιάδας βιβλία, τό μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος Γαληνός. Οὗτος ἠγάπα πολλὰ τοὺς σοφούς, καὶ εἶχε συχνὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν φιλόσοφον Πολέμωνα. Εκτισε τὴν Ατταλίαν, τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τέλος ἀπέθανε μὲ φαρμάκι κατὰ τὸ 139. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 82. χρόνων.

ΑΤΤΙΚΟΣ, Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως.

ΑΤΤΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Προξένου Ερίδου. ἦτον τόσον ἀνεπιτήδειος, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τὰ 24. γράμματα τοῦ Αλφαβήτου. ὁ πατήρ του λοιπὸν ὑπεχρεώθη νὰ τὸν δώσῃ 24. δούλους, καὶ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν ἕνα ὄνομα αὐτῶν τῶν γραμμάτων, ἔχων ἀκόμη γεγραμμένον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ σῆθός του, καὶ οὕτω βλέπων αὐτοὺς καθημερινῶς ἔμαθε νὰ διαβάζῃ. Ἔζη τὸ 79. Π.Χ.

ΑΤΤΙΛΑΣ, μέγας ἀστρονόμος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς Οὐρανίου Σφαίρας.

ΑΤΤΙΛΑΣ, Βασιλεὺς τῶν Οὔνων, καὶ νεώτερον Οὔγγρων· ἐπωνομάσθη ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ἠφάνισε τὴν Ανατολήν, τὸ 450 ἐμβῆκεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἔδωκε φόβον καὶ λύπην εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας της, ἐλεηλάτησε τὰς πλουσιωτέρας πόλεις, καὶ τὰς ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὸ 454. Μ.Χ. Επῆρε διὰ σύζυγόν του τὴν Πριγγιπέσαν Ιλδικον, καὶ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του, ἀπέθανεν εἰς τὸ στρῶμα, ἀπὸ μίαν αἱμορροΐαν, ἥτις τοῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν μέθην. τούτου τοῦ Πρίγγιπος τὸ παλάτιον ἦτο ξύλινον, καὶ εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅλα τὰ βάρβαρα Εθνη, καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ εὐγενισμένα· ἡ Ιστορία περιγράφει, ὅτι ἐσάθη ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους μονάρχας. Εφαίνοντο εἰς τὴν αὐλήν του οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, οἵτινες ἐπήγαιναν νὰ πάρουν νόμους ἀπ' αὐτόν· οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐροβοῦντο, πλὴν δὲν τὸν ἐμίσουν· ἦτον θηριώδης, ἤξευρεν ὅμως τὸν καιρὸν νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ συγχωρῇ.

ΑΤΤΙΟΣ, ἢ Ακκιος, Ρωμαῖος ποιητὴς, τραγικὸς ἀρχαιότατος. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς μερικὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1564. ὑπὸ Ροβέρτου καὶ Ερρίκου, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη κατὰ τὸ 200 Π. Χ.

ΑΥΓΕΑΣ, Ελλην Αθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ, Ιερεὺς ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, χρισιανός. Οὗτος παρέδιδε τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου καὶ ἠπατήθη ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, καὶ ἠκολούθει τὴν αἵρεσίν των· ἔπειτα ἔγινεν ἐχθρός της θανάσιμος, καὶ ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ ἐπισρέψας εἰς τὴν χρισιανικὴν θρησκείαν, ἔγινεν ἐπίσκοπος. Συνέγραψε διάφορα ἐκκλησιασικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Παρίσιον κατὰ τὸ, 1619. Ετη 380. Μ. Χ.

ΑΥΔΩΔ ἀλλόφυλος, κριτὴς τοῦ ἔθνους τῶν Ισραὴλητῶν. εἰς μίαν ἡμέραν ἐφόνευσεν 600. ἄνδρας, μὲ τὸ ὄπισθεν τοῦ ἀρότρου τῶν βοῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Αντώνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. εἶχε τόσην φήμην διὰ τὴν μάθησιν καὶ σοφίαν του, ὥστε ὠνομάζετο χρυσοῦς αἰών. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην περὶ τὰ 121. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ 180. παιδιόθεν ἦτον φιλομαθής, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Βένησον Κλαύδιον Μάξιμον. Αφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἔκαμε σχολεῖα, ἔφερε τεχνίτας, καὶ διδασκάλους ἀπὸ διάφορα μέρη, τοὺς ὁποίους ἐτίμα μὲ μεγάλας πληρωμὰς καὶ χαρίσματα. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται μακάριος αὐτοκράτωρ, ἐὰν δὲν ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Κλαύδιος Ζ. Κλαύδιος, Αὐρήλιος.

ΑΥΣΟΝΙΟΣ, Μάγνος ἀπὸ, τὴν Γαλλίαν, ῥήτωρ, καὶ ποιητὴς περίφημος. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ λόγον πανηγυρικὸν, καὶ ἄλλα ποιήματα. Ἔζη τὸ 380. Μ. Χ.

ΑΫΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες. σχολ. Ἀπολ.

ΑΥΤΕΣΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσαύδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ηρακλείδας. Παυσ. Οὗτος ἐγέννησε τὴν Θήραν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα (Σαντορίνη). Ηρόδοτ.

ΑΥΤΟΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, Θουκ. -2) Υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΣ Ελλην, Αθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαῖος· ἔγραψε δράματα καὶ πολλὰς τραγῳδίας.

ΑΥΤΟΛΕΩΝ, στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν. πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην, ὡς λέγεται, ὑπότινος φάσματος. Κον. Βιγ.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ, πατὴρ τοῦ Αἰσίμου, καὶ Αντικλείας τῆς μητρὸς τοῦ Οδυσσέως. Οὗτος ὑπερέβη ὅλους τοὺς κλέπτας· διότι ἔκλεπτε ἄλογα, πρόβατα, καὶ ἄλλα, καὶ ἐχάλα τὰς σφραγίδας των, βάζων σημεῖα ἰδικά του, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἔχοντας αὐτά.-2.) Από τὴν Πιτάνην τῆς Αἰολίδος, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς κάλλιστος. Συνέγραψε περὶ μαθηματινῆς βιβλία 2. περὶ κινουμένης Σφαίρας, καὶ πλανητῶν τὸ 1587. ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ρώμην εἰς τόμους 2. μετὰ σχημάτων καὶ σχολείων. Ἔζη 230. Π. Χ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Βούσυριν. Απολδρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΥΣΑ, Θυγάτηρ τοῦ Αλκαθίου, καὶ γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ιολκον σύντροφον τοῦ Ηρακλέους. Ἀπολλόδ.

ΑΥΤΟΜΥΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Αχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, φονεύσας τὸν Αρετον ἐνμιᾷ μάχῃ Ὁμ. Ἰλ. 1.-2)

ΑΦΡΑΔΑΤΗΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Ζαπείρου. Αρριαν.

ΑΦΑΡΕΥΣ, Αθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ιππίου, καὶ Παθάνης, πρόγονος δὲ Ισοκράτους τοῦ ῥήτορος. Σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

ΑΦΘΟΝΙΟΣ, ὁ Αντιοχεύς, συνέγραψε προγυμνάσματα ῥητορικά. Ἔζη τὸ 32. Π. Χ.

ΑΦΡΑΝΙΟΣ Λούκιος, Ρωμαῖος, περίφημος ποιητὴς κωμικὸς. ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Οράτιου, καὶ ἄλλων. Συνέγραψεν ἀσείως πολλὰς κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τινὲς εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ποιητῶν. Ἔζη. τὸ 100. Π.Γ.

ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ὁ Σέκτωρ, φιλόσοφος, ἐφεῦρε τὰ κεντήματα τῆς βελώνης, καὶ ἔγραψεν εἰς 24. βιβλία ἔχοντα ἐκλεκτὰς ζωγραφίας, ὡς τὰς φυσικάς. Εγραψε ὕμνους μαγικούς, καὶ γραπτοὺς τύπους τινὰς καὶ χαρακτήρας, καὶ Ιάσεις διαφόρων ἐνεργειῶν, κατὰ τούτου ἔγραψεν ὁ Ωριγένης, ἀποσασίαν ποιησάμενος, περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Σωσάνης του εἰς τὸν Δανιὴλ τὸν προφήτην.

ΑΧΑΙΜΕΝΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία, καὶ Αχαιμενία.- Ηρόδοτ.-2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου. Ηρόδοτ.

ΑΧΑΙΟΣ, ποιητὴς, τραγικὸς, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ἀπὸ τὴν Ερέτριαν, παλαιότερος τοῦ Εὐριπίδου. Συνέγραψε περὶ τὰς 30. τραγῳδίας. Ἔζη 490. Π.Χ.

ΑΧΑΙΟΣ Συρακούσιος, νεώτερος τοῦ Αχαίου Πυθοδώρου· ἔγραψε τραγῳδίας 12.

ΑΧΑΡΝΕΥΣ, περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος. Υγῖν.

ΑΧΑΪΗ Ιωάννα, λαμπρὰ γυνὴ, ἀπὸ Κορδίαν τῆς Γαλλίας, ἐξάθη ἀρχηγὸς ἄλλων γυναικῶν, καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρείως περὶ τὰ 1472. τοὺς Βοργονέτους εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τοὺς ἐνίκησεν.

ΑΧΙΛΑΣ, Πατριάρχης Αλεξανδρείας, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ηρόδου.

ΑΧΙΛΑΣ, τολμηρότατος ἀνὴρ, ἐξάλη μὲ τὸν Σατίμιον νὰ φονεύσῃ τὸν Πομπήϊον· οὗτοι ἀφοῦ τὸν ἔμβασαν, μὲ δολιότητα, καὶ μὲ πρόσχημα φιλίας εἰς μικρὸν πλοῖον, μὲ ὀλίγους πολεμιστὰς, βαρβαρικῶς τὸν ἐφόνευσαν.

ΑΧΙΛΕΥΣ, μέγας πολεμιστὴς τῆς Ελλάδος· περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὁποίου ἐμυθολόγησαν πολλὰ οἱ ποιηταί· αὐτὸς ἠγάπα πολλὰ τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν, καὶ Ιατρικὴν, ἦτον φοβερὸς εἰς τὸν πόλεμον. ὁμέγας Αλέξανδρος, ἰδὼν τὸν τάφον του, τὸν ἐτίμησε μὲ σέφανον λέγων, ὅτι ὁ Αχιλλεὺς ἦτον εὐτυχής, διότι ηὗρεν εἰς τὴν ζωήν του φίλον, οἷος ἦτον ὁ Πάτροκλος, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἕνα ἐγκωμιαστὴν ποιητὴν, οἷος ὁ Ομηρος· ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τρῳάδος, ὅπου καὶ ἐδολοφονήθη εἰς τοὺς γάμους.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Τάτιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 260. Μ.Χ. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι συνέγραψε τὴν Μυθιστορίαν του πρὶν ἐναγκαλισθῇ τὸν χριστιανισμὸν, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται ἔρωτες Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίππης, διαιρεῖται εἰς βιβλία 8. Αὕτη θεωρεῖται ὡς καλητέρα τῶν

παλαιῶν. Μυθισοριῶν, μετὰ τὴν τοῦ Ηλιοδώρου.

ΑΧΙΛΛΕΙΝΗΣ Κλαύδιος, Ιταλὸς ἀπὸ Βολονίαν, περίφημος ποιητὴς· ἄφησε διάφορα συγγράμματα ποιητικά, πλήρη ἀπὸ ματαίους σοχασμούς. Ἀπέθανε τὸ 1640. Μ.Χ.

ΑΧΜΕΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Κερὶμ, ἦτον ὀνειροκρίτης τοῦ Μανοὺν Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν συγγράμματα εἰς τὸ Ελληνικὸν ἐπιγραφόμενα Ονειροκριτικά. Ἔζη τὸ 820. Μ.Χ.

ΑΨΙΝΗΣ, ῥήτωρ ἀπὸ τὴν Φοινίκην· οὗτος ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ηρακλείδους. Ἔζη τὸ 236. Μ.Χ. ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Μαξιμίνου. Σώζονται καὶ τούτου συγγράμματα τινὰ περὶ ῥητορικῆς.

ΑΨΙΝΗΣ, Αθηναῖος, σοφιστὴς υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ονασίμου. Ἔζη ἐπὶ Μαξιμιανοῦ.

ΑΨΥΡΤΩΣ, Νικομηδεύς, Ιατρὸς, καὶ στρατιώτης ἐπὶ Κωνσαντίνου τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν Σκυθίαν. Ἔγραψεν Ιππιατρικὸν βιβλίον καὶ φυσικὸν, περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων βιβλία τέσσαρα.

Β

ΒΑΒΡΙΑΣ, ἢ Γαβρίας, σιχουργὸς· περίφημος ποιητὴς· συνέγραψεν εἰς χωριαμβικὸν μέτρον. Ἐξεδοθησαν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1505. Ἔζη τὸ 20. Π.Χ.

ΒΑΒΙΣ, Ελλην, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκίδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

ΒΑΓΩΑΣ, εὐνοῦχος, Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς τῶν Περσικῶν στρατευμάτων. Οὗτος φαρμακώσας τὸν βασιλέα Αρταξέρξην, τὸν Ωχον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανὸν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας.

ΒΑΖΑΓΗΣ Γεώργιος, Ιταλός. Ἐγεννήθη τὸ 1511. ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ ἀρχιτέκτων. Η Βιογραφία, τὴν ὁποίαν κάμνει, περὶ ζωγράφων, καὶ ἀρχιτεκτόνων Ιταλῶν, τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· καθότι χωρὶς αὐτὴν, ἡ Ιστορία τούτων ἔμενεν ἄγνωστος, ἐπομένως καὶ αἱ τέχναι των εἰς τὸ σκότος.

ΒΑΖΙΚΤΩΝ Γεώργιος, μέγας πολεμιστὴς, καὶ πολιτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς· ἐγεννήθη τὸ 1732. Φθάσας εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων, ἔλαβε φήμην μεγάλην εἰς τὰ πολεμικὰ ἀπὸ τοὺς πατριώτας του, ὥστε ἐψηφίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Βεργινίας εἰς τὴν κατὰ τῶν Αγγλων ἀποσασίαν τῶν Αμερικανῶν. Μὲ γενικὴν ψῆφον ἐκηρύχθη καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Αμερικῆς. Διὰ τῆς ἀξιότητός του ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας, καὶ κατώρθωνε λαμπρὰς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας. Αὐτὸς ἐσάθη ἐνὶ λόγῳ ὁ Υπέρμαχος καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Αμερικανῶν. Απέθανε τὸ 1799. καὶ δι' εὐγνωμοσύνην ἔδωκαν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, ὅσις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ὁμ. Ἰλ.

ΒΑΙΟΣ, κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως· ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαία, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

ΒΑΪΛΗΣ Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἰακώβου, φύλαξ τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. εἰς ἡλικίαν 16 χρόνων, ἐσύνθεσε δύω τραγῳδίας. Ο περίφημος ἀστρονόμος Καΐλε, τὸν παρεκίνησε ν' ἀφήσῃ τὸ δραματικὸν σάδιον, καὶ ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὰ μαθηματικά. τὸ 1793 τὰς περὶ Σελήνην παρατηρήσεις του, καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους χρόνους ἐκοινοποίησε τὰς θεωρητικάς του ἐργασίας εἰς τὸ περὶ ζωδιακῶν ἀστέρων, τὸ 1775 τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπισημῶν, τὴν Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τῆς Ἀσίας.

ΒΑΚΧΙΣ, ἀπόγονος τοῦ Ηρακλείδους, καὶ ς' Βασιλεύς τῆς Κορίνθου· ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι. Παυσ.

ΒΑΚΧΟΣ, Ζ. Διόνυσος.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ, περίφημος ποιητὴς, ὁ τελευταῖος τῶν Λυρικῶν. Οἱ περίφημοι τῆς Ελλάδος τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν προτερημάτων του, καὶ ἐξαιρέτως καὶ διὰ τὴν σωφροσύνην του, τὸν ἐτίμα μεγάλως. Ἔζη τὸ 432. Π.Χ. ἦτον ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραφε πολλὰ ποιήματα εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Ερρίκου κατὰ τὸ 1822.

ΒΑΚΩΝ, ὁ Βερουλάμιος, Ἄγγλος, περίφημος φυσικός. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξε τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθῆ μέθοδον τοῦ νὰ ἐρευνῶμεν τὴν φύσιν ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔδωκε τὰς πρώτας ἰδέας τοῦ θερμομέτρου, τὴν ἐλαστικὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος· ἔκαμε πολλὰς πείρας περὶ φωτὸς, περὶ ἤχων, περὶ φυτουργίας, βλαστήσεως, καὶ καρποφορίας, καὶ περὶ ἄλλων φυσικῶν ὑποκειμένων· συνέγραψε περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ μακροβιότητος ἀνθρώπου, σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα· ἐπρότεινε τὴν μέθοδον διὰ νὰ μεταβάλλωμεν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς γλυκύ, καὶ πότιμον, διὰ τῆς ἀποσάξεως, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1626 Μ. Χ.

ΒΑΚΩΝ Φραγγῖσκος, Βαρῶνος τοῦ Οὐερουλαμίου, καὶ μέγας Καγκελάριος τῆς Ἀγγλίας· ἦτον περίφημος μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος του τῶν πλέον ἐνδοξοτέρων, καὶ ἄριστος εἰς τὴν θεολογίαν, σοφὸς νομοδιδάσκαλος, καὶ ποιητὴς χαρίεις. τὸ περισσότερον μέρος τῶν πολλῶν του ποιημάτων συνέγραψε, ἀφοῦ ἔχασε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεγάλου Καγκελαρίου, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείσθη χρόνους τινάς. Ἀπέθ. κατὰ τὸ 1626.

ΒΑΚΩΝ Ρουγέρος, περίφημος Ἄγγλος τοῦ Β'. αἰῶνος, καὶ μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Φραγγισκάνων· αὐτὸς παραίτησε τὴν θεολογίαν, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις, εἰς τὴν ὀπτικὴν, καὶ τὴν Ἀστρονομίαν, εἰς τὴν Ἰατρικὴν, εἰς τὴν χημικὴν, αἵτινες ἐνομίσθησαν ὡς θαύματα, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεμείφθη ἀπὸ

τὸν Μόρον ἀρχηγόν του μέ φυλακὴν· ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησαν ὡς μάγον· Ἀπέθανε τὸ 1294, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων.

ΒΑΪΤΩΝ, καὶ Διόγνητος, τῶν ὁποίων ἐπάγγελμα ἦτον νὰ μετρῶσι τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων. ἔγραψεν εἰς σταθμοὺς τὰς πορείας τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΒΑΛΑΚΡΟΣ, ἀντὶ φαλακρὸς, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

ΒΑΛΒΙΝΟΣ, Δάκιος Κοίλιος, ἐγεννήθη ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τῆς Γερουσίας τὸ 287. Μ.Χ. ἦτον καλὸς ποιητὴς, εὔγλωττος, γλυκὺς, καὶ δίκαιος. εἶχε πολλὴν προσοχὴν νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ μὲ μεγάλους φόρους τοὺς ὑπηκόους του. ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς μίαν ἀποσασίαν, τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ ἕνα χρόνον τῆς μοναρχίας του.

ΒΆΛΔΟΣ Πέτρος, ἔμπορος Γάλλος τὸ 1170. Μ. Χ. ἔγινε ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Βαλδέζων, διδάσκων ἐναντία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλ. τὸ βάπτισμα εἶναι ἀνωφελὲς πρὶν φθάσῃ τὸ παιδίον εἰς ἡλικίαν 12 χρόνων, καὶ ὅτι ἡθεία λειτουργία εἶναι μία λατρεία γελοιώδης, καὶ ἄλλας διαφόρους κατηγορίας. Οὗτος ἦτον περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος πτωχῶν οἰκογενειῶν υἱοθετουμένων ἀπὸ αὐτὸν. ἀπέθανε κατὰ τὸ 1181. Μ. Χ.

ΒΑΛΔΟΥΪΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βελγίου. οὗτος εἶχεν ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν μεγαλειότητα τῶν Βασιλέων. ἦτον φιλάνθρωπος, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. τὸ 1200 νικηθεὶς εἰς πόλεμον ἠχμαλωτίσθη, καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βασιλέα τῶν Βουλγάρων.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ Τρίτος Φλάβιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, υἱὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου Κωσαύτζου καὶ τῆς Πλακιδίας, ἐνυμφεύθη τὴν Κυδοξίαν θυγατέρα Θεοδοσίου τοῦ νέου. κατ᾽ ἀρχὰς εἶχε συγχωρήσει τὴν διοίκησιν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ διῴκει καλῶς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς της, ἀλλ᾽ ὁ υἱὸς φθονήσας τὸν πατέρατου τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐχάθη παρευθὺς τὸ Βασίλειον κατὰ κράτος. ἐφονεύθη ἔπειτα καὶ αὐτός, διὰ προσαγῆς τοῦ Πετρονίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὸς τὸν θρόνον τὸ 455. Μ.Χ.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Πούπλιος Λουκίνιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἐσυντρόφευσε τὸ Βασίλειον του μὲ τὸν υἱὸν του Γαλλίωνα, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεβάσιλευσε χρόνους 7. ἀλλ᾽ ὁ υἱὸς ἦτον μωρὸς καὶ ἀκίνητος. ἐνῶ ἐπολέμει εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἷς τῶν στρατηγῶν του, τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὸ 260. οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Βασιλέως των Σαπόρου τὸν ὑπέταξαν, αἰχμαλωτισθεὶς ἀπέρασε ζωὴν δυσυχεσάτην μέχρι τέλους. ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ ἱππεύσῃ, ἔπρεπε νὰ κύπτῃ ὁ Γαλλίων, καὶ πατῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων του, ν᾽ ἀναβαίνῃ εἰς τὸν ἵππον. ὁ δὲ Βαλεριανὸς ἦτον εἰς ἕνα κλουβίον σιδηροῦν, τὸν ὁποῖον ἔφερον πάντοτε ὄπισθεν τοῦ βασιλέως. ἐπὶ τέλους τὸν ἔγδαραν ζωντανόν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Κορβῖνος, πολίτης Ρωμαῖος, ἔνδοξος διὰ τὴν γέννησίν του καὶ διὰ τὰς γνώσεις του, ἐχρημάτισεν ὕπα-

τος τοῦ Αὐγούστου τὸ 5. ἔτος Μ. Χ. τὸ ἐπώνυμον Κορβῖνος τὸ ἔλαβε μὲ τὸ νὰ ἐκάθισεν ἕνας κόραξ ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ἐν ᾧ μονομαχοῦσε μὲ ἕνα Γάλλον, καὶ ἔτυπτε μὲ τὰ πτερὰ καὶ τοὺς ὄνυχας τὸν ἐναντίαν. Ὁ Πλίνιος λέγει, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ θανάτου του, ἔχασε τὸ μνημονικόν του, ὥσε δὲν ἐνθυμεῖτο μήτε τὸ ὄνομά του.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ, Ἱστορικὸς Λατῖνος. Οὗτος ἔκαμε μίαν συλλογὴν τῶν πράξεων καὶ λόγων τῶν Ρωμαίων, καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Τιβέριον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Φλάκκος, ποιητὴς Λατῖνος, σύγχρονος ἑνὸς Ηρωϊκοῦ ποιήματος, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Αργοναυτῶν, τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βεσπεσιανόν. Ἔζη κατὰ τὸ 70. Μ. Χ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος. Ζ. Οὐαλέριος Λούκιος Πούβλιος.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ Λούκιος, σοφὸς μαθηματικὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος, ἐδίδαξε τὴν Γεωμετρίαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης, εἶχε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥσε ἐνομίζετο ὑπ᾽ αὐτῶν Αρχιμήδης. Οὗτος ἐχάθη καὶ συγγραφεύς.

ΒΑΛΕΤΑΣ Ἰωάννης, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ἱερουσαλημιτῶν, ἐχθρὸς φανερὸς τῶν Τούρκων. Οὗτος εἰς διάστημα 5 χρόνων τοὺς ἐκυρίευσεν ὑπὲρ τὰ 50 πλοῖα. Ὁ Σολιμάνος, ἐρεθισμένος εἰς τοῦτο, ἔστειλε 80 χιλιάδας στρατιώτας τὸ 1565. διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον Μάλταν, ἀλλ᾽ ἀπέτυχεν. Ἀπέθανε τὸ 1568. Μ.Χ.

ΒΑΛΙΕΡΑ Φραγτζέσκα, γυνὴ τοῦ Δουκὸς Φιλίππου. Αὕτη ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε μεγάλας χάριτας. τέλος παραίτησε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε καλογραία εἰς ἕνα μοναστήριον τῶν Παρισίων.

ΒΑΛΟΥΖΑ, νέα τῆς Βοεμίας, πολλὰ ἀνδρεία, ἐσάθη μαθήτρια τῆς Λιβούσης, τῆς περιφήμου μεταξὺ τῶν πολεμικῶν γυναικῶν τοῦ βασιλείου τῆς Βοεμίας· συνήθροισε γυναῖκας τινὰς, καὶ ἔκαμε ἀποσασίαν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ βασίλειον, ἐπολέμησεν ἀνδρείως, φονεύσασα ἑπτὰ μὲ τὴν ἰδίαν της χεῖρα, ἀλλὰ φοβουμένη προδοσίαν τινὰ, ἐκουσίως ἀπεφάσισε καὶ ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον.

ΒΑΜΒΑΣ, Βασιλεὺς τῆς Ισπανίας, ἀπὸ τὴν γενεὰν τῶν Γότθων, ἐσάθη καλὸς βασιλεὺς, καὶ πρῶτος, ὅσις ἔκαμεν παραίτησιν τοῦ θρόνου.

ΒΑΝΒΙΤΈΛΗΣ Λοδοβῖκος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, μέγας ἀρχιτέκτων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐπισάτης εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς Εκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀρχιτέκτων τοῦ Ποντίφικος. Τὸ 1750. ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐπιδιόρθωσε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλικοῦ παλατίου εἰς τὴν Πλατείαν, ἥτις ὀνομάζεται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΒΑΜΒΟΚΙΟΣ Πέτρος, ζωγράφος, Ολανδὸς· ἀπέκτησεν αὐτὸ τὸ ἐπώνυμον ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τοῦ σώματός του. Ἐμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, ὅτι ἐγεννήθη ζωγράφος, ἐπειδὴ παιδιόθεν ἐσχεδίαζεν ἐκ τοῦ προχείρου ὅ, τι παρίστατο εἰς τὰς ὄψεις του, καὶ αὐτὰς τὰς τοποθεσίας, οἷον πεδιάδας, θαλάσσας, κτλ. Ἔπεσεν ἐκὼν εἰς ἕνα πηγάδιον, καὶ ἀπέθανε

κατὰ τὸ 1675. Μ.Χ.

ΒΑΝΔΈΡΙΟΣ Ιωάννης, Ολλανδὸς, ζωγράφος· ἐγεννήθη τὸ 1637, περίφημος εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τὰς φυσικὰς θέσεις, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΒΑΝΔΈΡΙΟΣ Αντώνιος, ζωγράφος περίφημος, νὰ ζωγραφίζῃ πολέμους καὶ πολιορκίας. Οὗτος ἠκολούθησε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λοδοβῖκον τὸν μέγαν, καὶ ἐσχεδίασε τὰς πολιορκουμένας πόλεις καὶ τὰς πλησίον αὐτῶν χώρας, τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Μάρλε (εἰς τὴν Γαλλίαν) τὸ ὁποῖον ἔχει γύρωθεν αὐτὸς ἰσορημένον μὲ εἰκόνας. Απέθανε τὸ 1630.

ΒΆΝΔΙΞ Αντώνιος, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμβέρσαν πόλιν τῆς Βραβαντίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας. Τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν Ιταλίαν, ἀπέρασεν εἰς τὴν Αγγλίαν, καὶ ἐγέμισε τὸ Λονδῖνον ἀπὸ τας εἰκόνας του, καὶ προχωρήσας ἔπειτα εἰς ἀξιώματα, ἐνυμφεύθη μίαν νέαν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικήν. Απέθ. τὸ 1621. Μ.Χ. καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Αγίου Παύλου.

ΒΑΝΕΛΜΟΝΤΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς Προυξέλαις κατὰ τὸ 1577. Μ.Χ. καὶ ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν χημικήν· ἀνέγνωσε, λέγει ὁ ἴδιος, ἐπιμελῶς τὰ ἅπαντα τοῦ Ιπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, καὶ ἄλλων Ελλήνων καὶ Αράβων Ιατρῶν, ἀλλὰ δυσαρεστηθεὶς διὰ τὰς ματαίας αὐτῶν θεωρίας, ἀφιερώθη ὅλως διόλου εἰς τὴν χημικήν, διὰ τῆς ὁποίας καυχᾶται, ὅτι ἐξετέλεσε θαύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ὠφέλησε τὸ ἀνθρώπινον γένος· δὲν ἀπέβλεψε, λέγει, ποτὲ οὔτε εἰς κέρδος, οὔτε εἰς δόξαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Εκηρύχθη ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Γαληνοῦ. Εξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα. Απέθανε δὲ τὸ 1644. Μ.Χ.

ΒΑΝΙΝΗΣ Λουκίλιος, Ιταλὸς, ἔνδοξος φιλόσοφος· τὰ συγγράμματά του ἐπροξένησαν μεγάλην ταραχὴν εἰς τὸ Κοινὸν, διὸ καὶ ἐπέφερον τὸν θάνατόν του· ἀπὸ τὰ 1665. ἕως 1673. εὑρέθη εἰς 140. πολέμους, μὲ τὰς συμβουλάς του ὠχυρώθησαν πλέον τῶν 300 πολιτειῶν, καὶ ἐφάνησαν ἀνώτεραι τῶν πολεμίων.

ΒΆΡΔΑΣ, ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατορίσσης Θεοδώρας, πανοῦργος, φιλόδοξος, καὶ ἄσπλαγχνος, ἠγάπα ὅμως τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἔκαμε γυμνάσια εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ανατολῆς, ἀφοῦ ὁ Λέων Ισαυρος ἔκαυσε τὴν βιβλιοθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὁ φωτισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΒΆΡΔΥΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ιλλυρίας, ὅστις ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Αμύντα. Λουκ. Μακροβ.

ΒΑΡΊΝΟΣ, Φαβωρῖνος, Κάμηρος, ἢ Καμερῖνος, ἐπωνομάσθη οὕτως, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φαβέραν φρούριον πλησίον τῆς Καμερινοῦ, πόλεως τῆς Ομβρικῆς. Εχρημάτισε μαθητὴς τῆς Ελληνικῆς Γλώσσης, φιλολογίας, καὶ Ιστορίας τοῦ Λασκάρεως· συνέγραψε τὸ μέγα λεξικὸν τῆς Ελληνικῆς γλώσσης· πρώτη ἔκδοσις τούτου τοῦ λεξικοῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1523. δι' ἐπισασίας τοῦ Ελληνος Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς· ἔπειτα ἐξεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Εζη τὸ 1510. Μ.Χ.

ΒΑΡΛΑΑΜ, μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Αγίου Βασιλείου.

Παιδιόθεν ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφίαν, μαθηματικὴν, καὶ ἀστρονομίαν· ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀριθμητικὰ, καὶ ἀλγεβραϊκὰ βιβλία, 6. ἠθικὰ, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ ἄλλα διάφορα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν πατέρων. Απέθανε τὸ 1348. Μ.Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ, Ιουδαῖος. Οὗτος ἤκουσε τοὺς Αποστόλους, οἵτινες ἐδίδασκον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· ἔπειτα πωλήσας ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ὅσα χρήματα ἐσύναξε, τὰ ἔβαλεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Αποστόλων. Συνέγραψε καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς.

ΒΑΡΟΎΧ, υἱὸς τοῦ Νηρίου, γραφεὺς τοῦ Ιερεμίου, τὸν ἔφερον αἰχμάλωτον εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τούτου σώζονται ἐπιστολαί τινες.

ΒΑΡΣΉΜΙΟΣ, Βασιλεὺς τῶν Ατριῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ηρόδ.

ΒΆΡΤΗΣ Ιωάννης δεύτερος, ναύαρχος τῶν Γάλλων· κατ' ἀρχὰς ἦτον ψαρᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιότητά του ἔπειτα ἔφθασεν εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ητον ἀνδρεῖος, ὑψηλὸς, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἄγριος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Αγγλους, καὶ Ολλανδούς. Απέθ. τὴν 27 Απριλίου 1702. εἰς ἡλικίαν 69. χρόνων.

ΒΆΡΧΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἐγεννήθη τὸ 1566. Μ.Χ. ἦτον φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ καλὸς Ιστορικός.

ΒΑΡΡΩΝ Μάρκος Τερέντιος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, τολμηρὸς, πλὴν ἄφρων, διὰ τοῦτο καὶ ἐνικήθη εἰς τὴν μάχην ἐν Κάναις, ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀπὸ Αννίβαν τὸ 316. Π.Χ. ἐπιτρέψας εἰς τὴν Ρώμην, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαιτήσουν νὰ δώσῃ λόγον τῆς στρατηγίας, ἔλαβε τοὐναντίον εὐχαριστίας παρὰ τοῦ δήμου, διότι διέσωσε τὴν πόλιν των ἀβλαβῆ. Συνέγραψε δὲ καὶ βιβλία περὶ Γραμματικῆς, Ρητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, καὶ Ναυτικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ περὶ Γεωργίας διεσώθησαν, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Λειψίαν, εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τό 1557.

ΒΑΡΏ, καὶ Δημώ, ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ὁ Πατρίκιος, ἔζη τὸ 911. Μ.Χ. ἦτον σωματοφύλαξ τοῦ βασιλέως Κωνσαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, συνέγραψε ναυμαχικά, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ὁ μέγας, διδάσκαλος τῆς ἀληθείας. Εγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 316. Μ.Χ. ἐσυμμαθήτευσε μὲ τὸν Ιουλιανὸν τὸν Παραβάτην· ἐσπούδασε τὴν Ρητορικὴν, καὶ τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὴν Αντιόχειαν· ἔπειτα εἰς Κωνσαντινούπολιν ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν περίφημον σοφιστὴν Λιβάνιον, ἐχρημάτισεν ἔπειτα Επίσκοπος τῆς Καισσαρίας. Απέθ. τὸ 379. τὴν πρώτην Ιαννουαρίου. τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄπειρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται. Α'. ὁμιλίαι εἰς τὴν ἑξαήμερον. Β'. ὁμιλίαι εἰς τοὺς ψαλμούς. Γ. τριάκοντα καὶ μία ὁμιλίαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Δ'. περὶ παρθενίας. Ε'. ἐξήγησις εἰς τὰ 15 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Η-

σαΐου ς'. κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ'. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η'. Ἀσκητικά. Θ'. ἐπιστολαὶ 428. καὶ ἄλλα θεολογικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῶν Παρισίων Ἑλληνο-λατινιστί, εἰς τόμους τρεῖς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Καραβίας Ἕλλην Ἰθακήσιος, περίφημος στρατηγός, καὶ πολεμάρχος. Οὗτος ὁ γενναιότατος ἄνδρας, ἐξάθη ὁ πρῶτος τῆς ἀρχῆς τῆς ἀποστασίας τοῦ Γαλατζίου, ἐναντίον τῶν Τουρκῶν τῷ 1821. μὲ τριακοσίους στρατιώτας Ἕλληνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἰθακήσιοι, ἐκυρίευσαν τὸ Γαλάτζιον μὲ ἄπειρα καράβια Τουρκικὰ, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη ἐχθρικά.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ἐπίσκοπος Σελευκίας. ἔζη τὸ 485. ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Λέοντα, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρεκίνει νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, σώζονται ἀκόμη δύω βιβλία, περὶ τῶν πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ἄλλα διάφορα. ἐξεδόθησαν τὸ 1526. Μ. Χ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὅς τις ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 876, Μ. Χ. αὐτὸς δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ κάλλιστος καὶ ἐξαίρετος Βασιλεύς, ἂν δὲν ἔχυνε τὸ αἷμα τοῦ προκατόχου του, διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱστορικούς. Διοικήσας καλῶς 18 χρόνους, τὸν Βασιλικὸν θρόνον. ἀπέθ. τὸ 889. Μ. Χ. Συνέγραψε συμβουλευτικὰ τινὰ κεφάλαια διὰ τὸν υἱόν του Λέοντα, καὶ ἕν ἕτερον περὶ ὁμων. ἐξεδοθησαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Γοττίγῃ τὸ 1674.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς, εἶχε προτερήματα τινὰ, χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους Μονάρχας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀτιμάζοντα τὴν Βασιλικὴν πορφύραν. ἦτον ἀνδρεῖος, ζωηρὸς, ἀκούραστος εἰς τοὺς πολέμους, συνετὸς εἰς τὰ σχέδιά του, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς δόξης, ἐθυσίαζε τοὺς λαοὺς ἀλύπως δι' αὐτὴν. Ἀπέθ. τὸ 1025. εἰς ἡλικίαν 70. Χρόνων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Κανέλλος, Μοναχὸς υἱὸς Παναγιώτου καὶ Μαγδαλινῆς, ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου, καὶ Θεοτόκη, καὶ διδάσκαλος Παλλαιῶν Πατρῶν, Ἀρτας, καὶ Μεσολογγίου.

ΒΑΣΙΛΗΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου. Ἡρόδ. 132.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ, σοφιστὴς. Συνέγραψε περὶ ρητορικῆς, περὶ ἀσκήσεως, περὶ μεταποιήσεως, καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν.

ΒΑΣΙΛΩ, θυγάτηρ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου, ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

ΒΑΣΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν, περίφημος ναυτικὸς, καὶ πρῶτος, ὅς τις ἄραξεν εἰς τὸ Μοζάμβικον. τὸ 1498. ἀπέρασε τὸ ἀκροτήριον τῶν θαλασσοταραχῶν. Ἀπέθ τὸ 1524. Μ. Χ.

ΒΑΣΣΑΚΗΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἐχρημάτησεν ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδοτ. 75.

ΒΑΣΣΙΑΝΟΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἡλιογάβαλος. Ἡρόδ. 3.-

ΒΑΤΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου, Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία Βαττολογεῖν· οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην. οἱ δὲ πολῖται πρὸς εὐχαρίστησιν, τὸν ἐχάρισαν τὸ Σόλφιον λεγόμενον λάχανον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἔστησαν ἄγαλμα πρὸς εὐγνωμοσύνην δι' αὐτὸν. ἔζη τὸ 620. Π. Χ.-2) Βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, υἱὸς Ἀρκεσιλάου, ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαίμων.

ΒΑΤΤΩΝ, ποιητὴς κωμικὸς, Ἕλλην. Συνέγραψε δράματα, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνδροφόνος καὶ Εὐεργέται.

ΒΑΒΡΥΚΗ, μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Ἱππόλυτον, υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ.

ΒΕΓΑΣ, ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ἱσπανίας. Συνέγραψε κωμῳδίας. Ἀπέθ. τὸ 1635. Μ. Χ.

ΒΕΓΕΤΙΟΣ, Φλάβιος, γραμματικὸς Λατῖνος. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντινιανοῦ. τὸ 380. ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ πολεμικῆς τέχνης, καὶ ἕτερον περὶ ζωολογίας. Ἤνθει τὸ 1806. Μ. Χ.

ΒΕΔΑΣ, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰδέσιμος, ἦτον Ἄγγλος τὸ γένος, τῷ ὄντι ἀνὴρ αἰδέσιμος καὶ πολυμαθὴς, καθὼς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1503. εἰς τόμους. ἔζη τὸ 770. Μ. Χ.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Μουράτη, δ'. Αὐτοκράτωρ τῶν Οθωμανῶν. ἐπωνομάσθη Κεραυνός, διὰ τὰς ὁρμητικάς του πράξεις, καὶ κατακτήσεις εἰς Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν, καὶ Βουλγαρίαν. τὸ 1395 ἐνίκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τοὺς Ουγγρους, βοηθουμένους ὑπὸ τῶν Γάλλων. τὸ 1402. ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ταμερλάνον, καὶ ἠχμαλωτίσθη, καὶ μετὰ δύω ἔτη, ἐνῷ ἐπλησίαζε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν.

ΒΕΓΙΑΖΗΤΗΣ Β'. ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ὡς κληρονόμος τοῦ πατρός του Μωάμεθ Β'. τὸ 1481. ἀλλ' ὁ ἀδελφός του ἰσχυρότερος τὸν ἐδίωξε, καὶ ἐκάθησεν ὁ Ἴδιος, τὸ 1512. ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς ν' ἀφήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Σελίμην.

ΒΕΚΑΓΙΑΣ, Καῖσαρ, ἀπὸ Μιλάνον, πόλιν τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περίφημος· ἔζη τὸ 1710. Οὗτος συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, περὶ Ἠθικῆς, καὶ περὶ πολιτικῆς.

ΒΕΚΕΤΗΣ Τομάζος, ἐγεννήθη εἰς Λονδῖνον τὸ 1130. ἐχρημάτισε Καγκελάριος τοῦ βασιλέως Ἐνρίκου τοῦ Β'. ἐφάνη ἐνάρετος, καὶ μιμητὴς τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ βασιλεὺς, ὠργίσθη ἐναντίον του, ἔφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1170. ἀλλ' ἔπειτα ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸν Πάπα, νὰ προσκαλέσῃ τὸν Βεκέτην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. ἀλλ' ἐπανελθὼν, μετὰ δύω μῆνας διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως ἐφονεύθη, μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου.

ΒΕΛΩΣΣΙΣ, Βαβυλώνιος, μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας. Ξενοφ.

ΒΕΛΓΙΚΙΝΙΣ, ποιητὴς Φλωρεντῖνος, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Λοδοβῖκον Μόρον τὸν στέφανον τῆς Δάφνης.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου· ἐχρημάτισε μέγας στρατηγὸς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, κατερτόπωσε τὸν Κοπὰρ, βασιλέα τῆς

Περσίας, ἐκυρίευσε τὴν Καρθαγένην· ὑπέταξε τὸν Γελίμερον. ἐκυρίευσε τὴν Κατάνην, τὰς Συρακούσας, καὶ Παλέρμον· ἐπεσκεύασε τὰ τείχη τῆς Ρώμης. ἐδίωξε τοὺς Οὔνους· λέγεται, ὅτι οἱ Γότθοι τὸν ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν στέφανον, καὶ αὐτὸς τὸν ἀπέβαλε. Τέλος ἐσυκοφαντήθη ὡς ἀποσάτης κατὰ τοῦ ἰδίου του αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, ὅστις πιστεύσας, ἐπρόσαξεν ἀχαρίτως καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. Απέθ. τὸ 565. Μ.Χ.

ΒΕΛΛΕΡΟΣ. ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ιππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐκ τῆς Εὐρυμήδης Θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας τὸν ἀδελφόντου εἰς τὸ κυνήγιον, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τοῦ Αργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμὸν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ τὸν ὑπεδέχθη φιλικῶς. Εφόνευσε τὴν Χίμαιραν μὲ τόξα, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς πρῶτος ἐχαλίνωσε· τέλος κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ, περιβόητος Αθηναῖος τοκιστής. Αρις. Πλούτ. 175.

ΒΕΜΒΟΣ Πέτρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἐχρημάτισε περίφημος συγγραφεὺς, εἰς τὴν Ιταλικὴν, καὶ Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἄφησε πολλὰ συγγράμματα. εἶχε τρεῖς υἱοὺς, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε μὲ μίαν φίλην του, καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἡ Μοῦσα. Επειτα ἔγινε καὶ Επίσκοπος. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην.

ΒΕΝΑΝΤΙΟΣ, Φορτουνάτος, Ιταλός, Επίσκοπος εἰς τὴν Γαλλίαν. Συνέγραψεν Ιστορικὰ, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Ρώμην. ἔζη τὸ 570. Μ.Χ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ, Εβραῖος, ἔνδοξος Ραβῖνος, ἀπὸ τὴν Ναυάρραν πόλιν τῆς Ισπανίας. ὑπῆγεν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Εβραίων ἀπανταχοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς θρησκείας του, ἔπειτα ἐσύνθεσεν ἓν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν εἰς Κωνσαντινούπολιν.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Φραγκλῖνος, Αμερικανός. Οὗτος διὰ πειραμάτων ἀξιολόγων ἀπέδειξεν τὴν Ηλεκτρικὴν ὕλην τῆς Ατμοσφαίρας, προσέτι, ὅτι ὁ κεραυνὸς εἶναι αὐτόχρημα Ηλεκτρικὸν πῦρ. Αὐτὸς ἐπενόησε τοὺς Ηλεκτρικοὺς ἀγωγοὺς, ἤ μεταλλικοὺς ῥάβδους, διὰ νὰ προφυλάττωσι τὰ μεγάλα κτίρια ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ κεραυνοῦ.

ΒΕΝΤΗΣ, Αυτοκράτωρ τῆς Κίνας. ἦτον δίκαιος, καὶ φιλάνθρωπος, ἀνανέωσε τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἐκαλλιέργει τὴν γῆν αὐτὸς ὁ ἴδιος. τὸ 200. Μ.Χ. ἐφεῦρε τὴν χρῆσιν τοῦ χαρτίου, καὶ τὸ μετέδωκεν εἰς ὅλην του τὴν ἐπικράτειαν, ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνωρίσθη χρόνους τινὰς ὕστερον. Ἰδ. Λεξ. τῶν ἐνδόξ. Ανδρῶν.

ΒΕΝΤΙΔΙΟΣ Βάσσος, Ρωμαῖος, ἀπὸ ταπεινὴν γενεὰν. Οὗτος ἐσάθη Δήμαρχος καὶ Πραίτωρ, καὶ Ποντίφιξ καὶ τέλος πάντων Ὑπατος. εἰς τρεῖς μεγάλας μάχας, ἐνίκησε τοὺς Πάρθους, ἐπαρχίαν τῆς Περσίας, καὶ ἐθριάμβευσε κατὰ τὸ 38 ἔτος. Π. Χ. Ο θάνατος

αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἀφῆκε μεγάλην λύπην γενικῶς εἰς τὴν Ρώμην.

ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ, Ιωάννης· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιταλίαν τὸ 1554. Εχρημάτισεν εἷς τῶν περιφήμων ἀγρονόμων. Τὸ 1816. ἐπαρουσίασεν ἕνα σύγγραμμα περὶ ἐμβολιάσματος· καὶ ἕτερον περὶ φλοίδας δένδρων, δι' ἧς ἐργάζονται τὰ δέρματα.

ΒΕΡΑΖΑΝΗΣ Ιωάννης, Ιταλός· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μέγας στρατηγὸς· ἐσάθη εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Φραγκίσκου, πρώτου βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν Κάναδα, ἐπαρχίαν τῆς Αμερικῆς περὶ τὰ 1526. ἥτις ὀνομάζεται καὶ νέα Γαλλία.

ΒΕΡΓΙΝΙΑ, νέα Ρωμαία. Ο Κλαύδιος Αππιος ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη της διὰ νὰ τὴν φθείρῃ· ἔβαλε τὸν Μάρκον Κλαύδιον νὰ τὴν ζητήσῃ, ἐπὶ προφάσει, ὅτι τὴν εἶχεν αὐτὸς ποτὲ αἰχμάλωτον, καὶ ἐδραπέτευσε, καθότι ἦτον ἀπηγορευμένον νὰ νυμφευθῇ εὐγενὴς, νέαν ποταπῆς οἰκογενείας. Ο δὲ πατήρ της, ὅς τις ἦτον εἰς τὸ στρατόπεδον, πληροφορηθεὶς ταῦτα, ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐπαρρουσιάσθη εἰς τὸ κριτήριον μὲ τὴν θυγατέρα του ἐνδυμένην μὲ μαῦρα φορέματα, καὶ συντροφευμένην ἀπὸ πλῆθος γυναικῶν κλαιουσῶν, διὰ νὰ προλάβουν τὴν συκοφαντίαν· ἀλλ' ὁ κριτὴς ἐσάθη ἀδύνατον νὰ πεισθῇ. Τότε ὁ πατήρ της ἐπῆρε τὴν θυγατέρα του κατὰ μόνας, καὶ εὑρὼν μαχαιρίδιον λέγει πρὸς αὐτήν. "Γλυκυτάτη μου κόρη Βεργινία, ἴδε τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σοῦ φυλάξω τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθὺς διαπερᾷ τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ τὴν ἀφίνει νεκράν· οὗτος δὲ φυγὼν διὰ μέσου τοῦ πλήθους, διεσώθη εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἀγανακτήσαντες κατὰ τοῦ Κλαυδίου, ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μόνος του. Προσέτι κατεδίκασαν καὶ τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους τινὰς συμπράκτορας, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν. τὸ 449. Μ. Χ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Αὕτη ἔταξεν ὅτι, ἐὰν ὁ σύζυγός της ἐπιστρέψῃ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κόψῃ τὰ μαλλία της, καὶ νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὸν Ναὸν· ἐπιτυχοῦσα δὲ ἐξετέλεσε τὸ τάξιμόν της. Ο δὲ ἀστρονόμος Κόνος ὀνόματι, τὴν περιέπαιζε λέγων ὅτι οἱ Θεοὶ ἐπῆραν αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ μήτηρ τῆς Βερενίκης γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγατηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ γυνὴ Αντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης, προτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τούτου.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ, θυγατηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ἀπὸ τὸν ἴδιόντης πατέρα.

ΒΕΡΗΣ, Πέτρος, Ιταλός· ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον· ἐχρημάτισε φιλόσοφος καὶ ἄριστος οἰκονομικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἕτερον σύγγραμμα περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθ. τὸ 1797.

ΒΕΡΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλός, ἀπὸ

τὸ Μιλάνον. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1816. ἦτον καλὸς ἀρχαιολόγος, καὶ ἄριστος γραμματικὸς εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον.

ΒΕΡΓΗΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Οὗτος συνέγραψε βιβλίον περὶ καλλιεργείας τῶν σηκαμηνέων, καὶ τῶν ἀμπέλων.

ΒΕΡΪΝΟΣ Μιχαὴλ, ποιητὴς ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα καὶ ποιήματα εἰς τὸ Λατινικόν.

ΒΕΡΟΚΙΟΣ Ανδρέας, περίφημος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εσάθη ὁ πρῶτος, ὅς, τις ἤλειψε μὲ γῦψον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποθανόντος, ἢ ζῶντος, διὰ νὰ εὐγάλῃ σχέδιον· ἦτον καὶ καλὸς γεωμέτρης καὶ μουσικός. Ἔζη εἰς τὸν 15. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΒΕΡΡΙΟΣ Φλάκκος, Ρωμαῖος, περίφημος γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεψιῶν του. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται ὀλίγα λείψανα ἐκδοθ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν.

ΒΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος· ἐγεννήθη εἰς χωρίον μικρὸν τῶν Σαβίνων ἀπὸ τιμίαν οἰκογένειαν· ἐχρημάτισε δήμαρχος καὶ θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ῥώμην· ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἀρχισράτηγος, καὶ ἐσάλη εἰς τὴν Ιουδαίαν, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐκεῖσε ἀποσασίας. Αλλ᾽ αὐτὸς ἀφήσας ἐκεῖ τὸν υἱόν του Τίτον, ἐπέσρεψεν εἰς τὴν Ιταλίαν, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ῥώμην μὲ μεγάλην χαρὰν, καὶ οἱ σρατιῶται τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτον ἀμνησίκακος· μὲ τὴν ἐπισασίαν του ὑπάνδρευσε τὰς θυγατέρας τοῦ ἐχθροῦ του Βιτελλίου· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους· πλὴν ὅλας αὐτάς του τὰς ἀρετὰς, τὰς ἠμαύρωνεν ἡ μεγάλη του φιλαργυρία· καθότι ἐκένωσε τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ βασιλείου. Λέγουν τινὲς ὅτι, αἰτία τούτου ἐσάθη ἡ παλλακίς του Κόνις. Εβασίλευσε χρόνους 10. καὶ ἀπέθανε τὸ 79. Μ. Χ.

ΒΕΤΟΎΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν πόλιν τῆς Ιταλίας· ἦτον περίφημος γραμματικός. Εγραψεν ὑπομνήματα τῆς Ρητορικῆς, Ηθικῆς, καὶ Πολιτικῆς τοῦ Αριστοτέλους· ὁμοίως ποιήματα Λατινικὰ, καὶ σύγγραμμα περὶ καλλιεργείας τῶν ἐλαιῶν.

ΒΕΤΡΑΝΙΩΝ, σρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Κωνσαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν ἄνω Μοισίαν (Σερβίαν) ἐγήρασεν εἰς τὸ σρατιωτικόν· ἐκηρύχθη δὲ ἐσχάτως αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν σρατὸν, εἰς τὸ Σίρμιον τῆς Παννωνίας, ἐπαρχίας τῆς Ουγγαρίας τὸ 350. Μ.Χ. τὴν πρώτην Μαΐου. Τότε ἐβιάσθη, λέγουν, νὰ μάθῃ τοὐλάχιστον νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά του, ὢν πάντῃ ἀγράμματος· ἦτον ἐλεήμων, γενναῖος, καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας ἀρετάς. Μετὰ ἓξ μῆνας τῆς βασιλείας του παρήτησε τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Βιθυνίαν ἔτι ἓξ χρόνους.

ΒΙΔΗΣ, Αγγλος, σεβάσμιος· συνέγραψεν ἐκκλησιασικὴν ἱσορίαν τῆς Βρετανίας· ἀπέθανε τὸ 735. Μ.Χ.

ΒΙΛΟΣ, ἐχρημάτισε! πρῶτος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, ὅσις ἔκτισε τὴν πόλιν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΟΣ, ἕτερος ἀδελφὸς τοῦ Αγήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ. Απολόδ.

ΒΙΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΒΙΡΟΣ, σρατηγὸς Ρωμαίων· ἄνθρωπος ἀμαθὴς μὲ κακὰ ἤθη.

ΒΗΡΩΣΣΟΣ, Χαλδαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μεγ. Αλεξάνδρου. Οὗτος εἶναι ὁ παλαιότατος συγγραφεὺς, τῆς Χαλδαϊκῆς ἀρχαιότητος καὶ χρονολογίας· ἦτον Ιερεὺς τοῦ Βήλου εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἔζη τὸ 268. Π.Χ. Τὰ λείψανα τῆς ἱσορίας του ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Τραπεζούντιος, γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος· ἐχρημάτισε μοναχὸς τοῦ Αγίου Βασιλείου, ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς συνόδους τῆς Φερράρας καὶ Φλωρεντίας, ὡμίλησε μὲ πολὺν ζῆλον ὑπὲρ τῶν Ελλήνων, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ιωσὴφ, ὅσις ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς Φλωρεντίαν, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. Επειτα Λατινοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ δι᾽ ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδηνάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου. Εφερε τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥσε δὶς ἠθέλησαν νὰ τὸν ψηφίσουν καὶ Πάπα· Απέθανε δὲ εἰς τὴν Ραβέννην εἰς ἡλικίαν 77. χρόνων· τὸ δὲ σῶμά του τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ λαμπρῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ Αγίου Πέτρου, καὶ ὁ ἴδιος Πάπας ἐσάθη εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία ἐκκλησιασικὰ, καὶ θεολογικά. Μετέφρασε καὶ πολλὰ Ελληνικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ.

ΒΗΣΣΩΝ, σρατηγὸς τοῦ Δαρείου, βασιλέως τῆς Περσίας. Οὗτος ὁ ἀπάνθρωπος, ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Αλέξανδρον, τὸν βασιλέα του· ἀλλὰ καὶ ὁ Αλέξανδρος ἀντέμειψεν ἀξίως τὴν ἀχαριστίαν τοῦ προδότου, μὲ σκληρὰν τιμωρίαν.

ΒΙΤΙΣ, Σατράπης τῆς Γάζης. Ο μέγας Αλέξανδρος κυριεύσας τὴν Γάζαν, ἐπρόσαξε νὰ φέρωσι τὸν Σατράπην ἔμπροθέν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν φοβήσῃ, ἐπρόσαξε νὰ τρυπήσωσι τὰς πτέρνας του, καὶ νὰ τὸν δέσουν ὄπισθεν τῆς ἁμάξης, καὶ νὰ τὸν σύρωσι πέριξ τῆς πόλεως. Εκαμε δὲ τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ Αχιλλέως, ὅσις ἔσυρε τὸν Εκτορα περὶ τὰ τείχη τῆς Τρῳάδος.

ΒΙΑΣ, υἱὸς Τευτάμου ἀπὸ τὴν Πριήνην, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ελλάδος· οὗτος ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀσθένεια ψυχῆς τὸ, νὰ ἐπιθυμῇ τις πράγματα ἀδύνατα. Ασεβής τις τὸν ἠρώτησε· τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐσέβεια; ἀλλ᾽ αὐτὸς δὲν τὸν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ ἀσεβὴς πάλιν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς του· τέλος αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη σιωπῶ, διότι μὲ ἐρωτᾷς περὶ πράγματος, ἀπὸ ὁποῖον δὲν σὲ ἀνήκει. Ἔζη τὸ 601. Π.Χ. ἀπέθανε δὲ ἐν ᾧ ἐδημηγόρει ὑπερασπιζόμενος ἕνα του φίλον. Ο Φενόδικος λέγει, ὅτι ἐλύτρωσε κόρας Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἀπεσάλη πρὸς αὐτὸν ὁ χρυσοῦς τρίπους τοῦ Απόλλωνος. Ορ. Διογ. Λαέρτ.

ΒΙΒΙΑΝΗΣ Βικέντιος, ἔνδοξος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μαθητὴς τοῦ Γαλιλιαίου· ἐπωνομάσθη πρῶτος μαθηματικὸς τῆς Τοσκάνης.

ΒΙΒΙΟΣ Σεκβέρος, Συνέγραψε συγγράμματα εἰς εἶδος Λεξικοῦ, περὶ ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν καὶ θαλασσῶν. Ἐξεδόθη ἐν Αργέντορ. τὸ 1778. μετὰ σημειώσεων διαφόρων· ἔζη τὸ 940. Μ.Χ.

ΒΙΓΚΕΛΜΆΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ἀρχαιολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρανδεβοῦργον, πολιν τῆς Γερμανίας τὸ 1754· ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἐκείνης τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ἔγινε πρόεδρος τῆς Ακαδημίας. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Γερμανίαν, ἥτις ἔγινε διὰ προσκλήσεως τῆς αὐτοκρατορίσσης, ἐφονεύθη πλησίον τοῦ Τεργεσίου ἀπὸ ληστάς. Ἀφῆκε συγγράμματα περὶ Αρχιτεκτονικῆς, περὶ Ιστορίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΙΓΚΈΣΛΑΟΣ, υἱὸς Κάρλου τοῦ δ'. ἐκλέχθη τὸ 1378. αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν του ἐφυλακώθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους τὸ 1389. Οὗτος ὁ μανιώδης τύραννος ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς δημίους του, οἵτινες ἐφόνευον ὅπου αὐτὸς διώριζε. Θυμωθεὶς ποτὲ ἔρριψεν ἕνα ἱερέα εἰς τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ ἐτίμων ὡς ἅγιον. Τέλος πάντων τὸν ἐφυλάκωσαν· ἀλλ' εὗρε τὸ μέσον καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν φυλακήν· ἔπειτα ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Σιγισμοῦνδον, βασιλέα τῶν Οὔγγρων, καὶ ἐβάλθη πάλιν εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΈΡΗΣ λαμπρὸς ποιητὴς Λατῖνος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἄξιος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Χρισοφόρου Λανδίνου· οὗτος ἐξέδωκε συγγράμματα περὶ λαμπρότητος τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1516.

ΒΙΚΈΝΤΙΟΣ· οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1579, εἰς ἄσημον χωρίον τῆς Γαλλίας· ὁ πατήρ του ἦτον βοσκὸς· ἐμβὰς ἀπὸ Μασσαλίαν εἰς πλοῖον ἐπιάσθη αἰχμάλωτος, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Αφρικὴν, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἐδούλευσε τιμίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν· ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἐσάθη ἐπίτροπος τῶν νοσοκομείων, πρόεδρος τοῦ Αγίου Λαζάρου, Ελεήμων τῆς Γαλλίας, καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλείου. Εἶναι ἀρκετὰ περίεργον, ὅτι ὁ υἱὸς ἑνὸς βοσκοῦ, ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς δύω ἑκατομμύρια τετρακοσίας χιλιάδας δίσηλα. Απέθανε τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων.

ΒΊΚΟΣ Ἰωάννης, υἱὸς βιβλιοπώλου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν. Εγεννήθη τὸ 1670. ἦτον ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικός. Συνέγραψε περὶ νέων ἐπισημῶν, καὶ ἄλλα.

ΒΙΚΤΩΡΊΝΟΣ, Μάρκος Κιαδώνιος, υἱὸς τῆς περιφήμου Βικτωρίνης· ἦτον ἄρρισος πολιτικὸς καὶ πολεμικὸς· ἐβίασε ποτὲ μίαν γυναῖκα ἑνὸς γραμματέως ὀνομαζομένου Αττικοῦ, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, εἰς πόλιν τινὰ τῆς Γερμανίας Κολώγαιαν· μετὰ ταῦτα ἐφονεύθη ὁμοίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βικτωρῖνος ὁ νέος.

ΒΙΛΛΆΝΗΣ Ἰωάννης, περίφημος ἱστορικὸς. Συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Πυργοποιΐας Βαβυλῶνος ἕως τὸ 1368. Απέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

ΒΙΛΛΙΈΡΗΣ, μέγας διδάσκαλος τῆς τάξεως τῶν Ιεροσολημιτῶν, καὶ διοικητὴς τῆς νήσου Ρόδου. Αφοῦ τὴν ὑπέταξαν οἱ Τοῦρκοι περὶ τὰ 1511. ὁ αὐτοκράτωρ Κάρλος ὁ πέμπτος τοῦ ἔδωκεν

εἰς διοίκησιν τὴν νῆσον Μάλταν, καὶ τὴν Τρίπολιν, πόλιν τῆς Αφρικῆς. Απέθανε τὸ 1538. Μ. Χ.

ΒΙΡΓΊΛΙΟΣ Πούλβιος, Μάρκος, Ιταλὸς· ἐγεννήθη εἰς Ανδρας, χωρίον τῆς Μάντουας, ἐπωνομάσθη ἡγεμὼν τῶν ποιητῶν Λατίνων· ὁ πατήρ του ἦτον κεραμεύς. Οὗτος ἐσπούδασε εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν· ἔπειτα ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε μεγάλην φήμην ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Αὔγουσον. Ἐκεῖ συνέγραψε καὶ τὸ Βουκολικόν του ποίημα, εἰς διάστημα τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπεχειρίσθη τ ἀ Γεωργικά, τὸ περίφημον ἐκεῖνο πόνημά του εἰς ποιητικὴν φράσιν. Τοῦτο τὸ θαυμάζουν οἱ Λατῖνοι, ὡς ἡμεῖς τὰ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ομήρου. Συνέγραψε καὶ ἄλλα διάφορα. Ἔζη τὸ 30. Π. Χ.

ΒΙΣΚΌΝΤΗΣ Ἰωάννης, Αρχεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, καὶ εἷς τῶν σημαντικωτέρων πριγγίπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν Ιταλίαν. Οὗτος ἠγόρασε τὴν Βολωνίαν ἀπὸ τὸν Ιωάννην Πέπολιν τὸ 1335. Παρεδόθη ἑκοῦσα ἡ Γένοβα εἰς τὴν ἐξουσίαν του· ἐπολέμησε μὲ τοὺς Φλωρεντίνους, Πιζάνους, καὶ Βενετούς. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐσύνθεσεν μίαν γραφὴν, ὡς ἐκ μέρους τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν Πάπαν καὶ εἰς τὸ ἱερατεῖόν του, ἥτις ἤρχιζεν οὕτω πως "Η μήτηρ σου ἡ ὑ ερηφάνεια σὲ ἀσπάζεται, καὶ αἱ ἀδελφαί σου ὁμοίως, αἵτινες εἶναι, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀσέλγεια,,. Απέθανε τὸ 1354.

ΒΙΣΚΌΝΤΗΣ, Ιταλὸς, ἀνεψιὸς τοῦ Ιωάννου. ἐσάθη ἄσπλαγχνος καὶ ἄνομος Πρίγγιψ. Πάντοτε κατεγίνετο εἰς ἀδίκους πολέμους καὶ κινδυνώδεις. Τὸ 1385 ὁ ἀνεψιός του τὸν ἔκλεισε εἰς ἕνα φρούριον, ὅπου καὶ τὸν ἐφαρμάκωσε καὶ ἀπέθανε.

ΒΙΣΚΌΝΤΗΣ, Ιταλὸς, διάδοχος τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μιλάνου ἀπὸ τὸν θεῖόν του. Τὸ 1395. ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Βιγκέσλαον τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πίζης, Λούκας, Σιένας καὶ ἑτέρων πολιτειῶν. Εφονεύθη τὸ 1412. ἐνῶ ὑπήγαινεν εἰς τὴν Εκκλησίαν ἀπὸ μίαν συνωμοσίαν.

ΒΙΓΑΛΙΆΝΟΣ, Πάπας· οὗτος πρῶτος διέταξεν, ὡς λέγεται, τῶν Καθολικῶν αἱ προσευχαὶ νὰ ἦναι ὅλαι εἰς τὸ Λατινικὸν, τὸ 666. Μ. Χ. καὶ ἔσπειρε πρῶτον σχίσμα, ὅτι ἡ Ανατολικὴ Εκκλησία μετέχει τοῦ πνεύματος ταῦ Αντιχρίσου.

ΒΙΤΈΛΛΙΟΣ, Αὖλος· υἱὸς Λουκίου Βιτελλίου· οὗτος ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἦτον αὐτόχρημα ἀσωτεία καὶ λαιμαργία. Μὲ τὰς κολακείας του ἀπέκτισε τὴν ἔυνοιαν τριῶν αὐτοκρατόρων, Καλιγοῦλα Κλαυδίου καὶ Νέρωνος, καὶ διῆλθε διὰ πολλῶν ἀξιωμάτων παρὰ τὴν ἀξίαν του· ἦτο στρατηγὸς εἰς τὴν κάτω Γερμανίαν. Τὰ Πραιτωρικὰ τάγματα εἶχον κηρύξει αὐτοκράτορα τὸν Οθωνα τὸ 65. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκηρύχθη παρὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοκράτωρ, καὶ κινηθεὶς κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἐνικήθη εἰς τρεῖς μάχας, εἰς δὲ τὴν τετάρτην μεταξὺ Κρημώνας καὶ Μάντουας πόλεις τῆς Ιταλίας, ἐνίκησε αὐτὸς, καὶ μὲ καταφρόνησιν ἐπατοῦσε τὰ ἐχθρικὰ πτώματα μὲ μεγάλην χα-

ράν. Εφαρμάκωσε τὸν υἱόν του, τόν ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα Πετρωνίαν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πλούτη του. Εκαμε τὴν μητέρα του Γεζτολίαν ν᾽ ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἐπειδὴ ἤκουσε, ὅτι αὐτὸς θέλει ζήσει εἰς τὸν θρόνον διὰ πολλοὺς χρόνους, ἐὰν αὐτὴ πρότερον ἀποθάνῃ. Ο λαὸς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν πλέον, μὲ κοινὴν ψῆφον ἐκήρυξαν τὸν Ουεσπεσιανὸν αὐτοκράτορα. ὁ δὲ Βιτέλλιος ἔφυγε, ἀλλ᾽ οἱ στρατιῶται λαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ τὸν ἐφόνευσαν, καὶ σύραντες τὸ πτῶμά του, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. Ο δὲ πατήρ του Λούκιος, μὲ τάς χαμερπεῖς του κολακείας, ἐλάτρευσε τὸν ἀνόητον Καλιγοῦλαν ὡς Θεόν, καὶ διὰ χάριν τὸν ἔλαβεν ἡ αὐτοκρατόρισσα νὰ τῆς λύῃ τὰ ὑποδήματα.

ΒΙΤΤΟΥΊΒΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βερώνην· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 20. Π. Χ. Πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε περὶ Αρχιτεκτονικῆς βιβλία 10. ἐξεδόθησαν ἐν Αμσελοδ᾽τὸ 1649.

ΒΊΤΩΝ, υἱὸς τῆς Κυδίππης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεόβου κατὰ τὴν μαρτυρίαν Παυσανίου. Ητο πολλὰ ἀνδρεῖος· ἐσήκωσε ταῦρον εἰς τὴν ῥάχην του, διὰ τοῦτο καὶ τοῦ ἔστησαν εἰς τὸ Αργος ἄγαλμα.

ΒΙΤΩΝ μηχανικὸς· οὗτος ἔζη ἐπὶ Αττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε περὶ κατασκευῆς πολεμικῶν ὀργάνων. Εξεδόθη ὑπὸ τοῦ Θηβενότου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μαθηματικῶν τῶν παλαιῶν.

ΒΙΩΝ Βορυσθενίτης, περίφημος Ελλην, ζηλωτὴς τοῦ Μόσχου εἰς τὴν ποιμαντικήν, καὶ μέγας του φίλος Αὐτὸς ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ ἐνῷ Αθηναῖοι τινὲς ἐπερίμενον νὰ ἀκούσουν πάρ αὐτοῦ ἐκεῖ, τὴν ῥητορικήν, ἕνας τὸν ἠρώτησε πότε θέλει διδάξει ῥητορικήν, ὁ δὲ Βίας ἀπεκρίθη. ἐγὼ ἔφερα σῖτον καὶ πῶς νὰ πωλήσω κριθήν, σημαίνων μὲ τοῦτο, ὅτι ἡ φιλοσοφία ἔχει περισσοτέραν ὑπόληψιν τῆς ῥητορικῆς. Εταξίδευσε ποτὲ μὲ κακοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ εἶπον, ὅτι πλησιάζουν πειραταὶ, καὶ ὅτι θέλουν χαθῇ ἂν γνωρισθῶσι, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτούς, τοὐναντίον, ἐγὼ, ἂν δὲν γνωρισθῶ· αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι ἡ φρόνησις ὑπερβαίνει κάθε ἀρετὴν, καθὼς ἡ ὅρασις τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Προσέτι ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξυβρίζῃ τις τὰ γηρατεῖα, διότι εἶναι ἐκείνη ἡ ἡλικία, τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ. ὠνόμαζε τὸ γῆρας λιμένα ὅλων τῶν κακῶν καὶ πάσης δυσχρίας. Εζη κατὰ τὸ 270. Π.Χ.

ΒΙΩΝ, Σμυρναῖος, ποιητὴς βουκολικὸς· ἔζη κατὰ τὸ 150. Π.Χ. οὗτος συνέγραψεν εἰδύλεια εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ κατὰ τὸ 1748.

ΒΙΩΝ, Συρακούσιος, ῥήτωρ περίφημος. Συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς τέχνης.

ΒΙΩΝ, Αβδηρίτης, μαθηματικὸς περίφημος· οὗτος πρῶτος ἔγραψεν ὅτι ὑπάρχουν μέρη τῆς γηΐνου ἐπιφανείας, ὅπου εἶναι ἓξ μῆνας ἡμέρα, καὶ ἓξ μῆνας νύκτα, διὰ τῶν ἀστρονομικῶν του ἰδεῶν τὰς ὁποίας εἶχεν.

ΒΙΩΝ, Σολεὺς. Συγγραφεὺς Αἰθιοπικῆς ἱστορίας.

ΒΙΩΝ, περίφημος ῥήτωρ· συνέγραψεν ἐννέα βιβλία, Μοῦσαι ἐπιγραφόμενα.

ΒΙΩΝ, Μιλήσιος, ἔνδοξος ἀνδριαντοποιός.

ΒΙΩΝ, Κλατομένιος, ἢ Χῖος, ἀγαλματοποιός.

ΒΙΩΝ, ἀπὸ τὴν Προικόνησον γραμματικὸς, συνέγραψε βιβλία δύω.

ΒΙΩΝ, ποιητὴς περίφημος· οὗτος συνέγραψε τραγῳδίας περὶ τῶν Περσικῶν.

ΒΙΕΡΓΆΒΙΟΣ, ὁ Ερμάνος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ολλανδίαν κατὰ τὸ 1668. Μ.Χ. Παιδιόθεν ἐσπούδασεν ἐντελῶς τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν, καὶ Εβραϊκὴν, διάλεκτον· ἀκολούθως δὲ τὴν Θεολογίαν, καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Εκκλησίας, καὶ ἔπειτα ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας· πλουτισμένος λοιπὸν μὲ τοσαῦτα εἴδη μαθήσεων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα στάδιον τῆς Ιατρικῆς σπουδῆς, καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν εἰς αὐτὴν, ὥσε δὲν ἐφάνη ἄλλος, μεταξὺ τῶν Ιατροφιλοσόφων τοῦ αἰῶνός του, οὔτε πλέον πολυμαθὴς, οὔτε πλέον φιλόπονος ἀπὸ αὐτόν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὑπήγαινον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λουγδούνου, διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματά του. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἐξῆλθον, μαθηταὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Εξεδόθησαν τούτου διάφορα συγγράμματα, πρὸ πάντων δὲ αἱ Ιατρικαὶ διαταγαὶ, καὶ οἱ ἀφορισμοί του εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τελειότερα, ἀφ᾽ ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπέθανε κατὰ τὸ 1738 Μ.Χ. καὶ τὸ ὄνομά του διατελεῖ ἀθάνατον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς

ΒΟΕΤΟΣ, Σεβηρῖνος, Ρωμαῖος, Χριστιανὸς ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Εζη ἐπὶ Θεοδώρου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ 500. Μ.Χ. οὗτος συνέγραψε διάφορα καὶ πολλὰ συγγράμματα· ἀλλὰ κατ᾽ ἐξαίρεσιν ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπ᾽ ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ, περὶ Παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας σύγγραμμά του.

ΒΟΗΘΟΣ, ποιητὴς τῆς Κιλικίας.

ΒΟΪΣΚΟΣ, περίφημος ἀθλητὴς Θεσσαλός. Ξενοφ.

ΒΟΛΦΙΟΣ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς τῆς Γερμανίας· οὗτος ἀπέθανε τὸ 1734. Συνέγραψε πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἕνα Λεξικὸν τῆς μαθηματικῆς καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΛΤΕΡ, Φραγγῖσκος, Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1694. ἐξάθη ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα συγγράμματα· εἰς πολλὰ ἐκ τούτων καταφέρεται πολὺ κατὰ τῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν ν᾽ ἀποδείξῃ φυσικῶς, τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα καὶ βάσεις τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως· ἐμπαίζει πολλαχοῦ τὰ δόγματα καὶ ἔθιμα διαφόρων ἐθνῶν, ὡς πρὸς τοῦτο δύναταί τις νὰ τὸν συγκρίνῃ μὲ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Λουκιανόν. Περιῆλθεν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Αγγλίας, καὶ εἰς ἄλλας πολιτίας· ἐξάθη ὁ πλέον περίφημος καὶ ὁ πλέον ἔνδοξος τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Πανθεον.

ΒΟΛΤΈΡΑΣ, Δανιὴλ, ἔνδοξος ζωγράφος, καὶ λιθοξόος. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Βαλτάσαρ καὶ τοῦ Μιχελαγγέλου. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1666. εἰς ἡλικίαν 55. ἐτῶν.

ΒΟΝΩΣΟΣ, Κόντος, υἱὸς ῥήτορος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν· ἦτον ὑποστρατηγὸς τοῦ Πρόβου. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐκη-

ρύχθη Καῖσαρ εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν· ἔπειτα ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἐκρεμάσθη.

ΒΟΓΕΠΕΡ, στρατηγὸς τῶν Γάλλων· οὗτος ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ πολεμικὸν δικαστήριον νὰ δώσῃ τὴν Πλατείαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς βουλῆς· ἀλλ' ὀργισθεὶς μεγάλως εἰς τοῦτο, ἐφονεύθη μόνος του ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δικαστῶν μὲ μίαν τηλεβόλον. (πιστόλαν.)

ΒΟΣΟΥΈΤΗΣ, ἐπίσκοπος, περίφημος ἀνταγωνιστὴς τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἀπέθανε τὸ 1704. Μ.Χ.

ΒΟΣΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἀκριβὴς ἱστορικὸς, καὶ περίφημος ῥήτωρ. Ἀπέθ. τὸ 1646.

ΒΟΥΛΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Νικολάου, ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Πέρσην καὶ ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν, διὰ τοὺς φονευθέντας ἐν Σπάρτῃ πρέσβεις τοῦ Δαρείου· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἔσωσεν ὀπίσω ὁμοῦ μὲ τὸν συμπολίτην του Σπάρθεον, διὰ νὰ φανῇ ἀνώτερος τῆς ἀπανθρωπίας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ διὰ νὰ μὴ χύσῃ αἷμα ἀθῶον. Ηρόδ.

ΒΟΫΔΟΣ, φυσικὸς χημικὸς, καὶ μηχανικός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν τὸ 1627. Μ.Χ. Οὗτος ἐφεῦρε τὴν πνευματολίαν· ἔδειξε τὰς πρώτας ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνάλυσιν [τῶν μεταλικῶν ὑδάτων· ἔκαμε πάμπολλα πειράματα ὑδροστατικὰ, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΒΟΥΠΑΛΟΣ, ἀγαλματοποιὸς, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππώναξ λοιδορεῖ εἰς τὰ ποιήματά του.

ΒΟΥΤΗΣ, Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Ἐχρημάτισεν εἷς τῶν καλητέρων βασιλέων, ὅσοι ἐδιοίκησαν ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας. Ἦτον φρόνιμος, ἀνδρεῖος, μετριόφρων· ἠγάπα τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὑποστήριζετο τοὺς σοφούς. Εδοκίμασαν οἱ Τάταροι, νὰ παρέλθουν τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας, καὶ νὰ κυριεύσουν τὸ βασίλειόν του. Αλλ' ὁ Βούτης ἐξεστράτευσεν εὐθὺς, καὶ ἐνίκησε τρίς. Απατεών τις τοῦ ἐπροσφερε ποτὲ ἕνα ποτὸν, λέγων ὅτι, ἐὰν τὸ πίῃ θέλει διαμείνει ἀθάνατος, εἷς δὲ τῶν ὑπηρετῶν του ἔπασχε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· ὁδὲ βασιλεὺς πιὼν τὸ ποτὸν ἐθυμώθη, διὰ τὴν τόλμην τοῦ ὑπηρέτου· ἀλλ' αὐτὸς χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν ἀπεκρίθη. Εάν βασιλεῦ! αὐτὸ τὸ ποτὸν προξενῇ τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς, δὲν δύνασαι νὰ μὲ θανατώσῃς, καθότι ἔπιον ἐξ αὐτοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, τὸν ἐσυγχώρησε.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ, Ελλην Σπαρτιάτης, περίφημος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐνίκησε τοὺς Αθηναίους διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· ἐκυρίευσε πολλὰ μέρη, καὶ ἀπεκατέστησε τὴν πατρίδα του φοβερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἐνῷ ὑπῆγαινε εἰς τὸ στρατόπεδον ἔγραψεν εἰς τοὺς Εφόρους, αὐτοὺς τοὺς Λακωνικοὺς καὶ ἡρωϊκοὺς λόγους· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ἢ νὰ νικήσω, ἢ νὰ ἀποθάνω. Εφανεύθη εἰς τὸν πόλεμον τὸ 422. Μ.Χ. Οταν ἔδωκαν τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν εἰς τὴν μητέρα του Αρχιλεωνίδα, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ πρόσωπον, ἠρώτησε κατὰ πρῶτον ἂν ὁ Βρασίδας ἀπέθανεν ἀνδρείως. Πλουτ. ἀποφθ.

ΒΡΑΣΙΛΑΣ, ὄνομα τινὸς Ηρωος ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶ. Θεόκ.

ΒΡΑΥΡΩΝ, ἥρως ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών. Στέφ. Βυζ.

ΒΡΈΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ιταλίᾳ Βρεντήσιον, Πρίντιζη. Στέφ. Βυζ. - 2) Βρέννος στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν· οὗτος ὥρμησεν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ 279. Π.Χ. κατέκοψε τὸν στρατηγὸν Σωσθένην μὲ τὸ στράτευμά του, καὶ ἐλαφυραγώγησε τὸν τόπον· ὥρμησε καὶ κατὰ τῆς Ελλάδος, ὅπου πληγωθεὶς ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΝΤΕΙΣ, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Κλυταιμνήστρα πρὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Παυσ. 2ε.

ΒΡΟΫΤΟΣ, Μάρκος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Ιουνίου Βρούτου, καὶ τῆς Σερβηλίας ἀδελφῆς τοῦ Κάτωνος· οὗτος ἐνησχολεῖτο μεγάλως εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὰς διαλέκτους, ἐξ ὧν ὠφελήθη μεγάλως, καὶ ἔλαβεν ἐλεύθερα φρονήματα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Ελλήνων ῥητόρων καὶ Ρωμαίων. Συνώμοσαν κατὰ τοῦ Καίσαρος, φονευόμενος δὲ οὗτος, καὶ βλέπων καὶ τὸν Βροῦτον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, τὸν εἶπε, "καὶ σὺ μετ' αὐτῶν, ἀγαπητέ μοι Βροῦτε!", καθότι αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἐλάθη ὡς δεύτερος πατὴρ τοῦ Βρούτου, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐχρεώστει τὸ πᾶν· ἀλλ' οἱ ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῦ Καίσαρος, δὲν ἀφῆκαν ἀτιμώρητον τὴν τοσαύτην ἀχαριστίαν· καθότι εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν ἐκινήθη ἐμφύλιος πόλεμος, ὅπου ὁ Βροῦτος ἐνικήθη κατὰ κράτος, διὸ καὶ ἀπελπισθεὶς τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἔγινεν αὐτόχειρ.

ΒΡΟΫΤΟΣ, Λούκιος Ιούνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ιουνίου, καὶ τῆς Ταρκυνίας θυγατρὸς τοῦ Ταρκυνίου τοῦ Πρίσκου. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ταρκύνιον τὸν περίφημον, ὅστις εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν του, ὅθεν λαβὼν βοηθοὺς τοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους, συνήθροισε τὸν λαὸν, καὶ ἔγινε τὸ ψήφισμα τῆς ἐξορίας τοῦ τυράννου· ἡ δὲ διοίκησις τοῦ βασιλείου ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βρούτου, καὶ τοῦ Κολλαντίνου τὸ 509. Π.Χ. Τέλος ὁ Βροῦτος ἐφονεύθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ τυράννου.

ΒΡΥΑΞΙΣ, Αθηναῖος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοί, γλυμμένοι εἰς τὴν νῆσον Ρόδον.

ΒΡΥΕΝΝΙΟΣ Ιωσὴφ, μοναχὸς, ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν, πεπαιδευμένος ἀνὴρ. Συνέγραψε θεολογικὰ, καὶ ἄλλους τινὰς λόγους. Απέθανε τὸ 1445. Μ. Χ.

ΒΩΛΟΣ, Δημοκρατικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν τῆς φύσεως συμβάλλουσαν τὰ μέγιστα πρὸς Ιατρείαν τῶν ἀσθενειῶν.

ΒΩΛΟΣ, Μενδήσιος, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν, καὶ περὶ Αστρονομίας.

Γ

ΓΑΒΑΪΟΣ, Πέρσης, Σατράπης τῆς Φρυγίας, ἐπαρχίας εἰς τὴν Ασίαν.

ΓΑΒΡΙΑΣ, Ζ. Βαβρίας.

ΓΑΓΓΗΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· Λέγουσιν ὅτι ἦτο δέκα πήχεις τὸ μῆκος, καὶ ὡραῖος τὸ πρόσωπον ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοῦ τότε καιροῦ. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Μέγας Αλέξανδρος.

ΓΑΔ, ἕβδομος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ιακώβ, ἐκ τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ισραήλ.

ΓΑΕΤΑΝΗΣ· οὗτος ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1284. Εἶναι ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐπρόσθεσε τὸν Ιουβηλαῖον τὸ 1300. καὶ πρῶτος ὅς τις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν λαὸν μὲ βασιλικὸν φόρεμα, καὶ μὲ δύω κορώνας ἐπὶ κεφαλῆς, τὴν μίαν ἐπι τῆς ἄλλης, καὶ ἐπωνομάσθη ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων. Ο Νογάρεθ ἀρχισράτηγος τῆς Γαλλίας τὸν ὑπεχρέωσε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ συγχρόνως τὸν ἐφυλάκωσεν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1303. τὴν 16, Οκτωβρίου.

ΓΑΖΗΣ, Ζ, Θεόδωρος Γαζῆς.

ΓΑΪΑΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Αραβίαν, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς Αψίνου τοῦ Γαδάρεως· ἔζη ἐπὶ Μαξίμου Σγορδιανοῦ. Συνέγραψε περὶ συντάξεως βιβλία πέντε, καὶ περὶ ῥητορικῆς.

ΓΑΪΟΣ, Δουέλλιος, ὁ ἐπωνομασθεὶς Νέπος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων. Οὗτος πρῶτος ἐπολέμησε διὰ θαλάσσης, καὶ ἐκέρδησε νικην· ἐκυρίευσε πεντήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν· μετὰ ταῦτα ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Σεγέστης, καὶ ἔλαβεν ἄμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γερουσίαν, νὰ ὀνομάζηται ὁ πρῶτος θριαμβευτὴς τῆς θαλάσσης, τὸ 26. Π. Χ. καὶ νὰ παίζῃ μουσικὴ εἰς τὸν δεῖπνόν του. Ετύπωσε πρὸς τούτοις αὐτὸς καὶ νόμισμα, εἰς μνήμην τῆς ἐκστρατείας του, καὶ ὕψωσε καὶ πῦργον, ὅσις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

ΓΑΪΟΣ, Λουτάτιος Κατοῦλος, ὕπατος τῶν Ρωμαίων τὸ 242. Π. Χ. Εναυμάχησε μὲ τοὺς Καρχηδονίους μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τῆς Αἰγούσης νήσου, καὶ ἐκυρίευσεν ἑβδομήκοντα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, καὶ κατεδύθισε πεντήκοντα. Αὕτη ἡ νίκη ἐβίασε τοὺς Καρχηδονίους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην.

ΓΑΪΟΣ, Κάσσιος Λογγῖνος· ἐχρημάτισε θυσαυροφύλαξ τοῦ Κράσσου. Ητον ἀνὴρ πεπαιδευμένος ἐνασχολούμενος πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ο Βαλλεῖος Πατέρκουλος λέγει, ὅτι ὁ Κάσσιος ἦτον στρατηγὸς ἐμπειρότατος, ὁ δὲ Βροῦτος τιμιώτατος, καὶ ὁ μὲν ἄξιος φιλίας, ὁ δὲ Κάσσιος μήτ' ἔχθρας.

ΓΑΛΑΤΩΝ, ζωγράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παρισάνουσα τὸν Ομηρον πτύοντα τοὺς λοιποὺς ποιητάς.

ΓΑΛΒΑΝΗΣ Λουδοβῖκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1731. ἦτον Ιατρὸς, φυσικὸς, καὶ φυσιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Απέθανε τὸ 1798.

ΓΑΛΒΑΣ, Σέρβιος Σουλπίκιος, αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων· ἐγεννήθη τὸ 5. Π. Χ. εἰς τὴν Ιταλίαν. Εκαμε ποτὲ μίαν κρίσιν σοφωτάτην, καθὼς ὁ Σολομὼν περὶ τοῦ παιδίου. Δύω ἄνθρωποι ἐφιλονείκουν περὶ ἑνὸς ἀλόγου, καὶ ἦσαν μάρτυρες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Λοιπὸν ὁ Γάλβας ἐπρόσταξε νὰ δέσουν τὰ ὄμματα τοῦ ἀλόγου, καὶ νὰ φέρωσιν, αὐτὸ ὅπου συνήθως τὸ ἐπότιζον πρότερον, καὶ ἔπειτα νὰ σηκώσωσι τὸ κάλυμμα ἀπὸ τὰ ὄμματά του. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔλαβεν ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον εἰσῆλθε μόνον του. Ο Γάλβας ἐσάθη μέγας, ἐνόσῳ δὲν εἶχεν ἀναβεῖ εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐκαταχράσθη τὴν ἀρχήν του, καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 69. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΟΤΤΗΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Νάρνιαν πόλιν τῆς Ιταλίας. Οὗτος ἐξέδωκε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Απέθανε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1486. Μ. Χ.

ΓΑΛΕΓΗΣ, φίλος ἐπιφήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

ΓΑΛΗΑΝΗΣ, Φερδινάνδος, Ιταλὸς· συνέγραψε διαλόγους, περὶ ἐμπορείας τοῦ σίτου, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν νομισμάτων. Διέτριψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέκτησε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν πεπαιδευμένων, Αλεμβέρτου, Βολτέρ, καὶ ἄλλων πολλῶν. Απέθανε τὸ 1787.

ΓΑΛΗΝΟΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον· ἔζη περὶ τὰ 193. Π. Χ. ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Νίκων, περίφημος μαθηματικὸς, ὅς τις ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱόν του ὅλας τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας· ἔπειτα ὁ Γαληνὸς ἐδιδάχθη τὴν Ιατρικὴν, ἀπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχίωνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἤκουσε τοὺς Ιατροὺς Πέλοπα, καὶ Πλατωνικὸν Αλβῖνον. Οὗτος ἐσάθη ὁ περιφημότατος Ιατρὸς μετὰ τὸν Ιπποκράτην· τόσας θαυμασίας Ιατρείας ἔκαμεν εἰς τὴν Ρώμην, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι μεταχειρίζεται μαγείας, καὶ ἐκ τούτου ἐβιάσθην ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἡ κράσις του ἦτο πολλὰ ἀδύνατος, καθὼς τὸ βεβαιοῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἔφθασεν εἰς ἕνα βαθύτατον γῆρας, διὰ τὴν καλὴν δίαιταν καὶ τάξιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο. Εσύνθεσε περίπου 200 βιβλία περὶ Ιατρικῆς, καὶ ἀπέθανεν εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. Οἱ μετὰ τοῦτον Ιατροὶ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν εἶχον τὰ βιβλίατου, ὥσε νομίζοντες αὐτὰ κατὰ πάντα ἐντελέσατα, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσθέσωσιν, οὔτε εἰς τὴν Ανατομίαν, οὔτε εἰς τὴν Φυσιολογίαν, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ιατρικῆς· καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε σχεδὸν 14. αἰῶνας.

ΓΑΛΙΛΑΪΗΣ Βικέντιος, υἱὸς τοῦ Γαλιλαίους, ἔνδοξος μηχανικός· ἐσάθη ὁ πρῶτος, ὅς τις μετεχειρίσθη τὸ ὡρολόγιον· Απέθανε τὸ 1649.

ΓΑΛΙΛΑΪΗΣ Γαλιλαῖος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Πίζαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, ὅς τις ἐπωνομάσθη καὶ θεῖος. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων· εἶχε τυφλωθῆ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ ἐφεῦρεν τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνε-

κάλυψε θαυνὰ εἰς τὴν Σελήνην τὸ 1633. Τὸ ἱερὸν δικαστήριον τῆς Ρώμης τὸν ἐφυλάκωσε, καταδικάζον αὐτὸν διὰ τὰς καινοτομίας του.

ΓΑΛΙΗΝΟΣ Πούπλιος Λυκίνιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεριανοῦ, ὅς τις ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὸ 260. Μ. Χ. Οὗτος ὁ Γαλιῆνος ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ ἡδονάς, ἐνῶ τὸ ὑπήκοόν του ἐσέναζε ἀπὸ τὴν δυσυχίαν, καὶ ὑπέφερε διαφόρους πολέμους· αὐτὸς δὲ μὲ ἀδιαφορίαν, ἦτον δοσμένος εἰς τὰς ἀσελγείας, καὶ εἰς ἄλλας ἡδονικὰς τέρψεις, διατρίβων εἰς τὴν Ρώμην, περικυκλωμένος ἀπὸ κόλακας καὶ πονηρούς ἀνθρώπους, καὶ γυναῖκας ὡραίας· ἐπὶ τέλους Αὐρίλιος ὁ Δάξ, ποιμὴν τὸ ἐπάγγελμα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ, καὶ ἐκυρίευσε τὸ Μιλάνον. ὁ δὲ Γαλιῆνος ἐξελθὼν νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐφονεύθη, μὲ τὸν υἱόν του Οὐαλέριον.

ΓΑΛΛΟΣ ὁ Στιλιανὸς Βίβιος Τρεβονιακός· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων τὸ 251. Μ. Χ. ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν γένος, καὶ ἐσμίκρυνε τὴν δόξαν του μὲ τὰς ἀτίμους καὶ ἀνοσίους του πράξεις· οὗτος ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τῶν Γότθων, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦνται πώποτε αἰσχροτέραν οἱ Ρωμαῖοι. ἄυτη δὲ ἦτον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς Γότθους ἐτήσιον φόρον. Ἐπέφερε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ἀλλὰ μετ' οὐπολὺ ἔπεσεν ἠόργὴ εἰς τὸ βασιλειόν του. μία λοιμικὴ νόσος σφοδρωτάτη ἐμάστιζεν ὅλας τὰς ἐπαρχίας του, καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ 253. Μ. Χ.

ΓΑΛΛΟΣ, Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἀδελφὸς Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· ἐκηρύχθη Καῖσαρ τὸ 331. Μ. Χ. παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου τοῦ ἐξαδέλφου του. Ὁ Γάλλος οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δομετιανὸν τὸν ἔπαρχον τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς ἐπικρατείας, καὶ τὸν Θεόφιλον τὸν διοικητὴν τῆς Συρίας. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐπεβουλεύετο νὰ ῥίψῃ ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσάντιον, ὅς τις μαθὼν τὸ τοιοῦτον, ἐπρόσαξε καὶ τὸν ἐφόνευσαν τὸ 354. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν, 29. ἐτῶν.

ΓΑΜΑΣ, Βάσκος ναύαρχος τῆς Πορτογαλλίας. οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας τὸ 1497. Μ. Χ. Ἐπέρσεψε τὸ 1502. μὲ 13 πλοῖα φορτωμένα θησαυρούς. Ἀπέθανε δὲ μὲ ἐπωνυμίαν, Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν. τὸ 1525.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς οὐρανούς, διὰ νὰ οἰνοχοῇ ἄπασαν τὴν θεότητα.

ΓΑΟΥΔΕΝΤΙΟΣ, περίφημος μουσικός. Συνέγραψε μίαν ἁρμονικὴν εἰσαγωγὴν, ἥτις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Νειβομίου, μετὰ τῶν λοιπῶν μουσικῶν συγγραμμάτων. Ἔζη τὸ 130. Μ Χ

ΓΑΡΟΥΦΑΛΟΣ Μπεμβενοῦτος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φερράραν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἔνδοξος ζωγράφος· ἐπωνομάσθη Γαρούφαλος· διότι εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε, ἐζωγράφιζε καὶ ἕναρόδον (γαρούφαλον). Ἀπέθ· τὸ 1695.

ΓΕΓΓΑΣ Γερόλιμος ζωγράφος, λιθοξόος, ποιητὴς Ἰταλὸς, καὶμουσικός. Ἀπέθανε τὸ 1558. εἰς ἡλικίαν 40. ἐτῶν.

ΓΕΛΑΝΩΡ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ τελευταῖος τῆς γενεᾶς τοῦ Φορωνέως, τὸ ὁποῖον ἀπέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον· Ἀπολόδρ,

ΓΕΛΑΣΙΟΣ, Κυζικηνὸς, ἐπίσκοπος Καισαρείας τὸ 490. Μ. Χ. Συνέγραψε σύνταγμα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἕτερον εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴν τρίτην Σύνοδον, καὶ μίαν σύνοψιν τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐκδοθ. εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1599. μετὰ σημειώσεων.

ΓΕΛΛΙΟΣ Αὖλος, Ρωμαῖος, γραμματικὸς περίφημος. Ἤνθει τὸ 190. Συνέγραψε περὶ Ἀττικῶν νυκτῶν, βιβλία εἴκοσι, τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. Ἐξεδόθησαν τὸ 1706. ἐν Λουγδ. καὶ Βαταυ. μετὰ σημειώσεων

ΓΕΛΩΝ, υἱὸς Διομήδους, περίφημος τύραννος τῶν Συρακουσίων· ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Γέλαν· ἐπεθύμει πολὺ νὰ λάβῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, μὲ τὴν θέλησιν τῶν Συρακουσίων· ὅθεν ἐπρόσαξε νὰ συναθροισθῶσιν ὅλος ὁ λαὸς μὲ τὰ ὅπλα, διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῆς πολιτικῆς του διοικήσεως καὶ ἀξιότητος. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τότε, παρέδωκαν τὴν πόλιν των εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὰ δεχθῇ· ὅστις ἐξελθὼν ἄοπλος τοῖς εὐχαρίστησε διά τὴν προσφοράν. Εἰς τὸ 7. ἔτος τῆς βασιλείας του, ἠσθένησε ἀπὸ ὑδρωπικίαν, καὶ ἀπέθανε. Διεδέχθη δὲ τὸν θρόνον ὁ ἀδελφὸς του Ἱέρων.

ΓΕΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Ηρακλέους. ἀπὸ αὐτὸν κατήγοντο οἱ Γελῶνες, οἵτινες κατῴκουν εἰς τὸ δάσος τῆς Ταρταρίας, πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Οὗτοι εἰς τοὺς πολέμους ἔπινον αἷμα τῶν ἀλόγων.

ΓΕΜΙΝΟΣ, Ρόδιος, περίφημος Ἀστρονόμος. Συνέγραψεν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ φαινόμενα, ἤτοι στοιχεῖα Ἀστρονομίας. Ἤνθει τὸ 70. Π.Χ.

ΓΕΜΙΣΤΟΣ. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

ΓΕΝΕΒΕΛΗΣ, Φεδερῖκος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Μάντουαν, εἷς τῶν πλέον περιφήμων μηχανικῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τὸν ἔστειλε πρὸς βοήθειαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀνβέρσης, πόλεως τῆς Βραβαντίας τὸ 1585. ὅπου αὐτὸς κατεσκεύασε μὲν ἐξολοθρευτικὰς μηχανὰς κατὰ τῶν πολιορκούντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰς βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἐπειδὴ οἱ πολιορκοῦντες βιασμένοι, ἔκλεισαν εἰρήνην μὲ συνθήκας.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Παλαισίνην, σοφιστὴς, μαθητὴς Μινουκιανοῦ, καὶ Ἀγαπητοῦ· ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτελείωσε τὴν σπουδήν του. Συνέγραψε περὶ διαλέκτων, καὶ λόγους πανηγυρικοὺς πέντε, πρὸς τὸν Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσαντινουπόλεως· ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, καὶ διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης, καὶ κατ' ἰδίαν. Ἤνθει τὸ 1450. Μ.Χ.

ΓΕΝΝΕΡ, Ὀδοάρτος, Ἰατρὸς Ἄγγλος, πρῶτος ἐρευρετὴς τῆς Βατζίνας, ἥτις ἐμποδίζει τὴν εὐλογίαν· δι' ἀμοιβὴν, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἴκοσι χιλιάδες λίρες τὸ 1798. ἐξέδωκε τὰς πρώτας του ἐφευρέσεις περὶ αὐτῆς.

ΓΕΝΟΒΕΖΗΣ Αντώνιος, Ιταλὸς φιλόσοφος· ἐσάθη εἷς τῶν πρώτων, ὅσοι ἐκαλλιέργησαν τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ιταλίαν. Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι περὶ Φιλοσοφίας, Μεταφυσικῆς, Γεωργικῆς, καὶ ἕτερα. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1769.

ΓΕΝΤΙΛΗΣ Ματθαῖος, Ιταλός. Οὗτος διὰ τὰς διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ θρησκείας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ 1566. διὰ νὰ τὰς μεταδώσῃ· ἀλλὰ τὸν ἔκαυσαν εἰς τὴν Βέρναν, πόλιν τῆς Γερμανίας, ὡς ὀπαδὸν τοῦ Σερβέτου, ἀλλ' αἱ γνῶμαί του ἠδιεσώθησαν ἀβλαβεῖς. Ο Ιταλὸς Λέλιος καὶ Φάουσος ὁ ἀνεψιός του, ἐτελειοποίησαν αὐτὰς μὲ συγγράμματα, καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς τολμηρᾶς αἱρέσεως· ὅτι κάμνει χρεία νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον μὲ τὴν κρίσιν τῆς φιλοσοφίας.

ΓΕΝΤΙΟΣ βασιλεὺς τῶν Ιλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις, τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ἔνδοξος ἀστρονόμος τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν θεωρίαν τῶν πλανητῶν, σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο διὰ πολὺν καιρὸν ὡς κλασικόν. Ἀπέθανε τὸ 1290.

ΓΕΡΒΕΡΤΟΣ, Γάλλος, συνετὸς ἀνήρ· ἔγινεν ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ρεῖμην πόλιν τῆς Γαλλίας· ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κατετρέχθη πανταχόθεν μὲ τὸ μισητὸν ὄνομα τοῦ, ἀπατεὼν καὶ μάγος· διότι ἐδίδασκε τὰς ἁπλὰς ἀρχὰς τῆς μαθηματικῆς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν ἐσοφίσθη, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, οὔτε ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐνῷ ὑπῆρξαν μαθηταί του. Κατέφυγεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ραυέννης καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ διὰ προσταγῆς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ μεγάλου Οθωνος, ἔγινε Πάπας, καὶ μετωνομάσθη Σίλβεστρος δεύτερος τὸ 999. Ἐκατώρθωσε μὲ τὸν καλόν του τρόπον, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ἀπὸ τὸν λαόν.

ΓΕΡΓΙΣ, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Αρίζου. Ἐχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου. Ηρόδοτ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ, Καῖσαρ, υἱὸς τοῦ Δρούσου· ἐχρημάτισε περίφημος ἡγεμών, καὶ μὲ μεγάλην παιδείαν, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Οβιδίου. Οὗτος ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν διαλέκτους· μετέφρασε τὰ φαινόμενα τοῦ Αρότου καὶ τὰ Προγνωστικὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Αβιανοῦ. Ἐζη τὸ 10. Π.Χ.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ· οὗτος εὐνουχίσθη μόνος του· ἔγινε κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· τὸ δὲ 715. ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως Λέοντος τοῦ Ισαύρου, περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔζησεν ἔπειτα ὡς ἰδιώτης. Συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα, περὶ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπιστολὰς, καὶ ὁμιλίας ἕξ, εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου.

ΓΕΣΙΟΣ, Ιατροσοφιστὴς, ἀπὸ τὴν Αραβίαν. Ἐζη ἐπὶ Ζήνωνος· καὶ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐσύρισε τὴν τέχνην τῆς Ιατρικῆς.

ΓΕΣΝΕΡ, Σολομὼν, ἔνδοξος ποιητὴς βουκολικὸς· ἐσυγκρίθη μὲ τὸν Θεόκριτον καὶ Βιργίλιον. Οὗτος ὁ ἀγαπητὸς ποιητὴς, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καθαρὰ καὶ ὡραῖα, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ξούρχ, πόλιν τῆς Σβικέρης τὸ 1788. εἰς ἡλικίαν 60. ἐτῶν.

ΓΕΤΑΣ Σεπτίμιος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα· οὗτος ἦτον πολλὰ γλυκὺς, συμπαθητικὸς, μετριόφρων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Ο αὐτοκράτωρ Σεβῆρος ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ, ὅλους τοὺς συνωμότας τοῦ Αλβίνου, καὶ Νίγρου· ὁ Γέτας ἦτον εἰς ἡλικίαν 8 χρόνων, καὶ βλέπων τὸ μελετώμενον, ἐλυπήθη καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τοὺς συγχωρήσῃ· ὁ δὲ ἀδελφός του Καρακάλλας, τὸν παρεκίνει νὰ φονεύσῃ οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα των, πρὸς τὸν ὁποῖον δυσαρεστηθεὶς ὁ Γέτας εἶπε· " σὺ δὲν λυπῆσαι τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων; βέβαια εἰς περίστασιν δὲν θέλεις λυπηθῆ καὶ τὸν ἴδιόν ἀδελφόν σου. ,, τῷ ὄντι οὕτως ἠκολούθησε· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου, ὁ Καρακάλλας ἐμαχαίρωσε τὸν ἀδελφόν του Γέταν, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του Ιουλίας, ἥτις ἐπληγώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν χεῖρα τὸ 212. Μ. Χ. καὶ οὕτως ὁ Γέτας ἔλαβε τέλος τὸ 23. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σιέναν, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων καὶ λιθοξόος· ἐγνώριζεν ἄρισα καὶ τὴν ζωγραφικήν. Οὗτος ἔκαμε τὸ παλάτιον τοῦ Δουκὸς εἰς τὸ Οὐρβῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1470.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος, καὶ κάλλιστος μουσικός. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 59. ἐτῶν, ἀπὸ δυσαρέσκειαν τινὰ, ἥτις τοῦ προῆλθε ἀπὸ μίαν ἐρωμένην του· τὸ 1511.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος· οὗτος ἐχρημάτισε καὶ σύγγελος τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· ἐπεχείρισε νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου συμβάντα, μέχρι τοῦ 800. Μ.Χ. ἀλλ' ἀποθανὼν ἀφῆκεν αὐτὸ ἀτελὲς· εἶχε δὲ προχωρήσει τὸ σύγγραμμά του ἕως τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ. Ἐζη τὸ 790. Μ.Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Παχυμέρης· ἐγεννήθη εἰς Νίκαιαν τὸ 1242. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν Γραικῶν, οἵτινες κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ ἔλαβε πρῶτον τὸ ἀξίωμα τοῦ Διακόνου, τοῦ Ιερομνήμονος καὶ τοῦ Πρωτεκδίκου. Ἐζη τὸ 1340.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Γεμιστὸς, ὅστις ὠνομάσθη καὶ Πλήθων. ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἦτο δὲ φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἷς ἄκρον πεπαιδευμένος ἀνήρ. Διδάσκαλός του ἐχρημάτισε Βησσαρίων ὁ Καρδηνάλιος. Ητον ἀγαπητὸς πολλὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου· λέγουσιν ὅτι ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν χρόνων. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, καὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ Αρετῶν. Ἐζη τὸ 1430. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Πισείδιος· ἦτον ἀπὸ τὴν Πισειδίαν, ἐχρημάτισε διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Εκκλησίας. Ηνθει εἰς τοὺς χρό-

νους τοῦ Ηρακλείου, καὶ ἐυδοκίμησεν εἰς τὴν Γητορικήν. Ἐκ τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθησαν μόνον, τὸ περὶ Κόσμου Ιαμβικὸν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι συνίσταται ἀπὸ 3000 στίχους, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἕτερον Ιαμβικὸν ποίημα εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. Ἐξεδόθησαν τὸ 1772. ἔζη περὶ τὰ 630. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Τραπεζούντιος· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ιταλίαν ὀλίγον πρὸ τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Βικεντίαν τὸ 1426. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1430· καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1440. Ἐξέδωκε μίαν σύγκρισιν, μεταξὺ Αριστοτέλους καὶ Πλάτωνος, ἥτις ἐσάθη αἰτίακαὶ ἐσυγχίσθη μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ακαδημιακῆς Αἱρέσεως. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1484. εἰς ἡλικίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Κύπριος, ὅσις περὶ τὰ 1283 ἐσάθη ἓξ χρόνους Πατριάρχης τῆς Κωνσαντινουπόλεως. Ητον εἷς τῶν σοφωτέρων Λεξικογράφων τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Λεκαπηνὸς, γραμματικὸς κάλλιγος· ἔζη τὸ 1310. Συνέγραψε περὶ συντάξεως ῥημάτων, καὶ ἓν λεξικὸν τῶν Αττικῶν λέξεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ ἐπωνομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του χοιροβοσκός· περίφημος γραμματικὸς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Αφησεν ὀλίγα συγγράμματα. Ἐζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διαιρέτης, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Οὗτος ἐσχολίασε τὸ περὶ διαιρέσεως κεφάλαιον τοῦ Ερμογένους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ερμώνυμος, Σπαρτιάτης· οὗτος εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ρώμην. ἐσάλη ἀπὸ τὸν Πάπα Σίξτον εἰς τὴν Αγγλίαν, διὰ νὰ διορθώσῃ ἀναγκαίας τινὰς Εκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις· εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφὴν του διαβὰς ἀπὸ τὰ Παρίσια, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ δημοσίου καθέδρας τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον. Σώζονται αὐτοῦ εἰς πολλὰς βιβλιοθήκας, ὡραιότατα χειρόγραφα. Ἔζη τὸ 1470. Μ. Χ.

ΓΕΩΦΡΙΟΣ, Χῶσερ, πατὴρ τῆς νέας Αγγλικῆς ποιήσεως. Απέθανε τὸ 1400. Μ. Χ.

ΓΙΑΚΟΜΟΣ, διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αρραγωνίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Οὗτος ὁ Πρίγγιψ ὁμοῦ μὲ τὸν Πέτρον Νολάσκον ἐσύναξαν χρήματα, διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τοὺς χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους. Σχεδὸν ἑξήκοντα χρόνους ἐπολέμει μὲ τοὺς Αφρικανοὺς, ἀλλὰ τέλος ἔλαβε κακὴν φήμην διὰ τὰς ἀσωτίας του. Απέθανε τὸ 1276 Μ. Χ.

ΓΙΑΝΝΟΣ Πέτρος, Ιταλὸς, ἐπίσημος ἱσορικὸς, καὶ μαθηματικός. Συνέγραψε τὴν Ισορίαν τῆς Νεαπόλεως, διὰ τὴν ὁποίαν κατετρέχθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, καὶ τέλος πάντων ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ὅπου μετὰ ἕνδεκα χρόνους ἀπέθανε.

ΓΙΑΡΔΙΝΗ Μαρία, ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν ἐπαρχίαν τῆς Δυτικῆς Γαλλίας, γυνὴ ἔνδοξος καὶ πολλὰ πεπαιδευμένη. ἐλθοῦσα εἰς τὰ Παρίσια εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς σοφοὺς· συνέγραψε διάφορα βιβλία περὶ ἔρωτος, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, καὶ περὶ ἄλλων διαφόρων.

ΓΙΑΣΜΑΝ Αβέλης ὁ Κοὺκ· περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Οὗτος ἀνεκάλυψε νέα μέρη, ἐπάνω εἰς τὴν νέαν Ολλανδίαν· Απέθανε δὲ τὸ 1642.

ΓΙΓΛΗΣ Γιρόλαμος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Σιένα, περίφημος ποιητὴς, ὅσις συνέγραψε καί τινα βιβλία. Απέθανε δὲ τὸ 1772.

ΓΙΟΒΙΝΑΛΗΣ, Ιταλὸς, λαμπρὸς ποιητὴς Σατυρικὸς τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἐπὶ Νέρωνος· ἐσάλη νὰ διοικήσῃ στρατεύματά τινα εἰς τὴν Λυδίαν. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 128. Μ.Χ.

ΓΙΟΜΕΛΛΗΣ, Νικόλαος, Ιταλὸς, συνθετὴς τῆς Μουσικῆς. Συνέγραψε βιβλία μουσικῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθανε τὸ 1774.

ΓΙΟΝΕΣ, Παῦλος, ὁ πρῶτος ναυτικὸς τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς. Εγεννήθη εἰς τὴν Σκωτίαν, ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης Βρετανίας. Τὸ 1775. ἀπέρασεν εἰς τὴν Αρκτικὴν Αμερικὴν· ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἔδωκεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἕνα πλοῖον· τὸν δὲ ἀκόλουθον χρόνον ἔγινε ναύαρχος μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ ὠφέλησε μεγάλως τὴν Αμερικήν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1792.

ΓΙΟΤΟΣ, Ιταλὸς, ἐπίσημος ζωγράφος, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου φαίνεται μία εἰκὼν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφησε, καὶ παρισάνει τὸ πλοῖον τοῦ Αποστόλου Πέτρου, τὸ ὁποῖον ταράττεται ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχήν. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1336.

ΓΙΟΥΓΟΥΡΤΑΣ, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἐπαρχίας τῆς Αφρικῆς, υἱὸς τοῦ Μανασσὰλ· οὗτος ἀνετράφη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου του, ὅσις μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὰ δύω του παιδία Αδέρβαλον, καὶ Θέμψαλον, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐφόνευσεν μετ' ὀλίγου καιροῦ διάστημα. Ητον μέγας ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Αδερβάλου, καὶ ἐκίνησαν πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς διέφθειρε μὲ χρήματα τὸν Ὑπατον Καλπούρνιον Μπέσιαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους σημαντικοὺς τῶν στρατευμάτων, καὶ οὕτως διελύθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκστρατεία τῶν Ρωμαίων. Ελεγε δὲ μὲ καταφρόνησιν, ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι φιλάργυρος, καὶ δίδεται αὐτοθελήτως, εἰς ὅποιον ἔχει χρήματα νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Μετὰ δύω χρόνους ὅμως ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Μάριον μητρυιόν του, ὅσις τὸν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Σύλλα τὸ 106. Π.Χ. καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Ρώμην μὲ θρίαμβον, ὅπου καὶ ἐφυλακώθη καὶ ἀπέθανε.

ΓΙΟΥΜΠΑΣ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας· ὅσις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Θεψάλου, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ συνεμάχησε μὲ τὸν Πομπήϊον κατὰ τοῦ Ιουλίου Καίσαρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πομπηΐου ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, καὶ φεύγων ἐπρόσαξε τὸν συντροφόν του Πετρήγιον, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, τὸ 46. Π.Χ.

ΓΙΟΥΝΕΪΔΗΣ, Αμπου-Χασσὲμ, ἔνδοξος διδάσκαλος Οθωμανὸς· οἱ Οθωμανοὶ τὸν δοξάζουν, ὡς ἅγιον. οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις ἑνὸς ἀνθρώπου τιμᾶται, καθὼς αὐτὸς τὴν μεταχειρίζεται· ἐὰν τις τιμᾷ τοῦτον τὸν κόσμον δὲν ὠφελεῖ· διότι ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, ὅμως ἐὰν τιμᾷ τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ Θεὸς τοῦ δίδει τὴν ἀμοιβήν. Οσις τιμᾷ τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἡ ἀμοιβὴ

του εἶναι ἀσύγκριτος. Ἀπέθανε δὲ τὸ 909. Μ.Χ.

ΓΙΡΑΛΔΗΣ, Γρηγόριος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. ἀνὴρ μὲ διαφόρους διαλέκτους, καὶ καλὸς μαθηματικὸς· οὗτος ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1562. Μ.Χ.

ΓΙΡΘΙΑ, γυνὴ ἀνδρεία· αὕτη ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ταχυδρόμον, ὅτι ὁ ἀνεψιός της Ἀγρότατος ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην, καὶ ἡ ψυχή της ἔμεινε διόλου ἀτάραχος, καὶ εἶπεν, ὅταν ὁ ἀνεψιός μου ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἤξευρα, ὅτι, ἢ ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθρούς, εὐχαριστοῦμαι μεγάλως ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε μὲ γενναιότητα, καὶ μὲ τὴν ἀνδρείαν του ἐτίμησε τὸν ἑαυτόν του, τὴν πατρίδα του, καὶ τοὺς γεννήτοράς του, παρὰ ἂν ἤθελε ζήσει πολλοὺς χρόνους ὀκνηρὸς, καὶ ἀκίνητος.

ΓΙΡΟΛΑΜΟΣ, φίλος, καὶ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου Οὔϐη, καὶ εἷς τῶν ὑπερασπιζομένων τὸ δόγμα τοῦ διδασκάλου του. τῷ 1415. ἐπροσκλήθη εἰς τὸ συνέδριον τῆς Κωνσαντίας πόλεως εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ φθάσας αὐτοῦ κατεδικάσθη εἰς φυλακὴν, μὲ πρόταση τοῦ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ δόγματος τοῦ διδασκάλου του, ἢ, ὅτι θέλουν τὸν καύσειν ζωντανόν. αὐτὸς δὲ φοϐηθεὶς, παραίτησε τὸ δόγμα, καὶ ὠνειδίσθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του· ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐφανέρωσε ἐκ δευτέρου τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ περὶ τοῦ δόγματος, καὶ ἐπροσκλήθη πάλιν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δόγμα του, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς, καὶ οὕτω κατεδικασθεὶς, ὑπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν.

ΓΙΣΛΙΕΡΗΣ Μικέλης, Ἰταλὸς, ἐκλέχθη Πάπας τὸ 1566. καὶ ἔλαϐε τὸ ὄνομα Πίος πέμπτος· περίφημος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀφιλοκερδίαν του. Οὗτος πρῶτος μετὰ ὀκτὼ αἰῶνας ἀκύρωσε τὴν παλαιὰν συνήθειαν, τοῦ νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, διὰ νά λαμϐάνουν τὴν συγχώρησιν. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 1572. Μ.Χ.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Ποτάμονα. Αἰσχιν.

ΓΛΑΥΚΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὸ Ἄργος.

ΓΛΑΥΚΩΝ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος· τούτου φαίνονται εἰς μίαν ἔκδοσιν ἐννέα διάλογοι, Φείδωλος· Εὐριπίδης· Ἀμύντιχος· Εὐθίας· Λυσιθείδης Ἀριστοφάνης· Κέφαλος· Ἀναξίφημος· Μενέξενος. ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι τριάκοντα δύω ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νομίζονται νόθοι.

ΓΛΥΚΑΣ. Ζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

ΓΝΕΪΟΣ, καὶ Σέξτος, υἱοὶ τοῦ Πομπηΐου, ἐξεσράτευσαν κατὰ τῆς Ἰσπανίας, ἀλλ' ὁ Καῖσαρ τοὺς ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην τῆς Μούνδας τὸ 45. Π.Χ. καὶ ὁ μὲν Γνέϊος ἐφονεύθη, ὁ δὲ Σέξτος ἀπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκυρίευσεν· ἔπειτα δὲ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὔγουσον, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ ἑπτὰ μόνον πλοῖα, ἐκ τῶν 350. τὰ ὁποῖα εἶχε πρότερον πολεμῶν· τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη τὸ 35. Π.Χ.

ΓΝΕΟΣ Νέϐιος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἰταλίας· ποιητὴς Λατῖνος ἀρχαιότατος. Ἔζη τὸ 230. Π.Χ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ἕνα μέγα πλῆθος τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν Σατυρικῶν, καὶ ἓν ποίημα διὰ τὴν πρώτην μάχην Πανίκαν.

ΓΝΩΣΙΔΗΜΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Ὠραιοῦ· ἐν Εὐϐοίᾳ. Αἰσχ.

ΓΟΓΓΥΛΟΣ, Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν· ὅσις ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατέφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαϐε δωρεὰν τὰς πόλεις, Μυρίναν καὶ Γρύνιον. Θου. 128.

ΓΟΓΓΟΡΑΣ, Λοδοϐῖκος, Ἰσπανὸς, ἐπωνομάσθη Πρίγγιψ τῶν ποιητῶν τῆς Ἰσπανίας.

ΓΟΛΔΟΝΗΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1707. περίφημος ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου· οὗτος ἐπαγγέλετο τὴν νομικὴν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ ἐδίδασκε Πριγγιπέσσας τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδαν καὶ μισθὸν, 4000. Λίρας τὸν καθέκαστον χρόνον. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐλάμϐανεν ἡ γυνή του ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τὰ δύω τρίτα τοῦ μισθοῦ του.

ΓΟΛΔΣΜΙΘ, Ἰρλανδὸς, περίφημος ἱστορικὸς· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, τῆς Ῥώμης, καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἀπέθανε τὸ 879. Μ.Χ.

ΓΟΛΙΟΣ Γιάκομος, ἔνδοξος διδάσκαλος, Ἀραψ, καὶ ὁ πλέον σοφὸς τοῦ αἰῶνός του εἰς τὰς Ἀσιατικὰς διαλέκτους· οὗτος συνέγραψε ἕνα Λεξικὸν Ἀραϐικὸν, καὶ ἕνα Περσικὸν, καὶ διαφόρους ἄλλας ἱστορίας. Ἀπέθανε τὸ 1667. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρό ων.

ΓΟΝΖΑΓΑ Ἰουλία, γυνὴ τοῦ Βεσπεσιανοῦ Κολόνα, ἦτον πολλὰ ὡραία, καὶ τόσην φήμην εἶχεν, ὥσε ὁ Σουλεϊμάνης ὁ δεύτερος τὴν ἠράσθη χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, ὅθεν διώρισε τὸν ναύαρχον τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀλγερίου, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κλέψῃ τὸ 1540. αὐτὸς δὲ ὑπῆγε διὰ νυκτὸς, καὶ ἐκυρίευσε τὴν χώραν. ἀλλ' ἡ Ἰουλία ἀκούσασα τὴν ταραχὴν ἔφυγε γυμνὴ ἀπὸ τὸν οἶκον της, καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὰ πλησίον ϐουνὰ τῆς πολιτείας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπανδρευθῇ.

ΓΟΡΓΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου· ἐγεννήθη εἰς τὸ Λεοντῖνον τῆς Σικελίας, ἐχρημάτισε ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περιφημότατος, καὶ ἔφθασεν εἰς τοσαύτην ἐντέλειαν τῆς τέχνης, ὥσε ἀπετόλμα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του, προϐάλλετε, καὶ εὐθὺς ἐκ τοῦ προχείρου ἐδίδε τὴν λύσιν τοῦ προϐαλλομένου, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν ἦτον. Ἀπέθανε τὸ 454. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 108. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μόνον δύω λόγοι. Ἑλένης ἐγκώμιον· καὶ Ἀπολογία Παλαμήδους· ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου.

ΓΟΡΓΙΩΝ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Ἐρέτριαν, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅσις φυγὼν ὡς ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, καὶ ἔλαϐεν ἀπὸ αὐτὸν ὡς δῶρον, τὴν πόλιν Γάϐριον. Ξεν,

ΓΟΡΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐνΚύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ὁ νέος, ἔκγονος τοῦ γέ-

ροντος Γορδιανοῦ· ἐσάθη Καῖσαρ εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του· φθάσας εἰς ἡλικίαν 18 χρόνων, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ταρκιλίαν θυγατέρα τοῦ Ημιθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Γορδιανὸς ἔκαμεν ὕπατον τοῦ Πραιτωρίου, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Σαπόρου βασιλέως τῶν Περσῶν. Επολέμησε πρῶτον τοὺς Γότθους· ἀπέρασε τὸν Ελλήσποντον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἐπολέμησε μὲ τὸν Σαπόρην, καὶ τὸν ἐνίκησεν· ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καὶ ἐπαρχίας· Φίλιππός τις δεύτερος Υπαρχος τοῦ Πραιτωρίου τὸν ἐφόνευσε τὸ 244. Μ. Χ.

ΓΟΡΔΥΣ, υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη ἡ Γορδιαία πόλις τῆς Φρυγίας. Στεφ. Βυζ.

ΓΟΡΗΣ, Αντώνιος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀρχαιολόγος ἔνδοξος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Τοσκάνης. Απέθ. τὸ 1757. Μ. Χ.

ΓΟΥΑΔΑΝΙΟΛΟΣ, Φίλιππος, σοφὸς διδάσκαλος, Αραψ, εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Αραβικὸν τὴν Αγίαν Γραφὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἀπολογίαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, κατὰ τοῦ περιφήμου Ιατροῦ Μωαμεθανοῦ Αχμέτ, υἱοῦ τοῦ Τζὶν-Αμπέ. Απέθανε εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1659.

ΓΟΥΑΖΗΣ, Μάρκος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων τοῦ αἰῶνος του, μὲ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις. Απέθ. τὸ 1556.

ΓΟΥΑΡΙΝΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς Γλώσσης καὶ Λατινικῆς.

ΓΟΥΑΪΪΝΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος Αρχιτέκτων, καὶ μαθηματικός.

ΓΟΥΕΡΚΙΝΟΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος· λέγουσιν, ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Σβεκίας, τὸν ἐτίμησε μὲ μίαν ἐπίσκεψιν, καὶ τοῦ ἐπίασε τὴν χεῖρα, ἐπιλέγουσα, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγίσῃ χεῖρα, ἥτις κάμνει πράγματα θαυμάσια. Απέθ. τὸ 1667.

ΓΟΥΪΑΡΔΙΝΗΣ, Φραγγῖσκος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἔνδοξος ἱστορικὸς· συνέγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τὰ 1490 ἕως τὸ 1533. διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν ἐπώνυμον τὸ "Ηρόδοτος καὶ Θουκιδίδης Φλωρεντῖνος. Απέθ. τὸ 1540. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΗΣ, Αλέξανδρος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Παταύϊον. Αὐτὸς ἐυδοκίμησε μεγάλως εἰς τὴν Ιταλικὴν ποίησιν· οἱ λόγοι του ἠκούοντο μέ τόσην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὸν λαὸν, εἰς τρόπον ὥστε ἄλλος ποιητὴς Ιταλὸς, δὲν ἔφθασε σχεδὸν εἰς τόσον βαθμὸν ἐπαίνου. Απέθανε τὸ 1712. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΝΟΣ, Κόμης τῆς Φιλανδρίας ἐπαρχίας τοῦ Βελγίου. Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὴν φυλακὴν μὲ συνθήκας, ἂν δὲν ὑποταχθῇ ὁλὰς τῆς Φιλανδρίας, ὅς τις εἶχεν ἀποσατήσει, νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλ' οὗτοι μὴ δυνηθέντες νὰ καθησυχάσουν τὴν ἀποσασίαν, ἐφυλακώθησαν καὶ δεύτερον, περὶ τὰ 1304. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΔΟΣ Ρένης, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, κάλλιστος ζωγράφος· ὅταν ἐζωγράφιζεν ἐνδύετο μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὑπηρετεῖτο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του μὲ ἄκραν σιωπήν. Ἔξω τοῦ σχολείου ἦτον σεμνὸς, κοινωνικὸς, καὶ γενναῖος· ὁ τρόπος τῆς ζωγραφίας του ἦτον φυσικὸς, καὶ ζωηρός. Απέθανε τὸ 1640.

ΓΟΥΪΔΟΣ, Ιταλὸς, διδάσκαλος τῆς Ιατρικῆς, ἔνδοξος διὰ τὰς γνώσεις του, καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἐξέδωκε μίαν μετάφρασιν ἑλληνικὴν, τῶν παλαιῶν χειρούργων Ελλήνων. Απέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1569.

ΓΟΥΪΡΛΑΝΔΑΪΟΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ζωγράφος περίφημος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μικελαγγέλου· ἐχρημάτισε πρῶτον χρυσοχόος, ἔπειτα ζωγράφος· ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΓΟΥΪΤΟΝΟΣ, Ιταλὸς, οἱ Ιταλοὶ τὸν ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ὁ Πρίγγιψ τῆς Ιταλικῆς ποιήσεως, ἕως ὅτου τὸν ἐπεσκίασεν ὁ Δάντης. Απέθανε τὸ 1293.

ΓΟΥΙΕΛΜΙΝΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, σοφὸς Ιατρὸς καὶ μαθηματικὸς· ἔγραψε περὶ ὑδροσατικῆς, καὶ περὶ τῆς φύσεως τῶν ποταμῶν. Απέθανε τὸ 1710. Μ.Χ.

ΓΟΥΝΔΕΒΕΡΓΑ, γυνὴ τοῦ Αρισάλδου βασιλέως τῆς Λομπαρδίας· ἦτον ὡραία τὸ σῶμα, καὶ καλλίστη τὴν ψυχὴν, καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλάνθρωπος. Εἷς τῶν οἰκείων τοῦ βασιλέως ὀνόματι Ανδόλφος, μίαν ἡμέραν τὴν ἐκοίνωσεν ἓν ἄτιμον ζήτημα· αὐτὴ δὲ τὸν ὠνείδισε, καὶ τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον. Εζη τὸ 629. Μ. Χ.

ΓΟΥΝΕΪΣ, Ελλην, ἡγεμὼν τῶν Ακαρνάνων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος.

ΓΟΥΝΤΕΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Θουριγγίαν πόλιν τῆς Γερμανίας, ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε τὴν ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1349. Μετ' ὀλίγους μῆνας τῆς αὐτοκρατορίας του περιέπεσεν εἰς ἀποπληξίαν. Ο Κάρλος Τέταρτος τοῦ ἔδωκεν μίαν μικρὰν ποσότητα χρημάτων, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐτοκρατορίας του εἰς τὸν Κάρολον βασιλέα τῆς Βοεμίας. Τὸ βασίλειον τῶν Ρωμάνων ἐπωλήθη πολλάκις, ποτὲ ὅμως εἰς μίαν τοιαύτην οὐτιδανὴν τιμήν. Ο Γούντερος ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην πομπήν.

ΓΟΥΣΜΑΝ Λουΐζα, βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας. Εγεννήθη εἰς τὴν Ισπανίαν, μὲ τὴν εὐτολμίαν της, καὶ μὲ τὰς ἀρετάς της, ἔβαλε τὸν βασιλικὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρός της. Αὕτη ἡ βασίλισσα ἦτον τὸ παράδειγμα τῆς σεμνότητος, καὶ τῆς σαθερότητος. Απέθανε δὲ ἀπὸ τὰς πολλὰς δυσυχίας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως υἱοῦ της, περὶ τὰ 1666.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ Ανδόλφος, ὁ λεγόμενος Μέγας βασιλεὺς τῆς Σβεκίας, διεδέχθη τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 1611. ἀφοῦ ἔσησε τρόπαια κατὰ τῆς Δανιμαρκίας, Ρωσσίας, καὶ Πολωνίας, τὸ 1630. ἔλαβε μέρος τῶν Προτεσάντων τῆς Γερμανίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον τὸ 1632. Μ. Χ.

ΓΟΥΪΓΕΜΒΕΡ, Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αργεντίναν πόλιν τῆς Γαλλίας· οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τοῦ τύπου περὶ τὰ 1440. Μ.Χ.

ΓΟΥΤΤΕΡΙΟΣ· οὗτος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τὸν Φερδινάδον βσιλέα τῆς Καστελλίας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, εἰς τὸν ἴδιον πόλεμον εἶχε φονευθῇ ὁ ἀδελφός του. Ὁ δὲ Γουττέριος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐβαλσάμωσε, καὶ βαλὼν αὐτὸ εἰς ἓν κιβώτιον

τὸ ἐφύλαττεν ἄταφον, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Φερδινάνδος.

ΓΟΦΦΙΈΔΟΣ, Ἰταλός, ἱερεὺς τοῦ 12 αἰῶνος, μὲ διαλέκτους, Λατινικήν, Ἑλληνικήν, καὶ Χαλδαϊκήν. Περιῆλθε σχεδὸν τεσσαράκοντα χρόνους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐσύναξεν ἀπὸ διαφόρους Βιβλιοθήκας περίεργα πολλά.

ΓΡΑΒΙΝΑΣ Ἰωάννης, ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ1688. Ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου εὗρε τὸν Κρεσιβένην, καὶ ἐκ συμφώνου οἱ δύω ἠθέλησαν νὰ ἀναπλάσουν τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΓΡΑΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, υἱοῦ τοῦ Δίμωνος· ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Φθιώτιδα τῆς Θεσσαλίας, ἥτις ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὠνομάσθη κυρίως Ἑλλὰς, καὶ Ἕλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ. Γραικοὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Γραικοῦ, μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὠνομάσθησαν ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες, καὶ ἡ Ἑλλὰς, Γραικία, ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο γενικὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. καθότι οἱ ὑπήκοοι μόνον τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ, καὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλαδοπόλεως, ἤ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιώτιδος, ὠνομάζετο Γραικία, ἔπειτα ὅμως τοῦτο τὸ ὄνομα ἔγινε κοινὸν, ὅπου ἐλαλεῖτο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

ΓΡΑΝΔΗΣ, Ἰταλὸς, περίφημος μαθηματικὸς, καὶ σοφὸς ἀρχαιολόγος, βιογράφος καὶ ποιητής. Οὗτος συνέγραψε περὶ Μηχανικῆς, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε 1742.

ΓΓΑΝΜΟΝΤΗΣ, εὐγενὴς Γάλλος, οὗτος ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑσάλη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐν εἴδει ἐξορίας, διότι εἶχε καταντήσει μέγας οἰνοπότης, καὶ μαινόμενος διὰ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀχαλίνωτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας· ἐδιορίσθη νὰ πολιορκήσῃ τὸ Καμπεῖον, πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε, καὶ ἐλαφυραγώγησε, καὶ ἔλαβεν ἀναριθμήτους θησαυροὺς καὶ λάφυρα.

ΓΡΑΤΙΆΝΗΣ, Γιρόλαμος. οὗτος συνέγραψεν ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Κλεοπάτρα, καὶ ἄλλας τραγῳδίας καὶ ποιήματα.

ΓΡΑΤΙΆΝΗΣ, Ἰταλὸς. συνέγραψε μίαν ἱσορίαν περὶ τοῦ πολέμου τῆς Κύπρου, καὶ τὰς δυσχίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1611.

ΓΡΆΤΙΟΣ Φαλίσκος· ἐπωνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τούς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Γυρρηνίας. Ἔζη τὸ 25. Π.Χ. Συνέγραψε ποίημα κυνηγετικὸν εἰς ἑξαμέτρους στίχους. ἐξεδόθησαν ἐν Μιτταυΐα τὸ 1776. Μετὰ σημειώσεων.

ΓΓΕΗ Ἰωάννα, δυσυχὴς πριγγιπέσσα. τὸ 1553. ἐκηρύχθη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὑπεχρεώθη νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐρυλάκωσαν. Ἡ βασίλισσα Μαρία, ἐπρόσαξε καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἄνδρατης μέσα εἰς τὴν φυλακήν· ἡ δυσυχὴς σύζυγός του ἔτρεξεν εὐθὺς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ αἱματωμένον του σῶμα καὶ τὸ κατεφίλει· ἀλλ' οἱ δήμιοι τὴν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν μὲ καταφρόνησιν, καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, τὴν ἐφόνευσαν εἰς ἡλικίαν 22. χρόνων.

ΓΡΙΓΕΝΤΙΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφάρ, πόλεως τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· ἤνθει τὸ 530. Μ.Χ. οὗτος συνωμίλισε μὲ τὸν Ἐρβὰν Ἰουδαῖον περὶ Χριστοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῶν Ὁμηριτῶν, καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ. Αὕτη ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται καὶ διάλογος, ἐξεδόθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1654.

ΓΡΗΓΟΡΆΣ. 2. Νικηφὸς, Γρηγορᾶς.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ Μάγνος, ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐνάρετος ἀνὴρ καὶ πεπαιδευμένος, συνέγραψε πολὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ ἐπιστολάς τινάς εἰς τὸ Ἑλληνικόν· Ἀπέθανε τὸ 604.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ Πάρδος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κορίνθου· συνέγραψε περὶ Διαλέκτων· τὰ συγγράματά του ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1811. μετὰ ἀξιολόγων σημειώσεων. Ἔζη τό 1160. Μ.Χ.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ ὁ θαυματουργός. οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον Θεόδωρος· κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμους γονεῖς ἐθνικοὺς ἀπὸ τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἔχασε τὸν πατέρα του τό δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἔβαλε νὰ σπουδάσῃ τὴν ῥητορικὴν, ἐν ταυτῷ καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, διερχόμενος δὲ τὰ μέρη τῆς Παλαισίνης, ἦλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὠριγένην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ, ὁμοῦ καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀθηνόδωρος, ὅς τις τὸν ἐδίδαξεν τὰ εἴδη τῆς φιλοσοφίας, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν χρισιανικὴν πίσιν· διέτριψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ὠριγένους ἀπὸ τὰ 238. μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου κατεπείσθη νὰ ἀναδεχθῇ, τὸ ἀξίωμα τῆς ἐσκοπῆς τῆς Νεοκαισαρείας τὸ 264. Μ.Χ. ζήσας δὲ θεαρέσως, καὶ ἐκτελῶν πολλὰ θάυματα, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ 270 Μ.Χ.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ ὁ θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀριαζὸν, πόλιν τῆς Καππαδοκίας τὸ 300. Μ.Χ ὁ πατήρ του ἦτον ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζοῦ πόλεως. ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαισίνης, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τέλος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφιλιώθη μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Ἰουλιανόν. Ὁ Βασίλειος τὸν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων, τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἦτον νοσώδης παραιτήθη καὶ διεδέχθη τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ πατρός του. τὸ δὲ 378. ἔγινε Πατριάρχης Κωνσαντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου· ἔπειτα παρεχώρησε τὸν θρόνον του, καὶ ἐπέρεψεν εἰς τὴν Ἀριανζὸν τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε· Συνέγραψε 35. ὁμιλίας· καὶ 244. ἐπιστολὰς, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς Βσιλείου τοῦ Μεγάλου· ἐγεννήθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εὐδοκίμησε τόσον μεγάλως, ὥσε ἐπαινεῖται τὸ ὕφος του, ὡς γλαφυρώτατον· ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὠνομάσθη Πατὴρ Πατέρων· κατὰ πρῶτον προεχειρίσθη ἀναγνώσης, μετέπειτα τὸν ἀνεβίβασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς Νύσσης τὸ 372. ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Κωνσαντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 381. καὶ 394. τά συγγράμματά του σώζονται σχεδὸν ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια εἰς τόμους δύω. τὸ 1615.

ΓΡΗΓΌΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς, κατήγετο

ἀπὸ τὴν Ασίαν· Παραιτηθείς τὰς βασιλικὰς τιμὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ορος, ὁμοῦ μὲ ἄλλους δύω ἀδελφούς του, καὶ ἔγιναν μοναχοί. τὸ 1347. ὁ Βασιλεὺς Κατακουζηνός, καὶ ὁ Πατριάρχης Ισίδωρος, ἐψήφισαν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ὁ διοικητὴς ταύτης τῆς πόλεως δὲν τὸν ἐδέχθη, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Λῆμνον. Ητον δὲ πάρεδρος καὶ εἰς τὴν σύνοδον, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς Κωνσαντινούπολιν κατὰ τοῦ Βαρλαάμ. Εζη τὸ 1351. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνέκδοτα.

ΓΙΜΑΛΔΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, πόλιν τῆς Ιταλίας, περίφημος ζωγράφος. ἀπέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΓΙΜΟΑΛΔΟΣ Ιταλὸς, Δούξ τῆς Βενεβέντου ἐπαρχίας τῆς Ιταλίας· ἀφοῦ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Μιλάνον, καὶ ἀπὸ τὴν Παυΐαν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αρφέρτου, ἐνίκησε μὲ ἀπάτην τοὺς Γάλλους, ἐπροσποιήθη τρόπον τινὰ, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ φλάσιμόν των εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅθεν διὰ νυκτὸς, ἐνῷ αὐτοὶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον ἀπὸ τὴν οἰνοποσίαν, ὥρμησαν ἐξεκεῖνοι αἰφνιδίως καὶ τοὺς κατέκοψαν.

ΓΡΙΣΜΟΝΔΑ Παυλίνα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον πόλιν τῆς ἐπικρατείας τῶν Εννετῶν· ἦτον καλλίστη ποιήτρια, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, καὶ ἀπέθανε τὸ 1801. Μ. Χ.

ΓΡΟΖΙΟΣ Οὔγος, νομοθέτης ἄριστος. καὶ συγγραφεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος· ἐγεννήθη εἰς τὸ Δελφινάτον, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, τὴν 11. Απριλίου 1582. Απέθανε εἰς τὸ Στοκχόλμ μητρόπολιν τῆς Σβεκίας τὸ 1645. Μ. Χ.

ΓΡΟΤΤΟΣ Λεδοβῖκος· οὗτος ἐγεννήθη τυφλὸς, πλὴν ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐδημηγόρησεν ἐπαινῶν τὸν Ενρῖκον Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Σώζονται τούτου διάφορα ποιήματα. Απέθανε τὸ 1585.

ΓΡΥΛΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιβοήτου Ξενοφῶντος, ἐπληγώθη θανατηφόρως, πολεμῶν μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μαντηνίας εἰς Πελοπόννησον τὸ 360. Π.Χ. ἔλαβε τόλμην ἐνῷ ἦτον πληγωμένος, καὶ ἐφόνευσε τὸν Επαμινῶνδα Αρχισράτηγον τῶν Θηβαίων· ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατόν του ὁ Ξενοφῶν ὁ πατήρ του, ὑπερελυπήθη, καὶ ἐπειδὴ ἐθυσίαζε καὶ εὑρέθη μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν ἔβγαλε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ υἱός του ἐφονεύθη, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν ἀρχισράτηγον τῶν ἐχθρῶν, ἔβαλε πάλιν τὸν στέφανον, λέγων, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ μου μακρὰν τοῦ νὰ προξενήσῃ λύπην, πρέπει νὰ ἑορτασθῇ

ΓΡΥΤΤΟΣ, Αθηναῖος· οὗτος κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος, διὰ τὰς μεγάλας πονηρὰς καὶ αἰσχρὰς του πράξεις, ἐξερρίφθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου. Αριστοφ. 877.

ΓΡΥΦΟΣ, ὠνομάσθη οὕτως· διότι ἡ μήτη του ἦτον πολλὰ χονδρή· ἦτον υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας· οὗτος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Σέλευκον, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν· ἀλλ ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἐφθόνησε ὑποπτευθεῖσα μήπως, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου νίκην του τὴν ἀφαιρέσῃ τὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἐπισρέφων ἀπὸ τὴν νίκην τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα ποτήριον οἴνου μὲ φάρμακον· ἀλλ' αὐτὸς ὑποπτευθεὶς δολιότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πίῃ, καὶ ἔδωκε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν

αὐτὸς τὴν εἶπε, ὅτι ἂν δὲν τὸ πίῃ θέλει βεβαιώσει τὴν ὑποψίαν του· αὕτη δὲ διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ὑποψίαν, ὑπεχρεώθη νὰ τὸ πίῃ, καὶ οὕτως ἀπέθανε.

ΓΥΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδάλου βασιλέως τῶν Λυδῶν· οὗτος κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης, ἐφόνευσε τὸν Κανδάλην, καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας τὸ 760. Π.Χ. βασιλεύσας 38. χρόνους· λέγεται, ὅτι ἐσάθη πλουσιώτατος, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ηρόδοτ.

ΓΥΛΙΠΟΣ, ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου. Τὸν ἔξειλαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Συρακουσίους, καθ' ὃν καιρὸν εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Αθηναίους· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐνίκησε πολλάκις, ἔλαβε καὶ τοὺς στρατηγοὺς των Νικίαν καὶ Δημοσθένην, καὶ ὅλον τὸ μεῖναν στρατόπεδον αἰχμαλώτους· ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην μὲ πλούσια λάφυρα, καὶ ἐνδόξως.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΥΑΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμόνων τῶν Λιγαίων. Ηρόδοτ.

ΓΩΒΡΙΑΣ, εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχισρατήγων τοῦ Βασιλέως Αρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Κύρου, τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ.

Δ

ΔΑΒΑΝΤΖΑΤΗΣ Βερνάρδος, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ Γεωργικῆς τῆς Τοσκάνης. Εζη περὶ τὰ 1600. Μ. Χ.

ΔΑΒΙΔ, ἔνδοξος καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος, Γάλλος, ἄσπλαγχνος καὶ αἱμοβόρος· ἡ Κυβέρνησις ἐπρόσταξε νὰ κόψουν τὴν κεφαλήν του, ὁμοῦ μὲ τὴν τοῦ Ροβεσπιέρου τὸ 1794. ἀλλ' οἱ μαθηταί του τὸν ἐπροφύλαξαν, καὶ οὕτως ἀπέφυγε τὴν καταδίκην.

ΔΑΒΙΔ, υἱὸς τοῦ Ιεσαί, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ιούδα, ὅστις ἀπὸ ποιμὴν ἔγινε προφήτης καὶ βασιλεύς. Οὗτος ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ ἐνεπνεύσθη θεόθεν, καὶ συνέγραψε τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὁποῖον περιέχει μεγάλα μυστήρια, καὶ πολλὰς ἐντολὰς ἠθικὰς, καὶ τὰς Προφητείας ὅλων τῶν συμβάντων εἰς τοὺς Εβραίους. Κατὰ τὴν κοινὴν ἰδέαν, ἡ γλυκεῖα μελῳδία τῆς κινίρας τοῦ Δαβὶδ, ἔκαμε τὰ πουλία νὰ μένουν ἀκίνητα, καὶ ἐμαλάκωνε καὶ αὐτὸν τὸν σίδηρον. Εμονομάχησε καὶ ἐνίκησε τὸν Γίγαντα Γολιάθ, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Σαούλ, πρώτου βασιλέως τῶν Ισμαηλιτῶν, καὶ τὸν κατεστρόπωσεν. Εἰς τὸ γῆράς του ἐκυρίευσε τὴν Αζὸθ πόλιν τῶν Γιγάντων. Απέθανε τὸ 1014. Π.Χ. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, βασιλεύσας χρόνους 49. καὶ ἄφησε διάδοχον τοῦ θρόνου του τὸν υἱόν του Σολομῶντα, προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα

του τέκνα, ὅσα εἶχεν ἀπὸ διαφόρους γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἔλαβε.

ΔΑΒΊΔΑΣ, Ενρρῖκος, περίφημος ἱστορικὸς, συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Γαλλίας, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν Ἰταλῶν συγγραφέων· χωρικός τις ἀπό τὴν Βερώνην τὸν ἐφόνευσε τὸ 1631. ἐνῷ περιήρχετο εἰς τὰς πόλεις, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας.

ΔΑΪΔΑΛΟΣ, Ελλην, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐπάλμου, καὶ τῆς Λευκίππης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ τέκτων ἄριστος. Οὗτος κατεσκεύασε πολλὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἐκινοῦντο ἀφ' ἑαυτῶν. ἐφεῦρε μηχανὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔλαβε μεγάλην φήμην. Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Κρήτης μὲ τὸν υἱόν του Ἰκαρον, ἐφεῦρε τὰ πανία τῶν πλοίων, καὶ τὰ μετεχειρίσθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Μίνωος· ἀλλ' ὁ υἱός του ἐνῷ ἐκυβέρνα τὰ πανία, ἀπὸ ἀμάθειαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ μυθολογοῦν, ὅτι αὐτὸς ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα μὲ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα μὲ κηρίον, καὶ ὅτι ὁ Ἰκαρος ἀνέβη πολλὰ ὑψηλὰ, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἔλυσε τὸ κηρίον, ἐκρημνίσθη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, ἐξ οὗ ἐκλήθη καὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ἰκάριον. Ἔζη περὶ τὰ 985. Π.Χ.

ΔΑΊΜΩΝ, Ελλην Αθηναῖος, ἢ ἐκ τῆς νήσου Δήλου. Οὗτος συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Αθηνῶν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἕως τῶν χρόνων τοῦ Αντιόχου, τῆς ὁποίας λείψανά τινα μόνον ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθέντα ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ὁμοῦ μετ' ἄλλων συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Οὗτος ἔζη περὶ τὰ 280. Π.Χ.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Επαμινώνδα. Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ.

ΔΑΪΦΩΝ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας. Απολόδ.

ΔΑΚΙΕΡΗΣ, Ανδρέας, Ιταλὸς, μετέφρασε διάφορα βιβλία Ελληνικὰ, καὶ Λατινικά. Ελέγετο περὶ αὐτοῦ περιπαικτικῶς, ὅτι ὡμοίαζε ἡμίονον φορτωμένον ἀρχαιότητας, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν μανίαν του περὶ ἀρχαιοτήτων. Απέθανε τὸ 1722.

ΔΑΛΦΟΝΤΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1510. ἔνδοξος ζωγράφος, τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἐσάθη ἡ φύσις. Οὗτος εἶχε δύω υἱοὺς Φραγγίσκον καὶ Λέανδρον, οἵτινες ἐκληρονόμησαν τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρός των.

ΔΑΜΆΓΗΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς νήσου Ρόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. Πίνδ. Καὶ ἕτερος Λακεδαιμόνιος. Θουκ. Καὶ ἄλλος Βυζάντιος.

ΔΑΜΑΣΙΘΥΜΟΣ Ελλην ἀθλητὴς, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ρωμαλαιότητα. Λου.

ΔΑΜΑΣΊΘΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Καυδάλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων, καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, συμμάχου τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος.

ΔΑΜΆΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Ικάρου καὶ τῆς Περιβοίας, Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Απολ. καὶ ἕτερος, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου τοῦ Αβδηρίτου. Αἰλ.

ΔΑΜΑΣΊΣΤΡΑΤΟΣ, βασιλεὺς τῶν

Πλαταιῶν, οὗτος ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους. Απολ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΌΣ. Ζ. Ιωάννης Δαμασκηνός.

ΔΑΜΆΣΚΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας, Εχρημάτισε διδάσκαλος εἰς τὰς Αθήνας· ἐσπούδασε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἀπὸ τὸν Αμμώνιον τὸν Ερμείαν, τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν Αστρονομίαν τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὴν μαθηματικὴν ἀπὸ τὸν Μαρῖνον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ζηνόδωτον, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος. Ἔζη περὶ τὰ 549. Απὸ τὰ συγγράμματα τούτου σώζονται, λείψανα εἰς τὸν Σουΐδαν καὶ Φώτιον.

ΔΆΜΑΣΟΣ, Ισπανὸς, ἔζη τὸ 1370. Μ.Χ. Οὗτος ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὀλίγα τινὰ ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὰ Παρίσια, περὶ τὰ 1672.

ΔΑΜΆΣΤΗΣ Σιγειεὺς, σύγχρονος τοῦ Ηροδότου· οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ελλανίκου· ἔγραψε χρονολογίαν τῆς Ελλάδος, Κατάλογον περὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων, περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν.

ΔΑΜΆΣΩΡ, Ιακήσιος, πατὴρ τοῦ Αγελάου τοῦ μνηστῆρος τῆς Πηνελόπης. Ομ. Οδ. 221.

ΔΑΜΑΤΡΙΑ, Σπαρτιάτις, εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐφόνευσεν ἡ Ιδία τὸν υἱόν της, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ ἕνα πόλεμον, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐφάνη πολλὰ δειλός.

ΔΆΜΗΣ, ἢ Δάμη, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, αὕτη ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τόσον περίφημος ἀπεκατέστη, ὥστε ἐξήγησε χωρία τινὰ τοῦ πατρός της, σκοτεινά.

ΔΑΜΙΑΝΌΣ, υἱὸς τοῦ Ηλιοδώρου, Λαρισσαῖος. Οὗτος ἄφησεν ἕνα πόνημα ἐπιγραφόμενον, Κεφάλαια τῶν Οπτικῶν, καί τινα ἄλλα σύγγράμματα τοῦ ἰδίου σώζονται εἰς χειρόγραφα.

ΔΑΜΙΆΝ, γνωστὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἐπλήγωσε τὸν βασιλέα Λοδοβῖκον δέκατον πέμπτον· κρινόμενος ἀπελογήθη, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τὰς ἀσωτείας, ἐθανατώθη τέλος πάντων μὲ τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια, διὰ τὸ τόλμημά του τὸ 1775.

ΔΑΜΙΝΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ὅστις ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐκλονεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΔΑΜΝΏ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Αγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Απολόδ.

ΔΑΜΟΚΛΉΣ, κόλαξ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσσῶν. Ο Διονύσιος μίαν ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον διωρισμένος ὁ Δαμοκλῆς νὰ καθίσῃ, ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσωσι μὲ μίαν κλωστὴν, ἕνα ξίφος γυμνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ Δαμοκλῆς φοβηθεὶς τὸν κίνδυνον μετεβλήθη, καὶ ἔκτοτε παρεκάλεσε τὸν τύραννον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν, νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὡς ἔζη πρότερον.

ΔΑΜΌΚΡΙΤΟΣ, ἱστορικός. Εγραψεν Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν περὶ Ἰουδαίων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Επικούρου περίφημος κωμῳδοποιός. Ο Αθήναιος ἐφύλαξε μίαν μεγάλην περικοπὴν ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐκδεδομένη. Ἐζη τὸ 290. Π.Χ.

ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, ἱστορικὸς· συνέγραψεν Αλιευτικὰ βιβλία 20. περὶ Μαντικῆς, καὶ ἕτερα σύμμικτα, ἐρανισμένα ἐκπολλῶν ἱστοριῶν.

ΔΑΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος καὶ σοφιστής. Εγραψε περὶ ἀξιοκτήτων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον, περὶ βίων ἀρχαίων, καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΔΑΜΟΦΩΝ, ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, περίφημος ἀγαλματοποιός.

ΔΑΜΠΙΕΡΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος περιηγητὴς Αγγλος· Οὗτος ἔκαμε πρώτην περιήγησιν περὶ ὅλην τὴν σφαῖραν, καὶ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον γενὸν τὸ 1700. Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον γενὸν τὸ 1700. Εἰς τὴν τρίτην, κατὰ τὸ 1707. ἐμβῆκεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ωκεανὸν, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τὸ γενὸν τοῦ Μαγγελανικοῦ πορθμοῦ, οὔτ' ἐκεῖνο τοῦ Μαΐρ, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν 61 βαθμὸν τοῦ πλάτους πρὸς Μεσημβρίαν. Απέθανε τὸ δὲ 1709. Μ.Χ.

ΔΑΜΩΝ, περίφημος σοφιστὴς, καὶ μουσικὸς, διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Περικλέους εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΔΑΜΩΝ, Συρακούσιος, μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην πρὸς τὸν Πυθίαν. Βαρθ. Περιήγ.

ΔΑΝΑΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, Βασιλέως τῶν Αργείων καὶ Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ της Ακρίσιος ἔκλεισεν εἰς ἕνα σιδηροῦν κλουβίον, καὶ τὴν ἔτρεφεν διὰ νὰ μείνῃ παρθένος, καθότι εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς του θέλει τὸν φονεύσει· ἀλλὰ κατὰ περίστασιν εὑρέθη ἔγγυος, καὶ ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὅς τις ἄκουσίως ἐφόνευσε τὸν Ακρίσιον. Οὗτος ὑπέταξε τὴν Περσίαν, καὶ τὴν ἔδωκε τὸ ὄνομά του ἔκτοτε· εἶχε σύζυγον τὴν Ανδρομέδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Πέρσην, καὶ ἄλλα παιδία.

ΔΑΝΑΟΣ, καὶ Αἴγυπτος, ἦσαν ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ Βήλου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Αγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου. Ο Αἴγυπτος ἐγέννησε πεντήκοντα υἱοὺς, ὁ δὲ Δαναὸς ἰσαρίθμους θυγατέρας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ εἶχον συγχισθῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ Αργος, ὀνομάσας καὶ ὅλους τοὺς ἐγχωρίους Δαναούς. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ, φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφάσισαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ δώσῃ ὁ Δαναὸς τὰς θυγατέρας του, εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου εἰς γάμου κοινωνίαν, ἔγινε καὶ ἡ συγκατάθεσις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Αλλ' ὁ Δαναὸς, εἴτε πάθος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅστις ἔλεγεν ὅτι θέλει ἐκθρονισθῆ ἀπὸ ἕνα γαμβρὸν του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του, νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των, ὅλους τοὺς ἄνδρας, καὶ ὅλαι ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προσαγὴν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τὴν Υπερμνήσας, ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγκέως, διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, κατεδικάσθησαν αἱ Δαναΐδαι αὗται εἰς

τὸν Τάρταρον, νὰ ἀνασύρωσι νερὸν εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἔμελλε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσῃ ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὁποῖον ἦτον κάτωθεν τρυπημένον· καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ "Εἰς τετρυμμένον πίθον ἀντλεῖν", παροιμία λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

ΔΑΝΔΑΜΙΣ, Σκύθης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του φιλίαν πρὸς τὸν Αμιζόνην. Λουκ. Καὶ ἕτερος, σοφὸς παλαιὸς τῆς Ινδίας.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ, Αργίγος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἀνὴρ συνετώτατος, καὶ πολλὰ γενναῖος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· μόλον ὅτι ἦτον εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων τὸ 1203. ἐκυρίευσε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ στράτευμα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ἐπρόσφερε νὰ ἐκλέξουν τὸν Δοῦκα Βραδούτον.

ΔΑΝΔΟΛΟΣ Βικέντιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν· οὗτος ἐχρημάτισε νομοθέτης τοῦ Μιλάνου, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Δαλματίας, καὶ Γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου τῆς Ιταλίας. Απέθανε τὸ 1819.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ Προφήτης, κατήγετο ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ιούδα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς προφητείας του, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεὰν, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην ἐπίσημον.

ΔΑΝΤΕΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1262. καὶ ἀπέθανεν ε'ς τὴν Ραβέναν τὸ 1321. Εχρημάτισεν εἷς τῶν σ[illegible] ποιητῶν τῆς Ιταλίας, ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πλέον ἐπαινούμενα εἶναι τὸ, περὶ Καθαρτηρίου τῆς κολάσεως καὶ Παραδείσου. Οὗτος ὁ θεῖος ποιητὴς νομίζεται ἀπὸ τοὺς Ιταλοὺς, ὡς πατὴρ τῆς ποιητικῆς, καὶ τῆς Ιταλικῆς Γλώσσης,

ΔΑΝΤΕΣ Ιωάννης Βαπτιστὴς, κάλλιστος μαθηματικὸς· οὗτος ἐφεῦρε μίαν μηχανὴν, καὶ ἔκαμε πτέρυγας, καὶ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα· ἀφοῦ δὲ ἔκαμε δοκιμὰς πολλάκις, μὲ καλὴν ἔκβασιν, μίαν φορὰν ἐτζακίσθη τὸ σίδηρον τῆς πτέρυγος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσύντριψε τὸν πόδα του.

ΔΑΝΤΕΣ Ιούλιος, Ιταλὸς, Αρχιτέκτων καὶ μαθηματικὸς. Απέθανε τὸ 1575. Π.Χ.

ΔΑΝΤΕΣ, Ιταλὸς, μαθηματικὸς ἔνδοξος. Οὗτος συνέγραψε, καὶ περὶ τῶν εἰκόνων τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ΔΑΝΤΗΣ Θεοδώρα, ἀδελφὴ τοῦ Ιουλίου, καλλίστη μαθηματικὴ, καὶ περίφημος εἰς τὴν ζωγραφικήν. Απέθανε τὸ 1573 Μ. Χ.

ΔΑΟΧΟΣ, Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς καὶ φίλος, τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΔΑΡΑΜΣ, υἱὸς τοῦ Σκαΐλ, ἔνδοξος Πέρσης, περὶ τὸν ἔννατον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔγινε πρίγγιψ. Οὗτος ὁ Πέρσης εἶχεν εἰς ὑπόληψιν τὸν Ραΐτχ. καὶ τοὺς δύω υἱούς του, καὶ βλέπων καθημερινῶς τὴν ἀξιότητά των, τοὺς ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος πάντων, ἔκαμε παραίτησιν τοῦ θρόνου του εἰς τὸν Σοβὰρ, πρωτον υἱὸν τοῦ ἄνωθεν Ραΐτχ. τὸ 966.

Μ. Χ.

ΔΑΡΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ Μακρόχειρος. Ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος Σατράπης τῆς Ὑρκανίας· εἶχεν ἕνα ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σογδιανός, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν δεύτερον Ξέρξην, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον.

ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑγάσπου, τοῦ Σατράπου τῆς Περσίδος, [τέταρτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· πρὶν νὰ γίνῃ οὗτος βασιλεύς, ἐξουσίαζεν ὁ Ψευδοσμέρδης. Μαθὼν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ὁ καθ' αὐτὸ Σμέρδης, ἦτο προ πολλοῦ φονευμένος, ἐνώθη μὲ ἕναν εὐγενῆ φίλον του, καὶ ἄλλους πέντε ἀκόμη, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του.

ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κοδομανός. Οὗτος ἐταπείνωσε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅμως ἐδυσχύνησεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους εἰς τὴν Εὐρώπην· διήρκεσε σχεδὸν ὁ πόλεμός του πεντήκοντα χρόνους, μὲ πολλὴν φθορὰν καὶ αἰσχύνην τῶν Περσῶν, τέλος, ἔχασε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωὴν, ὅταν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐθεμελίωσε τὴν μοναρχίαν τῶν Ἑλλήνων· τὸ 338. Π. Χ.

ΔΑΡΗΣ· ἐγεντήθη εἰς τὴν Φρυγίαν, νομίζεται ὁ πρῶτος ἱστορικὸς, μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν. Οὗτος ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Τρωάδος, τὸ 1000. Π. Χ. τῆς ὁποίας σώζονται λείψανα, εἰς Λατινικὴν μετάφρασιν.

ΔΑΡΚΑΤΑΝΗΣ, Ἀμπουλουσεΐν, περίφημος Ἰατρὸς Ὀθωμανός. αὐτὸν ἐχάρισεν ἡ φύσις ἓν μνημονικὸν θαυμάσιον, καὶ ἔλεγεν ἐκ στήθους πολλὰ παλαιὰ ποιήματα· ἦτον δὲ καὶ ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἐξηγῇ τὸ Ἀλκοράνιον, τὸ ὁποῖ ον περιέχει τὴν θρησκείαν τῶν Οθωμανῶν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 995. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 79. χρόνων.

ΔΑΣΚΥΛΟΣ, πατὴρ τοῦ Λίνου, βασιλέως τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀπολόδ.

ΔΑΣΚΩΝ, Συρακούσιος· λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Καμαρίναν, εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ.

ΔΑΤΑΜΗΣ, Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Καμισάρου, Καρὸς τὸ γένος. Οὗτος ἦτον διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐχάθη εἰς πολλοὺς πολέμους, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὴν ἀξιότητά του· ἐφονεύθη δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν Μιθριδάτην μὲ ἀπάτην.

ΔΑΤΑΦΕΡΝΗΣ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνωμότης τοῦ Βήσσου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Δαρεῖον. Ἀρρ.

ΔΑΤΗΣ, Κάρλος, Ρεβέρτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς κάλλιστος. Συνέγραψε τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν ζωγράφων, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΔΑΪΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυνία, εἰς τὴν Ἰταλίαν, Στέφ. Βύζ.

ΔΑΦΙΔΑΣ Τελμισεὺς γραμματικός. Συνέγραψε περὶ Ὁμήρου, καὶ περὶ Ἀθηναίων, διὰ τὴν ἐκγρατείαν τῆς Τρωάδος.

ΔΕΑΡΔΟΣ Λοδοβίκος, πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, Φιλίππου τοῦ τετάρτου, ὅστις καὶ ἐπωνομάσθη Δούξ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἦτον πισὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εὐεργέτης τῆς πατρίδος του. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς

ἦτον ἀξιοσημείωτος, ἐπειδὴ περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ ὅλας τὰς ἀρετὰς· διὰ τοῦτο καὶ εὐνοεῖτο, οὐμόνον ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ αὐλικοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1661. Μ. Χ.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ, Ἕλλην· ἐγενήθη εἰς τὴν Κόρινθον τὸ 361 Π. Χ. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Σωκράτης, ἢ Σώστρατος. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤκουσε τὸν Θεόφραστον. τὸ 25. τῆς ἡλικίας του, ἄρχισε νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην, καὶ Ὑπερίδην, οἵτινες τὸν μετεχειρίζοντο διὰ νὰ συγγράφῃ λόγους δι' αὐτούς, καὶ ἐκ τούτου ἐκέρδισε πολλὰ χρήματα· ἀλλ' ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα· τὸν ἐδόθη ὅμως ἔπειτα ἡ ἄδεια, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ μεσιτείας τοῦ Θεοφράστου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων. Συνέγραψε 160. λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται οἱ ἀκόλουθοι. Α'. κατὰ Δημοσθένους. Β'. κατὰ Ἀριστογείτωνος Γ. κατὰ Φιλοκλέους. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βεκκέρου τῶν δέκα Ἀττικῶν ῥητόρων.

ΔΕΙΝΙΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ, Ἀρχιτέκτων. Οὗτος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Λου.

ΔΕΙΝΟΛΟΧΟΣ, Συρακούσιος, περίφημος κωμικός. συνέγραψε τραγῳδίας θεάτρου 14· εἰς Δωρικὴν διάλεκτον.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΗ, Ἀθηναία, Γυνὴ τοῦ Κλεινίου, καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. Αἰλ.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΟΣ, Φιλόσοφος Στωϊκὸς, Ἀρχαῖος. Λουκιαν.

ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣ, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος, καὶ Γέλωνος, τυράννων τῶν Συρακουσίων. Πίν. Ἡρόδτ. 145.

ΔΕΙΝΩΝ, Λακεδαιμόνιος πολεμιστής. Ξενοφ.

ΔΕΙΝΩΝ, Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων, συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Περσῶν. Λούκ. Μακροβ.

ΔΕΚΕΛΟΣ, Ἥρως τις, ὅστις ἐδήλωσε τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ἡρόδοτ. 13.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, Πέρσης, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Πατανύϊον. ἱστορικὸς, καὶ ποιητὴς, μιμητὴς τοῦ Σβετονίου εἰς τὸν τρόπον καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα. Οὗτος συνέγραψε βιογραφίαν ἐνδόξων τινῶν ἀνδρῶν, καὶ ποιήματα Λατινικὰ, καὶ Ἰταλικά. Ἀπέθανε περὶ τὰ 1477.

ΔΕΚΙΟΣ, Φιλιππος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἐγεννήθη τὸ 1435. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σοκίνου, καὶ ἄλλων σοφῶν διδασκάλων· ἔγινε νομοδιδάσκαλος εἰς τὴν Πίζαν, καὶ Πατανύϊον. ἔπειτα ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς διαφορὰς τοῦ συνεδρίου τῆς Πίζης, καὶ ἐκ τούτου κινηθέντες οἱ ἐναντίοι ἐλεηλάτησαν τὸν οἶκον του. Αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ 20. χρόνους ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν Σιέναν τὸ 1538.

ΔΕΜΟΝΙΚΗ, ἀπὸ τὴν Ἐφεσον, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος της, αὕτη τὴν ἐπρόδωκε εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Βρενον· διότι οὗτος τῆν ἐχάρισε δακτυλί-

δια, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα περιήρχετο σολισμένη. ἀλλ' ἔπειτα ἐνῷ ὁ ἴδιος ἔμβαινεν εἰς τὴν Ἔφεσον, τῆς ἔβαλε τόσον χρυσὸν εἰς τὴν ῥάχην της, ὥστε ἀπέθανε ἀπὸ τὸ βάρος.

ΔΕΜΟΎΛΗΣ Κάμιλος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ εὔγλωττος. τὴν 14. Ἰουλίου 1789. ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον, εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τοῦ Παρισίου, μὲ δύω τηλεβόλους εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀποστασίας, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τῆς Βαστιλίας.

ΔΕΝΙΝΑΣ, Κάρλος, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ἱστοριογράφος, ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῆς Προυσίας, ἔπειτα τῆς Σαρδηνίας, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Τορῖνον.

ΔΕΞΊΘΕΟΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος. Ἀρις. Ἀχαρ. 14.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, Κῶος, Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, βιβλίον ἕν, καὶ περὶ Προγνώσεων, βιβλία δύω.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰς Ἀριστοτελικὰς παρὰ εἰς τὰς Πλατωνικὰς ἰδέας. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰ 325.. Σώζονται τρία βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα εἰσέτι εἶναι ἀνέκδοτα διὰ τοῦ τύπου. ἡ Λατινικὴ των μετάφρασις ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1546.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ, ἕτερος, Ἰσορικὸς περίφημος.

ΔΕΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς Μακεδονίας.

ΔΕΡΚΎΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν.

ΔΕΣΚΆΡΤΗΣ, Ρενάτος, περίφημος φιλόσοφος καὶ μαθηματικός. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΔΕΥΚΑΛΊΩΝ, υἱὸς τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Πανδώρας· οὗτος τὸ 2430. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξουσίασε μέρος τῆς Ἀττικῆς. Εἶχε δύω υἱοὺς ὁ εἷς ὠνομάζετο Ἕλλην, καὶ ὁ ἕτερος Ἀμφικτύων, εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα, ἥτις ὠνομάζετο Πρωτογένεια· τὰ ἔθνη ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἐβασίλευε, ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἔγινε κατακλυσμὸς, καὶ ἔπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθέως, κατεσκύασεν ἕνα πλοῖον ὅπου ἐμβῆκε, καὶ ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύῤῥας. Ἔγινε καὶ ἕτερος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ωγύγου. Ζ. Ωγύγης, Ἕλλην, Ἀμφικτύων. Πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐβασίλευσεν ὁ Γραικός. Ζ. Γραικός.

ΔΗΪΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, φυλαττόμενος εἰς τὸν Παρθενῶνα, διὰ νὰ μὴ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΛΈΩΝ, υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου. Οὗτος συνεστράτευσε μὲ τὸν Ἡρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς Σινώπην, (παράλλιος πόλις τοῦ Πόντου).

ΔΗΪΌΚΗΣ, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Μήδων. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Ἐκβάτανα, καὶ τὴν κατέσησε καθέδραν τοῦ βασιλείου του. Ὁ υἱός του Φραόρτης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, καὶ ὁ ἔγγονός του Κυαξάρης, ὑπέταξε τοὺς Ἀσσυρίους. Ἐζη Π. Χ. 695.

ΔΗΪΟΠΊΤΗΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρῳάδος Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

ΔΗΪΠΎΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως, καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους. Ἀπολδρ.

ΔΗΪΠΎΛΟΣ, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΠΥΡΟΣ, Ἥρως, Ἕλλην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐλένου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος.

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, Τρωαδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου, ἔλαβε τὴν Ἑλένην διὰ γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἔλαβε πάλιν ὁ Μενέλαος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΔΗΪΦΟΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, μάντις, μικρᾶς ὑπολήψεως.

ΔΗΪΩΝ, ἢ Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος. Οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, τὸν Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ τὴν Ἀστεροπείαν. Ἀπολόδρ.

ΔΗΛΙΆΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλερεφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Ἀπολδρ.

ΔΗΜΆΓΕΤΟΣ, ἢ Δημαγέτας, βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ διὰ γυναῖκά του, τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ἐνυμφεύθη τὴν κόρην, τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν. Πίνδ.

ΔΗΜΆΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημάδου, ἐγενήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ἀσήμους γονεῖς, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ φυσικὴ ἀγχίνοια, καὶ γύμνασις, ἀπέδειξεν ἕνα τῶν μεγάλων ῥητόρων, καὶ τῶν ἐχόντων δύναμιν καὶ πειθὼ εἰς τὸ πλῆθος· ἦτον προσέτι δοσμένος καὶ εἰς τὸ κωπηλατεῖν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν· ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του μὲ ὑπόληψιν μεγάλην. Τελευταῖον ἔκλεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κλείσουν τὴν μετ' αὐτοῦ εἰρήνην, οἵτινες καὶ τὸν ὑπήκουσαν. Εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἡχμαλωτίσθη, καὶ ἐλευθερωθεὶς συνηλευθέρωσε καὶ 3000. αἰχμαλώτους. Ἐκολάκευε τὸν Ἀλέξανδρον, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν τιμοῦν, ὡς ἕνα δέκατον τρίτον Θεὸν τοῦ Ὀλύμπου· τέλος ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Κάσανδρον τὸ 321. Π. Χ. διὰ μίαν ἐπιβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἐσκευωρῶσε κατ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΗ, Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους.

ΔΗΜΑΙΝΕΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθη-

ναίων, ὑπὸ τὸν Ιφικράτην. Ξενοφ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀράσωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κλεομένους, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀράσωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τοῦ Ὑσάσπου, τὸ 491. Π.Χ. ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Κορίνθιος, ὑπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Ἕλλην, συγγραφεύς, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδ.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ.

ΔΗΜΕΑΣ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους. Θουκ. Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος. Ξενοφ. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπανωφόρια εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Φαληρεύς· οὗτος ἐσάθη εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ Ἀθῆναι. Οἱ πατριῶταί του ἔστησαν εἰς τιμήν του 360. ἀγάλματα. Ἤνθει τὸ 142. Π.Χ. Οὗτος συνήργησε προσέτι, νὰ συσταθῇ ἐκείνη ἡ περίφημος βιβλιοθήκη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἡ Θεία Γραφὴ ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. 2) Δημήτριος Τρικλίνιος ἐσχολίασε τὸν Σοφοκλέα καὶ Ἀριστοφάνην, καὶ περὶ τῶν μέτρων των ἔγραψε πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Κυδώνιος, σοφιστὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸν ιδ΄ αἰῶνα. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλοσοφικῶν του συγγραμμάτων εἶναι, καὶ τὸ, περὶ τοῦ καταφρονεῖν τὸν θάνατον. Ἐζη τὸ 1384. Μ.Χ. 2) Δημήτριος Περγαμηνὸς, Ἰατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Τὸ 1270. συνέγραψε περὶ ποδάγρας, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν ὀρνίθων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος· διέτριψεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας, ἕως ὅτου ὁ Λαυρέντιος Μέδικος, τὸν διώρισε τὸ 1471. διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐπειτα Λουδοβίκος ὁ Μαῦρος, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Μιλάνον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1510. εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων. Εσύνθεσε μίαν γραμματικὴν· ἐξέδωκε διάφορα χειρόγραφα καλῶς παρατηρημένα. Τὸ 1488. ἐτύπωσε τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Ομήρου εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1492. ἐξέδωκε τὸν Ισοκράτην, καὶ τὸ 1499. τὸν Σουΐδαν.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, τυφλὸς ποιητὴς, καὶ μουσικὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ομ. Οδ.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους, ὅστις ἦτον εἰς πολιτικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ Κροτωνιάτης, ἔνδοξος Ἰατρός. Ἐζη περὶ τὰ 350. Π.Χ. Οὗτος ἰάτρευσε τὸν Πολυκράτην τύραννον τῶν Σαμίων, ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν. Προσέτι ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν, οὐ μόνον εἰς τοὺς Πέρσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα των.

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, δημαγωγὸς εἰς Ἀθήνας. Δημ,

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς· ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον μερικὰ, ἀποφθέγματα.

ΔΗΜΟΚΟΩΝ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς. Ομ. Ιλ. 499.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ σοφώτατος, ἐγεννήθη τὸ 470. Π.Χ. Ἦτον φίλος τοῦ Ἱπποκράτους· διέφθειρεν ὅλην τὴν πατρικήν του κληρονομίαν εἰς περιέργους περιηγήσεις, ὡς εἰς Αἴγυπτον, Περσίαν, καὶ Βαβυλῶνα, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα πεπλουτισμένος ἀπὸ διαφόρους ἐπιστήμας. Συνέγραψε περὶ Κενοῦ, περὶ ἀτόμων, καὶ περὶ Στοιχίων. Οταν ἐξέδωκε τὸν μέγαν διάκοσμον, τὸ ὡραιότατον τῶν συγγραμμάτων του, ὁ λαὸς τὸν ἐτίμησε μὲ χαλκοῦς ἀνδριάντας. Περικυκλωμένος ἀπὸ διάφορα ζῶα εἰς ἕνα κῆπον, μακρὰν τῆς πόλεως, ἔκαμε ἀνατομικὰς παρατηρήσεις. Συνείθιζε πάντοτε νὰ γελᾷ ἐμπαίζων τὸν ἀνθρώπινον μάταιον βίον, ὡς μίαν ἀκατάπαυστον κωμῳδίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ συμπολῖταί του τὸν ὑπέλαβον ὡς παράφρονα, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἱπποκράτην διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ἀλλ' ὁ ἄριστος Ἰατρὸς ἰδὼν τὸν φιλόσοφον ἐνασχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἐθαύμασε, καὶ ἐγνώρισε τῷ ὄντι τοὺς χρήζοντας Ἰατροῦ. Αξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, περιέχουσα τὸ ἑξῆς ἀπόφθεγμα. Ανόητοι τινές, οἵτινες ὑπολαμβάνουν, ὡς μανίαν τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἰς τὴν ἀρετὴν, σ' ἔπεισαν ὦ Ἱππόκρατες, καὶ ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δώσῃς τὸ ἀντιφάρμακον τῆς μανίας, τὸν Ἐλλέβορον. Εἰς τοιαύτην ἀκμὴν ἔφθασεν ἐρευνῶν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ὥστε μίαν φοράν, καθὼς λέγει ὁ Αθηνόδωρος, βλέπων γάλα εἶπεν, ὅτι τοῦτο τὸ γάλα εἶναι ἀπὸ αἶγαν μαύρην, καὶ πρωτότοκον, καὶ ἦτον ἀληθές· καὶ πάλιν ἰδὼν κόρην τινὰ, ἡ ὁποία ἠκολούθει τῷ Ἱπποκράτει, εἶπεν εἰς αὐτὴν, χαῖρε κόρη, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἴδεν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, χαῖρε γῦναι· ἐγνώρισε γὰρ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης, τὴν φθορὰν τῆς παρθενίας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα εἶχε φθαρῇ ἡ παρθένος. Ο Ἱπποκράτης δὲ ἀκούων αὐτὰ, ἐθαύμασε τὴν ἄκραν φυσιολογίαν τοῦ ἀνδρός.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ηρώων τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ. 395. υἱὸς τοῦ Αντήνορος.

ΔΗΜΟΜΕΛΗΣ, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλε νὰ σφανώσωσι τοῦτον τὸν ῥήτορα. Δημ. περὶ Στεφ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ, υἱός τινος ἐπισήμου Ἀθηναίου Ἱππονίκου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ισοκράτης τὸν παραινετικὸν λόγον.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, εἰς τὴν Ιθάκην, Ομ. Οδ. 242.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους, νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς Δημοσθένους, ῥήτωρ περιβόητος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· εἶχε δὲ μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα, ἦτον τραυλὸς, καὶ εἰς πᾶσαν λέξιν τῆς ὁμιλίας του, ὕφονε

καὶ τοὺς ὤμους τοῦ μὲ τρόπον γελοιώδη· ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀμέτρους του κόπους, μὲ τὸν καιρὸν, ἐνίκησε καὶ τὰ δύω ταῦτα· καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, εἶχε μικρὰ πετράδια εἰς τὸ σῶματου, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν γλῶσσάν του ἐλευθέραν· εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐγυμνάζετο, ἔχων σπάθην πάντοτε κρεμαμένην ἐπάνωθεν τῶν ὤμων του, ὥσε ἀπὸ φόβον μὴ πληγωθῇ ἐσυνείθισε νὰ μὴ τοὺς ὑψόνῃ· ἦτον προσέτι ἰκαὶ δειλὸς τοῦ νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ δημηγορῇ, ὅθεν διὰ νὰ διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ἐσύγναζεν εἰς παραλλίους βράχους, ὅπου ἐδημηγόρει μεγαλοφώνως, διὰ νὰ συνειθίσῃ ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν κυμάτων, νὰ ὑποφέρῃ ἀταράχως καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δήμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αλλ᾽ ἐπὶ τέλους ἐφάνη τόσον περίφημος, ὥσε ὁ Μακεδὼν Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερον τὸν Δημοσθένην, παρ᾽ ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν Αθηναίων. Λέγεται ὅτι μόνος του ἐφαρμακώθη, διὰ νὰ μὴ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Αντίπατρον, καὶ ἀπέθανε τὸ 322. Π. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου τοῦ ἐνδόξου ῥήτορος εἶναι τὰ ἀκόλουθα, Α΄. λόγοι 61. καὶ 65. πρέλογοι διαφόρων ὑποθέσεων. ἐξεδ. εἰς τὸν Α΄. καὶ Β΄. τόμον εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ῥητόρων τοῦ Ρεϊσκίου. Β΄. ἐπιστολαὶ 6. ἐξεδ. εἰς τοῦ Αλδου τὴν συλλογὴν τῶν Ελλήνων ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, Μιτυληναῖος, κρούων ποτὲ τὴν θύραν ἑνὸς πολίτου, ἀφιερωμένου, ὅλως εἰς τὸ νὰ τραγῳδῇ, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ ὅλον του τὸν καιρὸν παίζων τὴν κιθάραν, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν τῆς εἰσιδου ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἀπεκρίθη, θέλω εἰσέλθει ὅταν κτυπήσῃς τὴν κιθάραν σου εἰς τὸν τεῖχον, ἐλέγχων μὲ τοῦτο τὴν ἄμετρον μανίαν του εἰς τὴν μουσικήν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας· ἐχρημάτισε στρατηγὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν, ἐφάνη γενναιότατος τὸ 262. ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι διὰ νυκτὸς ἐμβάντες εἰς τὴν χώραν διὰ προδοσίας, ἐπρόξαχαν νὰ τὸν πιάσωσι ζωντανὸν, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἔριππος διῆλθε διὰ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων, κρατῶν τὴν σπάθην καὶ φονεύων πυλλοὺς, καὶ διεσώθη ἀβλαβής.

ΔΗΜΟΤΕΛΗΣ, κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΤΙΩΝ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΪΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, περίφημος Τρωαδίτης, τὸν ὁποῖον ἐφάνευσεν ὁ Αχιλλεύς. Ομ. Ιλ. 456.

ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΣ, δημαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας, ὅσις ἔζη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. Δημ.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν εἰς ἡμᾶς, μόνον τινὰ γνωμικά του.

ΔΗΜΟΧΑΪΗΣ, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ, καὶ πολιτικὸς εἰς τὰς Αθήνας· Πλούτ. Καὶ ἕτερος Ελλην ἱστοριογράφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Λουκιανός. Μακροβ.

ΔΗΜΩΝΑΞ, ἐπίσημος πολίτης τῆς Μαντινείας. Καὶ ἕτερος φιλόσοφος κυνικὸς, ἐκ τῆς νήσου Κύπρου· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Αδριανοῦ. Ο Λουκιανὸς τὸν ἀναφέρει ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ, Ῥόδιος, εἶχε τρεῖς υἱοὺς, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτον παγκρατιαστὴς, ὁ δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὴν πυγμὴν, καὶ ὁ τρίτος παλαιστής. Μίαν ἡμέραν βλέπων τοὺς τρεῖς υἱούς του νὰ ἐπισρέφωσι νικηταὶ, μὲ στεφάνους εἰς τὰς κεφαλάς των, ἐξῆλθε χαίρων εἰς προϋπάντησίν των· ἐνῷ δὲ τοὺς ἐπλησίαζεν, αὐτοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔβαλαν τοὺς στεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πατρός των, καὶ ἀμοιβαίως τὸν ἐσυγχαίροντο, ὁ δὲ γέρων πατήρ των ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του, ἔμεινε παρευθὺς νεκρὸς, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῶς φιλτάτων του.

ΔΙΆΔΟΧΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ιλλυρίαν. Ηνθει περὶ τὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βίκτωρος Βιτενσίου. Συνέγραψε περὶ πνευματικῶν τελειοτήτων ἑκατὸν κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1578. ἔζη Μ. Χ.

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, πατὴρ τοῦ Δημοφίλου, στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων. Ηρόδ.

ΔΙΑΙΞΙΣ, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ελλάδος πόλεμον. Αἰσχύλ.

ΔΙΑΚΡΙΤΟΣ, πατὴρ τοῦ Μελλησίππου, Σπαρτιάτης. Θου.

ΔΙΑΚΤΟΡΙΔΗΣ, πολίτης καὶ προῦχων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων. Ηλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σικυῶνα, πρὸς τὸν ἐκεῖ τύραννον Κλεισθένην, διὰ νὰ μνησευθῇ τὴν θυγατέρα του Αγαρίστην. Ηρόδ. 127.

ΔΙΑΜΑΝΤΗ Μεδάλια· ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλόν. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα χαίρουν ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν σοφῶν. Απέθανε τὸ 1770.

ΔΙΔΕΡΟΣ, Γάλλος, πολὺ σπουδαῖος

ἀνὴρ. Ηρχησε τὸν 17 αἰῶνα, νὰ κηρύττῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀπέρριψε πᾶσαν θρησκευτικὴν δοξασίαν, καθότι ἀποδεικνύει τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, χωρὶς ἀποκάλυψιν, καὶ θαύματα· ἐπιφέρει δόγματα χωρὶς μυστήρια, λατρείαν χωρὶς θρησκείαν. Τὰ τοιαῦτα ἐκλόνισαν ἀπανταχοῦ ὅλας τὰς θρησκείας. Η ὡραία μυθολογία τοῦ Φοντενέλλου, καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Βολτὲρ, τὸν ἐβοήθησαν πολὺ, εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπιθυμῇ τὸ δικαίωμά του. Απέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1784. Μ. Χ.

ΔΙΔΙΟΣ, Ιουλιανὸς· οὗτος διὰ δωροδοκιῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, διήρκεσεν ὅμως τρεῖς περίπου μῆνας, ἔπειτα οἱ Ρωμαῖοι αἰσχυνόμενοι νὰ ἔχωσι βασιλέα ἀνάξιον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀφῆρεσαν τὸν στέφανον, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν περὶ τὰ 193. Μ. Χ.

ΔΙΔΟΤΟΣ Φραγγίσκος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια· ἐσάθη ἔνδοξος τυπογράφος, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην τῆς τυπογραφίας. Απέθανε τὸ 1805.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν. Ηνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, καὶ διὰ τὰ πολλά του συγγράμματα, ὠνομάσθη Χαλκέντερος, ὡς ἔχων δηλ. ἔντερα χάλκινα. Λέγουσιν ὅτι συνέγραψε 4000. βιβλία, ἐκ τῶν, ὁποίων μήτε ἓν δὲν ὑπάρχει σήμερον· τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φαινόμενα σχόλια εἰς τὸν Ομηρον, συνεγράφησαν ἀπ᾽ ἄλλον τινὰ Δίδυμον νεώτερον· ἔζη τὸ 10. Μ. Χ.

ΔΙΔΥΜΟΣ, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Αλε-

ξάνδρειαν· εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτυφλώθη, τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴν εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του, διά τὸ ἐξαίσιόν του, μνημονικόν, ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὤν, διὰ μέσου τῆς ἀκοῆς, ἔμαθε καλῶς τὴν Γραμματικήν, τὴν Ρητορικήν, καὶ Διαλεκτικήν, Γεωμετρίαν, Ἀριθμητικήν, Ἀστρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας. Καὶ προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τὴν Θείαν Γραφήν, καὶ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν· ἐχρημάτισε κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Συνέγραψε κατάλογον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπέθανε τὸ 396.

ΔΙΔΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ηρακλείδου. Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος· ἐχρημάτισε περίφημος γραμματικὸς, καὶ μουσικὸς ἄριστος.

ΔΙΔΥΜΟΣ Κλαύδιος, συνέγραψε περὶ τῆς ἀναλογίας τῶν Ρωμαίων, καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ηρακλέωνος, καὶ ἄλλα.

ΔΙΔΩ, θυγάτηρ τοῦ Βήλου, βασίλισσα τῆς Φοινίκης, ἐβασίλευσε τὸ 590. Π. Χ. Ἡ πρώτη τῶν Φοινίκων Μητρόπολις ἦτον ἡ Σιδὼν, ἔπειτα ἔγινεν ἡ Τύρος. Πυγμαλίων ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἐφόνευσε τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς του Διδοῦς, διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν θρόνον. Ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς, ἀπέρασε κρυφίως εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἀντίζηλον τῆς Ρώμης Καρχηδόνα. Λέγουσιν ὅτι οἱ Φοίνικες ἐξηκρίβωσαν τὴν ναυτικὴν, ἐξήπλωσαν τὸ ἐμπόριόν των εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον. Εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται καὶ ἡ τοῦ ἀλφαβήτου θαυμασία ἐφεύρεσις.

ΔΙΕΜΠΟΡΟΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων.

ΔΙΗΝΕΚΗΣ, γενναῖος Σπαρτιάτης· ὅσις ἐπολέμησεν εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ. 226.

ΔΙΪΤΡΕΦΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ, [Σικελιώτης], μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς διδακτικῆς ποιήσεως. Οὗτος συνέγραψε μίαν περιγραφὴν τῆς Ελλάδος, τῆς ὁποίας σώζεται ἕνα μικρὸν λείψανον. Ἔζη τὸ 320. Π. Χ.

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΗΣ· ἔγραψε τραγῳδίας καὶ ὕμνους εἰς Βάκχον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ πολίτης, Αθηναῖος, εἷς τῶν πρώτων προσώπων, τῶν ὑποκρινομένων εἰς τὴν κωμῳδίαν τοῦ Αριστοφάνους, Αχαρνεῖς ἐπιγραφομένη.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοκώδου. Ηρόδ.

ΔΙΚΤΥΣ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1000. Π. Χ. ὅστις εἰς τὸν καιρὸν τῆς πολιορκίας τῆς Τρῳάδος, εὑρισκόμενος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, συνέγραψε καταλεπτῶς τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου, ἐπάνω εἰς λεπτοτάτην φλοῦδαν τῆς φιλύρας, εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, πλὴν μὲ γράμματα Φοινήκεια, τὴν ὁποίαν συνέθαψε μετ' αὐτοῦ κατὰ διαταγήν του. Ἐπὶ δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Νέρωνος, ἀνοιχθέντος τοῦ τάφου του ὑπό τινος σεισμοῦ μεγάλου, εὑρέθη τὸ βιβλίον, ὡς λέγουσιν, τὸ ὁποῖον Εὐπραξίδης τις, τὸ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Νέρωνα, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικόν. Ἀμφιβάλλεται ὅμως, ἂν Δίκτυς τις ἦκμασε κατ' ἐκείνους, τοὺς χρόνους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουΐδας καὶ Μαλέλης, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτοῦ, εἰς τὸν καιρὸν των δὲν ὑπῆρχε τὸ πρωτότυπον Ελληνικὸν, ἀλλ' ἡ μετάφρασις ἡ Λατινικὴ ἦτις καὶ σώζεται ἐκδοθεῖσα ἐν Μιλάνῳ τὸ 1477.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς περίφημος, ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν τοῦ Πόντου, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καρίας. Ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ· συνέγραψε μίαν συλλογὴν Ελληνικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας πρῶτον ἐξέδωκεν εἰς φῶς, Ἀνδρέας ὁ Σχόττος, μετὰ τὴν τοῦ Ζηνοβίου. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Οἰνόμαος, Αθηναῖος ποιητής. Ἔζη τὸ 402. Π. Χ. ἐφημίζετο ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων, περὶ τὸ τέλος τῆς υιδ'. Ὀλυμπιάδος· σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματά του, καὶ ἕνα δίστιχόν του ἐπίγραμμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ταρσεὺς· συνέγραψε περὶ ποιητικῆς· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ανεξιμένους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Λαέρτιος, ἔζη τὸ 210. Π. Χ. ἀνὴρ μὲ μεγάλην παιδείαν. Συνέγραψεν ἱστορίαν περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν Ελλήνων φιλοσόφων, εἰς βιβλία 10. Ἡ καλητέρα ἔκδοσις εἶναι τοῦ Μεϊβομίου ἐν Αμστελδ. τὸ 1692. εἰς τόμους δύω μετὰ σημειώσεων, καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων φιλοσόφων.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ, Απολλωνιάτης, περίφημος φυσικὸς· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αναξαγόρου

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Σινωπεὺς, ὁ λεγόμενος

Κυνικὸς, ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Ικέσιος, ἦτον τραπεζίτης, καὶ ὁ υἱὸς ἐμεταχειρίζετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόθευσε χρήματα, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καταφυγὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Αντισθένην, καὶ ἐπρόσθεσε νέους βαθμοὺς αὐχηρότητος εἰς τὴν Αἴρεσιν τῶν Κυνικῶν. Δὲν ἐσάθη ποτὲ ἄλλος φιλόσοφος, ὡς αὐτὸς, νὰ καταφρονήσῃ τόσον τὰ τοῦ κόσμου· κατῴκει μέσα εἰς ἕνα πῖθον· ὅλη του ἡ κατάστασις συνίστατο εἰς ἕνα δυσάκιον, μίαν ῥάβδον, καὶ ἕνα πινάκιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέβαλεν ὕστερον, ἐπειδὴ εἶδεν ἕνα παιδίον, ὅτι ἔπινε τὸ νερὸν μὲ κοίλην χεῖρα. Λέγεται ὅτι ἀκούων τινὰς θαυμάζοντας, ὅτι δὲν εἶχε τοὐλάχιστον μικρὸν κατάλυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, αὐτὸς ἔδειξε τὸν ναὸν τοῦ Διὸς λέγων, ὅτι οἱ Αθηναῖοι τὸν ἡτοίμασαν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ οἰκίσκον, διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ, καθότι ἐσχολάζετο κάθε κοινὸν τόπον ἰδικόν του. Προσέτι ἔλεγε συνεχῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς δυσχίας του χρεωστεῖ νὰ ἔχῃ φρόνησιν πρὸς παρηγορίαν του, καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπίζεται· ὅτι εἷς λόγος λογικὸς γίνεται Ιατρὸς μιᾶς ψυχῆς ἀρρώστου. Ἀπέθανε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν μὲ τὸν Μέγαν Αλέξανδρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 27. ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1499.

ΔΙΟΔΟΤΟΣ ὁ Ερυθραῖος· οὗτος συνέγραψεν ἐφημερίδας τοῦ Αλεξάνδρου, ὁμοῦ μὲ τὸν Εὐμενῆ Καρδιανόν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο καθὼς φαίνεται ἀπὸ με-

ρικὰ σωζόμενα λείψανα, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία ἀκριβεστάτη καὶ περισατικὴ ἐφημερὶς, τῶν πράξεων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Αλεξάνδρου. Στράτης ὁ Ολύνθιος εἶχε δώσει μίαν ἐπιτομὴν τούτου εἰς βιβλία 5.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Σικελιώτης, ὁ ἔσχατος καὶ γνωριμώτατος ἀπὸ κάθε ἄλλον παλαιὸν ἱστορικὸν, ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Οὗτος συνέγραψε μίαν ἱστορίαν 40. βιβλίων, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ἱστορικὴν βιβλιοθήκην· εὑρίσκονται μόνον 15. ἀπὸ αὐτὴν. Περιῆλθε εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ εἰς τὴν Ασίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Ο χαρακτὴρ αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν εἶναι γλαφυρὸς, εἶναι ἁπλοῦς καὶ σαφής.

ΔΙΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ιφικράτους. Δημοσ.

ΔΙΟΚΛΗΣ ὁ Καρύστιος, Ιατρὸς περίφημος, περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς, καὶ ὁ Θεόφραστος εἰς τὰ συγγράμματά των, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ ἐνδόξου Ιατροῦ, ἤρχησαν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ φῶτα τῆς ἀνατομίας, καθότι αὐτὸς συνέγραψε καὶ ἐδίδαξε κανόνας περὶ ζώων ἀνατομίας· ἑκατὸν χρόνους μετέπειτα ἤρχησε νὰ διδάσκηται αὕτη ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ δίω περιβοήτους Ιατρούς, Ηρόφιλον τὸν Χαλκηδόνιον, καὶ Ερασίστρατον τὸν ἐκ Κίας, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι, ὡς λέγεται, ἀνέτεμον ἀνθρώπινα σώματα. Οἱ Αθηναῖοι ἐπωνόμασαν τὸν Διοκλέα, δεύτερον Ιπποκράτην. Εζη τὸ 260. Π.Χ.

ΔΙΟΚΛΗΣ Συρακούσιος· οὗτος ἔγραψε μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλεύθεραι πόλεις τῆς Σικελίας.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ Γάϊος Ουαλέριος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαλματίαν τὸ 247. Μ.Χ. Εγινε αὐτοκράτωρ τὸ 284. καὶ ἐμοίρασε τὸ βασίλειον, μὲ τὸν ἐπισήθιον φίλον τον Μαξιμιανὸν Ερκούλιον. (τούτους τοὺς ὠνόμαζαν ἀδελφοὺς, μόλον ὅτι δὲν ἦσαν μήτε συγγενεῖς.) Οὗτος ἔδωκε προσαγὴν εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του, νὰ φονεύσωσιν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς, νὰ καταδαφίσωσι τὰς ἐκκλησίας, νὰ καύσουν τὰ βιβλία των, καὶ νὰ πωλήσωσι τοὺς μοναχοὺς ὡς δούλους, διὰ καταισχύνην. Οὗτος ἐσάθη ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ, νὰ φιλοῦν τὸν πόδα του. Πάπας Αδριανὸς ὁ πρῶτος, καὶ Λέων ὁ τρίτος τὸ 800. ἀνανέωσαν διὰ προσαγῆς ταύτην τὴν διαταγὴν. ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευσεν 39. χρόνους· ἔπειτα κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ ἔλαβε τὴν πορφύραν του τὸ 305. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἔζησεν ἔπειτα χρόνους ἐννέα εἰς τὴν πατρίδα του Σαλῶνην, καταγινόμενος εἰς τὴν γεωργικὴν· λέγουσιν ὅτι ὁ Μαξιμιανὸς Ερκούλιος τοῦ ἐπρόβαλε πάλιν νὰ δεχθῇ τὸν θρόνον, καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν ἐγνώριζε τὴν φυτείαν τῶν λαχάνων, βέβαια δὲν ἤθελε τὸν παρακινήσει νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον. Εσχάτως δὲ πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἀσιτήσας ἀπέθανε.

ΔΙΟΚΟΡΥΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅσις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ιπποδαμείας. Απολδρ.

ΔΙΟΜΕΔΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θου. 19.

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, γυνὴ τοῦ Ιφίκλου, καὶ μήτηρ τοῦ Ιολάου. Υγῖν.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Εὐρυπύλης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, καὶ γενναιότητα· ἐφόνευσε πολλοὺς ἀνδρείους Τρῳαδίτας, μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Εκτορα· ἐφόνευσε καὶ τὸν Ρῆσον βασιλέα τῶν Θρακῶν, καὶ ἔκαμε καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, περίφημος γραμματικὸς· συνέγραψε περὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ περὶ ῥητόρων βιβλία τρία, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν 18. ἐνδόξων γραμματικῶν Λατίνων, εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1516. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 420.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, τύραννος τῆς Θράκης, ὅστις ἐφόνευεν ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας ξένους. Τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ηρακλῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Αλικαρνασσὸν πολιν τῆς Καρίας. Ηλθεν εἰς τὴν Ρώμην ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης τὴν 187. Ολυμπιάδα, καὶ διατρίψας ἐκεῖ 22 χρόνους, ἔγινεν ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἔνθα καὶ ἐσύναξεν ὕλην, διὰ νὰ συγγράψῃ μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν· αὕτη δὲ ἐφάνη τὸ ά. ἔτος τῆς 193 Ολυμπιάδος· ὅρα Γαζῆν περὶ τῶν διαφόρων συγγραμμάτων του. Εζη τὸ 10 Π.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Αἴλιος, Αττικιστὴς ὁ Αλικαρνασσεύς· περὶ τὰ 125. εἰς τῶν μεταγενεσέρων ἱστορικῶν· εἶχε μεγάλην φήμην ὡς σοφιστὴς καὶ μουσικὸς, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καίσαρος Αδριανοῦ· συνέγραψε πλεῖσα συγγράμματα, ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὸ περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Περιηγητὴς, Γεωγράφος, ἔζη ἐπὶ Στράβωνος. Εζη εἰς τὴν Χάρακα, ἢ Αλεξάνδρειαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου· ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὴν Ασίαν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφήν της· συνέγραψε τὴν Γεωγραφίαν ταύτην εἰς Ηρωϊκοὺς στίχους, ἥτις ὀνομάζεται, καὶ Οἰκουμένης περιήγησις· ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Εζη τὸ 20 Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ἐπίσκοπος. Ητον ἐθνικὸς, καὶ ἐδέχθη τὸν χριστιανισμὸν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ωριγένους καὶ διδάσκαλος εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Αλεξανδρείας, τὸ 248. μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ταύτης· ἐσάθη γενναιότατος, εἰς τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὧν δὲν ἔλειπε νὰ στηρίζῃ τὴν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἐπιστολάς του· τὸ δὲ 260. ἐπέστρεψεν εἰς Αλεξάνδρειαν. Η Αἵρεσις Παύλου τοῦ Σαμοσατέως τὸν παρεκίνησε νὰ συγκροτίσῃ σύνοδον· ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατός του, μὴ ὢν παρὼν, πρὶν νὰ λυθῇ ἡ σύνοδος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται τεμάχια τινὰ, περὶ ὧν ὅρα τὴν Βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Αντιοχεὺς, χριστιανὸς, καὶ σοφιστὴς· εἶχεν ἀνταπόκρισιν δι' ἐπιστολῶν μετὰ τοῦ Αἰνίου. Σώζονται 40. ἐπιστολαί του, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν Ελληνικῶν ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Αλδου ἐκδόσει. Εζη τὸ 490. Μ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Θρᾴξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστάρχου, ὀνομάζεται καὶ Ρόδιος, ἐπειδὴ ἐπολιτογράφη εἰς αὐτήν.

Συνέγραψε πρῶτος τέχνην Γραμματικῆς, ἐκδοθ. εἰς τὸν 4 τόμον τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου. Ἔζη τὸ 60. πρ. Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κάσσιος Λογγῖνος, γραμματικὸς, ῥήτωρ, καὶ κριτικός. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην· ἐχρημάτισε σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας βασιλίσσης τῆς Παλμύρας· εἶχε μεγάλην φήμην διὰ τὴν παιδείαν του, καὶ διὰ τὸ μεγάλον του μνημονικόν· ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον τὸ, περὶ Ὕψους λόγου, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1819 μετὰ διαφόρων σημειώσεων. Ἔζη τὸ 240. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Ἀρειοπαγίτης, ὡς χρηματίσας κριτὴς τοῦ δικαιοτάτου κριτηρίου τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρείου Πάγου καλουμένου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔγινε χριστιανὸς, ἔπειτα ἐχειροτονήθη καὶ ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν, ὑπομείνας γενναίως ἐπὶ Δομετιανοῦ, καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Φέρεται μία συλλογὴ συγγραμμάτων του, περὶ Οὐρανίου καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ Μυστικῆς θεολογίας, καὶ ἀπὸ ἐπιστολάς· ταῦτα ἐξδ. ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1516. Ἔζη τὸ 60. Μ.Χ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δρακούλης, Ἰθακήσιος, διδάσκαλος τῶν νήσων, Πάρου καὶ Μυκόνου, ἐξάθη μέγας διὰ τὴν εὐγλωττίαν του.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Καραβίας, Ἰθακήσιος, υἱὸς Σπυρίδωνος καὶ Μαρίας· ἐγεννήθη τὸ 1774 ἐσπούδασε τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν Θεολογίαν, εἰς τὴν περίφημον σχολὴν τῆς Σμύρνης, ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου Χρυσάνθου θείου του· ἀφιερωθεὶς ὅλως εἰς τὸν Θεὸν, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, καὶ ἀφοῦ ἱκανὸν καιρὸν περιῆλθε τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, κηρύττων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξακολουθῶν τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸ 1812. ἐπροβιβάσθη προεσὼς τῆς Ἐκκλησίας· τὸ δὲ 1824. ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς, καὶ ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του μὲ ἄκραν ἀρετὴν καὶ κατὰ Χριστὸν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 14 Νοεμβρίου. 1831.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, σοφιστὴς, Χῖος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου· ἐχρημάτισε πεῤῥίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ στρατιωτικὴν τέχνην. Ξενοφ.

ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ, Ἕλλην, συγγραφεύς. Συνέγραψε μίαν συλλογὴν ἐπιστολῶν, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Λουκ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, μάντις Σπαρτιάτης. Ἔζη ἐπὶ Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Θρᾳκικὴν Χερσόννησον, καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ὁ Φίλιππος μὴν ὑποφέρων τὰ τολμήματά του, ἐπροσκαλοῦθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Δημοσθένης τὸν ὑπερησπίσθη μὲ ἐπιτυχίαν. Δημ. περὶ Στεφ.

ΔΙΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, ἔνδοξος σαλπιοθρόμος. Πλάτ.

ΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ ὁ ἐξ Ἀναζάρβης τῆς Κιλικίας, ὁ κορυφαῖος τῶν παλαιῶν βοτανικῶν, καὶ Ἰατρὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ βοτανικῆς βιβλία 5. Διαιρεῖ

τὴν πραγματείαν του εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς φυτὰ, ζῶα, καὶ μέταλλα· σημειοῖ τοὺς τόπους καὶ χώρας, ὅπου εὑρίσκονται· διδάσκει τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ διατηρήσεως· ἀναφέρει πολλοὺς ἄλλους βοτανικοὺς προγενεστέρους, ἢ καὶ συγχρόνους του. Τὰ βιβλία του περιγράφουσι σχεδὸν 600. εἴδη φυτῶν, καὶ 200. ζώων, ὁμοῦ καὶ μετάλλων· περιέχουσι δὲ πολλὰς ἐσφαλμένας δόξας καὶ προλήψεις, περὶ τῶν ἰαματικῶν δυνάμεων, καὶ ἰδιοτήτων αὐτῶν· Ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, κατὰ δὲ τὸν Σοῦϊδαν, ἐπὶ Αντωνίου καὶ Κλεοπάτρας.

ΔΙΟΤΙΜΑ, γυνή τις ἐκ Μαντινείας σοφὴ, καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων. Πλάτ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὅστις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του. Δημ.

ΔΙΟΤΙΣΑΛΒΗΣ, ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1152. Μ.Χ.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ὁ Αλεξανδρεὺς, μαθηματικός. Ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν περὶ τὰ 360. Μ.Χ. Συνέγραψε 30. βιβλία ἀριθμητικῆς, καὶ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν ἀναλυτικὸν αὐτῆς τρόπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφεύρεσιν ἀποδίδουσιν εἴς τινα Αραβα ὀνομαζόμενον Γέβερ, διὸ καὶ ὠνομάσθη Αλγεβρα· ἀλλ' ἐκ τούτων τὰ ἓξ μόνον σώζονται, καὶ ἓν περὶ ἀριθμῶν πολυγώνων.

ΔΙΠΟΙΝΟΣ, ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, ἀπὸ τὴν νῆσον Κρήτην, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

ΔΙΦΙΔΟΣ, Σινωπεὺς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας· ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αλεξανδρέως Κλήμεντος, διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του. Ἐκ τῶν 100. κωμῳδιῶν του, μᾶς σώζονται μόνον τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων Τραγῳδιῶν, καὶ Κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου· ἔζη περὶ τὰ 300. Π.Χ.

ΔΙΦΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΔΙΩΝ ὁ Χρυσόστομος, υἱὸς τοῦ Πασικράτους. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Προῦσαν τῆς Βηθυνίας. Ἔζη τὸ 120. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον σοφιστὴς, ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν θαυμασιώτατα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔλαβε καὶ τὸ ἐπίθετον Χρυσόστομος· εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη· ἔπειτα κατῴκησεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐκεῖσε τυραννίαν τοῦ Δομετιανοῦ, ὡς ἑτεροφρονῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου γεωργῶν τὴν γῆν μετὰ κόπων καὶ μόχθων, ἔζη ὡς εἷς Στωϊκὸς φιλόσοφος. Θανατωθέντος δὲ τοῦ Δομετιανοῦ, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Νέρβας τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ ἄξίωμα τοῦ Κοκκηϊανοῦ· εὐνοεῖτο μεγάλως καὶ ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν μετέπειτα, ὅστις τὸν ἔπερνε καὶ εἰς τὴν ἄμαξάν του. Ἔφθασεν εἰς βαθὺ γήρας· συνέγραψε πολλὰ ἐξ ὧν μᾶς σώζονται 80 λόγοι περὶ διαφό-

ρων ὑποθέσεων· ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Λειψίας τὸ 1784.

ΔΙΩΝ Κάσσιος Κοκκηϊανός, ἐγεννήθη τό 210. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κάσσιος Ἀμπρωνιανός, ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς τῆς Κιλικίας· ἡ δὲ μήτηρ του ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ἐπίθετον Κοκκηϊανός. Ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρηνὸς τὸν ὀνομάζουν Ῥωμαῖον, ὡς διατρίψαντα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην. Εἰς τὰ συγγράμματά του ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἐσπούδασε παιδιόθεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡλικιωθεὶς ἔλαβεν ἔρωτα τῆς μαθήσεως· ἐκαταγίνετο εἰς τὴν Ῥητορικήν, Ἀστρολογίαν, Χρησμολογίαν, καὶ Ὀνειροκριτικήν. Τὸ δὲ 180. ἔτος κατετάχθη εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν συμβούλιον, καὶ τὸ 193. ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος ὑπὸ τοῦ Περτίνακος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινε πάλιν σύμβουλος ἐπὶ Σεβήρου· ἐπειδὴ δὲ ἔπασχεν ἀπὸ ποδάγραν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπέζησε μέχρι γήρατος βαθυτάτου. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα· μᾶς ἀναφέρει ὁ ἴδιος ἓν σύγγραμμά του περὶ ἐνυπνίων. Σώζονται ἔτι μέρη τινὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς του ἱστορίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψει εἰς 80 βιβλία, ὅπου εἶναι διεσπαρμένη καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Κομμόδου. Εἰς τοὺς νεωτέρους ὅμως εὑρέθησαν καί τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὁποῖα προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Ἐξεδόθησαν δὲ τὰ συγγράμματά του ἅπαντα μετὰ σημειώσεων τοῦ Φαβρικίου, ἐπιδιορθωμένα ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀρίστων πινάκων Ἑλληνικῶν, καὶ Λατινικῶν, τὸ 1750.

ΔΙΩΝ Συρακούσσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ Πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν· ἐχρημάτισεν ἐπίσημος σύμβουλος τῶν δύω τυράννων Διονυσίων, καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλὰ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ ἐξορισθεὶς ὅλων του τῶν κτημάτων ἐξωρίσθη. Συνάξας στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ διώξας τὸν Διονύσιον, ἀπεκατέστησε τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα του. Πλούταρ. Δίων.

ΔΙΩΝΔΑΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις κατηγόρει τὸ ψήφισμα, δι' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Στεφ. 320.

ΔΙΩΞΙΠΠΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Αἴγυπτον. Ἀπολλόδ.

ΔΙΩΞΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος, περίφημος ἀθλητής. Οὗτος πολλάκις ἔλαβε τὸν στέφανον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὕστερον ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν. Αἰλ.

ΔΙΩΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν μὲ 10. πλοῖα· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΜΗΙΤΩΡ, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πρότερον δὲ βασιλεὺς τῆς νήσου Κινύρας.

ΔΟΒΕΤΟΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀνατόμος, φυσιολόγος, καὶ ζωολόγος. Ἐδίδαξε τὴν μεταλλικὴν, καὶ φυσικὴν ζωικὴν· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1799. εἰς ἡλικίαν 85. χρόνων, καὶ ἐνταφιάσθη μὲ μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν κῆπον τῶν φυτῶν, ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ Μπελβεδέρου, μεταξὺ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχε φυτεύσει.

ΔΟΖΑ Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἀπεσάτησε μέ τινας ὁμόφρονας Οὔγγρους κατὰ τοῦ Ἱερατείου καὶ κατὰ τῶν εὐγενῶν τὸ 1515. Μ.Χ. Οἱ ἀποσάται τὸν ἔσεψαν βασιλέα, ἀλλ' εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Βοεβόδα Τρανσιλβανίας· αὐτὸς ὕστερον ἀπὸ μεγάλας τιμωρίας, τὸν ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἔβαλε στέφανον σιδηροῦν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του ἔδωκε σκῆπτρον σιδηροῦν, ὅλα εὐγαλμένα ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

ΔΟΚΕΝ Ἀμπουνέμ, ἔνδοξος ἀστρολόγος Ἀραψ, ἔζη περὶ τὰ 823. Μ.Χ. ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, καὶ ἀναριθμήτους θησαυροὺς, ἐναντία τοῦ ἐπαγγέλματός του· ἐνόμιζε τὴν Ἀστρολογίαν, ὡς μίαν ψευδῆ τέχνην, διότι μίαν ἡμέραν ἕνας τὸν ἠρώτησε, διατί ὁ πλανήτης Ζεὺς ἦτον εὐτυχής; καὶ αὐτὸς τὸν ἀπεκρίθη ὅτι, νομίζεται εὐτυχὴς, ἐπειδὴ οἱ ἀστρολόγοι τὸν ἔκαμαν τοιοῦτον.

ΔΟΛΙΟΣ, δοῦλος τοῦ Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ Πούβλιος Κορνήλιος, ἔνδοξος Ῥωμάνος, γαμβρὸς τοῦ Κικέρωνος· ἦτο φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Πομπηΐου· εὑρέθη εἰς διαφόρους πολέμους τῆς Φαρσάλου, τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τῆς Μούνδας. Ἔβαλε καὶ ἐφόνευσαν εἰς τὴν Σμύρνην τὸν Τριβόνιον, ἕνα τῶν φονέων τοῦ Καίσαρος, διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν Ἀοδίκειαν, ὅπου ἦτο πολιορκημένος ἀπὸ τὸν Κάσσιον. τὸ 43. Π.Χ.

ΔΟΛΗΣ Ἀουδοβῖκος, ποιητής, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1508. ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς καλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του, καὶ ἤθελεν εἶναι καλήτερος, ἂν δὲν ἐβιάζετο ἀπὸ ἀνάγκην νὰ γράφῃ μὲ ταχύτητα.

ΔΟΛΤΙΝΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νοβάραν πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐσάθη μαθητὴς τοῦ Γεράνδου Σιγαρέλλη. Οὗτος ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδίδασκεν ἦτο νόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι ἦτον μία τελειοποίησις τοῦ Θείου νόμου· ἔκαμε πολλοὺς ὀπαδοὺς εἰς τὴν Λομβαρδίαν. Ἔλεγε προσέτι ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρατῇ τὰ κλειδία τοῦ Παραδείσου, καθότι οἱ Καθολικοὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, καὶ ὅτι αὐτὸς εἰσάγει καὶ ἐξάγει ὅποιον θέλει, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι ἅγιος, ταπεινὸς, καὶ πτωχὸς, καθὼς ὁ ἅγιος Πέτρος. Τὸ 136. ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νοβάρας τὸν συνέλαβε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μέ τινας ὀπαδούς του, καὶ τοὺς ἔκοψεν εἰς κομμάτια, καὶ τὰ μέλη των ἔῤῥιψεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰ κατέκαυσεν.

ΔΟΛΩΝ, υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδου, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλή-

νων, ἡχμαλωτίσθη ὡς κατάσκοπος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, καὶ ἐφονεύθη. Ὁμ. Ἰλ.

ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ Ζαμπιέρης, περίφημος ζωγράφος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1581. ἦτο κάλλιστος ἀρχιτέκτων. Ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίας Ἰείς τὴν Ῥώμην.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Νέρων. Ζ. Νέρων Δομετιανός.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτος Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τῆς Φλαβίας. Ἐγεννήθη τὸ 15. Μ. Χ. ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 81. Κατ' ἀρχὰς ὑπεκρίνετο γλυκύτητα, ἐλευθεριότητα, ἀφιλοκέρδειαν, δικαιοσύνην, καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἀρετήν· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου μεταβολὴν τοὺς τρόπους του, ἐξετέλεσεν ἐκείνας τὰς ἀνηκούστους καὶ ἀπίστους ὠμότητας· ἔχυνε ποταμηδὸν τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν, ζητῶν νὰ ἀποσβέσῃ διολου αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἐπρόσαξε καὶ ἔθαψαν ζωντανὴν τὴν Κορνηλίαν, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἦτον ἀσελγής, ἐνῷ ὁ ἴδιος συνέζησε πολὺν καιρὸν μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του, ὡς μετὰ τῆς νομίμου του γυναικος. Ἀπαιτοῦσεν ὥστε οἱ πολῖται εἰς διαφόρους ἀναφορὰς των νὰ τὸν ὀνομάζουν Θεὸν καὶ Κύριον. Ἀπέβαλεν ἀπὸ τὴν πόλιν του τοὺς σοφοὺς ἄνδρας, καὶ πεπαιδευμένους, καὶ μάλιστα τοὺς ἱστοριογράφους. Τέλος τὸν ἐφόνευσαν τὴν 18. Σεπτεμβρίου τὸ 96. Μ. Χ. ἐβασίλευσε χρόνους 15. ἡ δὲ Γερουσία τὸν ὑσέρησε καὶ αὐτῆς τῆς ταφῆς.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ, φιλόσοφος, Συριανός, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου. Ὁ Δαμάσκιος λέγειν, ὅτι ἔγραψεν ἐναντίον τῶν δοξασιῶν τοῦ Πλάτωνος.

ΔΟΝΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, περίφημος γλύπτης· ἐσάθη πρίγγιψ, καὶ διδάσκαλος τῆς γλυπτικῆς τοῦ αἰῶνός του. Ἀπέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΔΟΝΑΤΟΣ Φραγγῖσκος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας· αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Μάρκου, καὶ ἤρχησε τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης. Ἀπέθανε τὸ 1545. Μ. Χ.

ΔΟΝΔΗΣ, ὁ λεγόμενος Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον, καὶ ἀπέθανε τὸ 1792. ἦτο ῥήτωρ, Ἰατρὸς πρακτικὸς, κάλλιστος μαθηματικὸς, καὶ μέγας τεχνίτης.

ΔΟΝΕΤΑΣ Κάρλος, Ἰταλὸς, ἄριστος ἀρχαιολόγος· συνέγραψεν ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, εἴδησις τῶν νομισμάτων καὶ ἀργυροκοπείου τῆς Μπρέσης.

ΔΟΝΗΣ Ἰωάννης, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, μουσικὸς καὶ γραμματικὸς ἔνδοξος· τὰ συγγράμματά του, περὶ παλαιᾶς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1647.

ΔΟΞΑΠΑΤΡΗΣ. Ζ. Νεῖλος Δοξαπατρ.

ΔΟΡΙΑΣ Ἀνδρέας, ἀπὸ τὴν Γενεύην· οὗτος τὸ 1528. ἀπέβαλε τὸν βασιλικὸν σέφανον τῆς πατρίδος του, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπρόσφερε Κάρλος ὁ πέμπτος. Εὐχαριστεῖτο νὰ ἔχῃ κάλλιον ἐπώνυμον ἀνακαινιστὴς τῆς πατρίδος του, παρὰ βασιλεύς· ὑπηρέτησε διαφόρους ἡγεμόνας· ἐδίωξε τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς μίαν ναυτικὴν μάχην· ἐκυρίευσε τὰς παλαιὰς Πάτρας, καὶ τὴν Κορώνην. Ἀπέθανε τὸ 1560. εἰς ἡλικίαν 89. χρόνων. Ἔλαβε μεγάλην δόξαν, ἀποθανὼν διεκρίνετο μὲ τὸν πατέρα τῆς πατρίδος.

ΔΟΡΚΙΣ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Σπάρτην, κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. Θουκ.

ΔΟΡΥΚΛΕΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διονυσίου. Παυσ.

ΔΟΡΥΚΛΕΥΣ Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολόδρ.

ΔΟΡΥΚΛΟΣ, νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος. Ὁμ.

ΔΟΡΥΛΑΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ: Ἔζη περὶ τὰ 220. Μ.Χ. ἀφῆκε μίαν γραμματικὴν μὲ ὑπόληψιν, πλὴν ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε.

ΔΟΥΑΪΤ, Ἀμερικανὸς, περίφημος ἱεροδιδάσκαλος, καὶ θεολόγος ἄριστος. Ἀπέθανε τὸ 1819.

ΔΟΥΒΟΥΑΣ, Γουλιέλμος Καρδηνάλης, καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καμβράϊ πόλεως τοῦ Βελγίου, ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνη. Οὗτος ὁ Καρδηνάλης μόλον ὅτι ἀπέρασε τὴν ζωὴν του εἰς τὰς μεγαλητέρας ἀσωτίας, ἀφῆκε 12. ἑκατομμύρια φράγγα· ἀπέθανε τὸ 1723. καὶ κἀνεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ ἕναν ἐπιτάφιον λόγον.

ΔΟΥΓΙΑΡΔΙΝΙΣ Κάρελ, ζωγράφος Ὁλλανδὸς· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1678

ΔΟΥΖΑΣ, ἄριστος ποιητὴς Ὁλλανδὸς, ἦτο πολλὰ γενναῖος· ὑπερασπίσθη τὴν Λεῦδεν πόλιν τοῦ Βελγίου, ἀφοῦ ὑπεχρέωσε τοὺς Ἱσπανοὺς νὰ σηκώσουν τὰ στρατεύματά των. Εσύνθεσε διάφορα ποιήματα, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁλλανδίας. Ἀπέθανε τὸ 1604.

ΔΟΥΚΑΣ, Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, κάλλιστος ἀρχιτέκτων, καὶ γλύπτης· ἐσπούδασε ταύτας τὰς τέχνας εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μηκελαγγέλου· ἦτο καὶ ἐπετήδειος ποιητής.

ΔΟΥΚΑΣ Ἰωάννης· ἐγγονὸς τοῦ Ἰατροῦ Μιχαὴλ, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Δουκῶν. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσαντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην πρὸς τοὺς ἐκεῖ χριστιανοὺς διοικητὰς, Δομένικον καὶ Νικόλαον, οἵτινες τὸν ἔστειλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν ἱστορίαν συνοπτικὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως ταύτης τῆς νήσου, ἥτις συνέβη τὸ 1462. τὴν ὁποίαν περιγράφει διεξοδικώτατα.

ΔΟΥΚΟΥΕΝΕΣ, Ἀβλάμης, μέγας ναυτικὸς τῆς Γαλλίας. Ἡ Δβεκία οὖσα σύμμαχος μὲ τὴν Γαλλίαν τὸν ἐζήτησε διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας· ἐλθὼν δὲ τὸν ἐνίκησε, καὶ ὑπεχρέωσε τὰ βαρβαρικὰ στρατεύματα νὰ ζητήσουν τὴν εἰρήνην. Ἡ ὑπερήφανος Γένοβα ἔστειλε τὸν διοικητήν της νὰ τελειώσῃ τὴν εἰρήνην. Ἀλλ' αἱ μεγάλαι του ἐκδουλεύσεις δὲν ἔλαβον ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ υἱός του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Γερμανίαν, φέρων μαζῆ του καὶ τὸ σῶμα τοῦ πατρός του· ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον του ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον· ἡ Ὁλλάνδα ἔση-

σεν εἰς τιμὴν Δουκουέσνες μαυσωλεῖον, καὶ ἡ Γαλλία ἠρνήθη ὀλίγην γῆν τοῦ νικητοῦ της.

ΔΟΥΟΝΆΝΟΣ ἀρχιτέκτων ἐκ Πίζης· οὗτος ἔκτισε τὸ περίφημον σημαντήριον (καμπαναριὸν) τῆς Πίζης, ὅλον ἀπὸ μάρμαρα, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ κλίνει ὀκτὼ πήχεις περισσότερον ἀπὸ τὸ θεμέλιον. Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰ 1115. Μ. Χ.

ΔΟΥΠΟΥΉΣ, σοφὸς Γάλλος· οὗτος συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀπέθανε τῇ κθ. Σεπτεμβρίου 1809.

ΔΟΥΡΆΝΤΗΣ Φραγγῖσκος, εἷς τῶν πρώτων συγγραφέων τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς· αὐτὸς ἐπρόσθεσε διορθώσεις, μόλον ὅτι ἦτο διορθωμένη ἀπὸ τὸν Πόρπορα καὶ ἀπὸ τὸν Λέοντα· ἔδωσεν ἀρχὴν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγῆκαν οἱ Περγολέζοι, οἱ Γομελλοί, οἱ Γουλιέλμοι, οἱ Φεναρόλλοι, καὶ ἄλλοι διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ἁρμονικὰ ποιήματα μετεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς ἡλικίαν 76. χρόνων.

ΔΟΥΓΈΖΗΣ, Ἰταλὸς, οὗτος συνέγραψεν ὑπομνήματα ἀξιόλογα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Βοερράβιου θησαυρὸς πολύτιμος.

ΔΟΥΓΈΡΗΣ Αλβέρτος, εἷς τῶν ἐκλεκτοτέρων ζωγράφων τοῦ αἰῶνός του· ἐγεννήθη εἰς τὴν Νορεμβέργην, ἤξευρε καὶ μαθηματικὰ· ἡ φυσικὴ του εὐγλωττία, καὶ μάθησις τὸν ἔκαμαν νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος εἰς τὸ συμβούλιον τῆς πατρίδος του· χαίρων προσέτι ἀρκετὴν ὑπόληψιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμηλιανόν. Ἀπέθανε τὸ 1528. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΔΟΎΡΗΣ ὁ Σάμιος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν ἐθνικὰ, καὶ ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Τὸ πρῶτον σύγγραμμα περιεῖχε πολλὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς ἰδέας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τὸ δεύτερον διαλαμβάνει περὶ τῆς Αλεξάνδρου οἰκογενείας καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

ΔΡΆΓΟΝΤ-Ρ́ΕΪΣ, ἄριστος, πειράτης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σολιμάνου τοῦ πρώτου. Τὸ 1550. κατετρόμαξε τὰς θαλάσσας τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Τοσκάνης· τέλος ἔγινεν αἰχμάλωτος μὲ 13. πειρατικὰ πλοῖα, ἀπὸ τὸν Δορίαν Ιανεττῖνον, ἔπειτα ὅμως ἐλευθερωρεὶς ἀπὸ τὸν Βαρβαρίσα ἠφάνισε τὴν Καλαβρίαν· κατεδίωξε τὸν στόλον τῶν Ισπανῶν· ἐκυρίευσε τὴν Τρίπολιν, καὶ ἀπέθανε τὸ 1565. ἀπὸ καιρίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάλτας.

ΔΡΆΚΙΟΣ, εἷς τῶν 4. ἡγεμόνων τῶν Επειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομήρ. Ιλ.

ΔΡΑΚΟΝΤΊΔΗΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

ΔΡΑΚΌΝΤΙΟΣ, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ἔζη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ξενοφ.

ΔΡΑΚ Φραγγῖσκος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν· ἐσάλη περίφημος περιηγητὴς κατὰ θάλασσαν τοῦ 16 αἰῶνος· τὸ 1567. ἔκαμε τὴν πρώτην του περιήγησιν εἰς τὴν Αμερικὴν, καὶ ἐκυρίευσε διάφορα πλοῖα τῶ Ισπανῶν. τὸ 1577. περιῆλθε

ὅλον τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Αγγλίαν ἀναρίθμητα πλούτη, καὶ ὠφελίμους γνώσεις· ἔλαβε μεγάλην δόξαν εἰς τὰς διὰ θαλάσσης ἐκστρατείας του· ἕως τὸ 1596. ἐξουσίαζεν 28. μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Αμερικῆς, ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὰς περιφήμους περιηγήσεις του, καὶ τὸν βίον του.

ΔΡΆΚΩΝ, ὁ στρατηγὸς, περίφημος γραμματικὸς, περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα· ἄφηκε διάφορα συγγράμματα, ἐξ αὐτῶν ἕνα μόνον ἐσώθη εἰς ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται, περὶ Μέτρων Ποιητικῶν· τὸ χειρόγραφον τούτου εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων· ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ερμαίου.

ΔΡΑΚΩΝ, ἐγγονὸς Ιπποκράτους τοῦ περιφήμου ἰατροῦ, καὶ αὐτὸς Ἰατρὸς· ἰάτρευσε τὴν Ιωξάνην, ἥτις συγκατοικοῦσε μὲ τὸν μέγαν Αλεξανδρον.

ΔΡΗΣΟΣ, ἐπίσημος Τρῳαδίτης· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου, ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους. Ομ. Ιλ.

ΔΡΟΥΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Τιβερίου Νέρωνος, καὶ τῆς Λυδίας, ἐγεννήθη τὸ 38. Π.Χ. Ητον ἀνδρεῖος, ὑπέταξε τοὺς Γριζωνους, ἐνίκησε τοὺς Γάλλους, καὶ Γερμανοὺς, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος· ἐξακολουθῶν δὲ τὰς νίκας, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ιμπεράτωρ, ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, τὸ ὁποῖον ὁ Αὔγουστος δὲν τὸ ἐδέχθη· τέλος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30. χρόνων. τὸ 9. Π.Χ.

ΔΎΜΑΣ, πατὴρ τοῦ Απίου, καὶ τῆς Εκάβης, γυναικὸς τοῦ Πριάμου, ἡγεμόνος τῆς Φρυγίας.

ΔΥΣΠΌΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ηλιδι πόλις, Δυσπόντιον. Στέφ. Βυζ.

ΔΩΡΙΕΎΣ, υἱὸς τοῦ Ανεξανδρίδου, βασιλέως τῆς Σπάρτης· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λυβίαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν Φοινίκων, ἐθανατώθη μὲ ὅλους τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς ὁποίους εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ.

ΔΏΡΙΟΣ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Κερκήσην. Απολδρ.

ΔΩΡΙΣ, μήτηρ Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσίων. Αἰλ.

ΔΩΡΟΘΈΟΣ, εἷς πεπλασμένος ἐπίσκοπος τῆς Τύρου. Θέλουσιν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ιουλιανοῦ τὸ 107. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεὺς· ἀλλ' ἄλλος τις περὶ τὰ 515. Προκόπιος ὀνομαζόμενος, συνέγραψε μίαν πραγματείαν περὶ τῶν 70. Αποστόλων, καὶ τὴν ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δωροθέου, διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Εκκλησίας Κωνσαντινουπόλεως καὶ Γώμης φιλονεικίας· ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, μὲ τὸ χρονικὸν τοῦ Πασχάλη. Τὸ 1688.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Βλησμᾶς, Ἱερομόναχος, Ιθακήσιος, ὅστις ἐσπούδασεν εἰς τὰς Αθήνας· ἐσάλη ἱεροκήρυξ τῆς Μεγάλης Εκκλησίας ἐν Κωνσαντινουπόλει.

ΔΩΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελληνος, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ καλουμένου Δρυοπία, ἔπειτα ὠνομάσθη ὑπ' αὐτοῦ Δωρίς.

Ε

ΕΓΙΝΆΡΔΟΣ, μυστικὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος μεγάλου Κάρλου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τούτου τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ χρονικὰ συμβάντα τῆς Γαλλίας, καὶ Γερμανίας. Ἀπέθανε τὸ 844. Μ. Χ.

ΕΔΟΥΆΡΔΟΣ, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐπωνομάσθη εἰρηνοποιὸς· ἐδιώρισεν εἰς τὴν Οὐαλίαν, ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, ἐτήσιον μισθὸν εἰς τὸν, ὅστις ὑπήγαινεν εἰς αὐτὸν ἕνα δέρμα λύκου, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα.

ΕΖΕΚΙΊΑ, Ἰουδαῖος, ἔζη τὸ 100. Π.Χ. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγῳδίαν, ἥτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπάσματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν διαφόρων ποιητῶν.

ΕΖΕΛΙΝΟΣ, ἔνδοξος στρατηγὸς, Ἰταλὸς. Ἡ πατρίς του τὸν ἐμίσησε, διότι ἦτο τύραννος, καὶ μὲ ὑπερβολὴν ἄσπλαγχνος· ἐκυρίευσε τὴν Βέρνην καὶ τὸ Παταύϊον, καὶ ἐφόνευσε 60. χιλιάδας κατοίκων· ἀφωρίσθη ἀπὸ δύω Πάπας, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐπερίπαιζε· τέλος πάντων, ὅλη ἡ Ἰταλία ἐκινήθη ἐναντίον του, καὶ νικηθεὶς ἔγινεν αἰχμάλωτος, τὴν α' Ὀκτωβρίου 1259. ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν θυμόν του, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ἰταλία, ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἄσπλαγχνον θηρίον.

ΕΙΡΗΝΑΪΟΣ, ἐγεννήθη τὸ 120. εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν, καθώς τις τῶν παλαιῶν ὑπέλαβε· καὶ ἀπέθανε τὸ 202. Νέος ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπό τινος ἀνωνύμου διαδόχου τῶν ἀποστόλων· πότε ὅμως, καὶ διατί ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἠξεύρομεν· εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ποθεινοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λιονίου, κατὰ τὸ 177. ὢν ἐκεῖ, ἔγινε διάδοχος τούτου τοῦ θρόνου, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν ἐνάρετόν του βίον. Κοινὴ γνώμη περὶ τούτου εἶναι, ὅτι ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου τὸ 10. ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Σεβήρου. Συνέγραψε πολλώτατα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ εἶναι κατὰ Αἱρετικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ, αὐτοκρατόρισσα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της, διὰ τὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν κενοδοξίαν, ἣν εἶχε νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸ διάσημα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ της, Κωνσταντίνου τοῦ ὀγδόου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτος φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, τὴν ὑστέρησε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀλλ' αὐτὴ συνωμόσασα κατὰ τοῦ υἱοῦ της, τὸν ἐφυλάκωσε καὶ τὸν ἐτύφλωσε τὸ 799. ἔπειτα ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἕως τὸ 802. καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Νικηφόρος, τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ὅπου ἀπέθανε τὸν ἀκόλουθον χρόνον.

ΕΙΡΗΝΗ, ποιήτρια, ἀπὸ τὴν νῆσον Δῆλον. Ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δίωνος τοῦ Συρακουσίου. Αὕτη συνέγραψεν ἓν ὡραιότατον ποίημα, εἰς Δωρικὴν διάλεκτον, εἰς τριακοσίους στίχους· ἐσύνθεσε καὶ ἐπιγράμματα. Λέγουσιν ὅτι οἱ στίχοι της πλησιάζουν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς 10. τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Δηΐφοβον, τὸν Ἕλενον, τὸν Πέμμονα, τὸν Πολίτην, τὸν Ἀντιφον, τὸν Ἱππόνουν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρωΐλον, καὶ 4. θυγατέρας, τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ἀφοῦ πρότερον εἶδε τὴν θυγατέρα της Πολυξένην θῦμα, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως.

ΕΚΑΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Λύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου. Ὁμ. Ἰλ.

ΕΚΑΒΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

ΕΚΑΜΗΔΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσε τὴν Τένεδον. Ὁμ. Ἰλ. 624.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Μίλητον, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου. Ἔζη πρὸ τοῦ Ἡροδότου, συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Ἀσίας. Ἡροδ. 125.

ΕΚΑΤΑΪΟΣ ὁ Ἀβδηρίτης, ὅστις συναναγράφη μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν ἀνετρόφυσεν εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Συνέγραψε περὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Ὁ Σακληγγέρης καὶ τινες ἄλλοι μετ' αὐτοῦ θέλουσιν, ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη ἀπό τινας Ἑβραίους Ἑλληνιστάς.

ΕΚΑΤΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Ἀρταμησίας. Ἀρι.

ΕΚΔΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, περίφημος ναύαρχος. Ξενοφ.

ΕΚΚΡΙΤΟΣ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τῶν Εἱλώτων.

ΕΚΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ τῆς Ἑκάβης, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρώων. Ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς τὸν πόλεμον· ἐφόνευσε πολλοὺς ἐπισήμους Ἕλληνας, μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ Πάτροκλος, φίλοι πολλὰ ἠγαπημένοι τοῦ Ἀχιλλέως. Τέλος μονομαχήσας καὶ μὲ τὸν Ἀχιλλέα, ἐφονεύθη μὲ λύπην μεγάλην τῶν Τρωαδιτῶν. Τὸ δὲ σῶμά του ἀφοῦ τὸ ἔδεσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὄπισθεν τῆς ἁμάξης του, τὸ περιέφερε τρὶς περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου· Τὸν ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν Πρίαμον, δι' ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων.

ΕΚΦΑΝΤΟΣ. Θάσσιος, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον, τὴν νῆσον Θάσσον. Δημ. Λεπτ. 478.

ΕΛΑΤΡΕΥΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αλκινόου. Ὁμ. Οδ.

ΕΛΒΕΖΗΡΟΙ ς'. ἀδελφοὶ Γερμανοὶ· ἐχρημάτισαν περίφημοι τυπογράφοι. Ἔζων τὸ 1670.

ΕΛΒΈΓΙΟΣ Κλαύδιος Ἀδριανός, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1715. ἔνδοξος φιλόσοφος. Συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Ὁ Μέγας Φεδερῖκος, ὅτε αὐτὸς περιηγεῖτο τὴν Προυσίαν, ἠθέλησε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ὀσπήτιόν του, καὶ τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Ἀπέθανε τὸ 1771.

ΕΛΕΓΕΙΪΣ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, τῆς ὁποίας τὸ κύριον ὄνομα λέγουσιν ὅτι

ἦτο Πειρὼ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος.

ΕΛΕΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομέδης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ελος εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

ΕΛΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας· ἐξάθη περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα διὰ τὸ κάλλος της· φθάσασα εἰς τὸ 10. ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐκλέφθη ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Περσεφόνης· οἱ ἀδελφοί της, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὥρμησαν εἰς τὴν Αττικὴν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν. Ολοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ελλάδος, τὴν ἐλάτρευον διὰ τὸ κάλλος της, καὶ ὅλοι ἐζήτων νὰ τὴν νυμφευθῶσι. Κατὰ δὲ τὸν Απολλόδωρον, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Οδυσσεὺς, Διομήδης, Αντίοχος, Μενευσθεὺς, Θάλσιος, Μέγης, Αμφίλοχος, Αμφίμαχος, Σχέδιος, Πολύξενος, Πηνέλης, Αἴας ὁ τοῦ Οἰλέως, Ασκάλαφος, Ιάλμενος, Ελαφήνωρ, Εὔμηλος, Πολύποιτης, Λεοντεὺς, Ποδαλίριος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαχάωνος, Αἴας καὶ Τεῦκρος, ὁ Φιλοκτήτης, Εὐρώπελος, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, καὶ Πάτροκλος· ὅλοι αὐτοὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τύνδαρον, νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε πέσει ὁ κλῆρος νὰ τὴν νυμφευθῇ· ὁ δὲ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Μενέλαον, καὶ τὴν ἔλαβε εἰς γυναῖκά του, ἐπῆρε καὶ τῆς Σπάρτης τὸ βασίλειον διὰ προῖκα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τὴν Λακεδαίμονα διὰ περιηγησιν ἀπὸ τὴν Τροάδα, ἐνῷ ὁ Μενέλαος ἔλειπε εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διατρίψας εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ἠράσθη, καὶ τὴν ἐπῆρε κρυφίως εἰς τὴν Τροάδα. Γενομένου δὲ ἐκείνου τοῦ περιβοήτου Τρωϊκοῦ πολέμου δι' αὐτὴν, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Τροάδος, ὁ Μενέλαος τὴν ἐπῆρε πάλιν εἰς τὴν Ελλάδα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενελάου, τὴν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρόδον, οἱ υἱοὶ τοῦ Μενελάου, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα, Νικόστρατος καὶ Μεγαπένθης, καὶ τὴν ἐδέχθη ἡ Πολυξένη γυνὴ τοῦ Τληπτολέμου, ἡ ὁποία ἐνθυμήθη ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐσκοτώθη ὁ ἄνδρας της εἰς τὴν Τροάδα, μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκολυμβοῦσεν ἡ Ελένη εἰς ἕνα ποταμὸν, ἔσειλε καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Ρόδιοι ἀφιέρωσαν εἰς ἕνα ναὸν, καὶ τὸν ὠνόμασαν Ελενοδενδρίτην, κατὰ τὸν Παυσανίαν.

ΕΛΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Εκάβης· ὀνομαστὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος τὸν ἔλαβεν ὁ Πύρρος εἰς τὴν Ηπειρον, καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΣ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΛΛΑΔΙΟΣ γραμματικὸς Αἰγύπτιος· ἐσύνθεσε μίαν χρησιμοθιαν εἰς βιβλία 4. τῆς ὁποίας τμήματα σώζονται εἰς τὸν Φώτιον· ἔζη τὸ 370. Μ.Χ.

ΕΛΛΑΝΙΚΟΣ, Μιλήσιος, ἱστορικὸς, κατὰ Σουΐδαν ἔγραφεν ἱστορίας.

ΕΛΛΗΝ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αμφικτύωνος· ἔγινε διάδοχος τῆς βασιλείας τοῦ πατρός του τὸ 2486. Π.Χ. εἰς τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβον καὶ τὸ ὄνομα οἱ Ελληνες καὶ ἡ Ελλὰς· εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Αἴολον, Δῶριν καὶ Ξοῦθον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυνατοὶ εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα. Ζ. Γραικός. Ωνομάζοντο πρότερον Πελασγοὶ ἀπὸ τοῦ Πελασγοῦ, ἔπειτα Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραικοῦ, καὶ ἔπειτα Ελληνες ἀπὸ τοῦ Ελληνος.

ΕΛΙΚΩΝΙΟΣ, σοφιστὴς Βυζάντιος· ἔγραψε χρονολογικὴν ἐπιτομὴν, ἀπὸ Αδὰμ μέχρι Θεοδωσίου τοῦ Μεγάλου εἰς 10. Βιβλία.

ΕΛΙΞΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων. Λουκια.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, βασίλισσα τῆς Αγγλίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον περιβοήτους καὶ ἀξίας βασιλίσσας, περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἀναφέρει· ἐγεννήθη τὸ 1533. ἐβάλθη εἰς τὴν φυλακὴν· διὰ προσταγῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας βασιλίσσης τῆς Σκωτίας ἠλευθερώθη· ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὴν 17. Νοεμβρίου 1558. διέταξε δὲ εὐθὺς νὰ κηρυχθῇ ὅτι εἶναι ὑπερασπιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Αγγλικῆς θρησκείας. Τὸ 1587. διὰ προσταγῆς της, ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς Μαρίας Στουάρδας. Αντεσάθη μὲ ἀνδρείαν εἰς τὸ στράτευμα Φιλίππου τοῦ Β'. ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων τὴν 3. Απριλίου 1603. σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε γυναῖκα μὲ μεγαλητέραν δόξαν.

ΕΛΟΪΖΑ ἀνεψιὰ τοῦ κανονικοῦ Φολβέρτου τοῦ Παριτίου, ἡ ὁποία ἐξύδωκε ἕνα σύγγραμμα ἐρωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε τοῦ δυσχεροῦς διδασκάλου της Αβελιάρδου.

ΕΛΥΜΟΣ, Τρωαδίτης, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ελλάδος, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ακέστου. Δίων.

ΕΛΠΙΑΣ, γραμματικὸς Αθηναῖος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο δοῦλος, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· ἐξάθη εἷς τῶν μεγάλων Πριγγίπων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπερασπίζετο τὴν παιδείαν, ἐδιώξε τοὺς Αφρικανοὺς ἀπὸ τὸ βασίλειόν του, ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις, καλῶς ὠχυρωμένας εἰς τὴν Αφρικὴν· ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἐξάθησαν ὁ Βάσκος τοῦ Γάμα, Αμέρικος ὁ Βεσπούτζης, Αλβερέζης Κάβρελ, καὶ ἄλλοι μεγάλοι περιηγηταὶ, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πολλὰ νέα μέρη. Τόσας εὐτυχίας ἔλαβεν ἡ Πορτογαλλία ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ὥστε ὠνομάζετο ἡ ἐποχὴ αὕτη χρυσοῦς αἰὼν τῆς Πορτογαλλίας. Απέθανε τὸ 1521. εἰς ἡλικίαν 53. χρόνων.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, Κρὴς ὁ νεώτερος, ἔζη τὸ 1420. Μ.Χ. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα Α'. περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, Β'. περὶ Προσῳδίας, Γ. περὶ συντάξεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, καὶ γραμματικὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τοῦ Ομήρου, καὶ ἔτι σχόλια εἰς τὸν Ησίοδον.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ Παλαιολόγου. οὗτος ἠλευθέρωσε τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλει οἱ Βενετοὶ διά τινα χρέη, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε καὶ οὗτος ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν υἱόν του Ιωάννην. Δεύτερον, λόγους ὀκτὼ περὶ Αρετῆς καὶ Κακίας, καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα.

ἤνθει τὸ 1400 Μ.Χ.

ΕΜΜΕΝΊΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τελεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ακράγαντος, εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εμμενίδαι. Πινδ. Ολ. 68.

ΕΜΊΛΗΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερώνην, ἔνδοξος ἱστορικός. Συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1529.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ̃Σ, ὁ Ακραγαντῖνος, υἱὸς τοῦ Μέτωνος, ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἄριστος φυσικὸς Ιατρὸς, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ. Ο Πλάτων λέγει, ὅτι εἶναι ἐφευρετὴς τῆς ῥητορικῆς· συνέγραψε διὰ στίχων περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία τρία, καὶ περὶ ἰατρικῆς βιβλία ἓξ· ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔκαμε περιγραφὴν τοῦ αὐτίου, καὶ τὸν τρόπον, καθὸν γίνεται ἡ ἀκοή, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Αριστοτέλους. Ο Εμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν, ὅτι τὰ φυτὰ κινοῦνται, αἰσθάνονται, ἐπιθυμοῦν, λυποῦνται, καὶ ἡδύνονται, καὶ ὅτι τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν, εἶναι ἀνάλογα μετὰ ὰ τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται τὴν σήμερον ὑπὸ τῆς νέας φυσικῆς· ἦτο φιλελεύθερος, τοῦ ἐπρόσφεραν νὰ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέβαλε, προκρίνας μᾶλλον τὴν φιλοσοφικὴν ζωὴν καὶ σεμνότητα, παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας. Λέγεται, ὅτι αὐτοβελήτως ἔπεσεν εἰς τὴν Αἴτνην, ὄρος πυρίπνοον τῆς Σικελίας, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως θέαμα, ἢ ὅτι αἰφνιδίως συνέβη εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἡ ἀνάδοσις τῆς φλογὸς καὶ κατεκάη· καὶ οὕτως ἔγινεν ὁλοκαύτωμα τῆς φιλοσοφικῆς περιεργίας του. Ἐζη τὸ 444. Π. Χ.

ΕΜΠΕΔΌΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος, ἔγραψε περὶ φυσικῆς διδασκαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει καὶ ὁ Παραβάτης εἰς τὰ συγγράμματά του, καθὼς καὶ ὁ Ιεροφάντωρ Ιάμβλιχος.

ΕΝΑΡΈΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου. Απολδρ.

ΕΝΑΡΊΦΟΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολδρ.

ΕΝΔΙΟΣ, ἔφορος τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Αλκιβιάδου. Θουκ. 2) Ετερος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου. Παυσ.

ΕΝΘΊΝΩΨ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην, εἷς τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τῆς Βενετίας. Φοβούμενος τοὺς βαρβάρους, κατέφυγε μέ τινας ἄλλους καὶ κατῴκησεν εἰς βαλτώδη μέρη τοῦ Αδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἔκτισαν 24 ὁσπήτια, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν τὴν πόλιν τῆς Βενετίας. Τὸ ὁσπήτιον τοῦ Ενθίνωπος ἐκτίσθη πρῶτον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου αἰῶνος, μετέπειτα τὸ ἔκαμαν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ιακώβου.

ΕΝΙΆΤΙΟΣ Ιωάννης, μαθητὴς τοῦ Αγγέλου Δολιτσιάνου. Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον, περὶ Τούρκων ἀρχαιότητος, ἕνα ἐγκώμιον τοῦ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου, εἰς στίχους ἡρωϊκούς, καὶ ἄλλα ἕτερα συγγράμματα· ἀπέθανε τὸ 1583.

ΕΝΝΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κάλλιστος ποιητὴς καὶ ἄξιος στρατηγὸς Ρωμαῖος. Οὗτος συνέγραψε χρονικὰ τῶν Ρωμαίων εἰς διάφορα ποιήματα· ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Σαρδινίαν, εἰς τὸν Κάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐπροστάτησε νὰ διδαχθοῦν αἱ ὡραιότητες τῆς Ελληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Λατινικήν· ἐσάθη ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ὅστις ἐσύνθεσε στίχους ἡρωϊκούς· ὁ τρόπος τῆς συνθέσεώς του ἦτο τραχύς. Ο Βιργίλιος μετεχειρίζετο ἐνίοτε ἀπὸ τοὺς στίχους του, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦσαν μαργαρῖται τοῦ Εννίου. Ἐζη κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα. Π.Χ.

ΕΝΝΌΔΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταύϊον· ἦτον ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ ἐπιστολὰς, ἐκδ. εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1728. Ἐζη εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα. Μ.Χ.

ΕΝΝΟΜΟΣ, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ μέγας οἰωνοσκόπος. Ομ. Καὶ ἕτερος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ο δυσσέως. Ομ.

ΕΝΡΊΚΟΣ ὄγδοος, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Φραγγφόρτ, πόλιν τῆς Γερμανίας. Μετὰ δύω χρόνους ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅπου τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ σιδηροῦν στέφανον εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1311. ἐστεφανώθη πάλιν εἰς τὴν Ρώμην. Απέθανε μὲ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπρόσφερεν ἱερεύς τις κατολικὸς εἰς τὴν Τοσκάνην.

ΕΝΡΊΚΟΣ ὄγδοος, βασιλεὺς τῆς Αγγλίας. Εγινε διάδοχος τοῦ θρόνου, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων, ἀφῆκε τὴν διοίκησιν τοῦ θρόνου εἰς τὸν Καρδινάλιον Βολσέννη. Τὸ 1527. ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην, ἀπὸ τὴν Αραγονίαν ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ 1535. ἐνυμρεύθη κρυφίως τὴν Ανναν τοῦ Μπουλέν, ἀφοῦ ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του Αἰκατερίνην, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ὁ ἀνώτερος τῆς Αγγλικῆς ἐκκλησίας· μετὰ ταῦτα ἐφόνευσε καὶ ταύτην, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ιωάνναν Σεμπούρ, ἔπειτα τὴν Αἰκατερίνην Οβάρδα, ἥτις ἦτον ἡ πέμπτη. Τὸ δὲ 1542. διὰ προσταγῆς του τὴν ἀπεκεφάλισαν. Απέθανε τὸ 1547. ἀφοῦ ἠφάνισεν ὅλην τὴν Αγγλίαν.

ΕΝΡΙ̃ΚΟΣ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἔπειτα τῆς Γαλλίας. Οὗτος ἐφονεύθη ἀπὸ ἕναν Ιερέα κατόλικον, ὀναμαζόμενον Γιάκομον Κλημέντην, τὴν α΄. Αὐγούστου τὸ 1589. εἰς ἡλικίαν 36. χρόνων· δὲν ἀφῆκε κληρονόμον τοῦ θρόνου, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλές, ἥτις ἤρχησε νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τὸ 361.

ΕΝΡΙ̃ΚΟΣ ὁ Β΄. υἱὸς τοῦ Αλφόνσου τοῦ δεκάτου πρώτου, βασιλέως τῆς Καστέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς τὸ 1366. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέτρου τοῦ λεγομένου Ασπλάγχνου. Ητον ὡραῖος, ἄξιος, γενναῖος, σαθερὸς, συμπαθητικὸς, εὐαίσθητος, γλυκύς, εὐπροσήγορος, ἠγάπα τὴν πατρίδα του, οἱ ὑπήκοοι τὸν ἐλάτρευον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Απέθανε τὸ 1379. εἰς ἡλικίαν 46. χρόνων.

ΕΝΡΙ̃ΚΟΣ ὁ τρίτος, υἱὸς Ιωάννου τοῦ πρώτου, καὶ ἀνεψιὸς Ενρίκου τοῦ δευτέρου· ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1390. εἰς ἡλικίαν 11. χρόνων, καὶ ἀπέθανε τὸ 1406. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὡς πατὴρ, καὶ τοὺς ὠνόμαζεν οἰκογένειάν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι

περισσότερον φοβῆται τὴν κατάραν τῶν ὑπηκόων του, παρὰ τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν του.

ΕΝΡΪΚΟΣ, ὁ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, εἷς τῶν μεγαλητέρων μονάρχων· ἐγεννήθη τὸ 1553. ὁ πάτηρ του ὠνομάζετο Αντώνιος Μπορπόνος, καὶ ἡ μήτηρ του Ιωάννα τοῦ Αλβέρτ, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἦτο φρονιμώτατος, δίκαιος, γενναῖος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες τὸν ὀνομάζουν ἀκόμη τὴν σήμερον καλὸν βασιλέα. Εἰκοσιδύω συνωμοσίας ἀνεκάλυψε, καὶ ὅλας τὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐπροσπάθει νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ, μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ καλοκαγαθίαν του, ἀλλ' εἰς μάτην· διότι τὸν ἐφόνευσαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς συζύγου του. Τὴν ιδ'. Μαΐου 1610. εἰς ἡλικίαν 57. χρόνων.

ΕΝΡΪΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Προυσίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Φεδερίκου, μαθηματικὸς, καὶ καλὸς ὁδηγὸς τῶν στρατευμάτων. Απέθανεν εἰς τὸ Μπερλίνο. τὸ 1802.

ΕΝΡΪΚΟΣ Στῆφενς· οὗτος ἐτύπωσε πολλὰ χειρόγραφα Ελληνικὰ βιβλία. Απέθανε τὸ 1598.

ΕΝΤΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὅσις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν, εἰς τὴν Γέλαν πόλιν τῆς Σικελίας. Θουκ.

ΕΝΤΙΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας. Τὸ 1242. ἔγινεν αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Βολωνοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπιτηδὲς τὸν περιέφραξαν εἰς ἕνα πύργον. Ο Αὐτοκράτωρ Φεδερίκος ὁ δεύτερος πατὴρ του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, μόλον ὅτι ἐπροσφερε οἱανδήτινα ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ· ἐκεῖ ἀπέρασε 30. χρόνους, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΕΝΩΧ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 622. καὶ 3362. Π.Χ. Οὗτος ἦτο πέμπτος ἀπὸ Αδὰμ, καὶ υἱὸς τοῦ Ιάρεδ, εὐχαριστήσας δὲ τὸν Θεὸν, μετέβη ἡ προφητεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος Ιάκωβος μνείαν ποιεῖται· ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ἀποδωσωσι καὶ εἰς αὐτὸν, σχεδὸν εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἓν βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου Ιουστῖνος ὁ μάρτυς, καὶ ὁ Τερτουλλιανὸς, ἀναφέρουσι, τῶν ὁποίων τὰς περικοπὰς ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Ιακησὸν, συνάξαντες ἐξέδωκαν. Σώζονται καὶ ἕτερα τινὰ ψευδῶς αὐτῷ ἀποδιδόμενα, παρὰ τῷ συγγέλλῳ Γεωργίῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συλλέξας μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Εὐσεβίου ἐξέδωκε.

ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ, Ελλην Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Καὶ ἕτερος ἐκ Καρίας, ὅσις ἦτο πρότερον δοῦλος εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἠδυνήθη νὰ φύσῃ εἰς τὸν βαθμὸν Αθηναίου πολίτου. Αρις.

ΕΞΗΚΕΣΤΟΣ, Συρακούσιος, Θουκ. Καὶ ἕτερος Ιατρὸς ἀλλογενὴς, εἰς τὰς Αθήνας.

ΕΟΥΛΕΡΙΟΣ, Λεονάρδος, περίφημος μαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Σβεκίαν, ἀπέθανεν εἰς Πετρούπολιν τὸ 1783. Αφῆκε διάφορα συγγράμματα, περὶ Αλγεβρης, περὶ τῆς φύσεως καὶ ἰδιότητος τοῦ πυρὸς, καὶ διάφορα συγγράμματα μαθηματικὰ· ἔτι ἐξέδωκεν ἓν ὑπόμνημα περὶ παλιρροιῶν, περὶ τῆς θεωρίας τῆς Σελήνης. Ητον ἄνθρωπος ἐνάρετος, καὶ σοφὸς, καλὸς πολίτης, καλὸς φίλος, καλὸς πατὴρ, καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας, καὶ τολμηρὸς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

ΕΠΑΛΤΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Αυκιέων, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Εφονεύθη ἀπὸ τὸν Πάτροκλον. Ομ. Ιλ.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ἔνδοξος Θηβαῖος· ἐζάθη μέγας στρατηγὸς, καὶ φιλόσοφος Πυθαγορικός. Οταν οἱ Θηβαῖοι ἠθέλησαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς Ηλιεῖς εἰς τὴν Πελοπόνησον, ὁ Επαμινώνδας ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σπάρτην· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε, καὶ ἐκινήθη ἐναντίον τῆς Μαντινείας τὸ 363. Π.Χ. εἰς τὴν ὁποίαν μάχην ἐπληγώθη θανατηφόρως, καὶ ἔμεινε τὸ δέλος εἰς τὸ σῶθός του· οἱ Ιατροὶ τὸν εἶπον ὅτι ἂν εὐγάλῃ τὸ δέλος, ἀμέσως ἀποθνήσκει, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν μάχην, ἕως ὅτου ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ Θηβαῖοι· τότε μεγαλοφώνως εἶπεν, "ἐγὼ ἀρκετὰ ἔζησα εἰς τὸν κόσμον, διότι ἀποθνήσκω νικητής·" λέγων τούτους τοὺς λόγους, ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸ εὐγάλουν, καὶ παρευθὺς ἔμεινε νεκρὸς, μὲ ἀνέκφραστον λύπην τῆς πατρίδος του.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Χαιρωνεὺς, γραμματικὸς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε περὶ γραμματικῆς, καὶ ἐξήγησιν εἰς Ομηρον καὶ Πίνδαρον.

ΕΠΕΙΟΣ Αδδᾶς, ἔνδοξος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του, καὶ διὰ τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1776. διὰ τοὺς ἀλλάλους καὶ κωφοὺς, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μὲ σχήματα μεθοδικὰ, καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

ΕΠΕΙΓΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αγακλέους, Μυρμηδὼν τὸ γένος, ὅσις πράξας τινὰ φόνον, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΕΙΓΕΝΗΣ, κωμικὸς ἀρχαιότατος. Συνέγραψε δράματα, Ηρωΐνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα.

ΕΠΙΖΗΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅσις ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην· Ηρόδ.

ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ, Κυρηναῖος, ὅσις ἐβοήθησε τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Αθηναίους. Δημ.

ΕΠΙΚΛΗΣ, Λύκιος, ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰς Αθήνας, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους. Οὗτος ὁ ἔνδοξος φιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι, ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ὄχι καθὼς τὸν ἐσυκοφάντουν τινὲς ἐχθροί του, εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἀλλ' εἰς τὴν ἡδονὴν, ἥτις εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἑνωμένη μὲ τὴν σωφροσύνην. Απέθανε τὸ 272. Π.Χ. Ορα περὶ τῶν συγγραμμάτων του, Διογένην τὸν Λαέρτιον, εἰς τὸν βίον του.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ, ὁ Αμβρακιώτης. Ητο ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου μᾶς σώζονται ἀρκετὰ τεμμάχια, ἐκδ. εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ελλ. Τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, τοῦ Γροτίου. Ἔζη περὶ τὰ 370. Π.Χ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Ιεράπολιν τῆς Φρυγίας· ἐγεννήθη περὶ τὰ 94. Μ. Χ. ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, καὶ κατέντησεν αἰχμάλωτος εἰς τὸν Επαφρόδιτην Ταμεῖ αν τοῦ Νέρωνος· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε προειπεῖ, ὅτι θέλει τοῦ συντρίψει τὸν μηρόν του, μετὰ τὴν σύντριψιν τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὅθεν εὐθὺς ἐπροσκολλήθη εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Ἔζη μὲ ἔνδειαν μεγάλην, ἑκατοικοῦσεν εἰς κα-

λύθην. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δομετιανοῦ ἔπρεπε ν᾽ ἄφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ρώμην, καθὼς καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικόπολιν. Ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, ἔκαμε τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ μαθητής του Ἀρριανὸς ἔγραψε. Φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ ἀπέκτησε τὴν εὐνοιάν του· Ὁ χρόνος τῆς τελευτῆς του δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸς· μερικοὶ ὅμως θέλουσιν ὅτι, ἔφθασεν ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν δύω Αντωνίνων. Ὁ Σοὐΐδας ἀναφέρει ὅτι συνέγραψε πολλὰ· ἀλλ᾽ ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀπίθανος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ μᾶς σώζεται, συνεγράφη ἀπὸ τὸν Ἀρριανὸν μαθητήν του τὸ 1528. Σώζονται καί τινα ἀποφθέγματα, καὶ ἀποσπάσματα.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, περίφημος Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου. Ηρόδ.

ΕΠΙΚΥΔΗΣ, Συρακούσσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Αννίβου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ιπποκράτους πρέσβυν, πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσσῶν Ιερώνυμον, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τῶν Ρωμαίων.

ΕΠΙΚΥΔΙΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φαισίου, καὶ τῆς Βλαίσης, ἀπὸ τὴν Κρήτην, περίφημος ποιητής. Συνέγραψε Θεογονίαν τῆς Κρήτης, εἰς πέντε χιλιάδας στίχους. Αργοναυτικὰ, εἰς ἓξ χιλιάδας πεντακοσίους στίχους. κ.τ.λ. Ὁ Απόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν του Α΄. ἀναφέρει στίχον ἴσως τοῦ Επιμενίδους, " Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ,, Ἔζη τὸ 596. Π.Χ.

ΕΠΙΝΙΚΟΣ, κωμικὸς ἀρχαῖος· συνέγραψε δράματα.

ΕΠΙΠΟΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ελλήνων εἰς τὴν Τρῳάδα· ἀλλ᾽ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους, ἐλιθοβολήθη. Πτολ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφίτου καὶ τῆς Ιππολύτης, ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, μὲ 40 πλοῖα, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων.

ΕΠΙΣΤΩΡ, περίφημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν μάχην.

ΕΠΙΤΑΔΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας. Θουκ.

ΕΠΙΤΕΛΙΔΑΣ, ἡγεμὼν τῶν Σπρατιατῶν ἐν Τορώνῃ. Θουκ.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, Ιουδαῖος τὸ γένος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ιωάννου μαθητοῦ του, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην, πλησίον τῆς Ελευθερουπόλεως τῆς Παλαιστίνης· εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διέτριψε καὶ ἀρκετὸν καιρόν. Ο Ιερώνυμος τὸν ὀνομάζει πεντάγλωσσον, διότι ἐγνώριζε πέντε διαλέκτους· Εβραϊκὴν, Συριακὴν, Αἰγυπτιακὴν, Ελληνικὴν καὶ Λατινικήν. Επιστρέψας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν πατρίδα του, μετήρχετο τὸν μοναδικὸν βίον, κτίσας ἓν μοναστήριον ἴδιον. Περὶ τὰ 368. ἐκλέχθη ἐπίσκοπος τῆς Κύπρου. Τὸ 382. ἐπροσκαλέσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Παυλίνου εἰς τὴν Αντιόχειαν· ἐσύναξε μίαν σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τὸ 401. κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ωριγένους, καὶ διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ συνόδου, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον· εἰς τὴν ἐπιστροφήν ἀσθενήσας καθ᾽ ὁδὸν, ἀπέθανε τὸ 403. ζήσας σχεδὸν ἑκατὸ χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται· ὁ Αγκυρωτός. Σύνταγμα κατὰ τῶν Αἱρέσεων Παύλου· Επιτομὴ τῶν δύω προειρημένων βιβλίων, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Επιστολὴ πρὸς τὸν Ιεροσολύμων Ιωάννην. Περὶ τῶν 12. λίθων· Υπόμνημα εἰς τὸ Ασμα τῶν ἁσμάτων· Τεμμάχια ἐπιτομῆς τοῦ ἁγίου Ιωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· Αποφθέγματα 17. περὶ Προφητῶν ὁμιλίαι 8. ἐξεδόθησαν ἐν Βατιλείᾳ τὸ 1544.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ, Κῶος, 370. Π.Χ. Ανετράφη εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἀπέρασε καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του· διὸ καί τινες τὸν ὀνομάζουν Σικελόν. Ητο Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, καὶ κωμικὸς ἄριστος· συνέγραψε πεντήκοντα κωμῳδίας. Διέτριβε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τῷ τυράννῳ Ιέρωνι τῷ Πρεσβυτέρῳ, καὶ ἐπειδή ποτε ἐπέπληξε τὴν γυναῖκά του μὲ αὐχηρότητα, ἐδιάσθη ν᾽ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τινές, τὴν ἐφεύρεσιν τῶν δύω Ελληνικῶν στοιχείων, τοῦ Θ. καὶ τοῦ Χ. Ἔζησεν ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν του μόνον τὰ ὀνόματα σώζονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὀλίγα τινὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα συλλεχθέντα, ἐξεδόθησαν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ποίησιν τοῦ Ερρίκου Στεφάνου.

ΕΠΥΑΞΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συενέσιος, ἥτις ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Νεωτέρου Κύρου, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αρταξέρξου. Ξενοφ.

ΕΡΑΣΙΝΙΔΗΣ, στρατηγὸς Αθηναῖος· κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψεν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ.

ΕΡΑΣΙΞΕΝΟΣ· περιβόητος οἰνοπότης. Αἰλ.

ΕΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ιουλιάδα, πόλιν τῆς νήσου Κέω, περίφημος Ιατρός. Εκαμε νέας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Ανατομίαν· ἦτο διόλου ἐναντίος τῆς φλεβοτομίας, καθὼς καὶ τῶν καθαρτικῶν· ἐδιώριζε, δίαιταν, κλυστήρια, ἐμετικὰ, χλυαρὰ λουτρὰ, καὶ τὴν σωματικὴν γύμνασιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του δὲν ἀπεσώθη κἀνέν. Ητο καὶ ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας κλάσεως τῶν Ιατρῶν τῆς Αλεξανδρείας.

ΕΡΑΣΜΙΟΣ Δεσιδέριος, ὁ πλέον σοφὸς ἀνὴρ τοῦ αἰῶνός του. Εγεννήθη εἰς τὸ Ροτερδὰμ, πόλιν τῆς Ολλανδίας· Συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζεται μόνον τὸ περὶ Μανίας ἐγκώμιον. Απέθανε τὸ 1456. Μ.Χ.

ΕΡΑΤΟΚΛΕΙΔΗΣ, πατὴρ τοῦ Φαλίου Κερκυρέως, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. Θουκ.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, ἔνδοξος γεωμέτρης, ποιητὴς, καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. Εκαμε μίαν συλλογὴν συστηματικὴν καὶ κριτικὴν, ὅλων τῶν Γεωγραφικῶν γνώσεων, ἐπιγράφων αὐτὴν, Γεωγραφικὸν μέσον, περιέχουσαν μίαν μαθηματικὴν Γεωγραφίαν, θεμελι-

ωμένην εἰς θεωρίας, καὶ μίαν ἄλλην Ι-
στορικὴν Γεωγραφίαν. Ο Στράβων ἔχει ἐξ
αὐτῆς μερικὰ λείψανα· Οὗτος ἐξάθη βι-
βλιοθηκάριος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐπὶ
Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πρῶτος ὅσ-
τις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦκ αταμετρᾶν
τὸ ὁλικὸν σῶμα τοῦ μήκους τῆς γῆς,
διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Κοσμογρά-
φος. Απέθανε τὸ 194. Π.Χ. εἰς ἡλικί-
αν 81. χρόνων.

ΕΡΓΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλήμενος καὶ
τῆς Βουζύγης, βασιλεὺς τοῦ Ορχομενοῦ,
ὅσις ἦλθεν κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ νὰ ἐκ-
δικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ
πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἐβία-
σε νὰ πληρώνουν ἐτησίως εἰς τοὺς Ορ-
χομενίους, ἕνα φόρον ἑκατὸ βοῶν, ἕως οὗ
ὁ Ηρακλῆς τοὺς ἠλευθέρωσε.

ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἀ-
πὸ τὴν Σικελίαν, νικητὴς εἰς τοὺς Ο-
λυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΓΟΦΙΛΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Αθή-
ναις. Δημοσθ.

ΕΡΕΥΘΑΛΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Αρκαδί-
ας, υἱὸς τοῦ Ιππομέδοντος, ὅσις ἐπολέ-
μησε κατὰ τῶν Πυλίων, καὶ ἐφονεύθη
ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

ΕΡΕΧΘΕΙΣ, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βα-
σιλεὺς τῆς Αττικῆς. Εἶχε τρεῖς υἱοὺς,
Κέκροπα, Πάνδωρον, καὶ Μετίωνα, καὶ
τέσσαρας θυγατέρας. Εχων πόλεμον μὲ
τοὺς Ελευσινίους, ὁ χρησμὸς εἶπεν ὅτι
θέλει νικήσῃ, ἐὰν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυ-
γατέρων του, καὶ οὗτος ἐθυσίασε τὴν Χθο-
νίαν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀδελφαὶ ἰδοῦσαι τοῦ-
το, αὐτοχειρίσθησαν, διότι εἶχον συμ-
φωνίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὅλαι συγχρόνως.
Ἔζη τὸ. 1235. Π. Χ.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ, Κορίνθιος, νικητὴς εἰς
τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ.

ΕΡΙΤΙΟΣ Παῦλος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν.
Οὗτος ἐξάθη μὲ μεγάλην γενναιότητα,
εἰς τὴν μάχην τῆς Εὐρίπου κατὰ τῶν
Τουρκῶν, τέλος ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ
μὲ συνθήκας. Ο Σουλτὰν Μωάμεθ ὁ Β'.
ὑπεσχέθη νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν κεφαλήν,
καὶ ἀφοῦ παρεδόθη, εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ
σχίσωσι τὸ σῶμά του μὲ ἕνα πριόνιον,
χωρὶς νὰ πειραχθῇ ἡ κεφαλή του, προσ-
θέτων ὅτι, εἰς τὰς ἀναμεταξύ των συν-
θήκας δὲν ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὴν ζω-
ήν, ἀλλὰ τὴν κεφαλήν του. Τοῦτο συνέ-
βη τὸ 1469. Μ.Χ.

ΕΠΦΟΣ, κωμικὸς. Συνέγραψε δρά-
ματα ἐπιγραφόμενα, Αἴολος, Πελτασ-
τὴς, καὶ Μελίβοια.

ΕΡΙΦΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ, ἀ-
δελφοῦ τοῦ Αδράστου, τὴν ὁποίαν ἐνυμ-
φεύθη ὁ Μάντις Αμφιάραος, υἱὸς τοῦ Οἰ-
οκλέους. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν αὐτὴν Μι-
σητὴν, διότι ἐπώλησε τρόπον τινὰ τὸν
ἄνδρα της, καὶ ἔλαβε χρήματα. Αὕτη
ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱὸν της Αλκμαίωνα,
διὰ προσταγῆς τοῦ ἀνδρός της.

ΕΥΡΙΩΠΗ, γυνὴ τοῦ Οἰλέως, βασι-
λέως τῶν Λοκρῶν, καὶ μήτηρ Αἴαντος
τοῦ Οἰλέως. Ομ. Ιλ. Ν. 697.

ΕΡΚΙΛΛΑΣ Αλφόνσος, κάλλιστος ποι-
ητὴς Ισπανός. Συνέγραψε διάφορα ποι-
ήματα .Απέθανε τὸ 1780. Μ.Χ.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, Αμεριπολίτης, φιλό-
σοφος, μαθητὴς τοῦ Περσαίου. Συνέγρα-
ψε διαλόγους, Μισοκύων, περὶ Σοφισίας,
πρὸς τοὺς Ακαδημαικούς.

ΕΡΜΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τήμνου, Θη
βαῖος, ὁ ἐπωνμασθεὶς Καρίων. Συνέγραψε

μελέτας ῥητορικῆς βιβλία 6. περὶ φράσ-
εων, περὶ σχημάτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΕΡΜΕΙΑΣ, Ζ. Σωζόμενος.

ΕΡΜΕΙΑΣ, ἐκκλησιαστικὸς συγγρα-
φεὺς, εἶναι μεταξὺ τῶν ὁμονύμων του ὁ
ἀγνώριστος, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρομεν οὐδὲν,
περὶ τῆς ζωῆς καὶ κατασάσεως του. Ο σύλ-
λογος τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων,
τάττουσιν αὐτὸν εἰς τὸν Γ'. αἰῶνα, καὶ
ἄλλοι εἰς τὸν Ε'. καὶ ς'. καὶ θέλουσιν,
ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς ἱσορίας· ὁ δὲ Κάνε λέγει, ὅτι
ἔζη εἰς τοὺς χρόνους, ὅτε ὑπῆρχεν ἀ-
κόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθα-
νώτατον, ὅτι ἔζη εἰς τὸ τέλος τοῦ Β'.
αἰῶνος. Σώζεται τούτου ἓν σύγγραμμα,
Μυκτιρισμὸς τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἐ-
πιγραφόμενον, ἐν ᾧ περιπαίζει τὰς γνώ-
μας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων,
τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ. Τὰ συμπεράσ-
ματά του εἶναι ὅλως σοφιστικὰ· ἐξεδό-
θησαν ἐν Βασιλεία τὸ 1553. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΕΡΜΗΣ ὁ Τρισμέγιστος, ὅσις κατὰ
τοὺς Αἰγυπτίους ὀνομάζεται Θὼθ, ἢ Τά-
αυτος. Εχρημάτισε πατὴρ τῆς Αἰγυπτι-
ακῆς μαθήσεως. φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄ-
νμα τούτου πολλὰ πρόσωπα. Οὗτος
λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μεσραΐμ,
ὅσις καὶ πρῶτος κατῴκησεν εἰς Αἴγυ-
πτον, καὶ νομίζεται ὡς ἐφευρετὴς τῆς Ι-
ατρικῆς, τῶν γραμμάτων, καὶ συγγρα-
φεὺς τῆς ἱσορίας τῶν Θεῶν, καὶ ἡμι-
θέων τῆς Αἰγύπτου, καὶ Φοινίκης. Ο δὲ
Κικέρων ἐπαριθμεῖ πέντε Ερμεῖς, ἐξ ὧν
οἱ τρεῖς, ἦσαν Ελληνες. ὁ Β'. Ερμῆς
ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Οσίριδος εἰς τὴν
Αἴγυπτον, ὅσις καὶ ἐχρημάτισε πρῶτος
σύμβουλος, καὶ μυς κὸς γραμματεὺς τού-
του τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἡ Αἴγυ-
πτος ἐτίμα, ὡς ἀρχηγέτην τῆς μαθή-
σεώς της· συνέγραψε τοὺς νόμους, δι' ὧν
ὁ Οσιρις ἐδιοικοῦσε τὸ βασίλειόν του· ἐ-
θέσπισε τὴν ἐξωτερικὴν θεολατρείαν, καὶ
τὰς περὶ τῶν θυσιῶν τάξεις· ἔκαμε τὰς
πρώτας παρατηρήσεις περὶ τὰ οὐράνια
σώματα, καὶ εὗρεν ὅτι ὁ ἐνιαυτὸς συνί-
σαται ἀπὸ 365. ἡμέρας, καὶ ἔθεσε τὴν
ἀρχὴν τοῦ χρόνου εἰς τὴν φθινοπωρινὴν
Ισημερίαν· διὸ καὶ αὕτη ἡ τοῦ ἐνιαυτοῦ
ἐφεύρεσις, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπω-
νυμίαν, τὸ Τρισμέγιστος· ὥστε καὶ ὅλοι
οἱ πεπαιδευμένοι Αἰγύπτιοι, προσέφερον
πρὸς αὐτὸν σέβας, καὶ ἐπέγραφον τὰ
βιβλίατων εἰς τὸ ὄνομά του. Αὕτη ἡ τε-
λευταία περίσασις μᾶς κάμει νὰ κατα-
λάβωμεν περὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν
βιβλίων τοῦ Ερμοῦ, περὶ ὧν λέγει ὁ Ιάμ-
βλυχος, καὶ ὁ Μανέθων, ὅτι μερικὰ ἐξ
αὐτῶν ἦσαν τοῦ Ερμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ
τῶν Αἰγυπτίων Ιερέων. Τινὲς δὲ ἰσχυ-
ρίζονται, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι συγ-
γράμματα τινὸς Εβραίου, καὶ ἄλλοι Πλα-
τωνικοῦ τινος Χριστιανοῦ τοῦ δευτέρου αἰ-
ῶνος. Τὰ σωζόμενα δὲ καὶ ψευδεπίγρα-
φα εἶναι. α'. Ποιμάνδρης, λόγος πραγ-
ματευόμενος περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄν-
των, καὶ κτίσεως κόσμου. Β'. Ασκλη-
ποιὸς, ἤτοι διάλογοι περὶ Θεοῦ, ἀνθρώ-
πων, καὶ κόσμου· ἐπιγράφεται δὲ οὗτος
ὁ διάλογος καὶ μὲ ἑτέραν ἐπιγραφήν, Λόγ-
ος Τέλειος. Καὶ σώζεται ἡ ἐκ τοῦ Ελ-
ληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν μετάφρασις.
Γ'. Ιατρομαθηματικά. Δ'. περὶ χρονι-
κῆς φυσικῆς περιόδου βιβλία 2. τὰ ὁποῖα
φαίνεται ὅτι Αραβισὶ κατ' ἀρχὰς συνε-
γράφησαν. Ε'. Αφορισμοί. ς'. πραγμα-

τεία περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λεγομένου λίθου κεφάλαια ἓξ· καὶ ἔτι μυσήρια μυσηρίων, Πίναξ Σμαράγδινος, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν, τὰ μὲν ἐν Παρισίοις, τὰ δὲ ἀλλαχοῦ· ἔζη τὸ 1500. Π.Χ.

ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΞ, ἔνδοξος ποιητὴς, συνέγραψε τρία βιβλία Ἐλεγειακὰ, μὲ ἐπιγραφὴν Λεόντια, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης του. ὁ Αθήναιος μᾶς διέσωσεν ἓν ἀποσπασμάτιον τούτων. Ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

ΕΡΜΙΝΟΣ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος, καὶ διδάσκαλος Αλεξάνδρου τοῦ Αφροδισέως. Φαβρ.

ΕΡΜΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ελένης, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρωτοῦ νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πάριν εἰς τὴν Τρῳάδα· ὕστερον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ορέστης, υἱὸς τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Οδ.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ, κωμικὸς Αθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ· φαίνονται τούτου δράματα 40.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιππονίκου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίππου, Ταρσεὺς, ἐφημίζετο εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, ἐνῷ ἔτο σχεδὸν 15. χρόνων, τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμὸν μέγαν ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Αντωνῖνος, μετὰ δύω χρόνους ἤρχησε νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγράμματα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοσὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε διόλου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ερθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἁπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπεριπαίχθη ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Αντιόχου, ὅστις τὸν ἐμήνυσεν ὅτι ἦτον ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του, καὶ εὗρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία 5. ἐξ ὧν τὰ 4. σώζονται. Α'. τέχνη ῥητορικὴ διαιρετικὴ περὶ φάσεων. Β'. περὶ εὑρέσεως βιβλία 4. Γ'. περὶ ἰδεῶν βιβλία 2. Δ'. περὶ μεθόδου δεινότητος· ἐξεδόθη τὸ περὶ τέχνης ῥητορικῆς ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1508. καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Ἔζη τὸ 160. Π. Χ.

ΕΡΜΟΔΩΡΟΣ, Επικούριος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκεραυνώθη. Λουκ.

ΕΡΜΟΚΛΗΣ, εἰκονογλύπτης Ρόδιος.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ερμωνος στρατηγὸς Συρακούσσιος, εἰς τὴν μάχην τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἕτερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους

ΕΡΜΟΛΑΟΣ, γραμματικὸς, Κωνσταντινουπολίτης· συνέγραψεν ἐπιτομὴν τῶν ἐθνικῶν τοῦ Στεφάνου γραμματικοῦ.

ΕΡΜΟΛΥΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευθύνου, Αθηναῖος, Παγκρατιαστὴς, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρείας. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου. Ηρόδ.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, φιλόσοφος Κλαζομένιος, τῆς Ιωνικῆς σχολῆς. Λέγουν ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμάτου, καὶ ὕστερον πάλιν νὰ ἐπανέρχηται εἰς αὐτό· ἐνῷ δέ ποτε τὸ ἀφῆκεν, οἱ ἐχθροί του τὸ ἔλαβαν παρὰ τῆς γυναικός του, καὶ τὸ κατέκαυσαν.

ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μιλησίων, ὅταν ἀπεσάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ιώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου. Ηρόδτ.

ΕΡΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Ερμοκράτους, στρατηγοῦ τῶν Συρακουσσίων. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ὀν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΡΜΩΝ, Μεγαρεὺς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα, στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΕΡΥΑΛΟΣ, περίφημος Τρῳαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ελλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ασίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Περσέως, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὴν Ερυθρὰν Θάλασσαν, ἐξ οὗ ἔλαβεν ὁ κόλπος οὗτος τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

ΕΡΥΘΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεύκονος, καὶ ἔκγονος τοῦ Αθήμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ερυθραί. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρκάδος, καὶ πατὴρ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Αρκαδίας Ερύμανθος. Παυσ.

ΕΡΥΜΑΣ, περίφημος Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ιδομενέως. Ομ. Ιλ. Ετερος Τρῳαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ. Ιλ.

ΕΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ακουμενοῦ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του.

ΕΡΥΞΩ, γυνὴ Αρκεσιλάου, τοῦ Β' βασιλέως τῆς Κρήτης. Ηρόδ. 160.

ΕΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Μηχανικοῦ Κτησιβίου, ὅστις ἤκμασεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πτολεμαίων, Φιλαδέλφου, καὶ Εὐεργέτου· οὗτος ἐσάθη ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Επικούρου. Τούτου μᾶς σώζονται τὰ ἑξῆς συγγράμματα. Α'. χωριβολίσρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β'. Βελοποιητικά. Γ'. Πνευματικά. Δ'. Περὶ αὐτοματοποιητικῶν βιβλία δύω. Ταῦτα ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ μέρος, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, τό 1673. Μ. Χ.

ΕΡΩΝ ὁτρίτος, χριστιανὸς καὶ μαθηματικὸς ἄριστος· ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος ἐπαρατήρησεν, ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου μέχρι τῶν ἡμερῶν του ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς κάθε τέσσαρας χρόνους. Τὰ συγγράμματά του εἶναι, Α'. περὶ Πολιορκιῶν, ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. Β'. περὶ Λέξεων Γεωμετρικῶν. Γ'. ἐκλογαὶ περὶ μέτρων, Δ'. περὶ πολεμικῶν μηχανῶν. Ε'. Γεωδαισία. Η Λατινικὴ μετάφρασις ἐξεδόθη τὸ 1572. καὶ τἄλλα εἰς ἄλους τόπους καὶ πόλεις.

ΕΡΩΣΤΡΑΤΟΣ, ἀπὸ τὴν Εφεσον· οὗτος διὰ νὰ ἀπαθανατήσῃ τὸνομά του, ἔκαυσε τὸν περίφημον ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον τὸ 356. Π. Χ. οἱ Ελληνες ἔκαμαν νόμον νὰ μὴν ἀναφέρῃ τις τὸ ὄνομά του

ΕΡΩΤΙΑΝΟΣ, γραμματικὸς, ἔζη τὸ

70. Μ. Χ. Συνέγραψε συναγωγὴν τῶν παρὰ Ἱπποκράτους λέξεων, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1780.

ΕΣΔΡΑΣ, υἱὸς Σραΐα τοῦ Αρχιερέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐφόνευσεν· τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὡς δεύτερος Μωϋσῆς· ἔζη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ὑπῆγεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπέστρεψεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος μετὰ τῶν ὁμογενῶν του, ὡς ἀρχηγὸς· ἐλευθερωθέντες δὲ ἐκ ταύτης τῆς αἰχμαλωσίας, ἐκανόνισε τά τῆς θρησκείας του, ὡς εἰδήμων τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι μετέβαλε καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, καὶ ἀντὶ τὰ τῶν Σαμαϊτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε ἐν χρήσει, εἰσέφερε τὰ Ἑβραϊκά. Λέγουσιν ὅτι ἀπέθανε γηραιότατος εἰς τὴν Περσίαν. ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρεται παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν, ὡσαύτως καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Νεεμίου. Σώζονται ἔτι ἄλλα δύω βιβλία εἰς ἐπιγραφήν του, ἀλλὰ νομίζονται νόθα· συνεγράφησαν τὸ μὲν Ἑλληνιστὶ, τὸ δὲ Λατινιστὶ, προσέτι καὶ τὰ δύω βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύω τῶν Παραλειπομένων.

ΕΣΘΗΡ· περὶ αὐτῆς εἶναι γνῶμαι διάφοροι, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ βιβλίον τὸ ἐπιγραφόμενον εἰς ὄνομά της, εἶναι σύγγραμμα Ιουδαίου τινὸς ἐκ τοῦ Συνεδρίου· ἄλλοι τοῦ Εσδρα, ἄλλοι τοῦ Μαρδοχαίου, τὸν ὁποῖον συνεβοήθει καὶ ἡ Εσθὴρ εἰς τὴν συγγραφήν· συναριθμεῖται μόλον τοῦτο ἐν τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις, ἐξαιρουμένων τῶν ἑξ ἐσχάτων κεφαλαίων τῆς προσθήκης, τὰ ὁποῖα σώζονται Ελληνιστὶ, καὶ Λατινιστὶ, ἐν οἷς ἀναφέρεται περί τε Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας, καθότι αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἐξελέγχονται νεώτερα.

ΕΣΤΗΣ, Ιππόλυτος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου· ἐσάθη καὶ διοικητὴς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ ἀδελφοῦ του Ιουλίου κατὰ τῶν Βενετῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσεν 60. σημαίας· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ἦτο καὶ καλὸς μαθηματικός· οὗτος κατεδικάσθη, διότι ἐτύφλωσε τὸν ἀδελφόν του Ιούλιον, διότι τὸν ἠγάπα μία ἐρωμένη του. Απέθανε τὸ 1520. Μ. Χ.

ΕΣΤΙΟΔΩΡΟΣ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΤΕΑΡΧΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης, καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων, Ηρόδ. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ βασιλέως οἱ Κρῆτες ἐσύσησαν Δημοκρατίαν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ καὶ Πολυνείκης ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι· οὗτοι μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ πατρός των, ἐσυμφώνησαν μεταξύ των νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀπὸ ἕνα χρόνον· βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυνείκης, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου· ἀλλ' ὁ Ετεοκλῆς παραλαβὼν αὐτὴν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ὥστε βλέπων ὁ Πολυνείκης τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ ἀδυνατῶν εἰς ἐκδίκησιν ἄλλως, κατέφυγεν εἰς τὸ Αργος, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Αδραστον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρόν του εἰς τὴν θυγατέρα του Αργείαν. Ἐκίνησαν δὲ οὗτοι πόλεμον ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἡγεμόνας κατὰ τοῦ Ετεοκλέους, ἀλλ' ἐνικήθησαν. Τέλος ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Λαοδάμας υἱὸς τοῦ Ετεοκλέους.

ΕΤΕΟΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιφιος ἀπὸ τὸ Αργος, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ηρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου. Απολδρ.

ΕΤΕΟΝΙΚΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ὑποστρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, ὕστερον δὲ ἐσάλπιστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ.

ΕΤΕΩΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, περίφημος Σπαρτιάτης, μυσικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ομ. Οδ.

ΕΤΕΩΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ελέωνος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Ετεωνὸν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Εὐσάθ.

ΕΤΙΟΣ, διοικητὴς τῆς Γαλλίας· ἐσάλπιστὴς ἀνδρεῖος διοικητὴς τοῦ αἰῶνός του, ἐνίκησε τὸν Θεοδώρητον καὶ τοὺς Ιταλούς. Ο Αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς ἀπὸ τὸν φθόνον του τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος, προφασιζόμενος, ὅτι ἀφῆκε τοὺς Οὔγγρους καὶ ἔφυγον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ περίφημος κιθαρισὴς ἐκ Ταράντου.

ΕΥΑΓΟΡΑΣ, Λίνδιος ἱστορικός. συνέγραψε περὶ Ρητορικῆς βιβλία 5. καὶ ἱστορίαν περὶ τῆς βασιλείας τῶν Αἰγυπίων· ἔγραψε προσέτι καὶ βίους πολλῶν ἀνδρῶν.

ΕΥΑΓΡΙΟΣ, ὁ ἐκ τῆς Επιφανείας τῆς Κοίλης Συρίας· ἐγεννήθη κατὰ τὸν Βαλέσιον τὸ 536. καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ 594. Οὗτους ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν γλῶσσάν του, ἐδόθη εἰς τὴν Νομικὴν, καὶ ἔγινε περίφημος νομικὸς· μετήρχετο δὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Αντιόχειαν, ὅπου καὶ συκοφαντηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ· ἐκεῖ εὗρεν ὑπερασπιστὴν τὸν Πατριάρχην Γρηγάριον, περὶ τὸ ἔτος 589· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν οὗτος διατρίβων εἰς Κωνσαντινούπολιν, ἔγραψε πολλὰ δι' ἐπιστολῶν, καὶ λόγων, ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου τούτου. Ετιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμείου· συνέγραψε καὶ ἕτερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Θεοδοσίου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὡσαύτως μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου· ταῦτα δὲ ἀμφότερα ἐχάθησαν. Σώζεται δὲ μόνον ἡ εἰς ἓξ βιβλία ἱστορία του, ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, τὴν ὁποίαν ἐτελείωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἤ τὸ 594. Μ.Χ.

ΕΥΑΘΛΟΣ, Αθηναῖος, ἀνάξιος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. Αριστοφ. Καὶ ἕτερος ἀθλητὴς Αθηναῖος. Πλάτ.

ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαιμόνιος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ηρόδ.

ΕΥΑΛΑΣ, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ. Θουκ.

ΕΥΑΛΚΗΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Αγησιλάου, βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ξενοφ,

ΕΥΑΛΚΙΔΗΣ, Ερετριεύς, στρατηγὸς ἐν Εφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ιώνων. ὑγῖν.

ΕΥΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τῆς Καρμέντης· οὗτος ἔφερε τὰ γράμματα καὶ τας τέχνας εἰς τὴν Ιταλίαν, ἀπὸ τὴν Ελλάδα

τὸ 922. Π. Χ.

ΕΥΑΡΕΤΗ, θυγάτηρ τοῦ Ακρισίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ιπποδάμειαν. Υγῖν.

ΕΥΑΡΧΟΣ, Χαλκιδεύς, ὅστις ἔφερεν Ελληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. Ετερος τύραννος ἐν Ακαρνανίᾳ. Θουκ.

ΕΥΒΟΥΛΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρά της Δήμαρχον. Απολδρ.

ΕΥΒΟΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ Λεὼ ἐν Αθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατήρ της, μὲ τὰς λοιπὰς δύω ἀδελφὰς Πραξιθέαν καὶ Θεόπην, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Αθηνῶν· διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Αθηναίων μὲ θείας τιμὰς, καὶ ἀνήγειραν ἴδιον δὲ αὐτὰς ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον. Σουΐδ.

ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ ὁ Μιλήσιος, ἐν Πελοποννήσῳ, διάδοχος τοῦ Εὐκλείδου. Οὗτος ἐναντιοῦτο εἰς τοὺς συλλογισμοὺς πολλῶν φιλοσόφων, διὰ τοῦτο καί κωμικός τις τὸν ὠνόμασεν ὑβριστὴν, ἐπειδὴ ἀντεφέρετο καὶ κατὰ τοῦ Αριστοτέλους, καὶ τὸν διέβαλλεν. Εἶχε καὶ μαθητὰς, ἐξ ὧν εἶναι ὁ Απολλώνιος, ὁ Κρόνος. Εγραψε δὲ συμβάντα τῆς ἐποχῆς του, καὶ πολλὰς Τραγῳδίας.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας· ἔζη τὸ 377. Π. Χ. Εκ τῶν πολλῶν κωμῳδιῶν του ὀλίγα τινα λείψανα σώζονται ἐκδεδομένα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Σαυοΐαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, ἀρχισράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος Κάρλου τοῦ ἕκτου· εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους στρατηγοὺς τοῦ 18. αἰῶνος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1663. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1736. Εσάθη μέγας Ηρως· ἦτο τίμιος εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἔχων πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ἐπωνομάσθη ὁ Αννίβας τῆς Γερμανίας· ἐνίκησε δὶς τοὺς Τούρκους· ἠγάπα τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας· εὐχαριστοῦσε καθένα κατὰ τὴν ἀξίαν του, καὶ ἀνησυχοῦσεν εἰς τὰς ἀσθενείας των· ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τὰς ἐπιστήμας· κατεφρόνει τὰς τρυφὰς, καὶ ἐτίμα τοὺς πεπαιδευμένους.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ελλην, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάβας. Συνέγραψε λογικήν.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Καραβίας, Ιθακήσιος, ἀρχιερεὺς, υἱὸς Κωνσαντίνου Ιερέως, καὶ Μαργαρίτας. Εγεννήθη τὸ 1764. καὶ ἐμαρτύρησεν εἰς Κωνσαντινούπολιν τὸ 1821. διὰ τὴν ἀποσασίαν τῆς Ελλάδος. Οὗτος ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Παλαμᾶ καὶ μετὰ ταῦτα τελειοποιηθεὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ Αατινικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν νῆσον Κεφαληνίαν, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς Φιλιππουπόλεως, μετὰ δὲ ταῦτα Αγχιάλου. Πνέων δὲ ἔνθερμον ζῆλον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος πατρίδος του, ἐμαρτύρησε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ελληνικῆς ἐπανασάσεως εἰς Κωνσαντινούπολιν, συγχρόνως μετὰ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, καὶ ἄλλων Αρχιερέων.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. Οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα, περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

ΕΥΔΑΜΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιδάμου. Ακούων ποτὲ τὸν Ξενοκράτην, ὅτι ἐφιλονείκει εἰς μίαν ἀκαδημίαν, μὲ μερικοὺς φίλους, ἠρώτησε τοὺς περιεσώτας, ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ γέρων; οὗτοι δὲ τὸν ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀρετὴν· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καὶ πότε θέλει τὴν μεταχειρισθῇ, ἐὰν ἀκόμη τὴν ζητῇ; δεικνύων μὲ τοῦτο, ὅτι διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νεότητός του. Οὗτος ἔζη τὸ 312. Π. Χ.

ΕΥΔΑΜΟΣ, βασκανολόγος, ὅστις μὲ διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκε ὡς ἔλεγε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δαγκάματα ὄφεων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ. Αριστοφ.

ΕΥΔΗΜΟΣ, ῥήτωρ περίφημος. Εγραψε λεξικὸν τῆς Ρητορικῆς, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα.

ΕΥΔΙΚΟΣ, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Δημ. Καὶ ἕτερος ἔφορος Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, ἡ Εὐδοξία Μακρεμβολιῶτισσα, θυγάτηρ Κωνσαντίνου τοῦ ὀγδόου, καὶ σύζυγος κατὰ πρῶτον τοῦ Κωνσαντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα τοῦ Διογένους Ρωμανοῦ. Συνέγραψε λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν, Ιωνίᾳ ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1782. εἰς τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βιλλοισῶνος. Ἔζη τὸ 1070. Μ. Χ.

ΕΥΔΟΚΙΑ, πρότερον Αθηναΐς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα της προτερήματα, εἰς τὴν ὁποῖ αν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα, Ομηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκ 2343. ἑξαμέτρων στίχων· ἐκδοθὲν ὑπὸ Αλδου.

ΕΥΔΟΞΟΣ. Κυζικηνὸς γεωγράφος. Ἔζη τὸ 120. Π. Χ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἐπεχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ινδίας περιήγησιν· ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις. Στράβ.

ΕΥΔΟΞΟΣ, υἱὸς Αἰσχίνου, ὁ Κνίδιος, μαθηματικὸς, γεωμέτρης, ἀστρολόγος, Ιατρὸς καὶ νομοθέτης. Παρέδωκε τὴν Γεωμετρίαν τὸν Αρχώτα, καὶ τὴν Ιατρικὴν, τὸν Σικελιώτην Φιλεσίωνα. Λέγει δὲ καὶ ὁ Σωτίων, καὶ ὁ Πλάτων, ὅτι ἐμαθήτευσεν εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν 23. χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν Σωκρατικῶν φιλοσόφων, μετὰ τοῦ Ιατροῦ Θεομέδοντος, τρεφόμενος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς ἐκεῖ σοφοὺς, ὑπῆγεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, μετὰ Χρυσίππου τοῦ Ιατροῦ, ὅπου ἐσυστήθη εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν ὀκταετηρίδα· ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Αθήνας, καὶ ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς. Τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τιμὴν μεγάλην, ὅπου συνέγραψε καὶ νομοθεσίαν· ἔτι δὲ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, καὶ Αστρολογικὰ, καὶ Γεωμετρικὰ, καὶ ἄλλα τινά. Ηπῆρξαν καὶ ἕτεροι δύω Εὔδοξοι. Ἔζη περὶ τὴν ργ'. Ολυμπιάδα.

ΕΥΕΛΘΩΝ, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ

Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, ὃς ἐβασίλευσε τὸ 527. Π.Χ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέταξαν οἱ Πέρσαι τὴν νῆσον Κύπρον. Ηρόδ.

ΕΥΗΓΟΡΟΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου νόμον ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης, εἰς τὸν κατὰ Μιδείου.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ, Ελλην, ποιητὴς, Ισοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου. Επωνομάσθη Αθεος, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἕνα σύγγραμμά του, ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν Ελλήνων ἦσαν θνητοί. Πλούτ.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς, ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Εμπεδοκλέους.

ΕΥΗΝΟΣ, ποιητὴς καὶ οὗτος Πάριος· ἔζη εἰς τὰς Αθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΕΥΗΝΟΣ, γαμβροκτόνος. Γράφουσιν οἱ ἱσορικοὶ, ὅτι οὗτος ἐφόνευσε τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός του, τοὺς ὁποίους ἐπροσκάλει εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐγυμνάζοντο τὴν πάλην, καθὼς καὶ ὁ Οἰνόμαος, ὅσις ἔδιδε τὰς θυγατέρας του, εἰς τὸν, ὅσις ἤθελε νικήσῃ μὲ τὴν ἅμαξαν, τῶν δὲ νικημένων ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἐκρεμοῦσεν εἰς τὸν οἶκόν του. Αλλ' ὁ Ιδας νικήσας, ἥρπασε τὴν θυγατέρα του Μάρπησσαν· μὴ δυνάμενος δὲ ὁ Εὔηνος νὰ τὸν φθάσῃ ἐφόνευσε τοὺς ἵππους του, καὶ αὐτὸς ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ αὐτὸς εἶναι καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

ΕΥΗΝΩΡ, ἐπίσημος Ιθακήσιος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Ομ. Οδ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ, διάκονος τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σούλκῃ. Εξέδωκε τὸ 458. τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου διὰ στίχων, μεθ' ἑνὸς προλόγου περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Παύλου. Αθανάσιος δὲ ὁ νεώτερος τῆς Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος, μετὰ παρέλευσιν τινῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν, μετά τινος ὑποδιαιρέσεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεων τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισσαρίᾳ βιβλιοθήκην, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου ἐν Ρώμῃ τὸ 1698.

ΕΥΘΗΡΟΣ, Αθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τὸν πόλεμον. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Χῖον ἀδελφὸς τοῦ Λεωνησιδώρου, ζήσας καὶ εἰς Αθήνας ἐδίδαξε Τακτικήν.

ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας· συνέγραψε δράματα.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, Λακεδαιμόνιος· ἐσάλπισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ξενοφ.

ΕΥΘΥΚΛΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις τὸ Β'. ἔτος τῆς 110. Ολυμπιάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ψήφισμα νὰ στεφανώσουν τὸν ῥήτορα Δημοσθένην. Καὶ ἕτερος πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, Ολύνθιος, στρατηγὸς τοῦ Ιππικοῦ, ὅσις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου. Πλίν.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐπίσημος Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Πυθία καὶ Φιλακίδου Ολυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ, ἐσάλπισε οὗτος νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Αφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, τὸ 340. Π.Χ. Στράβ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ, ὁ Ζυγαδινὸς, μοναχὸς εἰς τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Κωνσαντινουπόλει, τῆς καλουμένης Περιβλέπτου, ὅσις διὰ τῆς πολυμαθείας του ἔγινε περίφημος καὶ γνωστὸς εἰς τὴν βασιλισσαν, Ανναν τὴν Κομνηνήν. Αλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς τὸν ἐτίμα μεγάλως, καὶ διὰ προσαγῆς του τὸν ὑπεχρέωσε καὶ συνέγραψε ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θείων πατέρων, τὴν δογματικὴν Πανοπλίαν, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ 28. Κεφάλαια· συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα τινα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα· ἐξεδόθη αὕτη ἀπαραλλάκτως ἐν Τεργοβύσῳ τῆς Ουγγροβλαχίας τὸ 1710. Εζη τὸ 1080.

ΕΥΘΥΝΟΣ, ἀθλητὴς Σάμιος. Δημ. Μηδ.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, Αθηναῖος, μάντις, ἐπαγγελόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην.

ΕΥΙΠΠΗ, οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἐκ τῶν πεντήκοντα, θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΥΚΑΜΠΙΔΗΣ, Αρκὰς, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, ἡ πατρίς του φαίνεται νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ πόλις· εἰς αὐτὴν ἐδίδασκε τὴν Μαθηματικὴν, καὶ ἐγαλε πλῆθος μαθητῶν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι τὰ μαθηματικὰ στοιχεῖα εἰς βιβλία 15. Συνέγραψε καὶ ἕτερα συγγράμματα. ἔζη τὸ 300. Π. Χ. οὗτος λέγεται καὶ πατὴρ τὴν Γεωμετρίας.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα· ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Τόσην εὐχαρίστησιν εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του, ὥστε, ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μεταξὺ Αθηναίων καὶ Μεγαρέων, ὁ Εὐκλείδης ἐνδύετο φορέματα γυναικεῖα, καὶ ἐπήγαινε νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματά του· ἐδόθη ἔπειτα εἰς τὴν Λογικὴν, καὶ ἔκαμε μίαν ἰδικήν του αἵρεσιν.

ΕΥΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θράκην.

ΕΥΚΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, υἱὸς τοῦ Ιππωνος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΚΡΑΤΗΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. Εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περδίκαν, ὅσις τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τράπεζάν του. Δὲν ἐσυγχώρει κἀνένα νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἐὰν δὲν ἤξευρε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Γεωμετρίαν, ὡς αὐτός. Εζη τὸ 360. Π. Χ. καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Παρμενίωνα.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ασίᾳ. Στράβ.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, Δημαγωγὸς, ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

ΕΥΚΤΗΜΩΝ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὕστερον ἐχρημάτισε καὶ ἄρχων τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92. Ολυμπ. Θουκ. Ξενοφ.

ΕΥΜΑΙΟΣ, ὁ δοῦλος τοῦ Οδυσσέως.

ΕΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Χρύσεως, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ.

ΕΥΜΕΝΗΣ, ὁ Καρδιανός, γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Αμύντου· μετὰ τὸν θάνατόν τευ ἔμεινεν εἰς τὸ ἴδιον ἀξίωμα πλησίον τοῦ Αλεξάνδρου 13. χρόνους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου διωρίσθη διοικητὴς τῆς Καππαδοκίας, ὑπὸ τῆς διοικήσεως του Εὐμενοῦς. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ, ἐζάθη εἰς διαφόρους πολέμους μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα· ἀλλ' οἱ Μακεδόνες φθονοῦντες τὸν ἐφυλάκωσαν. Ο δεσμοφύλαξ τὸν ἠρώτησε, μὲ ποῖον τρόπον ἤθελε νὰ τὸν φυλάξῃ; ὁ Εὐμενὴς ἀπεκρίθη, " ὡς φοβερώτατον λέοντα, ἢ ἀγριώτατον ἐλέφαντα· " τὴν τρίτην ἡμέραν ἔκραξε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ τὸν εἶπε, " δὲν εἶναι ἴδιον τῆς φρονήσεως τοῦ Αντιγόνου, νὰ μὲ βάσῃ τρεῖς ἡμέρας φυλακωμένον, καθὼς πρέπει νὰ διατάξῃ νὰ μὲ θανατώσωσιν ἢ νὰ μὲ ἐλευθερώσωσιν. " ὁ δὲ ἀρχιδεσμοφύλαξ τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι, " ἔχων τοιαύτην γνώμην, ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν μάχην, καὶ νὰ μὴ πέσῃς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ. " " ἐγὼ δὲν ἐπολέμησα ἀπεκρίθη μὲ δυνατώτερόν μου, οὔτε μετεχειρίσθην κατάτινος τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ τὸν νικήσω· ἀλλὰ τώρα δὲν ἔπεσα διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν φίλων " ἐβασανίσθη δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα ἐσφάγη ὑπὸ τοὺς φύλακας, διὰ προσαγῆς τοῦ Αντιγόνου.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ, Γάλλος, ῥήτωρ, ἔζη ἐπὶ Κώνσαντος τοῦ χλωροῦ. Σώζονται καὶ τοῦ του πέντε λόγοι, ἐκδοθ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λατίνων ῥητόρων.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ἀρχαῖος ποιητὴς, Κορίνθιος, ἔζη τὸ 760. Π. Χ. Συνέγραψε μίαν Τιτανομαχίαν. Απολδρ.

ΕΥΜΗΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αδμήτου, καὶ τῆς Αλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐλθὼν μὲ ἕνδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος. Ελαβεν εἰς γυναῖκα, τὴν Ιφθίμην, θυγατέραν τοῦ Ικαρίου, καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μουσέου, ἀρχηγὸς τῶν ἑορτῶν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ἔζη τὸ 1200. Π.Χ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ, ἀπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ συγγενὴς τοῦ φιλοσόφου Χρυσάνθου ἀπὸ μέρος τῆς γυναικός του· Ε. ζη τὸ 404. ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ρητορικήν. Τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην ἀσθένειαν. Μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐδόθη εἰς τὴν Ρητορικήν, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Προαιρεσίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς του τὸν ἐβίαζαν, καὶ θέλοντες νὰ διδαχθῇ καὶ τὰ μυστήρια, τὸν ἐμπόδισαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. ἐδιδάχθη ὅμως τὰ τῶν Ελλήνων τόσον, ὥστε ἐμυήθη καὶ τὰ μυστήρια τῶν Ελευσινίων, ἔπειτα ἠκουλούθησε τὴν Ἰατρικήν. Μεταξὺ τῶν πρέσβεων τῆς Λυδίας, εἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, ἦτο καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει. Συνέγραψε τοὺς βίους τῶν φιλοσόφων, καὶ σοφιστῶν τοῦ αἰῶνός του, διὰ προσαγῆς τοῦ Χρυσάνθου, εἰς ἓν γραφὼδες καὶ τεχνικὸν ὕφος· ἔτι καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Δευξίππου, μέχρι τῆς ἱστορίας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τὸν θάνατον τῆς Βιβδοξίας. Σώζονται ἐξ αὐτῶν τινα ἀποσπάσματα, βίοι τῶν φιλοσόφων, ἱστορικὰ μετὰ σημειώσεων τοῦ Βαλεσίου, καὶ τὰ περὶ τῶν συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος.

ΕΥΝΗΟΣ, υἱὸς τοῦ Ιάσωνος, καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅτις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Αχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνατον υἱὸν τοῦ Πριάμου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΝΟΜΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, μαθητὴς τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν Αρειανῶν Αετίου, καὶ ἀρχιγέτης τῶν Εὐτυχιανῶν. Κατ' ἀρχὰς ἦτο διάκονος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Τὸ δὲ 360. ἔγινεν ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· ἐξ αἰτίας δὲ τῆς Αἱρέσεώς του τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσαντίνου. Ο δὲ Οὐέλης τὸν ἀπεδίωξεν ἕως τὴν Μαυριτανίαν· ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὰ ὑποσατικά του, ὅπου περὶ τὸ 376. ἀπέθανε. Σώζεται μία ἐξήγησις του περὶ Πίστεως, καὶ μία ἀπολογία του, τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος· ἐξεδόθησαν ἀμφότερα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΕΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ηρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐνῷ ἔχυνε νερὸν διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους τόσον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. Απολδρ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδεύκους, καὶ Λυκούργου. Πλατ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων, Ξενοφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, κήρυξ τῶν Αθηναίων Στεφ.

ΕΥΝΟΜΟΣ, ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν.

ΕΥΞΕΝΙΔΗΣ, ποιητὴς Κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας Αττικῆς κωμῳδίας Σουΐδ.

ΕΥΞΕΝΟΣ, Λακεδαιμόνιος ἡγεμὼν ἐν Ασίᾳ. Ξνοφ.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ, Ηλεῖος, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου· Δημ. περὶ Στεφ.

ΕΥΘΙΑΝΟΣ, Σμυρναῖος, ῥήτωρ περίφημος· ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Πολύμωνος. Εγραψε πανηγυρικὰ πολλὰ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ὁ υἱὸς του ἀπέθανε.

ΕΥΟΔΟΣ, Ρόδιος ποιητὴς· ἔζη ἐπὶ Νέρωνος, ἐχρημάτισε περίφημος εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ποιητικὴν· τὰ συγγράμματά του δὲν ἀπεσώθησαν.

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου, Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὅστις κατεσκεύασε μέγα ὄργανα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων καὶ ἐφέρετο ἕως εἰς τὴν πόλιν. Ηρόδ.

ΕΥΠΕΙΘΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Ιθακησίων, πατὴρ τοῦ Αντινόου. Ομ.

ΕΥΠΟΛΙΣ, εἷς τῶν παλαιῶν, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, καὶ μιμητὴς τοῦ Κρατίνου κατὰ πάντα· ἔζη περὶ τὰ 424. Π. Χ. Σώζονται μερικά του ἀποσπάσματα ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν παλαιῶν κωμικῶν.

ΕΥΡΙΒΑΤΗΣ, ἢ Εὐρίβατος, πονηρός τις· ἀλλ' ὁ Ηρόδοτος τὸν ἱστορεῖ ὅτι ἦτο στρατηγὸς, ἀπὸ τὸ Αργος, καὶ ὅτι ἐγ-

μνάσθη τὸ Πένταθλον, καὶ ἦτον ἐπιτήδειος εἰς μονομάχιαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα· ἐχρημάτισε, ῥήτωρ, φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς Τραγικός. Ἐσφαλεῖτο εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ ἐσύνθεττε τὰς Τραγῳδίας του, αἱ ὁποῖαι εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Νικίου, ἐνικήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ στρατιῶται ἠλευθερόνοντο λέγοντες μόνον μερικὰ ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Σωκράτης τούτου τὰς Τραγῳδίας μόνον παρέσαινε. Ὁ Ἀρχέλαος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ τὸν ἔκαμε πρῶτον σύμβουλον τοῦ βασιλείου του. Ἀπέθανε δὲ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν τὸ 405. Π. Χ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν. 500. ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν. Ἀριστοφ.

ΕΥΡΥΑΔΗΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΑΝΑΞ, υἱὸς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς τῆς Σπάρτης, καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΒΙΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Ἀρχιναύαρχος ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, εἰς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους. Τοῦτον ὁ Θεμιστοκλῆς ἔβιασε νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μετὰ τοῦ στόλου, ἐνῷ ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στενὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων. Ηρόδ,

ΕΥΡΥΒΩΤΑΣ, Κρὴς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρῤιαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης· Ἀπόλδρ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, ἀρχαῖος ἡγεμὼν τῆς Τρωάδος, πατὴρ τοῦ Ἀβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμηρος καλεῖ γέροντα Ονειροπολιν.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ, περίφημος ἀθλητὴς Κυρηναῖος θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην του Στωϊκὴν ἀπάθειαν.

ΕΥΡΥΔΑΜΗ, Θυγάτηρ τοῦ Διακρατίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μεοτυχίδου· Ηρόδ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ἀρχόντισσα, ἀπὸ τὴν Ἰεράπολιν. εἰς τὸ γῆρας της ἔμαθε γράμματα, διὰ νὰ διδαξῃ καὶ νὰ ἀναβρέξῃ τὰ τέκνα της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀμύντου· εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Ἀλέξανδρον, Περδίκκαν, καὶ Φιλιππον· Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμύντου ἐβασίλευσεν ὁ Ἀλέξανδρος μόνον ἕνα χρόνον, ἔπειτα ὁ Περδίκκας καὶ τέλος ὁ Φίλιππος.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ, γυνὴ τοῦ Ἀρχιδαίου καὶ ἐγγονὴ τοῦ Φιλίππου.

ΕΥΡΥΘΟΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οινομάου, καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας· Ἀποδρ.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ὤπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του Λαέρτιος ἠγόρασεν

ἤτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψε καὶ τὸν Τηλέμαχον. Αὐτὴ πρώτη ἔδωκε τὴν εἴδησιν εἰς τὴν Πηνελόπην, περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἀπὸ τὴν Τρωάδα· Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, μάντις, Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὧν ἐγγαστρίμυθος· διὸ οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἐκ τούτου Εὐρυκλεῖς.

ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΚΡΑΤΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Αἰγειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΛΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης.

ΕΥΡΥΛΟΧΟΣ, συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτημένην, εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐμβῆκεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη. Θουκ.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πλουσιώτερος καὶ ἐπισημότερος τῶν ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Τρωάδα. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του Οἰνομάου ἐφονεύθη.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ, γυνὴ τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολόδρ.

ΕΥΡΥΜΕΔΟΥΣΑ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Αλινόου, ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα του Ναυσικάαν. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΝΟΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ.

ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Πεισιάναικτος, Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Αλκιβιάδου, ὅστις ἔκλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου Σατράπου τῆς Περσίας. Κατεδικάσθη ὡς ὑπεύθυνος, διότι δὲν ἔθαψε τὰ νεκρὰ σώματα τῶν πεσόντων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν.

ΕΥΡΥΠΥΛΟΣ, υἱὸς Τηλέφου καὶ Ασύσχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἐχορεῖ κάλλιστον μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Τροίας.

ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, καὶ τῆς Αργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ηρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε ἦλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῶν λοιπῶν Ηρακλειδῶν. Ηρόδ.

ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, καὶ τῆς Νικίππης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος. Σύζυγον εἶχε τὴν Αντιμάχην, θυγατέρα τοῦ Αμφιδάμαντος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱοὺς, Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύδιον, Μέντορα, καὶ Περιμίδαν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην. Ἀπολδρ. Κατὰ δὲ τὸν Πίνδαρον καὶ Εὐριπίδην, ὁ Εὐρυσθεὺς ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ἰόλαον.

ΕΥΡΥΤΟΣ, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας,

ἐπὶ τῆς Ηπείρου· οὗτος εἶχε διακηρύξειν, ὅτι ὅσις ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ τόξον, νὰ λαμβάνῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ιόλην· ὅθεν ὁ Ηρακλῆς ἀγωνισθεὶς ἔλαβε τὴν νίκην, ἀλλ' ὁ Εὔρυτος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν κόρην, διὸ καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ηρακλῆς, ἐκρήμνισε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ ἔλαβε τὴν Ιόλην αἰχμάλωτον, φονεύσας καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Εὐρύτου, Ιφιτον.

ΕΥΡΩΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Αγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης· ἐξ αὐτῆς ἔλαβε τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου τὴν ὀνομασίαν, Εὐρώπη.

ΕΥΡΩΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Οριθείας θυγατρὸς τοῦ Ερεχθέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος (Γρεβενὰ,) Στέφ.

ΕΥΡΩΤΑΣ, υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας, καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, ὅσις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην, ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Λακεδαίμων. Ἐκ τούτου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνικῆς γῆς ῥέων ποταμὸς, Εὐρώτας. Απολδρ.

ΕΥΡΩΤΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαισίνην, περὶ τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γαλλιηνοῦ. Τιμηθεὶς δὲ πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ κοινότητος, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅσις καὶ αὐτὸς ἐπισήμως ἐτιμᾶτο τότε μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ελαβε καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς συνηθείσης ἐκεῖσε σχολῆς ὑπὸ τοῦ Παμφίλου. Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροχειρίσθη ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας. Κατὰ δὲ τὸ 314. ἐμίχθη μὲ τὰς φιλονεικίας τοῦ Αρείου, καὶ θέλων νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ πρὸς τὸν Αλέξανδρον ἐπίσκοπον τῆς Αλεξανδρείας, ἐνέσπειρε μερικὰς περικοπὰς εἰς τὰ συγγράμματά του, αἵτινες τὸν ἀποδεικνύουν ὕποπτον. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὰς κατὰ Εὐσαθίου γενομένας συνόδους, καὶ Αθανασίου Αντιοχείας. Απέστειλε καὶ πρὸς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὰς περὶ τοῦ Αθανασίου ἀναφορὰς, ὅτι ἐώρταζε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας του· τότε ἐξεφώνησε καὶ ἐγκωμιαστικόν τινα λόγον πρὸς αὐτὸν, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὗρε μεγάλην χάριν, καὶ μετ' αὐτοῦ συνέφαγε, καὶ συχνὰς ἐπιστολὰς ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ. Εγεννήθη τὸ 264. καὶ ἀπέθανε τὸ 340. Τάσσεται ἀναντιῤῥήτως μεταξὺ τῶν πρώτων πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνός του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μέγας ἀριθμὸς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει λεπτομερῶς ὁ Ανθιμος Γαζῆς, εἰς τὴν Ελληνικὴν του βιβλιοθήκην.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Εμέσης, εἰς τὴν Φοινίκην· ἐχρημάτισε συμβοηθὸς τῶν Ημιαρειανῶν· ἀπέθανε τὸ 360. ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ιερώνυμος, δὲν σώζεται κἀνέν. Τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζόμενα, καὶ Λατινοὶ ἐκδοθέντα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων, εἶναι ἀποσπάσματα διαφόρων Λατίνων Εκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμφυλίας· ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπος τῆς Βέῤῥας, καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αντιοχείας. Ητο μέγας ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν, οἵτινες συνήργησαν νὰ συναχθῇ μία ἄλλη σύνοδος εἰς τὴν Αντιόχειαν. Γενομένης δὲ ταύτης καθηρέθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην, ἕως ὅτου ἐγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του. Απέθανε δὲ περὶ τὰ 360. Εχει μίαν ὁμιλίαν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον· φαίνεται ὅμως νὰ ἦναι γραμμένη, ἀπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὴν ἑξαήμερον, ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῶν Κριτῶν· περὶ ἐγγαστριμυθίας σύγγραμμα κατὰ τοῦ Ωριγένους, καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα συνάξας ὁ Φωτίκιος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του ἐξέδωκε.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, ὁ πολυμαθέστατος· πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη διδάσκαλος τῶν ῥητόρων, ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης Εκκλησίας, περὶ τὸ 1155. ἔπειτα ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Λυκίας· ἀλλὰ προτοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸν ἐπισκοπικὸν τοῦτον θρόνον, διὰ προσαγῆς τοῦ βασιλέως Εμμανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἔγινε μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης. Ητο παρὼν εἰς τὴν γενομένην σύνοδον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος βασιλέως, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας τοῦ Μωάμεθ κατὰ τοῦ ὑψίστου, περὶ τὰ 1180. εὑρεθεὶς δὲ εἰς Θεσσαλονίκην τὸ 1185. ὅτε οἱ Σικελοὶ ἐκυρίευσαν ταύτην τὴν πόλιν, ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ φρόνησίν του, δι' ἧς ἐξημέρωσε τὴν θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον μανίαν των κατὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς ῥητορίας του ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὸ 1194. Η πολυμάθειά του ἐξελέγχεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του. Εχει παρεκβολὰς εἰς τὸν Ομηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. Εκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ ἀφανῆ εἰσέτι. Αποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ καθ' Υσμίνην καὶ Υσμινίαν σύγγραμμα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἔργον ἄλλου τινὸς Εὐσαθίου μὲν τοὔνομα, Αἰγυπτίου δὲ τὴν πατρίδα, καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Βαρθολομαῖος, Προφέσωρ τῆς Ανατομίας καὶ Ιατρικῆς, εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ρώμης, τὸ 1250. Εξέδωκε διαφόρους εἰκόνας τῆς Ανατομίας, ὅτε δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην, καθὼς τὴν σήμερον.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Καραβία, Δραγανίγος, Ιθακήσιος, ἱερομόναχος· ἐσάθη διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς εἰς τὰς Κυδωνίας.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Καραβίας Πανταζάτος, διδάσκαλος Βραχωρίου τῆς Ακαρνανίας.

ΕΥΣΤΕΦΙΟΣ Αφροδισιεύς, σοφιστὴς περίφημος. Συνέγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.

ΕΥΣΤΟΧΙΟΣ, ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν σοφιστὴς· συνέγραψε κατὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντᾶ, καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Εὐτυχίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ πολὺ σέβας εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐπιτάφιόν του λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸ 582. Συνέγραψε περὶ τῆς τῶν νεκρῶν κατασάσεως, τὰ ὁποῖα

ξεδόθησαν τὸ 1655.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ, Νικαίας Μητροπολίτης, φιλόσοφος περιπατητικὸς· συνέγραψεν ὑπόμνημα, εἰς τὰ δύω βιβλία τῶν ὑςέρων Αναλυτικῶν τοῦ Αριστοτέλους, ἐκδοθ. Ελληνιςὶ εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1536. Ἔζη περὶ τὰ 1110. Μ. Χ.

ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ, Αργεῖος, ἐχρημάτισε πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. Θουκ.

ΕΥΣΩΡΟΣ πατὴρ τοῦ Ακάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θράκης. Ομ. Ιλ.

ΕΥΤΕΚΝΙΟΣ, σοφιςὴς· συνέγραψε παράφρασιν, εἰς τὰ ἰξευτικὰ τοῦ Οππιανοῦ.

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς ἱςορίας. Τινὲς ὀνομάζουσιν αὐτὸν Φλάβιον Εὐτρόπιον, καὶ τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὴν Ελλάδα· ἄλλοι δὲ τὸν θέλουσιν Ιταλὸν σοφιςὴν, καὶ ἄλλοι ἐκεῖνον τῆς Γαλατίας, ὅςις ἔχει καὶ τινας ἐπιςολὰς τοῦ συμμάχου. Ητον εἰς τὴν ἐκςρατείαν τοῦ Ιουλιανοῦ κατὰ τῶν Περσῶν, ὧν εἰς ἀξίωμα, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος. Ἔζη περὶ τὰ 340. Σώζεται μία ἐπιτομὴ αὐτοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς ἱςορίας, ἥτις ἔρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, μέχρι τοῦ 119. ἔτους, ἢ ἕως τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ· τοῦτο τὸ σύγγραμμα ἐπεχειρίσθη, διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ουάλεντος, συνεγράφη δὲ Λατινιςί.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Παυ.

ΕΥΦΑΜΙΔΗΣ, ςρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΕΥΦΗΜΙΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Αριςοφάνους, διὰ τὴν ἐπιτηδειαν του κολακείαν. Σφηκ. 619

ΕΥΦΟΡΙΔΗΣ, Ελλην, ἀπὸ τὴν Αττικὴν, ἀνθρωποπώλης. Αριςοφ.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ, Χαλκιδεὺς. συνέγραψεν Επικὰ, Ησίοδος Μοιζοπία, Αττικὴ χιλιὰς, πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμάτων.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Πανθίου, ἀνδρεῖος καὶ ταχὺς Τρωαδίτης, πληγώσας τὸν Πάτροκλον εἰς τὴν μάχην, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ομ. Ιλ.

ΕΥΦΡΑΝΩΡ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. Πλουτ.

ΕΥΦΙΩΝ, Αθηναῖος, κωμικὸς· συνέγραψε δράματα αἰσχρά. Μοῦσαι. Συνέρηβος. Θουκ.

ΕΦΑΓΜΟΣΤΟΣ, Λοκρὸς, ἀθλητὴς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὴν 81. Ολυμπ.

ΕΦΕΣΟΣ, υἱὸς τοῦ Καύςρου, ὅςτις ἔκτισε τὸν μέγαν ναὸν τῆς Αρτέμιδος εἰς τὴν Εφεσον, καὶ ὠνόμασε τὴν πόλιν μὲ τὸ ὄνομά του Εφεσον. Παυσ.

ΕΦΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αριςοτέλους. Σώζονται ἀρκετὰ ἀποσπάσματα τούτου, ἐκδοθέντα εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ελλήνων τραγῳδῶν, καὶ κωμῳδῶν τοῦ Γροτίου. Ἔζη τὸ 360. Π. Χ.

ΕΦΟΡΟΣ ὁ Κυμαῖος, μαθητὴς τοῦ Ισοκράτους, ἀφῆκε μίαν γενικὴν ἱςορίαν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησαν, Διέλλος ὁ Αθηναῖος, Ψίλων ὁ Πλατεὺς, Ηρακλείδης ὁ ἐπικληθεὶς Ποντικὸς. τὸ 340. Π. Χ.

ΕΦΟΥΔΙΩΝ, Παγκρατιαςὴς, Αρκὰς, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ΕΦΡΑΙΜ, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ τὴν Νίσιβιν τῆς Μεσοποταμίας, (διαρπεκίρ) Εγεννήθη ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.

Εκ νεότητός του ἠγάπησε τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος εἰς ἕνα μοναςήριον, πρότερον ὢν διάκονος τῆς ἐν Ελέσσῃ Εκκλησίας, ὅπου εἰς μίαν μεγάλην ἔλλειψιν σίτου, ἔκαμε πολλὴν βοήθειαν εἰς τοὺς πτωχούς. Κατεγίνετο δὲ ὁ ὅλην του τὴν ζωὴν, εἰς προσευχὴν, διδαχὰς, καὶ μελέτην τῆς γραφῆς. Κατὰ τὸν Ιερώνυμον, φαίνεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 378. Μ. Χ. ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ουάλεντος. Σώζονται πολλὰ συγγράμματά του εἰς τὰς διαλέκτους, Συριακὴν, Ελληνικὴν, καὶ Λατινικὴν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκδεδομένα τὸ 1732. καὶ 1746.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀπὸ τὴν Εὔβοιαν, ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Οτε ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἐκδικήσεως, αὐτοχειρίσθη. Δημ.

ΕΧΕΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Ομ.

ΕΧΕΤΟΣ, Βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, υἱὸς τοῦ Ευχήνορος καὶ τῆς Φλεγένας. Οὗτος εἶχε θυγατέρα ὀνόματι Μετόπην, ἡ ὁποία ἡπατήθη ὑπό τινος αἰχμαλώτου, καὶ ὁ σκληρὸς πατήρ της καὶ ἀπάνθρωπος τὴν ἐτύφλωσε· τὸν δὲ αἰχμάλωτον ςρατιώτην καλέσας, ἔκοψε τὰ αἰδοῖά του. Τέλος δὲ ἀπομανείς, κατέκοψε καὶ τὰς ἰδικάς του σάρκας.

Z

ΖΑΔΡΙΑΔΗΣ, Σατράπης τοῦ Βασιλέως Αντιόχου τοῦ μεγάλου, τῆς μικρᾶς Αρμενίας· μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Αντιόχου, ἔγινεν ἀνεξάρτητος, καὶ ἐσύςησεν ἴδιον βασίλειον, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅςις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου. Παυσ. Αρκ. 24.

ΖΑΛΕΥΚΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λοκρῶν· ἔζη τὸ 500. Π. Χ. ἐμάθη μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἔδωσε νόμον νὰ τυφλόνουν τὸν μοιχόν. Ο υἱός του ἔπεσεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὁ λαὸς κινούμενος εἰς συμπάθειαν, ἐζήτει νὰ τὸν ὑγιοφήσῃ, αὐτὸς ὅμως θέλων νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ νόμου, ἐμοίρασε τὸ ἔγκλημα, καὶ διέτοξε νὰ ἐυγάλωσι τὸν δεξιὸν ἰδικόν του ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἀριςερὸν τοῦ υἱοῦ του· διὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶναι καλὸς πατὴρ, καὶ καλὸς νομοθέτης· ἐμπόδισεν ἀκόμη τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ πίνουν κρασίον, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσαι εἶναι διωρισμέναι ἀπὸ Ιατρούς.

ΖΑΜΑΝΗΣ Βιρνάδος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα ποιήματα. Εγεννήθη εἰς τὴν Ραγούζαν, πόλιν τῆς Δαλματίας. Ἔζη εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΖΑΜΟΛΞΙΣ, κατάγεται ἀπὸ τοὺς Γέ-

τας. Εδιδάχθη τὴν Μαγικὴν, καὶ τὰ μυστήρια τῶν δογμάτων τοῦ Πυθαγόρου. Εθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἀπὸ τοὺς Γέτας· διότι προεῖπε πολλὰ, μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸν ἐσέβοντο ὡς θεόν. Ο Ιουλιανὸς ἀναφέρει, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Γετῶν ἦτο πολεμικώτατον· διότι ὁ Ζάμολξις τοὺς ἔλεγεν ὅτι, ὅσοι ἀποθνήσκουσιν εἰς πόλεμον, δὲν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ μετοικοῦν, διὰ τοῦτο καὶ ἐπολέμων ἑκουσίως μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Ητο δὲ καὶ νόμος εἰς αὐτοὺς, τὸ νὰ σφάζωσι τὰς γυναῖκας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, παίζοντες τὴν Κιθάραν. Ο Ηρόδοτος λέγει ὅτι ῥίπτουσι παγίδας τοξεύοντες πρὸς τὰ ἄνω, ἐναντίον τῆς βροντῆς καὶ ἀστραπῆς, διὰ νὰ φοβήσουν τὸ θεῖον· καὶ ὁ Ζάμολξις ἐχρημάτισε δοῦλος τοῦ Πυθαγόρου.

ΖΑΜΟΣΚΗΣ, Ιωάννης, μέγας Καγκελάριος, καὶ ἀρχηγράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Πολωνίας. Ο Στέφανος Βατόρης Πρίγγιψ τῆς Τρανσιλβανίας, καὶ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, τὸν ἔδωκε τὴν ἀνεψιάν του διὰ σύζυγον τὸ 1580. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου, ἐκλέχθη βασιλεὺς, ἀλλ αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸ ἀπέβαλε, διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν Σιγισμοῦνδον Πρίγγιπα τῆς Σβεκίας· ἀπέθανε τὸ 1605. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων.

ΖΑΜΠΙΕΡΗΣ Δομένικος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, κάλλιστος ζωγράφος. Απέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΖΑΝΟΤΗΣ Εὐσάθιος, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βολονίαν, μαθηματικὸς περίφημος, καὶ ἄριστος ἀστρονόμος, οὗτος ἔκαμε τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πατρονίου εἰς τὴν Βολονίαν. Απέθανε τὸ 1782. Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗ, Φαουσίνα, θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Μαράτση, καλλίστη ποιήτρια. Απέθ. 194, Μ. Χ.

ΖΑΠΠΗΣ Ιωάννης, Ιταλὸς ποιητὴς, καὶ θεμελιωτὴς τῆς Ακαδημίας εἰς τὴν Ρώμην. Απέθ. τὸ 1719. Μ. Χ.

ΖΑΡΚΟΣ Γουζάλβος· οὗτος πρῶτος τὸ 1420. ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Μαδέρα, εἰς τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανὸν, ἔπειτα καὶ ἄλλα μέρη, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν μεγάλην τιμὴν, καὶ ἀνερίθμητα κέρδη εἰς τὴν Πορτογαλλίαν.

ΖΑΡΛΙΝΗΣ Ἰωσὴφ, ἔνδοξος συγγραφεὺς τῆς μουσικῆς, ἔχουσι μεγάλην ὑπόληψιν αἱ ἁρμονικαὶ ἀποδείξεις του. Απέθ. τὸ 1599. Μ. Χ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ὁ Μιτυλήνης ἐπίσκοπος. Ηκουσε πρῶτον ἐν Αλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Αμμωνίου τοῦ Ερμαίου, ἀπελθὼν ἔπειτα εἰς Βηρυττὸν, ἐνῇ ἦτο περίφημον σχολεῖον τῆς νομικῆς, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ, καὶ μετήρχετο αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα· διὸ ἐκλήθη καὶ σχολαστικός. Ητο παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσαντινουπόλει γενομένην σύνοδον τὸ 536. Θέλουν ὅτι εὑρέθη καὶ εἰς τὴν πέμπτην σύνοδον τὸ 553. ὅτε ἔκλεξε καὶ τὸν διάδοχόν του. Εκ τῶν συγγραμμάτων του ἐσώθησαν δύο· ἕνας διάλογος. Αμμώνιος μεθ' ἑνὸς μαθητοῦ τοῦ ἐν Αλεξανδρείᾳ φιλοσόφου, καὶ ἕτερος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐξιδόθη Λατινιστὶ εἰς Λειψίαν καὶ Παρίσια.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, γεννηθεὶς εἰς Γαλαάδ. καὶ καταγόμενος ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους, ἐπροφήτευσε πολλὰ,

καὶ ἀπέθανε, φθάσας εἰς γῆρας βαθύ. Τούτου ἡ προφητεία τάσσεται ὀγδόη μεταξὺ τῶν ἑλασσόνων προφητῶν.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Καλλιέργος, ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἐσύστησεν εἰς τὴν Βενετίαν Ελληνικὴν τυπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος· καὶ προσέτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Συμπλικίου εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Αριστοτέλους τὸ 1499. Ἐτύπωσε καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸν Βαρῖνον. τὸ 1523.

ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ἢ Ζευξίδημος, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου, καὶ πατὴρ τοῦ Αρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ηρόδ. 71.

ΖΕΥΞΙΠΠΗ, μήτηρ τοῦ Πριάμου. Ἀλκμάν.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ, Σπαρτιάτης, καὶ ἔφορος τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ολυμπ. Ξενοφ.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἀπὸ τὴν Ηράκλειαν, ἔνδοξος ζωγράφος, ὅστις κατῴκησεν εἰς τὰς Αθήνας. Πλάτ.

ΖΕΥΞΙΣ, Ελλην, ἔνδοξος καὶ περιφημότατος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ηράκλειαν· ὑπερέβη τὸν Απολλόδωρον εἰς τὴν τέχνην· ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ ζωγραφίζωσι τὰς σκιὰς τῶν εἰκονιζομένων σωμάτων. Ητον ἐπιτηδειότατος κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ χρώματα, εἶχε ζωγραφήσει τὴν εἰκόνα μιᾶς Ελένης ὡραιοτάτης, ἡ καλλητέρα εἰκών, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν, ἦτον ἐκείνη τοῦ Ηρακλέους, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς τὴν κούνιάν του ἔπνιγε τοὺς ὄφεις· καὶ μίαν ἑτέραν ἑνὸς ἀθλητοῦ· ὑποκάτω ταύτης τῆς εἰκόνος ἔγραφε διὰ γίχου τρόπον τινα, ὅτι ἤθελεν ἐξελεχθῇ ἡ ἀνεξιότης ἐκείνου, ὅσις ἤθελε δοκιμάσει νὰ τὸν μιμηθῇ· ὁ θάνατός του ἐσάθη τοιοῦτος· εἶχε ζωγραφίσει μίαν γυναῖκα γραῖαν, τῆς ὁποίας τὴν μίμησιν ἐπέτυχε τόσον καλὰ, ὥσε ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε ἄρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ γελᾷ, καὶ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν γέλωτα ἔμεινε νεκρὸς τὸ 400. Π. Χ. Πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἀριστουργήμασι λέγεται, ὅτι κατεσκεύασε καὶ σαφύλας, καὶ τὰς ἐχρωμάτισε τόσον προσφυῶς εἰς τὸ φυσικὸν, ὥσε τὰ πτηνὰ ἀπατώμενα ἐπεκάθηντο ἐπ' αὐτὰς διὰ νὰ λάβουν τροφὴν, ὅθεν ἐκαυχᾶτο καὶ πρὸς τὸν Απελλῆν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέχνης του· φιλοτιμηθεὶς ὁ Απελλῆς ἐζωγράφησε καὶ αὐτὸς εἰκόνα, ἥτις ἐφαίνετο καλυπτομένη ἀπὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἐπροσκάλεσε τὸν Ζεῦξιν διὰ νὰ τὴν ἰδῇ, ὅσις ἐλθὼν ἐκίνησε τὴν χεῖρά του πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ δοκοῦν κάλυμμα· διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη ὁ Απελλῆς νικητὴς· καθότι ὁ μὲν, ἠπάτησε ζῶα, ὁ δὲ Απελλῆς, τὸν περίφημον ζωγράφον.

ΖΕΥΣ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ νομοθέτης, οὗτος ἥρπασε τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὴν θυγατέρα τοῦ Αγήνορος, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τέσσαρα παιδία, Μίνωα, Ραδάμανθυν, Αἰακὸν, καὶ Σαρπηδόνα.

ΖΗΘΟΣ καὶ Αμφίων, μυθολογοῦσιν, ὅτι ἐτείχισαν τὰς Θήβας μὲ τὴν κιθάρα· διότι ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τῆς κιθάρας, ἀνέβαινον αἱ πέτραι μόναι των ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ἐκτίζοντο. Η ἀλήθεια τῆς ἱστορίας ἦτον, ὅτι

αὐτοὶ καὶ οἱ δύω Θηβαῖοι ἐχρημάτισαν ἄριστοι κιθαρῳδοί, καὶ διὰ μισθὸν πρὸς τοὺς κτίσας ἔπαιζαν τὴν κιθάραν, καθότι οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν εἶχον χρήματα· ὅθεν ὅσις ἤθελε νὰ ἀκούῃ τὴν κιθάρα των, ἠγάζετο εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβῶν.

ΖΗΝΟΒΙΑ, Βασίλισσα τῆς Παλμύρας πόλεως τῆς Συρίας, ἐξάθη μια ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας γυναῖκας, αἵτινες παρέλαβον τὸ σκῆπτρον· ἐδιδάχθη τὰς ἐπιστήμας ἀπὸ τὸν περίφημον Λογγῖνον. Ἦτον ὡραία, τιμία, σώφρων, καὶ εὐτολμος· τὸ 264. ἐκτρύχθη Αὐγοῦσα, ἀπὸ τὸν Γαλλιηνὸν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐβασίλευσε μὲ δόξαν καὶ ἐξουσίαν, ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἔπειτα ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Αὐρηλιανὸν, τὴν ὁποίαν ἔξειλεν εἰς τὴν Ῥώμην διὰ θριάμβου.

ΖΗΝΟΒΙΟΣ, ἢ Ζηνόδωρος, σχολαστικὸς καὶ παροιμιογράφος. Ἔζη τὸ 200. Μ. Χ. συνέγραψεν ἐπιτομὴν παροιμιῶν εἰς βιβλία 3. ἐξεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 280. Π. Χ. ἐχρημάτισε πρῶτος ἐπισάτης τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν, καὶ θεμελιωτὴς τῆς πρώτης γραμματικῆς σχολῆς. Οὗτος ἐξέδωκε τὸν Ὁμηρον, ἀλλὰ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Εὐσαθίου, ὁ ἐκδότης ἦτον ἐλλειπὴς ποιητικοῦ αἰσθήματος, ὅθεν καὶ ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς παρεκτροπάς.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικὸς· συνέγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας, περὶ τῆς Ἡσιόδου θεογονίας, καὶ ἄλλα πολλά.

ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἱστορικῶν. Πλίν.

ΖΗΝΟΘΕΜΙΣ, Στωϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ. καὶ ἕτερος πλοίαρχος ἐκ τῆς Μασσαλίας.

ΖΗΝΩΝ, υἱὸς Διοσκορίδου, φιλόσοφος Σιδώνιος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Χρυσίππου τοῦ Περσέως, φιλοσόφου Στωϊκοῦ.

ΖΗΝΩΝ, Ἀποστολος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην τὸ 1669. ἔνδοξος δραματικὸς ποιητὴς, καὶ περίφημος γραμματικός· ἐσύνθεσε διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1751.

ΖΗΝΩΝ ἀπὸ τὴν Ελαίαν, πόλιν τῆς Ασίας, ἐφευρετὴς τῆς διαλεκτικῆς, ἐξάθη μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἰδὼν μίαν ἡμέραν ἕνα τύραννον εἰς τὴν πατρίδα του, ὥρμησεν ἐναντίον του, ἐθανατώθη δὲ ἔπειτα μὲ σκληρὰς βασάνους, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συνωμότας του· τὸ 520. Π. Χ.

ΖΗΝΩΝ, ἔνδοξος φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἐστάθη ὁ θεμελιωτὴς τῆς Στωϊκῆς Αἱρέσεως· οὗτος πρότερον ἐμπορεύετο, εἰς τὴν θάλασσαν· ταξειδεύων δέ ποτε ὑπεχρεώθη ἀπὸ κακοὺς καιροὺς, νὰ ἀράξῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Αθηνῶν, διατριβὼν δὲ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸ ἐμπόριον, καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφάνη περίφημος· ὅθεν ἐσυνείθησε νὰ λέγῃ ὅτι, τοτε μόνον ἐταξειδευσε καλῶς, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὴν πικρίαν τῶν κακῶν καιρῶν. Οὗτος ἐδόξαζεν ἕνα μόνον θεόν. Ἀπέθανε τὸ 264. Π. Χ.

ΖΗΣΚΑΣ, Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Τούρναβον, μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ Γηραλέμου ἀπὸ τὴν Πράγαν πόλιν τῆς Βοεμίας, τοὺς ὁποίους ἔκαυσαν εἰς τὴν Κωνσταντίαν, διὰ προσταγῆς τοῦ συμβουλίου τὸ 1420. Επολέμησε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Σιγισμόνδον, καὶ ἐνίκησε. Τὸ 1421. ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ζήσκας, δηλαδὴ τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἕναν ὀφθαλμόν. Τὸ 1423. ἔχασε καὶ τὸν ἄλλον, καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἔπαυσε τοὺς πολέμους. Απέθανε δὲ τὸ 1424. ἀπὸ τοὺς θριμυτάτους πόνους τῶν πληγῶν του.

ΖΙΑΝΗΣ Σεβαστιάνος, ἡγεμὼν τῆς Βενετίας, πρῶτος ἡγεμών, ὅσις ἔγινε κατ' ἐκλογήν, καὶ ὄχι μὲ συγχύσεις. Λέγεται, ὅτι ἀπ, αὐτὸν ἔγινε συνήθεια νὰ ῥίπτουν χρήματα εἰς τὴν ἀγοράν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν αὐτοκρατόρων Ελλήνων. Οὗτος καταξαθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκλεξεν ἕνδεκα συμβούλους, διὰ νὰ συσκέπτηται μετ' αὐτῶν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἡγεμονίας του.

ΖΙΖΙΜ, ἀδελφὸς τοῦ Σουλτὰν Μπεγιαζίτη τοῦ Β'. Υπεχρεώθη διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας του· δηλαδὴ εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Ῥόδου, καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν Ευρώπην, ὡς παίγνιον τῶν ἡγεμόνων. Πολλάκις ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς βασιλεῖς, πλὴν εἰς μάτην, καθότι δὲν ἐκατώρθωσεν ἄλλο τι τῶν ματαίων ὑποσχέσεων.

ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ, ἄριστος Ἰατρὸς, συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς, ἐχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αγγλίας Γεωργίου τοῦ Γ. Απέθανε τὸ 1795 Μ Χ.

ΖΟΛΑΣ Ἰωσὴφ· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μπρέσαν πόλιν τῆς Βενετίας· ἐξάθη περίφημος θεολόγος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1806.

ΖΟΥΪΓΛΙΟΣ Ενρίκος, περίφημος Αἱρεσιάρχης· οὗτος ἔσπειρεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας τὰς αἱρέσεις του· ἐφονεύθη τὸ 1531. πολεμῶν μὲ τὰ στρατεύματα τῶν ἐπισκόπων τῆς Κωνσταντσας καὶ Βάσελ.

ΖΟΥΚΑΡΟΣ Θαδαῖος, καὶ Φεδερῖκος; ὀνόματα δύω ἀδελφῶν, ἔνδοξος ζωγράφος Ιταλός. Ο πρῶτος ἀπέθανε τὸ 1566 ἀφοῦ εὐίδαξε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φεδερῖκον, ὁ ὁποῖος ἐτελειοποίησε πολλὰς ἐλλειπεῖς εἰκόνας τοῦ ἀδελφοῦ του· προσέτι καὶ τὰς εἰκόνας τῆς Ακαδημίας τῶν ζωγράφων τῆς Ῥώμης. Απέθανε τὸ 1609. Μ Χ.

ΖΟΥΜΑΓΟΣ Γαζόνης Ἰωάννης. ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσσας τό1636. Εσαθη περίφημος γλύπτης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελειοποιήθη μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ανατομίας, τὴν ὁποίαν ἐσπούδασεν ἐπιμελῶς· μετεχειρίζετο κηρίον χρωματισμένον, διὰ νὰ παρασταίνῃ τὸ χρῶμα ἑκάστου ὀργάνου ἀρτηρίας, φέρ' εἰπεῖν, νεύρου κ τ λ. Ἐρεῦρεν ἐργαλεῖα τῆς Ανατομίας, τὰ ὁποῖα αὐτὸς κατεσκεύασεν εἰς τὴν Βολωνίαν, Φλωρεντίαν, Γενεύην, καὶ Μασσαλίαν.

ΖΩΪΛΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Αμφίπολιν τῆς Θρᾴκης· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τὸ 270 Π Χ. κατηγόρει τοὺς στίχους τοῦ Ομήρου, καὶ τα συγγράμματα τοῦ Πλατωνος καὶ Ισοκράτους· ἐπειδὴ νὰ τὸν ὀνομάζουν Ομηρομάστ-

τιγα. Ο Πτολεμαῖος ἐγγίχθη μεγάλως ἀναγνοὺς στίχους τοῦ τινὰς, τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέσει κατὰ τοῦ Ομήρου· εἶχε ζητήσει καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἰσήκουσε λέγων, ὅτι ὁ ὢν ἀνώτερος τοῦ Ομηρικοῦ πνεύματος, ὡς σὺ, δύναται βέβαια νὰ ἐξοικονομῇ τὰς ἀνάγκας του χωρὶς βοηθείας. Λέγουσιν ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἐπρόστεξε καὶ τὸν ἐσταύρωσαν· ἄλλοι ὅτι τὸν ἐλιθοβόλησαν, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸν ἔκαυσαν ζωντανὸν εἰς τὴν Σμύρνην. Η ἐνθύμησις τούτου τοῦ ὑβριστοῦ κριτικοῦ ἐστάθη μισητὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, ὠνομάσθησαν δὲ ἔπειτα Ζωΐλοι, οἱ ὑβρισταὶ κριτικοί.

ΖΩΝΑΡΑΣ Ιωάννης, περὶ τὰ Π10. Ητον ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἀπόγονος ἐκείνου τοῦ Ζωναρᾶ, ὅστις ἐχρημάτισεν εἰς τὴν αὐλὴν Κωνσαντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· οὗτος δὲ ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς καὶ ἔπαρχος Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Η ἀτυχὴς ἀνωμαλία τῶν οἰκιακῶν του, τὸν ἔκαμεν ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, διὸ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Τὰ συγγράμματά του εἶναι. πρῶτον, χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχριτοῦ 1118. ἑρμηνεία εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων Αποστόλων, καὶ ἁγίων πατέρων· τρίτον, Γλωσσάριον, ἢ Λεξικὸν ἐτυμολογικὸν· ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ.

ΖΩΝΑΪΟΣ· ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, περὶ Ρητορικῆς, καὶ ἄλλα.

ΖΩΠΥΡΟΣ, μυστικὸς φίλος τοῦ Δαρείου, ὅτε οἱ Σύριοι ἀπεστάτησαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Βαβυλῶνα. Ο Ζώπυρος βλέπων ἀδύνατον νὰ καταπραΰνῃ τὸ κακὸν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕνα σκληρότατον στρατήγημα. Χωρὶς νὰ ἔχῃ εἴδησιν ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ κόψουν τὰ ἀυτία καὶ τὴν μύτην του, καὶ νὰ τὸν μαστιγώσωσιν, ἔπειτα παρουσιάζεται πρὸς τὸν βασιλέα. Ο Δαρεῖος τὸν εἶδε μὲ θαυμασμὸν καὶ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, αὐτὸς δὲ ἀφ' οὗ τὸν ἐφανέρωσε τοὺς σκοπούς του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαβυλῶνα· φθάσας εἰς τὴν πόλιν ἐπροσποιήθη ὅτι εἶναι λειποτάκτης, καὶ ἔμβας τοὺς ἐφανέρωσε ποῖος ἦτο, καὶ τοὺς ἔδειξε συγχρόνως καὶ τὸ ξεσχισμένον σῶμά του, παριστάνων τὴν ἀσπλαγχνίαν τοῦ Δαρείου, Οι Βαβυλώνιοι πιστεύσαντες εἰς αὐτὸν, ὡς ἐμπειρότατον πολεμιστὴν, τοῦ ἀφιέρωσαν τὴν ὁδηγίαν τῶν στρατευμάτων. Αὐτὸς δὲ εἰς τὴν πρώτην μάχην ἐφιλοτιμήθη νὰ νικήσῃ, ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν παρέδωκεν ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του στρατεύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. Διὸ καὶ ὁ Δαρεῖος πολλάκις εἶπεν, "ἤθελον νὰ ἔχω φίλον τὸν Ζώπυρον, παρὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἑκατὸν Βαβυλῶνας·" ἔζη τὸ 509 ΠΧ.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ, ἔζη τὸ 550. ΠΧ. Η ἱστορία τούτου εἶναι τόσον συγκεχυμένη, ὥστε ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ποτὲ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τάξιν. Μερικοὶ ὑποθέτουν ἓξ πρόσωπα ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα· Λέγεται ὅμως νὰ ὑπῆρξαν δύω οἱ ἀξιομνημόνευτοι· ὁ εἷς ὁ παλαιότερος ὁ ἐφευρετὴς τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας.

ποθέτουν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτι ἦτον ὁ Χὰμ, ἢ ὁ Νεβρὼδ, ἢ ὁ Ασσοὺρ. Ὅθεν τάττουσι τὴν περὶ αὐτοῦ χρονολογίαν περὶ τὰ 2200. ΠΧ. Ο δὲ νεώτερος περίφημος Ζωροάστρης, ὁ κυρίως Ζερδούστ καλούμενος, λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Υσάσπου, καὶ ποτὲ μὲν Πέρσην, ποτὲ δὲ Μῆδον, ἐνίοτε δὲ καὶ συνθέτως, Περσομήδην τὸν ὀνομάζουσιν· ὅστις διδαχθεὶς ἅπασαν τὴν Ασιατικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνώρισε τὸν ἀληθῆ θεὸν, ὑπό τινος Ισραηλίτου προφήτου τοῦ Δανιὴλ. Διηγοῦνται προσέτι, ὅτι ἔκαμε περιηγήσεις τινὰς εἰς ξένα ἔθνη, καὶ ὅτι διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ Βάκτρα, ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς τὸ βασίλειον τῶν Σούζων, ἐδίδαξεν ἐκεῖ μίαν νέαν θεολατρείαν εἰς τοὺς Πέρσας, καὶ ὅτι ἐστάθη ὁ πρῶτος μέγας ἀνὴρ τῶν Περσῶν, καὶ τῆς φιλοσοφίας των· ὅτι συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας στίχων, τοὺς ὁποίους ἑρμήνευσεν ὁ Σμυρναῖος Ερμηππος· Τὸ σύγγραμμα τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἐχάθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοστόμου· ἔτι ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν Αστρολογικὰ, Χημικὰ, Θεολογικὰ, Μαγικὰ, καὶ Πολιτικά. Περὶ αὐτῶν ὁμιλεῖ ὁ Λαμπέκιος καὶ Φαβρίκιος. Τὸ ἀξιολογώτερον μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῶν νόμων τῆς Θεολατρείας, τοῦ ὁποίου ὡς λέγουσι, σώζονται πολλὰ ἀντίγραφα εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Περσίας, ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰσέτι τὴν διδασκαλίαν του· τοῦτο τὸ σύγγραμμα εἶναι πολλὰ διαφορετικὸν ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ευσέβιος, ἐπιγραφόμενον, τῆς ἱερᾶς συναγωγῆς τῶν Περσικῶν, καὶ εἶναι πιθανὸν, ὅτι τοῦτο συνετέθη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ζωροάστρου. Αναφέρεται δὲ ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ ἐν ἄλλο σύγγραμμα, Αστρονομικὰ, Αποτελεσματικὰ ἐπιγραφόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου μερικαὶ ἀποκοπαὶ φαίνονται ἐκδεδομέναι ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς· συνέγραψεν ἔτι καὶ χρησμοὺς, ἐξ ὧν σώζονται· 16. στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθῶν Φραγγῖσκος ὁ Πατρίκιος ἤνεγκε τὸν ἀριθμὸν των, κἀι τοι νεώτερος Πλατωνιστής. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ταῦτα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Πλατωνικῶν Ζωριάστρεια· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Παρισίοις τὸ 1538. ἐπιγραφόμενα Λογικὰ λόγια τῶν ὑπὸ τοῦ Ζωροάστρου μάγων· καὶ ἐν Αμσελοδάμῳ τὸ 1689. Καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1722. ἐν τοῖς συμβολικοῖς χρησμοῖς, καὶ ἄλλαχοῦ.

ΖΩΡΟΜΑΣΔΡΗΣ, Χαλδαῖος, σοφὸς· ἔγραψε φυσικὰ, καὶ μαθηματικά.

ΖΩΣΙΜΟΣ, ἱστορικὸς, Κώμης εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν· ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ τὸν Ολυμπιόδωρον περὶ τὰ 430. Συνέγραψεν ἱστορίαν Αυτοκρατορικὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αυγούστου μέχρι τοῦ 410, Μ.Χ. ἐν ᾗ ἀναφέρει τὸν Ηλιόδωρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος δὲν ἀνέγνωσε περισσότερον ἀφ' ὅσον καὶ τανῦν σώζεται, φαίνεται ἐντελὲς, μόλον τοῦτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραψε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι πολλοὶ μετὰ ταῦτα συνέγραψαν, ἐνοῖς ἀναφέρουσι περὶ τοῦ χρυσαργύρου, εἰσαχθέντος ὑπὸ τοῦ Κωνσαντίνου, καὶ κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Ζωσίμου ἐξαληφθέντος. Ὁ Φώτιος λέγει ὅτι, ἡ ἱστορία τοῦ Εὐνα-πίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζώσιμον, τὴν ἔκαμεν εἰς δύω ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα ἱστο-ρία νέα τὸ τέλος τοῦ πρώτου· ἡ δὲ ἀρ-χὴ τοῦ δευτέρου βιβλίου λείπει· ἐξεδό-θησαν αἱ ἱστορίαι τοῦ Ζωσίμου εἰς βι-βλία πέντε ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1679. καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1713. μετὰ σημειώσεων.

ΖΩΣΙΜΟΣ, Γραικὸς τὸ γένος, τὴν Ά Μαρτίου 417. ἐκάθησεν εἰς τὴν καθέ-δραν τῆς Ρώμης· ὁ τεσσαρακοστὸς τρί-τος ἐπίσκοπος τῆς Γώμης, ἐστάθη ἔν-δοξος. Ἀπέβαλε τοὺς δούλους καὶ τοὺς νόθους, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν· ἐφανέρωσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίσεως τοῦ θρόνου του. Ἀπέθανε τὴν λ΄ Δεκεμ-βρίου. τὸ 418. Μ. Χ.

ΖΩΝΙΑΝΟΣ, Ἕλλην, ἐπονομασθεὶς Κα-λαβρέζος· ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ. Ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν τέχνην τοῦ παιννιδίου τοῦ ὀνομαζομένου σκάκης· περιῆλθεν ὅλας τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, διὰ νὰ ἔυρῃ ὅμοιόν του. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦσαν τρεῖς περίφημοι, ὁ Δοὺξ Νουμούρ, ὁ Ἀρνόλ-φος, καὶ ὁ Κωμόντης, ἔπαιξαν καὶ οἱ τρεῖς ἐναντίον τοῦ Ζωχιανοῦ, ἀλλ᾽ αὐ-τὸς τοὺς ἐνίκησεν. Ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τούτου τοῦ παιγνιδίου.

Η

ΗΓΗΛΟΧΟΣ, Ἕλλην, ποιητὴς κωμι-κὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγω-δίαν τοῦ Ευριπίδου, Ορέστης, τὴν ἄτο-πον ἐκφώνησίν του, Γαλῆν ὁρῶ, ἐπρο-ξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεσ-τῶτας θεατάς. Αριστοφ.

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ Α-λεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Αρριαν.

ΗΓΕΜΩΝ, Θάσιος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Αθην.

ΗΓΕΜΩΝ, Αθηναῖος, πατὴρ τοῦ ἄρ-χοντος Χαιρώνδου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΗΓΗΣΑΝΔΡΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηγησάν-δρου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτια-τῶν. Καὶ ἕτερος στρατηγὸς τῶν Βοιω-τῶν. Θουκ.

ΗΓΗΣΙΑΣ ὁ Μάγνης, ἱστορικὸς καὶ ῥή-τωρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕφος ἦτον ἐπιφορ-τισμένον ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ἕλλην ἀπὸ τὴν Τά-ραντον, ἐπονομαζόμενος Κλειβύλος, ἦ-το ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. Εὑ-ρίσκονται μερικὰ ἀποσπάματά του ἐκ-δεδομένα, καί τινα ἐπιγράμματά του ὑπὸ τοῦ Γροτίου συναχθέντα. Ἔζη τὸ 320. Π.Χ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος περίφημος ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἐχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΗΓΗΣΙΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέ-ως Ολόγου ἐκ Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδ. 39.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, μάντις Ηλεῖος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μαρδόνιον στρατη-γὸν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ελλάδος,

κἰχμαλωτισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐβλήθη εἰς φυλακήν· ἀλλὰ διὰ νυκτὸς ἔφυγεν, καὶ διεσώθη εἰς τὴν Τεγέαν. Ηρόδ

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς γνήσιος τοῦ τυ-ράννου Πεισιστράτου.

ΗΔΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ποιη-τὴς ἐπιγραμμάτων· ἔζη ἐπὶ τῆς βασι-λείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΗΘΑΚΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ισπανὸς· οὗ-τος ἦτον αἱρετικὸς, καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ ἔχυσε πολὺ αἷμα ἀθώων ἀνθρώπων, διότι ἦτο ἕνας ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

ΗΛΕΚΤΡΥΩΝ, υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ανδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκη-νῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σθενέλλου. Ετοι-μαζόμενος πατὲ ὁ Ηλεκτρύων διὰ μίαν ἐκστρατείαν, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τῆς βα-σιλείας, καὶ τῆς θυγατρός του Αλκμέ-νης, τὸν Αμφιτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φο-νεύσας κατὰ περίστασιν τὸν Ηλεκτρύ-ωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν θυγατέραν του Αλκμήνην εἰς γυναῖκα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην· ἔ-ζη εἰς τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ητο χριστιανός. Συνέγραψεν εἰς τὴν νεότητά του μίαν μυθιστορίαν, τὰ κα-τὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, ἢ Αἰθι-οπικὰ, εἰς δέκα βιβλία, ἔπειτα ἐχρη-μάτησεν ἐπίσκοπος τῆς Τρίκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐβίασε, ἢ νὰ παύσῃ τὸ σύγγραμμά του, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς· ἀλλ᾽ αὐτὸς διὰ νὰ τὸ διασώσῃ ἐπροτίμησε νὰ τὸν καθήρουν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Νι-κηφόρος. Ἐτι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖ-ον οἱ κριτικοὶ ἐξελέγχουν νόθον. Τὰ Αἰ-θιοπικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. ἤκμαζε κατὰ τὸ 335.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ Λαρισσαῖος, περίφημος μαθηματικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ κεφάλαι-α τῶν ὀπτικῶν ἐξεδοθησαν εἰς τὰ Πα-ρίσια κατὰ τό 1657. μετὰ σημειώσεων.

ΗΜΙΘΕΩΝ Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀ-ναιδειῶν καὶ αἰσχροτήτων.

ΗΝΙΓΟΣ, ἀπὸ τὴν Ισπανίαν, ἔνδο-ξος. Αὐτὸς ἐσύστησε τὸ τάγμα τῶν Ι-ησουϊτῶν, τὸ πρῶτον ἐσυσήθη εἰς τὴν Γώμην, ἔπειτα διεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ευρώπης. Η ἀυστηρότης τού-του τοῦ συστήματος, ἐφόβισε πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Πάππας, καὶ τοὺς βα-σιλεῖς. Οὗτος ὁ ἅγιος Ηνιγος ἢ Ινιάτσι-ος ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1556.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ, Ποντικὸς ποιητὴς· ἦλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ ἤκουσε καὶ τὸν Αριστοτέλην· ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ φι-λοσκῶπται τῶν Αθηναίων τὸν μετωνό-μασαν πομπικόν. Ηγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα· ὅθεν ἐδωροδώκησε καὶ τὴν Πυθίαν, νὰ χρησμολογήσῃ εἰς τοὺς πατριώτας του ὅτι, ὁ Ηρακλείδης ἦτον ἄξιος χρυσοῦ σε-φάνου. Ενῶ ἐσεφανοῦτο ἀπ᾽ αὐτοὺς, ἐ-τρελάθη λέγουσιν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ετι ἐπρόσαξε λέγουσιν εἰς ἕναν τῶν πι-στῶν του φίλων, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ νὰ κρύψῃ τὸ σῶμά του καὶ ἀντὶ τούτου νὰ θέσῃ εἰς τὸν κράβατόν του ἕνα δρά-κοντα, τὸν ὁποῖον ἐκ νέου ἔτρεφε, διότι νὰ διαφημισθῇ ὅτι μετεμορφώθη εἰς δρά-κοντα, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς μεταβέθη-

κεν, ἐνῷ δὲ τὸν ἐξέφερον οἱ πολῖται, ὁ δράκων ἀκούσας τὴν βοὴν ἐξέδυ τῶν ἱματίων, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ κραβάτου διεσπάραξε πολλούς· διὰ τοῦτο καὶ κατεκρίθη αὐτὸς μὲ ἕνα ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸν Λαέρτιον. Σῴζονται τούτου ἀποσπάσματα περὶ πολιτειῶν· αἱδὲ Ομηρικαί του ἀλληλογραφίαι κρίνονται ὅτι εἶναι ἑνὸς ἄλλου Ηρακλείδου. ἔζη τὸ 330. Π.Χ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Ἐφέσιος· ἔζη τὸ 500. Π Χ. Ἐχρημάτισε βασιλεὺς τῆς Ἐφέσου, καὶ παραίτησε τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ καταγίνηται εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐσάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ελεατικῆς αἱρέσεως. Ἐδόξαζε τὸ πῦρ ὡς ἀρχὴν ὅλων τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸ πῦρ. Επωνομάσθη Κλαυσῖνος, διότι βλέπων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἔκλαιε πάντοτε· ἐπὶ τέλους ἐμίσησε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη εἰς τὰς ἐρήμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς παλαιοὺς ἥρωας τῶν Ελλήνων, υἱὸς τοῦ Αμφυτρίωνος καὶ τῆς Αλκμήνης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ 12. περιβόητα ἆθλα, διὰ τὰ ὁποῖα μετὰ θάνατον ἀπεθανατίσθη ἀπὸ τοὺς Ελληνας.

ΗΡΙΛΛΟΣ, ὁ Καρχηδόνιος. Οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία ἕξις τῆς φαντασίας, ἥτις ὑποπίπτει εἰς λόγον, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πάντα συντείνουν, εἰς τὸ νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστήμων, καὶ νὰ μὴ διαβάλῃ κατηγορῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι αἱ περισάσας μεταβάλλουσι τὰ πράγματα, καθὼς καὶ ὁ χαλκὸς γίνεται ἀνδριὰς τοῦ Αλεξάνδρου, ἢ τοῦ Σωκράτους, τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι ἀδιάφορα. Εχει συγγράμματα μικρὰ μεν, πλὴν μὲ δύναμιν ἐπιχειρημάτων πλήρη, καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς Ζήνωνα, καὶ ἄλλα περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, καὶ περὶ μαμικῆς, καὶ ἕτερα, ὥρα Διογένην Λαέρτιον.

ΗΡΙΝΝΗ, ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐχρημάτισε σύγχρονος τῇ Σαπφοῦς. Απέθανε εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας της. Σῴζονται αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ὑπὸ τοῦ Ούρσίνου. Ἔζη τὸ 590. Π.Χ.

ΗΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Συλημβρίαν, πόλιν τῆς Θράκης· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ιπποκράτους, θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς γυμναστικῆς Ιατρικῆς· πρότερον ἦτον παιδαγωγὸς εἰς τὰς Αθήνας ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος καὶ ἀδυνάτου κράσεως, μετεχειρίσθη τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καὶ ὠφεληθεὶς ἐσύστησε τὴν γυμναστικὴν μέθοδον, τῆς ὁποίας ἔγινε γυμνασιάρχης· ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος καὶ κανόνες, μὲ τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο τὰ γυμνάσια, ὡς Ιατρικὰ βοηθήματα, ἐπειδὴ τὰ συγγράμματά του δὲν μᾶς διεσώθησαν.

ΗΡΟΔΩΡΟΣ, ὁ Ποντικὸς, γραμματικὸς Ελλην, σύγχρονος τοῦ Αριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύω αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ καθ' Ηρακ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, Χαλκηδόνιος, περίφημος Ιατρὸς, μαθητὴς τῆς Αλεξανδρειακῆς σχολῆς. Ἔζη τὸ 300· Π· Χ. ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούτ·

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Παρίου, ἐν Ελλησπόντῳ, εἷς τῶν Ιώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, ἐσάθη ὁπατὴρ τῆς ἱστορίας, ὁ ἐνδοξότερος ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς Ελληνες· περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ιταλίαν, καὶ ὅλην τὴν Ελλάδα· συνέγραψε τὴν ἱστορίαν των, καὶ ἐσύνθεσε 9. βιβλία ἐπιγραφόμενα Μοῦσαι· ἐγεννήθη τὸ 404. Π.Χ. εἰς τὴν Αλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Αργεσοράτῳ τὸ 1816. εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΗΡΩΔΗΣ, Αττικὸς, Τιβέριος Κλαύδιος· ἔζη περὶ τὸ ἔτος 143. Μ.Χ. ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα· φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ. Εἶχεν ἐκ φύσεως θαυμάσιον δῶρον, τὸ νὰ ἐκφωνῇ ἐκ τοῦ προχείρου ῥητορικωτάτους λόγους, ὥστε εἰς τὴν νεότητά του, καὶ ὁ Καῖσαρ Αδριανὸς τὸν ἤκουσε μὲ θαυμασμόν του, καὶ μὴ δυνηθεὶς διὰ τῆς ῥητορίας νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀπεφάσισεν ἐκτῆς λύπης του νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Δούναβιν ποταμόν. Ο Αντώνιος τὸν εἶχεν ἀκόμι διοικητὴν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ ἐλευθέρων πόλεων, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὴν ἀρχιερατείαν. Ἔζη ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καισαρίδος Φαυστίνης τὸ 175. καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συγγράμματα κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολλῶν, συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ἕνας λόγος ἐσώθη περὶ πολιτείας, ἐνῷ συμβουλεύει τοὺς Θηβαίους, καὶ Πελοποννησίους, νὰ συμμαχήσωσι κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Αρχελάου, ὅστις εὑρίσκετο ἐκδεδομένος εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ῥητόρων.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἱστορικῶν, ἔζη περὶ τὰ 238. Μ. Χ. ἦτον ἀξιωματικὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ· συνέγραψε μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία ἡ· ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Αντωνίνου, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγούμενος συμβεβηκότα, ὅσα ἤκουσε, καὶ εἶδε, καὶ ἔμαθε, ἐνῷ εὑρίκετο εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ ἀξιώματός του, καὶ ταῦτα φαίνονται ἀτελῆ εἰς δύω μέρη· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν Βενετίᾳ, τὸ 1503. παρὰ τῷ Αλδῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, πίνακος, καὶ Λεξικοῦ.

ΗΡΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς· ἔζη τὸ 450. Μ. Χ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου.

ΗΡΩΝ, ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφεῦρε τὸ ὑδραυλικὸν ὡρολόγιον τὸ 210. Π. Χ. καὶ τὴν μηχανὴν, ἥτις ὀνομάζεται πηγὴ Ηρωνος· Οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Μηχανικῆς θεωρίας, καὶ περὶ Αὐτοματοποιητικῶν, βιβλία 2. καὶ ἄλλα διαφορα.

ΗΣΥΧΙΟΣ, Χαλκηδόνιος, ὁμοῦ μὲ τὸν Ερασίστρατον· οἱ δύω οὗτοι ἰατροὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν Ανατομίαν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὑπὸ τὴν προσασίαν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, καθότι οἱ διάδοχοι τοῦ Αλεξάνδρους εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑπερασπίζοντο μὲ ἔνθερμον ζῆλον τὰς τέχνας καὶ ἐπι-

στήμας· ὁ δεύτερος τῶν Πτολεμαίων εἶχε συσήσει τὴν περιβόητον ἐκείνην βιβλιοθήκην ἀπὸ 200. χιλιάδας βιβλία, καὶ ἠυξήνθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μὲ πλῆθος ἀναριθμήτων βιβλίων. Οταν οὗτοι οἱ προρηθέντες ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἀνατέμνωσι νεκροὺς, μόλις ἐδυνήθη τὸ βασιλικὸν κράτος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, ὁι ὁποῖοι τοὺς ἐσοχάζοντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίους, καὶ ἔβλεπον μὲ φρίκην καὶ μῖσος τὴν τομὴν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ο Ηρώφιλος οὗτος μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου, ἀπέδειξεν ὅτι τὰ νεῦρα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀπὸ τὸν νοτιαῖον μυελὸν, καὶ ὄχι καθὼς ὑπέθεσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν. Περιέγραψεν ἀκριβῶς τὰς σπερματικὰς κύσεις, καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὄργανα· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ τὰ συγγράμματα τῶν δύω τούτων ἀνδρῶν δὲν ἀπεσώθησαν, μόλις σώζονται μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κέλσου, καὶ Γαληνοῦ. Εξάθησαν οἱ πρῶτοι, ὅιτινες μετεχειρίσθησαν τὰ θερμὰ λουτρὰ, ὡς ἰατρικὰ βοηθήματα, καὶ μερικοὶ συκοφάνται ἐτεραυτολογησαν ὅτι ἐβραζον ζωντανοὺς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς ἀνανεώσωσιν. Ο Γαβριὴλ Φαλλόππιος ὠνομάζει τὸν Ηρώφιλον εὐαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων. Πρῶτος αὐτὸς ἔλαβεν ἰδέας περὶ τοῦ σφιγμοῦ· Εζη τὸ 300.Π.Χ.

ΗΣΑΙΑΣ, ἔζη τὸ 794. Π. Χ. Ητον υἱὸς τοῦ Αμὼς, τινὲς εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ προφήτου Αμὼς, καὶ ἄλλοι ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Αμαζίου· ἄλλοι πενθερὸν τοῦ βασιλέως Μανασῆ. Επροφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Οζίου, Ιωθὰμ, Αχάζ, καὶ Εζεκίου. Η προφητεια των τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων προφητῶν. Θαυμάζεται δὲ διὰ τὸ ὕψος τῶν λόγων του, ὥστε καὶ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνότατος ὀνομάζεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ, ἔζη τὸ 880. Π.Χ. μετὰ τὸν Ομηρον ὁ πλησιέστατος ποιητής. Ητον υἱὸς τοῦ Δίου καὶ τῆς Πικυμήδης, ὁ πατὴρ του κατ' ἀρχὰς ἔζη εἰς τὴν κώμην τῆς Αιολίδος, ἤτοι εἰς ταῖς Φοκαις. Επειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν, κατῴκησεν εἰς τὴν Ασκρην παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ελικῶνος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Λέγεται νὰ ἦτο κατ' ἄλλους σύγχρονος τοῦ Ομήρου, καὶ ὅτι φιλονεικήσας μετ' αὐτοῦ, ἔλαβε βραβεῖον ἕνα τρίποδα, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τρίποδος, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὁ Ησίοδος εἰς τὰς μούσας, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐνίκησε τὸν Ομηρον εἰς ἕναν ὕμνον. Εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λοκρίδα, εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς ἑκατοικοῦσεν, ἕνας τῶν συγκατοίκων του ἔφθειρε τὴν κόρην τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τῆς παρθένου ὑποπτευθέντες αὐτὸν, τὸν ἐθανάτωσαν καὶ τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ δέλφινες ἀναλαβόντες τὸ σῶμά του, τὸ ἔφεραν εἰς περιγιάλιον, ἔνθα ἐπανηγύριζον οἱ Λοκροὶ, μαθόντες δὲ οὗτοι ὅτι ἐθανατώθη ὁ ἀνὴρ ἀδίκως, καὶ ἐυροντες τοὺς φονεῖς, τοὺς ἔῤῥιψαν ζωντανοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν κατεδάφησαν. Ετάφη εἰς τὴν Νεμέαν. Αλλ' οἱ Ορχομενοὶ μετεκόμισαν τὸ λείψανόν του εἰς τὸν τόπον του, καὶ κείσαντες τάφον ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν. Εκ τῶν συγγραμμάτων του τρία ποιήματά του μόνον ἀπεσώθησαν· ὅμως οἱ κριτικοὶ ἀπορρίπτουν μερικοὺς ἐκ τῶν στίχων του, ὡς μὴ γνησίους. Εξεδόθησαν δὲ καὶ μετὰ σχολίων καὶ χωρὶς, ἐν Βενετίᾳ τὸ 1495. μετὰ καὶ ἄλλων ποιημάτων· καὶ ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μετὰ σχολίων πάλιν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1603.

ΗΣΥΧΙΟΣ Μιλήσιος, ἔζη περὶ τὰ 505. Μ.Χ. Ητον υἱὸς Ησυχίου νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ὅστις διὰ τὸ ἀξίωμά του ὠνομάσθη ἔνδοξος. Ο Σουΐδας ἀμφιβάλλει ἂν ἦτο χριστιανὸς· ἀλλ' ὁ Κάνε ἀποδείξε προφανῶς τὸ ἐναντίον. Συνέγραψεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, μίαν χρονικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τοῦ Βήλου τῶν Ασσυρίων, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αὐτοκράτορος Αναστασίου, εἰς ἓξ τμήματα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἀπεσώθη, παρὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἕκτου τμήματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἂν καὶ τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίου τοῦ Κωδηνοῦ. Εκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι καὶ ἓν λεξικὸν ἐπιγραφόμενον, ὀνοματολόγος, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἐπιτομὴ ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, τὸ 1679. ἐν Γενέβρᾳ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις.

ΗΣΥΧΙΟΣ ὁ Αλεξανδρεύς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ λεξικοῦ. Ηνθει περὶ τὸν 4.αἰῶνα· ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς ἐρεύνας. Τινὲς τὸν τάσσουσι περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα χριστιανὸν, χωρὶς κἀμμιᾶς ἀποδείξεως. Τὸ λεξικόν

του συνεκροτήθη ἐκ τῶν λέξεων τοῦ Απίωνος, Απολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου Αρισάρχου, Διογενιακοῦ, Ηλιοδώρου καὶ Ηρωδιανοῦ τῶν γραμματικῶν, προσθίσας καὶ τινας λέξεις ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου κωμικῶν, τραγικῶν καὶ ἱστορικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα νὰ ἔγινε προσθήκη ἀπὸ νεωτέρους. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1520. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΙΝΗ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς. Αποδρ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Αλεξανδρεύς, ἔζη περὶ τὰ 169. Μ.Χ. εἷς τῶν γραμματικῶν, τὸν ὁποῖον Ιούλιος ὁ Καππιτώλιος συναριθμεῖ, μεταξὺ τῶν διδασκάλων τοῦ Ονήρου ἢ Βήρου. Ηκμαζε μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον. Συνέγραφεν ἓν ἐπωφελέστατον ἐγχειρίδιον περὶ ποιητικῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διεσώθη, καὶ ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1526. καὶ ἔπειτα ἐν Παρισίοις τὸ 1553. ἐν τοῖς βασιλικοῖς τύποις. Η ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1810.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ, φίλος καὶ πολλὰ ἠγαπημένος Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ασίας, ὅστις ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Εκβάτανα· πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Αλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται ὅτ' αὐτο περὶ τὰς 2000. τάλαντα, Πλούτ. Διοδ.

Θ

ΘΑΔΔΑΙΟΣ Ιταλὸς, ἐπωνομάσθη Ἱπποκρατίσας· ἐσάθη ὁ μεγαλήτερος ἰατρὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ποιημάτων μὲ ὑπομνήματα. Συνέγραψεν εἰσέτι καὶ ἕνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, προφυλακτικὸν τῆς ὑγιείας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τό 1751. Μ,Χ.

ΘΑΔΑΣ Φραγγῖσκος, περίφημος γλύπτης Ἰταλὸς, ὅσις ἤνθει περὶ τὸν ιδ' αἰῶνα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοζήμου τοῦ πρώτου, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

ΘΑΪΣ, περίφημος γυνὴ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλεξανδρον, ὅσις διὰ τῆς παρακινήσεώς της, κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Πλούταρ.

ΘΑΛΓΑΘΦΕΛΛΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. Τὸ 730. Π.Χ. ὑπέταξε τὴν Μηδίαν, Συρίαν, καὶ μέρος τῶν δέκα Ἑβραϊκῶν φυλῶν. Βασιλεύοντος του Σεβέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΘΑΛΗΣ ὁ Μιλήσιος· οὗτος ἔφερε τὰς πρώτας γνώσεις τῆς Μαθηματικῆς καὶ Ἀστρονομίας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὗτος εὗρεν, ὅτι ἡ διάμετρος διαιρεῖ τὸν κύκλον εἰς δύο ἴσα μέρη· ὅτι δύο τρίγωνα εἶναι ἴσα, ὅταν ἔχωσι τὰς δύο γωνίας καὶ τὴν μίαν πλευρὰν ἴσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν καταμέτρησιν τῶν πυραμίδων, διὰ τῆς ἀποτελουμένης σκιᾶς των Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, κατέσαιναν Γεωγραφικοὺς χάρτας, κατεσκεύαζαν Ἡλιακὰ ὡρολόγια, καὶ προέλεγον τὰς ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου. Ἔζη τὸ 548. Π.Χ.

ΘΑΛΗΤΑΣ, Κρὴς, ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε ποιήματα μυθικά. Ὁ Λυκοῦργος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ καθήση εἰς τὴν Σπάρτην· συνέτεινεν ἀρκετὰ εἰς τὰ ἤθη τῶν Σπαρτιατῶν, μὲ τὰς χάριτας τῶν ποιημάτων του. Οἱ ὕμνοι του ἦσαν γεμάτοι διαταγὰς, τοῦ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. Ἦτο συνεργὸς καὶ πρόδρομος, ἐκείνου τοῦ περιφήμου νομοθέτου εἰς τὴν μετασχημάτισιν τῶν συμπολιτῶν του.

ΘΑΜΥΡΙΣ, Θρᾴξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ἄριστος μουσικός.

ΘΑΝΗΡΑΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458. Π.Χ, Ηρόδ.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ Μιλησία, ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου. Μετὰ τὸν θανατον τούτου ἔμεινεν αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΑΡΥΨ, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· πατὴρ τοῦ Ἀρκέτα· Θουκ.

ΘΑΡΥΒΙΣ, ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν. Αἰσχύλ.

ΘΕΑΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, ἐπίσημος Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ουλία, Ἀργεῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας εἰς τὸ Ἄργος. Πίνδ.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἄριστος ἀστρολόγος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΝΩ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου. Λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ἦτο τόσον σπουδαία, ὥσε ὄχι μόνον συνέγραψεν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀνεδέχθη καὶ τὸ σχολεῖον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της εὑρίσκονται τεμάχια τινα, καὶ ἐπιστολαί, ἐξ ὧν ἐν μιᾷ γίνεται μνεία Πυρμενίδου τοῦ Πλάτωνος, τρία τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιστολῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1499. εἰς Βενετίαν τὸ 1739.

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, ἱέρισσα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Τρωάδα, ἥτις ὡς λέγουσι παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

ΘΕΑΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρα της Φάντην.

ΘΕΑΝΩ, Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρει ὁ Σουΐδας.

ΘΕΑΡΙΩΝ, περίφημος ἀρτοποιὸς Ἀθηναῖος. Πλάτ.

ΘΕΑΣΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεοπρέπους, εἷς τῶν δοκίμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης. Ηρόδ.

ΘΕΑΞΙΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅσις ἐφόνευσε τὸν Ἄπιν, βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολδ.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ὁ σοφιστὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πισίδειαν τὸ 360. Μ.Χ. Ὁ πατήρ του Εὐγένιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του λόγον. Οὗτος ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν μὲ μεγάλην φήμην εἴκοσι χρόνους· ἔπειτα ἐσάλπισε εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσαντίνου, διὰ πολιτικὰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας διέτριβεν εἰς Κωνσαντινούπολιν. Ἦτον ὁπαδὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· δὲν καταφρονεῖ ὅμως, καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστημα, καθότι τὸν ἐμιμήθη εἰς τὴν Ρητορικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Εὐφραδὴς, καθὼς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ὀνομάζει Λόγον· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμαζε σολισμὸν τοῦ βασιλείου του, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου τὸ 355. καὶ τὸν ἐπροβίβασεν ἔπειτα καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμόν. Ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἔκαμεν ἔπαρχον, καὶ ὁ Θεοδόσιος τὸ 384. τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως, μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀρκαδίου, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Λέγει δὲ μόνος του, ὅτι ἐδούλευσε τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν χρόνους τεσσαράκοντα μὲ ἀξιώματα. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α'. τριάκοντα τρεῖς λόγοι. β'. Παράφρασις τῶν ἀναλυτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους· γ'. Παράφρασις τῶν φυσικῶν τοῦ αὐτοῦ. δ'. ὁμοία περὶ ψυχῆς. ε'. ὁμοία εἰς τὸ περὶ μνήμης.

ς. πάλιν ὁμοία εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Οὐρανοῦ. ζ'. ὁμοία παράφρασις εἰς τὰ μεταφυσικὰ τοῦ αὐτοῦ. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1537. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1684.

ΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ἐπίσημος πολίτης Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος, καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πίνδαρ.

ΘΕΜΙΣΤΟΓΕΝΗΣ Συρακούσσιος. ἱστορικός. Ἔγραψε τὴν Κύρου Ἀνάβασιν, καὶ ἄλλα τινα περὶ τῆς πατρίδος του.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, περίφημος στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀνὴρ ἔνδοξος, ἔχει τόσον διὰ τὸ γένος του, ὅσον διὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός του ἦτο πολλὰ ἄσωτος· ἀλλὰ σύγχρονος ὢν τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦ περιφήμου, καὶ ἀκούων τὰς νίκας του, ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος, μετέβαλε τρόπον καὶ ἀνεφάνη ἐκεῖνος, ὁποῖον διαθρηλλεῖ ἡ ἱστορία. Ὅταν ὁ Ξέρξης ἐπολέμουσε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ ἀναρίθμητά του στρατεύματα, αὐτὸς ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀφήσουν τὴν πόλιν των, καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸν διὰ θαλάσσης, βλέπων τὴν πεζικήν των δύναμιν ἀνίκανον νὰ παραταχθῇ πρὸς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Ἐναυμάχησεν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος μὲ ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, καὶ κατεστρόπωσε τὴν πληθὺν τῶν βαρβαρικῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐξάλη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βαρβάρου. Ἦτον ὅμως πολλὰ κενόδοξος καὶ φιλόδοξος. Λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τοὺς Ἀθηναίους μόνους θαλασσοκράτορας, ἐσυλλογίσθη νὰ κάυσῃ ὅλα τὰ συμμαχικὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ δίκαιος Ἀριστείδης δὲν τὸ ἐνέκρινε, καὶ ὁ δῆμος τὸ ἀνέβαλε. Κατατρεχθεὶς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἀπὸ φθόνον, κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του τιμώμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως· ἔπειτα ὅμως διαζόμενος νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του, ἔπιεν ἑκὼν αἷμα ταύρου καὶ ἀπέθανε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 21. ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1722. Ἔζη τὸ 467. Π.Χ.

ΘΕΜΙΣΩΝ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Ἀντιόχου, ὅστις ἐδιοικοῦσε τὰ πολιτικὰ μετὰ τοῦ Ἀριστείου, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου,

ΘΕΜΙΣΩΝ, τύραννος, τῆς Ἐρετρίας.

ΘΕΜΙΣΩΝ. ὁ Λαοδικεύς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεθοδικῆς αἱρέσεως. Ἐσάθη περιβόητος διὰ πυλλοὺς αἰῶνας. Λέγουσιν ὅτι, πρῶτος αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τῶν βδέλων, τὰς ὁποίας ἔβαλεν ἐπὶ τῶν κροτάφων του διὰ τὰς κεφαλαλγίας. Κατεσκεύασε καὶ εἶδος τι καθαρσίου, λεγόμενον Ἱερὰ πικρὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ. Πρῶτος αὐτὸς περιέγραψε τὴν κατασκευὴν τοῦ Διακωδείου· διέκρινε πρῶτος τὰς ἰχρονικὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὀξείας· κατέγραψε καθαρῶς τὴν λέπραν κτλ.

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝ, Θηβαῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος.

φονικὸ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, ἀθλητής, υἱὸς Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαν του ἀνδρείαν. Ἐνίκησεν ἀπειράκις εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ ἐτιμήθη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς, καὶ μὲ ἀνδριάντας.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, Ἰταλὸς· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου. Συνέγραψεν ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὁμηρον. Φαβρίκ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, κυνικὸς φιλόσοφος, ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου. Ὑπῆρξεν δύο ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα·

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, Αἰγινήτης, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρος.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, κωμικὸς Θεσσαλός· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος.

ΘΕΟΓΝΙΣ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 190.

ΘΕΟΓΝΙΣ, συγγραφεύς, Ἕλλην· συνέγραψε περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς· ἔζη τὸ 548. Π. Χ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἦτον ἀπὸ γένος ἐπίσημον, ἀλλ' ἐξωρίσθη μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς γυναικός του Ἀργυροῦς, καὶ ἔζησεν εἰς τὰς Θήβας τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται μερικὰ γνωμικὰ εἰς ἐλεγείους στίχους. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν τοῦ Ἡσιόδου καὶ Θεοκρίτου τὸ 1495. παρὰ τῷ Ἀλδῳ, καὶ παρ' ἄλλοις ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τραγικὸς, ἀπὸ τὴν Φαριλόνδα· ἔζη τὸ 369. Π.Χ. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτου, κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, ἔγραψε τραγῳδίας. Σώζονται ἐκ τούτων ἀποσπάσματά τινα ἐκδεδομένα ὑπὸ τοῦ Γροτίου, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΔΟΛΙΝΔΑ, βασίλισσα τῆς Λομβαρδίας. Τὸ 592. ὑπανδρεύθη τὸν Αἰγιλοῦλφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασε τὸν θρόνον. Ὁ μέγας πάππας Γρηγόριος, φοβούμενος τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἥτις κατέπεισε τοὺς Γερμανοὺς, καὶ ἀφῆκαν τὸν Ἀρειανισμὸν, καὶ ἔγιναν Καθολικοὶ, ἔλαβε μεγάλην φροντίδα νὰ ἔχῃ τὴν φιλίαν της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγιλούλφου ἐβασίλευσεν αὐτὴ χρόνους δέκα, μὲ μεγάλην φρόνησιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεύς. Συνέγραψε περὶ Γραμματικῆς, περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐξ ὧν τὸ περὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Μεκκέρου. Ἔζη τὸ 420. Μ.Χ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, περίφημος χρονόμος. Ἔζη τὸ 150. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα συνέγραψεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ἀξιώματα Θεωδᾶ τοῦ Λαοδικέως, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ. Σώζονται τρία βιβλία τῶν σφαιρικῶν, καὶ τινα ἄλλα περὶ ἡμερῶν

καὶ νηπτῶν βιβλίον ά. καὶ β'. Ἐξεδόθη σαν Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΟΤΑΣ, Ἰόλιος, περίφημος ρα-τηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συ-ρίας. Λυκ.

ΘΕΟΔΟΤΗ, Ἀθηναΐς, περιβόητος γυ-νὴ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συν-διελέχθη. Ξενοφ. Ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἐκήδευσε καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Ἀθήν.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ ὁ Ἐφέσιος, ἔζη τὸ 176· Μ. Χ. Ἦτο τοῦ ἀπὸ Εὔξεινον πόντου Μαρκιῶνος, ὅστις λαβών τινας διδασκα-λίας τοῦ Ἐβίωνος, ἐκλήθη καὶ Ἐβιωνί-της. Ἦτο χριστιανός, ἔπειτα ἔγινεν Ἰου-δαῖος. Ἀπ' αὐτὸν προῆλθε καὶ μία νεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἔγινε γνωστὴ εἰς τὸν Ἐρηναῖον τὸ 177. Ἀπὸ τοῦτον μετεφράσθη καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάφρασις, ἥτις εἰσέτι σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ πα-ρὰ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακ-καβαίων, δὲν μᾶς εἶναι ἔβδαιον, ἂν ἀπ' αὐτὸν συνεγράφησαν. Αἱ μετα φράσεις του εὑρίσκονται ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τοῦ Ὠριγένους, εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβ-ρικίου.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, ἔζη τὸ 430. Μ. Χ. Ἦτον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλατίᾳ Ἀγκύρας, ὅστις καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Νεσορίου, εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον. Σώζεται μί-α ὁμιλία του ἐκδοθεῖσα ἐν τοῖς συνοδι-κοῖς, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Νεσορίου ἄλλη ἐν Παρισίοις τὸ 1665. καὶ ἄλλα τινα ὁμοίως ἐν τοῖς συνοδικοῖς.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θε-οδοσιάδου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλά-

ΘΕΟΔΩΡΑ, εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τὴν Ρώμην, παλακὶς τοῦ Ἀλταθέρτου εὐ-γενοῦς τῆς Τοσκάνης. Αὕτη ἡ ἀνείσχυν τος γυνὴ εἶχε δύω θυγατέρας, ἐξ ὧν τὴν μὲν πρώτην ὀνομαζομένην Μερτσίαν, ἐβίασε καὶ ἔγινε παλακὶς τοῦ Πάππα Σεργίου τοῦ γ. τὸ 907. τὴν δὲ δευτέ-ραν ἔκαμε παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυ-δῶνος τὸ 914. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιρ-οῦ ἔγινε διάδοχος τοῦ Πάππα ὁ Ἰωάν-νης ἀπὸ τὴν Ῥαβέννην, ὅστις ἔλαβε κατὰ κληρονομίαν καὶ τὴν παλακίδα τοῦ Πάπ-πα Λανδῶνος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασε Κρεσέντσιον.

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ, ἐγεννήθη περὶ τὰ 393. Ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθότι ἡ μήτηρ του ἦτο ςεῖρα 13. χρόνους, ἀφ' οὗ ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐτροπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἐδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑ-πὸ Θεοδώρου Μοψουέσε, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀκων ἔλαβε τὴν ἐπισκο-πὴν μικρᾶς τινος ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ὑπο τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Θεο-δώρου τὸ 423. ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ προτρο-πῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας, συνέγρα-ψε κατὰ τῶν ιβ'. κεφαλαίων, τῶν κα-τὰ Νεσορίου τοῦ Κυρίλλου, διεβλήθη ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ συνόδῳ τὸ 431. παρὰ τοῦ Κυρίλλου, ὡς ὁμόφρων τοῦ Νεσορίου, ὥ-στε ἦτο χρεία νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ β'. σύνοδον τὸ 449. καὶ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451. διὰ νὰ ἀναθεμα-τίσῃ τὸν Νεσόριον· διὸ καὶ ἔμειναν τὰ βιβλία του ἀναθεματισμένα, συνεργείᾳ τοῦ Κυρίλλου. Θέλουσιν ὅμως, ὅτι ὁ Θε-οδώρητος ἐσάθη ἠπρώτη ἀρχὴ τοῦ σχίσ-

ματος τῶν δύω Ἐκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐκ-τῶν συγγραμμάτων του σώζεται ἀρκε-τὸς ἀριθμὸς. ά. ἐκλογαὶ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. β'. ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύ-λου. γ'. Ἱστορίας ἐκκλησιαστικῆς βιβλία 5. δ'. ἱστορία ἀσκητικὴ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν. ε. ἐπιστολαὶ 147. ς' δι-άλογοι τρεῖς μεταξὺ τῶν Ἀρειανιστῶν, καὶ Ὀρθοδόξων. ζ'. Αἱρετικῶν μύθων βι-βλία ὀκτώ. η. περὶ προνοίας ὁμιλίαι δέ-κα θ'. κατὰ ἐθνικῶν βιβλία 12. ι. Ἀντι-ῤῥήσεις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ Κυ-ρίλλου Ἀλεξανδρείας. ιά. διάλογοι κα-τὰ Ἀρειανῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ τινες ἐπιστολαὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων. Ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ εἰς διαφό-ρους τόπους καὶ χρόνους. Ὁρα τὴν Ἑλ-ληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΔΩΡΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεοδωρεμί-ου, βασιλεὺς τῶν Γότθων· Τὸ 489. ἔφθα-σεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνίκησε τὸν Ὀδο-άκρην εἰς δύω μάχας· ἐπολιόρκησε τὴν Ῥαυέννην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπε-χρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Γότθους. Ὁ δὲ Θεοδώρικος ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλην πα-ράταξιν, καὶ ὁ λαὸς καὶ τὸ Ἱερατεῖον· Τὸ 499. ἐκάθησεν εἰς τὴν Παυΐαν, ὅπου ἦτον ἡ καθέδρα τοῦ βασιλείου. Οὗτος ἦνωσε τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, Ἱσπα-νίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Γαλλίαν· ἦτον ὅμως βάρβαρος, ἐπομένως καὶ ἡ διοίκη-σις του ἀποτέλεσμα μιᾶς παραλόγου καὶ πανούργου θελήσεως. Ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν 38. χρόνους. Διὰ γραμμα-τέα του εἶχε τὸν περίφημον Κασσιόδωρον,

ὡς πάντη ἀγράμματος. Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του ἠμάυρωσε τὴν δόξαν του μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάππα Ἰωάννου εἰς τὴν Ραυέννην, Μπεττσίου εἰς τὴν Παυΐ-αν, καὶ Συμμάκου εἰς τὴν Βερώνην, τῶν πλέον ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. Ἀ-πέθανε τὸ 526. Μ. Χ. Ἐπὶ τῆς βασιλεί-ας του ἤρχησεν ἡ Ἰταλικὴ διάλεκ-τος.

ΘΕΟΔΩΡΙΣ, γυνὴ ἐκ τῆς νήσου Λή-μνου, ἰάτρισσα, ἥτις κατεσκεύαζε καὶ ἰατρικά. Δημ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ἐχρημάτισεν ἀναγνώστης τῆς ἐν Κωνσατινουπόλει ἐκ-κλησίας. Ἔζη περὶ τὰ 530. Μ.Χ. ὅστις ἐσύνθεσε μίαν ἐπιτομὴν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εἰς 4 βιβλία ἐκ τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου, ἥτις σώζεται ἐν χει-ρογράφοις, ἐξακολουθήσας ἀπὸ τοὺς χρό-νους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσαν-τινουπόλεως· ἀλλὰ τὰ δύω πρῶτα βι-βλία ἐχάθησαν, καὶ ἐκλογαί τινες μό-νον Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου σώζονται, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ πρωτοτύ-που ἀπέσπασεν ἀντιγράφων, ὅσα ἐνθυ-μεῖτο, διὰ χειρὸς τοῦ Βαλεσίου, ὡς λέ-γει ὁ ἴδιος. Ἐξεδόθησαν δὲ αἱ ἐκκλη-σιαστικαὶ αὗται, μετὰ τῆς τοῦ Εὐσεβί-ου ἱστορίας ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ,

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Λαύρας. Συνέγρα-ψε περὶ τὸ 660 Μ·Χ. περὶ τῆς ἐνσάρ-κου οἰκονομίας κατὰ διαφόρων αἱρετι-κῶν. Ἐξεδόθη ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1567. ὑπὸ Ἰταλίου, καὶ ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρι-

σίων τὸ 1599.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Ἀβουκάρρας, ἐπίσκοπος τῆς Κάρρας, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἔζη περὶ τὰ 770. Μ.Χ. Οὗτος ἦτο πεπαιδευμένος εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἐθνῶν. Ἐξεδόθη ἐν Ἰγγολστάδ. τὸ 1606. καὶ ἐν Ρατισβῶνα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γαζῆς, Θεσσαλονικεύς, ἔνδοξος φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος, ἤξευρε καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐχρημάτισε προφέσωρ δημόσιος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Φερράραν. Ἐπροσκλήθη εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Πάππα Νικολάου τοῦ πέμπτου, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλοι σχεδὸν οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος κατέφυγον εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, οἵτινες ἔμελλον νὰ πλουτήσωσι τὴν ὁλόκληρον Εὐρώπην. Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Θεόδωρος Γαζῆς. Βυσσαρίων Τραπεζούντιος, Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Κωσμᾶ, δουκὸς τῆς Φλωρεντίας, Κωνσταντῖνος Λάσκαρις, Μιχαὴλ Ἀποστόλης, Ἀνδρόνικος ὁ Κάλλιστος, Ἐμμανουὴλ ὁ Χρυσολορᾶς, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, Γεώργιος Ερμώνυμος καὶ ἄλλοι πολλοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔπρεπε νὰ ἐγχαράξωσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ χρυσοῦς χαρακτῆρας. Ἔζη τὸ 1450. Μ.Χ. Συνέγραψε Γραμματικὴν ἔντεχνον, καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἐγραψε καὶ παράφρασιν εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Στουδίτης, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 759. Τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπελθὼν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὴν ἐν τῷ προαστείῳ τῆς πόλεως κειμένην, ἔγινεν ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διότι ἀπεχωρίσθη τῆς γυναικός του Μαρίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, καὶ ἐψηφίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, πάλιν ἕνεκα τούτου, καὶ ἐξωρίσθη καὶ δεύτερον τὸ 809. Ἀνακαλεσθεὶς δὲ πάλιν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ θεσπίσματος Λέοντος κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἐξάλη πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε διάφορα βάσανα καὶ παιδείας. Περὶ δὲ τὸ 821. ἐπροσκλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος τὸ 826. Συνέγραψεν ἕνα μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων· τὰ δὲ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν εἰκονομάχων. β'. ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του. γ'. ὕμνος καὶ ἐπιγράμματα 122. δ'. ἐπιστολαὶ εἰς βιβλία ς'. σ'. κατήχησιν διηρημένην εἰς μικροὺς λόγους, εἰς τὰς

τεσσαρακοσάς. ς' κεφάλαια 4. περὶ ἀσκητικῆς ζωῆς. ζ' ἐγκώμια τινα εἰς ἁγίους. Ἐξεδόθησαν αἱ ἐπιστολαὶ, καὶ ἄλλα τινα δογματικά, ἐν τῇ Ὁπερᾳ τοῦ Σιρμόνδου καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ πρόδρομος, ἔζη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1143. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον γενεάν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτον ἀδελφὴ τινος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐγκρατὴς διαφόρων γλωσσῶν· προσέτι ὅτι ἦτο ῥήτωρ, θεολόγος καὶ ποιητής· ἐπωνομάσθη δὲ πτωχὸς, καθότι ἔζη εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐσύγχαζεν εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐξάθη καὶ διδάσκαλος εἰς αὐτό. Συνέγραψε δὲ ἔτι καὶ μίαν ᾠδὴν, πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Σεβαστοκράτορα κύριον Ἀνδρόνικον τὸν Κομνηνόν. Σώζονται τούτου ἐπιγράμματα εἰς τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐκδοθέντα ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1536. καὶ ἄλλα 14. διαφόρου ὕλης, ἐκδεδομένα ἐν ἄλλοις τόποις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Βαλσαμών, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἔζη τὸ 1192. Ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, νομοφύλαξ καὶ χαρτοφύλαξ· ἔπειτα προεχειρίσθη καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ Ἀντιόχεια κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων, ἔμεινεν ἡσυχάζων εἰς Κωνσταντινούπολιν. Θέλουσι τινες, ὅτι ἦτον εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Ζωναρᾶ, ἔχων καὶ τοῦτο τὸ ἐπίθετον. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀπὸ κανόνας ἐκκλησιαστικοὺς, καὶ ἑρμηνείας εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620. καὶ ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672.

ΘΕΟΚΛΗΣ Σπαρτιάτης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἕνα Ηρακλέα ἐκ κέδρου κατασκευασμένον ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἤλιδος.

ΘΕΟΚΛΗΣ, πλούσιός τις Κορίνθιος, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς μεγαλοψυχίαν του.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ μάντις ἄριστος. Οὗτος προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸν θάνατον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ, Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς τῶν τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. περὶ Στεφ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, χῖος, ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς Μηροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. Συνέγραψεν ἐπιστολὰς καὶ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἄλλα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φυλίννης, Συρακούσσιος, ἐγεννήθη τὸ 270. Π.Χ. Ἦτο περίφημος ποιητὴς, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν του ὠνομάσθη Βουκόλος. Ἐξάθη ὁ κορυφαῖος τῶν Βουκολικῶν ποιητῶν. Τὰ συγγράμματά του Δωρικῶς, εἶναι εἰκόνες τῶν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν. Σώζονται τριάκοντα ποιήματά του ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλια, καὶ ἄλλα διάφορα ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1770. εἰς δύω τόμους.

ΘΕΟΜΝΗΣΤΩΡ, τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΕΌΞΕΝΟΣ, συνέγραψε περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Δυκ.

ΘΕΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λεώ, τῆς Συμβούλης καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Διὸ καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ ἴδιον ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον.

ΘΕΌΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742. Π. Χ. Ἐδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον.

ΘΕΌΠΟΜΠΟΣ Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ.

ΘΕΌΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμισιστράτου, Χῖος. Θεωρεῖται ὡς ὁ καλλίτερος Ἕλλην ἱστορικὸς μετὰ τὸν Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Οὗτος συνέγραψε μίαν συνέπειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, καὶ βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Κατηγορεῖται ὡς ὀξύθυμος καὶ δηλὸς εἰς τὰς κρίσεις του.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιοῦ Θεοδέκτου. Ἔζη τὸ 404. ἐπὶ Πλάτωνος· ἦτο ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· Σώζονται τιν' ἀποσπάσματα ἐκδοθ. εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΘΕΌΤΙΜΟΣ, Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεογνίδος. Θεογ. 860.

ΘΕΟΦΆΝΗΣ Βυζάντιος. Οὗτος ἔζη δύω αἰῶνας πρὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ πνευματικοῦ. Ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς σεκαετοῦς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ νεωτέρου ἀπὸ τὰ 567. μέχρι τοῦ 577,

ΘΕΟΦΆΝΗΣ Νόννος· τὸ 950. ἔγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐπιτομὴν τῶν ἱστορικῶν παραγγελμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη ἀπὸ τὸν Οριβάσιον καὶ ἄλλους παλαιοὺς συγγραφεῖς· ἔτι δὲ καὶ θεραπείας διαφόρων νόσων.

ΘΕΟΦΆΝΗΣ, υἱὸς Ἰσαύρου, μοναχὸς ἑνὸς μοναστηρίου, τοὐπικλην πνευματικός. Οὗτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος Ἀρμενίου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρον πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἔζη τὸ 414. Π.Χ. ἦτον ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν, ὡς λέγεται. Τὰ λείψανα τῶν κωμῳδιῶν του εὑρίσκονται συναγμένα καὶ ἐκδεδομένα, ὑπὸ τὴν τοῦ Γρωτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἤκμαζε περὶ τὸ 181. Μ.Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐθνικὸς, καθὼς καὶ ὁ μεταφραστὴς του Γερμανὸς ἀποδεικνύει ἐκ τῶν βιβλίων του, ὅτι ἦτον Ἰουδαῖος ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Σαδουκαίων, καθότι καλεῖ τὸν Ἀβραὰμ προπάτορα καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Ἀλλὰ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἔγινε χριστιανὸς τὸ 169. καὶ ἀνεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του συνέγραψε τρία βιβλία· ἀλλ' ὁ Δόδελ, ὁ Βόλφιος καὶ ὁ Λακαταντιος τὰ ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον τινὰ Θεοφίλον Ἀντιοχέα. Τὰ πρὸς Αὐτόλυκον τρία του βιβλία, ἐξεδόθησαν

ἐν Τιγουρίῳ τὸ 1546. καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἄλλοτε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξάνδρειας τὸ 385. μετὰ τὸν Τιμόθεον. Ἦτον ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθὴς. Ἔδειξε μέγαν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν ἐθνικῶν, τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· ἀλλ' ἦτο διεφθαρμένης ψυχῆς ἄνθρωπος, καὶ ἀνάξιος τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, καθότι ἦτο δοῦλος τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καθὼς φαίνεται τοῦτο, εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς Νιτρίας ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ πρωτοτάτου Χρυσοστόμου μῖσος, τὸ ὁποῖον συναπέθανε μετ' αὐτοῦ. Ἐβάσταζε δὲ τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τυραννικῶς χρόνους εἰκοσιοκτώ. Σώζονται μερικὰ του συγγράμματα. α. πρόλογος πρὸς Θεοδόσιον τὸν αὐτοκράτορα περὶ τοῦ Πάσχα, β. κανόνες μετὰ σχολίων τοῦ Βαλσαμῶνος. γ. λόγος παρακλητικὸς ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου βιβλιοθήκῃ. δ. ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμώνιον, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, εἷς τῶν νομικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· διὰ προσαγῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἔφερεν εἰς τάξιν τὰ βιβλία τῶν νόμων, ὅτις ὠνομάζετο παρ' αὐτοῦ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς νομικοῖς. Ἑρμήνευσε παραφραστικῶς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ἰνστιτούτων. Μερικοὶ δὲ τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν, ὅτι ἡ παράφρασις αὕτη ἔγινε παρά τινος ἄλλου Θεοφιλίτση καλουμένου· ἀλλ' ἀπό τινας περισσεις ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ αὐτὸς Θεόφιλος εἶναι ὁ παραφραστὴς καὶ συγγραφεὺς τῶν Ἰνστιτούτων. Ἀπέθανε τὸ 534. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ τινα ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν διατάξεων, ἐξ ὧν μερικὰ τεμάχια σώζονται. Ἐξεδόθη δὲ ἡ παράφρασις αὕτη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. καὶ ἔπειτα ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ φιλόσοφος, ἔζη τὸ 640 Μ.Χ. Ἰατρὸς καὶ πρωτοσπαθάριος, καταλιπὼν δὲ τὰ τοῦ κόσμου ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον. Ἠκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ, α. περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος βιβλία ἕξ. β. περὶ οὔρους, γ'. περὶ διαχρημάτων τῆς κοιλίας· δ. ὑπόμνημα εἰς τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους. ε. περὶ σφυγμῶν. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέλαντος Κναφεύς, ἀπὸ τὴν Λέσβον· ὁ ἔξοχος μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ διάδοχος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς· ἐνησχολήσθη ἐξαιρέτως εἰς τὸ περὶ Βοτανικῆς. Οὗτος ἐχρημάτισεν ὁ παλαιότερος βοτανικὸς μετὰ τὸν Ἀριστοτέλην. Διὰ τὴν ἄκραν του πολυμάθειαν, φιλοπονίαν καὶ ἀρετὴν, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· διὰ δὲ τὴν θαυμαστὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττίαν του μετωνομάσθη παρὰ τοῦ διδασκάλου του, ἀπὸ Εὔφρασος, Θεόφρασος. Διογένης ὁ Λαέρτιος σημειόνει πολλὰ του συγγράμματα· Ἔζη περὶ τὰ 290. Π. Χ. Τὸ περὶ Ἠθικῶν χαρακτήρων σύγγραμμά του ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς Παρισια τὸ 1798, Τὰ δὲ λοιπὰ ἐν Λειψίᾳ τὸ 1821 εἰς πέντε τόμους.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ὁ Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος· ἔζη περὶ τὸ 629. Ἦτον συγγενὴς Πέτρου τοῦ προφέσορος τῆς Αἰγύπτου· ἐλθὼν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ἐτιμήθη διὰ τὴν ἀξιότητά του μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Συνέγραψε μίαν γενικὴν ἱσορίαν, διὰ προτροπῆς τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσαντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποί. αν διηγεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐλεεινοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱσορίας ταύτης ἀναφέρει τὸν Περσικὸν πόλεμον· ὅθεν συμπεραίνεται· ὅτι συνέγραψε τὸ629 .Μ. Χ. Σῴζονται ἔτι ἀπορίαι αὐτοῦ φυσικαί, καὶ ἐπισολαὶ ἠθικαί, γεωργικαὶ καὶ ἐρωτικαί, τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάννου Γροντερίου καὶ ἄλλων τὸ 1599. καὶ τὰ λοιπὰ παρ᾽ ἄλλων ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας, ἢ Ὀχρίδος, ἔζη τὸ 1107 . νομίζεται κατ᾽ ἄλλους Κωνσαντινουπολίτης, κατ᾽ ἄλλους δὲ Βοιωτός. Εἰς Κωνσαντινούπολιν ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις τοῦ τότε καιροῦ· μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησιας , καὶ διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς. Ἡ πολυμάθειά του τὸν ἀνέδειξε καὶ διδάσκαλον τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα, Κωνσαντίνου, καὶ Μαρίας τῆς Πριγγιπέσσης αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔγινε καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὀχρίδος, ἢ πάσης Βουλγαρίας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἑρμηνεία εἰς τὰ 4, εὐαγγέλια. β΄. εἰς τὰς ἐπισολὰς τοῦ ἁγίου Παύλου. γ΄. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποσόλων. δ΄. Εἰς τὰς καθολικὰς ἐπισολὰς τοῦ Πέτρου. ε΄. λόγοι τινὲς καὶ ἐγκώμια . ς΄. Εἰς τοὺς δώδεκα Προφήτας ζ΄. ἐπισολαί. η΄. Ομιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Εὠθινά, καὶ ἄλλα τινα. Ἐξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζόμενα Ἑλληνολατινιστὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τρεῖς τόμους τὸ 1754. .Μ .Χ

ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ, ποιητὴς Ἀθηναῖος . Δημ.

ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου.

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣ , εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ομ. Ιλ.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ, Καλυδώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχημότατος ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρῳάδος . Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ομήρου ἦτο προμήκης τὴν κεφαλὴν , χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, κυρτὸς, φαλακρὸς καὶ ἀραιόθριξ, φλύαρος, καὶ μέγας ἐχθρὸς τῶς Ἑλλήνων, καὶ μάλισα τοῦ Οδυσσέως, καὶ Αχιλλέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη κτυπηθεὶς κατακέφαλα μὲ τὸν γρόθον .

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ ἀρχαιότατος ποιητὴς τραγικὸς Ἑλλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰκαρίαν τὸ 923. Π. Χ. Ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν τραγῳδίαν ἕνα πρόσωπον, ἐκφράζον λόγους τινας, μεταξὺ τῶν δύω μερῶν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ τραγῳδία παρεσαίνετο ἀπὸ μίαν συνάθροισιν μουσικῶν καὶ χοτῶν, οἵτινες ἐχόρευον καὶ ἐτραγῴδουν ὕμνους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου . Οὗτος δ᾽ ἐκαμε καὶ σίχους σατυρικούς. Ο Οράτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς φερόμενος ἐπὶ ἁμάξης μὲ μερικοὺς ἄλλους ποιητὰς, παρεσαινε τὰ ποιήματά των ἔχοντες τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γένειά των περιχυμένα μὲ οἶνον· ὁ δὲ Σοῦδας ὅτι ἦτο τοῦτο βαφὴ κοκκίνη.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, ὁ κορυφαῖος τῶν μεθοδικῶν Ιατρῶν, ἐχρημάτισε καὶ Ιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Εδιδάχθη τὴν θεωρίαν τοῦ Θεμίσωνος, ἔπειτα ἐσύσησε ἴδιον σύσημα Ιατρικῆς σύντομον καὶ ἁπλούσατον· διὰ τοῦτο ἐκαυχᾶτο, ὅτι διδάσκει ἐντελῶς τὴν Ιατρικὴν εἰς διάσημα ἓξ μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὁ μαθητὴς χρείαν πείρας καὶ παρατηρήσεως. Ἐνῷ ὁ θεῖος Ιπποκράτης εἶπεν "Η μὲν τέχνη μακρὰ, ὁ δὲ βίος βραχύς,, ὁ Θεσσαλὸς ἔλεγεν" βίος μακρὸς, ἡ δὲ τέχνη βραχεῖα,, Εφαντάζετο ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ιατροῦ, δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ νὰ πυκνώσῃ, ἢ νὰ ἀρειώσῃ τὰ σερὰ. καὶ οὕτω νὰ ἰατρεύσῃ τὰ πάθη . Μόνας τὰς ψευδεῖς ταύτας θεωρίας του, ἠξιώθη εἰς τὴν Ρώμην μεγάλας τιμάς. Ο Πλίνιος λέγει, ὅτι ποτὲ Ιατρὸς δὲν ἐξήρχετο εἰς τὸν δρόμον μὲ τόσην λαμπρὰν πομπὴν καὶ παράταξιν, ὡς αὐτός· ἀλλ᾽ εὐδοκίμει ὄχι διὰ τὴν τῆς Ιατρκῆς του ἀξιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑπουλότητα, κολακείαν καὶ ὑπόκρισιν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκολάκευε τοὺς ἀσθενεῖς. Ετύγχαζε χάριν χαιρετισμοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μεγισάνων μὲ ἄκραν μικροπρέπειαν. Ο Γαληνὸς τὸν ὀνομάζει δοξομανῆ, κύλακα, δοκησίσοφον, τολμηρότατον καὶ ἀναίσθητον. Διὰ προσαγῆς του ἐχάραξαν ἐπάνω τοῦ τάφου του " Ενταῦθα κεῖται ὁ Θεσσαλὸς ὁ νικητὴς τῶν Ιατρῶν,, Συνέγραψεν ἕνα βιβλίον κατὰ τῶν ἀφορισμῶν τοῦ Ιπποκράτους, ὅπερ ἐμπαίζει πολλάκις ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ιπποκράτους ἰατρὸς, ζήσας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Αρχελάου.

ΘΕΥΓΕΝΙΣ, γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Νικίσου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ.

ΘΕΩΝ, ὁ Αλεξανδρεύς, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, τέχνη περὶ προγυμνασμάτων, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Οὐψαλίᾳ τὸ 1680. Ἔζη τὸ 320.Μ.Χ.

ΘΕΩΝ, εἷς τῶν περιφήμων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων. Ἔζη περὶ τὰ 365. ἦτον ἀπὸ τὴν Αλεξάνδρειαν καὶ μέλος τοῦ μουσείου. Εζάθη περίφημος καὶ διὰ τὴν πολυμαθεσάτην θυγατέραν του Υπατίαν, καὶ διὰ τὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς του γνώσεις. Περιγράφει μίαν ἔκλειψιν τοῦ Ηλίου, τὴν ὁποίαν παρετήρησε τὸ 365. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται α. ἔκδοσις περὶ τῆς ὁποίας ὅρα Εὐκλείδην. β. ἡμερολόγιον, καὶ μερικὰ τεμάχια εἰς τὸν κανόνα τοῦ Πτολεμαίου. γ. σχόλια εἰς Αρατον. δ. ὑπόμνημα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πτολεμαίου, τὸ ὁποῖον συνέγραψε πρὸς χρῆσιν τοῦ υἱοῦ του.

ΘΕΩΝ, περίφημος μαθηματικὸς Σμυρναῖος. Ἔζη τὸ 120. Μ.Χ. ἦτο Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν Αριθμητικὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινα σώζονται. Εξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1644.

ΘΗΓΑΓΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Επικάσης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Αρπολύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἷς ἀπὸ τοὺς τριάκοντα τυράννους τῶν

Αθηνῶν, τοὺς ὁποίους ἐσύρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν νίκην. Μίαν ἡμέραν ἦτο προσκεκλημένος μὲ ἄλλους τινας εἰς ἕνα συμπόσιον· ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον ἔπεσε τὸ ὀσπήτιον καὶ ἐφόνευσε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Θηραμένους. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμακάριζον διὰ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη "ἡ τύχη βέβαια μεγαλήτερον κακὸν μ' ἑτοιμάζει. καὶ τῷ ὄντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐδιάσθη νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι.

ΘΗΓΑΜΕ'ΝΗΣ Κεῖος, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ ὁμοιώσεως λόγου, περὶ εἰκόνων καὶ περὶ σχημάτων.

ΘΗΓΙΚΛΗΣ, περίφημος σκευοποιὸς Κορίνθιος, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ, ἢ ξύλων. Αθην. Λουκ

ΘΗΓΙΠΠΙ'ΔΗΣ Αθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Δημ.

ΘΗΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφῶντος, τύραννος τῶν Ακραγαντίνων εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 480. Π. Χ.

ΘΗΣΕΥ'Σ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πυθέως, εἶς ἀπὸ τοὺς ἀργοναύτας, συγγενὴς του Ηρακλέους. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτο γενναῖος καὶ πλήρης ἀγαθότητος. Εκὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Αθηναίους ἀπὸ τὸν ἐτήσιον φόρον, φονεύσας τὸ φοβερὸν θηρίον τὸν Μινώταυρον. Εκατώρθωσε δὲ τοῦτο μέσον τῆς Αριάδνης, ἥτις τοῦ ἔδωκεν ἕνα νῆμα, καὶ ὁδηγούμενος ἐκ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

ΘΗΣΕΥ'Σ, ἱστορικὸς ἔνδοξος. Ἔγραψε τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς βιβλία ς. Κορινθιακῶν βιβλία τρία, καὶ περὶ τοῦ Ισθμικοῦ ἀγῶνος.

ΘΙ'ΜΒΡΑΧΟΣ, πολεμιστὴς Αθηναῖος. Ξενοφ.

ΘΙ'ΜΒΡΩΝ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΘΟΑ'Σ Ἕλλην, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Λῆμνον τὸ 960. Π.Χ. καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον.

ΘΟΑ'Σ, υἱὸς τοῦ Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

ΘΟΒΕΛ, πρῶτος, ὅστις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ ἀναλύειν τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον.

ΘΟΥΚΛΗ'Σ, ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΘΟΥΚΥΔΙ'ΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Αλωπικεὺς τὸν δῆμον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύοτο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Αθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ α. 117. Πλατ. Λάχ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου, καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Αθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. Λαχ σελ, 179.

ΘΟΥΚΥΔΙ'ΔΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς ἐν Αθήναις, υἱὸς τοῦ Ολώρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Αναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Αντιφῶντος, νεώτερος 16. χρόνους τοῦ Ηροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77. Ολυμπιάδος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Οὗτος ἐκρατεύσας εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Αμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Αθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου συνέγραψε τὴν πολύτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς 8. βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας. Εμεινε δὲ ἀτελὴς ἡ διὰ τὸν θάνατόν του, ἢ διότι δὲν ἀνείχετο νὰ περιγράψῃ τὰ μετὰ ταῦτα δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἐκ τούτου τοῦ πολέμου. Κατά τινας λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος, Θουκ. δ 104. Αριστφ. Δχ. 703. Φαβρ. Ελλ. βιβλ. Η. σελ. 721.

ΘΟΥΚΥΔΙ'ΔΗΣ, Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου φίλος καὶ ξένος τῶν Αθηναίων. Θουκ. η. 92. (- - υ -, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ - υυ -.)

ΘΟΥΦΑ'ΝΗΣ, κόλαξ καὶ ἀπατεὼν εἰς Αθήνας, φατριαστὴς τοῦ Κλέωνος, Αριστοφ.

ΘΥΩΝΙΣ, κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΟΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην, ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΑ'ΛΚΗΣ, Ἕλλην, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος. Στράβ. βιβ. ά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αυκίου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας, ἀνὴρ μὲ γενναιότητα, ἀνδρείαν καὶ σαθερότητα. Μετὰ τὴν σύρασιν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς τὰς Αθήνας, αὐτὸς βλέπων τοὺς πολίτας τυραννουμένους ὑπ' αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν νὰ ἐξορίζουν, τοὺς δὲ νὰ θανατώνουν, τῶν δὲ νὰ δημεύουν τὰ ὑπάρχοντα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ συλλέξας φυγάδας τινας καὶ φιλοπάτριδας ἀνδρείους, ἦλθεν εἰς Αθήνας καὶ ἐκυρίευσε πρῶτον ἕνα μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Φυλήν. Ἐκεῖθεν δὲ ὁρμώμενος κατεπολέμει τοὺς ἐν τῇ πόλει τυράννους, ἕως τοὺς ἐπολιόρκησεν. Εἰς τοιαύτην περίσασιν καὶ οἱ κατεπτυημένοι ἀπὸ τὰς τυραννίας, καὶ δυσαρεσημένοι ἔσωθεν Αθηναῖοι, λαβόντες θάρρος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν, ἑνωμένοι μὲ αὐτοὺς κατήργησαν διόλου τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα, καὶ τοὺς ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐσύρησαν τὴν προτέραν των πολιτείαν, συγχωρήσαντες καὶ ὅλα τὰ ἀτοπήματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εἶχον πράξει μεταξύ των ἐπὶ τῆς τυραννίας. Ἐκάλεσεν δὲ τὸν ἐπὶ τοῦτο συσταθέντα νόμον Αμνηστείαν· Διὰ ἀμοιβὴν δὲ αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θρασυβούλου, τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ κλάδον ἐλαίας. Λέγεται δὲ, ὅτι οὗτοι οἱ τριάκοντα τύραννοι, εἰς διάστημα τριῶν καὶ ἥμισυ μηνῶν, καθ' οὓς ἐξουσίαζον τὴν πολιν, ἐφόνευσαν τόσους πολίτας ἀκρίτως, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ο Θρασύβουλος ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν σκηνὴν του ἀπροσδοκήτως ἀπὸ βαρβάρους, οἵτινες ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῆς Μ

λήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 625. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν φρόνησίν του καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐλάμβανον συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ συντηρητικῶν μέσων. Ηρόδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους, Ἀκραγαντῖνος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησε εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας τὸ 465. Π.Χ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην του σκληρότητα, ἐδιώχθη μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων, οἵτινες ἐσύσησαν τὴν δημοκρατίαν των. Πολύβ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, ἐπίσημος δημαγωγὸς Ἄλλη. Ξενοφ.

ΘΡΑΣΥΚΛΟΣ, εὐγενὴς Ἀργεῖος, ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Πινδ-

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, περίφημος μαθηματικὸς, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἔζη ἐπὶ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΡΑΣΥΛΟΧΟΣ, Μεσσήνιος, ὀπαδὸς Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, Χαλκηδόνιος, σοφιστής. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. Συνέγραψε περὶ Ῥητορικῆς τέχνης.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΩΝ, Ἀθηναῖος φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΘΡΑΣΩΝΙΔΑΣ, Ηλεῖος, ὅστις ἀπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ηλίδα. Ξενοφ.

ΘΥΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμίας, ἀδελφὸς τοῦ Ατρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος καὶ κατῴκησαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ὁ μὲν Ατρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Αερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρυσθέως, ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του.

ΘΥΜΟΪΤΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν .2) ἐπίσημος βουλευτὴς τῆς Τρῳάδος.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

ΘΥΜΟΧΑΡΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ.

ΘΥΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφλαγωνίαν, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδδηφαγίαν.

ΘΥΡΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυ.

ΘΩΘ, Ζ Ερμῆς.

ΘΩΜΑΣ Γρήσχαμ, ἔμπορος Ἄγγλος. Οὗτος ἔκτισε τὸ Αὐτόνομον πανεπιστήμιον τὸ 1579.

ΘΩΜΑΣ ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομασθεὶς διὰ τοῦ μοναχικοῦ του σχήματος Θεόδουλος. Ητο γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλαξ εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ανδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου . Μετὰ δὲ ταῦτα παρατήσας τὸν κόσμον ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ . Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι α' ἐκλογαὶ Αττικῶν ὀνομάτων κατ' ἀλφάβητον· β' ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. γ. λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τέσσαρες. δ. ἐπιστολαὶ ὀκτώ. ε'. βίοι Πινδάρου, Εὐριπίδου καὶ Αριστοφάνους. Ἔζη περὶ τὸ 1327. Μ.Χ. Ἐξεδόθησαν ἐν Γώμῃ τὸ 1757. καὶ ἐν ἄλλοις πόλεσι.

ΘΩΡΥΚΙΩΝ, δεσμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αιγίνῃ. Τοῦτον ἀναφέρει εἰς τὰς κωμῳδίας του ὁ κωμικὸς Αριστοφάνης.

I

ΙΑΔΜΩΝ, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ηφαιστοπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ηρόδ.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ερβας, ἐράσμιος θεολόγος τῆς Αγγλίας. Ἔζη τὸ 1758. Μ. Χ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος, υἱὸς τοῦ Αλφαίου, ὁ ἔχων καὶ τὸ ἐπώνυμον Ιοῦστος. Ἐχρημάτισε πρῶτος ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Σώζεται παρὰ τῇ θειᾳ Γραφῇ μία ἐπιστολή του, καὶ τινα ἄλλα. α εὐαγγέλιον περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου. β' εὐαγγέλιον περὶ τῆς νηπιότητος τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Πέτρον, εἰς τὸν Ματθαῖον ἢ Θωμᾶν, γ' μία λειτουργία. Ἀπέθανε τὸ 62. Μ.Χ. Τὰ εὐαγγέλια ἐξεδόθησαν ἐν τῷ κώδικι του Φαβρικίου, ἡ δὲ λειτουργία τὸ 1560. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Κλαυδίου.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος νεοπλατωνικός. Κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον γενεὰν τῆς Χαλκίδος, εἰς τὴν κοίλην Συρίαν. Ο Σουΐδας τάσσει αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσαντίνου τοῦ μεγάλου· πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικὴν αὐλὴν ὁ μαθητὴς του Σώπατρος, ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Εἶχε διδάσκαλόν του τὸν Πορφύριον, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Ο Καίσαρ Ιουλιανὸς ἔλεγεν ὅτι, ἦτο κατώτερος τοῦ Πλάτωνος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους. Η ἁγιότης καὶ θαυματουργικὴ του δύναμις ηὔξησε τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν περισσότερον, ὥστε ὠνομάζετο καὶ θαυματουργός. Αὕτη ἡ φήμη καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνδρὸς, συνήθροισαν εἰς αὐτὸν πολλοὺς μαθητὰς πανταχόθεν. Ο Φαβρίκιος ἐξέδωκεν ἕνα διεξοδικὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων του, ἐξ ὧν τὰ

πλεῖσα ἐχάθησαν. Τὰ σωζόμενα δὲ εἶναι α'. περὶ μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ θεουργίας τῶν ἐθνικῶν, καὶ ἐξηγεῖ τὰς δυσκολίας, αἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν. β'. περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου βιβλία δέκα. Τὸ περὶ μυστηρίων ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1678. ὑπὸ Θωμᾶ Γάλε. Τὸ περὶ τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων ἐν Αμζελοδάμῳ τὸ 1707. Η εἰσαγωγικὴ εἰς τὰ Αριθμητικὰ καὶ Μαθηματικὰ διδασκαλία ἐν Αρνεμίᾳ τὸ 1668. Τὰ δὲ θεολογούμενα τῆς Αριθμητικῆς του ἐν Παρισίοις τὸ 1543.

ΙΑΝΟΣ, βασιλεὺς ἀρχαιότατος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὠνομάσθη Λάτιον.

ΙΑΟΣ, ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Οἱ Κινέζοι λέγουσιν ὅτι ἦτον ὁ νομοθέτης των, καὶ ὅτι ἦτο τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν ἡγεμόνων. Ἐκάθησεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τὸ 2357. Π. Χ. καὶ ἔλαβε τὸν Κούμ διὰ διάδοχόν του. Απ' αὐτὸν ἤρχισεν ἡ ἱστορία τῶν Κινέζων νὰ ἦναι βέβαιος· ὅτι, διηγεῖται αὐτὸς ὁ πρίγγιψ εἶναι μυθώδες καὶ ἀβέβαιον.

ΙΑΠΥΞ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ιταλίαν, καὶ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἓν μέρος αὐτῆς Ιαπυγίαν. Στράβ.

ΙΑΡΒΑΣ, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας εἰς τὴν Αφρικήν. Οὗτος βιάσας τὴν Διδώ, ὡς λέγεται διὰ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας του.

ΙΑΣΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τὴν Αρκαδίαν, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην, θυγατέραν τοῦ Μωνίου, καὶ ἐγέννησε τὸν Αρκάδα.

ΙΑΣΩΝ, Ελλην ἀπὸ τὸ Αργος, νεώτερος Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως. Ἔγραψεν ἀρχαιολογίαν τῆς Ελλάδος βιβλία τέσσαρα, Ισορίαν τοῦ Αλεξάνδρου μέχρι τῆς ἁλώσεως τῶν Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αντιπάτρου, πατρὸς τοῦ Κασάνδρου.

ΙΑΣΩΝ, ἔνδοξος στρατηγὸς Ελλην. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου 40. ἥρωες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Κολχίδα καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν Ελλάδα.

ΙΑΣΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, Ρόδιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ποσειδωνίου φιλοσόφου. Ἔγραψε βίους τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. Ισορίαν τῆς Ελλάδος, καὶ τῆς νήσου Ρόδου.

ΙΑΤΡΟΚΛΗΣ, Αθηναῖος, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ.

ΙΒΥΚΟΣ, περίφημος ποιητὴς Λυρικὸς Ελλην. Ἐκ τῶν ποιημάτων του μόνον τινα λείψανα σώζονται. Ἔζη τὸ 540. Π, Χ. Απέθανε δολοφονηθεὶς ἀπὸ λῃστάς.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ Θεοφόρος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἔλαβε τὴν ἐπωνυμιαν ταύτην ἐπειδὴ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ιησοῦν Χριστὸν· καὶ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Νύραν πόλιν τῆς Σαρδινίας. Ἐγένη ἐπίσκοπος τῆς Αντιοχείας, καὶ ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· Επὶ τοῦ Καισαρος Τραϊανοῦ ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην δέσμιος, καὶ ἐπροσάχθη νὰ θηριομαχήσῃ, καὶ οὕτω κατεφαγώθη ἀπὸ τοὺς λέοντας τὸ 55. Μ.Χ. Σώζεται μέγας ἀριθμὸς ἐπιστολῶν του, τὰς ὁποίας ἐσύναξεν ὁ Πολύκαρπος, ἐξ ὧν τινες κρίνονται ὡς νόθοι, μία πρὸς τὸν εὐαγγελιστὴν Ιωάννην, καὶ μία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν, καὶ ἄλλας πρὸς ἄλλους. Φέρονται εἰς τὰς ἐπιστολὰς ταύτας δύω ἐκδόσεις διάφοροι· διὸ καὶ φιλονεικοῦσιν οἱ κριτικοὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς γνησίας ἐκδόσεως. Τὰ σωζόμενα ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν Ελληνιστὶ ὑπὸ Ουαλεντίου ἐν Δελέγγᾳ τὸ 1557. καὶ Ελληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Γουλιέλμου Μορελίου ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1566. 1644. 1646. 1680. καὶ 1109.

ΙΔΑΪΟΣ, Ρόδιος, υἱὸς τοῦ Λισοῦ, περίφημος ποιητὴς, ὅστις ἐμιμήθη μεγάλως τὸν Ομηρον. Συνέγραψε ποιήματα τῆς Ῥόδου.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ, περίφημος καὶ ἀνδρεῖος Ελλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος του Μίνοος βασιλέως τῆς Κρήτης. Οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ 80. πλοῖα, καὶ ἐπολέμησε μὲ μεγίσην ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἐφόνευσε καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῳάδιτας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρῳάδος, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ελληνες εἰς μεγάλην τρικυμίαν, καὶ πρὸς σωτηρίαν του ἔταξεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα νὰ θυσιάσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσειν, ἅμα φθάσῃ εἰς τὴν Κρήτην. Πρῶτος λοιπὸν ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἠγαπημένος του υἱὸς, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθυσίασεν εὐθὺς κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀλλ' ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς Κρητᾶς ὡς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλεντίνην, διοικήσας εἰς αὐτὴν πολὺν καιρὸν μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ, υἱὸς τοῦ Βονὸς ἐξ ἱερατικοῦ καταγόμενος γένους. Εγεννήθη τὸ 624, Π.Χ. ἐπροφήτευσε περὶ Χριστοῦ περὶ τὰ 572. Ευρέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, μετὰ τοῦ Ιούδα τοῦ Ἰωακείμ, τὸ πέμτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας του. Ιερεὺς ὢν ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐδιωρίσθη προφήτης. Λέγουσιν ὅτι ἐφονεύθη ἀπό τινα τοῦ γένους του. Περὶ δὲ τοῦ τάφου του διηγοῦνται ἐξαίσια. Η προφητεία του τάσσεται μετὰ τῶν μειζόνων προφητῶν. Ρήσεις τινες ἀναφέρονται ἀπὸ παλαιούς, αἱ ὁποῖαι ἐν τοῖς κανονικοῖς δὲν εὑρίσκονται.

ΙΕΡΑΔΗΣ, Σπαρτιάτης, Ερωτηθεὶς παρά τινος ξένου μὲ ποίαν ποινὴν ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν Στάρτην οἱ μοιχοὶ, καὶ παρατηρήσας ὅτι ὁ Λυκοῦργος δὲν ἐδιώριζεν εἰς αὐτοὺς κάμμίαν παιδείαν, ἀπεκρίθη, ὦ φίλε εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει τοιαύτη κακία. Αλλ' ἐὰν τύχῃ ἐπανέλαβεν ὁ ξένος, εἰς ποίαν ποινὴν θέλει ὑποβληθῇ; Νὰ δώσῃ ἕνα βοῦν, ἐπανέλαβεν ὁ Ιεράδης, ὅστις ἰσάμενος πέραν τοῦ ὄρους Ταϋγέτου, νὰ ἠμπορῇ νὰ πίνῃ νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐρώταν. Εγέλασεν ὁ ξένος λέγων, ὅτι τόσος μέγας βοῦς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. Πῶς λοιπὸν εἶπε θέλεις νὰ ὑπάρξῃ

μοιχαία εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ τρυφαὶ, τὰ πλούτη καὶ ἡ ἀπόλεια καταφρονοῦνται;

ΙΈΡΑΞ, ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων.

ΙΕΡΕΜΙΆΣ, υἱὸς τοῦ Εζεκίου· ἔζη τὸ 628. Π. Χ. Επροφήτευσεν ἀπὸ τὰ 13. ἔτη τοῦ βασιλέως Ιωήτου, μέχρι τῶν 11. ἐτῶν τοῦ βασιλέως Σεδεκίου, ὅτε ἔλαβε τέλος καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ιουδαίων. Ελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ τῶν ἄλλων Ιουδαίων· ἀλλ᾽ ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ ἀπῆλθεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὁμογενεῖς του εἰς Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἐπροφήτευσεν ἐκ νέου· διὸ καὶ οἱ ὁμογενεῖς του κινηθέντες κατ᾽ αὐτοῦ, ἐλιθοβολήθησαν. Αἱ προφητεῖαί του σώζονται εἰσέτι. Φαίνεται, ὅτι ὁ προφήτης Βαρούχ ἦτον ὁ γραφεύς του· αὗται δὲ τάσσονται μετὰ τὰς τοῦ Ησαΐου. Ετι σώζονται καὶ οἱ θρῆνοι, αἵτινες τιμῶνται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Απονέμονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ βιβλία τῶν βασιλειῶν, καί τινες ψαλμοί· φέρονται δὲ καί τινα ἀπόκρυφα ὑπὸ τὸ ὄνομά του, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1511.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν, κριτὴς τῆς Βιθυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Συνέγραψε δύω λόγους πρὸς τοὺς χριστιανούς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, καὶ προτιμᾷ ὁ ἀσεβέστατος τὸν Τυανέα Απολλώνιον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ σωτῆρά μας. Ο Εὐσέβιος τὸν ἀνῄρεσε, καὶ ἐφύλαξε τινα ἀποσπάσματα τούτων τῶν δυσσεβῶν του λόγων Εζη τὸ 500. Μ. Χ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ, Αλεξανδρεύς, φιλόσοφος. Εζη τὸ 450. Μ. Χ. Εδίδασκεν ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, ἔχων μαθητὴν καὶ Αἰνέαν τὸν Γαζαῖον. Συνέγραψε περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης πρός τινα τῶν ἐπισήμων, Ολυμπιόδωρον, ἐνῷ ἑρμηνεύει καθαρώτατα τὴν Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει παραλληλισμὸν ταύτης μὲ τὴν τοῦ Αριστοτέλους. Εχει καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰ τοῦ Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη, καί τινα Ασεῖα. Εξεδόθη τὸ περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1595. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1678.

ΙΕΡΟΦΩΝ, ναύαρχος τῶν Αθηναίων. Θουκ.

ΙΕΓΩΘΕΟΣ, Δενδρινὸς, Ιθακήσιος, ἱεροκήρυξ, πρῶτος διδάσκαλος καὶ κτίτωρ τῆς περιφήμου σχολῆς τῆς Σμύρνης. Τοῦτον διεδέχθη μετὰ θάνατον ἕτερος Ιθακήσιος Χρύσανθος Ζ, Χρύσανθος.

ΙΈΓΩΝ, υἱὸς τοῦ Δεινομένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσσῶν ἐν Σικελίᾳ τὸ 475. Π. Χ. Εφάθη σοφὸς ἡγεμών· ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, καὶ Πινδάρου. Λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τούτου καὶ ὁ Αἰσχύλος, καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Πίνδ. Ηρόδ.

ΙΈΓΩΝ, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ἐν Αθήναις. Ξενόφ.

ΙΈΓΩΝ ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ιεροκλέους, βασιλεὺς τῶν Συρακουσσίων, ἀπὸ γένος τοῦ Κλέωνος, καὶ μιμητὴς τῶν ἀρετῶν του. Ολαι αἱ πόλεις ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν τὸ διάδημα, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν γενικὸν ἀρχιστράτηγον κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Εφαθη μέγας ἀνήρ. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν ὑπολύπτοντο, ὡς πατέρα των· ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν διὰ τὸ κοινὸν καλὸν, ἡ φιλομάθειά του εἰς τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ ἐπισήμας, ἡ προσοχὴ εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ χαρίσματα τοῦ περιφήμου Αρχιμήδους, τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Απέθανε τὸ 215. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 91. χρόνων.

ΙΕΓΩΝΥΜΟΣ, ὁ θεῖος, ἀπὸ τὴν Δαλματίαν· ἐγνώριζε τὴν Λατινικὴν, Ελληνικὴν καὶ Εβραϊκὴν γλῶσσαν. Περιῆλθε χάριν μαθήσεως, τὴν Ιταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θράκην, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαισίνην. Συνέγραψε Λατινιστὶ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· μετέφρασεν ἐκ τοῦ Εβραϊκοῦ τὴν παλαιὰν διαθήκην. Εζη τὸ 400. Μ. Χ.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, ὁ Καρδιανὸς, (πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου,) ἐσάθη παρὰ τῷ Αλεξάνδρῳ. Τὸ ἀξιολογώτερον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν, εἶναι ἡ Ισορία τῶν διαδόχων τοῦ Αλεξάνδου. Οἱ παλαιοὶ μόλον τοῦτο τὸν κατηγοροῦσιν, ὅτι πολλάκις ἐκυριεύετο ἀπὸ ἐχθροπάθειαν καὶ ἀμυρολησίαν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ὁ Ρόδιος, περίφημος φιλόσοφος περιπατητικός. Εζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Σ.νέγραψε φιλοσοφικὰ, καὶ περὶ ποιητῶν.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους τραγῳδοποιὸς, Αθηναῖος. Αρις.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ἐκ τῆς νήσου Ανδρου νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ηρόδ.

ΙΈΦΕΡΗΣ, περίφημος ἱσορικὸς Αγγλος. Ἔζη τὸ 1125. Μ. Χ.

ΙΖΩΛΑΝΗΣ, Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἔγινεν ἱερεύς. Ο εἰκοσὸς τρίτος παππας Ιωάννης, τὸν ἔκαμε Καρδηνάλην τὸ 1415. καὶ τὸν ἀφῆκε τοποτηρητὴν εἰς τὴν Ρώμην. Οταν ὁ Λαυδισλάος εἰσῆλθε διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν πάππα νὰ φύγῃ, ὁ Ιζωλάνης ἔπεσεν αἰχμάλωτος, ὁ δὲ Σφίρζας τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκήρυξε διοικητὴν τῆς Γένοβας. Απέθανε τὸ 1421. Μ.Χ.

ΙΖΟΤΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Νιγαρόλου πολίτου Βερονέζου, ἥτις ἐκ νεαρᾶς της ἡλικίας ἦτον εὔγλωτος. Εσπούδασεὅλας τὰς ἐπισήμας, καὶ κατεξοχὴν τὴν φιλοσοφίαν. Εσύνθεσεν ἀπείρους δημηγορίας διὰ νὰ παρακινήσῃ τὸν Πάππαν, καὶ τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς, διὰ νὰ κινήσωσι πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων· Ο Καρδηνάλης Βησσαρίων ἀναγινώσκων ἕνα τῶν λόγων της δὲν ἠμποροῦσε νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο σύγγραμμα γυναικὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βερώνην διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Απέθανε τὸ 1466. Μ.Χ.

ΓΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, Ἰάνευ πατρὸς. Απέθανε διά σαυρικοῦ θανάτου ὡς ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸ 33. ἔτος τῆς ἡλικίας του· καὶ ἀνέζη ἐνδόξως ὡς θεὸς τριήμερος ἐκ τοῦ τάφου. Η τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ διδασκαλία ἦτο πάντοτε διὰ ζώσης φωνῆς μεταξὺ τῶν Ιουδαίων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα οἱ θεῖοι εὐαγγελισταὶ συνέγραψαν ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Μεταξὺ τούτων εὑρίσκεται καὶ ἡ τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ ἀπόκρισις πρὸς τὴν

ἐπιστολὴν τοῦ Αὐγάρου, ἡγεμόνος τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐσέβιος πρῶτος ἐφανέρωσεν ἐκ τῶν τῆς Ἐδέσσης Ἀρχείων, μεταφράσας αὐτὴν ἐκ τοῦ Συριακοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Εὐσεβίου.

ΙΗΣΟΥΣ τοῦ Ναυῆ, υἱὸς τοῦ Ναυῆ, ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἐφραὶμ, καὶ διάδοχος τοῦ Μωσέως. Ἐγεννήθη τὸ 1588. Π.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 1478. Συνέγραψε 17, ἐτῶν ἱστορίαν.

ΙΗΣΟΥΣ, ὁ υἱὸς τοῦ Σειρὰχ ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. Ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 38. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, περὶ τὴν 159. Ὀλυμπιάδα. Ὁ πρωπάτωρ αὐτοῦ εἶχε τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἔκγονός του ἐκληρονόμησε μίαν συλλογὴν παραινέσεων, πλήρη ἠθικῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψιν Ἑβραϊστὶ ταύτην οὗτος μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιγράψας αὐτὴν βιβλίον τῆς Σοφίας.

ΙΗΤΡΑΓΟΡΗΣ, Μιλήσιος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ἀριστογόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς Ἴωνας εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδ.

ἸΘΑΚΟΣ, ἀρχαῖος Ἥρως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ νῆσος Ἰθάκη. Οὗτος εἶχε δύω ἀδελφούς, τὸν Νίριτον καὶ Πολύκτορα. Ὁμ. Ἰλ. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰθάκην, φέροντες ἀποικίας ἀπὸ ἄλλα μέρη.

ἸΚΑΡΙΟΣ, Λάκων τὸ γένος, ὁ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεως, πατρὸς τῆς Ἑλένης. Οὗτος κατῴκησεν εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀκαρνανίας. Εἶχε γυναῖκα τὴν Πολυκάστην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὴν Πηνελόπην τὴν γυναῖκα τοῦ Ὀδυσσέως.

ἸΚΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Μίνωος, ἔφυγε μὲ τὸν πατέρα του Δαίδαλον, καὶ μὴν ἠξεύρων νὰ διοικήσῃ τὰ πανία τοῦ πλοίου ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ζ. Δαίδαλος.

ἸΚΕΤΑΣ, Συρακούσσιος. μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Νομίζεται ὁ ἐφευρετὴς τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν Ἥλιον.

ἸΚΕΤΑΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος Πριάμου, καὶ πατὴρ τοῦ Μενλανίππου. Ὁμ. Ἰλ.

ἸΚΜΑΛΙΟΣ Ἰθακήσιος, περίφημος τεχνίτης τῶν ξύλων. Ὁμ. Ὀδ.

ἸΚΤΙΝΟΣ, Ἕλλην, περίφημος ἀρχιτέκτων· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλισράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὀνομαζόμενον Παρθενῶνα, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τοῦ Κοτελίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ Πλού.

ἸΑΑΕΙΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάσωρ. Ἀπολδ.

ἸΑΑΡΙΟΣ, Γάλλος, ἐθνικὸς, ἔπειτα δὲ χρισιανὸς, καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του. Ἔζη τὸ 350. Μ.Χ. Ἐχρημάτισε ἔνθερμος προσάτης τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν αἱρετικῶν. Συνέγραψε διάφορα χρισιανικὰ συγγράμματα.

ἸΑΙΟΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Πολυμήστορος βασιλέως τῆς Θράκης, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἀφανισμὸν τῆς Τρωάδος ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.

ἸΑΛΥΤΙΟΣ. υἱὸς τοῦ Κάδμου. Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν· ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ χώρα Ἰλλυρία.

ἸΜΒΡΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἀπὸ τὴν Πήδασον πόλιν τῆς Καρίας, καὶ γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Τρῳάδος, ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ὁμ. Ἰλ.

ἸΜΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολ.

ἸΜΕΡΑΙΟΣ, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις.

ἸΜΕΡΙΟΣ, περίφημος σοφιστὴς· ἦτον ἀπὸ τὴν Προῦσαν τῆς Βιθυνίας· ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίνου, καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε φιλίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας· διατρίβων ἐκεῖ ἐδίδασκε τὴν Ῥητορικήν· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας ἔχασε τὸ φῶς του. Ἔζη τὸ 363. Μ.Χ. ἀπέθανε ἀπὸ λώβην. Ὁ Φώτιος μᾶς ἀναφέρει πολλοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Ἐρρίκος ἐκλέξας τεμάχια τινα, ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Πολέμωνος.

ἸΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Βικέντιος, εἷς τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ 17. αἰῶνος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Γένοβαν· ἐχρημάτισεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς ὠφελίμους ἐκδουλεύσεις, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. Ἡ σύγκλητος τὸν ἐφθόνησε, καὶ τὸν ἐξώρισαν· ἀλλ αὐτὸς εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἁπλοῦν βίον, ἐσύνθεσε διάφορα συγγράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1645.

ἸΜΠΕΡΙΑΛΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν, ἔνδοξος Ἰατρός. Ἐξάθη μαθητὴς τοῦ Γηρολάμου Μερκαλιέλη. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα. Ἔζη τὸ 1600.

ἸΜΠΡΑΪΜΗΣ. αὐτοκράτωρ τῶν τουρκῶν. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ τὸν ἐνθρονίσουν τὴν 8'. Φευρουαρίου 1640. Αὐτὸς εἰς τὰς ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἔκβαλαν νὰ τὸν φονεύσουν· ἀλλ' ἰδὼν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του ἐβεβαιώθη, καὶ ἐκήρυξε παρουσίᾳ ἀφόβως ὅτι ἦτο τύραννος, διὰ νὰ ἐνσπείρῃ εὐθὺς τὸν φόβον εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ὑπέφεραν ὀλίγους χρόνους τὴν κακίαν του βιασμένοι, τὴν δὲ 8'. Αὐγούσου 1649, τὸν ἔπνιξαν.

ἸΝΑΡΩΣ, υἱὸς τοῦ Ψαμμητύχου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεσάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462. Π. Χ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδ.

ἸΝΑΧΟΣ, πατὴρ τοῦ Φορωνέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθε πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, καὶ ἐβασίλευσε 50 χρόνους τὸ 2100. Π.Χ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, καὶ ἐτιμήθη ὡς εἷς τῶν παλαιῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος Ἀπολδρ. Παυσ.

ἸΝΕ, παλλακὶς τοῦ Πέτρου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφόνσου, τετάρτου βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ 1355. ὁ βασιλεὺς μὴν ἠμπορῶν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ υἱὸς του πρὸς αὐτὴν, διὰ προσαγῆς του τὴν ἐφόνευσαν. Μετὰ δύω χρόνους ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου ὁ υἱὸς του Πέτρος, καὶ παρευθὺς ἐπρόσαξε καὶ ἐθανάτωσαν μὲ φρικτὰς τιμωρίας τὸν Ἀλβάριον, Γονζάλε- καὶ τὸν

Πέτρον Κοέλλον, ἐπὶ προφάσει, ὅτι αὐτοὶ εἶχον παρακινήσει τὸν πατέρα του διὰ νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μεγάλην μνησικακίαν ἦτο παρὼν εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Κοέλλου· καὶ τὸν ἐκτύπησε μάλιστα εἰς τὸ πρόσωπον τὴν σιγμὴν, καθὼν ἔμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι· διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐπωνόμασαν δήμιον. Ἐπειτα ἐκήρυξεν, ὅτι ἡ Ivs ἦτο νόμιμος σύζυγός του· ἐπρόσαξε καὶ ἔκβαλαν τὰ κόκκαλά της ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ τὴν ἔκαμε τὴν πρέπουσαν τιμὴν ὡς βασίλισσαν· καὶ τὰ ἐνταφίασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐνταφιάζουν τοὺς βασιλεῖς· τὰ δὲ παιδία της ἐκήρυξε καὶ αὐτὰ νόμιμα ἰδικά του.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, Μικέλης. Τὸ 1721. ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1724. Οἱ Ρωμαῖοι δὲ ἀρκετὸν καιρὸν ἐνθυμοῦντο τὰς καλοσύνας του. Εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασιλευσεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἡ εὐτυχία ἦτο γενικὴ, καὶ ὁ λαὸς εὐχάριστος.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ Στέφανος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Μετεχειρίσθη κάθε τρόπον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν δυσαρέσκειαν, τοῦ ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐκλέχθη πάππας, καὶ ἀπέθανε μετὰ δέκα χρόνους.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος, Ἰωάννης Παμφίλης. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1644. Οὗτος ὁ Ποντίφιξ ἦτον ἀδύνατος εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἀφῆκε τὸν ἑαυτόν του νὰ διοικῆται ἀπὸ μίαν γυναῖκα, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του, Ὀλυμπίαν. Αὕτη ἐδιοικοῦσεν ὑπὸ τὸ ὄνομά του τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πάππα εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἕνδεκα χρόνων, καθοῦς αὐτὸς ἐκάθη εἰς τὸν θρόνον. Ἡ πριγγιπέσσα Ῥωξάνη ἀνεψιά του, ἦτο καὶ αὐτὴ μέλος τῆς διοικήσεως, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππα παρ' ὀλίγον διέφυγε τὸν λιθοβολισμόν.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ δέκατος δεύτερος, Ἀντώνιος Πινιατέλης Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὅσις πρὶν νὰ γενῇ πάππας, ἀπέρασεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἱεροῦ τάγματος. Ἦτο πολλὰ εὔσπλαγχνος· ἀπέθανε τὸ 1701. Ἐκάθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης χρόνους ἐννέα.

ΙΝΟΔΕΝΤΙΟΣ, τρίτος Λιτάριος. Ἐκλέχθη πάππας τὸ 1198. Ἐκάθη ὀνομαστὸς, ὄχι μόνον διὰ τὴν σύσασιν τῶν Ἱερέων καὶ κηρύκων εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸν κριτήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν αἷμα χιλιάδων ἀνθρώπων ἀθώων. Ἀπέθανε τὸ 1286.

ΙΝΤΑΦΕΡΝΗΣ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδην. Ηόδ.

ΙΟΒΑΣ, υἱὸς τοῦ Ιεμψάχου βασιλέως τῆς Νουμηδίας, καὶ μέρους τῆς Μαυριτανίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν· φίλος τοῦ Πομπηΐου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς ἐφονεύθη ἑκουσίως ἀπὸ ἕνα δοῦλόν του. Πλούταρ.

ΙΟΒΙΑΝΟΣ Φλάβιος Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Βαρρωνιανοῦ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ Σιγδόνῳ πόλει τῆς Πανωνίας τὸ 331. Μ. Χ. Ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς τῶν Ρωμαίων τὸ 363. μετὰ τὸν θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἐδέχετο λέγων, ὅτι

δὲν θέλει νὰ ἦναι ἡγεμὼν στρατιωτῶν εἰδωλολατρῶν, ἔπειτα ὅλοι ὁμοφώνως ὡμολόγησαν, ὅτι εἶναι χριστιανοὶ· καὶ οὕτως ἐδέχθη τὴν ἀλουργίδα. Ἐβασίλευσε μῆνας 7. καὶ ἀπέθανε μεταξὺ Γαλατίας καὶ Βιθυνίας τὸ 364. Εἶχε σαθῇ καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅστις τὸν ἐβίασε ν' ἀφήσῃ τὴν θρησκείαν του· ἀλλ' ὁ πιστὸς Ἰοβιανὸς ἀπεστράφη τὸ πρόβλημα μὲ ἄκραν ἀνθίσασιν. Ἀφῆκεν υἱὸν ἐκ τῆς Καριτῶνος ὀνομαζόμενον Βαρρωνιανόν, ὅστις διαβληθεὶς εἰς τὴν διοίκησιν ὅτι ἔμελλε νὰ γενῇ Καῖσαρ, ἐτυφλώθη τὸν ἕνα του ὀφθαλμόν.

ΙΩΛΑΪΔΑΣ, υἱὸς τοῦ Ιεόλεως, βοηθοῦ τοῦ Ηρακλέους, εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκεφάλου Ὕδρας.

ΙΟΛΑΟΣ, υἱὸς Ιφίκλου, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ηρακλέους. Ησίοδ.

ΙΟΛΑΟΣ, στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων, καὶ ἄρχων τοῦ ἱππικοῦ, ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

ΙΟΟΥΓΚ, ἔνδοξος συγγραφεύς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αγγλίαν τὸ 1684. Ἐσύνθεσε τραγῳδίας, καὶ ἓν ποίημα, δύναμιν τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην τιμήν. Ἐνυμφεύθη τὴν Βατελὴκ, χηρεύουσαν τοῦ Κολονέλου Λεώ. Ἀπέθ. τὸ 1765.

ΙΟΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ ποιητοῦ. Ἐχρημάτισεν ἄριστος τραγικὸς ποιητής. Ἐδίδαξε δράματα 50. ἐξ ὧν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα. Αχιλλεύς, Τήλεφος, Ακταίων, Ιλιος, Πέρσης, Δεξαμενός, Βάκχος, Πενθεύς, καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

ΙΟΡΔΑΝΟΣ Λούκας, ἔνδοξος ζωγράφος, ἐπονομασθεὶς Φα--πρέσο, καθότι ἐζωγράφιζε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα του Νεάπολιν, τὸ 1689. τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰς ὡραίας του εἰκόνας. Οὗτος ἐμιμήθη τὸν τρόπον τῶν πλέον ἐνδόξων ζωγράφων διδασκάλων.

ΓΟΡΝΑΝΔΙΟΣ, ἢ Ιορδάνης, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται. Γότθος τὸ γένος. Ο πάππος του Παρίας τοὔνομα, ἦτο νοτάριος τοῦ Κάνδακος ἀρχισρατήγου τῶν Ελλήνων· ὁ δὲ πατήρ του ἐκαλεῖτο Αλανοβάμουθις, καὶ αὐτὸς καταρχὰς μὲ τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα· ἔπειτα ἔγινε μοναχὸς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος τῆς Ραβένης. Συνέγραψε πρὸς Ιουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων Γότθων. β'. περὶ βασιλειῶν, καὶ χρόνου διαδοχῆς. Ἐξεδόθη τὸ περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων μετὰ τοῦ Προκοπίου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1531. Ἐζη τὸ 552. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥ, ἐβασίλευσε τὸ 2217. Π.Χ. Ητο Πρίγγιψ φιλάνθρωπος, ἀνασχολούμενος, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Τὸ παλάτιόν του ἦτο κοινὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ εἰσέρχηται διὰ τὰς ὑποθέσεις του· περιπλέον δὲ ἔβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παλατείου του, ἕνα κωδωνοστάσιον, ἕνα τύμπανον, καὶ τρία κομμάτια σίδηρα, καθ' ἓν τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἀπὸ τὸν ἐρχόμενον κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὑποθέσεως· ὁ δὲ βασιλεὺς εὐθὺς τὸν ἐπροσκάλει νὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθέν του. Λέγουσιν, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐκρῆκε τρὶς ἀπὸ τὸ λουτρὸν, καὶ ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθη δὶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ ἤκουσεν ὅτι τὸν ἐζητοῦν. Μετεγίνετο εἰς τὴν Γεωργίαν, καὶ ἐσύνθε-

σεν ἓν ἀξιόλογον σύγγραμμα.

ΙΟΥΒΑΛ· οὗτος πρῶτος λέγουσιν ὅτι ἐφεῦρε τὴν Μουσικήν.

ΙΟΥΒΕΓΚΟΣ, Ισπανὸς, ῥήτωρ ποιητὴς καὶ θεολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 330 Μ.Χ. Συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ποίημα διηρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν ἁγίων Πατέρων.

ΙΟΥΔΑΣ, ὁ ἀδελφὸς Ιακώβου τοῦ μικροῦ, μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Καλεῖται ὑπὸ τῆς ἁγίας Γραφῆς Θαδδαῖος, καὶ Λεββαῖος. Ἐδίδαξε τὸ Εὐαγγέλλιον εἰς τὴν Ασίαν περὶ τὸ 71. ἔτος Μ. Χ. Σώζεται καὶ μία ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του.

ΙΟΥΔΗΘ, ἤκμαζε περὶ τὰ 64, Π.Χ. Αὕτη ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Ολοφέρνους, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα της Βαθουλίαν. Ἐσάθη αἰτία πολλῶν φιλονεικιῶν, ὥστε τινὲς καὶ τὴν ὕπαρξίν της ἀμφιβάλλουσι. Τάττουσιν αὐτὴν οἱ ἐπιβεβαιοῦντες τὴν ἱστορίαν της ὡς ἀληθῆ, ἄλλοι μὲν πρὸ τῆς Βαβυλωνικῆς αἰχμαλωσίας, ἄλλοι δὲ μετέπειτα, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μανασσῆ, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν τοῦ Ιωσίου, νεωτέρου βασιλέως τοῦ Ιούδα. Αὕτη ἡ τελευταῖα γνώμη, ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ιακώβου· τίς ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι ἀβέβαιον· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ιερωνύμου, συνεγράφη Χαλδαΐζι· ἀλλ' οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς γνωρίζουσι μόνον τὸ Ελληνικὸν ὡς πρωτότυπον, καὶ ὁ Ωριγένης λέγει ῥητῶς, ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ιουδαίους· οἱ δὲ Εβραῖοι λέγουσιν ἐξεναντίας ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοῦτο μεταξὺ τῶν βιβλίων των. Ο συγγραφεὺς τοῦ Ελληνικοῦ εἶναι ἄγνωστος. Η ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ βιβλίου τούτου.

ΙΟΥΔΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Αγρίππα καὶ τῆς Ιουλίας, μιμηθεῖσα τὴν μητέρα της κατὰ τὴν ἀσέλγειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν ὑπεδέχθη μὲ δυσαρέσκειαν μὴν εὐχαριστούμενος νὰ βλέπῃ μεγαλοπρεπεῖς ἐνδυμασίας, ὡς αὐτὴ ἦτον ἐνδυμένη. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη πάλιν ἔμπροσθέν του ἐνδυμένη μετρίως, καὶ μὲ σεμνότητα· τότε ὁ Καῖσαρ τὴν εἶπεν, " ὦ πόσον εἶναι καλήτερος αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ἐνδύματος, ὅστις καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐγούστου. ,,

ΙΟΥΛΙΑ, Λιβύα θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΑ, θυγάτηρ τοῦ πρίγγιπος Γουλιέλμου, καὶ μήτηρ τοῦ Φεδερίκου πέμτου βασιλέως τῆς Βοεμίας. Εσάθη γυνὴ μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν, εἰς τρόπον ὥστε τάσσεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. τοῦ 15. αἰῶνος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, Αἰγύπτιος, ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα, ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ανθολογίᾳ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ῥήτωρ, Καισαρεὺς, διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς εἰς τὰς Αθήνας· σύγχρονος τοῦ Εννεπίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Χαλδαῖος, Νεοπυθαγόρας φιλόσοφος, σύγχρονος Απολλωνίου τοῦ Τυανέως. Συνέγραψε Θεουργικὰ, Τελεστικὰ, καὶ ἄλλα. Σουΐδ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης, υἱὸς Κωνσαντίνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν μὲ τὴν δευτέραν γυναῖκά του Βασιλίνην τὸ 330. Μ. Χ. Ανετράφη εἰς Κωνσαντινούπολιν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Κωνσαντίνου τοῦ θείου του. Διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱός του τὴν αὐτοκρατορίαν, εἶχε πέσει μία ἐπιδημία εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς διεσώθη. Ητο φύσει ἀσύμμετρος κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, πλὴν πολλὰ ἀγχίνους, ὥστε μὲ ἀπορίαν τῶν διδασκάλων του εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀπέκτησεν ἕνα μέγα θησαυρὸν μαθήσεων. Η ἐπισασία τῆς σπουδῆς του ἦτο διωρισμένη εἰς τινα εὐνοῦχον Μαρδόνιον. Οἱ διδάσκαλοί του ἦσαν χριστιανοὶ, καὶ τὸν ἀπηγόρευον ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν πεπαιδευμένων ἐθνικῶν. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαίμων τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικὴν, καὶ ὁ Εκέβουλος τὴν Ρητορικήν. Ο Κωνσαντῖνος βλέπων τὴν ἀγχίνοιάν του, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλήθους πρὸς τὸν Ιουλιανὸν, τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν εἰς Νικομήδειαν, παραγγείλας αὐτὸν σφοδρώτατα νὰ μὴν ἔμβῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Λιβανίου, ὅστις καὶ αὐτὸς διωχθεὶς τότε ἐκ Κωνσαντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματά του. Αλλ' αὐτὸς εἰς μὲν τὸ φανερὸν ἐφύλαξε τὴν παραγγελίαν του, κατ' ἰδίαν δὲ ἐσπούδαζε τὰ συγγράμματά του, καὶ ἔλαβεν εἰς αὐτὸν μεγάλην κλίσιν· Εγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν φιλόσοφον Μάξιμον τὸν Εφέσιον, ὅστις ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν μαγείαν, καὶ ἐκολάκευε τὸν Ιουλιανὸν, διεγείρων αὐτὸν εἰς μῖσος κατὰ τῶν χριστιανῶν· Εδιδάχθη δὲ καὶ τὴν Ελεκτικὴν, καὶ τὴν Πυθαγοροπλατωνικὴν συμφωνιτικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Θεουργίαν τούτων τῶν αἱρέσεων· ὑπέκριπτεν ὅμως τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν μῖσος. Απῆλθεν ἔπειτα εἰς Αθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν μυστικὴν θεολατρείαν, καὶ χρησμολογίαν, ὅπου εἶχε καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον, σπουδάζοντας ἐκεῖ τότε. Καταλιπὼν δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Αθήνας, καὶ περιελθὼν πολλοὺς τόπους ἕνεκα μαθήσεως, ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους, καὶ μάγους, καὶ ὑπέρεψεν εἰς Κωνσαντινούπολιν περὶ τὸ 355. Ανηγόρευσε δὲ αὐτὸν Καίσαρα ὁ Κωνσάντιος, ὅστις εὐθὺς ῥίψας τὸν φιλοσοφικὸν μανδύαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Μεδιόλανα καὶ εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἐθαυμάζετο καὶ ὡς φιλόσοφος, καὶ ὡς στρατιώτης. Η μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς του, καὶ ἡ φανερὰ ἀπάρνησις τοῦ χριστιανισμοῦ, τῷ ἔδωκαν τὸ ἐπίθετον, Παραβάτης. Ο θάνατός του συνέβη τὸ 363. ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας. Εσάθη εἷς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νοὰς τῆς ἀρχαιότητος· ἦτον ἀκούραστος φύσει εἰς τὴν σπουδὴν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τὰ συγγράμματά του τὸν ἀποδεικνύουσιν ἕνα ῥήτορα μὲ μεγάλην πειθὼ, καὶ ἄλλον δη-

μοσθένην, γλαφυρὸν Ἕλληνα, καὶ Λατῖνον ἱστορικώτατον. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. ἐγκώμιον, πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν αὐτοκράτορα. β'. περὶ τῆς βασιλείας καὶ πράξεων τοῦ Κωνσταντίνου. γ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐσεβίαν. δ'. ἐγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ. ε'. κατὰ Κυνικῶν. ς'. πρὸς Ηράκλειον Κυνικόν. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Σελούτσιον. η'. πρὸς Θεμίστιον διδάσκαλόν του. θ'. ἀπολογία. ι'. Καίσαρες, ἓν σατυρικὸν ποίημα, εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ Καίσαρας. ια'. Αντιοχικός, κατὰ Αντιοχέων σατυρικόν. ιβ'. ἐπιστολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινὰ, καὶ ἔτι τρεῖς ἐπιστολαὶ, αἵτινες δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰ ἅπαντά του, τὰς ὁποίας ὁ Φαβρίκιος ἐξέδωκε ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του. Εξεδόθησαν δὲ τὰ σωζόμενά του ἐν Παρισίοις τὸ 1583. καὶ δεύτερον Ελληνολατινιστὶ μετὰ σημειώσεων τὸ 1630. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ τῆς Αντιῤῥήσεως τοῦ Κυρίλλου, τὸ 1696. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ Β'. Εκλέχθη Πάπας τὸ 1503. Μ.Χ. Αὐτὸς ἤθελε ν' ἀναφανῇ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ πρῶτον διὰ πολιτικῆς διάσης τοὺς Βενετοὺς νὰ συμφωνῶσι μ' αὐτὸν, διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, καὶ τὴν ἐξουσιάσῃ. Οὗτος ἐφάνη ὁ τρίτος Πάπας τῆς Ρώμης, ὅσις ἔγινε καὶ στρατηγός. Ο λαὸς τὸν ὑπολήπτετο ὡς Πρίγγιπα, καὶ ὄχι ὡς Πάπαν. Εφάνευσε πολλοὺς τυράννους, οἵτινες ἐπεριεκύκλωναν τὴν Ρώμην. Ητο φίλος τῶν σοφῶν, καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν τεχνῶν. Απέθανε τὸ 1513. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Σέξτος, Αφρικανός. Ἔζη περὶ τὰ 228. εἷς τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδας φιλόσοφον Λίβυν καλεῖ, ὁδὲ Φαβρίκιος Σύρον, ἐκ τῆς Εμμαοῦς. Διέτριψε δὲ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀρκετοὺς χρόνους, σαλεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὸν Καίσαρα Ηλιογάβαλον τὸ 221. Ο δὲ Εβεδ Ιεχοῦ τὸν ὀνομάζει ἐπίσκοπον τῆς Εμμαοῦς. Εθνικὸς ὢν τὸ πρότερον ἐδέχθη μετὰ ταῦτα τὸν χριστιανισμόν. Ο θάνατός του τάσσεται τὸ 232. Ο Ιερώνυμος τὸν μαρτυρεῖ πολυμαθῆ. Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων του ἐχάθησαν, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ. α'. Σπουδάσματα, τοῦτο τὸ σύγγραμμα συνίσαται ἀπὸ διαφόρους γνώσεις, τὰς ὁποίας συνήθροισεν ἀπὸ πολλοὺς συγγραφεῖς νεωτέρους, καὶ τοῦτο ἐχάθη, ἐκτὸς τινων περικοπῶν. β'. πράξεις μαρτυρικαὶ, τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ανδριανοῦ μαρτυρησάντων. γ'. ἐπιστολαὶ πρὸς Ωριγένην, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Σωσάννης. Τὸ σύγγραμμα, Σπουδάσματα, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1693. ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΟΥΛΙΟΣ Καῖσαρ, συγγραφεὺς τῶν ὑπομνημάτων καὶ ῥητόρων. Τὸ 44. Π. Χ. ἐφόνευσε τοὺς βουλευτὰς εἰς τὴν Ρώμην. Ὧδε Καῖσαρ Γάϊος Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πιππης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, εἷς τῶν μαθητῶν καὶ κληρονόμων τοῦ Ραφαὴλ Σαντσίου. Ο Δούξ τῆς Μάντοβας πόλεως τῆς Ιταλίας εἰς τὴν Λομπαρδίαν, τῷ ἀφιέρωσε τὸν σολισμὸν τοῦ παλατίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐζωγράφισε τὰς περιφήμους πάλας τῶν Γιγάντων. Απέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1545. Μ.Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης. Ζ. Πολυδεύκης Ιούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ Κάννιος. Επειδὴ διεφέρθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Καλιγοῦλα Γαΐου, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Οταν δὲ ὁ Καλιγοῦλας τὸν εἶπεν, ὅτι διέταξε νὰ τὸν θανατώσουν, ὁ Ιούλιος χωρὶς ταραχὴν ψυχῆς τὸν ἀπεκρίθη, "σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως κάλλιστε βασιλεῦ" Μετὰ δύω ἡμέρας. ὅτε ἔμελλον νὰ τὸν θανατώσουν. ἦλθεν ὁ ἑκατόνταρχος νὰ τὸν λάβῃ, διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ τὸν εὗρε νὰ παίζῃ τὸ σκάκιν, ἐσηκώθη εὐθὺς χωρὶς ν' ἀλλαιωθῇ ἡ ὄψις του, λέγων εἰς τὸν συμπαίκτην του "πρόσεχε μὴ εἴπῃς μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι μ' ἐκέρδισες· καὶ σὺ δὲ ὦ ἑκατόνταρχε θέλεις εἶσαι μάρτυς ὅτι ἀποθνήσκω νικητὴς τοῦ παιγνιδίου."

ΙΟΥΛΙΟΣ Πολυδεύκης, ἄλλος παρὰ τὸν Ναυκράτην, Χριστιανὸς, καὶ συγγραφεὺς τοῦ χρονικοῦ ἀπὸ κτσ. κόσμου. μέχρι Βάλεντος καὶ Βαλεντιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων. Εζη τὸ 480. Μ. Χ.

ΙΟΥΛΙΟΣ Φιρμῖνος, Ματέρνος, ἀπὸ τὴν Σικελίαν· ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Συνέγραψεν. α'. περὶ τῆς πλάνης τῶν ἐθνικῶν. β'. ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία 8. Εξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1499. Εζη τὸ 340. Μ.Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ· ἐφάνη εἰς τῶν ἀσπλάγχνων τυράννων· καθηρέθη ἀπὸ τὸν θρόνον· τοῦ ἔκοψαν τὴν μύτην, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν ἐξορίαν. Φρίττει τις ἀναγινώσκων τὴν Ιστορίαν του μὲ ποῖον τρόπον ἀνέλαβε τὸν θρόνον. Μετὰ ἓξ χρόνους τῆς βασιλείας του, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν Φιλιππον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ 512. διεδέχθη τὸν αὐτοκράτορα Ιουστινιανὸν θεῖόν του. Διὰ τοῦ Βελισσαρίου ἀρχιστρατήγου του, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ἐξωλόθρευσε τοὺς Βανδάλους, ὑπέταξε τοὺς Γότθους εἰς τὴν Ιταλίαν, ἠφάνισε τοὺς Μαύρους, καὶ ἔφερε τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τὴν παλαιάν της λαμπρότητα. Διώρισεν ἔπειτα δέκα νομοδιδασκάλους, καὶ συνήθροισαν τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους. Αὕτη δὲ ἡ συλλογὴ κατὰ προσαγήν του ὠνομάσθη Ιουστινιανικὸς Κῶδιξ. Ηνωσε τὰς ἀποφάσεις τῶν δυνασῶν καὶ ἀρχόντων, καὶ τὰς ὠνόμασε Δίγεσον. Εσύνθεσε δὲ 4. καθοδηγητικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα περιεῖχον ἐν συνόψει, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῶν νόμων. Απέθανε τὸ 565. Μ. Χ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ὁ μάρτυς, ἐγεννήθη τὸ 89. Μ. Χ. ἐπίσημος διδάσκαλος τῆς Εκκλησίας. Κατήγετο ἀπὸ γονεῖς ἐθνικοὺς, ὁ μὲν πατήρ του Πρίσκος, ὁδὲ πρόπατωρ του Βάκχιος, ἦσαν ἀπὸ τὴν Αραβίαν Νεάπολιν τῆς ἐν Συρία Παλαισίνης. Επειδὴ εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἐζήτει πάντοτε νὰ σχετίζηται μὲ διαφόρους φιλοσόφους, διαφόρων αἱρέσεων. Τέλος ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Συνανασραφεὶς δὲ καὶ μὲ ἕνα γέροντα σεβάσμιον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὴν ἀληθῆ Φιλοσοφίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς διηγεῖται μόνος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ιουδαῖον Τρύφωνα διαλόγῳ του. Αφοῦ δὲ ἐβαπτίσθη, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τοὺς χρόνους Αντωνίου τοῦ Πίου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ παρέδωκε τὴν ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν πρώτην ἀπολογίαν.

ἐπισρέψας δὲ εἰς τὴν Ασίαν, ἐξέδωκε τὸν κατὰ τοῦ Τρύφωνος διάλογον. Αἰσυχναί φιλονεικίαι του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐρέθησαν καὶ τὸν Κυνικὸν Κρῆσπον νὰ συνεργήσῃ δι' ἐπιβουλῆς, ὥσε νὰ καταψηφισθῇ ὡς Χριστιανὸς εἰς θάνατον, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αντωνίου τοῦ φιλοσόφου, καὶ οὕτως ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, τὸ 163, Μ. Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται πολλὰ συγγράμματα, τὰ μὲν γνήσια, τὰ δὲ διαφιλονεικούμενα. α'. λόγος παραινετικὸς πρὸς τοὺς Ελληνας. β'. ἕτερος λόγος πρὸς αὐτούς, μέ τινας περικοπάς. γ'. καὶ δ'. ἀπολογία πρώτη, καὶ δευτέρα. ε'. περὶ Μοναρχίας Θεοῦ. ς'. διάλογος μετὰ τοῦ Τρύφωνος. ζ'. ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1551. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ἱστορικὸς· ἔζη ἐπὶ Αντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ Τρόγου Πομπηΐου, εἰς βιβλία 44. ἥτις περιέχει τὰ συμβάντα, ἀπὸ τοῦ Νίνου βασιλέως τῶν Ασσυρίων, ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου αὐτοκράτορος. Ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1823.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσσῶν, ὅσις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Συρακούσσας, καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δέκα χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσσίων.

ΙΠΠΑΡΙΝΟΣ, ἐπίσημος Συρακούσσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Αριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου, Αἰλιανός.

ΙΠΠΑΡΧΙΑ, σύζυγος τοῦ Κράτητος Κυνικοῦ φιλοσόφου, μόλον ὅτι ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, δὲν ἐπροτίμησε κληνέναν ἄλλον διὰ σύζυγον, ἐνῷ τὴν ἐπροτείνοντο πολλοὶ εὐγενεῖς, παρὰ τὸν Κράτητα. Πολλὰ ἐδοκίμασαν οἱ γονεῖς της νὰ τὴν μεταπείσουν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κράτης, ἀλλ' ἐσάθη ἀδύνατον. Υπεσχέθη εἰς αὐτὸν, νὰ ζήσῃ, ὡς αὐτὸς, κυνικὸν βίον, καὶ οὕτω τὴν ἐνυμφεύθη. Αὕτη συνέγραψε μετὰ ταῦτα φιλοσοφικὰς ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπωνομασθέντα Αθεον. Εζη περὶ τὰ 310. Π. Χ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ἤνθει τὸ 161. Π.Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Εγινε γνωστὸς διὰ τῆς Αστρονομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε μεγάλας προόδους. Οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος, ὅσις ἔβαλε τὰ πρῶτα στοιχεῖα ταύτης τῆς ἐπιστήμης, κατὰ τὰς ἀποδείξεις τοῦ Ενελίου· ἔκαμε πολλὰς καὶ μεγάλας παρατηρήσεις τῶν ἀστέρων ἐν Βιθυνίᾳ καὶ Ρόδῳ. Σώζεται τούτου ἕνα ὑπόμνημα, εἰς τὰ τοῦ Εὐδόξου καὶ Αράτου φαινόμενα, καὶ κατάλογος ἀστερισμῶν. Εξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1567. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1630.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ Σταγειρίτης, φιλόσοφος, γνώριμος καὶ συγγενὴς τοῦ Αριστοτέλους. Συνέγραψε περὶ ἄρρενος καὶ θήλεως, περὶ γάμου, καὶ ἄλλα τινά.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ, κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. Συνέγραψε δράματα.

ΙΠΠΑΣΟΣ ἀπὸ τὴν Κύμην, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος. Εἶπεν ὅτι ὁ χρόνος τῆς μεταβολῆς τοῦ Κόσμου εἶναι ὡρισμένος, καὶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἀεικίνητον καὶ πεπερατωμένον. Εἶναι καὶ ἕτερος Ιππασος Λάκων, ὅσις συνέγραψε

τὴν πολιτείαν τῶν Λακόνων, εἰς βιβλία. ε'.

ΙΠΠΙΑΣ, περίφημος σοφιστὴς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, μαθητὴς τοῦ Ηγησιδάμου. Εζη τὸ 400. Π.Χ. Συνέγραψε διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἅτινα δὲν σώζονται. —2) Ιππίας υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ιππάρχου. Οἱ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν τυραννίαν του, τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Αττικὴν τὸ 494. Π. Χ. Περιπλανώμενος ὑπῆγεν εἰς τὸν Αρταφέρνην, σατράπην τῆς Περσίας, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ διάσῃ τοὺς Αθηναίους νὰ τὸν δεχθῶσι πάλιν εἰς τὰς Αθήνας. Οταν ἐσάλη ἀπὸ τὸν Δαρεῖον ὁ στρατηγὸς Δάτις κατὰ τῆς Ελλάδος, καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἦτο καὶ ὁ Ιππίας μετ' αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐφονεύθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

ΙΠΠΟΒΟΤΟΣ, φιλόσοφος. Οὗτος εἶπεν ὅτι, αἱ αἱρέσεις τῶν φιλοσόφων εἶναι ἐννέα.

ΙΠΠΟΔΑΜΙΑ, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πέλοπος τὸν Ατρέα, Θυέστην, καὶ τοὺς λοιποὺς τέσσαρας ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει ἡγεμόνας, ἡ δὲ Ιπποδάμεια ἀπὸ τοῦ Ιπποδάμου ἀρχιτέκτονος τῆς Μελησσοῦ, ὅσις ἔκτισε τὸν Πειραϊᾶ εἰς τὰς Αθήνας.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, Σπαρτιάτης. Οταν ὁ βασιλεὺς Αγις εἶχεν ἕτοιμα τὰ στρατεύματά του κατὰ τοῦ Αρχιδάμου, αὐτὸς ἐπροσάχθη νὰ ἐπισρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ἅλας ἐκεῖ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καθότι ἦσαν ὀγδοηκοντούτης, καὶ ἐπομένως ἀνίκανος εἰς πόλεμον. Αλλ' ὁ Ιπποδάμος τὸν ἀπεκρίθη, " δὲν εἶναι τάχα πλέον ἔντιμον, τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος; ,, Μετ ὀλίγον ἤρχισεν ἡ μάχη, καὶ αὐτὸς ἠθέλησε πραγματικῶς ν' ἀποδείξῃ, πόσον κατεφρόνει τὸν θάνατον. Οθεν μαχόμενος πλησίον τοῦ βασιλέως, ἔπεσε πληγωμένος.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ, ἔνδοξος ἀρχιτέκτων. Οὗτος ᾠκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου καὶ κατῴκει. Τὸν οἶκόν του τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον. Ο Αριστοφάνης λέγει, ὅτι ὁ Ιππόδαμος ἦτο πολλὰ ἀγαπητὸς εἰς τὰς Αθήνας, ἀλλ' ὅτι χύνει δάκρυα, βλέπων πολλοὺς ἀπολαμβάνοντας τὰ κέρδη τῆς πόλεως ἀναξίως.

ΙΠΠΟΔΙΚΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολ.

ΙΠΠΟΘΑΛΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιερωνύμου, Αθηναῖος, ἐκ τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κεράνονος, ὅσις μετὰ καιρὸν ἔγινε καὶ βασιλεὺς εἰς τὴν Αρκαδίαν. Παυσαν.

ΙΠΠΟΘΟΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος· Γοργίας. Απολδ.

ΙΠΠΟΚΛΕΗΣ, υἱὸς τοῦ Φρικίου Θεσσαλὸς, ὅσις ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Τοῦτον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ πολλαχοῦ.

ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Τησάνδρου, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν Αθηναίων, ὅσις ἐλθὼν εἰς τὴν Σικυῶνα, διὰ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως

Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἴδιον τεχνικὸν χορὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσέμνως χορεύοντα, δὲν ἔδωκε τὴν θυγατέρα του.

ἸΠΠΟΚΛΟΣ, ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑσάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ηρόδ.

ἸΠΠΟΚΟΡΎΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ιπποκόοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Απολδ. Ετερος, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Υπερίπτης. Απολδ.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ ὁ Κῶος, ὁ περιβόητος πατὴρ τῆς Ιατρικῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διαλάμπει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ιστορίας. Εγεννήθη τὸ 460. Π.Χ. Διεδέχθη τὴν Ιατρικὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, παρὰ τοῦ πατρός του Ηρακλείδους. Η μήτηρ του ὠνομάζετο Πραξιθέα, ἥτις κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ηρακλέους. Αὐτὸς ἀνετράφη μὲ τὰ σοιχειώδη μαθήματα τῆς τέχνης· φύσις δὲ ὁμοῦ καὶ τέχνη, συνέδραμον, διὰ νὰ τὸν ἀποκατασήσωσι πατέρα τῆς Ιατρικῆς, ὅσις μέχρι τὴν σήμερον θεωρεῖται ὡς τοιοῦτος. Αἱ πρῶται γνώσεις τῆς τέχνης ἐφέρθησαν εἰς τὴν Ελλάδα παρὰ τοῦ Ασκληπιοῦ, ἢ Αἰσκουλαπίου, ὅσις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸ 1380. ἐτῶν Π.Χ. καὶ δι' αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν κατετάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἡμιθέων. Η Ιατρικὴ ἦτον ἰδιαίτερον προνόμιον τῶν Ασκληπιαδῶν. ἡ φύσις ἐπλούτισε μὲ τὰ σπανιώτατα δῶρά της τὸν Ιπποκράτην. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Ασίαν, τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἀρκτικὰ μέρη ἕως τὴν Σκυθίαν, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Θράκην. Εἰς αὐτὰς τὰς περιηγήσεις παρετήρησε μὲ ἀκρίβειαν τὴν θέσιν καὶ φύσιν τῶν τόπων, τὰς διαφορὰς τῶν κλιμάτων, τὸν ἀέρα, τὰς διαφόρους ἐπιδημίας, τὰ ἤθη τῶν ἐγχωρίων καὶ ἄλλα διάφορα. Τίς δὲν θαυμάζει τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου! Ο μέγας οὗτος φωστὴρ, ὅστις ἐδιωρίσθη ἐκ φύσεως διὰ νὰ δείξῃ τὴν Ιατρικὴν εἰς τὴν γῆν, ὅταν ἐπαριθμεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀληθοῦς Ιατροῦ, ζωγραφίζεται τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος, καὶ καθιεροῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐναρέτου ψυχῆς του. ὁ Ιατρὸς, λέγει, πρέπει νὰ ἦναι σεμνὸς, εὐσχήμων, χαρίεις, ἀπρόσιτος εἰς πάντα, νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁγιότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του, νὰ ἦναι μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ὁ φθόνος, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους ζηλοτυπία, μακρὰν ἡ εἴρωνεία καὶ ἀλαζονεία, ἡ φιλαργυρία, καὶ αἰσχροκέρδεια, μακρὰν ἡ κολακεία, καὶ ἡ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ προύχοντας δουλοπρεπὴς χαμέρπεια· νὰ ἀποφεύγῃ τὴν πολυλογίαν, τὰς λογομαχίας καὶ ἔριδας, νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μὲ γλυκύτητα, καὶ ἁπλότητα, χρεωσεῖ νὰ φέρηται σεμνῶς εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν συναναστροφάς· νὰ ἦναι πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, θεοσεβὴς ἀλλ' οὐ δεισιδαίμων, τίμιος εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς του, καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐνάρετος κατὰ πάντα. Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ὡς φιλόπατρις καὶ φιλέλλην διεφύλαξεν εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐλευθερίας· οὗτος δὲν ἐδειλίασε ποτὲ τὰς ἀπειλὰς τῶν

ρέννων, οὔτε τὰ ὅπλα τῶν βαρβάρων, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Η Περσία ἠφανίζετο ὑπὸ λοιμικῆς ἀσθενείας, ἥτις διέφθειρε τὰ στρατεύματα τοῦ Αρταξέρξου· εἰδοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς τὴν μεγάλην φήμην τοῦ Ιπποκράτους, ἐπρόσαξε νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς τὸ βασιλειόν του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν μεγάλας ἀμοιβὰς, καὶ ὅσας τιμὰς ἤθελε ζητήσει, ἀλλ' ὁ ἐνάρετος Ιατρὸς ἀπεκρίθη, μὲ τὰς λακωνικὰς καὶ γενναίας ἐκείνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μένωσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐλευθέρων ψυχῶν. "Γράψατε λέγει εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔχω εἰς τὴν πατρίδα μου ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἡ πατρίς μου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ· ὅτι σοχάζομαι ἀνάξιον ἑνὸς Ελληνος, νὰ ἐπιθυμῇ τὰ πλούτη, καὶ τὰς δόξας τῶν βαρβάρων, καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος του· ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω δουλεύσει ποτὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μου, καὶ τῆς τῶν Ελλήνων ἐλευθερίας." Οἱ Αθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ χρυσοῦν στέφανον, τὸν ἔγραψαν πολίτην, καὶ τῷ ἀπέδωκαν πολλὰς ἄλλας τιμάς. Ο θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ, καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κοινὸς εὐεργέτης, φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ ἀπέθανεν εἰς Λάρισσαν, εἰς ἡλικίαν 104. χρόνων, ὅπου φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον ὁ τάφος του. Ανθιμος ὁ Γαζῆς ἀναφέρει εἰς τὴν Ελληνικήν του βιβλιοθήκην, ὅτι εἶδε τὸν τάφον τούτου τοῦ θείου ἀνδρὸς, ἔξω τῆς πόλεως Λαρίσσης, μεταξὺ τῶν Οθωμανικῶν μνημάτων, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιγράψῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τάφου. Μυριάδες ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι καθεκάστην, καὶ ἡ ἔλλειψις τούτων ἀναπληροῦται ἀμέσως ὑπὸ τῆς γεννήσεως ἄλλων. Ο θάνατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἀφίνει τοιαύτην ἔλλειψιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἡ φύσις διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ, χρειάζεται ὁλοκλήρους αἰῶνας· Πόσοι αἰῶνες παρῆλθον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιπποκράτους! ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶδεν ἔτι δεύτερον Ιπποκράτην. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ιπποκράτους, Θεσσαλὸς καὶ Δράκων, καὶ ὁ γαμβρός του Πολύβους, ἐσερέωσαν τὴν καλουμένην παλαιὰν δογματικὴν αἵρεσιν. Εβδομήκοντα δύω συγγράμματα ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ιπποκράτην, τὰ πέντε εἶναι ἀξιόπιστα, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι αἱ ἑρεξῆς. α'. Περὶ ἐπιδημιῶν. β'. Προγνωστικὰ. γ'. Αφορισμοὶ. δ'. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων, σύγγραμμα κλασικὸν. ε'. Περὶ διαίτης ὀξέων.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Γνωσιδίκου, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ασκληπιαδῶν.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔκγονος τοῦ μεγάλου Ιπποκράτους. Συνέγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς του Δράκοντος, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ὅσις ἰάτρευσε τὴν Ρωξάνην. Εγραψε καὶ αὐτὸς περὶ Ιατρικῆς.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Θομβραίου, ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος. Εγραψεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.

ἸΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Κῶος ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιάνακτος, ἀπὸ τὸ αὐτο γένος. Εγραψε περὶ Ιατρικῆς.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ περιφήμου πυράννου Πεισισράτου, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλείου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Αγαρίστης, καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, τύραννος τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας προ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ηρόδ. 6. 23.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρίφρονος, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

ΙΠΠΟΚΡΆΤΗΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ, Τελέσιππος, Δημοφῶν, καὶ Περικλῆς, ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι. Αρις.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΊΔΗΣ· λαῶν ἐπισολὴν παρά τινος Σατράπου, ὅσις τὸν ῥώτα περὶ τῆς παιδείας μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ Σπαρτιάτην τινὰ, ὅσις ἐσώπησε μίαν συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τοῦ σατράπου, ἀπεκρίθη. "Ἐὰν ἐφάνη ἀχάριστος εἰς κάμμίαν σου εὐεργεσίαν, νὰ τὸν θανατώσῃς, ἂν ὅμως δὲν εἶναι ἄλλη αἰτία παρὰ φόβος, ὅσις τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοιαύτην κοινοποίησιν, σεῖλε τον εἰς ἐξορίαν.

ΙΠΠΟΔΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Αντιμάχου, ἐπίσημος Τρφαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ἔζη τὸ 222. Μ.Χ. Οἱ ἱστορικοὶ Γάλλοι, οἱ μὲν τὸν ἱστοροῦσι Γάλλον, οἱ δὲ Ασιανὸν, καὶ ἱερέα τῆς Αραβίας· τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ τίτλος ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Εἶναι δὲ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Συγγέλου, ὅτι ἐσάθη ἐπίσκοπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὴν Οσταν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τότε καιροὺς, ἐδίδετο τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐπισάτας τῶν λιμένων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτος ἐσάθη τοιοῦτος ἐπίσκοπος, ἐπιθεωρητὴς δηλαδὴ τοῦ λιμένος τούτου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐσέβιον, καὶ Ιερώνυμον, οἵτινες περὶ ἐκκλησίας οὐδὲν ἀναφέρουσι· παλαιαὶ δέ τινες καὶ νέαι γνῶμαι τὸν θέλουσι χριστιανὸν, καὶ ὅτι ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ τόπος εἶναι ἄδηλος· διὸ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐσεβίου, καὶ Ιερωνύμου, καθυποβάλλει καὶ τοῦτο εἰς ἀμφιβολίαν. Ητον ἐμπειρότατος εἰς τὴν Ρητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας. Επλούτησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ διάφορα συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν. Η περὶ τὸ Πάσχα ἐκκαιδεκαετηρίς του, εὑρέθη τὸ 1551 ἐν Ρώμῃ, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, γεγραμμένη ἐπί τινος ἀρχιερατικοῦ θρόνου, μὲ γράμματα Ελληνικά. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοῦ, ὑπὸ Ιωάννου Αλβέρτου Φαβρικίου.

ΙΠΠΟΜΈΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδρ.

ΙΠΠΟΜΈΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Αρισομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αδράστου, βασιλέως τοῦ Αργους, κατὰ δὲ τὸν Σοφοκλέα, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους. Απολδ.

ΙΠΠΟΝΊΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίου, εἷς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Αλκιβιάδου.

ΙΠΠΥΣ Ρηγῖνος, Ιστορικός. Οὗτος πρῶτος συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς Σικελίας εἰς βιβλία πέντε, τὴν κτίσιν τῆς Ιταλίας εἰς βιβλία πέντε, ἀρχαιολογικὸν βιβλίον τρία, καὶ πρῶτος ἔγραψε παραποίησιν καὶ ἔννοιαν ὑποκεκρυμμένην τῶν κωμικῶν τραγῳδιῶν, εἰσάξας ἄμβωνα εἰς τὰς σκηνάς.

ΙΠΠΩΝ, φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς. Αἰλ.

ΙΠΠΩΝΑΞ, Ερέσιος, ἔζη τὸ 530. Π Χ. Εσάθη περίφημος ποιητὴς, ὅσις εἰς τὰ εἰρωνικὰ ποιήματα ἐπιγραφόμενα Σίλλος. Παρομιάζει τὸν Ομηρον, καὶ Ησίοδον.

ΙΡΝΕΡΙΟΣ, Ιταλός. Εγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1054· ἐσάθη ὁ ἀνακαινιστὴς τῆς νομοθεσίας. Απέθανε τὸ 1114.

ΙΡΟΣ, Ιθακήσιος, ἐπαίτης, παράσιτος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Οδυσσέως, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του· ἀλλ' ὅταν ὁ Οδυσσεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην του ἀναισχυντίαν, μάλισα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο εἰς αὐτὸν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα καὶ ἐσύντριψε ὅλους τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοὺς πόδας ἔξω τοῦ πυλῶνος.

ΙΡΤΙΟΣ, Αελος Ρωμαῖος, ἔζη τὸ 50. Π. Χ. οὗτος συνέγραψε τρία βιβλία, τὸ πρῶτον ἦτο περὶ τοῦ Αλεξανδρινοῦ πολέμου, τὸ δεύτερον περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Αφρικανικοῦ, καὶ τὸ τρίτον περὶ Ισπανικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

ΙΣΑΑΚ, ὁ ἐπονομασθεὶς **Αγγελος,** αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀφήσας τὸν προκάτοχόν του νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν λαὸν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Σταυροφόρους, διευθυνομένους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερῖκον τὸ 1190. νὰ ἐπισρέψουν εἰς τὴν Παλαισίνην, ὁΦρεδερῖκος μετεχειρίσθη βίαν, ἀλλ' ὁ Αγγελος ἀντέσῃ μὲ στρατήγημα καὶ μὲ Ελληνικὴν καρτερίαν· ἀξωσημείωτοι εἶναι αἱ ἐπισολαὶ, τὰς ὁποίας ἔσελλον, ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ο Ισαὰκ ἐζήτει ἀπὸ τὸν Φρεδερῖκον τὸν τίτλον τοῦ συνηγόρου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι αἱρετικὸς, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἀποποιεῖται τὴν αἴτησιν· ὁ δὲ Ισαὰκ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φρεδερῖκον ὅτι εἶναι σκύλος· Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, διὰ τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀμοιβαίως ἀπὸ τοὺς Ηρωας τοῦ Ομήρου, εἰς καιροὺς πλέον ἡρωϊκούς. Ο Ισαὰκ τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Αλέξιον ἐξεθρονίσθη τὸ 1193. Μ. Χ.

ΙΣΑΆΚΙΟΣ, Πορφυρογέννητος Κομνηνὸς, υἱὸς τοῦ βασιλέως Αλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Αννης· Συνέγραψε Χαρακτηριστικὰ Ελλήνων καὶ Τρώων, καὶ ἄλλα διάφορα· ἔζη τὸ 1150. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΌΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Αθήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ηρόδ.

ΙΣΆΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖταί του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλι-

κίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ.

ΙΣΑΙΟΣ, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· ἔζη τὸ 432. Π. Χ. Ητον ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ Ισοκράτους, τόσον δὲ ἐμιμήθη τὸν Λυσίαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὥστε δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον· ἔζη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μέχρι τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Συνέγραψε λόγους ῥητορικοὺς 64. καὶ περὶ ῥητορικῆς. Οἱ 14. τῶν λόγων του κρίνονται νόθοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου. Σήμερον δὲ σώζονται πλέον τῶν 10. ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Αλδου τὸ 1575. Καὶ ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Ἐρρίκου τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΣΑΚ, Οὐότε, Αγγελος, περίφημος θεολόγος, καὶ περὶ τὴν λογικὴν ἄρισος. Ἔζη τὸ 1748. Μ. Χ.

ΙΣΑΡΧΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων. Θουκ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ὁ Χαρακηνός, ἔζη τὸ 25. Μ. Χ. Λιὰς εἶναι γνωσὸς ὡς γεωγράφος, ἔχομεν ἐκ τούτου μέτρα σαβμῶν Παρθικῶν, ἐν οἷς σημειοῖ τὸ διάστημα τὸ πρὸ τῶν 18. βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα τότε ὑπετάχθησαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων· τοῦτο τὸ βιβλίον συνέγραψε μετὰ τὴν φήμην τοῦ βασιλέως Τιραδάτου, ὅστις συμπίπτει μὲ τὸ ξϛ' ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Ἐξεδόθη τὸ 1600. Μ. Χ. μετὰ τῶν λοιπῶν μικρῶν γεωγράφων, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ Ἰωάννου Χουδσονίου.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ. ἐγεννήθη εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὸ 440. Μ. Χ. πεπαιδευμένος ἀνήρ, ἔγινε μοναχὸς, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναστήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης· ἐπειδὴ δὲ ἔζη ἐναρέτως, διεδόθη ἡ φήμη του πανταχοῦ, καὶ ὅλοι κοινῶς τὸν ὠνόμαζον ἅγιον· ἦτο μέγας ζηλωτὴς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας· καθὼς εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριλλον ἐπιστολάς του ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων δὲν σώζεται ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἐπιστολαί του, αἵτινες εἶναι περὶ τὰς 1002. διηρημέναι εἰς 5. βιβλία· ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1585. Καὶ ἔτι ἐν Ρώμῃ τὸ 1670.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Μαρκατόρος, Ισπανὸς, διαβόητος ἀπατεών· οὗτος ἔγραφε θεσπίσματα τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης· τοιοῦτοι ψευδεῖς κανονισμοὶ ἐφάνησαν πρῶτον τὸ 794. Μ. Χ. Καὶ ἠπάτησαν τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν, ἕως τοῦ τέλους τοῦ 19. αἰῶνος· ἔπειτα οἱ Πάπαι ἀνεκάλυψαν τὴν ἀπάτην, καὶ ἐπετίμησαν τὴν ἀναισχυντίαν.

ΙΣΜΑΗΛ, Πρίγγιψ τῶν Σαμαρειτῶν, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Ανατολὴν, μέρος τῆς Περσίας, εἰς διάστημα 15. χρόνων. Ἀπέκτησε φήμην ὅτι ἦτον ἀνδρεῖος, φιλάνθρωπος, ἐλεήμων, δίκαιος, εὔσπλαγχνος. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 908. Μ. Χ. οἱ ὑπήκοοί του τῷ ἔδωκαν τίτλον, Μέγας Μουστῆ· δηλαδὴ Πρίγγιψ, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὔτε ἐφάνη, οὔτε θέλει φανῆ.

ΙΣΜΑΗΛ, υἱὸς τοῦ Αβραὰμ, καὶ τῆς Αγαρ. Λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ προγεννήτωρ τῶν Ἀράβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φυλὴν κατάγεται ὁ Μωάμεθ, ὁ νομοθέτης τῶν Ἀράβων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Οὐομανῶν. Η Αγαρ ἦτο νόμιμος γυναῖκα τοῦ Αβραὰμ, διὰ τοῦτο ἔχων ὁ Ισμαὴλ ὡς

πρωτογέννητος, μεγαλήτερον δικαίωμα ἀπὸ τὸν Ισαὰκ, τῷ ἐδόθη ἡ Αραβία, ἥτις εἶναι μεγαλητέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Χανναὰν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων τὸ 1773. Π. Χ.

ΙΣΜΑΗΛ, Αμπου-χασὲμ, ἀπὸ τὴν Περσίαν. ἔνδοξος Οὐομανός. Ἐγεννήθη τὸ 720. Εἶχε μίαν βιβλιοθήκην, ἥτις περιεῖχε 117 χιλιάδας βιβλία. Ο Νοὺχ Πριγγὶψ τῶν Σαμαρειτῶν τὸν ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ φύγῃ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διασκέδασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύναται, διότι δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν μόλις δύνανται νὰ σηκώσουν 400. κάμηλοι. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Αραβικῆς γλώσσης, ἱστορίαν τῆς ἐπικρατείας του, καὶ ἄλλα διάφορα ποιητικά.

ΙΣΜΑΡΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ασακοῦ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ιππομέδοντα, εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Απολδρ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Αμύκλα τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ισοκράτους. Συνέγραψεν Αμφικτυονικὸν, Προτρεπτικὸν, καὶ ἄλλα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ αὐλοποιοῦ, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἔγραψε 23 λόγους. Ἔζη τὸ 103. Π. Χ.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, εἷς τῶν ἐνδόξων ῥητόρων τῆς Ελλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Αθήνας κατὰ τὸ 456. Π. Χ. Ητο μαθητὴς τοῦ Προδίκου, τοῦ Γοργίου, καὶ ἄλλων μεγάλων ῥητόρων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Υπερίδου, Ισαίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων. Θέλων νὰ δημηγορῇ δημοσίως ἀπέτυχε, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ συνθέττῃ τοὺς λόγους του κατ' ἰδίαν· ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, διὸ μαθὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐν Χαιρωνίᾳ δυσυχησάντων, ἔμεινε νήσις 4 ἡμέραις, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων. Αφῆκε 21. λόγους ἀξιολόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Βόλφιος, μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν· καὶ 10. ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Εξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1806. εἰς δύω τόμους μετὰ σχολίων.

ΙΣΤΙΗΡ· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ο Σουΐδας λέγει, ὅτι ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, καὶ νομίζεται Κυρηναῖος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ Αἰγύπτου, ἐξεδόθησαν τὸ 1813. ὑπὸ τοῦ Σιεβέλεως.

ΙΣΤΙΑΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Φριέως, παλαιὰ Ηρωὶς, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ πόλις Ιστιαῖα, εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ τοῦ ὄρους, πλησίον τοῦ Κάλαντος ποταμοῦ, εἶναι καὶ ἄλλη Ιστιαῖα σοφὴ Αλεξανδρινὴ, κατὰ τὸν γ. ωγράφον Μελέτιον, ἢ Εστιαῖα.

ΙΣΤΙΑΙΟΣ, Σάμιος· τοῦτον ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχεν ὡς ἐνέχειρον εἰς τὴν Περσίαν, ἐπιθυμῶν δὲ τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπινοεῖ τοιοῦτόν τι. Ξυρίζει τὴν κεφαλὴν ἑνὸς πιστοῦ δούλου, ἔπειτα ἐγχαράττει εἰς αὐτὴν μὲ καυστικὴν μελάνην, ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του Αρισαγόραν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διεγείρῃ ἀποστασίαν· ἀφοῦ ἠξήνθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου, τὸν ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ξυρίσας τὴν κεφαλὴν του ἐκεῖνος, ἔγ.ω τὰ γραφὰ-

μενα, καὶ ἐκίνησε τὴν ἀποσασίαν. Ὁ βασιλεὺς τότε συμβουλευόμενος περὶ τοῦ πρακτέου μὲ τὸν Ισιαῖον, τὸν ἀποσέλλει ὡς Ελληνα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀποσασίαν, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἡνώθη μετὰ τοῦ Αρισαγόρου.

ΙΣΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μενάνδρου, Κυρηναῖος, συγγραφεύς, δοῦλος τοῦ Καλλιμάχου· Εγραψε πολλὰ εἰς διαλόγους καὶ εἰς ποιητικά.

ΙΣΤΡΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

ΙΣΧΟΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἄρισος οἰκονόμος. Ξενφ.

ΙΤΑΛΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, Θουκ. ἐξ Αρκαδίας, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν. Κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οινώτρου, καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ Ιταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ἡ Ιταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύρησε πρῶτος εἰς τὴν Ιταλίαν πολιτικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν Γεωργίαν. Αρις. Πλουτ.

ΙΤΥΣ, υἱὸς τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Αθηνῶν. Ο Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίωνα εἰς τινα πόλεμον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν ἐπεθύμησεν ἡ Πρόκνη νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλην, καὶ παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Αθήνας νὰ τὴν φέρῃ, ὑπῆγε καὶ τὴν ἔλαβε, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν τὴν ἔφθειρε, καὶ φοβηθεὶς μὴ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔκοψε τὴν γλῶσσάν της καὶ τὴν ἀφῆκε κλεισμένην εἰς ἕνα φρούριον, καὶ ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ ἀδελφή της ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν εὑρισκομένη ἡ Φιλομήλη, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν πανίον γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσε τὴν ἀδελφήν της τὴν συμφοράν της. Η δὲ Πρόκνη διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδραν της, ἔσφαξε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐμαγείρευσε καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτόν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, κατά τινας μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Αχιλλέως, ἀλλ' ὁ Τρωφιόδωρος καὶ ἄλλοι, νομίζουν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Αχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους.

ΙΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Κισσέως εἰς τὴν Θράκην, ὕσερον δὲ ἐλθὼν μὲ 12. πλοῖα εἰς τὴν Τρῳάδα, ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΦΙΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης· λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀνέμους, διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος ῥήτωρ, καὶ στρατηγός, ὅστις πρῶτος εἰς τὰ λάφυρα ἔγραψεν ἐπίγραμμα.

ΙΦΙΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Απολδ.

ΙΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ηρακλειδῶν μάχην. Απολδ.

ΙΦΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα, διότι δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ του

νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του Ιόλην εἰς γυναῖκα.

ΙΩΑΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της Ροβέρτου τὸ 1343. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων. Αὕτη ἡ τολμηρὰ γυνὴ ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας σύζυγόν της, κατατρεχομένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας ἀνδραδελφόν της, κατέφυγεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συνωμώτας της εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Πάππαν. Οὖσα σεῖρα δὲν ἀφῆκε διάδοχον. Απέρασε 40. χρόνους εἰς τὰς πολιτικὰς ἀκαταστασίας, ἀρήνουσα τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπίσων φίλων της· τὸ 1382. ὁ βάρβαρος ἐξάδελφός της Κάρλος τὴν ἔπνιξεν.

ΙΩΑΝΝΑ δευτέρα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγάτηρ Κάρλου τοῦ γ'. ὑπανδρεύθη τὸν Γουλιέλμον τῆς Αὐστρίας, τὸν Γιάκομον Βορβὸν χηρεύοντα· ὅστις ἀπέρασεν ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔγινε καλόγηρος, διότι αὕτη τὸν κατέτρεχε. Μαρτῖνος ὁ ε'. παρέδωκε τότε τὴν κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Λουδοβίκον τὸ 1420. Η Ιωάννα υἱοθέτησε τὸν Αλφόνσον ε'. βασιλέα τῆς Αραγωνίας, παραδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν Καλαβρίαν, ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αλφόνσου, Ρενάτον. Απέθανε τὸ 1435. Μ. Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ις'. Εγεννήθη εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 996. διότι οἱ Ρωμάνοι δὲν ἤθελον τὸν Γρηγόριον τὸν πέμπτον εἰς τὸν θρόνον ὡς Γερμανόν. Επειτα ἀπὸ δύω χρόνους ὁ αὐτοκράτωρ Οθων, ἐσύρησε πάλιν τὸν Γρηγόριον εἰς τὸν θρόνον, τὸν δὲ Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακήν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐτύφλωσε, τοῦ ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν στρατιωτῶν· αὐτοὶ δὲ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον, καὶ τὸν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους ὡς παίγνιον. Απέθανε δὲ ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ι'. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ιταλίας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 915. μέσον τῆς ἐρωμένης του Θεοδώρας· οὗτος ὁ νέος Ποντίφιξ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς Ρώμης, διὰ τοὺς θριάμβους, καὶ προσέγγυσιν τῶν Τουρκῶν τὸ 921. ἀνεφάνη ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων, καὶ πολεμῶν ἀνδρείως κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε. Η Μαρουτσία ἀδελφὴ τῆς Θεοδώρας τὸν ἐφθόνησε, καὶ εἰς εὐκαιρίαν τινὰ ἔπνιξε συγχρόνως καὶ τὴν ἀδελφήν της, καὶ τὸν Ιωάννην.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ια'. υἱὸς Πάππα Σεργίου τοῦ γ'. καὶ τῆς Μαρουτσίας· ὢν εἰς ἡλικίαν 23. χρόνων μὲ μέσον τῆς μητρὸς του ἔγινε Ποντίφιξ τῇ 21. Μαρτίου τὸ 931. Μετὰ δύω χρόνους ὁ Αλβέριος ἀδελφός του, τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του. Εμειν δὲ ἡ Ρώμη τρεῖς χρόνους ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Αλβερίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ νεώτερος τῶν ἀποστόλων, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ασίας, ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιωμην, ἐκεῖ δὲ ἐφιλονίκησε μὲ τὸν Απολώνιον, καὶ μὲ τὸν κυνικὸν Δημήτριον, καὶ μὲ ἄλλους φιλοσόφους, τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον διὰ λόγου τὸν χαρακτῆρα τοῦ

Δομεττανοῦ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὸν δὲ Ἰωάννην ἐξώρισαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν ἀποκάλυψίν του. Ἀπέθανε εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 99, Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 92. χρόνων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐξάθη περίφημος εἰς τὴν Γλυπτικήν, ἐδούλευσε μὲ μεγάλην ἐντέλειαν, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ἀπέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1555.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Λουστρίας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ δ' καὶ τῆς Καλδερόνης, πρίγγιψ περίφημος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, ἦτον ἀνδρεῖος, τολμηρὰς καὶ συνετὰς εἰς τὸν πόλεμον. Τὸν ἐφαρμάκωσαν τὸ 1679.

ΙΩΑΝΝΗΣ τῆς Λουσρίας, υἱὸς Κάρλου τοῦ ε'. ἐξάθη γενναίως εἰς τὴν μάχην τῆς Ναυπάκτου κατὰ τῶν Τουρκῶν τὸ 1571. Οὗτος ὁ πρίγγιψ ἀπέθανε τὸ 1578. ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Λέγουσι τινές, ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν ἐφαρμάκωσε, διότι ὑποπτεύθη ὅτι ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν Βασίλισσαν τῆς Αγγλίας Ελισάβετ, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἀνταπόκρισιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ γ'. Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, υἱὸς τοῦ Εμμανουὴλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας του αὐτὸ τὸ βασίλειον ἦτο εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε δὲν ἐξάθη ἄλλοτε τόσον εὐτυχισμένον μήτε κατὰ τὰ πλούτη, μήτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν, διέκρινεν ὅμως τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς ἐβίγγεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἔκαμε λαμπρὰς κατακτίσεις εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1557. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ δ'. βασιλεὺς τῆς Κασέλλης, ἐπαρχίας τῆς Ισπανίας, ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος τῆς βασιλείας του, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί του ἦσαν τύραννοι καὶ αἱμοβόροι. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον καὶ νὰ γένῃ καλόγηρος, ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ἐμπόδιζον διὰ τὸ συμφέρον των. Ἀπέθανε τὸ 1459.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιτσέντσα, πόλιν τῆς Ιταλίας, καλόγηρος Δομενικανός. Τὸ 1233. ἤρχησε μὲ σκληρότητα νὰ δ,δάσκῃ εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν πριγγίπων, τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν τὰ ἔργα μὲ τοὺς λόγους του, τὸν ἐξώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, καὶ ἐμπειρότατος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κολλητικῆς ὕλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλὸς, ἀνὴρ περίφημος ἐξάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστασίας εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 1682. Εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα εὐθὺς ἐδόθησαν εἰς σφαγὴν, καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺ, Γάλλους, χωρὶς ἐξαίρεσιν γυναικῶν καὶ παιδίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρανάταν πόλιν τῆς Ισπανίας, ἔνδοξος περιηγητὴς, ἐσύνθεσε μίαν ἱσορίαν τῶν φιλοσόφων τῆς Αραβίας. Ἀπέθανε τὸ 1526.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἦτο ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1533. ἕνα πλῆθος λῃσῶν τὸν ἔξεψαν βασιλέα τοῦ Σουγδούνου πόλεως Σβετσέρων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρήμωσε τὴν Γερμανίαν· ἀλλὰ

τέλος τὸ 1536. ἐπιάσθη μὲ ὀπαδούς του τινὰς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, τοὺς περιέφερον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Σβιτσέρων· ἔπειτα τοὺς ἐτυράννησαν μὲ σίδηρα ἀναμμένα, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια, καὶ τέλος τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. Τὴν καταδίκην αὐτῶν τὴν ἀπεφάσισεν ἐπίσκοπός τις τῶν Σβετσέρων Ιωάννης· καθότι ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης τῶν λῃσῶν, εἶχε ζημιωθῇ μεγάλως, καθὼς ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὸν αἰχμάλωτον Ιωάννην, ὅστις τὸν ἐσυμβούλευε, πρὸς ἀποζημίωσιν νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἕνα κλουβίον, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς τὰς πόλεις τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τὸν ἐβεβαίωνεν ὅτι θέλει συνάξει ἑκατονταπλάσια τῆς ζημίας του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Κόμης Καποδίστριας, Ελλην περιβόητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Ετιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, Γαλλίαν καὶ Αγγλίαν. Τὴν 6. Ιουλίου 1826. αἱ τρεῖς αὗται Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν συνθήκην τὴν γενομένην ἐν Λονδίνῳ, ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ελλάδος, καὶ ἀπεκάλεσαν ὡς κυβερνήτης οὗτος ὁ Κόμης, περὶ τὰ 1828. ἦλθεν εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρα πλούτη. Ο ἐρχομὸς τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς, ἐπροξένησε γενικὴν χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς Ελληνας. Ως συνετὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς ἐσύστησεν εὐθὺς νέαν νομοθεσίαν, κατέπαυσε τὴν πειρατείαν καὶ λῃστείαν, καὶ τὴν καταδυνάστευσιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἀνεγώρισε δι' αὐτῆς ἕκαστος Ελλην τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ βιομηχανίας· ἐμεσολάβησε προσέτι καὶ ἠλευθέρωσε πλῆθος Ελλήνων, οἵτινες εἶχον φερθῇ αἰχμάλωτοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας, ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἑπταετοῦς ἐπαναστάσεως τῶν Ελλήνων, τῆς συσάσης κατὰ τὸ 1821. κατὰ τοῦ Οθωμανικοῦ κράτους. Εσύστησε καὶ ἕνα λαμπρὸν ὀρφανοτροφεῖον εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ελλάδος ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα. Αλλὰ μόλις παρῆλθον δύω χρονοι, καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ συκοφαντίαν τῶν προυχόντων Ελλήνων, ὅτι εἰσάγει τυραννικοὺς νόμους, καὶ ὅτι τεχνεύεται κακὰ κατὰ τῶν Ελλήνων, μὲ τὸ μέσον τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας. Η δυσαρέσκεια ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥσε τὴν 27. Σεπτεμβρίου τοῦ 1831. ἡμέρα Κυριακῇ, ἐνῶ ἔμβαινεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς Ναύπλιον, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι Σπαρτιάται, Κωνσταντῖνος, καὶ Γεώργιος, τὸν ἐφόνευσαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐφονεύθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακάς του, ὁ δὲ Γεώργιος διαφυγὼν, ἐπιάσθη ἔπειτα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τότε συσταθεῖσαν ἐπιτροπήν. Αν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ἔβλαψεν ἢ ὠφέλησε τοὺς Ελληνας εἰς τὴν δεινὴν των ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτος Ισορια θέλει τὸ δείξει, ἂν ποτε ἐπὶ ἐλευθεροτυπίας κοινωθῇ εἰς τοὺς Ελληνας. Εψηφίσθη δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις, βασιλεὺς τῆς Ελλάδος ὁ Οθων, ὁ υἱὸς

τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ. ὁ ιϐ'. Οὗτος ὁ φιλότιμος καὶ τολμηρὸς ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων τὴν α' Μαρτίου τὸ 956. ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Πάππα Ἀγάπιον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Μετὰ ἓξ χρόνους ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, μέσον τοῦ αὐτοκράτορος Οθωνος, καὶ ἡ σύνοδος τὸν ἀναθεμάτισεν ὡς φονέα, ἐπίορκον, μοιχὸν καὶ αἱμομίκτην. Μετὰ δύω χρόνους ἐσύναξεν οὗτος στρατεύματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ιταλίαν μὲ ἄδραν πληρωμὴν, μάλιστα καὶ Τούρκους, οἵτινες ἦσαν τότε εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀνεκτήσατο πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Τὸ δὲ 966. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς ἕναν οἶκον ἔξω τῆς πόλεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Νησευτὴς, ἐκ Καππαδοκίας. Μετήρχετο κατ' ἀρχὰς τιμίως χειροτεχνήματα, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσαντινουπόλεως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου τὸ 582. μέχρι τὸ 595. ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην νησείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, ὠνομάσθη νησευτής. Αὐτὸς ἢ κατ' ἄλλους ὁ προκάτοχός του, λέγουν, ὅτι ἐπεκύρωσε τοῦ νὰ λέγηται ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κωνσαντινουπόλεως, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον διήγειρε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· Λόγοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Κανόνες μετανούντων. Περὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ιωάννην τὸν Χρυσόσομον, διὸ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμμάτων τούτου τοῦ θείου πατρός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Σχολαστικὸς, τὸ δὲ ἐπώνυμον Κλίμαξ. Ητο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔγινεν ἡγούμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ· φθάσας δὲ εἰς ἔσχατον γῆρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὸ 606. Συνέγραψεν ἓν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, διὰ προτροπῆς Ιωάννου ἡγουμένου τῆς Ραΐθῶ, πρὸς ὃν σώζεται καὶ μία ἐπιστολή του. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων τὸ 1633 Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἐν Αλεξανδρείᾳ περίφημος γραμματικός. Ἔζη περὶ τὸ 641. Μ.Χ. οὗτος διὰ τοὺς ἀκαμάτους του κόπους ἐπωνομάσθη φιλόπονος. Ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀμμωνίῳ Ερμείᾳ, τὴν Ἐκλεκτικὴν φιλοσοφίαν, μόλον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὴν Αριστοτελικὴν, τὴν ὁποίαν εἰς πολλὰ μέρη εὐκόλυνε· ὧν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρτημένος εἰς τὰς ἰδέας τῆς Φιλοσοφίας, περιέπεσεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Τριθετῶν. Τὸ δὲ 681. ἀναθεματίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσανπουπόλει ἁγίας συνόδου. Ηναντιοῦτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀνασάσεως τῶν νεκρῶν. Εν τῇ ἁλώσει τῆς Αλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, παρεκάλει θερμῶς τὸν ἀρχισράτηγον αὐτῶν Αμορον, διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκεῖσε βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν δέησίν του, καὶ ἐπρόσαξε νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ξύλα, θερμαίνοντες τὰ λουτρὰ τῆς Αλεξανδρείας. Συνέγραψεν ὑπομνήματα περὶ Φυσικῆς, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐκκλησιαστικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ γραμματικὰ, διηρημένα παρὰ τοῦ Φαβρικίου εἰς τρεῖς τάξεις. α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Μωσέως κτίσιν τοῦ κόσμου βιβλία 82. β'. Ομολογία περὶ τοῦ Πάσχα. γ'. Κατὰ Πρόκλου τοῦ διαδόχου περὶ τῆς ἀϊδιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἕτερα 10. βιβλία εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν εἰς τὸ α'. κεφάλαιον τῆς Γεννέσεως περὶ κτίσεως κόσμου βιβλία 7. καὶ ὁμιλία περὶ τοῦ Πάσχα, ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Βάλτ Κορδερίου τὸ 1535. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Δαμασκηνὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατήρ του ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐναρίτους χριστιανοὺς, ὅσις καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Καλίφων· Οὗτος παρέδωκε τὸν υἱόν του εἰς ἕνα μοναχὸν, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ, Κοσμᾶν τοὔνομα Ιταλὸν, ὅστις τότε εἶχε πωληθῇ ὡς αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη ὁ Ιωάννης διαφόρους γνώσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Καλίφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Σάββα εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Οτε δὲ Λέων ὁ Ισαυρος, καὶ Κωνσαντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμων τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ὁ Ιωάννης παρετάχθη κατ' αὐτῶν ἀνδρείως, ἀψηφῶν τὰς ἀπηλάς των. Φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε περὶ τὰ 754 Μ.Χ. Ητον ὁ μόνος σχεδὸν πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ λοιπὰς μαθήσεις. Η Ρητορεία του ἔδωκε τὸ ἐπίθετον χρυσορρόας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων του ἔλαμπον πανταχοῦ τὰ συγγράμματά του. Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐσάθη ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἔγινεν ὁ πρῶτος τῆς συστηματικῆς Θεολογίας, καὶ πατὴρ τῆς σχολαστικῆς. Τὰ ἐκδιδομένα συγγράμματά του εἶναι α'. Κεφάλαια σοφιστικά. β'. Εκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διηρημένη εἰς 4. βιβλία. γ'. Σύνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων. δ'. Περὶ δρακόντων καὶ συγῶν. ε'. Περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. ς'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. ζ'. Ὑμνοι. η'. Παράλληλα ἱερὰ κατ' ἀλφάβητον. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του Ελληνολατινιστὶ ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκουΐου εἰς δύω τόμους ἐν Παρισίοις τό 1712.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μαλέλας ὁ ἐξ Αντιοχείας, περὶ τὰ 900. Μ.Χ. Οὗτος συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τοῦ ἕκτου αἰῶνος. Μ.Χ. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόν του ὕφος, καὶ μυθικάς του ἐκφράσεις, δὲν χαίρει ὑπόληψιν. Ἐξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1691. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. ἐν τῷ σώματι της Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Καμηνιάτης, ἐκ Θεσσαλονίκης. Ἔζη περὶ τὰ 904. Μ.Χ. υἱὸς τοῦ Ἐξάρχου Ελλαδίου· Ἐχρημάτισεν ἀναγνώσης καὶ πρημικύριος τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας· ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἡ πόλις ἡχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 904. ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ταρσὸν αἰχμάλωτος,

πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ πατρίδα τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἀποστόλου, ὅπου διατρίβων, διὰ προσαγῆς Γρηγορίου τοῦ Καππαδοκέως, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς αἱχμαλωσίας τῆς πατρίδος του, ἥτις ἐξεδόθη ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Λέοντος τοῦ Αλατίου τὸ 1653. καὶ ἔτι ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σκυλίτσης, ἀπὸ τὴν Θράκην. Εσάθη ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Κωνσαντινουπόλεως, πρῶτον πρωτοβεστιάριος, μέγας Δρουγγάριος, καὶ Κουροπαλάτης. Συνέγραψε σύντομον Ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 801. μέχρι τὸ 1057. ἀπὸ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ Νικηφόρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Ισαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπαυξήσας ταύτην ἐκ τῆς Ἱστορίας του Κεδρινοῦ Γεωργίου, μέχρις Αναστασίου του Κομνηνοῦ. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνὸν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, ὡς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Βενετίᾳ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Ξιφιλῆνος, Τραπεζούντιος· ἔκαμεν ἐπιτομὴν σύντομον εἰς τὴν Ἱστορίαν Δίωνος τοῦ Κασσίου. Θέλουσι νὰ ἐσάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀλλ' ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ὅτι ἦτον ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Πατριάρχου Ξιφιλήνου. Αὕτη ἡ ἐπιτομὴ ἐξεδόθη ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1551. καὶ 1590. ἐν Φραγγοφόρτῳ. Ἔζη τὸ 1100. Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, Ιατρὸς· ἔζη πρὸ τοῦ 1300. Μ.Χ. υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ιατροῦ, ἐν Κωνσαντινουπόλει, ὅσις μαθὼν τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ βασίλεια ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ανδρονίκου τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ακτοναρίου, ἀξίωμα διδόμενον ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τοὺς ἐξόχους Ιατρούς. Οὗτος ἐσάθη ὁ ἔσχατος ἰατρὸς τῶν Γραικῶν, ὅσις ἔλαμψεν ἐπ ἀρετῇ καὶ μαθήσει, εἰς τοὺς δυσχερεστάτους χρόνους, καθ' οὓς ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του πολλὰ παρετήρησαν οἱ μεταγενέστεροι ἐκ πείρας, καὶ εὗρον ἀληθέστατα τὴν περιγραφὴν τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, καθαρτικὰ τινα τῆς κοιλίας, ὡς τὴν κάσσιαν, τὴν μάναν, καὶ τὴν συναμικὴν, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ γνωστὰ μὲ διάφορον χρῆσιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὸ ἓν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1557. Περὶ ἐνεργειῶν ἐπιγραφόμενον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν Λατινιστὶ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἕνα σύσημα Ιατρικόν.

ΙΩΑΝΝΙΝΟΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρόεδρος τῆς Γερουσίας τῆς Βουργουνδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Εσάθη εἷς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας· ἀπὸ ἁπλοῦς ῥήτωρ, ἔγινε πρῶτος σύμβουλος τοῦ μεγάλου βασιλέως Αρίγου. Πρὸ τούτου πλούσιός τις Γάλλος, ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, ὅθεν ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρωτοῦσε περὶ τῆς κατασάσεώς του. ὁ Ιωαννῖνος πρὸς ἀπόκρισιν ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε καὶ μερικὰ βιβλία, ἔπειτα τὸν λέγει, ἰδοὺ ἡ κατάσασίς μου, καὶ τὰ πλούτη μου· ὁ δὲ καιρὸς ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

ΙΩΒ ὁ δίκαιος, ἀπόγονος τοῦ Αβραάμ· πατρίδα εἶχε τὴν Κίτουραν. Ἔζη εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας· κατῴκει εἰς τὴν πεδιάδα Οὖζ τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Εὐδαίμονος Αραβίας, ὅσις ἦτον εἷς τῶν ἐπισήμων πλουσίων. Ο θεὸς, λέγει ἡ Ιερὰ Γραφὴ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπομονήν του, τοῦ ἀφῆρεσε πᾶσαν εὐτυχίαν· ἀπέθαναν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες του, ἐστερήθη ὅλων τῶν πολυαρίθμων του ποιμνίων, καὶ κατήντησε πάμπτωχος καὶ ἐλεεινός. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς ὅλα ταῦτα ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὁ Θεὸς ἀντέμειψε μὲ μεγαλήτερα ἀγαθὰ, ἐπιζήσας ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη. Ορα περὶ τούτου λεπτομερῶς τὴν θείαν Γραφήν.

ΙΩΒΙΔ· οὗτος πρῶτος ἔπεμψε νὰ ζωκρατήσουν τὰ τετράποδα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ κυνηγοὶ ἔγιναν ποιμένες.

ΙΩΒΙΟΣ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ δουκάτο τῶν Μεδιολάνων, τὸ 1483. ἔνδοξος ἱστορικός. Τὰ γνωριμώτερα συγγράμματά του εἶναι, ἡ γενικὴ Ἱστορία εἰς 45. βιβλία, ὁσίος τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Απέθανε τὸ 1552. Μ.Χ.

ΙΩΗΛ, Ιστορικὸς Βυζαντινὸς· ἔζη τὸ 1204. Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἁλώσεως τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1651. μετὰ τὴν τοῦ Γεωργίου Ακροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΙΩΗΛ, υἱὸς τοῦ Βεθουὴλ. Ο Βιρτρίγγας ἀποδεικνύει, ὅτι ἦτον σύγχρονος μὲ τὸν Ωσηέ. Η προφητεία του συναριθμεῖται δευτέρα μεταξὺ τῶν μικροτέρων προφητῶν.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ιάφεθ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νῶε. Λέγουσιν ὅτι οἱ Ελληνες κατάγονται ἀπὸ τοῦ Ιωνος.

ΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Ξούθου, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. Εχοντες οἱ Αθηναῖοι πόλεμον μὲ τοὺς Ελευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ιωνα, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν, καὶ τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα τῶν Αθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Αττικὴν Ιωνίαν, τοὺς δὲ ἐγχωρίους Ιωνας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκαμον ἀποικίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ασίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν καὶ τὴν χώραν Ιωνίαν.

ΙΩΝ, Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Συνέγραψε δράματα 12. περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους.

ΙΩΝΑΣ, ἀρχαιότατος, εἷς τῶν προφητῶν τῶν ὁποίων αἱ προφητεῖαι σώζονται ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Ἔζη τὸ 824. Π.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Αμαθῆ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλών, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ιεροβοὰμ τοῦ β'. μέχρι τῆς τοῦ Ζαχαρίου.

ΙΩΝΣΩΝ, Αγγλος, πολυμαθὴς, ἠθικογράφος καὶ λεξικογράφος· ἔζη τὸ 1784. Μ.Χ.

ΙΩΣΗΠΠΟΣ Φλάβιος, ἐγεννήθη τὸ 37 Μ.Χ. εἰς Ιερουσαλὴμ, τὸ γένος Ιουδαῖος, ὁ πατήρ του ἦτον Ιερεύς, ὀνόματι Ματθίας. Ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἤρχησε τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔκαμε τόσας μεγάλας προόδους, ὥστε οἱ ἱερεῖς τῶν Ιουδαίων τὸ 14. ἔτος τῆς

ἡλικίας του τῷ ἔκαμαν ἐρωτήματα μεγάλα τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἀποκρινόμενος εὐσόχως, ἐθαυμάζετο. Τὸ Ις'. ἤρχησε νὰ γίνηται γνωσὸς καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ιουδαϊκὰς αἱρίσεις. Επειτα ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Τὸ κε'. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος Κοππίας, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν εὔνοιαν, καὶ μὲ τὸ μέσον της ἠλευθέρωσε τοὺς καλέντας εἰς τὴν Ρώμην στασιασὰς συγγενεῖς του. Επανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν εὗρεν εἰς μεγάλην ἀκαταςασίαν καὶ ἀποςασίαν κατὰ τῶν Ρωμαίων· ἐδιωρίσθη νὰ φυλάττῃ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ισταπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύσας, ὅτι θέλει ἀνακηρυχθῆ Καῖσαρ τῆς Ρώμης, καὶ ἀληθεύσας μετὰ δύω χρόνους, ἠλευθερώθη παρ' αὐτοῦ, λαβὼν ἐπώνυμον Φλάβιος. Ηγαπήθη δ' ἔπειτα καὶ παρὰ τοῦ Τίτου, ὅςις τὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ιερουσαλὴμ. Επειτα δὲ ἐπισρέψας εἰς τὴν Ρώμην, συνέγραψε τὴν Ισορίαν του εἰς Ελληνικὴν διάλεκτον, τὴν δὲ Ιουδαϊκὴν Ισορίαν ἐτελείωσε τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λέγουσιν, ὅτι ἕνεκα τῆς πολυμαθείας του ἔςησαν εἰς τιμὴν του ἕν ἄγαλμα εἰς τὴν Ρώμην. Συνέγραψε α' τὸν Ιουδαικὸν πόλεμον εἰς βιβλία 7. β' Ιουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας βιβλία 20. γ'. περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ιουδαϊκοῦ γένους, βιβλία δύω, καὶ περὶ τῶν Μακαβαίων. Εξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ. Η ἀρίση ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1720. εἰς τόμους 2.

ΙΩΣΗΦ, ὁ β' αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων. Τὸ 1778. ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸ βασίλειον ἄνθρωποι διαφόρου θρησκείας, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἀπηγορευμένον. Ἔκτοτε κατῳκήσθη τὸ βασίλειόν του ἀπὸ χιλιάδας Εβραίων καὶ Τούρκων. Εγινε τόπος ἐμπορίου· εἰσήχθησαν αἱ ἐπιςῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ διπλωματική. Απέθανε τὸ 1790.

ΙΩΣΗΦ ὁ Βρυέννιος, ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, τὸ σχῆμα μοναχὸς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις. Συνέγραψε Θεολογίαν, καὶἄλλα, ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν εἰς τρεῖς τόμους ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Απέθανε τὸ 1445.

ΙΩΣΗΦ Γεννέσιος, Βυζάντιος Ισοριογράφος. Συνέγραψε Βυζαντικὰ ἀπὸ Λέοντος Αρμενίου, ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Εξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. Εζη τὸ 930. Μ.Χ.

Κ

ΚΑΒΑΛΙΕΡΗΣ Βοναβεντούρας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου, καὶ διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν. Απέθανε τὸ 1657.

ΚΑΒΑΔΚΑΝΤΗΣ, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς, φιλόσοφος, καὶ ἄριςος γραμματικός. Απέθανε τὸ 1300. Μ.Χ.

ΚΑΒΑΛΛΟΣ Εμμανουὴλ, ἔνδοξος ἀπὸ τὴν Γένοβαν. Οὗτος τὸ 1513. ἐλάμπρυνε τὸ ὄνομά του μὲ τὰς Ηρωικάς του πράξεις, ἐπειδὴ ὑπεχρέωσε τοὺς Γάλλους νὰ σηκώσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Γένοβας, ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του.

ΚΑΒΕΔΟΝΗΣ Ιταλὸς, πάλλιςος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Αννίβου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐμιμήθη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Απέθανε τὸ 1647.

ΚΑΒΟΤΗΣ, Αλβίζος, ἀπὸ τὴν Βενετίαν, περίφημος περιηγητὴς, ὅςις τὸν ιε'. αἰῶνα ἔκαμε Γεωγραφικὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις.

ΚΑΒΡΕΡΑΣ, Γαβριὴλ, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων λυρικῶν ποιητῶν τῆς Ιταλίας, συγγραφεὺς διαφόρων ἐπικῶν ποιημάτων, ἐσάθη περίφημος εἰς τὴν ποίησιν τῶν ᾠσμάτων. Απέθανε τὸ 1637.

ΚΑΔΑΜΟΣΤΟΣ, Λουΐζης, ἔνδοξος περιηγητὴς Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Τὸ 1456. ἀνεκάλυψε τὰς νήσους τοῦ Καπο-Βέρτε, ἀκρωτήριον τοῦ Ατλαντικοῦ Ωκεανοῦ, τὰς νήσους τῆς Μαδέρας, καὶ τοῦ Ζενεγκὰλ εἰς τὴν Νεγριτίαν, ἐπαρχίαν τῆς Αφρικῆς· ἐπανῆλθε δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου ἐξέδωκε κατὰ τὸ 464. τὴν περιγραφὴν τῶν περιηγήσεών του.

ΚΑΔΓΙΑΧ, πρώτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ, κατήγετο ἀπὸ τὸν δ'. βαθμὸν τοῦ Κοζὰχ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Κουρεΐσχ, καταγομένου ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ προφήτου τῶν Αράβων. Αὕτη ἡ γυνὴ ὑπανδρεύθη δύω ἄνδρας πρὸ τοῦ Μωάμεθ, καὶ ἦτον εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, ὅταν ἔλαβε καὶ τὸν Μωάμεθ διὰ σύζυγον, ὅςις μόλις ἦτον εἰκοσιπενταετὴς· διότι κινδυνεύσασα νὰ χάσῃ τοὺς πολυτίμους θησαυρούς της, κατέφυγεν εἰς τὴν προσασίαν του, τοὺς ὁποίους ὁ Μωάμεθ ἀφοῦ ἠλευθέρωσε, αὕτη τὸν ὑπανδρεύθη πρὸς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος, καὶ οὕτως ὁ υἱός της Αβδαλὰχ ἐσάθη εἷς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Μέκας. Μ' αὐτὴν ἐγέννησεν ὁ Μωάμεθ ὅλα του τὰ παιδία, ἐκτὸς τοῦ Ιμπραὴμ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μὲ μίαν αἰχμάλωτον, τέσσαρα ἀρσενικὰ τοῦ ἀπέθανον μικρὰ, τὰ δὲ τέσσαρα θυλικὰ τὰ ὑπάνδρευσεν ἐνδόξως. Η Φατμὰ ὑπανδρεύθη τὸν Αλὴν, ὅςις ἐσάθη ἔπειτα ὁ δ'. Καλίφης. Η Ζεϊνὰπ τὸν Απου, ἥτις πεσοῦσα ἀπὸ τὴν κάμηλον ἀπέθανε. Η Ρακιὰχ τὸν Οθμὰν, γ'. Καλίφην· ἥτις

ἐκάθησε δύω χρόνους μετὰ τὴν Ἐγειρα, καὶ ἀφῆκεν ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐτύφλωσεν ἕνας πετεινός, καὶ ἀπέθανε. Η τετάρτη Ογεμ-κολτούμ, ἔλαβε διὰ συζυγον τὸν εἰρημένον Οθμὰν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἀπέθανεν ἄκληρος. Η Φατμὰ μόνον ἀφῆκε κληρονόμους τοῦ Μωάμεθ, τὸν Χασὰν, καὶ Χουσεΐν. Ο Μωάμεθ ἀγαπῶν μεγάλως τὴν Καδγιὰχ δὲν εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, οὔτε παλλακίδα, ἑνόσῳ αὕτη ἔζη· ἀπέθανε τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας της, τρεῖς χρόνους πρὸ τῆς Εγείρας, καὶ 13. χρόνους πρὸ τοῦ Μωάμεθ.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα τὸ 1550. Π. Χ. καὶ ἔκτισε πολιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Θῆβας, τὴν δὲ ἐπαρχίαν Βιωτίαν, καὶ Καδμείαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ ἐδίδαξεν ἐκεῖ τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπωφελῆ καὶ χρήσιμα. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἔφερε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὰ ὁποῖα ἦσαν α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Τὰ δὲ λοιπὰ ἄλλοι μεταγενέστεροι, Παλαμήδης, καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητής.

ΚΑΔΜΟΣ ὁ Μιλήσιος, ἱστορικός. Οὗτος συνέγραψε περὶ Ορφέως, καὶ περὶ Ιωνίας βιβλια 4.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικὸς. Εγραψε ἐρωτικῶν βιβλία 16.

ΚΑΔΜΟΣ, υἱὸς τοῦ Σκύθου, πρότερον τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν ἐλευθέραν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα, τῷ ἐχρησίμευσεν εἰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ηρόδ.

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ Μάρκος Αντώνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην· οὗτος ἐσύνθεσε ἐγκώμια τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1527.

ΚΑΖΑΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐχάθη ἀρχιεπίσκοπος, περίφημος ποιητὴς καὶ ῥήτωρ· συνέγραψεν ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Γαλαταῖος, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Απέθανε τὸ 1556. Μ. Χ.

ΚΑΖΑΣ Βαρθολομαῖος, ἐπίσκοπος ἔνδοξος διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διὰ τὸν ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο τοὺς Αμερικανοὺς διὰ 50. χρόνους ἀνατίον τῆς τυραννίας καὶ σκληρότητος τῶν Ισπανῶν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφέροντο πρὸς αὐτούς. Παιδίον ἔτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Αμερικὴν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ μὲ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον. Τὸ δὲ 1493. ἔγνεν ἱερεὺς, καὶ τὸ 1566. ἀπέθανεν εἰς τὸ Μαδρὶτ μητρόπολιν τῆς Ισπανίας.

ΚΑΖΗΝΗΣ Ιωάννης Δομένικος, Ιταλὸς, ἔνδοξος ἀστρονόμος. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα ἀστρονομικά. Απέστανε τυφλὸς εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1712. εἰς ἡλικίαν 88. χρόνων,

ΚΑΪΑΦΑΣ, ἔζη ἐπὶ Χριστοῦ, ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ιουδαίαν. Επὶ τῶν ἡμερῶν του, ἤ δύω ἔτη πρότερον ἔκαμεν ἀρχὴν Ιωάννης ὁ Βαπτιστὴς νὰ κηρύττῃ.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Στάτιος, Γάλλος, ποιητὴς κωμικὸς ἀρχαιότατος· σώζονται αὐτοῦ τεμάχια τινὰ, ἐκδοδ. ἐν Λονδίνῳ. Ἔζη τὸ 190. Π. Χ.

ΚΑΪΛΗΣ Νικόλαος, Ιταλὸς, ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Τὸ 1750. ὑπῆγεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος διὰ νὰ περιγράψῃ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ανταρκτικοῦ πόλου. Απέθανεν εἰς

ἡλικίαν 88. χρόνων.

ΚΑΪΛΙΟΣ Αὐρηλιανὸς· κατήγετο ἀπὸ τὴν Αφρικὴν, ἐχρημάτισεν ἄριστος πρακτικὸς Ιατρὸς τοῦ τότε καιροῦ· μετέφρασε τὰ συγγράμματα Σωρανοῦ τοῦ Εφεσίου, συνέγραψε Λατινιστὶ, ἀλλὰ τὸ ὕφος του εἶναι τραχὺ, ἄμουσον καὶ τῷ ὄντι Αφρικανικόν· τὰ συγγράμματά του περιέχουσι πολλὰ ἀξιοπερίεργα διηγήματα.

ΚΑΪΜΙΟΣ Λαυρέντιος, Αγγλος περιηγητής. Εταξείδευσεν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνακαλύψεις· ὑπῆγεν καὶ εἰς τὴν Γουϊάναν. Αντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακαλύψεις του· ἀφῆκε γενικὸν Γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὅσων τόπων ἀνεκάλυψε. Ἔζη τὸ 1796. Μ. Χ.

ΚΑΙΜΦΑΙΡΟΣ Εγγελβρέχτης, ἐπίσημος Γεωγράφος Γερμανός. Οὗτος περιῆλθεν ἓν μέγα μέρος τῆς Ασίας καὶ τὴν Ιαπονίαν. Τὸ σύγγραμμα τούτου, καὶ ἡ τῆς Ιαπονίας περιγραφὴ, ὑπάρχουσι μέχρι τοῦ νῦν, ὡς πρωτότυποι περιγραφαὶ ἐκείνων τῶν τόπων. Αφῆκε καὶ ἄλλα συγγράμματα· ἔζη δὲ τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΑΪΣΑΡ, Γάϊος Ιούλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 98. Π. Χ. ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτον εὔγλωττος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πολεμικὰ· μ' αὐτὸς του τὰς ἀρετὰς εὐκόλως εἰσῆλθεν εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἔλαβεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἀξιώματα. Εκυρίευσε πολλὰ μέρη τῆς γῆς, τὴν Ισπανίαν, καὶ μέρος τῆς Ελλάδος. Ενίκησε τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν πολυθρύλλητον Κλεοπάτραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασε Καισαρίωνα· ἔπειτα ἦλθεν κατὰ τοῦ Φαρνάκου, βασιλέως τοῦ Πόντου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπέρασεν εἰς τὴν Ιταλίαν, Αφρικὴν, Ισπανίαν, καὶ θριαμβεύων ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Δικτάτωρος διὰ βίου. Εσύναξε βιβλιοθήκας, διώρθωσε τὸ μηνολόγιον τῶν Ρωμαίων, τὸ ὁποῖον μετεμόρφωσεν ὁ σοφὸς ἀστρονόμος Σωσιγένης. Αὐτὰς καὶ ἄλλας εὐεργεσίας του βλέπουσα ἡ Γερουσία ἠθέλησε, νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ βασιλικὸν διάδημα· ἀλλ' ὁ Βροῦτος καὶ Κάσσιος φθονήσαντες τὸν ἐφόνευσαν, παρούσης αὐτῆς τῆς Γερουσίας, τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εκ τῶν πεζῶν συγγραμμάτων του σώζεται μόνον ὁ Γαλλικὸς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Εσπούδασε εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ιατρικὴν, μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην φήμην. Εχρημάτισεν ἀρχιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμία εἰς τὴν Βιθυνίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ιουλιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος. Απέθανε τὸ 350. Μ. Χ. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ἐρωτήματα Θεολογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ 195. τὰ ὁποῖα ὁ Γλυκᾶς ἀναφέρει· Τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν. Εξεδόθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1654. Μ. Χ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗΣ Ιούλιος· ἐγεννήθη εἰς

τὴν Ρώμην· ἐσάθη ἔνδοξος Καρθηνάλης. Τὸ 1444. ἐπὶ τοῦ πολέμου τῶν Γερμανῶν μὲ τοὺς Τούρκους, ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βάρνην, καὶ καταδικασθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατεπατήθη, ἀπὸ τοὺς ἵππους των, καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Εγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Αντώνιος ἐκήρυξε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου· ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οκταβίου.

ΚΑΙΣΑΡΌΤΗΣ, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς καὶ γραμματικός. Οὗτος μετέφρασε τὸν Ομηρον καὶ Δημοσθένην. Απέθανεν εἰς τὸ Παταύϊον τὸ 1808.

ΚΑΛΑΒΡΈΖΗΣ Ματθίας, Ιταλὸς, περίφημος ζωγράφος. Εχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Λαγφράγγου εἰς τὴν Ρώμην· αἱ ὡραιότεραι εἰκόνες του εὑρίσκονται εἰς τὴν Νεάπολιν, καὶ Μάλταν. Απέθανεν εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 1699. Μ. Χ.

ΚΆΛΑΜΙΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ελλην, καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι, ἐθαυμάζοντο ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Ἐζη 624. Π.Χ

ΚΆΛΑΝΟΣ, Ινδὸς γυμνοσοφιστὴς, ζήσας 83 χρόνους χωρὶς νὰ ἀρρωστήσῃ ποτέ. Οὗτος ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἀπέθανε μὲ τραγικὸν θάνατον. Εδεσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς μίαν πυρκαϊὰν χωρὶς νὰ κινηθῇ διόλου· ὥσε ἐπέφερε θαυμασμὸν εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐκεῖ στρατιώτας, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν θυσίαν του κατὰ τὸν νόμον τῶν γυμνοσοφιστῶν.

ΚΑΛΒΪΝΟΣ Ιωάννης, περιβόητος ἀντίμαχος τῆς Παππικῆς αἱρέσεως. Συνέγραψε μίαν κατήχησιν, καὶ ἓν ἕτερον σύγγραμμα, περὶ Εκκλησιαστικῆς παιδείας. Τόσην ὑπόληψιν εἶχεν εἰς τὴν Γενεύην, ὥσε τὸν ὠνόμαζαν Πάππαν τῆς Γενεύης. Απέθανε τὸ 1564.

ΚΑΛΔΕΡΌΝΗΣ Πίτρος, ἱερεὺς εἰς τὴν Ισπανίαν, ἔνδοξος ποιητής. Απέθανε τὸ 1680. Μ. Χ.

ΚΑΛΕΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Βαλίδ, ἐξάδελφος τοῦ προφήτου τῶν Αράβων, καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀρχισρατήγων τοῦ Οθωμανικοῦ Εθνους. Εσάθη νικητὴς τοῦ ἰδίου Μωάμεθ, ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μωάμεθ τὸν ὠνόμασε, Σαῖφ-Αλλὰχ δηλαδὴ σπάθην τοῦ Θεοῦ. Ο χαρακτὴρ τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἦτο θηριώδης, ἐκάθητο καὶ ἐκοιμᾶτο πάντοτε κατὰ γῆς, χωρὶς στρῶμα, καὶ χωρὶς σκέπασμα, δὲν ἔτρωγεν ἄλλο εἰμὴ κρίθινον ψωμὶ καὶ τάταλα, καὶ ἔπινε νερὸν, ἢ ἐνίοτε γάλα. Απέθανε τὸ 642. Μ. Χ. 10 χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ, ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, καὶ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης. Ητον ἠγαπητὸς, καὶ τὸν ἐσέβοντο οἱ συμπατριῶταί του ὡς ἀνδρεῖον στρατιώτην, μέγαν στρατηγὸν, καὶ ἄξιον πολιτικόν. Από τὴν ὑπερβολικὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ συγγενεῖς του διὰ τὸν θάνατόν του, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐξυράφισαν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς των.

ΚΑΛΕΝΔΆΡΙΟΣ Φίλιππος, γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων περίφημος. Διὰ τὰ προτερήματά του ὁ Δοὺξ τῆς Βενετίας τοῦ

ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον.

ΚΑΛΙΕΤΗΣ Παυλος, Ιταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος. Εσπούδασε εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1588. Μ. Χ.

ΚΑΛΙΓΟΎΛΑΣ Γάϊος Καῖσαρ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αντιον τὸ 13 Μ. Χ. υἱὸς τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Αγριππίνης, θυγατρὸς τῆς Ιουλίας, καὶ τοῦ μεγάλου Αγρίππα. Τοῦτον υἱοθέτησεν ὁ Τιβέριος, τοῦ ὁποίου ἔγινε καὶ διάδοχος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τὸ 37 Μ. Χ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐφαίνετο χρηστὸς βασιλεὺς, ἠλευθέρωσε τοὺς φυλακωμένους, ἐκάλεσε τοὺς ἐξωρίστους εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἐδείκνυε πολλὰς καὶ ἄλλας καλωσύνας, ὥσε ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμαίους ὠνομάζετο τῶν βασιλέων παράδειγμα· μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινεν ἕνα τέρας τῆς φύσεως, καὶ ὑπερηφανευόμενος ἐκαυχᾶτο, ὅτι εἶναι ὁ δεσπότης τῶν βασιλέων τῆς γῆς· καὶ ζητῶν νὰ λατρεύηται ὡς Θεὸς, ἐσήκωσε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔβαλεν ἀντ' ἐκείνων τὴν ἰδικήν του. Οἰκοδομήσας δὲ ναὸν, διώρισεν ἱερεῖς καὶ ἐδίχετο θυσίας· ἀσωτεία, ἀπανθρωπία καὶ ὑπερηφάνεια, ἦσαν τὰ πρακτικά του. Εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς, τὰς ὁποίας εἶχε καὶ ὡς γυναῖκάς του, ἐβίαζε καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν πολιτῶν, ἁρπάζων αὐτὰς βιαίως ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Η χύσις τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν χαρὰ πανευφρόσυνος, ἐχαίρετο νὰ βασανίζῃ, ἢ νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους εἰς τοὺς δρόμους· ἔκλεισε τὰ σιτοδοχεῖα εὐχαριστούμενος νὰ βλέπῃ τὴν θλῖψιν τῆς πείνας· ἔφθασεν εἰς τόσην παραφροσύνην καὶ λύσσαν, ὥσε ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἦτο τὸ πλῆθος ὅλον τῆς Ρώμης μία κεφαλὴ, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸ κόψῃ διὰ μιᾶς μὲ τὴν σπάθην του· ἐπρόταξε νὰ τρέφωσι τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς ἕνα οἶκον περιωρισμένα, μὲ τροφὴν ζώντων ἀνθρώπων· ἔδωκεν εἰς τὸν ἵππον του ἐπώνυμον Ποντίφικος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ὥμνυε πολλάκις, καὶ τὸν εἶχε σύντροφον τῆς τραπέζης του, προσφέρων εἰς αὐτὸν κρασίον εἰς χρυσοῦν ποτήριον· τέλος ἐξερχόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ θέατρον ἐφονεύθη ἀπὸ ἕνα χιλίαρχον εἰς ἡλικίαν 29 χρόνων, βασιλεύσας περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη. Τὸ σῶμά του ἐφέρθη βιαίως παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ἐτάφη εἰς ἕνα κῆπον, φοβούμενοι μήπως τὸ ἁρπάσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀτιμάσῃ.

ΚΑΛΙΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος Αἴαντος. Ομ.

ΚΑΛΚΟΝΔΉΛΑΣ Δημήτριος, σοφὸς Ελλην. Εγεννήθη εἰς Κωνσαντινούπολιν· οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ιταλίαν, ὅταν οἱ Οθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα του. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1513.

ΚΆΛΛΑΙΣΧΡΟΣ, πατὴρ τοῦ Αθηναίου Κριτίου. Πλάτ.

ΚΑΛΛΙΆΔΗΣ, ἄρχων ἐν Αθήναις.

ΚΑΛΛΙΆΝΑΞ, Ρόδιος, πατὴρ τῶν δύω ἀρχαίων περιφήμων ἀθλητῶν, Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΑΣ, Αθηναῖος, πλούσιος, καὶ

συγγενὴς τοῦ Αριστείδου.

ΚΑΛΛΙΒΙΟΣ, Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν εἰς τὰς Αθήνας. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΔΙΚΗ, θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα της Παυδίωνα. Απολδρ.

ΚΑΛΛΙΈΡΓΟΣ, Ζ. Ζαχαρίας Καλλίεργος.

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. Πίνδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ, Σπαρτιάτης γενναῖος, ὅστις ἐπολέμησε εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Ηρόδ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΊΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, ἔνδοξος στρατηγός, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν. Εφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τῶν Αθηναίων. Ξενοφ,

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, ποιητὴς Ελλην· ἔζη τὸ 250. Π. Χ. Εγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην, ἤνθει ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ο Κιντιλιανὸς τὸν ὠνόμασεν ἡγεμόνα τῶν Ελεγειακῶν ποιητῶν. Σώζονται τούτου 60 ἐπιγράμματα, καὶ ἓξ ὕμνοι εἰς τοὺς Θεούς. Εξεδόθησαν Ελληνολατινιστὶ εἰς δύω τόμους τὸ 1761.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, περίφημος ἀρχιτέκτων, ζωγράφος, καὶ γλύπτης, Ελλην· ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρινθον. Αὐτὸς πρῶτος ἐσχεδίασε τὴν Κορινθιακὴν λεγομένην τέχνην, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ἀγγείόν τι, τὸ ὁποῖον περιεσοιχίζετο ἀπὸ κλάδον τινὰ ἀκανθώδη· αὕτη ἡ ἐφεύρεσις ἐθεωρήθη ἔπειτα ὡς ἡ ὡραιοτέρα εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν.

ΚΑΛΛΙΜΈΔΩΝ, ῥήτωρ ἐν Αθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΣ, Ιατρὸς καὶ ἱστοριογράφος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, σοφιστὴς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Συρίαν, περὶ τὰ 254. Μ. Χ. Εδιδάχθη εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαληνοῦ· ἔγραψε περὶ καινοζηλίας Ρητορικῆς, καὶ ἱστορίαν τῆς Αλεξανδρείας βιβλία 10. καὶ ἕτερον περὶ αἱρέσεων φιλοσόφων. Σώζεται ἓν σύγγραμμά του, Εκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ρώμης ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἐπαινεῖ πολλὰ τὴν Ρώμην, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Αλλατίου εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1641.

ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ, ῥήτωρ, Αθηναῖος, ὅστις συμφώνως μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Αργινούσαις ναυμαχίαν, διότι ἄφησαν τοὺς πεσόντας νεκροὺς ἀτάφους. Ξενοφ.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ, Αθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε διαλόγους τρεῖς. Εβδόμη, Φρύνιχος, καὶ Πίναξ, διήγησις περὶ τοῦ ᾅδου καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΛΛΙΡΡΌΗ, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς, βασιλέως τῆς Τρῳάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ιλον, Ασάρακον, Γανυμήδην, καὶ Κλεοπάτραν. Απολοδρ.

ΚΑΛΛΙΣΘΈΝΗΣ, φιλόσοφος, Μακεδὼν, μαθητὴς τοῦ Αριστοτέλους, καὶ

συμμαθητὴς Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἀπὸ οἰκειότητα τὸν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς τὴν αὐλήν του διὰ νὰ γράφῃ τὰ κατορθώματά του. Ανακαλυφθείσης ἔπειτα μιᾶς συνωμοσίας κατὰ τοῦ Αλεξάνδρου, ἀδίκως ἐσυκοφαντήθη ὁ Καλλισθένης ὡς συνεργὸς· ὅθεν τοῦ ἔκοψαν τὰ ὦτία, τὴν μύτην, καὶ τὰ χείλη, καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς ἓν κλουβίον μὲ ἕνα σκύλον, πρὸς παράδειγμα τῶν ἄλλων. Αλλ' ὁ Λυσίμαχος ὅστις συνήθιζεν ἐνίοτε νὰ ἀκούῃ τὰς διδασκαλίας του, εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ἀθλίαν θέσιν τούτου τοῦ δυσχοῦς, τὸν ἔσειλε φαρμάκι καὶ ἀπέθανε. Ἔζη τὸ 340. Π. Χ.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Αθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξεν.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ, περίφημος γυνὴ ἐν Αθήναις· σύχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς του. Αἴλ.

ΚΑΛΛΩΝ, ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

ΚΑΛΜΟΣ ὁ Λοιφληγγὸς ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἠρεύνησε τὴν Αμερικὴν, καὶ ἔγραψε φυσιολογίαν ταύτης. Ἔζη τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΥΒΊΝΑ Δομένικος ἀπὸ τὴν Κασιλίαν πόλιν εἰς τὸ δουκάτον τῆς Μάντοβας, νέα ὡραιοτάτη. Φαίνεται τὸ ἄγαλμά της ἐκ μαρμάρου, ἐπάνω εἰς μίαν βρύσιν εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν ἐραστήν της. Ἔζη περὶ τὰ 1500. Μ. Χ.

ΚΑΛΟΪΖΟΣ Τομάζος, Ιταλὸς ἀπὸ τὸ Τουρῖνον, ἀνὴρ περίφημος. Εξάθη πρόεδρος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῆς πατρίδος του, διευθυντὴς τοῦ σχολείου τῆς Αστρονομίας, μέλος τῆς Ιταλικῆς καὶ Γαλλικῆς ἑταιρείας. Απέθ. τὸ 1815

ΚΑΛΠΟΎΡΝΙΟΣ, Ιούλιος, Σικελιώτης. ἔζη τὸ 280. Μ. Χ. Εκ τῶν ποιημάτων, τοῦ σώζονται ἑπτὰ ἐκλογαὶ. Εξεδόθησαν εἰς τὴν Μιτταυΐαν τὸ 1774.

ΚΑΛΠΡΌΤΟΣ Ιουλικανὸς, Γερμανὸς, ἔνδοξος περιηγητὴς τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Γεωργίας εἰς τὴν Ασίαν. Αρῆκε σύγγραμμα τῶν μερῶν τούτων, τὸ ὁποῖον συντείνει μεγάλως εἰς ἀνάπτυξιν τῆς Ιστορίας, τῆς Γεωγραφίας, τῆς Εθνογραφίας, καὶ τῶν διαλέκτων τῶν τόπων τούτων· Ἔζη τὸ 1807. Μ. Χ.

ΚΑΛΧΑΣ, υἱὸς τοῦ Θέστορος, ἔχρημάτισε μάντις οἰονοσκόπος ἄριστος. ὅστις καὶ συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ελλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος, προλέγων εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, τὸν ἐσέβοντο κοινῶς ὅλοι οἱ Ελληνες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ομήρου.

ΚΑΜΒΥΣΗΣ, υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῶν Περσῶν· ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα της. Ιδὼν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι ὁ ἀδελφός του Σμέρδις θέλει λάβει τὸν θρόνον του τὸν ἐφόνευσε. Ηράσθη τὴν ἀδελφήν του Μυρόννην, καὶ τὴν ἐνυμφεύθη· αὕτη δὲ μίαν ἡμέραν ἐπειδὴ ἐνθυμήθη τὸν σκληρὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Σμέρδου, καὶ ἐδάκρυσε, ὀργισθεὶς ἐναντίον της τὴν ἐκτύπησεν εἰς

τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν ἐθανάτωσε. Ἐνῷ ἀνέβαινε τὸν ἵππον του ἔπεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ τὸν ἐπλήγωσε καιρίως, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε.

ΚΑΜΗΝΙΑΤΗΣ Ζ. Ἰωάννης Καμηνιάτης.

ΚΑΜΙΔΟΣ Σκρόφας, ἐφευρετὴς τῆς παιδαγωγικῆς ποιητικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐδοκίμησε μεγάλως ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἔζη τὸ 1570.

ΚΑΜΙΔΟΣ Φρούριος, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὸ στρατιωτικὸν, καὶ πολιτικὸν. Ἐχειροτονήθη Δικτάτωρ, καὶ ἔφερεν εἰς ἔκβασιν ἔνδοξον τὴν πολιορκίαν τῶν Βειΐων, πόλεως τῆς Ἰταλίας, τὴν ὁποίαν ἐπολιόρκουν δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Βολούσκων, καὶ ἔπειτα ἐκίνησε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Φαλίσκων, ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 396. Π. Χ. Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως ἐφάνησαν πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, καθότι ἐπειδὴ τὸν ἐσυκοφάντησεν ἕνας, ὅτι ἐξώδευσεν ἐκ τῶν λαφύρων, ἐξωρίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς ζημίαν· ἀλλ' ἡ Γερουσία γνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν ὀργὴν τῶν Γάλλων, οἵτινες ἐκίνησαν κατ' αὐτῶν πόλεμον, ἀκυρώσασα τὸ ψήφισμα τῆς καταδίκης, τὸν ἀνεκάλεσε βοηθὸν τῆς πατρίδος του Ρώμης. Ἅμα ἔφθασεν ὁ Κάμιλος ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ρώμην, καταπαύσας καὶ τὰς στάσεις τοῦ λαοῦ, οἵτινες διαιρεθέντες εἰς φατρίας, ἤθελον νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν πρὸς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὸν Τίτλον τοῦ Γενναίου, καὶ ὠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος. Ἐκτυπήθη ἀπὸ πανώλην καὶ ἀπέθανε τὸ 365. Π. Χ. Εἰς τιμήν του δὲ μετὰ θάνατον, τὸν ἔστησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐξ ἀγάλματος ἔφιππον.

ΚΑΜΟΕΝΣΗΣ Λοδοβῖκος, ἔνδοξος ποιητὴς Πορτογάλλος. Πολεμῶν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐτυφλώθη τὸν ἕναν ὀφθαλμὸν· συνέγραψε διάφορα ποιήματα, ὠνομάζετο ὁ Βιργίλιος τῆς Πορτογαλλίας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Λισβῶνα πρωτεύουσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1579. εἰς μεγάλην δυσχίαν· ἔζη ἐσχάτως ἀπὸ ἐλεημοσύνην αἰχμαλώτου τινὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Τύαν, πόλιν τῆς Ἀσίας εἰς τὰς Ἰνδίας.

ΚΑΜΟΣ Διέγος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1486. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰ παραθαλάσσια τοῦ Κόγκου, συνωδευμένος ὑπὸ τοῦ Νιρεμβεργικοῦ κοσμογράφου Μαρτίνου τοῦ Βεχαΐμοῦ.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΑΣ Τομάζος, Ἰταλὸς, λαμπρὸς φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, Ἐκατηγορήθη ὡς αἱρετικὸς, καὶ, ὅτι ἤθελε νὰ παραδώσῃ τὴν Νεάπολιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς· ὅθεν ἐβλήθη ἑπτάκις εἰς τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια· ἀλλ' ἡ ἀθωότης του ἐθριάμβευσε· ἔμεινεν ὅμως εἰς φυλακὴν χρόνους 27. ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1639.

ΚΑΜΠΕΝΟΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος Ὁλλανδός. Οὗτος ἐσάλπισε ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φοχίας. Ἔζη δὲ τὸ 1662. Μ. Χ.

ΚΑΜΠΟΣ ἔνδοξος Πορτογάλλος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1508. Μ.Χ. Οὗτος

περιέπλευσε τὴν Κόβαν νῆσον, καὶ ἄλλας νήσους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλοὺς θησαυροὺς· ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως παρὰ τῆς Πορτογαλλίας.

ΚΑΝΑΧΟΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

ΚΑΝΔΑΝΗΣ, φιλόπονος ἀνατόμος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Οὗτος ἐλάμπρυνε τὴν τοῦ Παταβίου σχολὴν μὲ τὰς νέας εὑρέσεις του εἰς τὴν Ἀνατομίαν καὶ Φυσιολογίαν· ἔκαμε τὰ ἀξιόλογα ἐκεῖνα πειράματα, περὶ γεννέσεως, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς πέψεως καὶ ἄλλα.

ΚΑΝΔΙΔΗΣ, Ἰσαυρινὸς, περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα. Ἔγραψεν εἰς βιβλία τρία ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 457. ἕως 491. τῆς ὁποίας σώζονται μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα διέσωσεν ὁ Φώτιος καὶ Σουΐδας.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, συνέγραψε δράματα, Μήδεια, Τηρεὺς, Συμμαχίαι, Μύρμηγκες, Ἀηδόνες, καὶ ἄλλα τινά.

ΚΑΝΟΒΑΣ Ἀντώνιος, Ἰταλὸς, περίφημος γλύπτης. Πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων του εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ρωσσίαν καὶ Ἀμερικήν· τὸν νομίζουσιν ὡς νέαν Φειδίαν, ἐγνώριζε καὶ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, καὶ ζωγραφικὴν· ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν κατὰ τὸ 1822. ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας μὲ τίτλον Ἱππότου, καὶ μισθὸν ἐπὶ ζωῆς του. Ἐκ τούτου φαίνεται γεγλυμμένος ὁ Ναπολέων θαυμάσια. Ὑπῆγεν εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ ἐτιμήθη καὶ ἐκεῖ μεγάλως παρὰ τῶν Ἀγγλων, καὶ ἀπήλαυσε καὶ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα.

ΚΑΝΟΣ Σεμπασιάνος, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, κυβερνήτης ἑνὸς πλοίου τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Ἐρνάνδου Μαγελλάνου. Ἀκολουθῶν ὁ Κάνος Σεμπασιάνος τὸν Ἐρνανδέτην εἰς τὰς περιηγήσεις του, ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους· ἀλλὰ φονευθεὶς ὁ Ἐρνανδέτης ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἐπὶ τῆς νήσου Ματάνης, περιέπλευσεν ὁ Κάνος μὲ τὸ κυβερνόμενον ὑπ' αὐτοῦ πλοῖον, τὸ Εὐέλπες ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σιβιλλίας. Ὁ πρῶτος, ὅστις περιῆλθεν ὅλην τὴν σφαῖραν εἰς διάστημα τριῶν χρόνων, καὶ ἑνὸς μηνὸς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας. Κάρλος ὁ πέμπτος τὸν ἐχάρισε μίαν σφαῖραν χρυσῆν μὲ ἐπιγραφὴν "ὁ πρῶτος ὅστις ἔκαμε τὴν περίοδον ὅλης τῆς γηΐνου σφαίρας" Ἀπέθανε τὸ 1522.

ΚΑΝΤΗΣ, Ἐμμανουὴλ, φιλόσοφος, ἀπὸ τὴν Προυσίαν, υἱὸς ἑνὸς Ἐφιππίου, ὅστις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα, Φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν Θεωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Κριτικὸν τοῦ καθαροῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἐτάραξεν ὅλην τὴν Γερμανίαν· ἐξεδόθη τὸ 1781. ἀπέθανε δὲ αὐτὸς τὸ 1804.

ΚΑΝΩΝΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ·

ΚΑΠΑΝΕΥΣ, ἀπὸ τὸ Ἄργος, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Θηβῶν.

ΚΑΠΕΛΛΟ-ΒΙΑΓΚΑ, ἔνδοξος γυνὴ ἀπὸ τὴν Βενετίαν, διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸν τρόπον της, τὴν ἐνυμφεύθη ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Τοσκάνης Φραγγίσκος. Ἀπέθανεν ἀπὸ φαρμάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν ἀνδράδελφόν της Φερδινάνδον τὸ 1587.

ΚΑΠΕΤΟΣ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ.

ΚΑΠΗΣ Κλαύδιος, ἐφευρετὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Τηλεγράφου. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσιον τὸ 1805.

ΚΑΠΙΛΑΧΗ, μία τῶν πλέον ἠγαπημένων γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Καλίφης τῆς Βαβυλῶνος. Αὕτη ἐσύναξε μεγάλους θησαυροὺς, ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ ὡραία, καὶ πολλὰ φιλάργυρος· ὑπεχρεώθη ἔπειτα νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Καλίφην Αλιμοχτάδην, ὅσις ἐθανάτωσε καὶ τὸν υἱόν της Αλιμοτάζην περὶ τὰ 869. Μ. Χ. μὴ θέλουσα νὰ προσφέρῃ ποσότητα μεγάλην χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἐζητοῦσε ἀπ' αὐτήν.

ΚΑΠΙΛΟΪΠΟΣ, Λέλιος, Ἱππόλυτος, Κάμιλος, καὶ Ἰούλιος ἀδελφοὶ, Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Μάντοβαν. Ἐσάθησαν ὅλοι περίφημοι ποιηταί· ὁ Λέλιος συνέγραψε περὶ καλογήρων. Ἀπέθανε τὸ 1560.

ΚΑΠΙΤΩΝ, Λύκιος, ἱστορικός. Ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία 8. Μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου Ρωμαϊσί, καὶ περὶ Λυκίας καὶ Πισιδίας.

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ. Ζ. Ἰωάννης Καποδίστριας.

ΚΑΠΟΝΗΣ Πέτρος, περίφημος ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρλος ὁ Ὄγδοος κυριεύσας τὴν Ἰταλίαν, ἠθέλησε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἥτις εἶχε παραδοθῇ μὲ συνθήκας· ὁ Καπόνης ἐκλέχθη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν συνθηκῶν, ὅσις παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέγνωσε τοὺς νόμους μὲ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ὑπόκηται ἡ πατρίς του· ἀλλ' ὁ τολμηρότατος Καπόνης δυσαρεσθεὶς τοὺς ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιγραμματέως, καὶ μὲ θυμὸν τοὺς ἐξέσχισε λέγων πρὸς τὸν βασιλέα, "αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν τοὺς δεχόμεθα, πρόσταξε νὰ κτυπήσουν τὸ τύμπανον, καὶ ἐγὼ θέλω κάμει νὰ σημάνουν τὰς καμπάνας.,, Αὕτη ἡ τόλμη ἐφόβισε τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν Καπόνην, νὰ μετριάσῃ τὰς συνθήκας κατὰ τὴν θέλησίν του· ἐκ τούτου ἔγινε καὶ παροιμία, ὅτι ἕνας Καπόνης ἡσύχασε τοὺς Γάλλους. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ 1494.

ΚΑΠΟΥΣ, Πρίγγιψ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἐσάθη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν· ἦτο σοφὸς καὶ εὔγλωττος, πλουτισμένος μὲ πολλὰς ἀρετὰς, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Ἥλιος· ὑπερασπίζετο τοὺς πεπαιδευμένους· ἕνας ποιητὴς τὸν ἀφιέρωσεν ἓν ποίημα, καὶ αὐτὸς τὸν ἀντέμειψε μὲ 40 χιλιάδας δραχμάς. Ἐβασίλευσε χρόνους πεντήκοντα, ἔπειτα τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ δὲ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐκθρονήσεως τὸν ἀποκρίθησαν ὅτι ἦτον ἡ αὐξησότης του· ὁ δὲ Κάπους ἀπεκρίθη ὅτι τοῦτο ἦτο μία πρόφασις· καθότι εἶπεν, ἐγὼ δὲν ἤθελα φθάσει εἰς αὐτὴν τὴν κατάσασιν, ἂν δὲν διετηροῦσα τόσον ἀκάθαρτον αἷμα, ὁποῖον εἶσθε σεῖς. Ἀπέθανε μετὰ ἕνα χρόνον τὸ 999. Μ. Χ.

ΚΑΡ, υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ηρόδ. Λέγουσιν, ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου ἔκτισε μίαν ἀκρόπολιν καλουμένην Καρίαν ὁ τάφος του εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κορίνθου.

ΚΑΡΑΒΑΓΙΟΣ, Μικελάγγελος Ἰταλὸς περίφημος ζωγράφος. Ἀπέθανε τὸ 1609.

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ἔνδοξος καὶ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἐγεννήθη περὶ τὰ 1775. εἰς Μαυρομάτι χωρίον τῶν Ἀγράφων. Μέχρι τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας μετήρχετο τὴν λῃστείαν, μετὰ τοῦ Κατζαντώνη ὀνομασοῦ Ἀρχιλῃσοῦ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ περιβοήτου Αλῆ-πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Τὸ 1821. εἰς τὴν γενομένην κατὰ τῶν Τούρκων ἐπανάσασιν τῶν Ἑλλήνων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔπραξε μεγάλα κατορθώματα, παραλείπων τὰ πρὸ τῆς ἀρχηγίας του εἰς μικρὸν διάστημα καιροῦ ἠλευθέρωσε τὴν σερεὰν Ελλάδα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εκαμεν ἐκείνην τὴν ἀξιομνημόνευτον νίκην εἰς Ράχωβαν, καὶ ἀπέκλεισεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ μόνον εἰς τὰς Αθήνας, καὶ ἤθελε βέβαια τὸν διώξει καὶ ἐκεῖθεν, ἐὰν δὲν ἐγίνετο θῦμα μιᾶς ἀπροσδοκήτου παρὰ τὴν διαταγήν του μάχης. Ὁ Κιουταχῆς δὲν ἐφοβεῖτο τόσον τὸ ἔθνος ὅλον τῶν Ἑλλήνων, ὅσον τὴν ἀξιότητα τούτου τοῦ δραστηρίου ἀνδρός. Ἦτον ἀγράμματος ἀλλ' ἤλκυε τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μὲ τὴν πειθὼ τῆς φυσικῆς Ρητορικῆς. Τὸ σῶμά του ἐτάφη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἡ κυβέρνησις ἐπέθησε τὸν θάνατόν του μὲ μεγάλην πομπὴν ἐπιτάφιον.

ΚΑΡΑΚΑΛΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος. Ἐγεννήθη ἐν Λουγδούνῳ τὸ 188. Μ.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Σεβήρου καὶ τῆς Ιουλίας· ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Ἐχων δὲ ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του Γέταν, τὸν ἐμαχαίρωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός των Ιουλίας· ἔμεινε δὲ μονάρχης ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος, καὶ μὲ ἀπάτας ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὸν ἐδικαίωσαν καταδικάζοντες τὸν Γέταν ὡς ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ κακὰ, ὅσα ἔπραξεν οὗτος ὁ τύραννος· ἐκήρυξε παντάχου νὰ τὸν ὀνομάζουν Αλέξανδρον, ἢ μέγαν Αντωνῖνον· ἐλθὼν εἰς Αλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αντιόχειαν ἐχρωμάτισε τὰς πεδιάδας μὲ ἀνθρώπινον αἷμα· τέλος ἑκατόνταρχός τις τὸν ἐφόνευσε τὸ 217. καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἔγινε χαρμόσυνος, καὶ ἀφῆκε μνήμην εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὁμοίαν μ' ἐκείνην τοῦ Νέρωνος καὶ τῶν τούτου ὁμοίων.

ΚΑΡΑΚΟΙ, τρεῖς ἀδελφοὶ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, περίφημοι ζωγράφοι, καὶ θεμελιωταὶ τοῦ σχολείου τῆς Λομβαρδίας· ἐξ ὧν ὁ μὲν Αὐγουστῖνος ἀπέθανε τὸ 1602. ὁ Ἀννίβας τὸ 1609. ὁ δὲ Λουδοβῖκος τὸ 1619. ἀφοῦ ἐπλούτισαν τὴν πατρίδα των, καὶ ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὰς πολυτίμους εἰκόνας των.

ΚΑΡΑΝΟΣ, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους· οὗτος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐσύρησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ.

ΚΑΡΑΝΟΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΚΑΡΑΣ, Καλίφης τοῦ Ἐνδερῆ, ἔνδοξος Μουρδῆς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σουλτὰν Μουράτ τοῦ πρώτου. Οὗτος εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Οθωμανικοῦ στρατεύματος εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ κρίνων ὑπόθεσιν τινα σπουδαίαν καὶ γενικὴν ἀπέβαλε τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουλτάνου, ὅστις θαυμάζων διὰ τὸ ὄνειδος αὐτὸ τοῦ Κάρα, τοῦ ἐζήτει τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης καταισχύνης. αὐτὸς δὲ μόλην τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀπεκρίθη· ἐγὼ τιμῶ βέβαια τὴν μαρτυρίαν τοῦ βασιλέως μου, ἀλλὰ δὲν ἔπεται νὰ ἦναι δικαία κατὰ τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως, μήτε νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος της εἰς αὐτὴν τὴν περίσασιν, καθοτι δὲν βλέπω τὸν βασιλέα μου νὰ παρευρίσκηται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Οθωμανοὺς καὶ εἰς τὰς κοινὰς παρακλήσεις καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν Ο βασιλεὺς ἀκούων τούτους τοὺς λόγους, μετέβαλε τρόπον ἡμερώτερον καὶ δημοτικώτερον. Ἔκτισε δὲ εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ ἕνα περίφημον ναόν.

ΚΑΡΑΪΣΙΟΣ, τύραννος εἰς τὴν Βρετανίαν. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Γαλλίαν· ὑπῆρξεν ἄρισος ναυτικός· εἶχε λάβει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἕνα σόλον παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ Ἐρκουλίου, διὰ νὰ προφυλάττῃ τὰ παράλια τοῦ Βελγίου, καὶ ἐπειδὴ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ διά τινα συμβᾶσαν ὑποψίαν, μαθὼν τοῦτο ἔλαβε τὸν σόλον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βρετανίαν, ὅπου ἐνθουσιάσας τὸ ἔθνος εἰς ἀποσασίαν, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ, καὶ πολεμήσας κατὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ τὸν ἐβίασε νὰ παραχωρήσῃ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Αὐγούσου. Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν ἐφόνευσεν ἕνας ἀξιωματικός του τὸ 294 εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΑΡΒΑΓΙΑΚΗΣ· οὗτος ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἀνεφάνη περίφημος, δόκιμος καὶ τολμηρὸς ὁδηγὸς τῶν Ἱσπανῶν εἰς τὰς θαλασσοπλοΐας ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. τὸ 1546. ἀνεκάλυψε τὴν Παραγοναίαν μεγάλην πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Πλάταν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Περοῦ, καὶ διάφορα ἐκεῖσε μεταλλεῖα.

ΚΑΡΒΑΡΟΣ Φραγγίσκος ἀπὸ τὴν Ολλάνδα. Ἔζη τὸ 1631. Μ.Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος θαλασσοπόρος, περιπλεύσας τὸν Ἀμαζόνιον ποταμὸν, καὶ ἀνακαλύψας πολλὰ ἄλλα μέρη ἐπὶ τὴν γῆν ἔγραψεν.

ΚΑΡΒΕΤΟΣ Ἄγγλος ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος ἐξηρεύνησε καὶ ἀνεκάλυψε τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς· ἐπροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσαλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξεν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος.

ΚΑΡΔΑΝΟΣ Γιρόλαμος Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Παυΐαν, Ἰατρὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας μαθηματικὸς· θέλων δὲ νὰ συστήσῃ ἰδιαιτέρας παραλόγους δοξασίας του, κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαστήριον, καὶ ἐφυλακώθη· ἔπειτα ἐλευθερωθεὶς ἀπέρασεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου κατεδικάσθη τὸ 1576. μεταχειριζόμενος τὴν Ἀστρονομίαν.

ΚΑΡΕΤΟΣ Νεαπολιτάνος τὸ γένος, ἐπιτήδειος πυροβολιστὴς, καὶ πολλὰ προσηλωμένος εἰς τὸν Ἀλῆ-πασᾶν.

ΚΑΡΙΝΟΣ Μάρκος Αὐρήλιος, υἱὸς τοῦ Κάρ, ὀνομασθεὶς παρ' αὐτοῦ Καῖσαρ, καὶ σταλεὶς πρὸς τοὺς Γάλλους, ἐδόθη εἰς τὰς ἀσωτίας, καὶ ἐπολέμει μὲ τὸν Διοκλητιανὸν, καὶ μετὰ πολλὰς μάχας ἐφονεύθη εἰς την Σερβίαν τὸ 285. Π. Χ. παρά τινος χιλιάρχου τοῦ ὁποίου ἐβίασε τὴν γυναῖκα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, Ἀκραγαντῖνος, ποιητὴς τραγικὸς· οὗτος ἐδίδαξε 160. δράματ.

ΚΑΡΛΗΣ Ρινάρδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰωσινιανούπολιν, πόλιν εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας· ἐσάθη περίφημος φυσικὸς, μαθηματικὸς, ποιητὴς, ἱσορικὸς, κριτικὸς, ἀρχαιολόγος, πολιτικὸς, Ἰατρὸς, φιλόσοφος ἔνδοξος, καὶ γλαφυρὸς γραμματικὸς· ἀπέθανε τὸ 1795. εἰς τὸ Μιλάνον πάμπτωχος.

ΚΑΡΛΗΣ Κόντες Ἀνδρέας, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνο, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1801· Περιῆλθε διαφόρους πολιτείας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ρώμη τῷ ἐφάνη ἡ ὡραιοτέρα, ὅπου διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ συνέγραψε βιβλία ἠθικά.

ΚΑΡΛΙΝΗΣ, Ἰωάννης, ζωγράφος ἀπὸ τὴν Γένοβαν, περίφημος εἰς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν σκιαγραφίαν. Ἀπέθανε τὸ 1630.

ΚΑΡΛΟΣ Λιναῖος, μέγας φυσιολόγος Σβεκός. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Φυσικῆς εἰς την πατρίδα του. Ἔπεισε πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτήσωσι τὴν φυσικὴν ἱσορίαν διὰ περιηγήσεων, καὶ διὰ τοῦτο ὠφέλησε πολὺ, τὰς δύω ταύτας ἐπιστήμας, οἷον τὴν Φυσικὴν καὶ τὴν Γεωγραφίαν. (Πότε τάχα θέλει γεννήσει τινὰ Λιναῖον καὶ ἡ Ἑλλὰς, ἡ πατρὶς τῶν ἀρχαιοτάτων περιηγητῶν καὶ φυσιολόγων, ὅστις θέλει διασπείρει τοὺς μαθητάς του τοὺλάχιστον εἰς ἔρευναν τῆς πατρίδος του, ὅπου κρίπτονται τοσοῦτοι θησαυροὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας) Ἔζη οὗτος ὁ περίφημος φυσιολόγος τὸ 1740. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ, Μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· ἐσάθη εἷς τῶν μεγαλητέρων Πριγγίπων, ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Εὐρώπην· ἦτο καλοκἀγαθος, εὔσπλαγχνος πρὸς τοὺς πένητας, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἀ-

γράμματος τὸν νομίζουσιν ὡς ἕνα τῶν συνετῶν τοῦ αἰῶνός του, ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν ἔλαβε συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς πεπαιδευμένους. Ἀπέθανε τὸ 814. Μ. Χ.

ΚΑΡΛΟΣ ἔννατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 10. χρόνων, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 24. ἀποθνήσκων μετενόει, διότι ἐβασίλευσε, καὶ διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας του συνέβη ἐκείνη ἡ ἀποστασία, ἡ λεγομένη τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου τὴν 24. Αὐγούστου 1971. εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθησαν 140. χιλιάδες Καλβινισταί.

ΚΑΡΛΟΣ, ιϐ'. βασιλεὺς τῆς Σβηκίας, ἐξάθη εἷς τῶν περιφήμων πολεμιστῶν. Τὰ προτερήματά του ἦσαν, ἀφοβία καὶ ἀνδρεία, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶχε μεγάλην μανίαν διὰ τὸν πόλεμον, ἀδυνάτησε τὸ βασίλειόν του· οὗτος ἔλαβε μεγάλην φήμην εἰς τὴν μάχην τῆς Νάρβας, ὅπου μὲ 8. χιλιάδας στρατιώτας ἐνίκησε 50. χιλιάδας Γώσσους. Ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φρεδερίκου.

ΚΑΡΛΟΣ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σκωτίας, καὶ τῆς Ἰρλάνδας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γιακώμου πατρός του πρότερον, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τὸ 1625. Μετὰ 4. χρόνους συνέβησαν διαφωνίαι μετὰ τῆς συγκλήτου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τὸ 1641. Μετὰ δὲ τὴν μάχην τοῦ Ναζέπι τὸ ἔθνος ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Οξφόρδ. καὶ μετὰ μίαν μικρὰν ἀνθίσασιν ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν λαὸν, οἵτινες τὸν περιώρισαν εἰς ἕνα φρούριον· ἐπιτυχὼν εὐκαιρίαν κατέφυγεν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἀλλὰ πάλιν ἐπιάσθη τὴν 20. Ἰανουαρίου 1648. καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπου ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ τοπικὸν κριτήριον, οἵτινες τὸν κετεδίκασαν εἰς κεφαλικὴν τιμωρίαν τὴν 13. Ἰανουαρίου 1649. εἰς ἡλικίαν 49. χρόνων. Ε. βασίλευσε χρόνους 24.

ΚΑΡΛΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φιλίππου τοῦ τρίτου, Καρδινάλης καὶ διοικητὴς εἰς τοὺς λεγομένους χαμηλοὺς τόπους, ἐπαρχίαν τοῦ Βελγίου. Ἡ Ἱσπανία θεωρεῖ τοῦτον τὸν Πρίγγιπα ὡς ἕνα μέγαν Ηρωα, καὶ ὡς ἕνα τῶν ἐναρέτων συμπολιτῶν της. Ἀπέθανε τὸ 1641. Μ. Χ.

ΚΑΡΜΑΝΙΩΛΗΣ Φραγγίσκος, Ἰταλὸς περίφημος ἀρχισράτηγος, υἱὸς ἑνὸς ἐγχωρίου· οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἔβοσκε χοίρους, ἔπειτα ἔγινε στρατηγὸς μὲ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ μετὰ καιρὸν ἀρχισράτηγος εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Φιλίππου Βισκόντη Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, ὅσις διὰ τὰς λαμπράς του πράξεις τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του εἰς γυναῖκα. Αὐτὸ τὸ συνοικέσιον τοῦ ἐπροξένησε πολλοὺς ἐχθροὺς, καὶ τὸν Δοῦκα γυναικαδελφόν του. Ο Καρμανιώλης διαζόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν δυσαρεσημένος· οὗτοι δὲ ἔχοντες πόλεμον μὲ τὸν Βισκόντην, ἔδωκαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του τὰ στρατεύματά των, ὅσις τὸν ἐνίκησεν εἰς πολλὰς μάχας, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. Αλλ' οἱ Βενετοὶ ὕστερον ὑποπτεύοντες, ὅτι αὐτὸς θέλει ἀναφανῇ ἐπιζήμιος πρὸς αὐτοὺς εἰς καιρὸν τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, καὶ προσέτι διότι ἐφέρθη ὑβρισικῶς πρὸς τοὺς νομοθέτας των τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΚΑΡΜΗΛΙΤΗΣ πατὴρ Φιλίππος ὁ Ἀγιοτριαδίτης Ολλανδὸς τὸ γένος, ἐπίσημος θαλασσοπόρος· ἔζη τὸ 1629. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τὴν Περσίαν καὶ τὰς Ινδίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιήγησις εἰσῆξε πολλὰ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ, φιλόσοφος Ελλην· ἐσάλη εἰς τὴν Ρώμην ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους δι' ἐπίσημον ὑπόθεσιν. Οταν ὁ Κάτων τὸν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ, ἔπεισε τὴν βουλὴν νὰ δώσῃ ὀγλίγωρον τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἦτον ὁ λόγος, ὡς οὖσα ἐπικίνδυνος ἡ διατριβή του, ἐπειδὴ εἶχε τόσην εὐγλωττίαν καὶ δύναμιν τοῦ λέγειν, ὥστε παρέσαινε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, καὶ τἀνάπαλιν. Απεθανε τὸ 129. Π. Χ.

ΚΑΡΝΟΤΗΣ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν ἀποσατῶν τῆς Γαλλίας· ἐξάθη περίφημος πολεμιστὴς, ὡς ὁ Ανσις Τριμοάρδος, Ροβεσπιέρης, Ναπολέων Μπονοπάρτης, Μορόν. Οὗτος ἐκαυχᾶτο προσέτι, ὅτι ἐπροξένει τρόμον εἰς ὅλους τοὺς μονάρχας τῆς Εὐρώπης.

ΚΑΡΝΟΪΝΔΟΣ φραγγίσκος Βασκουέτης, ἐπίσημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος περιέπλευσεν, καὶ ἐξηρεύνησε τὰ δυτικὰ βόρεια παραθαλάσσια τῆς Αμερικῆς. Ἔζη τὸ 1541. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΖΑΣ, ἐξάθη περίφημος εἰς τὴν ἁρπαγήν. Τὸ 284. Μ. Χ. ἐκυρίευσε τὴν Βρετανίαν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας· ἐκηρύχθη βασιλεὺς εἰς τὰ στρατεύματά του· ἐνίκησε τὸν Μαξιμιλιανὸν Ερκούλιον εἰς διαφόρους ναυτικὰς μάχας. Ο Οσκαρης υἱὸς τοῦ Οζιανοῦ τὸν ἐπολέμησε, καὶ ὡς περίφημος ποιητὴς τὸν ἔκαμε ἔπειτα ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον, ὁ Πόλεμος τοῦ Καρόζου.

ΚΑΡΟΣ Ανίϐας, εἷς τῶν ὡραιοτέρων, καὶ γλαφυρωτέρων Ἰταλῶν συγγραφέων· ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Απέθανε τὸ 1565. Μ. Χ.

ΚΑΡΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ναρϐενίαν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὸ 230. Π. Χ. ἔφθασε διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς μέγιστα ἀξιώματα, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πρόϐου τὸ 282. κατεπολέμησε τοὺς Σαρμάτας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Πέρσας, καὶ ἔκαμε Καίσαρας τοὺς δύω υἱούς του, Κάρινον καὶ Νουμεριανόν. Απέθανεν ἀπὸ κεραυνὸν, βασιλεύσας ἔτος ἓν καὶ μῆνας πέντε· ἐτιμώρησε δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοῦ αὐτοκράτορος Πρόϐου.

ΚΑΡΩΝΔΑΣ, αὐστηρὸς νομοθέτης· ἐπειδὴ οἱ νόμοι του ἦσαν πολλὰ σκληροὶ διέταξεν αὐστηρὰν ποινὴν εἰς τὸν, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ μεταϐάλῃ κἀνένα, ἢ νὰ προσθέσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ· ἦτον ὑπόχρεος ὁ ϐουλόμενος ν' ἀναιρέσῃ, ἢ νὰ προσθέσῃ νόμον νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ κοινὸν, καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὸν παλαιὸν, δικαιολογῶν τὸν νεοσυσταθησόμενον νόμον μὲ σχοινίον κρεμάμενον

εἰς τὸν λαιμόν του, ὥςε, ἂν ὁλαὸς ἤρεσκε τὴν γνώμην, ἀνεχώρει ἀβλαβὴς, εἰδὲ μὴ ἔπρεπε μὲ τὸ σχοινίον ἐκεῖνο νὰ κρεμασθῇ ἔμπροσθεν τοῦ Δήμου. Λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψε μίαν ἀποςασίαν, καὶ ἀφοῦ καθησύχασε τὸν λαὸν, διέταξε νόμον νὰ φονεύηται εὐθὺς, ὅςις ἤθελεν ἐμβῇ μὲ ὅπλα εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις· ἐπιςρέφων δέ ποτε ἀπὸ μίαν ἐξοχὴν μὲ σπάθην εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀκούων ὅτι ἦτο κοινὴ συνέλευσις, εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν σπάθην του· ὅθεν εἷς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ τῷ εἶπεν, ὅτι παρέβη τὸν νόμον· αὐτὸς δὲ εὐθὺς ἀπεκρίθη, ἔχεις δίκαιον, καὶ τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τὸ σφάλμα μὲ τὸ αἷμά μου, καὶ οὕτως εὐγάζων τὴν σπάθην ἀπὸ τὴν θήκην ἐφονεύθη τὸ 440. Π. Χ.

ΚΑΡΠΕΤΗΣ Ἰάκωβος, διδάσκαλος τῆς χειρουργικῆς ἐν Βονωνίᾳ. Τὸ 1522. Μ. Χ. ἀνέτεμε τὰ σώματα δύω πτωχῶν Ἰσπανῶν, ἀποθανόντων δι' ἀφροδίσια πάθη· συνοφαντηθεὶς δέ, ὅτι ἀνέτεμε ζῶντας τοὺς δυσχεῖς ἐκείνους, διὰ τὸ μῖσος τάχα πρὸς τοὺς Ἰσπανούς, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει Φερράρα.

ΚΑΡΡΕΡΙΟΣ Γεμέλιος Ἰταλὸς ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐπὶ πάσας τὰς Ἠπείρους, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἄγνωςα· ὅθεν ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς ὠφελίμους του ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1693. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Ῥιχάρδος ἐπίσημος ποιητὴς Δανὸς τὸ γένος. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη χάριν ἀνακαλύψεων, ὅπου καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη ἄγνωςα. Ἔζη τὸ 1610. Μ. Χ.

ΚΑΡΣΤΕΝΟΣ Νίβουρος Δανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1761. Μ. Χ. Οὗτος ἐπορεύθη εἰς περιήγησιν τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ διαφόρων πεπαιδευμένων Δανῶν. Ἀλλ' οἱ μὲν συνοδοιπόροι ἀπέθανον κατὰ καιροὺς· αὐτὸς δὲ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς ἀξιολόγους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, καὶ Ἀρχαιολογίας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐθαυμάσθη ὡς μέγας ἀνήρ.

ΚΑΡΤΕΛΕΡΗΣ Φραγγίσκος, ποιητὴς ἔζη πρὸ τοῦ Τάσου· ἐσύνθεσεν ἔν Ἰταλικὸν ποίημα διὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῆς Κακιλίας. Ὁ Τάσος τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως· τὸ ποίημά του ἐτυπώθη εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1598. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΑΡΤΕΡΕΤΗΣ Φίλιππος Ἄγγλος, ἀνακαλυπτὴς ἔνδοξος· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1766. Μ. Χ. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἀξιόλογαι· διότι αὐτὸς εὗρε πάλιν τὸ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Μενδανία ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκεφθὲν ἀρχιπέλαγος τοῦ σαυροῦ (Σαντακρούζ) ὀνομάσας αὐτὸ κατὰ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Καρλότας. Ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς νέας Βρετανίας, καὶ νέας Ἰρλανδίας πορθμόν· ἐξιχνίασε πάντα τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Ἰρλανδίας. Ἀνεκάλυψε τὰς Ἀδμηραλίας νήσους, καὶ προσδιώρισεν ἀκριβέςερον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολλὰ μέρη τῶν παραλαλασσίων τῆς Μαγινδανάου καὶ τῆς Κλέβης.

ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ Ρενάτος, φημισμένος φιλόσοφος, καὶ μαθηματικὸς, εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο τεχνίτης τῶν ὅπλων, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐδίδασκε περὶ Φυσικῆς. Ἀπέθανε τὸ 1650. Μ.Χ.

ΚΑΡΤΙΕΡΗΣ Ἰάκωβος, ἐπίσημος περιηγητὴς Γάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, καὶ τὴν Κάναδαν, ὅπου ἐβεβαίωσε τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ Νέου κόσμου Γαλλικὴν ἀποικίαν.

ΚΑΡΩΝ Φραγγίσκος Ὁλλανδὸς θαλασσοπόρος ἔνδοξος· περιελθὼν τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὴν Ἀσίαν, τοῦ ὁποίου ἡ περιηγήσις ἐγάθη κατὰ πολλὰ ἐπωφελής. Ἔζη τὸ 1640. Μ.Χ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρῳάδος, καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου. Ἐσπούδασε τὴν Μαντικὴν· προεῖπε τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνίσραν ἀφοῦ πρότερον προεῖπε διὰ τῆς Μαντικῆς τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ, ςρατηγὸς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην ἀπεκατέςη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Οὗτος ἐκυρίευσε τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὑπέταξε πολλὰς ἐπαρχίας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ Βάσσος· συνέγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, μίαν συλλογὴν ἐπιτομῶν διαφόρων συγγραφέων, περὶ Γεωργικῆς τοῦ ϛ'. γ'. καὶ δ'. αἰῶνος Μ.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΔΩΡΟΣ, Ἰταλὸς, περίφημος Γερουσιαςὴς, καὶ εἷς τῶν κλασικῶν συγγραφέων τοῦ ε'. αἰῶνος. Ἀπέθανε τὸ 562.

ΚΑΣΣΙΟΣ Σπούριος, ἵππαρχος τῶν Ῥωμαίων τὸ πρῶτον, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Ὕπατος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐςράτευσε κατὰ τῶν Σαβίνων τρὶς, καὶ ἐθριάμβευσε δὶς· σοβαρὸς δὲ ὢν καὶ βαρὺς ἔκαμεν ἐχθρούς, καὶ κατηγορηθεὶς ὅτι σκοπεύει νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τὸ Ταρπήϊον ὄρος τὸ 485. Π.Χ.

ΚΑΣΣΙΟΣ Φῆλιξ. Ἰατρὸς καὶ σοφιςὴς. Ἤνθει ἐπὶ Τιβερίου καὶ Αὐγούςου τῶν Αὐτοκρατόρων· συνέγραψε προβλήματα περὶ ζώων καὶ τετραποδων. Ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1653. μετὰ τοῦ Θεοφυλάκτου.

ΚΑΣΣΙΦΟΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν λέγεται, ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη.

ΚΑΣΤΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος ποιητὴς Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μοντεφιασκόνε πόλιν τῆς Τοσκάνης. Τὸ φιλοσοφικόν του ποίημα ἐπιγραφόμενον, τὰ Ζῶα ὁμιλοῦν, τῷ ἐπροξένησε μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια

τὸ 1805.

ΚΑΣΤΈΛΗΣ Μπενεδέτος ἔνδοξος μαθηματικὸς, καὶ μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου. Νομίζεται ὡς πατὴρ καὶ πλάστης τῆς δρος ατικῆς καὶ ὑδραυλικῆς τῆς νεωτέρας. Τὰ κυριώτερα συγγράμματά του εἶναι πρῶτον, Μέτρον περὶ τῶν ῥεόντων ὑδάτων· δεύτερον, Αποδείξεις Γεωμετρικαὶ· τρίτον Απολογία τοῦ Γαλιλαίου. Απέθανε 1650. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΙΛΙΩΝΗΣ Μπαλδασάρης Ιταλὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντεβαν, σοφὸς γραμματικὸς, ἄξιος πολιτικὸς, καὶ λαμπρὸς ποιητὴς, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ιταλικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Λατινικήν. Τὸ σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον Αὐλικὸν, τὸ ἐπωνόμασαν χρυσοῦν βιβλίον. Απέθανε τὸ 1529. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΈΛΝΑ Εὐρικέτα, Κοντέσα Γαλλὶς. συνέγραψε διάφορα ποιήματα, καὶ τραγῳδία Γαλλικὰ. Απέθανε τὸ 1716. Μ.Χ.

ΚΆΣΤΡΟΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Πορτογάλλος, περιηγητὴς γεωγράφος. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον Μ.νδάναον καὶ ἄλλας μικρὰς νήσους, καὶ ἔγραψε γενικὴν αὐτῶν τοπογραφίαν. Εζη τὸ 1538. Μ.Χ.

ΚΑΣΤΡΟΎΤΣΙΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος στρατηγός. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν του εἰς ἡλικίαν 20. χρόνων, ἀπέρασεν εἰς τὴν Αγγλίαν, εὐνοήθη μεγάλως ἀπὸ τὸν Βασιλέα Εδουάρδον. Εὐγενής τις ἀπὸ φθόνον του ἔδωκε μίαν ἡμέραν ἓν ῥάπισμα, αὐτὸς δὲ εὐθὺς τὸν ἐφόνευσε, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεχρεώθη πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ιταλίαν. Ο Αὐτοκράτωρ Λουδοβῖκος τὸν ἔκαμε γερουσιαστὴν τῆς Ρώμης, καὶ Πρίγγιπα τῆς Λούκας. Απέθανε τὸ 1328.

ΚΆΣΤΩΡ, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Λακκωνίας καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκος, περίφημος Ηρως τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης καὶ πολλὰ φιλάνθρωπος. Καλοῦνται οἱ αὐτοὶ καὶ Διόσκουροι.

ΚΆΣΤΩΡ, Γόδιος, ῥήτωρ, ἐπωνομάσθη φιλορωμαῖος. Εγραψεν ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρατησάντων εἰς δύω βιβλία. Χρονικὰ ἀγνοήματα, περὶ ἐπιχειρημάτων βιβλία 9. Περὶ πειθοῦς βιβλία 2. Περὶ τοῦ Νείλου καὶ περὶ τέχνης Ρητορικῆς.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΌΣ Ιωάννης, υἱὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνοῦ. Εζη τὸ 1375. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς πολεμικῆς, ὥσε διὰ τῆς προκοπῆς του ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ανδρονίκου τοῦ Νέου, ὅστις ἀποθανὼν ἀφῆκε δύω υἱοὺς Ιωάννην καὶ Μανουὴλ, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη βασιλεὺς, καὶ ὡς ἄπειρος ἔτι ἐδιωρίσθη· ὁ Κατακουζηνὸς ἐπίτροπός του, φροντίζων ἐντοσούτῳ καὶ τὰ περὶ ἀνατροφῆς τούτων τῶν δύω ἀδελφῶν, καὶ διοικῶν μόνος του τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ βασιλέως. Περὶ τὸ 1350 αὐξηθέντος τοῦ διαδόχου παρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, δοὺς καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα· αὐτὸς δὲ ἀ-

φῆκε τὰ βασίλεια, ἀνεδέχθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αθωνος περὶ τὸ 1354. μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου μετονομασθείς Ιωάσαφ. Αφῆκε δὲ συγγράμματα. α'. Βυζαντινῆς ἱσορίας βιβλία 4. β'. περὶ τῆς χρισιανικῆς πίσεως κατὰ τῶν ἀπίσων. γ'. λόγους 4. κατ' αὐτῶν. Η Ισορία ἐξεδόθη ἐν Ιγγολσαδίῳ τὸ 1603. καὶ ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, ὡσαύτως καὶ ἑρμηνεία εἰς τὸ ᾄσμα τῶν ᾀσμάτων τοῦ υἱοῦ του Ματθαίου.

ΚΑΤΈΛΗΣ Ιωάννης, υἱὸς ἑνὸς πραγματευτοῦ εἰς τὰ Παρισια, μαθητὴς τῶν Ιεζουίτῶν, ὅστις τὴν 24. Δεκεμβρίου 1594. ὢν εἰκοσαετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα Ενρίκον τὸν δ'. ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχε καιρίως, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ σόμα μὲ ἀποβολὴν ἑνὸς ὀδόντος. Εσυλλήφθη δὲ καὶ ἐφονεύθη μὲ τὰ σκληρότερα κολαστήρια.

ΚΑΤΙΛΊΝΑΣ, Λούκιος, εἷς τῶν πρώτων γενῶν τῆς Ρώμης, κατηγορηθεὶς δημοσίᾳ, ὅτι ἔφθειρεν οἰκιακὴν παρθένον, καὶ ὅτι ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ορα Σύλλας. Τοῦτον ἀπέφυγε διὰ δωροδοκίας· εἶχε λάβει διάφορα ἀξιώματα εἰς τὴν πατρίδα του. Παρουσιασθεὶς ποτε διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Υπατίας ἀπέτυχε, ἐναντιουμένου τοῦ Κικέρωνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ φονεύσῃ, ἀφοῦ πρῶτον λάβῃ συνωμότας, τοὺς ὁποίους συνῆθροιζε πρὸ πολλοῦ νὰ κατακαύσῃ τὴν πόλιν, καὶ μὲ τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖρας νὰ κάμῃ τοὺς σκοπούς του· ἀλλὰ μαθὼν τοῦτο ὁ Κικέρων παρὰ τῆς Φουλβίας ἐρωμένης ἑνὸς τῶν συνωμοτῶν ἀνεκάλυψε τὸν ὀλέθριον σκοπὸν τοῦ Κατιλίνα, ὅσις κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῆς Γερουσίας, εἶπεν, ὅτι θέλει σβέσει ὑπὸ τὰ ἐρίπεια τῆς Ρώμης τὴν πυρκαϊὰν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔῤῥιψαν· ἀλλ' ὁ Κικέρων ὀλίγον φροντίσας περὶ τῶν ἀπειλῶν του ἠγρύπνει εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ περιέπεσαν γράμματα τῶν συνωμοτῶν, ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν πέντε· ὁ δὲ Κατιλίνας εἰς μάτην ἀπελογεῖτο προβάλλων γένους λαμπρότητα, καὶ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων· βλέπων δὲ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν πολιτῶν κορυφουμένην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Ρώμην, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ετρουρίαν εἰς τὸν ἐκεῖσε στρατὸν μὲ ἀπόφασιν νὰ κατορθώσῃ τι εἰς ἐκδίκησιν. Ο δὲ Αντώνιος συνύπατος ὢν τοῦ Κικέρωνος ἔσειλε κατ' αὐτοῦ τὸν Πετρήιον ὑποστρατηγόν του, τὸν ὁποῖον πολεμῶν ὁ Κατιλίνας μὲ ἀπελπισίαν, καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη κατὰ τὸ 62. Π. Χ. Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἂν μετεχειρίζετο τὴν δραστηριότητα καὶ ζωηρόν του αἴσθημα εἰς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἤθελεν ἀναφανῆ ὁπρῶτος Ηρως τῆς ἐποχῆς του· ἀλλ' ἐφάνη διεφθαρμένης καὶ κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος.

ΚΑΤΟΥ̃ΛΛΟΣ, Γάϊος Βαλέριος, Ιταλὸς, περίφημος ποιητὴς Λατῖνος· ἔζησε διὰ βίου πτωχὸς, καὶ ἀπέθανε τὸ 59. Π. Χ. Εἶχεν ὑπάγει νέος ὢν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου συνανεγράφη μὲ τοὺς ἐνδοξο-

τέρους, οἷον Ἰούλιον Καίσαρα, Κικέρωνα καὶ λοιποὺς τοῦ τότε καιροῦ.

ΚΑΤΩΝ Μάρκος, ὁ λεγόμενος Κήνσωρ, σοφὸς, ἀνθηρὸς ῥήτωρ, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς· ἐγεννήθη εἰς τὴν Καμπανίαν. Συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ῥώμης, καὶ τὸ περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἕν ἕτερον περὶ Ρητορικῆς. Ἐχρημάτισε καὶ κριτὴς καὶ ἐτιμώρησε πολλοὺς εὐγενεῖς ἀτακτοῦντας. Ἀπέθανε τὸ 148. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 86. χρόνων.

ΚΑΤΩΝ τῆς Οὐτρίκης, ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἐν Ἀφρικῇ· οὗτος ἔδειξε μέγα πατριωτισμὸν, καὶ ἀρετὴν μέχρις ἡρωϊσμοῦ, ὅτε τὸν ἐπρόσφερεν ὁ Ὑπατος Γάλλιος δῶρα στρατιωτικὰ, καὶ δὲν τὰ ἐδέχθη λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τῶν τοιούτων. Ἀφοῦ δὲ ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ θησαυροφύλακος, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τὸν μισθὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Σύλλας εἶχε νομοθετήσει νὰ δίδηται εἰς τοὺς δορυφόρους του. Ἔζη δὲ κατὰ τοὺς στωϊκοὺς, τὴν Φιλοσοφίαν τῶν ὁποίων ἐνηγκαλίσθη κατὰ τὸ θεωρητικὸν, καὶ πρακτικὸν· καθότι ἐπηγγέλλετο νὰ ἦναι τῷ ὄντι, παρὰ νὰ φαίνηται ἄνθρωπος· ὥστε ὅσον ὀλιγώτερον ἐπεθύμει τὴν δόξαν, τόσον αὕτη ἐφαίνετο μᾶλλον νὰ τὸν ζητῇ. Ἐζήτει δὲ τὰ ἀξιώματα διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς καταχρήσεις· ἔγινε δήμαρχος, διότι ἐκατηγίνετο ἕνας πονηρὸς νὰ γίνῃ. Ἐνώθη μετὰ τοῦ Κικέρωνος κατὰ τοῦ Κατελίνα τὸ 62. Π. Χ. καὶ μετὰ τῶν χρηστῶν πολιτῶν κατὰ τοῦ Καισαρος, ἠναντιώθη κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος, ὅτε οὗτοι οἱ δύω ἦσαν ἑνωμένοι· ἀφοῦ ὅμως διηρέθησαν ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πομπηΐου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη ἡ τύχη τῆς Ῥώμης, ἐπεριωρίσθη μόνος του εἰς τὴν Οὐτρίκην, διὰ νὰ ἀποθάνῃ· καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τοὺς υἱούς του καὶ φίλους του, καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἀποκοιμηθεὶς ὀλίγον καὶ ἐξυπνήσας ἔλαβε τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ σῶμά του κατὰ το 45. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 48. χρόνων.

ΚΑΪΣΤΡΙΟΣ, ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅστις εἶχεν ἴδιον δωμὸν πλησίον τοῦ Καΐστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ.

ΚΑΦΟΥΓΗΣ Ἀκσίδης, ἔνδοξος ἀχμάλωτος Αἰθίοψ τὸ γένος, ὅστις μὲ τὴν ἀξιότητά του ἔγινε βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ὁ αὐθέντης του Ἀκσίδης, προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ τὸν ἔκαμεν Ὕπαρχον τῆς βασιλείας του, καὶ ἐπίτροπον εἰς τὰ τέκνα του. Ἦτο φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους, ὢν καὶ αὐτὸς μέτοχος μικρᾶς παιδίας. Ὁ Ἔνδοξος Ποιητὴς τοῦ Μοντανάπη τὸν ἐγκωμιάζει μεγάλως εἰς τὰ συγγράμματά του. Ἀπέθανε τὸ 967. Καφούρης Ἀραβὶσὶ λέγεται ἡ Κάμφορα· ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀκσίδης ὡς διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀκσίδου, ὅστις τὸν εἶχεν ἀγοράσει διὰ 18. Χρυσᾶ φλωρία.

ΚΑΧΟΤΗΣ Σεβαστιανὸς, ἐπίσημος Γεωγράφος καὶ περιηγητής. Ἔζη κατὰ

τὸν χρόνον 1497. Μ. Χ. Οὗτος ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀγγλίας ἐστάλη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων· ὅθεν προχωρῶν πρὸς Ἄρκτον, ἀνεκάλυψε τὴν Νεοφουτλανδίαν, τὴν Λαβραδόρα, καὶ τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, μέχρι τῆς Φλορίδος·

ΚΕΒΗΣ, πολιτικὸς, ἱστορικὸς, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τοῦ 17. αἰῶνος· συνέγραψε περὶ διαφόρου ὕλης. Αἱ Τραγῳδίαι του εἶναι περίφημοι.

ΚΕΒΗΣ, ἔζη τὸ 449. Π. Χ. εἰς τὰς Θήβας, ὁ πιστότατος ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους. Συνέγραψε τρεῖς διαλόγους, ἐξ ὧν ὁ εἷς ὁ καὶ Πίναξ ἐπιγραφόμενος ἀπεσώθη· κρίνεται ὅμως ὑπό τινων ὡς νόθος· διότι ὑποθέττουν ὅτι προσετέθησαν εἰς αὐτὸν περικοπαί τινες ὑπό τινος νεωτέρου. Ἐξεδόθη Ἑλληνολατινιστὶ ὑπὸ Κωνσταντίνου Λασκάρεως ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1512. καὶ παρ' ἄλλων ἐν ἄλλοις τόποις καὶ χρόνοις, μετὰ τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου, καὶ τῆς Ἀραβικῆς παραφράσεως·

ΚΕΒΡΙΩΝΗΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἠνίοχος τοῦ Ἕκτορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ομ.

ΚΕΔΡΗΝΟΣ, ὁ Γεώργιος, ἦτο μοναχός. Συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ διαφόρων ἄλλων συγγραφέων. Ἐκ τοῦ συγγράμματός του ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶχε μικρὰν ἰδέαν τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ξυλάνδρου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1566 καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1647.

ΚΕΕΛΕΓΓΗΣ Βιλχάλμος, ἐπίσημος ὁδοιπόρος ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1607. Οὗτος ἐταξείδευσεν ἐκ δευτέρου τὰς Ἰνδίας, μετὰ τοῦ Πέτρου Βιλχάλμου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἀκριβέστερον τοὺς τόπους τούτους, καὶ νὰ στηρίξωσι τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν δύναμιν ἐκεῖ οἱ Ὁλλανδοί.

ΚΕΔΙΣ, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ποιητὴς ἔνδοξος τοῦ αἰῶνός του. Συγκρίνεται μὲ τὸν Πετράρχην. Ἀπέθανε τὸ 1507. Μ-Χ.

ΚΕΪΛΟΣ-Ἰωφυσιολόγος καὶ μαθηματικὸς ἄριστος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἐκαμε παρατηρήσεις ἀξιολόγους, εἰς τὰς τῶν μυῶν κινήσεις, καὶ τὴν τοῦ αἵματος ποσότητα, εἰς τὴν ταχύτητα τῆς τούτου κυκλοφορίας, εἰς τὸ βάρος ὑφοῦ πιέζεται ἐν τῷ πνεύμονι. κτλ. Παρετήρησεν, ὅτι τὸ σῶμα διαπνέει περισσότερον τὴν ἡμέραν παρὰ τὴν νύκτα, ὅτι ἡ ἔκκρησις τοῦ οὔρους ὑπερτερεῖ τὴν διαπνοὴν κατὰ τὸ ποσόν. ὅτι καὶ αἱ δύω αὗται ἐκκρίσεις αὐξάνουσιν ἢ ἐλαττοῦνται χωρὶς κἀμμίαν βλάβην τῆς ὑγίας. Ἐπιβεβαίωσεν, ὅτι οἱ πόροι τοῦ σώματος ἐκροφοῦσι τὴν ὑγρότητα τῆς Ατμοσφαίρας. Τὰ τούτου πειράματα, περὶ διαπνοῆς, ἐπιγραφόμενα διαφέρουσι τῶν τοῦ Σκετορίου,

ΚΕΚΡΩΨ, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέροντα δύω ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς.

ΚΕΚΡΩΨ Αἰγύπτιος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του μὲ πόλεμον, καὶ φύ-

γων ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τινας οἰκογενείας, ἦλθεν εἰς τὴν Αττικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2426. οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Αττικῆς τὸν ἐδέχθησαν φιλοφρόνως, καὶ ὁ βασιλεὺς Ακταῖος τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Αγραυλον εἰς γυναῖκα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του, καὶ συνάξας ὅλους τοὺς κατοίκους εἰς 12. πόλεις ἔκτισε καὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Κεκροπίαν· ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίκους τὴν θρησκείαν, ᾠκοδόμησε εἰς ὅλα τὰ μέρη ναοὺς καὶ βωμούς, τοὺς περιώρισεν εἰς γάμον, ὅσις ἕως τότε ἦτον ἄγνωστος εἰς αὐτούς, καὶ ἐπομένως τὰ τέκνα δὲν ἐγνώριζαν τοὺς γονεῖς· τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκρούς, καὶ νὰ σπέρνωσι σῖτον ἐπὶ τοῦ τάφου των, ἐφύτευσεν ἐλαίας, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Αθηνᾶν· τοὺς ἐδίδαξε τὴν Ναυτικὴν καὶ τὸ ἐμπόριον· ἐβασίλευσε χρόνους 50. καὶ ἀπέθανε· τὸν ἐνταφίασαν δὲ εἰς τὸν ναὸν τῆς Αθηνᾶς. Εἶχεν ἕνα υἱὸν ὀνομαζόμενον Ερεχθέα, καὶ τρεῖς θυγατέρας Αγραυλον, Ηρσην, καὶ Πάνδροσον· ἡ σύζυγός του ὠνομάζετο Αγραῦλος. Ο Κέκρωψ ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Αττικὴν, ὁ Κάδμος ἀπὸ τὴν Φοινίκην ἐπαρχίαν τῆς Συρίας εἰς τὴν Βιωτίαν ἐπαρχίαν τῶν Θηβῶν, ὁ δὲ Δαναὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Αργολίδα. Οὗτοι οἱ τρεῖς φαίνονται ὅτι ἐσάθησαν οἱ πρῶτοι θεμελιωταὶ τοῦ κοινονικοῦ βίου εἰς τὴν Ελλάδα. Ζ Κάδμος'. καὶ Δαναός.

ΚΕΚΡΩΨ Πυθαγόρειος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Απολλοδώρου.

ΚΕΛΑΙΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Υπέρβιον. Απολ..

ΚΕΛΕΗΣ, εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Εγεσέων μάχην. Ηρόδ.

ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ ὁ τρίτος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην. Ἐκλέχθη Πάππας. ἐνῷ δὲν ἦτον οὔτε Ιερεύς· τὴν πρώτην ἡμέραν ἔγινεν Ιερεὺς, τὴν δευτέραν Επίσκοπος, καὶ ἔζησε τὴν τρίτην ἐσφάνωσε τὸν Αὐτοκράτορα Ενρῖκον τὸν ἕκτον, καθήμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ Παππικοῦ θρόνου, ἔβαλε τὸν σέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅσις κλίνας γόνυ ἔμπροσθέν του ἔβαλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν σέφανον, ἔπειτα ὁ ἴδιος Πάππας ἐκτύπησε τὸν σέφανον μὲ τὸν πόδα του καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, θέλων ν' ἀποδείξῃ μὲ τοῦτο, ὅτι εἶχε τὴν ἐξουσίαν εἰς περίσασιν νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσῃ. Απέθανε τὸ 1198.

ΚΕΛΙΝΗΣ Μπεμβενοῦτος, πολίτης Φλωρεντῖνος· ἦτο χρυσοχόος, ζωγράφος Γλύπτης περίφημος, καὶ καλὸς γραμματικός. Συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς ζωῆς του, καὶ ἕνα περίφημον σύγγραμμα τῆς Γλυπτικῆς. Απέθανε τὸ 1570. Μ. Χ.

ΚΕΛΣΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐδώρου, φιλόσοφος. Ἐγραψε συναγωγὴν τῶν δογμάτων ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεων.

ΚΕΛΣΙΟΣ ἀστρονόμος Σβεκὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1740. Μ.Χ. Οὗτος ἀκολουθήσας τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου ἐπὶ τὴν Λαπωνίαν τὸ 1736. προσεπεκύρωσε τὴν τοῦ Νεύτωνος περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς θεωρίαν, καὶ προσέτι προσδιώρισεν ὀρθῶς πολλῶν τόπων θέσεις, καὶ ἐσαφήνισε τοὺς ἐξετασθέντας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τόπους.

ΚΕΛΣΟΣ Κορνήλιος, πρῶτος Ιατρὸς τῶν Λατίνων, ἀνὴρ πολυμαθέστατος. Ἔζησε ἐπὶ Αὐγούστου τὸ 20. Μ. Χ. καὶ Τιβερίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Αμφιβάλλουσι τινες παραλόγως, ἂν αὐτὸς ἦτο καὶ κλινικὸς Ιατρὸς, ἢ μόνον θεωρητικός. Συνέγραψεν οὐ μόνον περὶ Ιατρικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ Ρητορικῆς, Τακτικῆς καὶ Γεωργικῆς. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται μόνον τὸ περὶ Ιατρικῆς καὶ Χειρουργικῆς, κατὰ πάντα λόγον ἐξαίρετον σύγγραμμα· καθότι περιέχε τὰ πλέον οὐσιώδη καὶ ἀξιόλογα τῆς τέχνης. Η φράσις του εἶναι γλαφυροτάτη, κομψὴ καὶ σύντομος· διὸ καὶ δεύτερος Κικέρων διὰ τὴν εὐφράδειαν ἐπωνομάσθη. Ἐκθέτει ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι τὰς τρεῖς κυριωτέρας αἱρέσεις, αἵτινες ἤκμαζαν εἰς τὸν τότε καιρὸν, χωρὶς ὅμως νὰ κηρύττηται οὐδεμιᾶς ὀπαδὸς· ἀκολουθεῖ τὸν Ιπποκράτην εἰς τὴν πρόγνωσιν τῶν νόσων καὶ εἰς τὰ χειρουργικὰ, μάλιστα δὲ μεταφράζει κατὰ λέξιν πολλὰς καὶ ὁλοκλήρους ῥήσεις τοῦ ἀνδρός· αἱ παρατηρήσεις του φαίνονται μὲ κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἐπισηριγμέναι ἐπὶ τῆς πείρας. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πυρετῶν ἐμιμεῖτο τὴν μέθοδον τοῦ Ασκληπιάδου· ἀλλὰ μὲ κάποιαν μεταβολὴν καὶ μετρίασιν. Παρετήρει μὲ ἀκρίβειαν ἐν τοῖς πυρετοῖς τὴν περίοδον τῶν παροξυσμῶν. Εἰς πάντας δὲ ἐν γένει τοὺς πυρετοὺς ἐξήταζε μὲ προσοχὴν, ἂν ὁ ἐγκέφαλος, ἢ ἄλλο τῶν κυριωτέρων σπλάγχνων συνέπασχεν. Ενόμιζε τὸν σφυγμὸν σημεῖον ἀμφίβολον, καθότι ὄχι μόνον διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ γένος καὶ τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται συνεχῶς ὑπὸ τῶν πολυειδῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων, ὑπὸ τῶν πόνων, ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ στομάχου, καὶ περιπλέον ὑπὸ τῆς τοῦ Ιατροῦ παρουσίας. Ο Ιπποκράτης ἀπαγορεύει τὴν φλεβοτομίαν εἰς τὰ νήπια καὶ εἰς τοὺς γέροντας· ὁ Κέλσος ὅμως ἐκ τοῦ ἐναντίου τὴν συγχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅταν ἡ νόσος τὴν ἀπαιτῇ ἀναγκαίως. Παραγγέλει ὅμως ὁ ἴδιος νὰ μὴ γίνηται ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ὅσον εἶναι δυνατὸν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνέσεως. Απαγορεύει προσέτι τὴν ψυχροποσίαν εἰς ἐκείνους τοὺς πυρετούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπακολουθεῖ ῥῖξ, ἢ τοπικὴ τις φλόγωσις. Μέμφεται τὰ δραστικὰ καθάρσια, διδόμενα εἰς τοὺς πυρετούς. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ὁ Κέλσος δὲν εἶχε τελείως εἰς ὑπόληψιν τὰ σφοδρὰ φάρμακα· ἐπειδὴ παραγγέλει, ὅτι τὰ τοιαῦτα δὲν ὠφελοῦσι πάντοτε τοὺς νοσοῦντας, ἀλλὰ βλάπτουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς.

ΚΕΟΠΟΥΟΛΑΝΗ, πρώτη βασίλισσα

Χριστιανὴ. ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ωκεανοῦ τὴν κατεδέχθη ὁ Ρίος, ὅστις ἀφῆκε τὸ βασίλειόν του ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Καραιμοκοῦ φίλου τῶν Αμερικανῶν, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αγγλίαν μὲ τὴν βασίλισσάν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετ' ὀλίγους μῆνας.

ΚΕΠΙΓΓΟΣ Ματθισιὼν Νιελος Σβεκὸς τὸ γένος. Περιῆλθεν ἀκριβῶς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Αφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τιμώμενον παρὰ πᾶσιν. Εζη δὲ τὸ 1695 Μ.Χ.

ΚΕΠΛΕΡΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, περίφημος ἀστρονόμος. Οὗτος πρῶτος ἐφεῦρεν, ὅτι καὶ ὁ Ηλιος περιστρέφεται ὡς ὁ τροχὸς 15. χρόνους πρὸ τοῦ Γαλιλαίου, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσε μὲ τὸ τηλεσκόπιον. Απέθανε τὸ 1630. ἀφήσας ἕνα πλῆθος συγγραμμάτων μὲ ὑπόληψιν.

ΚΕΡΓΟΥΕΛΟΣ Τρεμαρὲκ, Γάλλος ναύαρχος. Περιῆλθε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περιήγησιν τὸ 1767. πολλὰ μέρη τῆς Ισλανδίας, καὶ τῶν πετρωδῶν παραθαλασσίων τῆς Νορβεγίας, περιγράψας καὶ τὴν ποιότητα τῆς γῆς αὐτῶν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὴν περιήγησιν τὸ 1774. εἰσχώρησε πρὸς τὸν νότιον πόλον. Τὸ μόνον ὄφελος τοῦ περίπλου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις τινὸς γῆς πετρώδους, ἀφόρου καὶ αἰωνίως τεθαμμένης ἀπὸ παγετοὺς καὶ χιόνας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ἴδιόν του ὄνομα. Εζη τὸ 1770. Μ. Χ.

ΚΕΡΕΘΑ Δάουρα, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ αἰῶνός της. Απέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της.

ΚΕΡΚΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δώριος Δαναΐς, Απολδ.

ΚΕΡΚΙΔΑΣ, Αρκάς τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

ΚΕΡΚΥΩΝ, λῃστὴς περίφημος. Οὗτος διατρίβων εἰς τὰ τέρμ τῆς Αττικῆς, ὑπεχρέωνε τοὺς διαβάτας νὰ πολεμῶσι μετ' αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐφόνευεν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ θέλων νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ Θησέως ἐνικήθη καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς.

ΚΕΣΕΛΙΟΣ, συνδιαλεγόμενος ποτε περὶ ἐλευθερίας μὲ τὸν Καίσαρα, οἱ φίλοι τὸν ἀπέτρεπον ἀπὸ τὴν θρασυσομίαν, ἀλλ' αὐτὸς πρὸς ἀπόκρισιν τοὺς εἶπεν, ὅτι, τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀτεκνία, τὰ ὁποῖα εἶναι μισητὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὑποχρεόνουν εἰς τοῦτο. Εζη τὸ 40. Π.Χ.

ΚΕΣΤΡΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ελένου καὶ τῆς Ανδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ηπείρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ.

ΚΕΤΕΓΟΣ, εὐγενὴς Ρωμαῖος. Οὗτος εἶχε μίαν ἐρωμένην, τῆς ὁποίας δὲν ἠρνεῖτο κἀνένα ζήτημα· αὕτη δὲ εἶχε μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὴν Ρώμην· ὅθεν καὶ ὁ Λουκοῦλλος ὑπεχρεώθη νὰ τὴν κολακεύῃ ἕως οὗ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Μιθριδάτου, τὸ 71. Π.Χ.

ΚΕΪΣΤΕΡ Ιάκωβος Ολλανδὸς συνοδοιπόρος τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ Νεϋχόφου. Οὗτος ἔκαμε τὴν περιγραφὴν τοῦ βασιλείου τῆς Κίνας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καλλίστη τοῦ τότε καιροῦ. Εζη τὸ 1655. Μ. Χ.

ΚΕΦΑΛΙΩΝ ἢ Κεφάλων, Σεργήθιος, ῥήτωρ καὶ ἱστορικός. Εζη ἐπὶ Αδριανοῦ εἰς τὴν Σικελίαν· ἔγραψεν Ιστορίαν εἰς βιβλία ἐννέα, μελέτας Ρητορικὰς, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΚΕΦΑΛΟΣ, ῥήτωρ Συρακούσιος, ἢ ἐκ Θουρίων, ὅστις μετέβη εἰς τὰς Αθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν, ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος, καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας. Πλάτ. Δημ.

ΚΕΦΑΛΟΣ, Αθηναῖος ῥήτωρ καὶ Δημαγωγός· οὗτος πρῶτος συνέγραψε προοίμια καὶ ἐπιλόγους τὸ 476. Π. Χ.

ΚΕΦΑΛΟΣ υἱὸς τοῦ Δηϊονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Οὗτος ὁ ὡραιότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Αττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Ερεχθέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν· ἀλλ' ἀκουσίως φονεύσας αὐτὴν εἰς τὸ κυνήγιον, ἥτις ἀπὸ ζηλοτυπίαν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὸ δάσος, ὑποπτευομένη μὴ ἔχῃ ἐκεῖ ἐρωμένην τινὰ, κατεδικάσθη εἰς παντοτινὴν ἐξορίαν ἀπὸ τὸν Αρειον Πάγον· ἦτο καὶ πατὴρ Αρκεσίου τοῦ πάππου τοῦ Οδυσσέως.

ΚΗΚΕΙΔΗΣ, ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ερμιώνης. Αριστοφ.

ΚΗΝΣΩΡΙΝΟΣ, περίφημος γραμματικὸς, ἔζη ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου καὶ Γορδιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων, τὸ 240. Μ. Χ. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Γενεθλιακῆς ἡμέρας. Εξεδόθη ἐν Λουγδ. τὸ 1767.

ΚΗΥΞ, βασιλεὺς τῆς Θετταλίας· ἐνυμφεύθη τὴν Αλκυόνην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιαλείας· ἐπισρέφων δέ ποτε ἀπὸ ἓν ταξείδιον, ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη· τοῦτο μαθοῦσα ἡ Αλκυόνη, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὑροῦσα τὸ σῶμά του, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ. Η Μυθολογία προσθέττει, ὅτι οἱ Θεοὶ τοὺς μετεμόρφωσαν εἰς θαλάσσια πουλία ὀνομαζόμενα Αλκυόνες.

ΚΗΦΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Αγχιόνης, καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας. Οὗτος εἶχεν εἰς γυναῖκά του τὴν ὡραίαν Κασσιέπειαν.

ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΣ, Αθηναῖος, ῥήτωρ δικαιότατος, ἀντιπολιτευόμενος τῷ Περικλεῖ.

ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ, περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.

Ξενοφ.

ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ, Ελλην Αθηναῖος, ποιητὴς τραγικὸς τῆς παλαιᾶς τραγῳδίας. Συνέγραψε δράματα, Αμαζόνες, Τροφώνιος, καὶ ἄλλα.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, Αθηναῖος, ἐκ τῆς φατρίας τῶν ἀριστοκρατικῶν. Ξενοφ.

ΚΙΑΡΗΣ Πέτρος· ἐγεννήθη εἰς τὴν Βριξίαν, ποιητὴς κωμικὸς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν. Απέθ. τὸ 1786.

ΚΙΔΗΣ Γωδρίγος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ισπανός, ὅστις τὸ 1086. ἐκυρίευσε τὴν Τόλητον πόλιν τῆς Ισπανίας, καὶ ἐδίωξε τὸν Οὐμὲρ-Αΐ. Οὗτος ὁ Ηρως ἐσάθη τὸ παράδειγμα τῶν πιστῶν ὑπηκόων. Ποιητής τις εἶχε συνθέσει περὶ αὐτοῦ μίαν ἡρωϊκὴν τραγῳδίαν.

ΚΙΘΑΙΡΩΝ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσ.

ΚΙΚΑΛΑΣ, Ιταλὸς, ποιητὴς ἀξιος· ἐκ τῶν ποιημάτων του γνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρά του. Ηνθει τὸν 14. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΚΙΚΕΓΩΝ, Μάρκος Τούλλιος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Αρπίνον, πόλιν τῆς Τοσκάνης, κατὰ τὸ 106. Π. Χ. ἐκ γένους εὐγενοῦς τῶν Ρωμαίων. Τοῦτον ἡ φύσις ἐπροίκησε μὲ μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ εὐγλωττίαν· ὅθεν καὶ ὁπατήρ του δὲν ἠμέλησε νὰ τὸν στείλῃ εἰς σοφοὺς διδασκάλους, καὶ ἐπέδωκε τόσον, ὥστε ὅταν ἐδημηγόρησε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γερουσίαν, ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς πάντας, καὶ ἔκαμε τοὺς δικασὰς νὰ ἀπολύσωσι τὸν καταδικαζόμενον Ρώσκιον περὶ τοῦ ζητουμένου ἐγκλήματος κατὰ χρυσογόνου ἀπελευθέρου τοῦ Σύλλα· ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐζήτει τὴν τελειοποίησιν· ὅθεν ἀφήσας τὴν Ρώμην ὑπῆγεν εἰς Αθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν Αντίοχον φιλόσοφον· διατρίψας δὲ ἐκεῖ περὶ τὰ 8. ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐδιωρίσθη ταμίας καὶ συνάρχων τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελθὼν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας, ὅτε καὶ διένειμε πολλὰ χρήματα εἰς ἀπόρους πολίτας, εἰς μίαν μεγάλην ἔλειψιν τῶν ἀναγκαίων· ἀνεκάλυψε δὲ καὶ μίαν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα, καὶ ἠγωνίσθη μεγάλως ἐκφωνήσας καὶ τοὺς μέχρι τοῦδε σωζομένους Κατιλιακοὺς λόγους, ὥστε ἐφάνη ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν παντελῆ της ὄλεθρον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ὠνόμασαν, ὁ πατὴρ τῆς πατρίδος. Μετὰ ταῦτα φανεὶς ἐπαχθὴς εἰς τὸν δῆμον κατεδιώχθη, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀλλ' αἱ φωναὶ ὅλης τῆς Ιταλίας ἐνωθεῖσαι τὸν ἔφεραν πάλιν ὀπίσω μετὰ ἕνα χρόνον, καὶ τῷ ἀπέδωκαν ὅλα του τὰ κτήματα· ἐδιωρίσθη δὲ τότε διοικητὴς τῆς Κιλικίας. Αν δὲν μεσολαβοῦσεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου, ἦτο πολλὰ πιθανὸν νὰ θριαμβεύσῃ καὶ εἰς τὴν Ρώμην· εἰς αὐτὴν τὴν περίσασιν ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος τοῦ Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἐπρσκολλήθη εἰς τὸν Οκταβιανὸν τὸν μετέπειτα Αὔγουστον Καίσαρα ἐπονομασθέντα, ἀλλ' ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Μάρκου Αντωνίου, εἰς τὰς ταραχὰς τῶν ἐμφυλίων φάσεων καὶ πολέμων, καὶ μετὰ τὴν σύσασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας μεταξὺ Οκταβιανοῦ, Λεπίδου καὶ Αντωνίου, συνήργησεν ὁ τελευταῖος νὰ ἐξωρισθῇ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φονευθῇ, ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν Φιλιππικῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησε κατ' αὐτοῦ. Ο Οκταβιανὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν διασώσῃ, καθότι ὁ Κικέρων δὲν ἤθελε νὰ σωθῇ φεύγων διὰ θαλάσσης· ἀλλὰ παρρουσιασθεὶς εἰς τὸ κοινὸν εἶπεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οὕτως ἐπρότεινε τὸν λαιμόν του χωρὶς ταραχὴν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δημίου Ποπολίου Λήνα, πλησίον τῆς οἰκίας του, ὅστις ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Λυσσώδη Τριανδρίαν τὸ 43. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 63. ἐτῶν. Τούτου τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς τὰ συγγράμματα εἶναι τοσαύτης ἀθανασίας ἐπάξια, ὅσον ἦσαν μεγάλα ὁ ἔρως καὶ ὁ ζῆλός του ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Διαιροῦνται δὲ εἰς ῥητορικὰ, φιλοσοφικὰ, καὶ ἐπιστολάς.

ΚΙΚΕΓΩΝ, υἱὸς τοῦ προτέρου, διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὰς Αθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκλέχθη Υπατος εἰς τὴν Ρώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ εὐχαρίστως εἶδε τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Αντωνίου, ὁμοῦ μὲ ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

ΚΙΚΙΛΙΟΣ, ἀπὸ τὸ Αργος, ποιητὴς· συνέγγραψεν ἁλιευτικὰ, καὶ περιήγησιν Ελλάδος, καὶ ἄλλα.

ΚΙΜΑΒΟΥΗΣ Ιωάννης, τὸν νομίζουσιν ὡς καινοτόμον τῆς Ζωγραφικῆς. Απέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατρίδα του τὸ 1300.

ΚΙΜΑΡΟΖΑΣ Δομένικος, Ιταλὸς, περίφημος συγγραφεὺς τῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐσόλισε μὲ τὰ ἁρμονικά του μέλη. Απέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1801.

ΚΙΜΩΝ, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, Αθηναῖος· εἶχε μεγάλην πεῖραν τῶν πολεμικῶν, καὶ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν λαὸν καὶ στρατεύματα. Στερηθεὶς δὲ τὴν καλὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ὑπόληψιν ἀπὸ τὰς τέχνας τοῦ Περικλέους, ἐξωρίσθη πρὸς καιρόν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ἀγαπητότερος εἰς τὸν λαὸν, καὶ κατεσάθη ἐπισημότερος μὲ τὰς λαμπράς του ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀχάριστον αὐτοῦ πατρίδα. Επὶ τῆς ἀρχιστρατηγίας του κατεδίωξε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Στριμῶνος πολυάριθμα στρατεύματα Θρακῶν. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκέρδισε δύο νίκας· ἠφάνισεν ἐξολοκλήρου τὸν Περσικὸν στόλον συνισάμενον ἀπὸ τριακόσια πλοῖα· καὶ, ἀποβὰς εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐνίκησεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρυμέδοντος τὸ Περσικὸν στράτευμα, τριακοσίας χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἀπεκατέστησε τὸν Αρταξέρξην νὰ παρακαλῇ διὰ εἰρήνην, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐχάρισεν, μὲ συμρωνίαν νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμους ὅλας τὰς Ελληνικὰς πόλεις τῆς Ασίας, καὶ νὰ μὴ

πλησιάζωσι ποτὲ οἱ Περσικοὶ στόλοι εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἑλλάδος. Κατεπολέμησε ἕνα στόλον τῶν Κυπρίων, καὶ Φοινίκων συνισάμενον ἀπὸ 200. πλοῖα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 449. Π. Χ. ἐνῷ ἐπολιόρκει τὸ Κίτιον.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδ.

ΚΙΜΩΝ, περίφημος ζωγράφος Ἕλλην. Ἀρρῖαν.

ΚΙΜΩΝ, πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονος. Θουκ.

ΚΙΝΑΔΩΝ, Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενοφ.

ΚΙΝΕΪΘΗΣ, Λακεδαιμόνιος, συγγραφεὺς τῆς Τηλεγονίας, ἢ ἱστορίας τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης.

ΚΙΝΝΑΣ, Λούκιος Κορνήλιος, Ὑπατος τῶν Ρωμαίων κατὰ τὸ 87. Π. Χ. οὗτος θέλων ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Μαρῖνον ἐκ τῆς ἐξωρίας, ἐναντιουμένου τοῦ συνυπάτου Ὀκταβιανοῦ, φίλου τοῦ Σύλλα, ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ ἀφηρέθη παρὰ τῆς Γερουσίας τὸ ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας· καταφυγὼν δὲ εἰς τοὺς συμμάχους ἤγειρε μίαν στρατειὰν ἀπὸ τριάκοντα Λεγεῶνας, μεθ' ὧν ἦλθε νὰ πολιορκήσῃ τὴν πόλιν, συνωδευμένος ἀπὸ τὸν Μάριον, Κάρβονα, καὶ Σερτόριον. Ἡ δὲ Γερουσία συνοχωρουμένη ἀπὸ πεῖναν, ἦλθον εἰς συμφωνίαν μετ αὐτοῦ, ὅθεν εἰσέρχεται εἰς τὴν πολιν μὲ θρίαμβον, καὶ συναθροίσας τὸν δῆμον ἀνέγνωσε τὸ ψήφισμα τῆς καθόδου τοῦ Μαρίνου, καὶ ἐκεῖθεν ἤρχισαν οἱ ποταμοὶ τοῦ ἐμφυλίου αἵματος. Οἱ δορυφόροι του ἐφόνευον ἀλύπως πάντας τοὺς ἐρχομένους πρὸς χαιρετισμόν του, ἐνταῦθα ἐφονεύθη καὶ ὁ Ὀκταβιανὸς ὁ συνύπατός του· μετὰ δὲ τὴν τριετίαν τὸ 84. Π. Χ. ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ ὠμότατος τύραννος ὑπό τινος ἑκατοντάρχου τῆς στρατιᾶς του.

ΚΙΝΟΣ Ἰησουΐτης Ἱσπανὸς ἔνδοξος Ἐζη τὸ 1700. Μ.Χ. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ Καλιφορνία εἶναι χερσόνησος.

ΚΙΝΟΣ, Ἰταλὸς, ἔνδοξος ποιητὴς λυρικός· τὰ ποιήματά του εἶναι πλήρη χάριτος. Ὁ Δάντας τὸν ἀναφέρει συχνὰ εἰς τὰ ποιήματά του. Ἀπέθανε τὸ 1336.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωαμεθανὸς, ἔνδοξος στρατηγὸς, καὶ πρῶτος Βεζύρης τὸ 1649. ἐπὶ τῆς βασιλειας Μωαμεθ τοῦ δ'. Ἦτον Ἀλβανὸς υἱὸς ἑνὸς Ἕλληνος ἱερέως, καὶ ἐδιοίκησε τὸ βασιλειον μὲ μεγάλην φρόνησιν. Ἐκυρίευσε τὴν Τρανσιλβανίαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ 1665.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ, πασᾶς Ἀχμέτης υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ διάδοχος τῆς ἀρχῆς τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐκυρίευσε τὴν Κρήτην τὸ 1669. καὶ ἀπέθανε τὸ 1676.

ΚΙΟΠΡΟΥΛΗΣ πασᾶς Μωάμεθ, καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω, μέγας Βεζύρης, μὲ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος. Ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην τὸ 1661.

ΚΙΡΚΕΡΙΟΣ Ἀναστάσιος, ἔνδοξος Ἰεζουΐτης. Οὗτος ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα· ἐσαφήνισε διαφόρων ἐπιστημῶν δυσκολίας, αἵτινες τῷ ἐπροξένησαν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1630.

ΚΙΡΚΗ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἄλλοι θυγάτηρ του. Ὁ Διονύσιος ὁ Μιλήσιος εἰς τὸν πρῶτον λόγον τῶν Ἀργοναυτικῶν λέγει, ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, καὶ ἀδελφὴ τῆς Μηδείας, καὶ περίφημος μάγισσα. Αὕτη φονεύσασα τὸν ἄνδρα της ἔμεινε βασιλισσα τῆς Καρματίας.

ΚΙΣΣΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐθήλας. Ἀπολόρ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Γάλλος ἀστρολόμος ἔνδοξος, ὀπαδὸς τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Κελσίου τοῦ Σθεκοῦ. Οὗτος ἠκολούθησε τὴν καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἐζη το 1740. Μ.Χ.

ΚΛΑΡΚΟΣ, περιηγητὴς ἔνδοξος κατὰ τὴν δυτικὴν βόρειον Ἀμερικὴν, ὅστις ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μέχρι τοῦ μεγάλου Ὠκεανοῦ, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς ἀγνώστους καὶ ἀγρίας χώρας.

ΚΛΑΡΚΟΣ, Ἀρκτοαμερικανὸς ναύαρχος, ἐπίσημος ἀνακαλυπτὴς εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς. Ἐζη τὸ 1804. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὸ 214. Μ.Χ. κατὰ πρῶτον ἐσάθη χιλίαρχος ὑπὸ τὸν Δέκιον· Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐαλερίου ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς πατρίδος του· ἔπειτα ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐνίσχυσεν εὐθὺς τὸ βασίλειον τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ νέου τυύτου Τραϊανοῦ, καθότι διέφθειρε τὸν ἀποσάτην Αὐρήλιον, ἐπανεκύρωσε τὰς προσθήκας τῶν φόρων, ἀπέδωκε τὰ κτήματα τῶν ὑπηκόων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἁρπάσει ὁ προκάτοχός του καὶ ἐδιώρθωσε τὴν τάξιν τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως· ἐπαγρυπνῶν δὲ μὴ θλάπτηται ἡ ἐπικράτειά του ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Γότθων εἰς Γαλλίαν, καὶ ἐκέρδισε μίαν λαμπρὰν μάχην κατ' αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ζεθέριζε τότε ἡ Πανώλη, ἥτις διεδόθη τότε καὶ εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ρωμαίων, καὶ ἀπέθνησκον πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κλαύδιος, κατὰ τὸ 270. εἰς ἡλικίαν 56. ἐτῶν. Οὗτος ἐσάθη ἄρισος στρατηγὸς, δίκαιος κριτὴς καὶ καλὸς Αὐτοκράτωρ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Νέρων, υἱὸς τοῦ Δρούσου, καὶ θεῖος τοῦ Καλιγούλα. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Λουγδοῦνον· ὁ μόνος τῶν συγγενῶν τοῦ Καλιγούλα, ὅστις διέφυγε τὸν θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον τούτου τοῦ Καλιγούλα ἀνεψιοῦ του ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν στρατιωτῶν περὶ τὰ 41. Μ.Χ. εἰς ἡλικιαν 50. ἐτῶν. Ἦτο δὲ δειλὸς καὶ ἀδύνατος ἐξαιτίας τῶν σωματικῶν του ἀσθενιῶν. Καταρχὰς ἐφαίνετο καλὸς, μετὰ ταῦτα ὅμως κατήντησεν εἰς μίαν νηπιώδη μανίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν ὀλίγον, ἀπέρασεν εἰς τὴν Βρεττανίαν, καὶ πολεμῶν ἐκέρδισε μίαν νίκην· ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ὑπέπεσε

πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀναισθησίαν, ὥστε ἡ σύζυγός του Μασσαλία ἔχουσα εὐπειθῆ αὐτὸν τὸν ἀνόητον εἰς τὰ νεύματά της, ἐκ τῆς ἀκολασίας καὶ ἀσωτίας της ἐφόνευεν ὅσους καὶ ὁποίους ἤθελεν· ὅθεν ὁ Κάμιλος διοικητὴς τῆς Δαλματίας κηρυχθεὶς Αὐτοκράτωρ τὸν ἐμήνυσε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, καὶ οὕτως υἱοθέτησε τὸν Νέρωνα διὰ μεσιτείας τῆς τετάρτης γυναικός του Αγριππίνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀποθανούσης τῆς Μασσαλίνης, ἥτις τὸν ἐφαρμάκωσεν ἔπειτα διὰ τῆς συνεργίας τοῦ Ἰατροῦ Ξενοφῶντος, κατὰ τὸ 54. Μ.Χ. Ἀφῆκε δὲ καὶ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ, Ἰαννεκουΐνος τὸ γένος Γάλλος. Περιηγήθη τὴν Σενεγαμβίαν καὶ ἄλλα μέρη, καὶ ἀντεμοίφθη πλουσίως διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἔζη τὸ 1637. Μ.Χ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ἀππιος, εἷς τῶν Δεκάνδρων ἐν Ρώμῃ, ἐπίσημος διὰ τὸν φόνον τῆς Βιργινίας, ἥτις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρός της Βιργινίου, ἐξαιτίας τῆς ἐρωτικῆς αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ Κλαυδίου πρὸς αὐτήν. Οὗτος μαθὼν τὰ περὶ τῆς θυγατρός του, ὧν ἤδη εἰς ἐκστρατείαν, ἐπανῆλθεν εὐθὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του· ἀλλὰ καὶ οἱ συστρατιῶταί του ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν τοιαύτην ὕβριν τοῦ Κλαυδίου ἔλαβον τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ρώμην, σύμφωνοι δὲ μὲ τὸ πλῆθος ἐφυλάκωσαν τὸν Κλαύδιον· αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη μόνος του εἰς τὴν φυλακήν. Ἐν τούτοις δὲ ἀκυρώθη καὶ τὸ Δεκανδρικὸν σύγημα.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, Ὕπαρχος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις διὰ προσαγῆς του ἐφόνευσε τὸν Παρμενίωνα, ἄρχοντα τοῦ κράτους· εἶχε δὲ οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυρούς.

ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ, τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ηρόδ.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, σωϊκὸς φιλόσοφος. Ἕλλην, ἀπὸ τὴν Αἰολίαν. Τὸ 240. Π.Χ. ἀπὸ τὸν ὑπερβολικόν του ἔρωτα πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ τοι πένης ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ σωϊκῷ Ζήνωνι· διὰ νὰ ἔχῃ δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἠντλοῦσεν ὕδωρ τὴν νύκτα μὲ μισθὸν, καὶ τὴν ἡμέραν ἐσπούδαζε, καὶ ἐπὶ τέλους διεδέχθη τὸν θρόνον τοῦ διδασκάλου του. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀσιτήσας ἀπέθανε τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του.

ΚΛΕΑΝΩΡ, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ορχομενοῦ, πόλεως τῆς Αρκαδίας. Ξενοφ.

ΚΛΕΑΡΙΔΑΣ, Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν τῆς Αμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ραμφίου. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐζήτησε δύναμιν ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, ἐξεστράτευσε, προχωρῶν δὲ τῷ ἦλθε διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ἐλθὼν εἰς Λακεδαίμονα κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

ΚΛΕΙΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πολιτικά. Αριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Αριστ.

ΚΛΕΙΔΗΜΟΣ, ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας Ἱστορίαν τῆς Αττικῆς. Πλούτ.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, περίφημος καὶ πλούσιος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. Οὗτος ἐξώδευσε πολλὰ χρήματα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν συμπολιτῶν του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην. Ηρόδ

ΚΛΕΙΝΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Αξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΚΛΕΙΠΠΙΔΗΣ, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος. Τούτου τὴν θυγατέρα Αγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Αλκμαίωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ηρόδ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Αλκμαιονειδῶν. Οὗτος διῄρεσεν ὅλον τὸν λαὸν τῆς Αττικῆς εἰς δέκα φυλὰς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἐζήτει νὰ δώσῃ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, περιβόητος πολίτης Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Αριστοφάνους. Αριστοφ. Βατρχ. 48.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ, ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατειδῶν. Αριστοφ.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, ὁ ἀρχαιότατος συγγραφεὺς τῶν σχολιῶν.

ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΣ ὁ Αἰολεύς, υἱὸς τοῦ Δίνωνος, ὅστις ἔζησε συντροφεύσει τὸν Αλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του· κατηγορεῖτο ὡς κενόδοξος, μεγαλορρήμων καὶ ἄπιστος. Σώζονται τούτου πολλὰ ὀλίγης τιμῆς ἄξια λείψανα τῶν συγγραμμάτων του.

ΚΛΕΙΤΗ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Κλεῖτον. Απολόδρ.

ΚΛΕΙΤΟΣ, εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλειτης. Απολδρ.

ΚΛΕΙΤΟΔΗΜΟΣ, Ἕλλην, Ἀθηναῖος, περίφημος ἱστορικὸς καὶ ποιητής. Ἔζη τὸ 370. Π.Χ. Συνέγραψε Ἱστορίαν τῆς Αττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα. Σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθέν. ἐν Λειψίᾳ τὸ 1812.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, ἀπὸ Καρχηδόνα τῆς Βαρβαρίας· ἐφιλοσόφει εἰς τὴν πατρίδα του· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀποτρούβας. ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤκουσε τὴν Φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του φιλοπονίας ἔφθασεν εἰς μεγάλην τελειοποίησιν· ἐνίοτε ἐφιλονείκει καὶ μετὰ τοῦ ἰδίου του διδασκάλου ἐπὶ πα-

ραδόσεως, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη. Συνέγραψε δὲ ὑπὲρ τὰ 400. βιβλία. Ητον ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Ακαδημιακῶν Περιπατητικῶν καὶ Στωϊκῶν. Ἔζη τὸ 125. Π. Χ.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ερμοκράτους, Θηβαῖος νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ελλάδι ἀγῶνας.

ΚΛΕΊΤΟΣ ὑπασπιστὴς τοῦ Αλεξάνδρου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Οτε ὁ Αλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπολέμει κατὰ τῆς Περσίας· εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην μάχην, μαχόμενος ὁ Αλέξανδρος μὲ δύω Πέρσας ἀξιωματικούς, ἐν ᾧ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ τοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν, ἐσώθη ἀπὸ τὸν Κλεῖτον, ὅστις ἐμπόδισε τὴν πληγὴν τρυπήσας μὲ λόγχην τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ σῶμα. Αλλὰ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ὁ Αλέξανδρος ἐθανάτωσε τὸν Κλεῖτον, τὸν στενὸν αὐτοῦ φίλον, καὶ σωτῆρα τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, διαπεράσας του τὸ σῶμα μὲ λόγχην, ἐπειδὴ τὸν ἀντέλεξεν ἐνῷ εὑρίσκετο ἀπὸ τὸν οἶνον πυρωμένος.

ΚΛΕΛΙΑ, Ιταλὶς, μία τῶν νέων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ἐνέχειρον εἰς τὸν βασιλέα Πορσένα, ὅστις τὸ 507. Π. Χ. ἐπολιόρκει τὴν Ρώμην· αὕτη δραπετεύσασα ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἀπέρασε κολυμβῶσα εἰς τὴν Τίβεραν, πολιν τῆς Ιταλίας· ἀλλὰ ζητουμένη πάλιν ἀπὸ τὸν βασιλέα ἐσάλη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐκ δευτέρου· ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν ἀρετὴν τῆς νέας τὴν ἠλευθέρωσεν, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας Ρωμαίας καὶ τὰς ἔξειλεν εἰς τὴν Ρώμην· ἡ δὲ Γερουσία πρὸς τιμὴν της ὕψωσεν ἄγαλμα εἰς τὸ μέσον τῆς πολιτείας.

ΚΛΕΜΕΝΤΗΣ ια΄. Ιταλὸς, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1700. ἀνὴρ σοφὸς, καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν τεχνῶν· οὗτος ἐξέδωκε καὶ διάφορα συγγράμματα.

ΚΛΕΟΒΙΣ, καὶ Βίτων, υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ιερείας τοῦ ναοῦ τῆς Ηρας εἰς τὸ Αργος· ζοῦτοι οἱ δύω ἔσυραν τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς των ἕως εἰς τὸ ἱερὸν, ἐπειδὴ ἠργοπόρησαν νὰ φέρουν τὰ ὑποζύγια· ἡ δὲ Κυδίππη ἐθαυμάζετο καὶ ἐπαινεῖτο ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐτεκνίαν της.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΗ, Λυνδία, θυγάτηρ τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, αὕτη ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμενον εἰς τὸ ἔτος αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου λέγει ἡ ἀρχὴ "εἷς πατὴρ μὲ 12. υἱοὺς καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει θυγατέρας τριάκοντα,,

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς Εὐαγόρου, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἀπὸ τὴν Λίνδον πόλιν τῆς νήσου Ρόδου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Εφάνη ἔξοχος τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγχίνοιαν. Ητον εὐσχήμων παρρησιαστὴς, χαρίεις καὶ ἐχθρὸς τῆς ψευδολογίας καὶ ἀγνωμοσύνης· Εδιδε συμβουλὰς νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς φίλους διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμωμεν ἐχθροὺς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν φίλους. Εἶχε θυγατέραν ὀνόματι Κλεοβουλίνην ποιήτριαν αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων, ἥτις ἀνενέωσε καὶ τὸ ἱερὸν τῆς

Αθηνᾶς· ἔκαμε δὲ ἄσματα καὶ αἰνίγματα εἰς στίχους 3000. καὶ ἐπίγραμμα πρὸς τὸν Μήδαν. Η φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὄχι μόνον θαυμασίαν φυσικὴν ὡραιότητα καὶ καλλονὴν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ καρδίαν Ηρωϊκήν. Τινὰ δὲ αἰνίγματα αὐτῆς, γραμμένα ὡς μὲ Οὐρανίους δακτύλους ὑπῆρξαν τῆς Αἰγύπτου θαυμασιότητες. Ατίθανε δὲ ὁ Κλεόβουλος εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ τὸ 560. Π.Χ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ, περίφημος Τρωαδίτης, ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ. Ιλ.

ΚΛΕΟΔΩΡΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ· φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Λῖξον. Απολδρ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, Αμβρακιώτης τὸ γένος, οὗτος ἀναγνοὺς εἰς τὸν Φαίδωνα τὸν περὶ ψυχῆς διάλογον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὅτι καλητέρα εἶναι ἡ ψυχὴ ἀφοῦ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔρριψε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἕνα τεῖχος, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ χωρισθῇ ἡψυχή του ταχύτερον ἀπὸ τὸ σῶμα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν. Οὗτος μαχόμενος, εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις ἀξιομνημόνευτον μάχην, κάτα τοῦ Επαμινῶνδα καὶ Πελοπίδου στρατηγῶν τῶν Θηβαίων, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τέσσαρας χιλιάδες στράτευμα Σπαρτιατῶν, ἀπὸ τοὺς Θηβαίους.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεωνίδα, καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, τὸ 321, Π. Χ ἦτον γενναῖος, φιλάνθρωπος, ἠγάπα τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αράτου στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν, ὅστις ἐπροσκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλέα Πτολαιμαῖον τὸν Εὐεργέτην ἔλαβε μεγάλην ὑποδεξίωσιν· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν ἔρριψεν εἰς φυλακὴν μὲ δεσμὰ, ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ηρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασίλευον εἰς τὴν Σπάρτην.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αγησιπόλου. Θουκ. Παυσ.

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου· συνεβασίλευσε μὲ τὸν Λακεδαιμόνιον Δημάρατον· ἀλλ εἶχε κακὴν φήμην εἰς τὸν λαὸν, ὡς πονηρὸς, φιλόδοξος, καὶ ἀπατεών· ὁ ἀδελφός του Δωρίας εἶχε μεγαλητέρα προτερήματα. Ο Κλεομένης ἐφονεύθη εἰς τὴν πατρίδα του μάνος του. Αφῆκε μίαν θυγατέρα ὀνομαζομένην Γοργὼ, πολλὰ περίφημον.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ οὗτος ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δ΄. αἰῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ δ΄. ἀφησεν ἓν σύγγραμμα περὶ Κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων εἰς βιβλία δύω.

ΚΛΕΟΞΕΝΟΣ, καὶ Δημόκλειτος, ἔγραψαν περὶ Περσῶν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεθεώρησεν ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλο-

πολίτης, ὡς λέγει εἰς τὴν ἱστορίαν του.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, ὁ πατήρ της ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του τὸν θρόνον εἰς τὸν νεώτερον υἱόν, καὶ εἰς αὐτὴν παραγγείλας νὰ συνέλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ γένους των, τὸ 51. Π. Χ. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος Διονύσιος ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας διὰ νὰ βασιλεύῃ μόνος, ἐξώρισεν τὴν Κλεοπάτραν μὲ τὸ μέσον τοῦ Πομπηΐου, καὶ διὰ τὴν χάριν αὐτὴν τῷ παρεχώρησε τὴν Αἴγυπτον· ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Πομπήϊος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔρχεται ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀπαιτοῦσα τὰ δικαιώματά της κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἔχουσα ὅλας τὰς χάριτας συντροφευμένας μὲ τὴν ὡραιότητα, ἔπεισε τὸν Καίσαρα νὰ τὴν ὑτεράσπισθῇ, ὅσις γενόμενος ἐραστής της ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, ὀνομάσας αὐτὸν Καισαρίωνα, τὴν ὑπεσχέθη προσέτι νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀφοῦ δὲ ἐπνίγη ὁ Πτολεμαῖος εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν ὁ Καῖσαρ ἔδωκε τὸν θρόνον εἰς τὴν Κλεοπάτραν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην, τὴν ἔφερεν ὁ Αντώνιος ἔμπροσθέν του οὖσαν μέρος τοῦ Τριανδρικοῦ συστήματος, διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἴς τινας κατηγορίας· ταύτην ἰδὼν ὁ Αντώνιος ἐτρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της καὶ ἐδόθη εἰς ἑορτὰς καὶ συμπόσια εἰς τὴν ἐν Ταρσῷ διατριβήν της, καθὼς μετὰ ταῦτα καὶ ἐν Αλεξανδρείᾳ. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐλθόντος τοῦ Αντωνίου εἰς τὴν Ρώμην, ἡ Κλεοπάτρα κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων, ἀπὸ κατασήσασα τῆς Αλεξανδρείας τὴν βιβλιοθήκην. Ἐκήρυξε δὲ ὁ Αντώνιος τὴν Κλεοπάτραν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἐκ τούτου ὁ Οκταβιανὸς κινούμενος εἰς ὀργήν, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν ἐρωμένων αὐτῶν· ὅθεν ἡ Κλεοπάτρα φοβηθεῖσα μὴ κοσμήσῃ τοῦ Οκταβιανοῦ τὸν θρίαμβον εἰς τὴν Ρώμην μὲ τὴν παρρουσίαν της, ἔβαλε μίαν ἀσπίδαν εἰς τὸ σῆθός της, ἐξ ἧς δειχθεῖσα ἀπέθανε κατὰ τὸ 30. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 32. καὶ ἠνώθη ἡ Αἴγυπτος πάλιν μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρώμης ὡς ἐπαρχία της.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. Καταρχὰς ὑπανδρεύθη τὸν Αλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας. Ἔπειτα τὸν Δημήτριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία ἐφόνευσε, φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της Αντιόχου τοῦ Γρύπου.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολομαίου τοῦ Επιφανοῦς, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αντιόχου, βασίλισσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ολυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Αντιγόνου.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλτ. Γορ.

ΚΛΕΟΠΆΤΡΑ, ἀνεψιὰ τοῦ Ατάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου. τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον, ἀφοῦ

ἀπέβαλε τὴν πρώτην γυναῖκά του Ολυμπιάδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Κάρανον, καὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν μητέραν αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ.

ΚΛΕΟΦΙΛΗ, γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Αρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Αγμαῖον, Αμφιδάμαντα, Εποχον καὶ Ιασον. Απολδρ.

ΚΛΕΟΦΩ̃Ν, Αθηναῖος, περίφημος ποιητὴς Τραγικὸς· συνέγραψε δράματα ἐπιγραφόμενα, Ακταίων, Αμφιάραος, Αχιλλεύς, Βάκχος, Δεξαμενὸς, Ηριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσεύς, καὶ Τήλεφος.

ΚΛΈΩΝ, δημαγωγὸς τῶν Αθηναίων, ἐσάθη καὶ διάδοχος τοῦ Περικλέους, ὡς σύμβουλος καὶ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, ἦτο δὲ ἀχρεῖος χαρακτῆρος. Εφονεύθη εἰς τὴν Αμφίπολιν, μαχόμενος κατὰ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Βρασίδου, ὅσις παρομοίως ἔλαβε πληγὴν θανατηφόρον.

ΚΛΈΩΝ τύραννος ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αχαιῶν Αράτου τὸ 220. Π. Χ. Πλούτ.

ΚΛΕΏΝΥΜΟΣ, Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ισθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνη. Πίνδ.

ΚΛΉΜΗΣ, Τίτος Φλάβιος, ἐγεννήθη εἰς Αθήνας, ὅσις ὀνομάζεται καὶ Αλεξανδρεύς, ἐπειδὴ καὶ διέτριψεν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν· ὢν ἐθνικὸς τὸ πρῶτον ἔπειτα ἔγινε Χριστιανός. Περιῆλθεν ὅλην τὴν Ελλάδα, τὴν Καλαβρίαν ἐπαρχίαν τῆς Ιταλίας, τὴν μικρὰν Ασίαν, καὶ κατήντησεν τέλος καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἤκουσε πολλοὺς διδασκάλους Χριστιανούς, καταγινόμενος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Ἐγνώρισε δὲ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀπὸ Παύταινον τινὰ διδάσκαλόν του. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀπεσάλη ὑπὸ τοῦ τῆς Αλεξανδρείας ἐπισκόπου Δημητρίου εἰς τὰς Ινδίας τὸ 189. διεδέχθη ὁ Κλήμης τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τοῦ Παυτάινου. Ἡ μεγάλη του ἀρετὴ καὶ πολυμάθεια ἔσυραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Ωριγένης, ὅσις καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβήρου διέτριβεν εἰς Ιερουσαλήμ. Ο Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει καὶ ἱερέα κατὰ τὸ 195. Ο χρόνος τῆς ἀποβιώσεώς του συμπεραίνεται τὸ 218. ἐν Αλεξανδρείᾳ, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Αντωνίου τοῦ Καρακέλα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. Λόγος προτρεπτικὸς πρὸς ἐθνικούς, β'. Παιδαγωγὸς, περιέχων μίαν ὡραιοτάτην ἠθικὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τρία βιβλία. γ'. Στρωματεῖς ὀνομαζόμενοι. δ'. λόγοι τινὲς ἄλλοι, καὶ τινες παρακοπαί. Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρου Βικτωρίνου τὸ 1550. καὶ ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου Σιλβουργίου ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1641. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ 1715. τὸ 1772. ἐν Βενετίᾳ.

ΚΛΉΜΗΣ ὁ Ρωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, κατήγετο ἀπὸ ἐπίσημον οἰκογένειαν, ἦτο καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Αποστόλου Παύλου, καὶ προσάτης τῆς ἐν Ρώμῃ Εκκλησίας, πρὶν τῆς ἁλώσεως τῆς Ιερουσαλὴμ κατὰ τὸν Ιερώνυμον.

Απέθανε τὸ 160. Μ. Χ. κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι. α΄. δύω ἐπιστολαὶ πρὸς Κορινθίους. β΄. Διαταγαὶ τῶν Αποστόλων 20. γ΄. Κανόνες τῶν Αποστόλων 85. δ΄. Περίοδοι Πέτρου, ἢ πράξεις εἰς βιβλία 10. ε΄. Ομιλίαι 19. καὶ μία τοῦ Πέτρου πρὸς Ιάκωβον ς΄. Επιτομὴ τῶν πράξεων τοῦ Πέτρου. ζ΄. Επιστολαὶ δογματικαί. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ διαφόρων σημειώσεων ἐν Αμστελοδάμῳ.

ΚΛΙΝΤΡΑΣ ὁ Πέτρος Ενετός. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1462. Μ. Χ. ἐξάθη ἐπίσημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη εἰς τὰ παράλια τῆς Γουϊνέας.

ΚΛΥΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ιφιος, ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦ Μινύου, ὑποφυλάκου τοῦ Λαϊονέως· αὕτη ἐγέννησε τὸν Ιφικλον, τὸν ταχὺν εἰς τοὺς πόδας. Ζ΄. Ιφικλος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, γυνὴ τοῦ Αγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ορέστου.

ΚΛΥΤΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ενωπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέσωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες συνεκροτήθησαν ὑπὸ τοῦ Αμαρυγκέως. Ομ.

ΚΛΥΤΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Αλκυνέου βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Αλιον. Ομ.

ΚΝΙΓΙΤΗΣ-Ιὼν Αγγλος, περιηγητὴς ἔνδοξος. Οὗτος μετὰ τοῦ Ιάμης Χάλης, ἀπέπλευσεν εἰς τὰ βόρεια μέρη, δι' ἐξόδων τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη. Ἔζη μὲ μεγάλην ὑπόληψιν τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΑΟΒ Γῶσσος περιηγητής. Περιῆλθε τὴν Αρκτικὴν Ασίαν μὲ ὠφελήμους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ.

ΚΟΒΙΑΧΑΟΝ Πέτρος, ἔνδοξος Πορτογάλλος. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1487. Μ. Χ. Τοῦτον ἔπεμψεν ὁ Ιωάννης ὁ β΄. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας μετὰ τοῦ Αλφόνσου Παΐβα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ ψευδῶς κοινολογηθὲν βασίλειον ὑπὸ Ιωάννου τοῦ Ιερέως. Αλλ' ὁ μὲν Αλφόνσος Παΐβας μείνας εἰς Αἴγυπτον, ἀπέθανεν ἐκεῖ· ὁ δὲ Κοβιλχάον περιηγήθη τὰ τοῦ Μαλάβαρ παραθαλάσσια, καὶ τὰ ἀνατολικὰ τῆς Αφρικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Σελενιαίαν νῆσον (τὴν Μαδαγασκάρ) μετὰ δὲ ταῦτα ὑποσρέψας εἰς Αἴγυπτον ἀπέθανε κατὰ τὴν Αβυσσινίαν.

ΚΟΒΠΕΡ, φιλόπονος χειρούργος Αγγλος· ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκεν εἰκονογραφίας μεγάλας τῶν μυῶν τοῦ σώματος, καὶ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων καθὼς παρισῶνται, ὅταν ἐνιεισθῶσι μὲ κηρὸν χρωματισμένον. Εχρημάτισε προφέσωρ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ακαδημίας, ὅπου καὶ ἐξῆλθον διαυτοῦ ἐξ αὐτῆς πολλοὶ ἐπίσημοι μαθηταί.

ΚΟΓΓΕΒΗΣ, ἔνδοξος ταγματάρχης Αγγλος· οὗτος τὸ 1806. ἐφεύρεν ἓν εἶδος φωτιστικὸν πυροτέχνασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Αγγλοι εἰς τὰ πλοῖά των.

ΚΟΔΡΟΣ, ἔσχατος βασιλεὺς τῶν Αθηνῶν. Εχοντες οἱ Δωριεῖς πόλεμον μὲ

τοὺς Αθηναίους, ὁ χρησμὸς τοὺς εἶπεν, ἂν θέλουν νὰ νικήσωσι νὰ μὴ φονεύσωσι τὸν βασιλέα τῶν Αθηνῶν. Ακούσας τοῦτο ὁ Κόδρος ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐνδυθεὶς ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπῆγε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ἐφονεύθη ὑπ' ἄλλου στρατιώτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀκούσαντες τοὺς Αθηναίους νὰ ζητῶσι τὸ πτῶμα τοῦ βασιλέως των, ἐφοβήθησαν, μήπως ἐκπληρωθῇ ὁ χρησμός, καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Αθήνας. Μετὰ ταῦτα οἱ Αθηναῖοι ἐτίμησαν τὸν Κόδρον, ὡς Ηρωα, καὶ νομίζοντες ὅτι πλέον δὲν θέλουν εὕρει ἄλλον βασιλέα ἄξιον ὡς αὐτὸν, ἀκύρωσαν τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, καὶ ἐψήφισαν τὸν πρωτότοκον υἱόν του, Μέδοντα, ἄρχοντα διὰ βίου, ὅσις καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ ἀξίωμα, ἀρχοντεύσας χρόνους εἴκοσι ἑπτά.

ΚΟΖΑΚ-ΣΙΜΩΝ, Δέσνεβ, ἐπίσημος θαλασσοπόρος Ρῶσσος. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κολύμα ἑπτὰ μικρὰ πλοῖα Ρωσσικὰ, διὰ νὰ περιπλεύσωσιν ἀκριβῶς τὰ ἀνατολικοβόρεια τῆς Ασίας ἄκρα. Τρία μόνον τούτων ἠδυνήθησαν νὰ διαπλεύσωσι τὸν πορθμὸν, τὸν διαιροῦντα τὸν παλαιὸν κόσμον ἀπὸ τὸν νέον. Ο Δέσνεβ εὗρε τότε ἐλεύθερον ἀπὸ πάγους τὸ ἀνατολικοβορειότατον τῆς Ασίας ἀκρωτήριον, τὸ καλούμενον Γωσσιοῖ Τσουχοτσκοΐ--Νός. Εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ὅμως περίπλους δὲν εὑρέθη ἐκεῖ ἡ θάλασσα χωρὶς πάγους. Ο Δέσνεβ λοιπὸν ἔφθασεν ἕως τὸν Αναδίριον κόλπον, καὶ ἀπήλαυσε τὴν δόξαν, ὅτι πρῶτος περιέπλευσε τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Ασίας ἄκρον. Ἔζη δὲ τὸ 1648. Μ. Χ.

ΚΟΖΑΣ, Βαλδασάρης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 1410. καὶ ἐπωνομάσθη Ιωάννης κγ΄. Πρὶν νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ἱερατικὸν τάγμα ἦτο πειράτης· ἔγινε Καρδινάλης εἰς τὴν Βολωνίαν· εἶχεν ἁρπάσει μίαν γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν συνέζη φανερὰ, καὶ ὅταν ἦτο Πάππας. Τὸ 1414. τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναβῇ διὰ τῶν χρημάτων.

ΚΟΪΝΟΣ, ἀνδρεῖος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ὅσις ἀπέθανεν ἐπισρέφων ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ινδῶν.

ΚΟΪΝΤΟΣ, Καλαβρὸς, ἢ Σμυρναῖος· εἷς τῶν νεωτέρων ποιητῶν· ἔζη περὶ τὸ 518. εἶναι ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς ποιήματος, Ομήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποπληροῖ τὰ τῆς Ιλιάδος· ἐξισοροῦν τὰ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Εκτορος μέχρι τῆς ἐπισροφῆς τῶν Ελλήνων εἰς τὴν Ελλάδα. Ο Βησσαρίων Καρδινάλης εὗρεν εἰς τὴν Καλαβρίαν τὸ ποίημά του ἐν χειρογράφοις, καὶ ἐκ τούτου ὑποθέττουσιν αὐτὸν Καλαβρὸν, ἄλλοι δὲ τὸν θέλουσι Σμυρναῖον ἐπισηριζόμενοι εἰς τοὺς ἰδίους του στίχους. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐχρημάτισε γραμματικὸς εἰς τὴν Σμύρνην, καθ' ὃν καιρὸν ἤκμαζε καὶ ὁ Κόλουθος. Τὸ ἡρωϊκόν του ποίημα σύγκειται ἀπὸ βιβλία 14. τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Αλδῳ τὸ 1569.

ΚΟΙΡΑΤΆΔΑΣ, Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενοφ.

ΚΟΙΣΥΡΑ, Αθηναία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, γυνὴ τοῦ Αλκμαίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Λαριάχου, ἥτις ἐχρημάτισε περιβόητος εἰς τὴν ὀκνηρίαν, μεγαλόφρων καὶ κοσμήτρια.

ΚΟΚΚΩΝΑΣ, Βυζάντιός τις ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Αλεξάνδρου τοῦ Αβονοτειχίτου. Λουκ.

ΚΟΛΑΙΟΣ ὁ Ἀήμνιος, περιηγητής. Οὗτος ἐκοινολόγησε τὰ περὶ τῆς Τυρρηνίας καὶ Λιγουρίας, καὶ ἔπλευσε πρῶτος τῶν Ελλήνων τὸν Ατλαντικὸν Ωκεανόν. Ἤζη τὸ 804. Π.Χ.

ΚΟΛΑΞΑΪΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι, Λαὸς Σκυθικὸς. Ηρόδ.

ΚΟΛΒΈΣΙΟΣ Πέτρος, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος περιῆλθε τὸ Εὐξείλπιδες ἀκρωτήριον, καὶ ἐκοινολόγησε τότε τὰς τελειοτέρας γνώσεις τοῦ μέρους τούτου τῆς Αφρικῆς. Ἤζη τὸ 1700, Μ.Χ.

ΚΟΛΊΝΗΣ Γάσπαρος, σχολάρχης τῆς Γαλλίας· εἷς ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Γαλβανίσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κάρλου τοῦ θ'. Ἀπὸ αὐτὸν ἤρχισεν ἡ φθορὰ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου· τὴν 24. Αὐγούσου. 1572. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὸ ὁστήτιόν του· τὸ δὲ πτῶμά του ἔρριψαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου μὲ μεγάλην καταισχύνην. Μετὰ τὴν δολοφωνίαν ταύτην τὰ Παρίσια καὶ ὅλη ἡ Γαλλία ἔπλευσεν εἰς τὸ αἷμα, περιπεσοῦσα εἰς πεισματώδη καὶ ἀπάνθρωπον ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΟΛΛΑΤΊΝΟΣ, Λούκιος Ταρκύνιος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρατίας τῆς βιασθείσης ὑπὸ τοῦ Σέξτου, υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου. Οὗτος ἐξάθη ὁ αἴτιος τοῦ δράματος διὰ τοὺς ἀδιακρίτους ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἔλεγε περὶ τῆς Λουκρατίας· ὡς τόσον συνακολουθήσας τὸν Βροῦτον εἰς τὴν ἐκδίκησιν, συνήργησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξωρίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐχειροτονήθη μετ' αὐτοῦ Ὕπατος κατὰ τὸ 509. Π. Χ. Αλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καθηρέθη μετ' ὀλίγον καιρόν.

ΚΟΛΛΕΟΝΗΣ, Βαρθολομαῖος, ἀπὸ τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Ασίας ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Βενετίας κατὰ τοῦ Δούκα Φιλίππου Βοσκόντου. Εξάλη ἔπειτα μετὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Τουρκῶν. Απέθανε τὸ 1475. Η διοίκησις τῆς Βενετίας, δι' ἀμοιβὴν τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἔστησεν εἰς τιμήν του ἓν ἔφιππον ἄγαλμα χάλκινον· οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη κανόνια εἰς πεδιάδα.

ΚΟΛΌΜΒΟΣ Χριστόφορος, τολμηρότατος περιηγητής, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρει τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ Ιστορίᾳ τῶν Γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ἤζη τὸ 1490. Μ. Χ. Εγεννήθη εἰς ἓν χωρίον τῆς Γένοβας. Οὗτος ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα καὶ τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἐκτεινομένην πολὺ ἀνατολικώτερον, ἐπληροφορήθη δι' ἐπιμόνου καὶ πολυχρονίου μελέτης, ὅτι πρὸς δυσμὰς δύναται νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ εἰς τὰς Ανατολικὰς Ινδίας βραχυτάτη καὶ εὐθυτάτη ὁδός. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην προέβαλε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τῆς δολιότητος καὶ χαμερπείας τῶν ἐκεῖ τότε αὐλικῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ισπανίας· ὅθεν μετὰ πολλοὺς ματαίους ἀγῶνας ἔλαβε τελευταῖον παρὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Καστιλίας Ισαβέλλας τρία μικρὰ πλοῖα. Ταῦτα ἑτοιμάσας κατὰ μέρος δι' ἰδίων ἐξόδων, καὶ κινηθεὶς τῇ 3 Αὐγούσου τοῦ 1492. ἔτους ἀπὸ τοῦ λιμένος Πάλου, ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους. Τῇ δὲ 6. τοῦ Σεπτεμβρίου κινήσας ἀπὸ τῆς Γομέρας νήσου πρὸς δυσμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν μέχρι τότε ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου διαπλευσθέντα Ωκεανόν, καὶ οὕτως ἤρχισε μὲ ἐλπίδα καὶ θάρρος τὴν μᾶλλον ἐπικίνδυνον καὶ τολμηροτάτην θαλασσοπορίαν, ἀφ' ὅσας ποτὲ ἐπεχείρισεν ὁ ἄνθρωπος. Εντὸς 30 ἡμερῶν διέπλευσεν ἕως 3000. Θαλάσσια μίλια τῆς Ιταλίας, ἀπευθυνόμενος σχεδὸν διηνεκῶς πρὸς δυσμάς. Αλλ' ἐνῷ ἤγγιζε τοσοῦτον εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ματαιωθῶσιν οἱ κόποι του, καὶ νὰ χάσῃ τὰ βραβεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πνεύματος, διὰ τῆς στασιάσεως τῶν ἀνυπομονήτων καὶ ἀπελπισμένων αὐτοῦ ναυτῶν. Τῇ 12. τοῦ Οκτωβρίου, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ εἶδον τὸν πρῶτον τόπον τοῦ Νέου κόσμου, τὴν Λουκαΐαν νῆσον Γκουαναχάνην, ὅπου ἀπέβη πρῶτος ὁ Κολόμβος, ὅστις ὡσαύτως τὴν παρελθοῦσαν νύκταν ἴδε πρῶτος περιφερόμενον φῶς ἐπ' αὐτήν. Ο Κολόμβος ἐπιμένων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν ὑπέλαβε τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον, ὡς ἐσχάτην τῶν Ινδιῶν, καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος τόπου. Εκ δὲ τῆς ἀπάτης ταύτης ἐπεκράτησεν ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωνται ἡ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ κείμεναι νῆσοι, Δυτικαὶ Ινδίαι, τὸ ὁποῖον ὄνομα σώζουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὡς μνημεῖον τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πλάνης. Η πενία ὅμως τῶν κατοίκων ἔφερε τὸν Κολόμβον εἰς ὑποψίαν, ὅτι αὕτη ἡ νῆσος δὲν ἦτο μέρος τῶν χρυσοπλούτων Ινδιῶν. Οθεν ἐρωτῶν αὐτοὺς περὶ χρυσίου, ἔμαθεν ὅτι εὑρίσκεται μεσημβρινώτερον, καὶ πλεύσας ἐκεῖσε, ἀνεκάλυψε τινὰς Λουκαΐας νήσους, καὶ προσέτι τὴν Κούβαν καὶ Ισπανιόλαν, ὅπου κατέθεσε τὴν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πρώτην Εὐρωπαϊκὴν ἀποικίαν, τὸ φρούριον Ναβιδάδ. Τῇ δὲ 15. Μαρτίου τοῦ ἀκολούθου ἔτους ὑπέστρεψεν πάλιν εἰς τὸν λιμένα Πάλου, ὅπου καὶ ἐκηρύχθη μέγας ναύαρχος καὶ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Νέου Κόσμου. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ πλοῦν. ἀνεκάλυψε τὰς Καραΐβας ζνήσους, τὸ Πορτορίκον καὶ τὴν Ιαμάϊκαν, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ισπανοί τινες τότε φθονοῦντες τὴν δόξαν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, τὸν κατηγόρησαν εἰς τὴν βασίλισσαν, καὶ διὰ προσαγῆς της τὸν ἔφεραν σιδηροδέσμιον εἰς τὴν Ισπανίαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς φυλακὴν 4.

χρόνους. Μετὰ ταῦτα ἐξάλη πάλιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν, ἀνεκάλυψε τὰς νήσους, Τρινιτὰν, καὶ Μαργαρίταν, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὁρινόκου, καὶ τὴν ξηρὰν τῆς Ἀμερικῆς, ἤτοι μέγα τι μέρος τῶν παραθαλασσίων τῆς Γουϊάνης, καὶ Τερραφίρμας. Τότε ἐπληροφορήθη, ὅτι δὲν ἦτο κατὰ τὰς ζητουμένας Ἰνδίας, ἤλπιζεν ὅμως ὅτι αὗται κεῖνται ἀντίπεραν τοῦ τόπου τούτου· ὅθεν ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ τινὰ πορθμὸν, διαιροῦντα τοὺς δύω τόπους. Τοῦτον δὲ ζητῶν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸν τέταρτον αὐτοῦ πλοῦν τὸν Δάριον Ἰσμὸν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ τὸ 1506. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 64. χρόνων, ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς τοὺς ὀπαδούς του καὶ εἰς ὅλους σχεδὸν· Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἔγινεν αἰτία νὰ πλουτισθῇ μεγάλως ἡ Ἱσπανία καὶ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ κατὰ τὰς χώρας, διότι ἀφοῦ ὁ Κολόμβος μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν· ὁ τότε βασιλεὺς αὐτῆς Φερδινάνδος ὁ ἐπονομσθεὶς Καθολικὸς, ἔπεμψε πρεσβείαν πρὸς Πάππαν Ἀλέξανδρον τὸν ἕκτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Ἱσπανικῆς δεσποτίας, ἐπὶ τοὺς ἀνακαλυφθησομένους εἰς τὸ ἑξῆς τόπους. Ὁ δὲ Πάππας συγκατανεύσας εἰς τοῦτο, κατέγραψεν ἐπὶ μιᾶς γεωγραφικῆς σφαίρας ἕνα μεσημβρινὸν 100. μίλια δυτικώτερον τῶν Αζωρίων νήσων, καὶ ἐβέσπισε μετὰ τελετῆς, ὅτι πάντες οἱ πρὸς δυσμὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου ἀνακαλυφθησόμενοι τόποι, νὰ διαμένωσι κτῆμα αἰώνιον τῆς Ἱσπανίας. Ἀπὸ τὰς ἀνακαλύψεις τούτου τοῦ τολμηροτάτου ἀνδρὸς ἐπήγασαν μεγάλαι καὶ παράδοξοι μεταβολαὶ εἰς τὸν Κόσμον. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς γηΐνου σφαίρας· τότε εἶδον πραγματικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς σχῆμα πρὸ πολλοῦ ἀμφισβητούμενον. Εἶδον μὲ ἀπορίαν διάφορα γένη ἀνθρώπων ἕως τότε ἄγνωστα· διάφορα καὶ νεοφανῆ εἴδη φυτῶν καὶ ζώων. Ἡ Εὐρώπη κατεπλουτίσθη ἀπὸ τὰ μετάλλεια τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰνδιῶν· ἡ Ναυτικὴ καὶ τὸ ἐμπόριον ἔκαμον γιγαντιαίας προόδους καὶ αὐξήσεις· ἡ τούτων αὔξησις ἐπροξένησε μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ πολίτευμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ Ἰατρικὴ κατεπλουτίσθη μὲ πολύτιμα καὶ ζωοπάροχα ἰατρικὰ φάρμακα εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄγνωστα. Ἡ φυσικὴ ἱστορία ὑπερηυξήνθη μὲ νέα προϊόντα τῆς φύσεως κ. τ. λ. Δικαίως λοιπὸν ὁ ὑπερθαύμαστος οὗτος ἀνὴρ πρέπει νὰ θαυμάζηται καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπερβαλόντως.

ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἡρωϊκοῦ ποιήματος, Ἑλένης ἁρπαγὴ ἐπιγραφόμενον. Νομίζεται ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας τοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως καταγομένου· ἤκμασεν εἰς τοὺς χρόνους Ἀναστασίου βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἀπέθανεν τὸ 518. ἀλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται, καθότι εὑρίσκεται καὶ ἄλλος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τοῦ δύω λλ. γραφόμενος. Τὸ ποίημα δὲ τοῦτο εὗρεν ἐν χειρογράφοις εἰς τὴν Καλαβρίαν ὁ Καρδινάλης Βησσαρίων, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ Κοΐντου. Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἄλδῳ, τὸ 1576. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΚΟΛΟΥΚΙΟΣ, Σαλουτάτος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάνην, ῥήτωρ, ποιητὴς, καὶ γραμματικὸς περίφημος. Τὰ συγγράμματά του εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον ἔχουν μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1406.

ΚΟΛΟΥΜΕ'ΑΣ, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἔνδοξος· ἐσύνθεσεν ἓν ποίημα γεωργικὸν εἰς 12. βιβλία, καὶ ἕτερον περὶ δένδρων, καὶ κήπων. Ἔζη τὸ 40. Μ. Χ.

ΚΟΛΩΦΩΝΙΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αττικῆς Ερεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν Θεῶν ἐν Ἀθήναις, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται Χθονία.

ΚΟΜΆΡΤΗΣ, κυβερνήτης τοῦ ἐνδόξου περιηγητοῦ Ἰωάννου Δενὶς. Οὗτοι ταξειδεύσαντες εἰς τὴν Νεοφουτλανδίαν, ἐξέθεσαν πίνακα Γεωγραφικὸν αὐτῆς. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1506. Μ. Χ.

ΚΟΜΒΆΜΒΟΣ, νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου Νικάνορος, ὅστις λέγεται ὅτι εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ.

ΚΟΜΗΣ Φράνσες Βαϊκων, Ἄγγλος, ἔνδοξος καὶ περίφημος φιλόσοφος. Ἀπέθανε τὸ 1626. Μ. Χ.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ, Λούκιος Αὐρήλιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην τὸ 161. Μ. Χ. ἦτον υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, καὶ Φαυστίνης. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ του ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ κατὰ τὸ 180. Εἶχε διδασκάλους τῆς Ηθικῆς σοφοὺς καὶ φρονίμους, ἀλλ' ἡ ἀκάθεκτος ὁρμὴ τῆς νεότητός του τὸν ἀπεκατέστησεν ἄλλον Νέρωνα· ἠφάνισε τοὺς λαμπροτέρους ἄνδρας τῆς Ρώμης, κατεδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς μὲ σκληρότητα, καὶ εἶχε τὴν Ρώμην θέατρον σφαγῆς. Διέφθειρε τὰς ἀδελφάς του ἐν ᾧ εἶχε περὶ τὰς 300. παλλακίδας· ἐφαντασθη δὲ νὰ ἀποθεωθῇ ὀνομασθεὶς Ηρακλῆς υἱὸς τοῦ Διὸς· ἠπείλησε τοὺς μὴ δεχθέντας τὴν ἀποθέωσίν του μὲ τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἀναισχύντως ἐλάμβανε πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Ἐπειδὴ δὲ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐπισάτης τοῦ θεάτρου ἔμελλε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἓν τοιοῦτον παράλογον κίνημα, προλαμβάνων ἔγραψε ψήφισμα, νὰ φονεύωνται ὅσοι ἤθελαν τολμήσει νὰ τὸν ἀναφέρουν περὶ τούτου· μία δὲ τῶν ἐρωμένων του Μαρτία τοὔνομα τῷ ἐπρουσφερε μετὰ τὸ λουτρὸν ἓν φαρμακωμένον ποτὸν, τὸ ὁποῖον ποιῶν ἔμεσε, ὑποπτευθέντες δὲ μήπως διασωθῇ τὸν ἔπνιξαν τὸ 172. Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 31. χρόνων.

ΚΟΜΠΑΝΙΩΝ Γάλλος ἔνδοξος, οὗτος ἐπορεύθη ἀπὸ τῆς Σενεγάλης εἰς τὴν Χρυσοφόρον γῆν τοῦ Βαμβούκ, καὶ ἐξεσκέπασε πολλὰ μέρη. Ἀφῆκε ἓν γεωγραφικὸν σύγγραμμα τῶν τόπων τούτων

καὶ πολυτογραφίαν. Ἔζη τὸ 1718. Μ. Χ.

ΚΟΜΠΊΛΟΒ Δημήτριος Γῶσσος περιηγητής. Οὗτος διαπλέων κατήντησεν εἰς τὸ τοῦ Ανατολικοῦ Ωκεανοῦ Οχότιον πέλαγος. Ανεκάλυψε πολλὰς χώρας. Ἔζη τὸ 1590. Μ. Χ.

ΚΟΝΝᾶΣ, αὐλητής, ὅστις ὑπήγαινε συχνὰ εἰς τὰσυμπόσια ἐσολισμένος· οὗτος πολλάκις ἐσεφανώθη εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ κλάδον ἀγριελαίας, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκατηγόρει ὁ Κρατῖνος.

ΚΟΝΔΑΜΊΝΗΣ Γάλλος, φυσιολόγος ἄριστος. Ἔζη τὸ 1736. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Γάλλων ἤρχισε τὴν ἀξιόλογον καταμέτρησιν τῶν μοιρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν καὶ τὸν Πολικὸν κύκλον εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Οὗτος κατεμέτρησεν αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἄλλους φυσικοὺς καὶ Αστρονόμους κατὰ τὴν Περοῦ τὸ 1736. Μ. Χ. Διαπλεύσας δὲ τὸν Μαραγγιόνα, καὶ ὁρμηθεὶς ἀπὸ τῆς Περοῦ ἐπέρασεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα τοῦ Μαραγγιόνος, πολὺ ὀρθώτερον τοῦ πατρὸς Φρισίου.

ΚΟΝΔΑΜΊΝΗΣ, Κάρλος, περίφημος μαθηματικὸς, φυσιολόγος, καὶ ἀστρονόμος. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1701. περιῆλθε τὴν Ιταλίαν Ἀγγλίαν καὶ Αμερικὴν· συνέγραψε τὴν Ιστορίαν τῆς περιηγήσεως του, τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς ὑπόληψιν.

ΚΟΝΔΙΛΙΑΚ Στέφανος, φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄριστος· συνέγραψε Λογικήν. Απέθανε τὸ 1780.

ΚΟΝΔΟΡΚΈΤΗΣ, ἐξ ἀπορρήτων διὰ βίου τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, φονευθεὶς τὸ 1794. διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποσατῶν. Οὗτος ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα· εἶχεν ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνός του.

ΚΟΝΝΊΔΗΣ, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Αθηναῖοι πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀνατροφῆς ταύτης τοῦ βασιλέως των, ἐτίμασαν μετὰ θάνατον ὡς Ηρωα, θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἕνα κριὸν Πλούτ.

ΚΌΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, κιθαρῳδὸς, ἐν Αθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ.

ΚΌΝΣΟΛΟΣ Γεώργιος Χοΐτος Δανὸς τὸ γένος. Εχρημάτισε μέγας μεταξὺ τῶν ἐπισήμων περιηγητῶν Δανῶν. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οὗτος περιῆλθε τὸ Μαρόκον, καὶ τοὺς ἐνδοτοτέρους αὐτοῦ ἀγνώστους τόπους· ἔζη 1760. Μ. Χ.

ΚΟΝΤΑΓΊΝΗΣ, Γάσπαρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν. ἀστρονόμος, φιλόσοφος, πολιτικὸς, καὶ μαθηματικός· συνέγραψε καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἐπισημῶν. Απέθανε τὸ 1532.

ΚΟΝΤΊΝΗΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Φρωρεντίαν. Υπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔχων φιλίαν μὲ τὴν Πριγγιπέσσαν διωρίσθη διοικητὴς τῆς Νορμανδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ὁβασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐπρόσταξε νὰ τὸν φυλακώσωσιν, ὁ δὲ λαὸς ὥρμησεν ἐναντίον του, καὶ τὸν κα-

τέκοψε. Η σύζυγός του Λεονώρα θυγάτηρ τῆς τροφοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἐφυλακώθη καταδικασθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς θάνατον, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της τὸ 1617. διότι διὰ μαγικῆς ἔπεισε τὴν βασίλισσαν νὰ κλίνῃ εἰς τὰ νεύματά της.

ΚΟΝΦΎΚΙΟΣ, νομοθέτης τῶν Σινῶν. Εγεννήθη εἰς τὸ Χαμπίγγον, ἀπὸ λαμπρὸν γένος· ἐσάθη φιλόσοφος καὶ νομοθέτης. Εἰς τὸ φιλοσοφικὸν του σχολεῖον εἶχεν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς χιλιάδας μαθητὰς· τόσον σέβονται τὸ μνημόσυνόν του οἱ Σῖναι, ὥσε πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι προσφέρουσι θείας τιμὰς εἰς αὐτόν. Τὰ Ηθικὰ καὶ Φιλοσοφικά του συγγράμματα ἀποδεικνύουσι τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Απέθανε τὸ 473. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν 73. χρόνων.

ΚΌΝΩΝ, ἤνθει τὸ 84. Π. Χ. ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. Συνέγραψε πεντήκοντα διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Φώτιος ἐν τῷ 186. Κώδικι. Ητο καλὸς γραμματικός. Αὗται ἐξεδόθησαν Ελληνο-λατινιστὶ μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Γαλέου ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ἐν Παρισίοις τὸ 1675. καὶ ἐν Αλῃ τῆς Σαξωνίας.

ΚΌΝΩΝ, περίφημος στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, πολεμήσας ἀνδρείως κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ διασωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον· οἱ Αθηναῖοι συμμαχήσαντες μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, παρέδωκαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ στόλου του ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κόνωνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν τὸν Περσικὸν στόλον, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας, ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν, ἀνήγειρε τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε καταβαφίσει ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ.

ΚΌΞΙΕ, ἐπίσημος περιηγητής. Οὗτος προχωρῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αρκτικῆς Αφρικῆς, ἀνεκάλυψε πολλὰς χώρας καὶ πέριξ νήσους.

ΚΌΞΙΟΣ, Αγγλος ναύαρχος. Περιῆλθε τὸ Βουρμανὸν βασίλειον εἰς τὴν Ασίαν, μὲ ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις. Ἔζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΌΚ Γιάκομος, Αγγλος τὸ γένος, ἀείμνηστος περιηγητής. Ἔζη τὸ 1768. Μ. Χ. Οὗτος ἐξετέλεσε τρεῖς περίπλους ἐντὸς τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ κατὰ σκοποὺς διαφόρους· ἤγουν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πελάγη αὐτοῦ καὶ τὰς νήσους ἀκριβέστερον· νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν τότε δεξαζομένην ἄγνωστον Μεσημβρινὴν γῆν, καὶ τελευταῖον νὰ πλεύσῃ ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, εἰς εὕρεσιν ἀρκτικοῦ διάπλου. Καὶ τοὺς τρεῖς τούτους σκοποὺς ἔφερεν εἰς τέλος καθ' ὅσον ἐσυγχώρησεν αὐτῷ ἡ φύσις, καὶ αἱ δοθεῖσαι αὐτῷ διαταγαί. Κατὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1763. ἀνεκάλυψε τὰς Εταιρικὰς νήσους, ἐξ ὧν ἦσαν γνωσταὶ μόνον ἡ Οταΐτη, καὶ ἡ Κίμεος, καὶ ὅλην τὴν Νέαν Ζεελανδίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν πρῶτος σύνθετον ἐκ δύω νήσων, καὶ διέπλευσε τὸν μεταξὺ αὐτῶν

πορθμόν. Ετι δὲ ἐξιχνίασε τὰ ἀνατολικὰ παραθαλάσσια τῆς Νέας Ολλάνδας ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, ἐπέκεινα τῶν 25. μοιρῶν τοῦ πλάτους, καὶ τὸν τὴν Νέαν Ολλανδίαν ἀπὸ τῆς Νέας Γουϊνέας διαιροῦντα ἀρκτικὸν πορθμόν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦσαν ἄγνωστα ὅλως δι' ὅλου, καὶ ὠνόμασεν αὐτὰ Νέαν Νοταβαλλεσίαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ περίγειον πλοῦν τὸ 1772. Μ. Χ. ἀπέδειξεν ἀνύπαρκτον, τὴν μέχρι τότε ἐξ ὑποθέσεως ἐπὶ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων παρισανομένην μεγάλην Ηπειρον, περὶ τὸν μεσημβρινὸν πολον. Οὗτος ἀνεκάλυψεν ὅλον τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νέων Εβρίδων, τὴν νέαν Καληδονίαν, τὰς Φιλικὰς νήσους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Γεωργίαν. Περιέπλευσε τὸν μεσημβρινὸν πολικὸν κύκλον, καὶ προέβη τρεῖς ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς μεσημβρινῆς Θούλης, καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γεωργίας, δὲν εἶδεν ἴχνη ἄλλου τινὸς τόπου, εἰμὴ παγετοὺς ὑπερμεγέθεις· ὥστε ἐξελήφθη ἔκτοτε ἀπὸ τῆς φαντασίας τῶν γεωγράφων ἡ πολυθρύλλητος Μεσημβρινὴ ἄγνωστος γῆ. Ανεκάλυψε πολλὰς ἀφόρους καὶ πετρώδεις νήσους, καὶ τὴν Σανδβιχίαν γῆν, καὶ ὑπέσρεψεν εἰς τὴν Αγγλίαν, τὸ 1775. Κατὰ τὸν τρίτον αὐτοῦ περίπλουν ἡ οὐσιωδεσέρα ὠφέλεια ὑπῆρξεν αὕτη· ἠρεύνησεν ἀκριβέσερον τὴν Κεργουελίαν γῆν, τὴν Βανδιμίαν γῆν καὶ τὰς νέας Εβρίδας· ἀνεκάλυψε τὰς Χρισουγεννησίους νήσους, τὰς Σανδβιχίας νήσους· περιπλεύσας δὲ τοὺς δυτικοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Αμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Μπλαγγου ἀκρωτήριου μέχρι τῆς 71. μοίρας τοῦ ἀρκτικοῦ πλάτους· ἀνεκάλυψε, καὶ ὠνόμασε τοὺς πορθμοὺς Νούτκαν καὶ Σανδβίχιον, τὸν μέγαν ποταμὸν Τουρναγένην, καὶ πολλὰ ἀκρωτήρια καὶ κόλπους, ὅπου ἂν δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἤθελεν ἐρευνήση ἀκριβέσερον. Εξιχνίασε, προσδιώρισε καὶ ἐννόησε πρῶτος τὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου πορθμόν, τὸν ὁποῖον διέπλευσαν πρὸ αὐτοῦ ὁ Δέσνιεβ καὶ ὁ Βέριγγος, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισαν ὡς πορθμόν, οἱ ἐκεῖ ὅμως παγετοὶ δὲν ἐσυγχώρησαν αὐτὸν νὰ προχωρήση ἀρκτικώτερον. Μετὰ ταῦτα ἐζήτησε παντοχόθεν ἀντίπεραν αὐτοῦ τοῦ πορθμοῦ, διάπλουν τινα μεταξὺ τῶν παγετῶν, ἀλλὰ ματαίως, καὶ πρυσδιώρισε πολλὰς Ρωσσικὰς νήσους ἀκριβέσερον. Στραφεὶς δὲ εἰς τὰς Σανδβιχίας νήσους, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς Οβαΐας. τὸ 1779. τῇ 10. Φευρουαρίου, καὶ ἀφῆκε μεγάλην λύπην εἰς ὅλους

ΚΟΟΚΗΣ Εδουάρδος, θαλασσοπόρος Αγγλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν μετὰ τοῦ Αγγλου Βοότη Ρογέρου ἅπασαν τὴν γῆν, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη. Ηρεύνησεν ἀκριβῶς τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἐξέθεσεν γεωγραφικὸν Ατλαντα ἀκριβῆ· ἐξέτεινεν πολλὰ τὴν Γεωγραφίαν καὶ πολιτειογραφίαν. Εζη τὸ 1710. Μ. Χ.

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ Νικόλαος, λαμπρὸς, ἀσρονόμος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Τόρνον, πόλιν τῆς Προυσίας τὸ 1473. Οὗτος εἰς τὴν Ασρονομίαν του ἔχει ἰδιαίτερον

πλανητικὸν σύσημα. Απέθανε τὸ 1543. εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων· ἐσάθη καὶ διδάσκαλος τῆς Ιατρικῆς καὶ Μαθηματικῆς εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ Ρώμην.

ΚΟΠΡΕΥΣ, κήρυξ τοῦ Εὐρυσθέως· ἐσάλη εἰς τὰς Αθήνας διὰ νὰ παρακινήση τοὺς Αθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ηρακλείδας, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐφόνευσαν.

ΚΟΠΣΤΟΚΗΣ Φρεδερῖκος, ποιητὴς ἄριστος· οὗτος ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὰ ποιήματά του, καὶ εἰς μελῳδίαν, ὁ καιρὸς ἀπέδωκεν περισσοτέραν τιμὴν εἰς αὐτά. Θεωρεῖται ὡς Πίνδαρος τῶν Γερμανῶν. Απέθανε τὸ 1803. Μ. Χ.

ΚΟΡΑΞ, υἱὸς τῆς Αρεθούσης ἐκ τῆς Ιθάκης. Λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν κυνηγῶν ἔπεσεν ἔκτινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν· οὕτω καλεῖται καὶ τὴν σήμερον μία βρύσις εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον πρὸς τὸ δυτικόν της μέρος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιόλογον.

ΚΟΡΑΞ, Συρακούσιος· ἐσάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς τέχνης εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 500. Π. Χ.

ΚΟΡΒΟΥΛΟΝΗΣ Δουμίτσιος, ἔνδοξος στρατηγὸς Ρωμαῖος, καὶ ἐμπειρότατος τῆς πολεμικῆς· κατεδίκασεν εἰς θάνατον δύω στρατιώτας, διότι ἐδούλευον ὅπλοι εἰς ἕνα χάνδακα ἐπὶ Νέρωνος· ὑπέταξε τὴν Αρμενίαν, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Πάρθους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Ο Νέρων βλέπων τὴν ἀξιότητά του ἐπρόσαξε νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅστις μαθὼν ταύτην τὴν θλιβερὰν εἴδησιν, ἐφονεύθη μόνος του τὸ 66. Μ. Χ.

ΚΟΡΔΑΗΣ Καρλότας, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περίφημος εἰς τὴν παλαιὰν ἱσορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραψε μὲ θερμὸν ἔρωτα τὴν ἐλευθερίαν, θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸν Επικρατίδην, ἐφόνευσε τὸν αἱμοβόρον Μαράτην εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν ἀτελογήθη δὲ ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ καταδικάσωσι τὸν Μαράτην, φωνάζων μὲ Ηρωϊκὴν φωνὴν, ὅτι ἀτιμίαν προξενεῖ τὸ ἔγκλημα καὶ ὄχι ἡ καταδίκη. Τοῦτο συνέβη τὸ 1792.

ΚΟΡΔΟΒΑΣ Ερνανδέτης, Πορτογάλλος, περίφημος περιηγητὴς· ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1516. Μ. Χ. Οὗτος ἠρεύνησεν ἀκριβέσερον τὴν χερσόνησον Ιακουτάνην, καὶ ἔγραψε τὴν τοπογραφίαν αὐτῆς τῆς χερσονήσου, καὶ γεωγραφικὸν πίνακα αὐτῆς.

ΚΟΡΕΑΛΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος Ισπανός. Περιῆλθε τὴν μεσημβρινὴν Αμερικὴν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὠφελίμους ἀνακαλύψεις ἐπ' αὐτήν. Αφῆκε γεωγραφικὸν πίνακα, τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιχνιασθέντων τόπων. Εζη τὸ 1692. Μ. Χ.

ΚΟΡΕΑΛΗΣ Αρχάγγελος, μουσικὸς ἔνδοξος· διὰ τὰ ἁρμονικά του μέλη, τὸν νομίζουσιν ὡς ἀνακαινιστὴν τῆς Μουσικῆς. Απέθανε τὸ 1713.

ΚΟΡΙΝΝΗ, μία τῶν περιφήμων ποιητριῶν· ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, ἥτις ἐδιδάχθη ὑπ' ἄλλης τινὸς ποιητρίας Μύρτιδος. Εζη ἐπὶ Πινδάρου, νεωτέρα τὴν ἡλικίαν· αὕτη ἔλαβε βραβεῖα πεντάκις περισσότερον τοῦ Πινδάρου, καθότι ἔγραφεν Αἰολιστὶ, καὶ ὁ Πίνδαρος Δωριστὶ, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἤκουον μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὴν διάλεκτον

τῆς Κορίννης. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της σώζονται τινὰ λείψανα, ἐκδοθέντα ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Φουλδίου. Ἔζη τὸ 490. Π. Χ.

ΚΟΡΙΝΝΟΣ, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, στιχουργὸς πρὸ τοῦ Ὁμήρου· οὗτος πρῶτος, λέγουσιν, ὅτι ἔγραψε περὶ τῶν Τρῳϊκῶν· Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Παλαμήδους· συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον τὸν πόλεμον τοῦ Δαρδάνου πρὸς τοὺς Παμφλαγόνας· ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβεν ὁ Ὁμηρος ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποιήσεως, καὶ συνέγραψε τὰ ποιήματά του.

ΚΟΡΙΟΣ Βερνανδῖνος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Σφόρτσα καὶ συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Ὅταν οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὸ Μιλάνον, οὗτος πεσὼν αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανε τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΑΡΑ, γυνὴ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενετίαν· ἐγνώριζε τὴν Ἑβραϊκήν, Ἑλληνικήν, Λατινικήν, Ἰταλικήν, Γαλλικήν, καὶ Ἱσπανικὴν διάλεκτον, καὶ διαφόρους ἄλλας ἐπιστήμας· ἔτι τὴν Θεολογίαν, καὶ Φιλοσοφίαν. Ἡ ἀκαδημία τοῦ Παλαβίου τῇ ἐπρόσφερε τὸν στέφανον, τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν μητρόπολιν. Ἀπέθανε τὸ 1684. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΕΛΙΑ, ἔνδοξος γυνὴ Ρωμαία, θυγάτηρ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ. Μία Κυρία Ρωμαία κατῴκησεν εἰς τὸν οἶκόν της δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἥτις ἐπροσκάλεσε τὴν Κορνελίαν καὶ τῇ ἔδειξε τοὺς διαφόρους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας της· αὕτη δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῇ εἶπεν, ἔχω εὐχαρίστησιν, καὶ θέλω νὰ ἴδῃς καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὑπῆγεν ἡ Κυρία διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ· ἡ δὲ Κορνελία τῇ ἐπαρουσίασε τὰ τέκνα της λέγουσα, ἰδοὺ τὰ πλούτη μου καὶ ὁ θησαυρός μου, αὐτὰ ἀνέθρεψα μὲ μεγάλην προσοχὴν διὰ νὰ ἀναφανοῦν χρήσιμα εἰς τὴν πατρίδα. Ἔζη τὸ 193. Π. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πούβλιος Σκηπίων. Ζ. Σκηπίων Πούβλιος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Νέπως, ἐξ Ὀσιλίας, βιογράφος περίφημος. Σώζεται τὸ πρῶτον βιβλίον του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τοὺς βίους τῶν ἐνδοξοτέρων Ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων· ἤνθει ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τὸ 30. Π.Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σεβῆρος, ἔζη τὸ 10. Π. Χ. Σώζεται ἓν ποίημά του ἐπιγραφόμενον Αἴτνη.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Οὔμαν, ἐπίσημος περιηγητὴς Ὁλλανδός. Οὗτος πρῶτος τῶν Ὁλλανδῶν ἔπλευσεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας· Ἔζη τὸ 1595. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Νέος Ὁλλανδός. Ἔζη περὶ τὸ ἔτος 1594. Ἐχρημάτισε περίφημος ἀνακαλυπτής. Οὗτος ἐζήτησεν διάπλουν τινὰ μετὰ τοῦ Βιλχέλμου Βαρέντη, περὶ τὰ ἀρκτικὰ καὶ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ὅπου καὶ ἀνεκάλυψαν πολλὰ μέρη, καὶ ἔγραψαν γεωγραφικὸν πίνακα τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βέεν Ὁλλανδός. Ἔζη τὸ 1601. Μ. Χ. Περιῆλθεν πολλὰς Ἠπείρους, νήσους καὶ χερσονήσους, καὶ ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Αὐτὸς ἔγινε αἰτία μετὰ τοῦ Βισράνδου Βαρβικίου καὶ συνεστήθη ἡ τῶν Ὁλλανδῶν Ἀνατολικοϊνδικὴ ἐμπορικὴ ἑταιρία. Ὅθεν καὶ ἀντεμοίφθη μεγάλως παρὰ τῆς Ὁλλανδίας.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Ματελιέφος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἀνακαλυπτὴς διαφόρων νήσων καὶ Ἠπείρων. Ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἔζη ἐπὶ τὸ 1605. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Πέτρος. Ζ. Πέτρος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ὁ Σοντένης, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν. Ἔζη τῷ 1615. Μ. Χ. Ἐξάθη ἐπίσημος διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Οὗτος περιπλεύσας τὴν γῆν, μετέβη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανόν, διάτινος νέου πορθμοῦ, ὅσις κεῖται μεταξὺ τῶν νήσων Σταάτων, καὶ τῆς Πυρίνου γῆς. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ὠκεανῷ ἀνεκάλυψε τὸ ἐκ τεσσάρων νήσων συνισάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ Ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουϊνέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολούκων νήσων.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Σαέτος, ἀπὸ τὴν Ὁλλάνδαν, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὰς Μολούκας νήσους, ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐκεῖ θάλασσαν. Διωκόμενος δὲ ἀπὸ τρικυμίας ἔφθασεν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Γεδσόνος, ὑπὸ τὴν 42 μοίραν ἀρκτικοῦ πλάτος, καὶ πλεύσας μίλια 60· πρὸς Ἀνατολὰς, κατὰ τὸ μῆκος χιονοσκεπῶν παραθαλασσίων, ἀνεκάλυψε κατὰ τὰ Ἀνατολικὰ μέρη βουνώδη τινὰ γῆν, ὀνομάσας αὐτὴν Στακτενλάνδ. Ἐντεῦθεν διαπλεύσας αὐλῶνα τινὰ, ὅσις διεχώριζε ταύτην τὴν γῆν, ἀπὸ ἄλλην τινὰ ὀνόματι Κομπανιενλάνδ, ὠνόμασεν τὸν αὐλῶνα Βριέσιον, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ὀνομαζόμενον Ἐλπίδα κόλπον τῆς Γεδσόνος, ὑπέστρεψεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἔζη τὸ 1643. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Βρουΐνος, Ὁλλανδὸς τὸ γένος. Τούτου αἱ περιηγήσεις ἐπὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαισίνην, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ διὰ τῆς Ῥωσσίας καὶ Περσίας μετάβασις αὐτοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰσέφεραν πολλὰ ὠφέλιμα εἰς τὴν Φυσιολογίαν καὶ Γεωγραφίαν. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Κέλσος. Ζ. Κέλσος Κορνήλιος.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ, Ζ. Φουρνοῦτος.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, ἐξ Ἠλιδος· νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἀπ' αὐτὸν πρῶτον ἤρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων τὸ 770. Π. Χ. Παυσα.

ΚΟΡΟΙΒΟΣ, υἱὸς τοῦ Μύγδονος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μὲ ἐλπίδα τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν του Κασάνδραν· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ.

ΚΟΡΟΝΕΑΗΣ Βικέντιος· ἐγεννήθη

εἰς τὴν Βενετίαν, ἐξάλθη περίφημος διὰ τὰς Γεωγραφικὰς χάρτας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκε· ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1718.

ΚΟΡΓΑΔΙΝΟΣ, Πρίγγιψ ὀνομασὸς διὰ τὰς δυσχίας του· ἦτο βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, καὶ τῆς Νεαπόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φεδερίκου τοῦ Β΄. καὶ υἱὸς Κάρλου τοῦ Δ΄. Οὗτος ἐζήτει νὰ ἀνακτήσῃ τὴν Νεάπολιν τὴν ὁποίαν ὁ Πάππας εἶχε δώσει τοῦ Κάρλου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ πολεμῶν ἠχμαλωτίσθη, καὶ καταδικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1269. εἰς ἡλικίαν 19. χρόνων ὁμοῦ μὲ τὸν Φεδερῖκον Δοῦκα τῆς Αὐστρίας, ὅστις συνεστράτευσε μετ' αὐτοῦ.

ΚΟΡΓΈΓΙΟΣ Αλλέγρης, Ιταλὸς, ζωγράφος· οὗτος χωρὶς νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν τὴν τέχνην ἀπὸ περιφήμους διδασκάλους, ἐζωγράφιζεν εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἔβλεπον μὲ θαυμασμὸν οἱ περιφημότεροι ζωγράφοι. Απέθανε τὸ 1513.

ΚΟΡΣΙΈΤΟΣ, Ιταλὸς, περίφημος κλέπτης, ὅστις κατέκλεπτε τὴν Ρώμην καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ ιγ΄. Οὗτος ἐτόλμησε τό 1585. μὲ τινας ἄλλους συντρόφους του καὶ εἰσῆλθεν εἰς οἴκους τινὰς, πλησίον τῆς Εκκλησίας τοῦ Αγίου Παύλου. Η διοίκησις πληροφορηθεῖσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν πιάσῃ, ἔβαλε σκυλία κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχιταν.

ΚΟΡΣΊΝΗΣ Εδοάρδος, Ιταλὸς, περίφημος ἀρχαιολόγος τῶν ὑπομνημάτων τῶν εὐγενῶν. Συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας, Μαθηματικῆς, καὶ Γεωμετρίας, ἀπέθανεν εἰς τὴν Πίζαν ἀπὸ ἀποπληξίαν τὸ 1765. ἐπὶ καθέδρας παραδίδων μαθήματα.

ΚΟΡΤΕΡΕΑΛΗΣ Γάσπαρις, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ ἀνακαλύψῃ διάπλουν τινὰ συντομώτερον ὁδηγοῦντα εἰς τὰς Μολούκας νήσους, Κίναν καὶ Ιαπονίαν, τὰς ἐν Ασίᾳ πλουσίας ἐπαρχίας καὶ νήσους, ἀπέπλευσε μακρὰν πρὸς ἄρκτον ζητήσας πρῶτος τὸν εἰς τοὺς μεταγενεσέρους πολυθρήλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν. Αὐτὸς ἀνακάλυψε τὰ παραθαλάσσια τῆς Λαβραδόρου, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εὗρε τὴν εἴσοδον τοῦ διάπλου· ὅθεν ὠνόμασε τὸ μέρος ἐκεῖνο Ανιανὸν πορθμόν. Αλλὰ μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ δοκιμὴν δὲν ὑπέσρεψεν. Εζη δὲ περὶ τὸ 1500. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΈΖΗΣ Φερδινάνδος, ἔνδοξος Ισπανὸς, ὅστις μὲ 700. ἀνθρώπους ἐκυρίευσε δὶς τὸ Μέξικον, εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν τῆς Καλιφορνίας χερσονήσου τῆς Αμερικῆς ἔχασεν ὅλα του τὰ πλούτη, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διοικήσεως· ἐπισρέφων δὲ εἰς τὴν Ισπανίαν τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην καταφρόνησιν, καὶ σχεδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἕνας ἁπλοῦς πολίτης. Ερωτώμενος ποτὲ ἀπό τινα, ποῖος εἶσαι σὺ; ἀπεκρίθη, εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ὑπήκοος, τόσας ἐπαρχίας, ὅσας δὲν εἶχε μήτε πόλεις ἐπὶ τῶν πατέρων σου. Απέθανεν εἰς ἄκραν πτωχείαν τὸ 1549. εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων.

ΚΟΊΤΗΣ, περίφημος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Οὗτος πρῶτος ἀκολουθῶν τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Μεξικανικῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὴν πρώτην εὐνομουμένην καὶ πεπολιτευμένην Αμερικανὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν καὶ καθυπέταξε. Οὗτος ἔπεμψε τινὰ πλοῖα διὰ τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ εἰς τὰς Μολούκας νήσους, καὶ ἄλλα νὰ ἐρευνήσωσιν ἐὰν ὁ Ισθμὸς Πάναμας ὁ ἑνώνων τὴν βόρειον μὲ τὴν νότιον Αμερικὴν διαιρεῖται ὑπότινος πορθμοῦ. Εζη δὲ κατὰ τὸν χρόνον 1490. Μ. Χ.

ΚΟΡΤΌΝΑΣ, Πέτρος, Ιταλὸς, ζωγράφος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης. Απέθανε τὸ 1699.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, Ελλην τις ἐξ Αντικύρας, πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἔδειξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ Ορους Οἴτης ἄγνωστον τινὰ ὁδὸν, φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ηρόδ.

ΚΟΡΥΘΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ιλίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ελένης. Λυκοφ.

ΚΟΣΜΑΣ, Αἰγύπτιος, μοναχός. Νέος ὢν ἔτι ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας, διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ινδίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ινδικοπλεύστης Αἰγύπτιος μοναχὸς· ἔπειτα δὲ καθησυχάσας ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ καθήμενος εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν ἄρχισε νὰ συγγράφῃ. Συνέγραψε δὲ τοπογραφίαν Χρσιανικὴν εἰς βιβλία δώδεκα, γνωμοδοτῶν εἰς αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἐπίπεδος, καὶ ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐπακουμβᾷ εἰς τὰς δύω ἄκρας αὐτῆς, ὡς ἕνας ὁλος ἄνωθέν της, ὅτι οἱ ἀςέρες κινοῦνται ὑπὸ τῶν Αγγέλων, ἐπιφέρων μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸ δέκατον βιβλίον τῆς θείας Γραφῆς· ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς Αλεξανδρείας Θεοδόσιον ὡς σχισματικὸν, διατρίβοντα τότε ἐν Κωνσαντινουπόλει. Συνέγραψε τὸ 547. Μ. Χ. καὶ ἐξεδόθη Ελληνο-λατινιστὶ μετὰ σημειώσεων, ὑπὸ Βερνάδου ἐν τῇ αὐτῇ συλλογῇ τῶν Πατέρων.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΣΙΟΣ Αγγελος, ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ποιητὴς καὶ ἱςορικὸς ἄριςος· συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὸ 1250. ἕως τὸ 1489· ἐτυπώθη τὸ 1582. εἰς τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι ἐνησχολήθη 50. χρόνους.

ΚΟΤΤΑΣ Ιωάννης, ἐπισήμων, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικὴν· διάφοραι ἀκαδημίαι τὸν εἶχον εἰς ὑπόληψιν. εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ πολλοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνος του.

ΚΟΤΤΑΣ Αρδερίγος, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μιλάνου, τὸν ἐφόνευσαν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του τὸ 949. διότι δὲν τοὺς ἔδιδεν ἄδειαν νὰ νυμφευωνται ἢ νὰ ἔχωσι παλλακίδας.

ΚΟΤΤΑΣ, Μάρκος Αὐρήλιος. Ζ, Μάρκος Αὐρήλιος Κόττας.

ΚΟΤΤΑΣ Κάγιος Αὐρήλιος, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ρητόρων τῆς Ρώμης, μετὰ τὸν Κικέρωνα.

ΚΟΤΥΣ, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ

στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Ιφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν· εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἦτο σύμμαχος τῶν Αθηναίων· ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, καὶ μὲ ἕνα χρυσοῦν στέφανον· ὕστερον δὲ ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν, καὶ τέλος ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς συνωμοσίας τῶν δύω του ἀδελφῶν Ηρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ

ΚΟΥΑΡΔΑΣ Βοδέγας, ἔνδοξος θαλασσοπόρος Ισπανός. Οὗτος ἐξάλη ὡς πρέσβυς παρὰ τῆς Ισπανικῆς αὐλῆς εἰς τὰ δυτικοβόρεια τῆς Αμερικῆς παραθαλάσσια, διὰ νὰ παραδώσῃ πάλιν εἰς τοὺς Αγγλους τὸν Νούτκαν πορθμόν. Ἔζη τὸ 1797. Μ. Χ.

ΚΟΥΪΡΙΝΟΣ Πέτρος Ενετός. Ἔζη τὸ 1431. Μ. Χ. ἐτιμήθη μεγάλως διὰ τὰς ἀκριβεῖς περιηγήσεις του πρὸς ἄρκτον.

ΚΟΥΪΡΟΣ, ἔνδοξος περιηγητής. Οὗτος ἀνεκάλυψε τὰς νέας Εβρίδας καὶ τὰς Εταιρικὰς νήσους εἰς τὸν Ωκεανόν.

ΚΟΥΪΡΟΣ Πέτρος Ερνανδέτης Πορτογάλλος, ὑπὸ τὴν Ισπανικὴν διοίκησιν· περίφημος ἀνακαλυπτὴς καὶ γεωγράφος. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἀπὸ τοῦ Καλάου μὲ δύω πλοῖα καὶ ἀνεκάλυψε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν Οταΐτην, καὶ τὴν μεγάλην νῆσον, τὴν ὀνομασθεῖσαν παρ αὐτοῦ νῆσον τοῦ Αγίου Πνεύματος. Αὐτοῦ ἀφῆκε τὸ ἕνα πλοῖον ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Λουΐου Βαέτου τοῦ Γόρρου· ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γοϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ἔζη οὗτος μὲ μεγάλην ὑπόληψιν περὶ τὸ 1600. Μ. Χ.

ΚΟΥΓΟΓΚΑΣ, Ισπανὸς, ἔνδοξος περιηγητὴς, τοῦ ὁποίου αἱ περιηγήσεις κατὰ τὰ Μαγελλάνια παραθαλάσσια ὑπῆρξαν ἐπίσημαι. Ἔζη τὸ 1750. Μ.Χ.

ΚΟΥΜ-ΦΟΥ-ΚΟΥ, ἔνδοξος φιλόσοφος καὶ νομοθέτης τῶν Κινέζων. ἀπέθανε τὸ 478. Π. Χ. Οὗτος ἐπροσπάθει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς καταχρήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἀντισάξῃ τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Εκ νεαρᾶς του ἡλικίας εἶχε δυθῆ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ηθικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, ἔπειτα ἤρχισε καὶ νὰ τὰς διδάσκῃ περιφερόμενος εἰς τὰς ἐπαρχίας· ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλον τὸ βασίλειον. Ελεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρεωσοῦν νὰ κάμουν εἰς τοὺς γονεῖς των ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ κάμνωσι πρὸς αὐτοὺς τὰ τέκνα των, νὰ τιμᾷ τις τοὺς ἀνωτέρους του, καθὼς αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιόν του, ὡς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Αὐτὸς συνέγραψε 4. βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Κινέζοι εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΚΟΥΓΗΣ, ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου Ορχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κούρητες. Στράβ.

ΚΟΥΠΛΕΤΗΣ Γάλλος, ἄριστος βοτανικός. Οὗτος μετὰ τοῦ Κονδαμίνη Γάλλου ἀπέπλευσεν εἰς καταμέτρησιν τῶν μοι-

ρῶν ὑπὸ τὸν Ισημερινὸν, καὶ τὸν πολικὸν κύκλον, εἰς ἐξιχνίασιν τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κονδαμίνη.

ΚΟΥΡΙΟΣ Φορτουνατιανὸς, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ. Ἔζη τὸ 840. Μ. Χ. συνέγραψε περὶ τέχνης ῥητορικῆς βιβλία τρία.

ΚΟΩΝ, υἱὸς Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρωάδα, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων Ηρώων, πληγώσας τὸν Αγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη τελευταῖον. Ομ.

ΚΡΑΜΒΗΣ, υἱὸς τοῦ Φονέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσεν ὁ πατήρ του, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ιδαίας.

ΚΡΑΝΑΟΣ, Αθηναῖος· ἔζη τὸ 1445. Π. Χ. ὅτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αττικὴν, λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδειάδα θυγατέρα τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην, καὶ Ατθίδα.

ΚΡΑΝΑΠΗΣ, υἱὸς τοῦ Μητριβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ασίᾳ. Ηρόδ.

ΚΡΑΝΤΩΡ, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν· ὑπῆγεν εἰς τὰς Αθήνας, ὅπου συνεμαθήτευσε μετὰ τοῦ Ξενοκράτους εἰς τὸν Πολέμωνα· κατέλιπε δὲ καὶ συγγράμματα ὑπομνηματικὰ εἰς τρεῖς μυριάδας στίχων· ἀσθενήσας δὲ ἀπέρασεν εἰς τὴν Επίδαυρον πατρίδα τοῦ Ασκληποιοῦ, ἀλλά τινες ὑποθέττουν ὅτι ὑπῆγεν αὐτοῦ διὰ νὰ συσήσῃ σχολεῖον, ἔπειτα πολλοὶ πανταχόθεν συνέῤῥευσαν ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἦτο καὶ ὁ Αρκεσίλαος, θέλων νὰ συσηθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πολέμωνα· Λέγεται δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε κληρονόμον τῆς περιουσίας του αὐτὸν τὸν Αρκεσίλαον, καὶ ὅτι συνέγραψε ποιήματα, καὶ σφραγισάμενος αὐτὰ, κατέθεσεν εἰς τὸ Ιερὸν τῆς Αθηνᾶς εἰς τὴν πατρίδα του. Εθαύμαζε μεγάλως τὸν Ομηρον, καὶ τὸν Εὐριπίδην, ἐγκωμιάζων τὰ ποιήματά των. Επαινεῖται δὲ τὸ περὶ πένθους βιβλίον του· ἀπέθανε πρὸ τοῦ Πολέμωνος καὶ Κράτητος ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, εὐνοούμενος παρὰ τοῦ Αλεξάνδρου. Εἶχεν εὐγενὲς πολίτευμα, ἔξοχον πνεῦμα, καὶ μεγάλην γενναιότητα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αλεξάνδρου, ἐξάλη διοικητὴς τῆς Μακεδονίας, ἔπειτα ἐφονεύθη εἰς ἕνα πόλεμον κατὰ τοῦ Εὐμένους βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις βλέπων αὐτὸν ἐκπνέοντα κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

ΚΡΑΤΗΣΙΚΛΗΣ, πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμελίδου. Θουκ.

ΚΡΑΤΗΣ, περίφημος φιλόσοφος Θηβαῖος, λέγεται ὅτι ἔῤῥιψε τὰ ἀργύριά του εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ καταγίνηται ἐλευθέρως εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἄλλοι διϊσχυρίζονται ὅτι τὰ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τραπεζίτου τινὸς, διορίζων αὐτὸν νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς υἱούς του, ἂν ἤθελον τρελλαθῶσι, ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι ἂν αὐτοὶ γένωσι φιλόσοφοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων. Απέθανε τὸ 323. Π. Χ. ἀπὸ τὰ συγγράμματά του σώζονται λείψανα εἰς τὴν

συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου - 2) μαθητὴς Διογένους· ὅρα εἰς τὸν Διογένην Λαέρτιον· ἐκαλεῖτο δὲ θυροανοίκτης διότι ἔμβαινεν, ἀσυζόλως εἰς κάθε οἰκίαν καὶ ἐνουθέτει. Ἐπώλησε τὴν περιουσίαν του καὶ ἐσύναξε 300. τάλαντα, τὰ ὁποῖα διεμοίρασεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, αὐτὸς δὲ ἔζη ἐν πτωχείᾳ φιλοσοφῶν μὲ καρτερότητα· ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Πασικλέους μαθητοῦ τοῦ Εὐκλείδου.

ΚΡΑΤΗΣΙΠΠΙΔΗΣ, Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Ξενοφ.

ΚΡΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλιμήδου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 520. Π.Χ. Ἐσάθη περιφημότατος ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας παλαιότερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἦτον αὐστηρὸς εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ ἤλεγχε παῤῥησίᾳ εἰς τὸ θέατρον τοὺς ἁμαρτάνοντας· ἐκ τῶν πολλῶν του κωμῳδιῶν σώζονται λείψανα τινὰ ἐκδοθέντα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ, Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλουτ.

ΚΡΑΤΥΛΟΣ, Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις. Ἐγραψεν ἕνα διάλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων. Πλατ.

ΚΡΕΜΟΝΙΔΗΣ, Καῖσαρ, Ἰταλὸς, ἐσάθη προφέσωρ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν Φαῤῥάραν 17. χρόνους, καὶ εἰς τὸ Πατάυϊον 40. χρόνους, τόσην φήμην εἶχεν ὥστε οἱ βασιλεῖς καὶ Ἱερίγγιτες ἐζήτησαν τὴν εἰκόνα του· ἦτον φίλος τοῦ Τάσσου καὶ ὅλων τῶν φιλοσόφων. Ἀπέθανεν εἰς τὸ Πατάυϊον τὸ 1630. εἰς ἡλικίαν 80. χρόνων.

ΚΡΕΝΗΣ Βερδοῦνος Γάλλος, περίφημος γεωγράφος, καὶ φυσιολόγος ἄριστος. Οὗτος περιέπλευσεν ὁμοῦ μὲ ἄλλους πεπαιδευμένους Γάλλους διάφορα μέρη τῶν παραθαλασσίων τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀφρικῆς, καὶ Ἀμερικῆς, διὰ νὰ διορθώσῃ τοὺς θαλασσίους πίνακας, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν πολλῶν παραθαλασσίων τόπων. Ἔζη τὸ 1775.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἰωνα. Εὐριπ. Ἀπολοδ.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀπολοδ. Παυσ.

ΚΡΕΟΦΙΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀσυκλέους, Χῖος, ἢ Σάμιος, σιχουργὸς, τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἦτον γαμβρὸς τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἄλλοι φίλος του, καὶ ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Ὁμηρον εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ διέσωσε τὰ ποιήματα τούτου, εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας εἰς τὴν Ἠπειρον.

ΚΡΕΣΕΝΤΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Πάππα Ἰωάννου τοῦ ί. τὸν ὁποῖον εἶχεν μὲ τὴν Θεοδώραν ἀδελφὴν τῆς Μαροτσίας, ἀφοῦ διώκησε διὰ μερικοὺς χρόνους τὴν Ῥώμην ὡς τύραννος, ὑπεχρεώθη τέλος

πάντων ἀπὸ τὸν Πάππαν Ἰωάννην τὸν ί. νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα πῦργον. τὸ δὲ 996. οἱ Ῥωμαῖοι μὴ ὑποφέροντες νὰ διοικῶνται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὡρκώθησαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ δεχθῶσι ξένην διοίκησιν, ὅθεν ἐκήρυξαν τὸν Κρεσέντιον ὕπατον, καὶ διὰ Πάππαν τὸν Ἰωάννην Φιληγάτον, ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Τὸ 997. ὑπεχρεώθη πάλιν ὁ Κρεσέντιος νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν πῦργον, ὅπου καὶ ἀπέθανε πολεμῶν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν.

ΚΡΕΣΙΒΕΝΗΣ Ἰωάννης, καλὸς γραμματικὸς, καὶ περίφημος ποιητὴς· οὗτος συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως. Ἀπέθανε τὸ 1728.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Τημένου, καὶ Ἀριστοδήμου, τὴν Μεσσηνίαν. Μετὰ ταῦτα ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προῦχοντες τῆς χώρας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους του Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλατ.

ΚΡΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετοὔπολυ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα, ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγκός. Ἀπολόδρ.

ΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν, αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσωνος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα τεχνικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον της τὸ παλάτιον ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐριπ. Ἀπολδρ.

ΚΡΗΘΕΥΣ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ τοῦ Ἀθάμαντος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλοέως.

ΚΡΗΘΩΝ, υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρῳάδος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΚΡΗΤΙΝΗΣ, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου, ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ηρόδ.

ΚΡΙΝΩ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἶμην, Κελαινὼ, καὶ Ὑπερίπτην. Απολδρ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, συγγραφεὺς Ἕλλην. Συνέγραψε περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Αθήν.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. Πλάτ.

ΚΡΙΤΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Καλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, καταρχὰς μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους, ὕστερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του. Οὗτος ἐσάθη εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων εἰς Ἀθήνας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλλου.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Ιατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Αμφιπόλει πολιορκίαν.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Αθηναῖος, ἐπίσημος πλούσιος, καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, φιλόσοφος περιπατητικὸς· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου, καὶ τοῦ στωϊκοῦ Διογένους, ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Αθηναίων εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Αχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σπάρτης· ἀπέθανεν εἰς τὴν μάχην.

ΚΡΙΤΟΜΗΔΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τῶν μνηστήρων της Αντίπατρον. Υγῖν.

ΚΡΙΤΩΝ, Αθηναῖος. Οὗτος ἦτο πολλὰ φίλος καὶ εὐνοούμενος ἀμοιβαίως παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὅστις ἐδίδαξε καὶ τὰ τέκνα του· ἐλαμβανε δὲ παρὰ τοῦ Κρίτωνος ὅλα του τὰ ἀναγκαῖα· ἔγραψε διαλόγους 17. περὶ ὧν ὁρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΚΡΙΤΩΝ Πιερώτης, Πιερία πόλις τῆς Μακεδονίας· ἔγραψε Παλινικὰ, Περσικὰ, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

ΚΡΙΤΩΝ Νάξιος, ἱστορικὸς, συνέγραψεν ὀκταετηρίδα.

ΚΡΟΙΣΟΣ, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐσύναξεν ἀναρίθμητα πλούτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐκαυχᾶτο καὶ ἔχαιρε διὰ τὰς εὐτυχίας του, ὁ Σόλων ἐταπείνωσε τὴν ματαιοφροσύνην του, λέγων ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ πρὸ τοῦ θανάτου του· ὁ Κροῖσος τότε ἐπερίπαιξεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ πολλὰ ὀλιγώρως ἦλθεν εἰς περίσασιν νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο σοφὴ· διότι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Κῦρον, ἐκλείσθη εἰς τὰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς ἐπικρατείας του· ληφθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου, στρατιώτης τις Πέρσης ὥρμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μονογενὴς του υἱὸς βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ πατρός του ἀναπόφευκτον ἐφώναξε, πρόσεχε στρατιώτα μὴ βάλῃς χεῖρα εἰς τὸν Κροῖσον· ἀκούσας τοῦτο ὁ στρατιώτης τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τοῦ Κύρου, ὅστις διώρισε ν' ἀνάψουν φωτιὰν διὰ νὰ τὸν καύσουν· τότε ὁ Κροῖσος ἐνθυμηθεὶς τὴν σοφὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἐφώναξεν, ὦ Σόλων, Σόλων! αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκούσας ὁ Κύρος καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τὸ 544. Π. Χ.

ΚΡΟΪΣΟΣ, Ιων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Εφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Εφεσίας Αρτέμιδος. Παυσ.

ΚΡΟΛΛΙΟΣ Οσβάλδος, περίφημος χημικὸς, καὶ ἐφευρετὴς διαφόρων χημικῶν σκευασιῶν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ιατρικὴν μὲ πολλὰς φαρμάκων σκευασίας. Συνέγραψε χημικὴν πραγματείαν. Ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον οἱ νεώτεροι τὰς ἀκολούθους χημικὰς σκευασίας, τὰς ὁποίας ὠνόμασαν οἱ χημικοὶ μὲ συμβολικὰ καὶ μεταφορικὰ ὀνόματα, οἷον τὸν ἐκ χάλκανθον Τρυγίαν, τὸ ἄλλας τοῦ ἡλέκτρου,

τὴν Κερατώδη Σελήνην, τὸν Γλυκανθέντα ὑδράργυρον, τὸν κατακρημνισθέντα ἐ ρυθρὸν ὑδράργυρον, τὸ Διαφορητικὸν Στίμμι. Ἐδόξαζε δὲ οὗτος πρὸ πάντων ὡς Ιατρικὸν ἄριστον, τὸ πνεῦμα τοῦ θαλασσίου ἅλατος, ὡς τῶν ἐσωτερικῶν ἑλκῶν ἀλεξιτήριον. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΚΡΟΜΒΕΛΗΣ Ολιβιέρης, περίφημος πολιτικὸς Αγγλος, καὶ εἷς τῶν πλέον μεγάλων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐπὶ τῆς στρατηγίας του ἐκέρδισε πέντε μάχας, ἐφόνευσε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν Ταγματάρχην Λεΐδ· οἱ Αγγλοι τῷ ἐπρόσφεραν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' αὐτὸς μὲ γενναιότητα τὸν ἀπέβαλε, ἔλαβε δὲ ἀξίωμα, Ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτείας, καὶ στρατηγὸς διὰ βίου τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Απέθανε τὸ 1658. εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΡΟΤΩΝ, ἀρχαῖος Ηρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ιταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότωνα. Διόδ.

ΚΤΗΣΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Δωρίδος εἰς τὴν Ασίαν, Ιατρὸς καὶ ἱστορικός. Ἔζη τὸ 206. Π. Χ. ἐπὶ Αρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα εὑρίσκετο, ὡς Ιατρὸς· εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Αρταξέρξου, τοῦ ὁποίου ἰάτρευσε καὶ μίαν πληγὴν, καὶ εὐνοήθη ἀπὸ αὐτὸν μεγάλως· ἔζησεν εἰς τὴν Περσίαν χρόνους 17· μετερχόμενος τὴν τέχνην του. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, καὶ Ασσυρίας εἰς βιβλία 20. ὅσα αὐτοψεὶ εἶδεν. Οὗτος ἠναντιεῖτο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Ηροδότου καὶ Ξενοφῶντος, ἀλλ' ὁ Αριστοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος κατηγοροῦν τὴν οἰησίν του. Σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν τμήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξεν ὁ Φώτιος εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του. Εξεδοθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ερρίκου Στεφάνου τὸ 1558. ὁμοῦ μὲ ἱστορίας ἄλλων συγγραφέων.

ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ, πολίτης Αθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου τελετῆς ἐν Αθήναις. Δημ.

ΚΤΗΣΙΒΙΟΣ. Οὗτος ἐφεῦρε τὸν ὑδραυλικὸν μοχλὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ὡδηγήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε περιεργαζόμενος, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀραίωσις τοῦ κεκλεισμένου ἀέρος ἀποτελεῖ ἦχον μέγαν.

ΚΤΗΣΙΛΑΟΣ, ἀρχαῖος τις ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχα τινὰ ἔργα.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ Παιανιεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του. Πλά.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ζφονευθεὶς ἐν Ιθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ομ.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Αθηναίων Χαβρίου, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου, καὶ Πολυδάπανος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Οὗτος ἐπρότεινεν εἰς τὸν δῆμον

πῶν Αθηναίων, νὰ στεφανώσωσι τῶν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν δημοκρατίαν. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, ἕτερος Αθηναῖος, ὅστις ἐχρημάτισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα Φιλιππον. Δημ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Αλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, τὴν σήμερον καλουμένη Ζία. ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ερμοχάρης Αθηναῖος, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Αθήνας παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕναν ἄλλον πολίτην πλούσιον. Μετοὔπολυ ἀπέθανεν εἰς τὰς Αθήνας.

ΚΤΙΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Οδυσσέως, τῆς ὁποίας συμπεραίνεται ἀνὴρ ὁ Εὐρύλοχος. ὁ Ομηρος τὴν ὀνομάζει Ιφθίμην, καθὼς, καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Λαέρτου Λαΐφρογα, καὶ τὴν Πηνελόπην ὁμοίως.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ, βασιλεὺς τῆς Μηδίας τὸ 606. Π. Χ. ἐπροσκάλεσεν εἰς συμπόσιον πολλοὺς διοικητὰς τῆς βασιλείας του εὐγενεῖς Σκύθας, καὶ τοὺς ἐφόνευσε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκυρίευσε τὴν Αρμενίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν.

ΚΥΓΧΡΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Σαλαμινίων, κατὰ τὸν Εφορίονα· τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι οὗτος εἶναι ὁ διφυὴς Κέκροψ. Αλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἕνας ὄφις κατῴκει εἰς τὴν Σαλαμῖνα καὶ οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι τὴν ἄφησαν ἀκατοίκητον. Ο δὲ Κυγχρεὺς ἐφόνευσε τὸν ὄφιν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ανάξιφος.

ΚΥΔΙΠΠΗ, Ζ. Ακόντιος.

ΚΥΔΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κυδωνίας, πόλεως τῆς νήσου Κρήτης.

ΚΥΖΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κυζύκου. Οὗτος ἔκτισε τὴν πόλιν Κύζικον.

ΚΥΚΛΕΥΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Αρίονος, ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ανθολ.

ΚΥΛΑΒΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Αργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

ΚΥΛΩΝ, Ελλην Αθηναῖος· οὗτος ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τὴν διοίκησιν τῶν Αθηνῶν καὶ ἐκυρίευσε μὲ πολλοὺς ἄλλους τὴν ἀκρόπολιν, οἱ δὲ Αθηναῖοι τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ οὕτω κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς· οἱ δὲ Αθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξέλθωσι θελητικῶς χωρὶς κἀνένα φόβον· ἀλλ' ἀφοῦ εὐγῆκαν, ἐφόνευσαν τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς ὀπαδούς του.

ΚΥΜΑΙΟΣ, ὁ ἔφορος Ελλην. Περιέγραψε τὰς πόλεις τῆς Θρᾴκης, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αἰολίδα. Ἐζη τὸ 404. Π. Χ.

ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὰς Αθήνας· ἐσάθη περίφημος διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρείας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΚΥΝΑΙΘΟΣ, ποιητὴς περίφημος σύγχρονος τοῦ Αισχύλου.

ΚΥΝΕΑΣ, φιλόσοφος, Θεσσαλὸς, μαθητὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ σύμβουλος τοῦ Πύρρου, περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητορικὴν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Πύρρος ὅτι περισσοτέρας πόλεις ἐκυρίευσε διὰ τῆς εὐγλωττίας του, παρὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· σταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην πρὸς ζήτησιν τῆς εἰρήνης, καὶ παρουσιασθεὶς τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐχαιρέτησε κατ' ὄνομα ὅλους τοὺς Γερουσιαστὰς, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἐπιστρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, περιέγραψεν εἰς τὸν Πύρρον τὴν Ρώμην, ὡς ἕνα ναὸν, τὴν δὲ Γερουσίαν, ὡσμίαν συνάθροισιν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαίων ὡς μίαν ὕδραν, ἥτις αὐξάνει ἀναλόγως ὅσον τὴν ἐλαττοῦσιν. Ο Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τῆς εὐγλωττίας του, ὡς περί τινος θαύματος.

ΚΥΝΙΣΚΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαριατῶν Αρχιδάμου, ἥτις πρώτη τῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ.

ΚΥΝΤΙΛΛΙΟΣ, Μάρκος Αὐρήλιος Κλαύδιος, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβη τὸ 270. Εκηρύχθη δὲ Αὔγουσος καὶ ὁ Αὐρήλιος παρὰ τῆς ἐν τῷ Σιρμίῳ στρατιᾶς ἐν Σλαβωνίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ ὁ Κυντίλλιος, ἤνοιξε τὰς φλέβας του εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μόνον ἡμέρας δεκαεπτὰ· ἦτον εὐπροσήγορος, ἔχων καὶ ἄλλας ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ ἐμπειρίαν εἰς τὰ πολεμικά.

ΚΥΝΤΟΣ, Λουτάδιος Καλοῦτος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὸ 102. Π. Χ. Ενίκησε τοὺς Κίμβρους, ἀποίκους ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, μετὰ τοῦ Μαρίου συνυπάτου αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν φθοροποιὰν μάχην ἀπέθανον διακόσιαι χιλιάδες στρατιωτῶν· ἔλαβε δὲ καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Τευτόβουλον. Αλλ' ἐπειδὴ οἱ Κίμβροι ἦσαν περισσότεροι ἔτι ζῶντες ἀπὸ τοὺς φονευθέντας, καὶ ὑπερέχοντες τοὺς Ρωμαίους κατὰ τὸ πλῆθος, δὲν ἡσύχαζον, ὅθεν κινηθεὶς πάλιν ὁ Κύντος κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπολέμησε, καὶ ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἑκατὸν σαράντα χιλιάδες, καὶ ἑξήκοντα ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἐκ δὲ τῶν Ρωμαίων ἐφονεύθησαν μόνον τριακόσιοι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα, ἠθέλησε νὰ βασάξῃ τοὺς Λεγεῶνας εἰς ἐξουσίαν τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ὁ Δικτάτωρ τοὺς εἶχε δώσει, ὁ δὲ Λέπιδος ἀνθίσατο λέγων νὰ δοθῇ ὀπίσω εἰς τοὺς πρώτους κυρίους αὐτῆς· ἐντεῦθεν λοιπὸν γενομένης ἔριδος ὁ Καλοῦτος διήγειρε πολλοὺς εἰς ἔχθραν, καὶ οὕτως ἐχάθη δυσχῶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΥΝΤΟΣ Κακύλιος Μέτελος, Υπατος· ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς Δαλματίας μετὰ τοῦ Κύντου Μουκίου Σκαιβόλα ἀναβάντος εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας τὸ 117. Π. Χ. οὗτος ἔδειξε καὶ ἄλλα μεγάλα κατορθώματα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Μάρσων ἔθνους ἐν τῇ Ιταλίᾳ. Ο

Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Σκαιβόλας ἦτο νομικὸς θαυμασὸς, καὶ ρατιωτικός.

ΚΥΝΤΟΣ Κικινάτος, ἀνὴρ ἐνάρετος. Οὗτος ἁρπασθεὶς παρὰ τῶν πολιτῶν ἐνῷ ἐγεώργει εἰς τὰς πεδιάδας, ἐχειροτονήθη Ὑπατος τῶν Ρωμαίων, τελειώσας δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀξιώματός του μὲ ἄκραν σύνεσιν, ὑπέσρεψε πάλιν εἰς τοὺς ἀγρούς του, ζητηθεὶς δὲ καὶ δεύτερον διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Αἰκανῶν καὶ Βολούκων ἔδειξεν εἰς τοὺς Γερουσιαστὰς δυσαρέσκειαν, λέγων ὅτι ὁ ἀγρός του ἔμενεν ἀγεώργητος, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητά του, διώρισαν νὰ γεωργηθῇ μὲ δημοσίους δαπάνας, αὐτὸς ζδὲ χειροτονηθεὶς Δικτάτωρ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθροὺς, καὶ θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ρώμην δεσμίους τὸν ρατηγὸν αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Ο Λαὸς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ χωρία, δούλους, καὶ ποίμνια, τῶν ὁποίων ἐτησίως νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ ἐδέχθη, καὶ ἀφήσας τὴν Δικτατωρίαν ἐπανέλαβε τὸ ἄροτρόν του. Ἐκλεχθεὶς δὲ καὶ τρίτον παρὰ τοῦ δήμου, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Πραινεσίνων, ἔθνους τῆς Ἰταλίας, καὶ οὕτως ἐπανελθὼν ἐτελείωσε τὸν βίον του ἀταράχως.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Καικίλιος, Καρχηδόνιος. Ἦτον ἐθνικὸς, ἔπειτα ἔγινε Χριστιανὸς καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του τὸ 230. Μ. Χ. μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος· συνέγραψε πλεῖσα συγγράμματα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Σαξωνίᾳ τὸ 1682.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Δομένικος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἔνδοξος Ἰατρὸς, καὶ βοτανικός. Οὗτος συνέγραψε τὴν θεωρίαν τῶν Γαλλικῶν παθῶν, ἥτις ἔκαμεν ἐποχὴν ἔνδοξον εἰς τὴν Ἰατρικὴν τῆς Νεαπόλεως. Αἱ κατὰ τὸ 1799. συμβᾶσαι πολιτικαὶ ἀκαταστασίαι ἔβλαψαν τέλος εἰς τὴν ζωήν του.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, εἷς τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχειροτονήθη καταρχὰς διάκονος, καὶ πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας, διεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ Μαξίμου διὰ συνδρομῆς τοῦ Ἀκακίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ ἦλθον εἰς φιλονεικίαν διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ θρόνου, καὶ κατατρεχόμενος παρὰ τοῦ Ἀκακίου ἔχασε τὸν θρόνον, ἀλλὰ μὲ τὸ μέσον τινῶν φίλων τὸν ἀπήλαυσε πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς δευτέρας Συνόδου τὸ 381. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 386. τὰ συγγράμματά του ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίλλεια. Ταῦτα δὲ εἶναι α'. Κατηχήσεις φωτιζομένων. β'. Κατήχησις μυσαγωγική. γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσάντιον τὸν Καίσαρα. δ'. Τεμάχιον ὁμιλίας εἰς τὸν παραλυτικόν. ε'. Τεμάχιον ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἰωάννου. ς'. Ὁμιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. ζ'. Θεωρία ἐκκλησιαστική. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ ὑπὸ Θωμᾶ Μίλες, καὶ παρ' ἄλλων, ἀλλαχοῦ τὸ 1703. καὶ 1720.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς Θεοφίλου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά του· μετὰ μίαν διατριβὴν μετὰ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Νιτρίᾳ, ἦλθε μετὰ τοῦ θείου του εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ μέσου τοῦ θείου του· κατατρεχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Νεσοριανῶν, καὶ τοῦ θρόνου σερηθεὶς, μετεχειρίσθη τρόπους διαφόρους καὶ συνεκρότησε τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον τὸ 431. εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρόεδρος, κατακρίνας τὸν Νεσόριον, καὶ τὸν Ἀντιοχείας Ἰωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ τῶν πρέσβεων τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ συνεκρότησε δευτέραν σύνοδον κατὰ τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἐλευθερώσασα τὸν Ἰωάννην τῷ ἔδωκε τὸν θρόνον του, ἐζήτει δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἀλλ' ἐσάβη ἀδύνατον. Ο Κατάλογος τῶν συγγραμμάτων του ἀναβαίνει ἕως τὰ 154. ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἀμφιβαλλόμενα· ἐκ τούτων τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων ὑπὸ Ἰωάννου Αλβέρτου.

ΚΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, Νόθου, ἢ Ὄλου, καὶ τῆς Παρισάτιδος. Οταν ἔφασεν εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων κατέπεισε τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὸ μέσον αὐτῆς ἔγινε Σατράπης τῆς μικρᾶς Ασίας· Επειδὴ ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸν βασιλικὸν τίτλον τοῦ πατρός του, ἔτι ζῶντος, πλὴν ἀπέτυχε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δαρείου διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ πρεσβύτερος υἱός του Αρταξέρξης, ὁ δὲ ἀδελφός του Κῦρος ζηλοφθονῶν ἐσύναξε ρατεύματα ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχει πόλεμον μὲ τὸν Σατράπην Τισαφέρνην· ἐκίνησε δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου συγκροτήσας μάχην ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως ἐπέσρεψαν ἄπρακτα τὰ ρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα, ὕσερον ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. Ορα Κυρ. Αναβ. Ξενοφῶντ.

ΚΥΡΟΣ ὁ Μέγας, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸ 530. Π. Χ. Οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, Ασσυρίαν, Μηδίαν, καὶ Βαβυλῶνα. Ο Ηρόδοτος διηγεῖται τὴν γέννησιν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς πολλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱσορικούς, λέγων, ὅτι ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ὅτι ἐσάβη περίφημος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίνην του εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ ὅτι ἐτάφη μὲ μεγάλην παράταξιν εἰς τὴν Πασαρμάδα πρωτεύουσαν τῆς Περσίδος, καὶ, ὅτι ἐβασίλευσε χρόνους 30. ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν δ. ήρκεσε 209. χρόνους ὑπὸ 13. βασιλέων. Πρῶτος ἐσάβη ὁ μέγας Κῦρος, ὁ Καμβύσης, Σμέρδις ὁ Μάγος, Δαρεῖος ὁ τοῦ Υσάσπου, Ξέρξης ὁ πρῶτος, Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ, Ξέρξης ὁ δεύτερος, Σογδιανὸς, Δαρεῖος ὁ Νόθος, Αρταξέρξης ὁ Μνήμων, Αρταξέρξης ὁ Ωχος, Αρσίθης, καὶ ὁ τελευταῖος Δαρεῖος ὁ Κοδομανός.

ΚΥΡΟΣ Θεόδωρος Πρόδρομος, μονα-

χὸς τοῦ ιγ'. αἰῶνος· συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον Γαλεομυομαχία.

ΚΥΡΣΊΛΟΣ, Αθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε ν' ἀφήσωσιν οἱ Αθηναῖοι τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν. Οὗτος ἐζήτει νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΥΡΣΙΛΟΣ, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στράβ.

ΚΥΨΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Αρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ηρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ηρακλείδην Κρεσφόντην, καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ.

ΚΩΔΗΝΟΣ ὁ Γεώργιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων περὶ τὰ 1453. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῷ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ καταστροφῆς καὶ ἀλώσεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ητον ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν μὲ ἀξίωμα Κουροπαλάτης. Σώζονται συγγράμματά του. α'. Περὶ τῶν ἀξιωμάτων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου. β'. Παρεκβολαὶ ἐκ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ, περὶ ἀρχῆς τῆς Κωνσαντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1588.

ΚΩΗΣ, υἱὸς τοῦ Αλεξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Υστάσπου. Ηρόδ.

ΚΩΚΑΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ. Οὗτος ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον, ὅστις ἔφευγεν ἐκ Κρήτης, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅστις τὸν κατεδίωκε μὲ ἰσχυρὸν στόλον, καὶ ἄρξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Παυσ. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ ὁ Δαίδαλος ἔκτισε τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου. Διοδ.

ΚΩΚΥΤΟΣ, ἀρχαιότατος Ιατρὸς, διδαχθεὶς τὴν Ιατρικὴν παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Αδωνιν. Πτολ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγάθη καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, διοικήσας αὐτὴν μετὰ ἐπιτρόπου ἕως εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ἐβασίλευσεν ἕως πεντήκοντα χρόνους, καὶ φαρμακωθεὶς ἀπέθανε τὸ 959. Μ. Χ. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν σπουδήν, ἐζήτει πανταχόθεν τοὺς πεπαιδευμένους τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτοὺς εἰς φώτισμὸν τοῦ ἔθνους του. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι α'. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν υἱόν του. β'. Περὶ στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς βασιλείας. γ'. Τακτικὰ, περὶ Πολεμικῆς τέχνης κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. δ'. Στρατηγηματικα. ε'. Νεαραὶ διατάξεις. ς'. Βιος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Ζ'. Περὶ τάξεως τῶν ἀξιωμάτων τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. η'. Διήγησις περὶ τοῦ

ἁγίου Μανδηλίου. θ'. Λόγοι περὶ τῶν ἐν βίῳ εὐαρεσούντων. ι'. Συλλογὴ διαφόρων ἱστορικῶν. ια'. Γεωπονικῶν βιβλία ἕνδεκα. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενα ἐν Λουγδόνῳ τὸ 1617. ὑπὸ Ιωάννου Μεουρσίου μὲ συλλογὴν διαφόρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Αρμενόπουλος, εἷς ἀπὸ τοὺς περιφήμους νομικούς. Εγεννήθη εἰς Κωνσαντινούπολιν τὸ 1320. ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Κουροπαλάτης, ἐξάδελφος, τοῦ βασιλέως Ιωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἐδιδάχθη τὴν Ελληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ νομικὰ· ὥστε τὸ 28, ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αντικήνσορος. Τὸ δὲ 30. ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ νὰ ᾖναι πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ συμβούλια εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν· τὸ 40. ἔγινε πρῶτος διευθυντὴς τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν ά. Εξάβιβλος τῶν νόμων. β'. Επιτομὴ τῶν θείων Κανόνων. γ'. Περὶ Αἱρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. Δ'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ε'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ· Εξεδόθη ἡ ἑξάβιβλος τῶν νόμων ἐν Παρισίοις τὸ 1540. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις. Απέθανε δὲ τὸ 1383. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Μέγας, Φλάβιος Βαλέριος, ὑὸς Κωνσαντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ελένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ Ναίσσῃ τῆς Καρδανίας τὸ 274. Μ. Χ. Οταν δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἔλαβε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου Κωνσάντιον τὸν πατέρα του, ἐβάσασε τὸν Κωνσαντῖνον νὰ ἀνατραφῇ παρ' αὐτῷ διὰ τὰς πολλάς του χάριτας· παραιτηθέντων δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, ὁ Γαλλέριος φθονήσας τὰς χάριτας τοῦ Κωνσαντίνου, τὸν ὑπέβαλλε συνεχῶς εἰς τοὺς κινδύνους, τὸ μέλλον φοβούμενος, τὸ ὁποῖον γνωρίσας ὁ Κωνσαντῖνος κατέφυγεν εἰς τὸν πατέρα του εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μετ' ὀλίγον ἐκηρύχθη αὐτὸς Αὐτοκράτωρ τὸ 306. Μ. Χ. ὁ Γαλλέριος ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχώρησε καὶ τὸ, Αὔγουστος, εἰμὴ μόνον τὸ Καῖσαρ, ἔχων δὲ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἐπαρχίας, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ισπανίαν, καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν Φράγγων, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτους δύω βασιλεῖς αὐτῶν, διέβη τὸν ποταμὸν Ρῆνον, καὶ περικλείσας αὐτούς, τοὺς κατέκοψεν· Εντεῦθεν ἔστρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἡνωμένου μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, προχωρῶν δὲ πρὸς τὴν Ιταλίαν εἶδεν ἐν γαθερᾷ Μεσημβρίᾳ ὑπὸ τὸν Ηλιον σαυρὸν ὑπέρλαμπρον ἐξ ἀστέρων μὲ ἐπιγραφὴν "ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ νίκα,,. Τῇ δὲ ἑπομένῃ νυκτὶ ἐΐδε πάλιν ὡς ἐν ὁράματι τὸν Ιησοῦν Χριστὸν, προσάζοντα αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν τοιοῦτον σαυρὸν ἀντὶ τῶν στρατιωτικῶν σημείων. Διεγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου ὁ Κωνσαντῖνος, ἔβαλεν εἰς τάξιν τὴν ὀπτασίαν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἔγινεν ἡ μάχη πλησίον τῆς Ρώμης τὸ 312. ἐνίκη-

σε κατὰ κράτος τὸν Μαξέντιον, καὶ τὸν ἐβίασε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ὑπῆγε θριαμβεύων εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐκηρύχθη παρὰ τῆς Γουρουσίας Αὔγουσος, παρευθὺς δὲ διέταξε νὰ λαμβάνωσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἁρπασθέντα ὑπάρχοντά των ἐν τῷ προλαβόντι κατ' αὐτῶν διωγμῷ· ὁ δὲ Λικίνιος φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ Κωνσαντίνου ἐκίνησε ξδιωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν εὐθὺς εἰς τὰ ὅπλα· γενομένης δὲ μάχης εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὸ 314. ἐνικήθη ὁ Λικίνιος καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ζητῶν τὴν εἰρήνην. Μετὰ ταῦτα πάλιν συνεκροτήθη πόλεμος εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅπου ὁ Κωνσαντῖνος τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὸν ἔπνιξε τὸ 323. καὶ οὕτως ὁ Κωνσαντῖνος ἔγινε κύριος Ανατολῆς καὶ Δύσεως. Ἐξέδωκε δὲ διάταγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον ἕκασος νὰ παρουσιάζηται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι παράπονον ἤθελεν ἔχει· ἐσυγχώρησε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κτίσωσιν Εκκλησίαν, συνεκρότησε σύνοδον τοπικὴν εἰς Αραλάτην, πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἑτέραν οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. κατὰ τοῦ Αρείου. Ανεκαίνισε τὸ Βυζάντιον καὶ μετωνόμασε Κωνσαντινούπολιν. Τὸ Βυζάντιον αὐτὸ εἶχε κτισθῇ πρὸ 987. περίπου ἐτῶν. Η Σθεκία ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ καὶ ἔσειλε κατ' αὐτῆς τὸν νεώτερον υἱόν του καὶ τὴν κατεπολέμησε. Εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἀσθενήσας ἐν Νικομηδείᾳ ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἀπέθανε τὸ 337. ἀφήσας τὸ βασίλειον εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του, Κωνσαντῖνον, Κωνσάντιον, καὶ Κώσαντα· μεγάλαι διχόνιαι καὶ αἱματώδεις διωγμοὶ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν συνέβησαν ὑπὸ τῶν Αρειανῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ νέος Φλάβιος Ιούλιος, πρῶτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αραλάτην πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 316. Μ. Χ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πατρός του ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Γαλλίαν, Ισπανίαν, καὶ τὴν Βενετίαν· παρατηρῶν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του Κώσαντος εἶναι μεγαλήτερον, ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονευθεὶς τὸ 340. ἐρρίφθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν Ανσην ποταμὸν, τὸ ὁποῖον ἔπειτα λαβόντες ἔθαψαν εἰς Κωνσαντινούπολιν· μόλον ὅτι ἦτο θερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ τελευταῖα κινήματά του ἠμαύρωσαν τὴν προτέραν του δόξαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Νόβλος, Ολλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ἐξάλη πρέσβυς μετὰ τοῦ Καμπένου πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνᾳ ὑποβασιλέα τῆς Φωκίας. Ἐζη τὸ 1660. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Λάσκαρις, Γραμματικὸς, Βυζάντιος, ἐσύνθεσε γραμματικὴν, ἥτις ἐτυπώθη εἰς Ρώμην καὶ Βενετίαν πολλάκις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Φλάβιος Ιούλιος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ τῆς Φαυσίας δευτέρας γυναικός του· Εγεννήθη εἰς Σίρμιον, πόλιν τῆς Σλαβωνίας τὸ 317. Μ. Χ. Χειροτονηθεὶς Καῖσαρ τὸ 323. καὶ Αὐτοκράτωρ τὸ 327. Ενταῦθα οἱ στρατιῶται διὰ νὰ σεβεώσωσι τὸ βασίλειον, εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Κωνσαντίνου, ἐφόνευσαν τοὺς θείους, ἐξαδέλφους καὶ οἰκειοτέρους αὐτῶν συγγενεῖς, ἐκτὸς τοῦ Παραβάτου Ιουλιανοῦ, καὶ Γάλλου. Μετὰ τὴν σφαγὴν ταύτην ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου οἱ παῖδές του· ἐντεῦθεν δὲ κινηθεὶς ὁ Κωνσάντιος τὸ 338. κατὰ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Νισίβῃ πόλει τῆς Αντιοχείας, καὶ νικήσας ἔξωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας των, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν δύσιν κατεδίωξε τοὺς ἀποσάτας τῶν ἀδελφῶν του, Κωνσαντίνου καὶ Κώνσαντος, Μαγνέτιον καὶ Βρετανίωνα, καὶ οὕτω πάλιν ἡνώθη τὸ μοιρασθὲν βασίλειον τὸ 358. μεῖναν εἰς τὸν Κωνσάντιον μόνον, ὅσις μὴ ἔχων πλέον ἀντίζηλον ἐδόθη εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἀπαλρωπίαν· ἐντεῦθεν πληροφορηθεὶς τὰς νίκας τοῦ Ιουλιανοῦ εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ ὅτι ἐκηρύχθη καὶ Αὐτοκράτωρ κινεῖται κατ' αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς, καὶ φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ορους Ταύρου εἰς τὴν Ασίαν, ἀποθνήσκει εἰς τὴν πόλιν Μοτζουεσίαν τῆς Αντιοχείας κατὰ τὸ 361. λαβὼν τὸ βάπτισμα παρά τινος Οζωΐου Αρειανοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ὁ ἐπονομασθεὶς Χλωρὸς ἐξ αἰτίας τῆς ὠχρότητός του, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου, καὶ πατὴρ Κωνσαντίνου τοῦ Μεγάλου· φανεὶς δὲ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ζωνομάσθη Καῖσαρ τὸ 292. διὰ

τὰ τρόπαια τὰ ὁποῖα ἔστησεν εἰς τὴν Βρετανίαν, καὶ Γερμανίαν· ἀποβαλὼν δὲ τὴν πρώτην γυναῖκά του, ἔλαβε Θεοδώραν τὴν κόρην Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου· γενόμενος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐμοιράσθη τὸ βασίλειον μετὰ Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου, κατὰ τὸ 305. Απέθανε εἰς τὸ Εβόρακον πόλιν τῆς Αγγλίας τὸ 306. ἀφοῦ ἐκήρυξε Καίσαρα τὸν Κωνσαντῖνον υἱόν του· εἶχε δὲ υἱὸν ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τὸν Ιούλιον Κωνσάντιον πατέρα Ιουλιανοῦ τοῦ ἀποσάτου καὶ Γάλλου. Ητον δὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ φοβερὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, ἥμερος δὲ καὶ φιλάνθρωπος γενικῶς πρὸς τοὺς ὑπηκόους του Επὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπαυσεν ὁ καταδιωγμὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ, Φλαβία Ιουλία, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσαντίνου τοῦ Χλωροῦ, ὡραία καὶ ἐνάρετος, ἀνδρεία ὑπὲρ τὴν γυναικεῖαν φύσιν, καὶ πνευματώδης· ὑπανδρεύθη τὸν Λικίνιον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Κωνσαντίνου τὸ 313. ἀφοῦ δὲ ἐφονεύθη ὁ Λικίνιος καὶ ὁ υἱός της παρὰ τοῦ Κωνσαντίνου ἐν ἡλικίᾳ χρόνων ἕνδεκα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν διαδόχων υἱῶν του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ της Ελένη, αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κωνσαντίνου, ὅσις τὴν εἶχεν εἰς εὐσιαν. Εδιδάχθη τὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, καὶ ἐβαίθει εἰς ἄκρον τοὺς Αρειανούς.

ΚΩΝΣΤΑΣ Φλάβιος Ιούλιος, τρίτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ τῆς Φαύστης. Εγεννήθη τὸ 320. Ελαβεν εἰς τὸ μέρος του την Ιταλίαν, Αφρικὴν,

Ιλλυρίαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσαντίνου ἀδελφοῦ του ἔλαβε καὶ τὴν Γαλλίαν, Ισπανίαν, καὶ Βρετανίαν· Υπερασπίζετο τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Αρειανῶν· ἔγραψε πρὸς Κωνσαντῖνον, ὅσις ἐφρόνει τὰ τῶν Αρειανῶν, καὶ ἐκ τούτου κατεδίωκε τὸν ἅγιον Αθανάσιον, γὰ τὸν δικαιώσῃ, εἰδεμὴ θέλει ἔλθει μόνος του εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ' ἐφονεύθη ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ Μαγνεντίου εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 350. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν τριάκοντα, βασιλεύσας ἔτη 13. Οὗτος ἐπαινεῖται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χρισιανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἐθνικοὺς κατηγορεῖται.

Λ

ΛΑΒΑΤΈΡΗΣ Ιωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος. Εγεννήθη εἰς τὴν Τίγουρον πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1741. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον, Φυσιογνωμικόν, ὅ ἐξι τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ 1772. Περιγράφει παρατηρήσεις ἀξιοπεριέργους. Από τὸ σύσημα τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἔκαμε καὶ ἄλλας παρατηρήσεις ὁ Λοκτὼρ Γάλλος, ὅσις περιορίζει ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὸ κρανίον. ὁ δὲ Λαβατέρης ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Απέθανε τὸ 1801.

ΛΆΒΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅσις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν του Λάϊον. Απολ.

ΛΆΒΒΗΣ, ἔνδοξος· οὗτος ἐσύσησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1721. ἓν κατάσημα γενικὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταιρείαν τῶν Μισισσίπη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ τὴν ἰδέαν του νὰ ἦναι ἡ πηγὴ τῶν πλέον μεγάλων θησαυρῶν, καὶ ἐτελείωσε ῥίπτων τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ πλέον μεγάλα περιπλέγματα.

ΛΑΒΕΩΝΗΣ Αντίσιος, Ρωμαῖος, εἷς τῶν συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, μετὰ τὴν μάχην τῶν Φιλιππινῶν ἐπρόσταξε ἕνα δοῦλόν του καὶ τὸν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ζῇ πλέον ἀφοῦ ἡ Ρώμη ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της. Εζη περὶ τὰ 10. Π. Χ.

ΛΑΒΈΡΙΟΣ, ιϐ'. Καβαλιέρης Ρωμαῖος, καὶ ποιητὴς Λατῖνος. Ητον καλὸς εἰς ποιήματα τινὰ λεγόμενα Μιμηκὰ· ἀπέθανε τὸ 41. Π. Χ.

ΛΑΒΌΡΔΟΣ Αλέξανδρος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Εζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἐξέδωκε περιγραφὴν τῶν περιηγήσεων τῆς Ισπανίας.

ΛΑΒΟΥΑΖΙΈΡΗΣ Αντώνιος, εἷς τῶν πλέον νεωτέρων μεγάλων χημικῶν. Εγεννήθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1743. ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ χημικῆς, περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας. Η ἀκαταστασία τῆς Γαλλίας ἔσυρε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἐξεταστικὸν δικαστήριον τῆς ἀποστασίας, καὶ ἀπεφασίσθη εἰς θάνατον μὲ δυσαρέσκειαν ὅλης τῆς Εὐρώπης τὴν 6. Απριλίου 1794. τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς ἡλικίαν 51. χρόνων.

ΛΑΒΎΝΗΤΟΣ, ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος. Ηρόδ.

ΛΑΓΚΑΣΤΕΡΟΣ Ιάμης Αγγλος, ἔνδοξος ναύαρχος. Εζη κατὰ τὸν χρόνον 1600. Μ. Χ. Οὗτος πρῶτος ὡδήγησε τὸν πρῶτον ἐμπορικὸν σόλον τῆς Αγγλίας εἰς τὰς Ανατολικὰς Ινδίας.

ΛΆΓΟΣ, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Αρρ. ιαν.

ΛΑΔΙΣΛΆΟΣ ὁ λεγόμενος Λαγκελότος, ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως. Επωνομάσθη ὁ νικητὴς, ἐπολέμησε μὲ τὸν Λουδοβῖκον τὸν 6'. τῆς Αὐδεγαβίας πόλεως τῆς Γαλλίας· ἐκυρίευσε τὴν Ρώμην, καὶ ἔπραξεν ἀπείρους τυραννίας. Απέθανεν εἰς τὴν Νεάπολιν τὸ 1414. εἰς ἡλικίαν 38. χρόνων, τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσε μία ἐρωμένη του ἀπὸ τὴν Περουγίαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

ΛΑΔΡΙΑΙΈΡΟΣ Ιωάννης, Ισπανὸς, ἔνδοξος ἀνακαλυπτὴς κατὰ τὸν χρόνον 1557. Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε πολλὰ μέρη ἐν τῷ Μεγάλῳ Ωκεανῷ, καὶ ἔκαμε σημαντικὰς ἀνακαλύψεις. Ηρεύνησε δὲ καὶ τὰ μεσημβρινὰ παραθαλάσσια τῆς Χίλης, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν πίνακα τὸ 1562.

ΛΑΈΡΗΣ Πέτρος, ζωγράφος ἔνδοξος, ἀπὸ τὴν ἀσχημότητα τοῦ σώματός του τὸν ἐπωνόμασαν Βαμβόκιον. Η κεφαλή του ἦτο πολλὰ μεγάλη, τὸ σῶμά του μικρὸν, καὶ οἱ πόδες του ἀσύμετροι. Τὸ 1680. ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΑΈΡΚΗΣ, ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως, πατὴρ τοῦ Αλκιμέδοντος. Ομ.

ΛΑΈΡΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Αρκεσίου, καὶ βασιλεὺς τῆς Ιθάκης. Ελαβεν εἰς γυναῖκά του τὴν Αντίκλειαν, καὶ ἐγέννησε τὸν περίφημον Οδυσσέα.

ΛΑΖΑΡΈΛΗΣ Ιωάννης, κάλλιστος ποιητὴς Ιταλὸς· ἀπέθανε τὸ 1684. ἀφῆκε ποίημα Σατυρικὸν, ἐπιγραφόμενον Κυκεῖδης, ἀπὸ τριακοσίους δεκατετρασίχους περὶ αἰσχρᾶς ὕλης ἐναντίον ἑνὸς συνεταίρου του, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν ζωὴν ἀπὸ γεννήσεως μέχρι θανάτου.

ΛΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λαυδάκου, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ἐφοβεῖτο νὰ τεκνοποιήσῃ, διότι ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ υἱός του θέλει τὸν φονεύσει. Η γυνή του

Ιοκάστη ἐπιθυμοῦμα τέκνον, τὸν ἐμίσθυσε καὶ ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Οἰδίπουν, ὅσις τῷ ὄντι τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ᾽ αὐτοῦ.

ΛΑΙΟΠΟΔΙΑΣ, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Αθήναις. Θουκ.

ΛΑΚ-ΠΕΡΓΙΝΟΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Οὗτος περιῆλθε τὰς Συμμαχικὰς πολιτείας τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν Οϊον, καὶ τοὺς περικειμένους τόπους, ἐπὶ τὰς δύω Λουϊζιάνας, καὶ τὰ παρὰ τὸν Μισούρην ποταμὸν κατοικοῦντα ἔθνη, καὶ ἐκοινολόγησε τινὰς καλὰς εἰδήσεις περὶ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τῶν οἰκητῶν αὐτῶν. Ἔζη περὶ τὸ 1801. Μ. Χ.

ΛΑΚΑΪΛΗΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικός. Οὗτος ἀπέπλευσεν εἰς τὸ Εὐλπες ἀκρωτήριον, ἵνα καταμετρήσῃ μίαν μοίραν τοῦ μεσημβρινοῦ, μεθ᾽ ὃ περιηγήθη καὶ τὰς Μασκαρωνίας νήσους, καὶ ἐξέδωκε τὰ περὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῶν, καὶ πολιτογραφίαν περὶ τῶν κατοίκων καὶ περὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, περὶ τὸ 1751. Μ. Χ.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Αθηναίων.

ΛΑΚΓΑΤΗΣ, νικητὴς εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενοφ.

ΛΑΚΓΑΤΙΔΗΣ, πρῶτος διοικητὴς εἰς τὰς Αθήνας, καθὼς καὶ ὁ Φιλόχωρος· ἔλαβε δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔγινε μεγάλη χιών, καὶ ἐπάγωσεν ὅλη ἡ γῆ, ὥστε δὲν ἐγίνετο καμένα προϊόν, διὸ καὶ ὅλα τὰ ψυχρὰ τὰ ὠνόμαζαν Λακρατίδια.

ΛΑΚΡΙΝΗΣ, Φωκεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ασίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Μέγαν. Ηρόδ.

ΛΑΚΡΙΤΟΣ, σοφιστής, ἐκ Φασίλιδος πόλεως τῆς Ασίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς Δημοσθενικὸς λόγος.

ΛΑΚΤΑΝΤΙΟΣ Φιρμιανὸς, ἀπὸ τὸ Φίρμιον τῆς Ιταλίας· θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, Κικέρων ἐπονομαζόμενος· συνέγραψε διάφορα. Ἔζη τὸ 310. Μ.Χ.

ΛΑΚΥΔΗΣ ὁ Κυρηναῖος, περίφημος φιλόσοφος· ἔζη τὸ 250. Π. Χ.

ΛΑΛΑΝΔΗΣ Ιωσὴφ, ἔνδοξος ἀστρονόμος. ἐγεννήθη εἰς τὴν Βρεσίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας τὸ 1732. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λεμονιέρ. Οὗτος ἐσύνθεσεν ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς Αστρονομίας εἰς τὴν Κυκλοπαιδείαν· περιέγραψε τὰς ἐρημερίους κινήσεις τῶν ἀστέρων, ἀπὸ τὰ 1775. ἕως τὰ 1800. τὰ περὶ παλιρροιῶν. Απέθανε τὸ 1807.

ΛΑΛΛΗΣ, Γάλλος, διοικητὴς εἰς τὴν Πουδικέρην πόλιν τῆς Ινδίας. Τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1766. ἐπειδὴ κατηγορήθη, ὅτι δὲν ὑπερασπίσθη τὴν πόλιν ἐκείνην ἐν καιρῷ πολέμου. Ο Βολτέρος μετά τινας χρόνους ἐδικαιολόγησε τὸν ἄνδρα λέγων, ὅτι, δὲν ἦτον ἄξιος δημοσίας ποινῆς.

ΛΑΜΑΧΟΣ, Αθηναῖος, περίφημος καὶ φρόνιμος στρατηγός. Ἐστάλη εἰς τὸν Νικίαν καὶ Αλκιβιάδην στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, ὄντας εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐὰν οὗτοι οἱ στρατηγοὶ ἤκουον τὴν γνώμην τοῦ Λαμάχου, καὶ δὲν ἐκινοῦντο εἰς πόλεμον παρακαίρως, δὲν ἤθελον περιπέσει εἰς ἐκείνην τὴν ἀμηχανίαν, καὶ δοκιμάσει τὰ πικρὰ καὶ ὀλέθριά της ἀποτελέσματα, ὅσα εἰς τέλος ὑπέφεραν.

ΛΑΜΒΕΡΤΙΝΗΣ Πρόσπερος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν. Εκλέχθη Πάππας τὴν 19. Αὐγούστου τὸ 1740. καὶ ἐπωνομάσθη Μπενεδέτος ιδ΄. ἔμεινεν ἀθάνατον τὸ ὄνομά του Ποντίφιξ, διὰ τὰς καλὰς ἀρετὰς τὰς ὁποίας εἶχε καὶ διὰ τὰ συγγράμματά του· ἠγάπα τοὺς πεπαιδευμένους. Ο Βολτέρος μόλον ὅτι ἦτον ἐναντίος τοῦ ἱερατείου τῆς Ρώμης, τῷ ἀφιέρωσεν ἓν σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, Μωάμεθ, καὶ ὁ Πάππας τῷ ἐστειλε τὰς εὐχαριστήσεις του· συνεκρότησεν ἀκαδημίας, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος. Οἱ Ρωμαῖοι τῷ ἔκαμαν Σάτυραν ἐλέγχοντές τον ὡς μέγαν συγγραφέα, καὶ μικρὸν ἐπιχειρηματίαν. Απέθανε τὸ 1758.

ΛΑΜΗΣ, Ιωάννης, Ιταλὸς, φιλόσοφος, καὶ κάλλιστος ἱστορικός. Απέθανε τὸ 1770.

ΛΑΜΠΑΡΕΛΛΗΣ Φραγγίσκος, Αρχιτέκτων, καὶ πολεμιστής. Ο Πάππας Πίος ὁ δ΄. τὸν ἔκαμε διοικητὴν εἰς τὴν Τσίβιταν Βέρκιαν πόλιν τῆς ἐπικρατείας του. Διὰ προσαγῆς τοῦ Πάππα ἀπέρασεν εἰς τὴν Μάλταν, ἥτις ἐκλονεῖτο νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σολιμάνου τοῦ Β΄. ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην εἰς τὴν δούλευσιν τῶν Βενετῶν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ πανώλην τὸ 1570.

ΛΑΜΠΗΣ, ἔμπορος πλούσιος. Ερωτώμενος ποτὲ μὲ ποῖον τρόπον ἀπέκτησε τὰ πλούτη, ἀπεκρίθη, τὰ ὀλίγα μὲ πολὺν κόπον, τὰ δὲ πολλὰ μὲ ὀλίγον.

ΛΑΜΠΙΔΩ, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Αρχιδάμου, καὶ μήτηρ τοῦ Αγησιλάου. Πλούτ.

ΛΑΜΠΟΥΝΙΑΝΗΣ Ιωάννης, ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ὅστις μὲ τὸν Κάρλον Βισκόντην ὥρισαν νὰ φονεύσωσι τὸν Γαλιάτσον Σφόρτσα Δοῦκα τοῦ Μιλάνου. Τὴν 26. Δεκεμβρίου 1476. ἐνῷ ἔμπαινεν ὁ Δούξ εἰς τὴν Εκκλησίαν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ Λαμπουνιάνης τὸν ἐφόνευσε μὲ μίαν βολὴν πιστολίου.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. Εσύνθεσε κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα συνέγραψεν ὁ πατήρ του μὲ ἐπιγραφήν, Πλουτάρχου βιβλίων Πίναξ, τοῦ ὁποίου μέρος ἐσώθη, καὶ ἐξεδόθη πολλάκις. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκομεν ἐπιγραφὰς πολλῶν μὴ σωζομένων ἱστορικῶν συγγραμμάτων, ὡς τὸν παράλληλον βίον τοῦ Επαμινώνδα, καὶ Σκηπίωνος, τοὺς βίους τοῦ Αὐγούστου, Τιβερίου, Σκηπίωνος τοῦ Αφρικανοῦ, Κλαυδίου, Νέρωνος, Ιουλίου Καίσαρος, Ηρακλέους, Ησιόδου, Πινδάρου, Αριστομένους, καὶ Αράτου.

ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ ὁ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΡΟΣ, διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς ἐν Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΛΑΜΠΩΝ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος. Ἀπολδρ.

ΛΑΝΔΗ Αἰκατερίνη, γυνὴ ἐνδοξοτάτη τοῦ ί. αἰῶνος, καὶ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Πιατσέντσαν πόλιν τῆς Λομπαρδίας, ἀδελφὴ τοῦ Κόντε Αὐγουστίνου Λάνδη, καὶ γυνὴ τοῦ Κόντε Ἰωάννου Τριβουλτσίνου. Εὑρίσκονται τινὰ ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων της.

ΛΑΝΔΙΝΗΣ Χρισόφορος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1224. καλὸς γραμματικὸς, κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰ ὑπομνήματα καὶ διὰ τὰς σημειώσεις του εἰς τὸν Ὁράτιον, καὶ εἰς τὸν Δάντε.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Γέρων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον, ἔνδοξος ἱστορικὸς· ἤνθει τὸν ιά αἰῶνα.

ΛΑΝΔΣΔΟΡΦΟΣ, αὐλικὸς σύμβουλος τῆς Ρωσσίας. Ἔζη περὶ τὸ 1800. Μ. Χ. Ητο συνοπαδὸς τοῦ Κρουζενσέρνου. Ἀφῆκε σημειώσεις τῶν ἀναπληρώσεων καὶ ἀνακαλύψεων τοῦ περιγείου πλοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μετὰ τοῦ ῥηθέντος Κρουζενσέρνου. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος ἀνὴρ εἰς τὸ ἀξίωμά του διὰ τὰς καλὰς πράξεις του, καὶ ἐνδοξότερος διὰ τὰς ἐπισήμους του ἀνακαλύψεις.

ΛΑΝΔΟΛΦΟΣ ὁ Νέος, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τὸ 1095. ἕως τὸ 1137.

ΛΑΝΖΑΡΟΤΟΣ, Πορτογάλλος ἔνδοξος. Ἔζη περὶ τὸ 1447. Μ. Χ. Ανεκάλυψε πολλὰ ἄγνωσα μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν, κατ' ἐξαίρεσιν τὸν ποταμὸν Σενεγάλην.

ΛΑΝΖΕΑΝΟΣ Δὸν, ἐπίσημος Ισπανός. Οὗτος ἔκαμε τὸν περίγειον αὐτοῦ πλοῦν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη· περιέπλευσε δὲ καὶ τὸν Μεσημβρινὸν Ωκεανὸν καὶ ἐξέθεσε πίνακα τούτου γεωγραφικόν. Ἔζη δὲ κατὰ 1687. Μ.Χ.

ΛΑΝΚΙΖΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς, Ἰατρὸς καὶ ἀνατόμος κάλλιστος. Τὰ συγγράμματά του διὰ τὰς ἐπιδημιακὰς ἀσθενείας τῶν ζώων χαίρουσι μεγάλην ὑπόληψιν· ἀπέθανε τὸ 1720.

ΛΑΝΤΩΝΗΣ Ἰωσὴφ, περίφημος Ἰατρὸς, ὅστις ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά. Ἀπέθανε τὸ 1750.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ, Ἰατρὸς ἔνδοξος ἀπὸ τὸ Μιλάνον, προφέσωρ τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς Χειρουργίας· ἀλλὰ κατετρέχθη ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαστήριον καὶ ἐφυλακώθη· ὅθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1295. καὶ παρέδιδε τὴν Ἰατρικὴν καὶ Χειρουργικὴν, ὅπου ἐκεῖ τότε ἦσαν ἠμελημένα, θεωρῶν ταύτας τὰς δύω ἐπιστήμας ἀχωρίστους.

ΛΑΝΦΡΑΚΟΣ Ἰωάννης, περίφημος ζωγράφος, ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Οἱ Πάππαι Παῦλος καὶ Ουρμάνος ὁ ὄγδοος τὸν ἐπλούτισαν· ἔζησε μετὰ τῆς οἰκογενείας του μὲ φιλοσοφικὸν βίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1647.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος, ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρῳαδιτῶν, φονευθεὶς εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ομ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ομ.

ΛΑΟΔΙΚΗ, νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας

ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Απιν καὶ τὴν Νιόβην. Απολδρ.

ΛΑΟΥΡΑ ἡ Ωραία, ἔνδοξος καὶ ἐνάρετος νέα, ἐγεννήθη τὴν δ'. Ιουνίου 1314. εἰς τὴν Αβωνιῶνα πόλιν τῆς Γαλλίας. Απέθανε τὸ 1348. Ο ποιητὴς Πετράρχης τὴν ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐγκωμιάζει εἰς διάφορα ποιήματά του.

ΛΑΠΟΣ Ιάκωβος, περίφημος ἀρχιτέκτων τοῦ ιγ'. αἰῶνος, ὅστις ἔκτισεν εἰς τὴν Ασσίνιον πόλιν τῆς Ουμβρίας, τὸν περίφημον ναὸν τοῦ ἁγίου Φραγγίσκου, καὶ ἐγέμισε τὴν Φλωρεντίαν ἀπὸ ὡραῖα κτίρια.

ΛΑΣΕΝΙΟΣ Ρῶσσος τὸ γένος· ἔνδοξος ναύαρχος. Ἔζη περὶ τὸ 1735. Μ. Χ. Επλευσε διὰ τῆς ἀρκτικῆς παγωμένης θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ασίας κατὰ τὰ ἀνατολικοβόρεια μέρη, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἀγνώριστα μέρη, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξ χνιασθέντα μέρη, οἷον, περὶ τῆς θέσεως τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, ἐθίμων, γλώσσης, θρησκείας κ.τ.λ. ὅθεν καὶ ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῆς Ρωσσικῆς αὐλῆς, καὶ ἐτιμήθη μεγαλως μὲ βαθμὸν, καὶ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν.

ΛΑΣΘΕΝΗΣ, Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Αμφιάρεω. Αἰσχ.

ΛΑΣΘΕΝΙΑ, περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Σπευσίππου. Αθην.

ΛΑΣΟΣ, ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ερμιόνης ἐν Αργολίδι. Ἔζη περὶ τὰς 68. Ολυμ.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ, Ζ. Κωνσαντῖνος Λάσκαρις.

ΛΑΤΑΝΤΣΙΟΣ Λούκιος Κέλιος, Ἰταλὸς, κάλλιστος γραμματικὸς, καὶ σοφὸς εἰς τὴν ἔξω καὶ ἔσω παιδείαν· ἐπωνομάσθη ὁ δεύτερος Κικέρων. Ηνθει τὸν δ'. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΑΤΙΝΗΣ Βρουνέτος, ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ῥήτωρ, ποιητὴς, ἱστορικὸς καὶ φιλόσοφος ἔνδοξος. Απέθανε τὸ 1294.

ΛΑΤΙΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, καὶ βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ιταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον, καὶ Λατῖνοι οἱ κάτοικοι, τὸ πρῶτον καλούμενοι Αβορίγινες.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΑΝΟΣ Λουρέντσος, σοφὸς Προφέσωρ τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ εἰς τὴν Πίζαν. Επεσεν εἰς ἓν πηγάδιον, λέγουσι, καὶ ἐπνίγη, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ οἴκου του. Αφησε μίαν μετάφρασιν τοῦ Ιπποκράτους εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ μερικὰς θεωρίας εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Γαληνοῦ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ὁ Λάγγος, ἐπίσημος Ρῶσσος. Οὗτος ἐσάλη ὡς πρόσδους εἰς τὴν Κίναν, καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη αὐτῆς. Ἔζη τὸ 1720. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αρδιῶ, Γάλλος τὸ γένος, ἐπίσημος περιηγητὴς κατὰ τὴν Ασίαν. Οὗτος περιῆλθε σχεδὸν ὅλην τὴν Ασίαν ἀκριβῶς, καὶ ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην αὐτῆς· ἀφῆκε καὶ σύγγραμ-

μα, δι οὗ ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν θέσιν τῆς Ασίας, τὸ διάφορον ἐπ' αὐτὴν κλίμα, ἀναφέρει περὶ τῶν διαφόρων προϊόντων αὐτῆς, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων, γλώσσης, θρησκείας καὶ ἠθῶν. Ἐζη δὲ περὶ τὸ 1653. Μ. Χ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Αγγλος. Ζ. Καΐμιος Λαυρέντιος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ Κὰρ Αγγλος. Ἐζη περὶ τὸ 1730 Μ. Χ. ἐχρημάτισεν ἔνδοξος γεωγράφος, φυσικὸς, καὶ ἀστρονόμος. Η περιγραφὴ αὐτοῦ περὶ τοῦ Ινδικοῦ πελάγους καὶ τῶν παραθαλασσίων αὐτοῦ τόπων, εἶναι ἐπίσης ὠφελιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς ναύτας καὶ εἰς τοὺς γεωγράφους. Τὴν ὕλην δὲ ταύτης συνήθροισεν ὁ συγγραφεὺς, ὢν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Αγγλοϊνδικῆς ἑταιρίας.

ΛΑΧΑΡΗΣ, υἱὸς τοῦ Λαχαρίου, Αθηναῖος, ῥήτωρ, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ηρακλέωνος τοῦ σοφιστοῦ, καὶ διδάσκαλος πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, Εὐσεφίου, Νικολάου, καὶ Ασερίου. Ἐζη ἐπὶ Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων· ἔγραψε περὶ κόμματος, καὶ περιόδου, καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν φιλοσόφων Κορνούτων, καὶ ἐκλογὰς Ρητορικὰς κατὰ στοιχεῖον.

ΛΑΧΗΣ, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Αθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

ΛΕΑΙΝΑ, ἑταίρα τις ἐν Αθήναις, ἐρωμένη τοῦ Αριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν βασάνῳ, ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ιππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

ΛΕΒΑΣΕΒ Ρῶσσος, ἄριστος συγγραφεὺς, φυσικὸς καὶ γεωγράφος. Ἐζη τὸ 1752 Μ. Χ. Εξέδωκε μίαν ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ φυσικῆς καὶ Γεωγραφίας, δι ἧς καὶ ἐτιμήθη μεγάλως. Εσάθη προσέτι καὶ ἐξαίσιος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς πολλῶν τόπων ἐν τῷ Ωκεανῷ, ἐξεπλήρωσε καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Αλεόντων νήσων.

ΛΕΒΕΣΙΟΣ Αρκτοαμερικανὸς ναύαρχος. Ἐζη περὶ τὸν 18. αἰῶνα. Αἱ κατὰ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Αρκτικῆς Αμερικῆς ἀνακαλυπτικαὶ παρηγήσεις του ἐγράθησαν λίαν ἐπωφελέσατοι εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Οὗτος περιηγούμενος 5. χρόνους κατὰ συνέχειαν, ἀνεκάλυψε τὸν ποταμὸν Κολουμβίαν, πολλοὺς ἄλλους ἀγνώστους ποταμοὺς, λίμνας, ὄρη καὶ ἔθνη, καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Μεγάλου Ωκεανοῦ.

ΛΕΒΗΣ Αρκτοαμερικανὸς φυσικός. Ἐζη τὸ 1790. Μ. Χ. Οὗτος περιῆλθε πάντα τὰ μέρη τῆς δυτικοβορείου Αμερικῆς, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰ μέρη ἕως τότε ἄγνωστα· ἐπροχώρησε διὰ ξηρᾶς μετὰ τῶν συνοπαδῶν αὐτοῦ Πίκου καὶ Κλάρκου, μέχρι τοῦ μεγάλου Ωκεανοῦ. Διὰ τῆς ἀνακαλυπτικῆς περιηγήσεως τούτων ἐπλουτίσθη μεγάλως ἡ Φυσικὴ, Βοτανικὴ, καὶ ἡ Γεωγραφία. Περιέγραψε λεπτομερῶς περὶ τῶν βοτάνων τῶν εὑρισκομένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης ταύτης Ηπείρου, καὶ περὶ τῆς ἐνεργείας τούτων. Περιέγραψε φυσικῶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη, καὶ ἐξέθεσε Γεωγραφικὸν πίνακα.

ΛΕΒΛΟΝΔΟΣ Γάλλος ἔνδοξος. Οὗτος περιῆλθεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου περιέγραψεν ἀκριβῶς περὶ τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐξέδωκε Γεωγραφίαν τῆς Ηπείρου ταύτης, καὶ ἐντελῆ γεωγραφικὸν πίνακα. Ἐζη τὸ 1795. Μ. Χ.

ΛΕΓΑΤΟΣ Παππικὸς Μεζοβάρβης. Ἐζη τὸ 1720. Μ. Χ. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ φυσιολόγος. Περιῆλθε πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνακαλύψεις, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ εἰς τὸ Πεκίνον, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ἔδωκε γενικὴν περίληψιν, περὶ τῶν προϊόντων, κλίματος, ἔθνους καὶ περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν.

ΛΕΪΒΝΙΖΗΣ Γουλιέλμος, περίφημος μαθηματικὸς καὶ μέγας φιλόσοφος, εἷς τῶν μεγάλων νόων τοῦ αἰῶνός του. Απέθανε τὸ 1716. καὶ ἀφῆκεν ἄπειρα συγγράμματα.

ΛΕΙΩΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Οδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροάδος. Ομ.

ΛΕΙΩΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αρίσβα, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ομ.

ΛΕΚΑΠΗΝΟΣ Γεώργιος, γραμματικὸς περίφημος, ἤκμασε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος. Συνέγραψε λεξικὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐξεδόθη μέρος ἐν τοῖς Ελληνικοῖς ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισῶνος, καὶ μέρος ἐν ταῖς Μοσκοβαϊκαῖς συλλογαῖς τοῦ Ματθαίου.

ΛΕΚΟΚΚΟΣ, ἔνδοξος γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Οὗτος ἐξέθεσε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Βεσφαλίας. Ἐζη δὲ περὶ τὸν 17. αἰῶνα.

ΛΕΛΕΞ, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 1800. Π. Χ. Οὗτος ἄφησεν ἕνδεκα διαδόχους, ὁ ἔσχατος ὠνομάζετο Τισαμένης, τὸν ὁποῖον ἐδίωξαν οἱ Ηρακλεῖδαι, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθεύς. Οὗεν καὶ διπλῆ γενεὰ ἐκεῖ ἐβασίλευεν. Ἀπὸ τοῦ Προκλέους ἤτην γενεὰν καταγεται ὁ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης.

ΛΕΝΖΟΥΛΗΣ Γωδρίγος, πλέον γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα Αλεξάνδρου τοῦ ἕκτου, ἦτον ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ισπανίαν ὅταν ἐκλέχθη Πάππας· πρὶν δὲ νὰ γίνῃ ἔκαμε πέντε παιδία μὲ τὴν Βανοτσίαν γυναῖκα τοῦ Δομενίκου Αρίμάνου ἀπὸ τὴν Ρώμην, δι αὐτὴν τὴν αἰτίαν καταδικάζεται πάντοτε ὡς ἄτιμος.

ΛΕΟΔΑΜΑΣ, Θάσιος, Θάσος δὲ νῆσος τῆς Θράκης.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Ιταλὸς, ἀπὸ τὴν Τοσκάνην γενναῖος εἰς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις, καὶ περίφημος εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, Γλυπτικὴν, Αρχιτεκτονικὴν, Ποιητικὴν, Μαθηματικὴν, Μηχανικὴν, καὶ Υδρολογίαν. Αἱ πλέον ὡραῖαι εἰκόνες, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐζωγράφησεν εὑρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Εφονεῖτο ἀπὸ διαφόρους, διὰ τοῦτο ἀπέρασεν εἰς τὰ Παρίσια. Ο Βασιλεὺς Φραγγῖσκος ὁ πρῶτος τὸν ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ 520. καὶ τὸν ἐπεσκέφθη ἀσθε-

νοῦντα· ἀπέθανε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Βαουβόλφ, Γερμανὸς τὸ γένος. Ἐχρημάτισεν ἔνδοξος περιηγητὴς καὶ ἀνακαλυπτὴς ἄριστος. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀσίαν, καὶ ἠρεύνησεν ἀκριβῶς πάντα τὰ ἐπ' αὐτὴν μέρη· ὅθεν ἐξέδωκε γεωγραφικὸν χάρτην, καὶ περιέγραψεν ἀκολούθως πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη μὲ ἀκρίβειαν, οἷον, περὶ τῶν τόπων, περὶ τοῦ κλίματος, περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. λ. προσέτι περὶ τῶν διαφόρων κατοίκων ἠθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν, καὶ ἐν συντόμῳ μᾶς ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν ὅλης τῆς Ἀσίας.

ΛΕΟΝΙΚΕΝΟΣ Νικόλαος, ἰατρὸς περίφημος, Ἰταλὸς, ἐδίδασκε τὴν Ἰατρικὴν εἰς τὴν Φερράριαν ὑπὲρ τοὺς 50. χρόνους· δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ἰατρικὴν εἰς ἐπίσκεψιν ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐρωτώμενος ἀπεκρίθη, ὅτι, ὠφελεῖ περισσότερον τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν διδασκαλίαν, παρὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν, καθότι μὲ τὸ πρῶτον ἀποκαθιστᾷ ἰατρούς· ἀπέθανε δὲ τὸ 1544. εἰς ἡλικίαν 96. χρόνων. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα.

ΛΕΟΝΝΑΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Αὐταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον, καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρρίαν.

ΛΕΟΝΤΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος ἐκ Θεσσαλίας μὲ 40. πλοῖα. Ομ.

ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ηρόδ.

ΛΕΟΝΤΙΟΝΗ, περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις, λέγεται, ὅτι συνέγραψεν εἰς Αττικὴν διάλεκτον μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθήν.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, Βυζάντιος σχολαστικός. Ἔζη τὸ 600. Μ. Χ. Συνέγραψε βιβλίον περὶ αἱρέσεων εἰς δέκα πράξεις· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1578.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀστρονόμος, Ἕλλην, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἀθηναΐδος, ἥ, Εὐδοκίας, συζύγου Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψε περὶ σφαίρας τὸ 400.

ΛΕΟΥΝΚΛΑΒΙΟΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς· περιῆλθεν διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης· ἐλίων καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν συνέγραψε μίαν περίφημον Ὀθωμανικὴν ἱστορίαν. Ἀπέθανε τὸ 1595.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Βουχ Γερμανὸς τὸ γένος. Ἔζη τὸ 1806. Μ. Χ. Αἱ περιηγήσεις αὐτοῦ διὰ τῆς Λαπωνίας καὶ Νορβεγίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Εὐρώπῃ, ὑπάρχουσι λίαν ἀξιόλογοι, διὰ τὴν ὀρυκτολογικὴν γεωγνωσίαν τῶν τόπων. Περιέχουσι δὲ καὶ πολλὰς περιέργους γνώσεις τῆς Γεωγραφίας, Ἐθνογραφίας καὶ τεχνολογίας αὐτῶν. Συνέγραψε δὲ καὶ σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του Γερμανικὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι μέχρι τοῦ νῦν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

ΛΕΠΤΙΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ῥητορικὸν λόγον. Δημ.

ΛΕΡΟΣ Ἰωάννης, Ἰσπανὸς τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητής. Περιῆλθε πολλὰ μέρη πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ἐξιχνίασε πολλὰ μέρη εἰς τὴν πλουσίαν Βραζιλίαν, καὶ ἐξέδωκε τὰς ἀνακαλυπτικὰς αὐτοῦ γνώσεις εἰς φῶς. Ἔζη περὶ τὸν 16. αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΕΣΧΗΣ Λέσβιος, συγγραφεὺς τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος.

ΛΕΣΧΙΔΗΣ, ποιητὴς ἄριστος, ὅστις συνεστράτευσε μὲ τὸν Εὐμενῆ βασιλέα, ὁμοῦ καὶ ὁ Πυθέας ὁ συγγραφεύς, καὶ Μαίανδρος ὁ Ἰατρός.

ΛΕΤΗΣ Γρηγόριος, σοφὸς ἱστορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον. Περιῆλθε τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Συνέγραψε διαφόρους ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωκεν εἰς τὰ Παρίσια, καὶ Λονδῖνον. Ἀπέθανε τὸ 1682.

ΛΕΤΟΣ Ἰούλιος Πομπόνιος, ἔνδοξος γραμματικὸς, καὶ ἀρχαιολόγος. Συνέστησε μίαν ἀκαδημίαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τὸ πρῶτον ταμεῖον τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ῥωμαίων. Λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς ἑνὸς Πρίγγιπος τοῦ Σαλέρνου· ἐγεννήθη τὸ 1428.

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Αλυζίου εἰς τὴν Ακαρνανίαν, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, Ελεάτης. Οὗτος ἤκουσε τὸν Ζήνωνα, ὅστις λέγει, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἄπειρα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέν, ὅτι εἶναι πλήρη, τὰ δὲ κενὰ, καὶ ὅτι εἰς τὸ πᾶν εὑρίσκονται ἄπειροι κόσμοι, καὶ ἄλλα διάφορα, περὶ ὧν ὅρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΕΥΚΩΝ, ποιητὴς· συνέγραψε δράματα, Ονος, Ασκοφόρες, Φράτορες.

ΛΕΧΗΣ, Σβεκὸς τὸ γένος, ἔνδοξος φυσιολόγος, μαθητὴς τοῦ περηβοήτου Σβεκοῦ Κάρλου Λιναίου. Ο διδάσκαλος αὐτοῦ ἔπεισεν πολλοὺς τῶν μαθητῶν του νὰ πλουτίσωσι τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν διὰ περιηγήσεων, ὅπου καὶ ἔγινε αἰτία διὰ τούτου νὰ ὠφεληθῇ μεγάλως καὶ ἡ Γεωγραφία. Εἷς δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Λέχης, ὅστις ἀκούσας τὰς συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου του, ἐξεκίνησε καὶ ἠρεύνησε φυσικῶς, ὅλους σχεδὸν τοὺς ὑπερβορείους τόπους, συνοδευμένος παρὰ τῶν Ἰωάννου Κάρλου, Φαλκὸν, Σολανδέρου, Φαβρικίου τοῦ Οττὸς καὶ ἄλλων, οἵτινες ἔκαμον ὠφελιμωτάτας ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Φυσιολογίαν, Βοτανικὴν, Μεταλλουργικὴν, Βιογραφίαν, Γεωγραφί-

αν καὶ Ἀστρονομίαν, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀφῆκαν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα ἀθάνατα μετὰ θάνατον. Ἔζη δὲ κατὰ τὸν 17. αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΕΩΓΟΡΑΣ, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ.

ΛΕΩΚΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδ.

ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

ΛΕΩΝ, Βυζάντιος, ἔνδοξος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· κατεδικάσθη μὲ ἄγνωσον αἰτίαν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του· τὸν ἐσυμβούλευον τινὲς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' αὐτὸς παρουσιασθεὶς εἰς μίαν γενικὴν σύνοδον εἶπεν, ὅτι θέλει κάλλιον νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτοὺς, παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς, καὶ νὰ πολεμήσῃ πατριώτας του. Δέγεται δέ, ὅτι ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φιλιππος ἡτοιμάζετο νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ὁ Λέων μαθὼν τοῦτο ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, καὶ παρουσιασθεὶς τὸν εἶπεν, διατί ἑτοιμάζεσαι νὰ κινήσῃς πόλεμον καθ' ἡμῶν; ἐπειδὴ ἡ πατρίς σου, τῷ ἀπεκρίθη, εἶναι ἡ ὡραιοτέρα τῶν ἄλλων πόλεων, καὶ τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἐπομένως θέλω νὰ τὴν ἐξουσιάσω. Τότε ὁ Λέων πρὸς ἀπόκρισιν τὸν λέγει, βασιλεῦ, νομίζω ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐρωμένας δὲν ὑπάγουν εἰς τὰν αὐλὰς των μὲ γυμνὰς σπάθας· ὁ Φιλιππος ἤρεσε τὴν ἀπόκρισιν του, καὶ μεταμεληθεὶς ἔπαυσε τὰς ἑτοιμασίας του.

ΛΕΩΝ, ὁ γραμματικὸς, ὁ καὶ Χὰρ ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Συνέγραψε χρονικὴν ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Κωνσαντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 813. μέχρι τοῦ 949. ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ· ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1655. καὶ εἰς Βενετίαν τὸ 1729.

ΛΕΩΝ, ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἔζη τὸ 461. Μ. Χ. ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ τρίτου. Συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικὸν, καὶ τινας ἐπιστολὰς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πρὸς Φλαβιανὸν κατὰ τοῦ Εὐτυχοῦς, πρὸς Παλχερίαν Αὐγούσαν, πρὸς τοὺς ἐν Κωνσαντινουπόλει Ἀρχιμανδρίτας, καὶ λαϊκούς. Ἐξεδόθη ἐν Ἀμβούργῳ τὸ 1614. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρικρατίδους. Ἐρωτώμενος ποτὲ, ποῦ δύναταί τις νὰ ζήσῃ εὐχαρισημένος; ἀπεκρίθη, εἰς μίαν πολιτείαν, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται ἔχουν ἴσην κατάστασιν, διότι ἔπεται, εἶπεν, νὰ ἦναι ἄρχων τῆς τοιαύτης πολιτείας ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ἡ δικαιοσύνη.

ΛΕΩΝ Πόντης, ἔνδοξος περιηγητὴς Πορτογάλλος. Ἔζη τὸ 1512. Μ.Χ. Περιῆλθε πολλὰ μέρη εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οὗτος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν Φλωρίδα.

ΛΕΩΝ Ἰωάννης Ἀφρικανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ ἀνακαλυπτὴς διαφόρων τόπων· ἔζη κατὰ τὸ 1510 Μ.Χ. Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν Ἀρκτικὴν Ἀφρικὴν,

τῆς ὁποίας καὶ κατέστρωσε Γεωγραφικὸν χάρτην τὸ 1527.

ΛΕΩΝ ὁ Μέγας. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Τοσκάνην, ἔγινε διάδοχος τοῦ Σίξτου τοῦ γ'. εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 440. Οὗτος ὁ Ποντίφιξ ἐπαινεῖται μεγάλως διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον διώκησε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἐπωνομάσθη Μέγας διὰ τὰ συγγράμματά του, καὶ διότι ἐφύλαξε τὸν λαόν του ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀττίλα. Ἀπέθανε τὸ 461.

ΛΕΩΝ ὁ Δ'. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔνδοξος Ποντίφιξ. Ὅταν οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελίαν, οὗτος κατεδίωξε τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κτίσωσι τὰ τείχη τοῦ ναοῦ Βατικάνου.

ΛΕΩΝ ὁ Ἀρμένιος· ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του τὸ 820. τὸν ἐφόνευσαν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστοῦ Γεννῶν, καὶ ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ Μιχὴλης ὁ Βάλβης. Οὗτος καταδικασθεὶς ὡς ἀποστάτης ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καῇ ζωντανὸς ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Θεοδοσία ἐμεσίτευσε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις μετὰ τὰς ἑορτὰς, τὴν δὲ ἀκόλουθον νύκτα ἐφόνευσαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐλευθερώσαντες τὸν Μιχὴλην τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον.

ΛΕΩΝ Φλάβιος, Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ 468. ἠθέλησε νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἀφρικὴν, καὶ μὲ μέγα πλῆθος πλοίων ἐξέπλευσε, ἐδαπάνησε, λέγουν, εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν σαράντα ἑπτὰ λίτρας χρυσίου. Αὕτη ἡ πολυδάπανος ἐκστρατεία ἔλαβε κακὸν τέλος, διὰ τὴν κακὴν ὁδηγίαν καὶ ἀναξιότητα τοῦ Βασιλίσκου. Ὁ Κεδρινὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς αὐτὸν ἀληθεύει τὸ γνωμικὸν, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἕνα στράτευμα ἐλάφων διοικούμενον ἀπὸ ἕνα λέοντα, παρὰ ἕνα στράτευμα λεόντων διοικούμενον ἀπὸ μίαν ἔλαφον.

ΛΕΩΝ ὁ Ἰωάννης Μέδιτσι. Εἰς ἡλικίαν 14. χρόνων ἔγινε Καρδινάλης, καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Ραβέννης ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ Μιλάνον. Τὸ 1513. ἔγινε Ποντίφιξ τῆς Ρώμης, ἦτο φίλος τῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἠγάπα τὰς τέχνας. Ἀπέθανε τὸ 1540. εἰς ἡλικίαν 44. χρόνων.

ΛΕΩΝ ὁ Ἴσαυρος, Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσαντινουπόλεως, ὅσις ἐσάθη ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομάχων· μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας κατέκοψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἥτις ἐσέκετο εἰς τὴν θύραν τῆς ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, καὶ διὰ προσαγῆς του κατέκαυσαν ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀπέθανε τὸ 741.

ΛΕΩΝ, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Μόδενα, σοφὸς Ραβῖνος τοῦ ζ'. αἰῶνος, ὅσις ἄφησε μίαν ἱστορίαν τῆς Ἑβραϊκῆς ἱεροπραξίας, καὶ ἓν σύγγραμμα περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἑβραίων. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1649.

ΛΕΩΝ Ἰωάννης, περίφημος Γεωγράφος ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν τὸ 1492. Οἱ Ἱσπανοὶ εἶχαν κυριεύσει τὴν Ἀφρικὴν, αὐτὸς δὲ περιφερόμενος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ πειράτας καὶ ἐ-

φέρθη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔγινε Χριστιανὸς. Περίφημον εἶναι τὸ σύγγραμμά του, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὴν Αφρικὴν εἰς τὴν Αραβικὴν καὶ Ιταλικὴν διάλεκτον. Απέθανε τὸ 1526.

ΛΕΩΝ Πιλάτος, μοναχὸς τῆς Καλαβρίας. Λέγουσιν ὅτι ἐσάθη ὁ πρῶτος ὅσις ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν διάλεκτον εἰς τὴν Ιταλίαν· ἐδίδαξε καὶ τὸν Πετράρχην καὶ τὸν Βοκάτιον. Υπῆγεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ ἐσύναξε πολλὰ χειρόγραφα, ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν Ιταλίαν εἰς τὸν Αδριατικὸν κόλπον, κατεκάη ἀπὸ κεραυνόν.

ΛΕΩΝ ἕκτος ὁ ἐπικληθεὶς Σοφός. Ητον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, καὶ διάδοχος, αὐτοῦ τὸ 889. Μ. Χ. Εἶχε διδάσκαλον τὸν πολυμαθῆ Φώτιον, καὶ ὡς ἀγχίνους μὲ τὰς διδασκαλίας τοιούτου διδασκάλου ἔλαβε τοῦτο τὸ ἐπώνυμον. Οὗτος ἐτελείωσε τὴν συλλογὴν τοῦ πατρός του περὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ υἱός του Κωνσαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐπεδιώρθωσε. Τὸ σύγγραμμά του εἶναι αὕτη ἡ ἑξάβιβλος ἢ ἑξηκοντάβιβλος καλλουμένη τῶν Διατάξεων. β'. Τῶν ἐν πολέμοις τακτικῶν σύντομος παράδοσις. γ'. Ομιλίαι 16. δ'. Επιστολὴ πρὸς Ομαρον ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. ε. σίχοι Ιαμβικοὶ καὶ καρκίνοι 27. 9'. Διάταξις περὶ τῆς τάξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θρόνου. ζ'. Χρησμοὶ 16. η'. Υμνοι τινὲς ἐκκλησιαστικοί. Τὰ περὶ τῶν διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647. Τὰ δὲ τακτικὰ ἐν Λουγδούνῳ τὸ 1612. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Φαβρικίου, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλαχοῦ. Απέθανε τὸ 911.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, υἱὸς τοῦ Αλεξανδρίδου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους. Εδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα μὲ τὴν ἡρωϊκὴν καρτερίαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατεπολέμησεν εἰς τὰς Θερμοπύλας μὲ 300. Σπαρτιάτας τοὺς Πέρσας τὸ 480. Π. Χ. Η σύζυγός του ἀναχωροῦντα τὸν ἠρώτησε τί παραγγελίαν τὴν ἄφινε, " ἐὰν ἀποθάνω, τὴν ἀπεκρίθη, νὰ ὑπανδρευθῇς μὲ ἄνδρα ἀνδρεῖον διὰ νὰ κάμῃς τέκνα νὰ μὲ ὁμοιάζωσι.,, Φθάνων δὲ εἰς τὰς Θερμοπύλας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ελλάδα, εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας του. " Οἱ βάρβαροι εἶναι πλησίονμας, ἢ πρέπει νὰ τοὺς νικήσωμεν, ἢ νικῶντες νὰ ἀποθάνωμεν.,, Εἷς τῶν στρατιωτῶν ἐπειδὴ τὸν εἶπεν ὅτι τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν εἶναι τόσον πλῆθος, ὥστε μὲ τὰς σαΐτας των σκοτίζουν τὸν ἥλιον. " τόσον καλήτερα ἀπεκρίθη ὁ Λεωνίδας, ἡμεῖς λοιπὸν θέλομεν πολεμήσει ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν βελῶν των.,, Ο βασιλεὺς Ξέρξης τὸν ἐμύνησε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ στράτευμά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μονάρχην τῆς Ελλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ἡρωϊκῶς τὸν ἀπεκρίθη, κάλλιον νὰ ἀποθάνω βοηθῶν τὴν πατρίδαμου, παρὰ νὰ ζῷ βασιλεὺς ὑπὸ τοὺς βαρβάρους. ,, Μετὰ ταῦτα, ἔσειλε κήρυκα ὁ Ξέρξης ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὸ στενὸν πέραμα τῶν Θερμοπυλῶν, προσάζων αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα.

" ἐλθὲ καὶ λάβε ,, ἀπεκρίθη, μὲ λακωνικὴν συντομίαν, ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης. Δύω ἡμέρας ἠγωνίζοντο οἱ Πέρσαι νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἐκεῖθεν, ἀλλ' εἰς μάτην, κατεσφάγησαν πάμπολλοι, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι τίποτε. Τέλος ὅμως τοὺς ἐδείχθη κρυμμένος τις δρόμος, καὶ ἡ ὑπεράσπισις τοῦ στενώματος ἔγινε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ο Λεωνίδας, προβλέπων ὅτι, ὅσοι ἔμεναν ἤθελον ἀφανισθῆν, ἀπέστειλε τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ μικροῦ του στρατεύματος, καὶ ἐσάθη ὁμοῦ μὲ 300. Σπαρτιάτας ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὴν τιμὴν καὶ δούλευσιν τῆς πατρίδος του. Οἱ γενναῖοι οὗτοι Σπαρτιάται ἔπεσαν κατεπάνω τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἔσφαζαν ἑωσοῦ κατεκόπησαν ὅλοι. Δύο μόνον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔτυχαν νὰ λείπωσιν, ἐπέζησαν μετὰ τὴν μάχην. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἠγέρθη μνημεῖον φέρον τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν. " Ω ξένε! εἰπὲ εἰς τοὺς Λακεδεμονίους ὅτι κείμεθα ἐδῶ, ὑπακούοντες εἰς τοὺς ἐκείνων νόμους,,.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Αλεξανδρεύς, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη ἐπὶ Νέρωνος τὸ 80. Μ. Χ. Τὰ συγγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Μεϊνεκίου ἐν Λειψίᾳ τὸ 1791.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Ταραντῖνος, ἐπιγραμματοποιός, ἔζη τὸ 270. Π. Χ. Τὰ ἐπιγράμματα τούτου ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ μετὰ τοῦ Λεωνίδου τοῦ Αλεξάνδρεως.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ, Αλεξανδρινός, Ιατρὸς, ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν, καὶ συγγράψας Ιατρικὰς θεωρίας, καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν. Αετ.

ΛΕΩΠΡΕΠΗΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμ. Ηρόδ.

ΛΕΩΣΘΕΝΗΣ, στρατηγὸς Αθηναῖος, ὅσις ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Αντιπάτρου τὸ 329. Π. Χ. καὶ πληγωθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ λίθον ἀπέθανε.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα, καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν, κατακαύσας τὰ πλοῖα τῶν Περσῶν καὶ ἐξολοθρεύσας ὁλότελα τὸ Περσικὸν στράτευμα. Απέθανεν εἰς τὴν Τεγέαν, βασιλεύσας τὸ 451. Π. Χ.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Αγιδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑποπτευόμενοι ὡς νόθον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλ' ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αγιδος, τὸν Μέγαν Αγησίλαον. Ξενοφ.

ΛΕΩΧΑΡΗΣ, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Αθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102. Ολυμπ.

ΛΗΣΒΟΝΑΞ ὁ ῥήτωρ, ἤνθει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τιβερίου Καίσαρος τὸ 57. Μ. Χ. Συνέγραψε 16. λόγους πολιτικοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον σώζονται, ἐκδ. εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ελλήνων πολιτικῶν ῥητόρων.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ, τῶν σοφιστῶν ὁ περιφημότατος, ἐγεννήθη ἀπὸ γένος ἐπίσημον

εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τὸ 314. Μ. Χ. Ἀφιερώθη διόλου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων· καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου διατρίψας 4. χρόνους, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσαντινούπολιν, ὅπου ἄρχισε νὰ γίνεται ἔνδοξος διὰ τὴν ῥητορικήν του καὶ νὰ εὐφημῆται παρὰ πάντων. Ἀλλ' ἀπὸ ζηλοτυπίαν τοῦ σοφιστοῦ Βεραρχίου συκοφαντιθεὶς ὡς μάγος, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν, πάλιν διὰ τῆς ῥητορικῆς του ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, ὥστε καὶ ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως· λαβὼν δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 354. ὅπου καὶ διέμεινεν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Σώζονται πολλὰ τῶν συγγραμμάτων του· τὸ ὕφος του δὲν εἶναι τόσον γλαφυρόν, διότι εἶναι καλλωπισμένον ὑπὲρ τὸ δέον μὲ τὴν ῥητορικὴν καλλιέπειαν, θεωροῦνται ὅμως τὰ συγγράμματά του ὡς κανών, καὶ σάθμη τῆς φράσεως τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀ. Προγυμνάσματα. β'. Μελέται. γ. Λόγοι. δ. Ἐπιστολαί. Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φεδερίκου Μωρέλλου ἐν Παρισίοις τὸ 1606. τὰ Προγυμνάσματα μετὰ σημειώσεων, καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων, περὶ ὧν ὅρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ. Βιβλ. β. φύλ. 126.

ΑΙΒΕΡΑΛΟΣ, Ἀντώνιος. Ζ. Ἀντώνιος Λιβεράλος.

ΛΙΒΙΟΣ Ἀνδρόνικος Ἕλλην. Ἔζη τὸ 290. Π. Χ. ποιητὴς τραγικὸς ἀρχαιότατος. Οὗτος πρῶτος ἔδωκε μορφὴν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ῥωμαίων. Συνέγραψε Λατινιστὶ πολλὰς τραγῳδίας, τῶν ὁποίων λείψανα μόνον ἀπεσώθησαν, ἐκδ. εἰς τὸ σῶμα τῶν παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Matthaire.

ΛΙΒΙΟΣ Μάρκος. Ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν Ἀδρουβάλην τὸν παρεκίνουν νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθρούς, ὅσοι ἔφευγον, ἀλλ' αὐτὸς ἀσείως ἀπεκρίθη, ἂς ἀφήσωμεν καὶ μερικοὺς διὰ νὰ φέρωσι τὴν εἴδησιν ὅτι τοὺς ἐνικήσαμεν

ΛΙΓΟΥΡΙΑΣ Ἕλλην· ἔζη τὸ 804. Π. Χ. Οὗτος πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἔπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Κράσιος Πούβλιος, λαμπρὸς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κράσσων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἐσάθησαν ὕπατοι κατὰ καιρούς. Ἀνέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀξίωμα τοῦ Ποντίφικος τὸ 131. Π. Χ. Ἔπειτα δὲ παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτό, ἔλαβε τὴν στρατηγίαν, καὶ διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῆς στρατιᾶς κατὰ τοῦ Ἀριστονίκου, νικηθεὶς δὲ εἰς μίαν μεγάλην μάχην ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν μισθοφόρων τοῦ Ἀριστονίκου· εἶτα παροξύνας εἰς ὀργὴν τὸν στρατιώτην ὅστις τὸν συνέλαβε, ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Σμύρνην.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Κράσσος, Μάρκος, κατ' ἀρχὰς ὑπηρέτης, μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε πλουσιώτατος, ἡ δὲ καταγραφὴ τῆς κατασάσεως του ἔφθασεν εἰς 7700. τάλαντα. Ὁ φόβος τοῦ Κίνα καὶ τοῦ Μαρίου τὸν ἐβίασε νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ὅπου ἦτον κεκρυμμένος ὀκτὼ μῆνας, εἰς ἓν σπήλαιον, ἐπανελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔγινε Πραίτωρ κατὰ τὸ 71. Π. Χ. Ἐνίκησε τὸν στρατηγὸν τῶν ἀποστατῶν Δίλαν Σπάρτακον· τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος ἔγινεν ὕπατος μετὰ τοῦ Πομπηΐου, ἔπειτα δὲ καὶ Κήνσωρ. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ μέρος του τὴν Συρίαν, καὶ διαβὰς διὰ τῆς Ἰουδαίας ἐσύλησε τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ· ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἠφανίσθη κατὰ κράτος τὸ στρατευμά του ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐχθρῶν Σουρένα. Τέλος προσκαλεσθεὶς ὁ Κράσσος παρὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς συνομιλίαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐφονεύθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας τὸ 53. Π. Χ. Καὶ ἐσάλη ἡ κεφαλή του εἰς τὸν Ὀρούτην τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν.

ΛΙΚΙΝΙΟΣ Φλάβιος Βαλεριανός, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς ἑνὸς χωρικοῦ τῆς Πογδανίας, ἔφθασεν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα. Ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος συστρατιώτης του ὑπεραγαπῶν αὐτὸν τὸν ἔκαμε κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του τὸ 307. Μ. Χ. εἰς ἓν μέρος τῆς Σερβίας καὶ μέρος τῆς Βαρβαρίας, καὶ ὁ Κωνσαντῖνος ὁ Μέγας βλέπων τὴν δραστηριότητά του ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του Κωνσαντίαν εἰς γυναῖκα τὸ 313. καθ' ὃν καιρὸν ἐνίκησε καὶ τὸν Μαξιμῖνον, ὁπόταν τὸν ἐβίασε νὰ πίῃ τὸ φαρμάκι. Ἀλλ' αὐτὸς φλονῶν τὸν Κωνσαντῖνον, ἤρχισε νὰ διώκῃ τοὺς Χριστιανούς, ὅθεν θυμωθεὶς ὁ Κωνσαντῖνος ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐσυμβιβάσθη λαβὼν τὴν Ἰλλυρίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ 324.

ΛΙΝΑΪΟΣ Ζ. Κάρλος Λιναῖος.

ΛΙΝΝΕΟΣ Κάρλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σβεκίαν, τὸ 1707. Καὶ ἀπέθανε τὸ 1776. Ἐσάθη περίφημος φυσικὸς καὶ βατανικός, οὗτος ἐξέδωκεν ἓν νέον σύστημα τῆς βοτανικῆς.

ΛΪΝΟΣ Χαλκιδεύς, υἱὸς Ἀπολλωνίου. Λέγουσιν ὅτι οὗτος πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην τὰ γράμματα εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὅτι ἔγινε διδάσκαλος τῶν γραμμάτων εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ὁδηγὸς πρῶτος τῆς Λυρικῆς. Ζ. Κάδμος.

ΛΪΝΟΣ, ἕτερος ποιητής, Θηβαῖος.

ΛΙΟΤΕΝΑΝΤΟΣ Ἀδὰμ Λαξμάνος, ἔνδοξος ναυτικὸς Ῥῶσσος. Οὗτος ἐσάλη παρὰ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εἰς τὴν Ἰαπονίαν, εἰς σύσασιν ἐμπορικῆς κοινωνίας μεταξὺ τοῦ βασιλείου τούτου καὶ τῆς Ῥωσσίας. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἔκαμε πολλὰς ἐπωφελεῖς ἀνακαλύψεις, ὅπου καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐνταυτῷ ἀπεθανατίσθη. Ἔζη περὶ τὸ 1790. Μ. Χ.

ΛΙΟΥΤΟΣ, ἔνδοξος συγγραφεύς, καὶ Ἰατρὸς ἄριστος, ἀπαδὸς τοῦ Θεοφίλου Βονέτου. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἀφῆκε σύγγραμμα καὶ αὐτὸς ἐπιγραφόμενον Πρακτικὴ Ἀνατομή. Εἰς αὐτὸ συνήγαγε καὶ συνέταξεν ὅλας τὰς Ἀνατομικὰς παρατηρήσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ Ἰατρῶν ἀνατόμων, καὶ τὰς ἰδικάς του. Ἡ διὰ τῆς Ἀνατομῆς γεννηθεῖσα ἐξέτασις τῶν νοσοποιῶν αἰτιῶν, ἔδωκε

μέγα φῶς εἰς τὴν Παθολογίαν. Τὴν σήμερον ἡ Παθολογία δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν θεωρίαν μόνων τῶν κακοχυμιῶν, καὶ τῆς πλησμονῆς ἢ ἐλαττώσεως τῶν χυμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πράγματα αἰσθητὰ καὶ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν· δι' αὐτῆς τῆς Ἀνατομικῆς ἐξετάσεως ἔφθασαν οἱ Ἰατροὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς αἰτίας πολλῶν παθῶν, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ὀργανικῆς βλάβης τῶν σπλάγχνων.

ΛΙΠΠΗΣ Λορέντσος, ζωγράφος, καὶ ποιητὴς ἔνδοξος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1606. καὶ ἀπέθανε τὸ 1664. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα καὶ εἰς τὰς δύω τέχνας.

ΛΙΣΛΙΟΣ ἀστρονόμος. Ζ. Κροϋέρος Λίσλιος.

ΑΙΦΛΑΝΔΟΣ Βενιαμὶν Βεργμάνος, ἔνδοξος ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα Μ. Χ. Οὗτος ἀφῆκε μίαν περιγραφὴν τῶν νομάδων Καλμούκων, ἥτις ἐξηγεῖ καλῶς τὰ περὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

ΛΙΧΤΕΝΣΤΕΪΝ Ἐρρίκος Δόκτωρ, Γερμανὸς τὸ γένος, ἄριστος περιηγητής· Οὗτος περιῆλθεν ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Ἀφῆκε γεωγραφικὸν χάρτην τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων.

ΛΙΧΤΗΝΣΤΕΡΝΟΣ Γερμανὸς, ἄριστος γεωγράφος. Οὗτος διώρθωσε καὶ ἐξέθεσε πολλοὺς γενικοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, διὰ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ βοηθημάτων. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπισημονικοτάτην Γεωγραφίαν, περιγράφουσα ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ γνωστὰ μέρη ἐπὶ τὴν γήϊνον σφαῖραν. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ. Χ.

ΛΙΨΚΗΣ Γερμανὸς, ἔνδοξος γεωγράφος. Οὗτος μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ἀσκήσεις διώρθωσε τὴν Μαθηματικὴν τῶν πινάκων τῆς Γεωγραφίας ἀκρίβειαν, καὶ ἐσύρησε δι' ἐπιδείξεων καὶ τῆς πείρας τὴν στερεωγραφικὴν αὐτῶν ἔκθεσιν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεδέχθησαν οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ. Συνέγραψε καὶ μίαν ἐπισημονικοτάτην Γεωγραφίαν· αὐτὸς ἐκαθάρισε τὴν Γεωγραφίαν ἀπὸ τὰς ἀηδεῖς εἰδήσεις καὶ διηγήματα· ἐπέσησεν εἰς αὐτὴν κριτικὴν αὐστηροτέραν· ἐπηύξησε καὶ διέταξε ὀρθότερον τὸ σύστημα αὐτῆς, καὶ ἔδειξε πολλοὺς νέους τρόπους. Διὰ πάντων τούτων ἀπέκτησεν ἡ Γεωγραφία αὐτοῦ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐνδεχομένην ἐντέλειαν καὶ βεβαιότητα· ὥστε θεραπεύει σχεδὸν πᾶσαν τὴν φιλομάθειαν τοῦ περιέργου ἀναγνώστου κατὰ πάντα. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΛΟΒΙΤΙΟΣ Γερμανὸς, κάλλιστος γεωγράφος κεῖ φυσικός. Ἀφῆκε ἀξιόλογον Γεωγραφίαν, καὶ γεωγραφικὸν Ἄτλαντα. Ὑπῆρξε δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ Διονύσιος, φιλόσοφος, καὶ κριτικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας· εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν πολυμάθειάν του καὶ μνημονικόν. Ζηνοβία ἡ Βασίλισσα τῆς Παλμύρας ἔμαθε τὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν ἔκαμε ὑπουργόν της· ὅταν αὕτη ἡ βασίλισσα ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον τὸ 273. Π. Χ. Οὗτος ὁ περιβόητος ἀνὴρ ἐκαλεῖτο καὶ ζῶσα βιβλιοθήκη· σώζεται μόνον τὸ περὶ ὕψους σύγγραμμά του.

ΛΟΓΓΟΣ, Μυθιστοριογράφος, συνέγραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην ποιμενικῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδ. ἐν Πάρμᾳ τὸ 1786. Ἔζη τὸ 410. Μ. Χ.

ΛΟΓΙΑΖΗΣ Ἰόφρης Γαρκίας Ἰσπανὸς, ἄριστος περιηγητής. Οὗτος ἔπλευσε διὰ τοῦ Μαγελλανικοῦ πορθμοῦ καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ ἄγνωστα μέρη. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμτου αἰῶνος Μ. Χ.

ΛΟΖΙΕΡΟΣ Βαδρίος Γάλλος, ἔνδοξος ἀνακαλυπτής. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1794. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Λουϊζιάναν, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, μὲ σημαντικὰς καὶ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔγραψε δὲ περὶ τῶν μερῶν τούτων ἀκολούθως, οἷον περὶ τῶν κατοίκων, προϊόντων, πολιτισμοῦ, ἠθῶν, ἐθίμων, περὶ τῶν ὀρέων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, καὶ ἔσησε καὶ Γεωγραφικὸν χάρτην ἀξιόλογον.

ΛΟΪΑΡΔΙΕΛΗΣ Γάλλος ἔνδοξος. Περιῆλθε τὰ παραθαλάσσια τῶν Κάφρων, καὶ διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν γῆν τῶν Μακάσων, ὅπου ἐξιχνίασεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τῶν μερῶν τούτων, καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ γεωγραφικὸν εἶδος, καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διαφόρους γνώσεις. Συνέταξε καὶ ἀκριβέστατον γεωγραφικὸν χάρτην. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα Μ.Χ.

ΛΟΪΕΡΟΣ Ἱερεὺς Γάλλος. Ἔζη τὸ 1700. Μ. Χ. Περιῆλθε κατὰ τὸ ἐπὶ τῆς Γουϊνέας Ἰσίνιον, καὶ ἔδωσεν ἀκριβεῖς γνώσεις.

ΛΟΙΦΛΙΓΓΟΣ φυσιολόγος. Ζ. Κάλμος Λοιφλιγγός.

ΛΟΚ Ἰὼν Ἄγγλος, ἔνδοξος περιηγητής. Ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Γουϊνέαν. Κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ ἀνακαλυπτικὸν ἀπόπλουν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς, λέγουσιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς πορθμόν, ὅμως διετηρήθη τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλα μέρη ἐπωφελῆ εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Ἔζη περὶ τὸ 1550. Μ. Χ.

ΛΟΚΗΣ, Ἰωάννης, ἔνδοξος μεταφυσικὸς Ἄγγλος. Οὗτος συνέγραψε διάφορα συγγράμματα περὶ πολιτικῆς, καὶ περὶ ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Ἀπέθανε τὸ 1693. εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων.

ΛΟΚΜΑΝΟΣ, περίφημος φιλόσοφος Αἰθίοψ. Οἱ Ἄραβες λέγουν ὅτι εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὅτι ὁ Αἴσωπος εἶναι μεταφραστής. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Λοκμάνος εἶναι ὁ ἴδιος Σολομών. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐδόξαζεν ἕνα Θεὸν, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἀρετήν.

ΛΟΛΛΑΡΔΗΣ, Γερμανὸς, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, καὶ περίφημος θεολόγος. Ἀπέθανε τὸ 1322.

ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ, Ἐφέσιος, σοφιστὴς ἐ-

χρημάτισε μαθητὴς Ησαΐου τοῦ Ασσυρίου, ἔζη ἐπὶ Αδριανοῦ τοῦ Καίσαρος. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας.

ΛΟΜΑΖΗΣ Ιωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Μιλάνον τὸ 1598. Εσάθη ζωγράφος, ἐσύνθεσε καὶ διάφορα συγγράμματα, τὸ περιφημότερον εἶναι ἓν περὶ ζωγραφικῆς εἰς ἑπτὰ βιβλία.

ΛΟΜΠΑΡΔΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Παταυϊὸν. Εσάθη μαθητὴς τοῦ Πετράρχου, ἐτελείωσεν ἓν σύγγραμμα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του εἶχεν ἀφήσει ἀτελές.

ΛΟΠΕΤΗΣ Λεγάσπιος Ισπανὸς, ἔνδοξος ἰανακαλυπτὴς καὶ ἄριστος φυσικός· Εζη περὶ τὸ ἔτος 1560. Μ. Χ. Οὗτος ἐσάλη μετὰ τοῦ Ορδανιέτα παρὰ τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ισπανίᾳ, πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Οθεν ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ισπανίαν, εἰς τὴν Νέαν Ισπανίαν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους, ὅπου καθ' ὁδὸν ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Εντεῦθεν διαπλεύσας τὸν μέγαν Ωκεανὸν ἔφθασεν εἰς τὰς Καναρίους νήσους, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὸ Εὔελπες ἀκρωτήριον, ὅπου καὶ ἐμέτρησε μίαν μοῖραν τοῦ Μεσημβρινοῦ. Συνέγραψε δὲ φυσικῶς περὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων, καὶ περιηγηθέντων τόπων, καὶ ἔσησεν ἀκριβέσατον γεωγραφικὸν πίνακα. Ετιμήθη δὲ μεγάλως μὲ ἀξίωμα καὶ μὲ μισθὸν ἄρκιον τοῦ ζῆν. Απέθανε δὲ εἰς τὸ Τόλετον, ἐπαρχίαν τῆς Ισπανίας.

ΛΟΡΔ Γεώργιος, Βαλέντιος, Βισκοῦντος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος ἀνήρ. Οὗτος περιῆλθε τὰς Ανατολικὰς Ινδίας, τὴν Κεϋλόνην, τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Αβυσσινίαν, καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς νέας γνώσεις τῶν τόπων τούτων. Εζη περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΟΡΔ Ανσὼν Αγγλος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος Μ. Χ. Τούτου ὁ περίγειος πλοῦς ἐκοινολόγησεν ἀκριβεσέρας εἰδήσεις τῆς νήσου Ζουὰς Φερναδέτης, τῶν δυτικονοτίων παραθαλασσίων τῆς Αμερικῆς, καὶ τῶν Λαδρόνων νήσων. Προστούτοις διηρμήνευσε τὰ θαλάσσια ρεύματα, καὶ τοὺς περιοδικοὺς ἀνέμους, καὶ ἔκαμε γνωσὰς διαφόρους νήσους, κειμένας μεταξὺ τῶν Λαδρόνων καὶ τῆς Καλιφορνίας, ἔχων τὴν ὁδηγίαν τινὸς θαλασσίου πίνακος τῶν Ισπανῶν. Ο περίπλους οὗτος ἐξετελέσθη ἐντὸς 5. ἐτῶν.

ΛΟΡΔ Μακαρτνέος Αγγλος. Οὗτος ἐσάλη πρέσβυς εἰς τὴν Κίναν τὸ 1792· Μ. Χ. Περιῆλθε ἅπασαν τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν μὲ ὠφελίμους ἀνακαλύψεις, ἔχων συνοπαδοὺς τον τε Σταουτονὰ καὶ Βαρρόβον, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέγραψε τὴν περιήγησιν τῆς Κίνας, καὶ μικροῦ μέρους τῆς λοιπῆς Ασίας, ὁ δὲ δεύτερος συνέγραψεν ἰδιαιτέρως καὶ διεξοδικῶς τὴν ἐπὶ τὴν Κογιγλίαν περιήγησιν, καὶ τὴν ἐκεῖ αὐτῶν διατριβήν· Εζη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Μ. Χ.

ΛΟΡΕΝΤΙΟΣ, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Πίζαν. Συνέγραψε μίαν ἱσορίαν εἰς στίχους περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Πιζάνων τὸ 114.

εἰς νήσους τινὰς τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν.

ΛΟΥΒΑΝΟΚ, ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ ἄριστος φυσικός. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1670. Μ. Χ. Οὗτος ἐνησχολήθη ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοτα χρόνους, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὰ θαυμασὰ ἐκεῖνα μικροσκόπια, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ φύσει νέον κόσμον, ἕως τότε ἀγνώριστον. Εκαμε πολλὰς καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις εἰς τὰ ὀπτικὰ νεῦρα, εἰς τὸ αἷμα τῶν ζώων, εἰς τὸν χυμὸν τῶν φυτῶν, εἰς τὴν πλοκὴν καὶ ὕφασμα τῶν δένδρων. Ανεκάλυψε τὰ ἄκρα τῶν λεπτοτάτων ἀρτηριῶν, συγκοινωνοῦντα καὶ ἀναστομούμενα μὲ τὰς φλέβας κτλ. Αλλ' ἡ εὕρεσις τῶν σπερματικῶν ζωυφίων, ἡ γενομένη τῷ 1677. ἔτει, τὸν ἀπεκατέστησε περιβόητον. Εἶδεν οὗτος μὲ ἀπορίαν ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι μικρά τινα ζωύφια ἐπιπολάζοντα παραπλήσια κατὰ τὸ σχῆμα μὲ μικρά τινα βατράχεια· ἐφαντάσθη ὅμως παραλόγως, ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια ζωύφια ἦσαν τὰ πρῶτα σχέδια καὶ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐμβρύου, καὶ ὅτι τὸ θῆλυ ἐν τῇ συνουσίᾳ μετὰ τοῦ ἄρρενος δὲν χρησιμεύει κατ' ἄλλο τι, εἰμὴ καθότι παρέχει τὸν τόπον καὶ τὴν ἕδραν, ἐν ᾧ τὸ ἔμβρυον εἰσέρχεται καὶ ἐμφωλεύει. Η τοιαύτη ὑπόθεσις ἐκλόνισε πρὸς καιρὸν τὰς παλαιὰς περὶ γεννέσεως θεωρίας· τινὲς ὅμως ἔπειτα ἠρνήθησαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ζωυφίων ἐν τῷ τοῦ ἄρρενος σπέρματι. (Η περὶ γεννέσεως θεωρία εἶναι μυστήριον ἀκατάληπτον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἄβυσσος εἰς τὴν ὁποίαν καταποντίζεται ἡ τῶν φυσικῶν περιέργεια.)

ΛΟΥΓΓΟΣ, ἔνδοξος Καρδινάλης, ὅστις ἐσάθη καὶ πατὴρ τῶν πτωχῶν. Οὗτος πρῶτος ἔφερε τὸ Ιατρικὸν κίνα εἰς τὴν Εὐρώπην. Απέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1660.

ΛΟΥΓΓΗΣ Μαρτῖνος, Ιταλὸς, κάλλιστος Αρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὴν νέαν τῶν πατέρων Εκκλησίαν. Απέθανε τὸν 16. Αἰῶνα.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Αοισμὰν, ἔνδοξος Γερμανός. Εζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Περιῆλθε τὴν Ασίαν καὶ Αφρικὴν, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις, ἔγραψε δὲ διεξοδικῶς ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντα μέρη. Η διὰ τῆς Σκανδιναυΐας περιήγησίς του περιγράφει καλῶς τὴν φιλοτεχνίαν, μεταλλορυχίαν, καὶ μεταλλουργίαν τῶν μερῶν ἐκείνων.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Νόρδεν Φριδερίκος, Δανὸς τὸ γένος, ἐπίσημος Ναύαρχος. Περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ἕως τοὺς καταράκτας τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περιῆλθε προσέτι ἅπασαν τὴν Αφρικὴν καὶ ἔκαμε ἀξιολόγους ἀνακαλύψεις ἐπὶ τῆς ἐρήμου Ζαχάρας, καὶ ἐπὶ τῶν παραθαλασσίων τῆς Ασίας. Συνέγραψε Γεωγραφίαν ἀκριβεσάτην, ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων τόπων, ἐν ᾗ περιγράφει περὶ τῶν ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, νήσων κ. τ. λ. ἀκολούθως περὶ τῶν κατοίκων ἑκάστου μέρους, περὶ τῆς θρησκείας αὐτῶν, βιομηχανίας, διοικήσεως, ἠθῶν, ἐλίμων καὶ χαρακτῆρος· περὶ

τῶν προϊόντων ἑκάσου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος, ἀέρος, καὶ περὶ τῆς θέσεως ἑκάσου τόπου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλης τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Τοῦτον ἠκουλούθησαν πολλοὶ τῶν μεταγενεσέρων. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος.

ΛΟΥΪΖΗΣ Καδαμόσος Ζ. Καδαμόσος Λουΐζης.

ΛΟΥΪΝΤΡΑΝΔΟΣ, ἐπίσκοπος Ἰταλὸς, ὅσις ἐσύνθεσεν εἰς ἓξ βιβλία ἱσορίαν τῆς Εὐρώπης. Ἠνθει τὸν ἱ. αἰῶνα.

ΛΟΥΪΟΣ Αντώνιος Βουγαινβίλλος, Γάλλος τὸ γένος. Ἐχρημάτισε περίφημος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ἔζη περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ὁ ἐπωφελέσατος περίγειος πλοῦς τούτου τοῦ περιβοήτου ἀνδρὸς ἠρμήνευσε τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πλάτα ποταμοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὰς τόπους. Περιέγραψεν ἀκριβέσερον τὰς ὑπὸ τῶν Ισπανῶν δικαίως ἀπαιτουμένας Μαλουΐνας νήσους. Εκοινολόγησε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῶν Παταγόνων καὶ Πεσεραίων· ἀνεκάλυψε τὸ ἐπικύνδινον ἀρχιπέλαγος, καὶ τὴν Οταΐτην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε ΝέανΚύθηραν· διότι δὲν ἤξευρεν, ὅτι ἀπέβη εἰς αὐτὴν πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ὁ Αγγλος Βαλλίσιος, καὶ ὅτι αὕτη ἦτον ἡ ἀνακαλυφθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουΐερου Σαγιταρια. Τὰς περὶ τὴν Οταΐτην νήσους ὠνόμασε Βουρβόνειον Αρχιπέλαγος. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς ναυτικὰς νήσους, καὶ τὰς μεγάλας Κυκλάδας. Μετὰ ταῦτα ἀνεκάλυψε τὰς Λουΐσιάδας νήσους, καὶ πλεύσας διά τινος πορθμοῦ μεταξὺ δύω μεγάλων νήσων κειμένου, εὗρεν ἐπὶ τῆς Νέας Ιρλανδίας τὸν λιμένα Πρασλίνον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Νέαν Βρετανίαν. Επειτα εὗρε πρὸς ἄρκτον τῆς Νέας Γουϊνέας τὰς τῶν Αναχωρητῶν νήσους, καὶ μετὰ τὴν συνάθροισιν ἄλλων τινῶν γνώσεων τῶν μερῶν τούτων, ἀπέπλευσε τὸ 1768. εἰς τὴν Παταυΐαν.

ΛΟΥΪΟΣ Βαέτος Γόρρος, ναύαρχος ἑνὸς πλοίου τοῦ περιηγητοῦ Πέτρου Ερνανδέτη τοῦ Κουΐρου, ὅσις ἐσάλη παρὰ τῆς Ισπανικῆς διοικήσεως εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων. Ο Λουΐος οὗτος ἔχων ὑπὸ τὴν κυβέρνησίν του τὸ ῥηθὲν πλοῖον, ἀπέπλευσε καὶ ἀνεκάλυψε τὸν μεταξὺ τῆς Νέας Γουϊνέας, καὶ τῆς Νέας Ολλάνδας ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν τὸν κείμενον δυτικοβορειότερον τοῦ μετατᾶυτα ὑπὸ τοῦ περιηγητοῦ Κοὸκ ἀνακαλυφθέντος ἐκεῖ ἄλλου πορθμοῦ. Ανεκάλυψε δὲ εἰσέτι καὶ ἄλλα μέρη ἕως τότε ἄγνωσα. Ἔζη περὶ τὸ 1606. Μ. Χ.

ΛΟΥΪΟΣ Φωϊλλέος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος περιηγητὴς, γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὸ 1707. Μ. Χ. Περιῆλθε πέντε χρόνους κατὰ συνέχειαν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, καὶ τὰς Δυτικὰς Ινδίας, καὶ ἔκαμε ἐπισήμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του, ἐν ᾧ περιγραφει διεξοδικῶς περὶ τῶν τόπων τούτων, περὶ τοῦ κλίματος, θέσεως, ἀέρος, ὀρέων, λιμνῶν καὶ προϊόντων, ἀκολούθως περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, χαρακτῆρος, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν κατοίκων.

Εξέθεσε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ἀκριβῆ τῶν μερῶν τούτων, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέσεροι.

ΛΟΥΚΑΝΟΣ, Μάρκος Ανναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσόφου Σένεκα, ἐχρημάτισε περίφημος ποιητὴς ἐπικός. Συνέγραψε ποίημα Ηρωϊκὸν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου. Ἔζη τὸ 170 .Μ. Χ.

ΛΟΥΚΑΣ ὁ Εὐαγγελιστής. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Αντιόχειαν τῆς Συρίας, μετήρχετο καὶ τὴν Ιατρικήν. Απέθανε περὶ τὰ 70. Μ. Χ. Οσοι κέμουν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τοῦ Ιατροῦ Λουκᾶ, δὲν ἔχουν ἰσχυρὰς καὶ βεβαίας ἀποδείξεις. Τὸ ὅτι ὁ Λουκᾶς ἐχρημάτισε ζωγράφος, εἶναι μία φήμη ἀδομένη μόνον. Δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα Αποστόλων, οὔτε εἶδε τὸν Κύριον ὀφθαλμοφανῶς· ἦτον ὅμως συνοδοιπόρος πάντοτε τοῦ Αποστόλου Παύλου, μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Αφρικὴν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ συνέγραψε περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει τοῦτο ὁ Ιερώνυμος καὶ Φαβρίκιος εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην του. Η συγγραφὴ δὲ τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου ἔγινε τὸ 63. Μ. Χ. Καὶ, καὶ αἱ πράξεις τῶν Αποστόλων.

ΛΟΥΚΑΣ Παύλος, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος Γεωγράφος καὶ φυσικός. Ηκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος Μ.Χ. Οὗτος περιῆλθε τέσσαρας χρόνους κατὰ συνέχειαν τὴν Τουρκίαν, καὶ κυρίως τὴν ἀνωτέραν Αἴγυπτον, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ Φυσιολογίαν. Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ περιήγησιν, εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ασίας, ἐξιχνίασε καὶ ἐξηκρίβωσε πολλὰ μέρη εἰς ἄλλων τεσσάρων χρόνων διάσημα. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην αὐτοῦ περιήγησιν, περιῆλθεν ἄλλους τρεῖς χρόνους τὴν Αφρικὴν, ὅπου τέλος περιέγραψεν ὅλας του τὰς ἀνακαλύψεις διεξοδικῶς, καὶ ἀφῆκε γενικὴν περίληψιν πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιηγηθέντων τόπων, εἶον περὶ τῆς θέσεως ἑκάσου τόπου, περὶ τοῦ κλίματος καὶ περὶ ὅλων ὅσων ἀναφέρει τὸ γεωγραφικὸν εἶδος. Αφῆκε δὲ καὶ γεωγραφικὸν χάρτην ὅλων τούτων τῶν μερῶν. Τέλος ἀπεθανεν ἐνδόξως εἰς τὴν Μασσάλιαν πόλιν τῆς Γαλλίας τῷ 1738. Μ. Χ. καὶ πεντηκοσὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας του.

ΛΟΥΚΑΣ Φόξιος, Αγγλος τὸ γένος, ἔνδοξος θαλασσοπόρος, Γεωγράφος καὶ φυσικὸς ἄριστος. Ηκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος. Μ. Χ. Οὗτος μετὰ τοῦ Θωμᾶ Ιάμη ἐλπίζων ἔτι νὰ εὕρῃ τὸν πολυθρύλλητον δυτικοβόρειον διάπλουν, ἀπέπλευσε μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς τὸν Ούτσόνειον κόλπον. Η ὠφέλεια τοῦ πλοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ εὕρεσις διαφόρων νήσων, καὶ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μεσημβρινωτάτου μέρους τοῦ μεγάλου τούτου κόλπου, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Ιάμειον κόλπον. Ακολούθως ἀπέπλευσεν κατὰ τὰ δυτικοβόρεια μέρη τῆς Αμερικῆς, ὅπου καὶ ἔκαμε ὠφελίμους ἀνακαλύψεις. Αφῆκε σύγγραμμα ἐπωφε-

λέσατον εἰς τὴν Γεωγραφίαν, πολιτογραφίαν καὶ φυσικήν. Ἀπέθανε δὲ ἐνδόξως εἰς τὸ Εδιμβοῦργον πόλιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, περίφημος συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος. Ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ· ἀπέθανε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου εἰς ἡλικίαν 90. χρόνων, διορισθεὶς ἐπισάτης τῆς ἐπαρχίας τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 150. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ὁ θεῖός του τὸν ἐδίδασκε τὴν Λιθοξοϊκήν, ἔπειτα ὅμως παραιτηθεὶς ἀπ' αὐτὴν, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μαθημάτων, καὶ ἐπέδωκε θαυμάσια· ἔκαμε περιηγήσεις εἰς Γαλατίαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἰταλίαν, καὶ ἠσπάσθη τὴν Ἐπικούριον φιλοσοφίαν. Συνέγραψε διαλόγους Νεκρικούς, ὅπου περιπαίζει τὴν πολυθεΐαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ περὶ διαφόρου ἄλλης ὕλης, περὶ ὧν ὥρα τὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΛΟΥΚΙΛΙΟΣ Γάϊος, Ἱππεὺς Ρωμαῖος, πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μὲ ἔπαινον ὁ Κικέρων καὶ Ὁράτιος καὶ ἄλλοι· ἐκ τῶν ποιημάτων του σώζονται λείψανα Σατυρικά. Ἔζη τὸ 100. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΜΕΛΗΣ Ἀνδρέας, Οὗτος ἐξάλη ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Μογγολίαν. Ἐπειδὴ διεδόθη ἔγγραφος φήμη, ὅτι ἔγινε Χρισιανὸς ὁ μέγας τῶν Μογγόλων χάνης, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν Δουδοβῖκος ὁ ἅγιος τὸν Λουκιμέλην, καὶ ὡς συνοπαδὸν αὐτοῦ τὸν Βαρθολομαῖον τὸν μοναχὸν, τὸν ἐκ Κρεμόνης. Αὐτὸς ὑπῆρξε μετὰ τὸν Μαρκόπουλον ὁ ἄριστος περιηγητὴς τούτων τῶν Ἀποστάτων τόπων. Ἰωσαφὰτ ὁ βάρβαρος, καὶ Αὐγέριος ὁ Βουσβέκιος, ἐπεκύρωσαν μετέπειτα τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Ἔζη κατὰ τὸν χρόνον 1250· Μ. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Μουρήνας, Ὕπατος τῶν Ρωμαίων, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου τὸ 62. Π. Χ.

ΛΟΥΚΙΟΣ Αἰλιανὸς, Οὔλπιος Λαιλιανὸς, εἷς ἐξ ἐκείνων τῶν στρατηγῶν, ὅσοι ἔλαβαν τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκηρύχθη δὲ Αὔγουσος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τὸ 266. ἀνδρεῖος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἔμπειρος τῶν πολιτικῶν· ἐξάθη ὅμως ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸν θρόνον, διότι ὁ Ποσούμιος ἐπιθυμῶν καὶ αὐτὸς τὸν Καισαρικὸν θρόνον ἐκίνησε τὰ στρατεύματα ἐναντίον του, καὶ τὸν ἐνίκησε τὸ 267. καὶ οὕτως μετὰ τοῦ θρόνου ἔχασεν αὐθημερὸν καὶ τὴν ζωήν.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Ἄνιος, Ἀντωνῖνος Βῆρος, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, υἱὸς τοῦ Αἰλίου καὶ τῆς Δομητίας Κίλλας. Ἔλαβε διὰ γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέραν Μάρκου τοῦ Αὐρηλίου τὴν Λουκίλλαν· ἔγινε σύντροφος μὲ τὸ πενθερόν του εἰς τὸν θρόνον τῆς μοναρχίας, τὸν ἔσειλεν ὁ πενθερός του κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ τοὺς ἐνίκησε τὸ 163. Μ. Χ. καὶ μετὰ ἓξ χρόνους ἀπέθανε· ἐφαίνετο ἐρασὴς τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ περισσότερον ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συμπόσια, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτείας.

ΛΟΥΚΙΟΣ Λούκουλος Λουκίνιος, ἐγεννήθη τὸ 115. Π. Χ. Ἐξάθη θησαυροφύλαξ εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἔπαρχος εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐδιοίκησε μὲ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ἐξάθη δὲ νικητὴς καὶ εἰς διαφόρους μάχας, ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Βιθυνίαν, καὶ διέφθειρε τὸν στόλον, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὁ Μιθριδάτης. Ητον πολλὰ ἐλευθέριος εἰς τὰς δαπάνας, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν μεγισάνων τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων. Ὁ Νεόφυτος Δούκας εἰς τὸ λεξικόν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ἐν τόμῳ δευτέρῳ Φυλ. 117.

ΛΟΥΚΙΦΕΡΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Σαρδηνίας, ἔζη τὸ 360. Μ. Χ. Μέγας ἐχθρὸς τῶν Αρειανῶν, συνέγραφε περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

ΛΟΥΚΡΑΤΙΑ, ἀρχόντισσα Ρωμαία, ἐνυμφεύθη τὸν Κολλατῖνον. Μίαν ἡμέραν ὁ σύζυγός της συντρώγων μετὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐπῆνεσε πολλὰ διὰ τὸ κάλλος, ζωγραφήσας τὴν ὡραιότητά της μὲ τὰ πλέον ἀνθηρὰ χρώματα τῶν ἐπαίνων· ἀκούσας αὐτὰ ὁ Σέξος υἱὸς τοῦ βασιλέως, ἐπεθύμησε νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κολλατίνου εἰς τὸν οἶκό της ὡς εἰς ἐπίσκεψιν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, καὶ μίαν νύκτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας, προτείνων ἢ τὴν συγκατάνευσίν της, ἢ τὸν θάνατον, ἡ δυστυχὴς φοβηθεῖσα ἐνέδωκεν, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησεν ἐβυθίσθη εἰς μεγάλην λύπην, καὶ ἀμέσως ἐφώναξε τὸν πατέρα της, τὸν σύζυγόν της, καὶ ἄλλους συγγενεῖς τοὺς ὁποίους ἐξώρκισε νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν, καὶ εὐθὺς βαλοῦσα τὴν μάχαιραν εἰς τὴν καρδίαν της ἀπέθανε τὸ 509. Π. Χ. οἱ συγγενεῖς εὐθὺς ἐπροσκάλεσαν τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν Δῆμον καὶ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν, καὶ οὕτως ἐξορίζουσι τὸν βασιλέα ὁμοῦ μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ Κάρος, Ρωμαῖος φιλόσοφος ἐπικούρειος, καὶ ποιητὴς περίφημος, ἔζη τὸ 100. Π. Χ. Συνέγραψε ποίημα εἰς ἑξαμέτρους στίχους, περὶ φύσεως Πραγμάτων βιβλία ἓξ, ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1695. μετὰ παραφράσεως καὶ διαφόρων σημειώσεων.

ΛΟΥΛΛΗΣ Ἰωάννης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀνακαινιστὴς τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Γαλλίαν, μεταξὺ τῶν διαφόρων Μουσικῶν συνθεμάτων. Ὁ Ορλάνδος καὶ Αρμίδας τὰ ἔχουσιν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀπέθανε τὸ 1681.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος, ἀπὸ τὴν Συρίαν, γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε περὶ τέχνης γραμματικῆς βιβλία τρία, περὶ Αττικῶν λέξεων, περὶ γενῶν ἀρσενικῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων. Βιβλία 13.

ΛΟΥΡΑΚΟΣ, Ρόκος, καλὸς Αρχιτέκτων, ἔκτισε διάφορα κτίρια εἰς τὴν Γένοβαν. Ἀπέθανε τὸ 1590.

ΛΟΥΣΑΝΟΣ Ραβενὼ Γάλλος τὸ γένος. Ηκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1688. Μ. Χ. Οὗτος ἐταξείδευσεν εἰς τὸν Μέγαν Ωκεανὸν μὲ τοὺς λῃστὰς Φλιβουστῖ

ρους, καὶ ἀνεκάλυψε πολλὰς νήσους, καὶ τόπους ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἠπείρου. Ἀφῆκε σύγγραμμα τῶν περιηγήσεών του.

ΛΟΥΣΙΑΣ, Γάλλος τὸ γένος, ἔνδοξος γεωγράφος, καὶ θαυμάσιος φυσικός. Ἠκμαζε κατὰ τὸν χρόνον 1590. Μ. Χ. Περιῆλθε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀκριβῶς, καὶ ἔγραψε περὶ αὐτῆς, ἀφῆκε καὶ γεωγραφικὸν χάρτην. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἧτο ἐν ὑπολήψει εἰς τὴν Βερσαλλίαν, πόλιν τῆς Γαλλίας ἀρχαῖαν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου.

ΛΥΓΔΑΜΗΣ, βασιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν ἦλθε καὶ ἀπεκατέστη εἰς τὴν Κιλικίαν.

ΛΥΓΚΕΥΣ, Σάμιος Γραμματικὸς, γνώριμος τοῦ Θεοφράστου, ἀδελφὸς Θούδιδος τοῦ ἱστοριογράφου, καὶ τυράννου τῆς Σάμου, σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ· Συνέγραψε κωμῳδίας.

ΛΥΓΚΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως, ὀξυδερκέστατος, διότι ἔβλεπεν οὐ μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ὑπὸ γῆν καὶ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἐφεῦρε τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ τούτου ἐνομίσθη τοιοῦτος.

ΛΥΔΙΑΔΗΣ, ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

ΛΥΚΑΜΒΗΣ, Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος μὲ ὑποσχέσιν τοῦ ἰδίου πατρός του· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἠρνήθη τάυτην τὴν ὑποσχεσιν, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθεὶς τὸν ἐσατύρησε μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ παθητικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ἀπὸ ἀμηχανίαν ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθ. Λουκ

ΛΥΚΑΡΙΤΟΣ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μεανδρίου. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΔΗΣ, Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

ΛΥΚΙΟΣ, εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ.

ΛΥΚΟΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ.

ΛΥΚΟΣ, ἱστορικὸς περίφημος, πατὴρ Λυκοφάνους τοῦ Τραγικοῦ. Συνέγραψεν ἱστορίαν Λιβύης καὶ περὶ Σικελίας.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, γραμματικὸς, καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐρίπου, υἱὸς τοῦ Σιοκλέους. Ἔζη τὸ 284. Π. Χ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀπήλαυσε καὶ τὴν εὔνοιαν δι' ἑνὸς ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του. Ὁ ἱστορικὸς Λύκος Ρηγῖνος τὸν ἀνεδέχθη ὡς υἱόν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται μία τραγῳδία Κασσάνδρα ἐπιγραφομένη, ἥτις προμαντεύει περὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Τροάδος διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, εἶναι δὲ πλήρης μυθολογιῶν. Ἐξεδόθη μετὰ τοῦ Πινδάρου Καλλιμάχου καὶ Διονυσίου ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῳ τὸ 1513. καὶ ἔτι μετὰ σχολίων Ἰσαὰκ τοῦ Τσέτσου ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1546. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύω ἀδελφῶν του, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Μελίσσης, ὅς τις μαθὼν ὑπὸ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ πατρός του Περιάνδρου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν βλέπῃ ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Μήσορος ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων. Οὗτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροάδος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων ῥητόρων, υἱὸς τοῦ Λυκοφρονος, κατήγετο ἀπὸ γένος ἐπίσημον. Ἐγεννήθη τὸ 406. Π. Χ. ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, καὶ τὴν πολιτικὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Ἰσοκράτους· ἐσάθη καὶ δημαγωγὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅς τις μὲ τὸν εἰλικρινέστατον καὶ δικαιότατον τρόπον τῆς διοικήσεώς του ἐπροξένησε μεγάλα καλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τόσον πολλὰ ἠγαπήθη, ὥστε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὅταν ἐζήτησε νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν οἱ ῥήτορες, ἀπὸ ἀγάπην τοῦ Λυκούργου παρητήθη τοῦ ζητήματος· ἐτιμήθη καὶ μὲ ἕνα χάλκινον ἀνδριάντα· αἱ διαταγαί του ἐγράφησαν εἰς μάρμαρον, καθὼς καὶ ἓν ἐγκώμιον δι' αὐτὸν. Ἀπέθανε εἰς ἑξακόσιον γῆρας, καὶ τὸν ἐνταφίασαν μὲ μεγάλην πομπήν. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλουτάρχου ἐσώζοντο 15. λόγοι του· τὴν σήμερον ὅμως σώζεται εἷς καὶ μόνος, κατὰ Λεωκράτους ἐπιγραφόμενος, δι' οὗ μαρτυρεῖται ὅτι ἡ εὐγλωττία τοῦ Λυκούργου ἦν μᾶλλον δῶρον τῆς φύσεως, παρὰ καρπὸς τῆς τέχνης. Ἐξεδόθη μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1573. καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ σημειώσεων ἄλλων ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γοτφρέδου τὸ 1751. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΛΥΚΟΥΓΟΣ, περίφημος νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, υἱὸς τοῦ Εὐνόμου Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ ἀδελφὸς ἑνὸς τῶν Βασιλέων τῆς Σπάρτης· καὶ ὕστερον ἐπίτροπος τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός οὗτος, ἀποθανὼν ἀφῆκεν ἀνήλικον. Περιῆλθε τὴν Κρήτην, τὴν Αἴγυπτον, καὶ συνανεσράφη μὲ τοὺς ἐκεῖσε σοφοὺς ἄνδρας, διὰ νὰ μάθῃ τοὺς νόμους τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη των· ἐπισρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του τῷ ἐνεπιστεύθησαν οἱ συμπατριῶται του, τοῦ νὰ ἀναδεχθῇ τὸ βάρος νὰ ἀναμορφώσῃ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα· ὅθεν ἐθέσπισε νόμους τοὺς ὁποίους διετήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ πολλοὺς χρόνους, καὶ εὐδαιμονοῦσαν. Οὗτος ὁ περιβόητος καὶ σοφὸς νομοθέτης, ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὰ διεφθαρμένα ἤθη τῶν συμπολιτῶν του, καὶ νὰ τοὺς ἀποκατασήσῃ τιμίους καὶ ἐναρέτους, ἀνέτρεφε δύω σκύλους γεννημένους ἀπὸ μίαν μητέρα καὶ πατέρα,

καὶ τ ὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἔτρεφε μέσα εἰς τὸν οἶκόν του μὲ νόσιμα φαγητὰ, τὸν δὲ ἄλλον ἐγύμναζε εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸ κυνῆγι· μίαν ἡμέραν ἐπροσκάλεσε τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου εἶχε διορίσει νὰ φέρουν ἕνα λαγὸν, καὶ φαγητὰ, ἔπειτα φέρων ἀπέλυσε τοὺς δύω σκύλους, καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἔτρεξεν εἰς τὰ φαγητὰ, ὁ δὲ ἄλλος ὥρμησεν εἰς τὸν λαγὼν, τότε γραφεὶς ὁ Λυκοῦργος εἰς τὸν λαὸν εἶπεν, βλέπετε ὅτι οὗτοι οἱ δύω σκύλοι, μόλον ὅτι εἶναι τοῦ ἰδίου εἴδους καὶ γεννημένοι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα, εἶναι ὅμως ἀνόμοιοι κατὰ τὴν κλίσιν ἐξ αἰτίας τῆς διαφόρου ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Διεμοίρασεν ὅλην τὴν ἐπαρχίαν εἰς μερίδια ἀναλόγως τῶν κατοίκων· ἐσύστησε γερουσίαν ἀπὸ 28 μέλη ἐκλεγόμενα ἐκ τῶν εὐγενῶν· ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Βασιλέα τὴν διοίκησιν τῶν γρατευμάτων, ἀλλ' ἐπεριόρισε πολὺ τὴν δύναμίν του· εἰς τοὺς ἄρχοντας τὰς κρίσεις, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὴν φυλακὴν τῶν νόμων· εἰς δὲ τὸν λαὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἐκλέγωσι τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς βουλευτάς· ἔπεισε τὸν λαὸν νὰ σέβηται τοὺς ἡγεμόνας, καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ ἀνῆκον σέβας εἰς τοὺς γεροντωτέρους, ἐξ οὗ προῆλθε καὶ παροιμία, ὅτι εἰς μόνην τὴν Σπάρτην ἀρέσκει τὸ γῆρας· τοὺς δὲ ἡγεμόνας νὰ φυλάττωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς δικαιοσύνην. Ἐμπόριον δὲν ἐσυγχωρεῖτο εἰς κἀνένα· τὰ φορέματα ἦσαν εἰς ὅλους ὁμοιοειδῆ· σιδηρᾶ νομίσματα ἔλαβαν τὸν τόπον τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ἡ μεταχείρισις τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπηγορεύθη ὁλότελα. Οἱ πολῖται ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν οὐδ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, ἀπαιτεῖτο νὰ τρώγωσιν εἰς δημοσίους τραπεζας, ὅπου τρυφὴ καὶ ἀσωτία δὲν ἐχωροῦσαν δι' ὅλου. Τόσον εἰς εἰρήνης ὅσον καὶ εἰς πολέμου καιρὸν, ἕκαστος πολίτης ἐχρεώσει νὰ ἀφιερώνηται εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας. Τὰ βρέφη ἐθεωροῦντο μὲ προσοχὴν ὅλα εὐθὺς μετὰ τὴν γέννεσιν, καὶ ὅσα μὲν ἐφαίνοντο καλοπλασμένα, παρεδίδοντο εἰς δημοσίας τροφὰς, καὶ ἑπταετῆ τὴν ἡλικίαν ἐμβάζοντο εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα, τὰ δὲ φιλάσθενα, ἢ ἔχοντα φυσικόν τι ἐλάττωμα, ἐρρίπτοντο εἰς τὰ βουνά. Γράμματα ἐδιδάσκοντο μὲν, πλὴν τὰναγκαιότερα μόνον, διὰ τοῦτο οἱ Σπαρτιάται, μόλον ὅτι ἐπίσημοι δι' ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν, δὲν ἦσαν πολυμαθεῖς, οὐδὲ σώζεται κἀνὲν βιβλίον γραμμένον ἀπὸ γνήσιον Σπαρτιάτην. Ολιγολογία ἦτον ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τόσον, ὥσε τὴν σήμερον ἀκόμη οἱ πεφωτισμένοι λαοὶ τῆς Ευρώπης ὀνομάζουσι Λακωνικὴν, τὴν σύντομον ὁμιλίαν. Οἱ διδάσκαλοι ἐσπούδαζον τοὺς νέους νὰ ἔχωσι σέβας πρὸς τοὺς μεγαλητέρους των, καὶ ἔνθερμον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα· τοὺς ἔπλαττον ἄνδρας τιμῆς, καὶ τοὺς ἐνέπνεαν ἄκραν εὐαισθησίαν ἐπέρνου καὶ ψόγου· ἐγυμνάζοντο παιδιόθεν νὰ κοιμῶνται εἰς γρώματα σκληρὰ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τροφὴν ἁπλουσάτην καὶ ὀ-

λίγην· εἶχον ὅμως ἄδειαν νὰ κλέπτωσιν ὅτι ἠμπόρουν, ἂν μόνον ἐτελείοναν τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ φανερωθῶσι. Τοῦ Λυκούργου οἱ νόμοι ἦσαν ἐπιτηδειότατοι νὰ πλάσωσιν ἔθνος στρατιωτῶν, καὶ ἡ Σπάρτη ἀκολούθως, ἔγινε μεγάλη γρατιωτικὴ σχολὴ· τὸν πόλεμον ἐθεωροῦσαν ὡς τὸ μέγα τῆς ζωῆς ἔργον, καὶ ἑκάστου πολίτου ὁ κυριώτερος σκοπὸς ἦτο νὰ κατασταθῇ φοβερὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς. Τὰ ἤθη τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν ἦσαν ἄσεμνα. Εξερρύνοντο τὰ ὡραιότερα καλωπίσματα τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ανετρέφοντο εἰς τρόπον ὥσε ἐγίνοντο ἀνδρώδεις, δυναταὶ, τολμηραὶ, καὶ ἄφοβοι, καὶ ἐνεπνέετο εἰς τὰς ψυχάς των ὁ θαυμασμὸς τῆς γρατιωτικῆς δόξης. Αἱ μητέρες ἐκαυχῶντο, ὅταν οἱ υἱοί των ἔπιπτον ἐντίμως εἰς τὴν μάχην. Σπαρτιάτις τις ὅταν ὁ υἱός της ἔμελλε νὰ ἐκγρατεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῷ ἐπρόσφερε τὴν ἀσπίδα καὶ τῷ εἶπεν, ἢ Τὰν, ἢ ἐπὶ Τὰν, ὡς νὰ ἔλεγεν, ἐπίγρεψον ἐντίμως, ἢ μὴν ἐπιγρέψῃς διόλου. Ο Ιουστῖνος ἀναφέρει ὅτι ὁ Λυκοῦργος διὰ νὰ ἀποκατασήσῃ σεβασὴν τὴν νομοθεσίαν του, μετεχειρίσθη ὄργανον τὸ μαντεῖον τοῦ Απόλλωνος, ὥσε διὰ τούτου νὰ διαμείνῃ ἀμετάτρεπτος ἡ διατήρησις τῶν δημοσιευθέντων νόμων του. Οθεν ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ συμβουλευθῇ τὸ Μαντεῖον διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ μεταβάλῃ τι, ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ ὑπεχρέωσε τοὺς Σπαρτιάτας νὰ διατηρῶσιν αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτως ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ· ὁ ἴδιος προσθέτει, ὅτι λαβὼν τὸν ὅρκον των ὑπῆγεν ὡς ἐξόριστος ἑκουσίως εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀπέθανε, καὶ διώρισε νὰ ῥιφθῶσι κρυφίως εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κόκκαλά του, φοβούμενος, μήπως ὕστερον οἱ Σπαρτιάται μεταφέροντες αὐτὰ εἰς τὴν πόλιν των ἤθελον νομισθῶσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν ὅρκον.

ΛΥΚΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος.

ΛΥΚΟΠΗΣ, γενναῖος τις Σάμιος, πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν των. Ηρόδτ.

ΛΥΚΩΝ, Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ιπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηρακλέους. Απολόδρ.

ΛΥΚΩΝ, Αθηναῖος, κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Αριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ.

ΛΥΚΩΝ, υἱὸς ταῦ Αγυάνακτος, Τρωαδίτης, διάδοχος τοῦ Στράτωνος, ἀνὴρ λόγιος. Ελεγε δὲ ὅτι οἱ παῖδες πρέπει νὰ ἔχωσι περιεζωσμένην τὴν αἰδὼ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς οἱ ἵπποι τοὺς χαλινούς. Πολλάκις ἐσυμβούλευσε τοὺς Αθηναίους πολλὰ καὶ τοὺς ὠφέλησε. Ητον ὑγιὴς καὶ εὔρωστος, καὶ ἠγάπα τὰς γυμνάσεις, διὸ λέγουσιν ὅτι ἐπάλευσε εἰς τὴν πατρίδα του· ἦτον φίλος τοῦ Εὐμενοῦς καὶ Αττάλου, οἵτινες τῷ ἐπρόσφεραν πολλὰ δῶρα. Εφέρετο ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Περιπατητικὸν Ιερώνυμον· ἐκράτησε τὴν σχολὴν τεσσαράκοντα περίπου χρόνους κατὰ τὴν ρκζ'. Ολυμπ. Απέθανε εἰς

ἡλικίαν 74. χρόνων, ἀπὸ ποδαγρίαν. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, οἷον Λύκων ὁ Πυθαγορικός, ἕτερος ποιητὴς ἐπῶν, καὶ ἄλλος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. Σώζεται δὲ τούτου μία διαθήκη τῆς ἀπολειφθείσης περιουσίας του εἰς τὸν Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΛΥΟΝΕΤΟΣ Γάλλος, ἔνδοξος γεωγράφος. Συνέγραψε πολιτογραφίαν. Ἔζη κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα. Μ. Χ.

ΛΥΣΑΝΔΡΑ, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Παυσ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος, τυλμηρὸς, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ἐξ αἰτίας του ἐμισήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αὐτὸς ἠφάνισε τοὺς Αθηναίους, καὶ ἐπέφερε τὸν τελευταῖον ὄλεθρόν των ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀφοῦ ἠφάνισε καὶ ἐκυρίευσεν ὅλα των τὰ πλοῖα εἰς τὴν Θρᾴκην διὰ στρατηγήματος, χωρὶς πόλεμον, ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας καὶ κατεκρήμνισε τὰ μακρὰ τείχη. Οἱ Αθηναῖοι λοιπὸν φοβούμενοι μὴν ἐξολοθρευθῶσιν ὅλως δι' ὅλου, ξενοχωρημένοι ὄντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθῶσιν ὁποιασδήποτε συνθήκας εἰρήνης. Οθεν αἱ ζωαὶ των ἐχαρίσθησαν, μὲ συμφωνίαν νὰ χαλάσωσι τὸν λιμένα καὶ ὅλα τὰ τείχη των, νὰ ἔχωσι μόνον 12. πολεμικὰ πλοῖα, καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρίζωνται εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν στρατιωτικὴν ἐπιχείρισιν, πλὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ταπεινώσας μὲν τὰς Ἀθήνας, κατασήσας δὲ τὴν Λακεδαίμονα τὴν πρωτεύουσαν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Λύσανδρος μετὰ ταῦτα κατήργησε τὴν δημοκρατίαν τῶν Αθηνῶν, καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῶσι τοὺς τριάκοντα τυράννους εἰς τὴν πόλιν των· ἔκλεξεν ἀπὸ δέκα ἄνδρας ἀνὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν πόλιν, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, καὶ τοὺς ὥρκισε νὰ ἐνεργῶσιν, ὅπως αὐτὸς τοὺς διέταττε. Εἰς ὀκτὼ μηνῶν διάστημα 1500. πολῖται ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν φυλαργυρίαν αὐτῶν ἢ ἐκδίκησιν. Αλλ' ὁ Θρασύβουλος, τέλος πάντων, βοηθούμενος ἀπὸ μικρὸν στράτευμα Αθηναίων, ἐδίωξε τοὺς τυράννους καὶ ἀπεκατέστησε τὸ δημοκρατικὸν εἶδος τῆς Κυβερνήσεως. Τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν Αλίαρτον.

ΛΥΣΙΑΔΗΣ τύραννος τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τὴν φιλελευθερίαν του ἀφῆκεν ἐκὼν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πόλιν, εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Αχαιῶν.

ΛΥΣΙΑΣ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσας τὸ 459. Π. Χ. καὶ ἐλθὼν εἰς Αθήνας ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τισίου καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων. Ἐλθὼν εἰς τὸ Θούριον μὲ μίαν ἀποικίαν Αθηναίων, διωρίσθη καὶ διοικητὴς τῆς Δημοκρατίας των. Τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἦλθον οἱ Αθηναῖοι εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐπροξένησαν ταραχὴν μεγάλην εἰς τοὺς συμμάχους των εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἵτινες ὑποθέττοντες συνεργὸν τὸν Λυσίαν, τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν μὲ ἄλλους τριακοσίους, ὅσις ἐλθὼν εἰς τὰς Αθήνας δὲν ἠδυνήθη νὰ διαμείνῃ ἐξ αἰτίας τῶν 30. τυράννων, διὸ καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα· μετέπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας ζῶν ζωὴν ἰδιωτικὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 378. Π. Χ. εἰς τὸ ὀγδοηκοσὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐφάθη περίφημος εἰς τὴν ῥητορικὴν· σώζονται 34. λόγοι του, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ῥητόρων τὸ 1513. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ 1736. εἰς τέταρτον μετὰ ὑποσημειώσεων καὶ τινων ἀποσπασμάτων.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ, Αθηναῖος, στρατηγὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Αὕτη ἡ φθορὰ τῶν Αθηναίων λέγουσιν, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ ἀναξιότητα τούτου τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Χάρητος. Ἐπισρέψας εἰς τας Αθήνας τὸν κατηγόρησεν ὁ Λυκοῦργος πικρότατα· εἰς τὴν στρατηγείαν σου, λέγει, ὦ Λύσικλες, χίλιοι πολῖται ἐφονεύθησαν, δισχίλιοι ᾐχμαλωτίσθησαν, καὶ τρόπαιον ἀνηγέρθη πρὸς ἀτιμίαν τῆς πόλεως, ἡ δὲ Ελλὰς ὅλη ὑπεδουλώθη, καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν, διότι σὺ ὑπῆρχες στρατηγὸς καὶ ἡγεμών· ἔπειτα τολμᾷς ἀκόμη νὰ ζῇς καὶ νὰ βλέπῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν αἰσχύνεσαι νὰ φαίνεσαι εἰς τὴν ἀγοράν, σὺ τὸ ὑπόμνημα τῆς αἰσχύνης, καὶ τοῦ ὀνείδους τῆς πατρίδος σου!

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ, στρατηγὸς Αθηναῖος, κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δυσμορφόν του σῶμα, καὶ πρὸ πάντων ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστοφ.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, Σατράπης τῆς Θρᾴκης καὶ Χερσονήσου, φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Σέλευκον ἐτὸ 282. Π. Χ. εἰς ἡλικίαν, 80. χρόνων.

ΛΥΣΙΜΑΧΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀδραγον, Παρθενοπέα Πρώνακτα, Αρισόμαχον, καὶ τὴν Εριφύλην. Ἀπολδρ.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ, Γλύπτης Ἕλλην περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικιῶνα· ἐνησχολεῖτο κατ' ὀρχὰς εἰς τὴν χαλκευτικὴν καὶ ἦτο κλειδουργὸς, ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Γλυπτικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην· τὰ ἀγάλματά του ἐθαυμάσθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὰς Αθήνας· αὐτὸς παρέσαινε ἐπιτηδειότερα τῶν προκατόχων του τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων του. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀγαλματοποιὸς γλύφων τὰς κεφαλὰς μικροτέρας τοῦ εἶναι, καὶ τὰ σώματα λεπτότερα, διὰ νὰ φαίνωνται οἱ ἀνδριάντες τρανώτεροι, περὶ ὧν ἔλεγεν ὅτι οἱ ἄλλοι τῶν γλυφέων παρισῶσι τοὺς ἀνθρώπους τοιούτους ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς Αφῆκε δὲ τρεῖς υἱοὺς ἐξαισίους ἀνδριαντοποιούς. Ἔζη τὸ 334. Π. Χ.

ΛΥΣΙΣ, νεανίας τις Αθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

ΛΥΣΙΣΤΑΤΟΣ, Αθηναῖός τις, Χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐφέρησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν Κωλιάδα. Ηρόδ.

Μ

ΜΑΒΛΗΣ Γαβριὴλ, κάλλιστος Γραμματικός· Ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς· Ἀπέθανεν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1785.

ΜΑΓΑΣ, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ.

ΜΑΓΑΛΟΤΗΣ Λορέντσος, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Ρώμην, περίφημος γραμματικὸς, τὸ σύγγραμμά του κατὰ ἀθέων τῷ ἐπροξένησε μεγάλην φήμην. Ἀπεθανε τὸ 1712.

ΜΑΓΕΛΛΑΝΟΣ Φερδινάνδος, ἀπὸ τὴν Πορτογαλλίαν, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων περιηγητῶν, τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος μὴ εὐχαριστούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα του διὰ τὸν μικρὸν μηνιαῖον μισθόν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κάρλου. Τὸ 1519. ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Σιβιλλίαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας μὲ πέντε πλοῖα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Πλάταν ποταμὸν τὸ 1520. Μ. Χ. Ἐντεῦθεν πλεύσας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Πλάτα πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ μῆκος τῶν παραθαλασσίων, εὗρε τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ πορθμὸν, καὶ διαπλεύσας αὐτὸν εὐτυχῶς, ἔσπευδε πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, ὅσις τότε πρῶτον ἐπλεύσθη, ὑπὸ Εὐρωπαίου πλοίου, καὶ ὠνομάσθη κακῶς ὑπὸ τοῦ Μαγελλάνου Εἰρηνικός. Ἀφ' οὗ ὅμως ἔφθασεν εἰς τὰ δυτικὰ αὐτοῦ πέρατα, ἀνεκάλυψε τὰς Φιλιππίνας καὶ Λαδρόνας νήσους, ἤτοι κλεπτονήσους, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ἐξ ἀτυχίας τὸ 1712. ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Ἐντεῦθεν πλέοντες οἱ συνοπαδοὶ αὐτοῦ διηνεκῶς πρὸς δυσμὰς, ἔφθασαν εἰς τὰς Μολούκας νήσους, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Πορτογάλλους θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν.

ΜΑΓΕΡΒΑΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, ὅσις διῴκει τὸ ἱππικὸν στρατευμα εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τὸ 216. Π. Χ. μετὰ τὴν μάχην ἐσυμβούλευσε τὸν ἀρχηστράτηγον Ἀννίβαν νὰ ὑπάγῃ νὰ πολιορκήσῃ τὴν Ρώμην, ἀλλ' ὁ ἀρχηστράτηγος ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑπήκουσε τῷ εἶπεν, σὺ ἠξεύρεις νὰ νικᾷς δὲν ἠξεύρεις ὅμως καὶ νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ τὴν νίκην.

ΜΑΓΝΕΝΤΙΟΣ, Γερμανὸς, ἀπὸ ἁπλοῦς στρατιώτης ἔφθασεν εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀγαπώμενος παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κώνσαντος εἰς τοσοῦτον, ὥσε εἰς μίαν ἐπανάσασιν τῶν στρατιωτῶν ἐσώθη κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν Ἀλουργίδα του. Ὁμως ὁ Μαγνέντιος διὰ νὰ κηρυχθῇ Αὐτοκράτωρ ἐφόνευσεν ἀσυνειδήτως τὸν εὐεργέτην του, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον του, ἔγινε κύριος τῆς Γαλλίας, Ἱσπανίας, τῶν Βρετανικῶν νήσων, τῆς Ἀφρικῆς, Ἰλλυρίας, καὶ Ἰταλίας. Ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Κωνσάντιος πρὸς

ἐκδίκησιν, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε καὶ διέφθειρε ὅλον τὸ στράτευμά του, αὐτὸς δὲ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἦλθε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, ἀλλὰ πάλιν ἐνικήθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Λογδοῦναν, ὅπου φονεύει τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτόν του τὸ 358. εἰς ἡλικίαν 58. χρόνων. Ἦτον ἀνὴρ ἀνδρεῖος ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ πρῶτος τῶν Χριστιανῶν, ὅσις ἐμίανε τὰς χεῖράς του εἰς βασιλικὸν αἷμα.

ΜΑΓΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας τὸ ὁποῖον ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη *Μαγνησία*. Τούτου οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ βοηθήσαντες τοὺς Ἰωνας καὶ Αἰολεῖς, ξενοχωρουμένους τότε ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ καὶ ἔκτισαν πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαγνησίαν.

ΜΑΓΝΗΣ Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου. Συνέγραψεν ἐννέα κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε τρὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστοφ.

ΜΑΓΝΩΝ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβου, ὅστις εὐδοκίμησε μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην, καὶ ἔφερε τὴν εἴδησιν τῆς νίκης εἰς τὴν Καρχηδόνα, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παρουσιάζων εἰς τὸ μέσον τῆς Γερουσίας τρία φορτία ἀλόγων δακτυλιδίων χρυσῶν, τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν θανατωθέντων Ρωμαίων· ἔπειτα τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἱσπανίαν κατὰ τοῦ Σκηπίωνος, ὅστις ἐνικήθη καὶ κατεδιώχθη εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν. Οἱ ἐγκάτοικοι τῆς νήσου ἐπιτειδειότατοι σφενδονῖται, ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ ἓν πλῆθος πετρῶν, ὥσε τὸν ἐβίασαν νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Μινόρκαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐκυρίευσε τὴν Γένοβαν, καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον ἐνικήθη, καὶ πληγωθεὶς ἀπέθανε τὸ 203. Π. Χ.

ΜΑΖΟΓΚΕΛΗΣ Ἰωάννης, Ἰταλὸς, ἀπὸ τὴν Βριξίαν, σοφὸς γραμματικὸς, καὶ βιογράφος. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ συγγραφέων Ἰταλῶν, ἀλλ' ἀποθανὼν τὸ 1765. δὲν ἔφθασε νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτά.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἐνὼχ, μακρόβιος. Ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι οὗτος ἔζησεν 969. χρόνους καὶ ἀπέθανε τὸ 2348. Π. Χ. καθ' ὃν καιρὸν ἔγινε καὶ ὁ πάγκόσμιος κατακλυσμὸς, ὅστις διήρκεσεν ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

ΜΑΪΜΟΝΙΔΗΣ Μωϋσῆς, ἔνδοξος Ραβῖνος καὶ εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῶν Ἑβραίων. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρδουβαν πόλιν τῆς Ἱσπανίας τὸ 1100. περιερχόμενος εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἔγινεν ἀρχιατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Κάϊρον τὸ 1139. ἀφῆκε δὲ πλῆθος συγγραμμάτων εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν διάλεκτον.

ΜΑΪΜΟΥΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Ὀλζᾶ, δωδεκάτη γυνὴ τοῦ Μωάμεθ τοῦ προφήτου τῶν Ἀράβων τὸ 628. Μ. Χ. Αὕτη ἐζάθη τελευταία, καθότι ἔζησε πε-

ρισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκάς του.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ.

ΜΑΪΝΤΕΝΟΝΑ Φραγγίσκα. Ἀνετράφη ἀπὸ τὴν μητέρα της εἰς τὴν φυλακὴν· ἀφοῦ ἠλευθερώθη ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅπου εὑρίσκετο ὁ πατήρ της, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρός της ἐπισραφεῖσα εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνυμφεύθη τὸν ποιητὴν Σκαρόν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, τὸ 1660. ἔγεινε Κυβερνήτρια τῶν Παίδων τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου, καὶ τοσούτον ἤλκυσε κὴν ἀγάπην του, ὥστε τὴν ἐνυμφεύθη κρυφίως ζώσης τῆς γυναικάς του· εἰς τοῦτο συνέτεινε μᾶλλον ὁ τρόπος της παρὰ ἡ ὡραιότης. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεύς, ἀπέρασεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Κύρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε κτίσει, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1719.

ΜΑΪΡΟΣ Γάκωβος Ὁλλανδός, ἄριστος θαλασσοπόρος. Οὗτος περιέπλευσε τὴν Γῆν μετὰ τοῦ Κορνηλίου τοῦ Σουτένης. Μετέβησαν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὸν Μέγαν, διά τινος νέου Πορθμοῦ ὅσις κεῖται μεταξὺ τῶν Νήσων Στάατων, καὶ τῆς Πυρίνου Γῆς, καὶ ὠνομάσθη ὁμωνύμως μὲ τὸν Μαῖρον. Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ ὠκεανῷ ἀνεκάλυψαν τὸ ἐκ τεσσάρων Νήσων συνιστάμενον Σουτένιον Ἀρχιπέλαγος, τὰ ἀρκτικὰ παραθαλάσσια τῆς νέας Γουινέας, τὴν μεγάλην Σουτενίαν Νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας μικροτέρας, ἐκτεινομένας κατὰ τὸ μέρος τῶν Μολουκῶν Νήσων. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα, Μ. Χ.

ΜΑΪΡΗΣ Γιάκομος, περίφημος περιηγητὴς, Ὁλλανδός, ὅστις τὸ 1613, ἀνεχώρησε μὲ δύω πλοῖα, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἀνεκάλυψεν ἕνα στενὸν πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του. Ἀπέθανε τὸ 164.

ΜΑΙΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἵμωνος ἀπὸ τὰς Θήβας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πολεμον μὲ 50. Θηβαίους, ἀλλ' ὁ Τηθεὺς φονεύσας τούς συντρόφους του ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν δυσυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὅμ. Ἰλ.

ΜΑΪΩΡ Ἀράβιος σοφιστής. Ἔγραψε περὶ σάσεων βιβλία 13. σύγχρονος μὲ τὸν Ἀψίνην καὶ Νικαγόραν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος.

ΜΑΚΑΡΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν Πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλ.

ΜΑΚΑΡΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸν ἑαυτόν της εἰς θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν λοιπῶν πατριωτῶν της, ὅταν ἐξεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὴν μὲ μεγάλην πομπήν.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Μέγας, ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου. Ἔζη τὸ 380· Μ. Χ. μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς καὶ ἀσκητὴς τῆς Ἐρήμου

ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ἄσκησιν, καὶ εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἀκόμη τὸν ὠνόμαζαν παιδαριογέροντα. Τὸ 40. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔγινε πρεσβύτερος· ἔζησεν εἰς τὴν Ἔρημον 60· χρόνους. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 50· ὁμιλίαι, τινὲς λέγουσιν ὅτι τὰς συνέγραψεν ὁ Ἀντώνιος ὁ Συριστὴς, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασε, σώζονται καὶ μερικὰ συγγραμμάτια ἀσκητικὰ, τά ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ εἰς τὰ Παρίσια, τὸ 1509.

ΜΑΚΕΔΩΝ υἱὸς τοῦ Οσύριδος, τὸν ὁποῖον ἐσυνώδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδρ.

ΜΑΚΕΝΤΙΟΣ Αλέξανδρος, Ἄγγλος περιηγητὴς καὶ Ἀστρονόμος ἄριστος. Οὗτος διὰ τῶν περιηγήσεών του ὠφέλησε μεγάλως τὴν Γεωγραφίαν. Ἐπροχώρησε μέχρι τῶν ἀρκτικῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν κρυσαλλωμένης θαλάσσης, καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ δυτικοβόρειον διάπλους εὔχρηστος. Περιῆλθε προσέτι καὶ διὰ ξηρᾶς τὴν Ἀρκτικὴν Ἀμερικὴν μέχρι τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ. Ἔζη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ Νικόλαος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐσάθη μέγας πολιτικὸς καὶ Ἱστορικός. Συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Πατρίδος του, καὶ διάφορα ἄλλα συγγράμματα. Ἀπέθανε τὸ 1547.

ΜΑΤΡΙΝΟΣ Μάρκος, Ὀπίλιος Σεβῆρος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἦτο γεωργός, ἔπειτα κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων, μετέπειτα Νοτάριος, ἐπισάτης τοῦ Θησαυροῦ, καὶ τέλος Ἔπαρχος τοῦ Πραιτωρίου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρακάλα, ἐψηφίσθη Αὐτοκράτωρ. Καταρχὰς ἐφαίνετο ὑπερασπιστὴς τοῦ δικαίου, ἕως ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἔπειτα ὅμως ἐφάνη ὅτι ἐπροσποιεῖτο πρότερον, διότι ἔπραττεν ὅλως ἐναντία· ἠγόρασεν ἀτιμοτάτην τὴν εἰρήνην τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Ἀρταβάνου Βασιλέως τῶν Περσῶν· ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ εὐταξίαν εἰς τὸ στρατιωτικόντου, πλὴν τὰ τάγματα δυσαρεσημένα ἀπὸ τὸν κακόντου τρόπον, ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Ἡλιογάβαλον τὸ 1218. Μ. Χ. αὐτὸς δὲ καταδιωκόμενος ἀπέρασεν εἰς τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ σχῆμα χωρικοῦ, ὅπου γνωσθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΣ Αὐρήλιος, ἔνδοξος συγγραφεὺς Λατῖνος, καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τό τοῦ Κικέρωνος ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος, καὶ Κρονικῶν βιβλία 7. χρήσιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς Ἱσορίας, ἀμφότερα δὲ χαίρουν μεγάλην ὑπόληψιν.

ΜΑΚΧΕΡΣΩΝ Γιάκομος, ἀπὸ τὴν Σκωτίαν. Ἐγεννήθη τὸ 1738. καὶ ἀπέθανε τὸ 1796. Συνέγραψε τὴν ἱσορίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἕτερα.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ, ὁ ἔσχατος μεταξὺ τῶν 12 ἐλασσόνων Προφητῶν. Θέλουσιν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλών.

Εγεννήθη ἐν Σοφᾷ, ὅπου καὶ ἐτάφη. Λέγουσιν ὅτι ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαινήσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καθότι ἡ προφητείατου φαίνεται μετὰ τὴν ἀνακαίνησιν τοῦ Ναοῦ.

ΜΑΑΒΈΤΗΣ Βιργίλιος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, μαθηματικὸς, Ἰατρὸς, καὶ Μουσικός. Ἀπήντησε μεγάλην φήμην διὰ τὰ Συγγράμματά του· ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ τετάρτου Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας εἰς διαφόρους πρεσβείας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1654.

ΜΑΛΈΓΒΗΣ Φραγγίσκος, ἔνδοξος Ποιητὴς Γάλλος. Ἐσάθη ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ποιητὰς, καὶ τὸν ὀνομάζουν Πατέρα τῆς Γαλλικῆς ποιητικῆς. Εἶχεν ἐλάττωμα νὰ πτύῃ πολ. λάκις διά νὰ ἐκφωνήσῃ μίαν ᾠδὴν· τὰ ποιήματά του συνίσανται εἰς παραφράσεις τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ, εἰς ᾠδὰς, εἰς ἐπιγράμματα, ὅλα κάλλιςα. Ἀπέθανε τὸ 1556.

ΜΑΛΑΣΠΊΝΗΣ, Ἱστορικὸς τοῦ ιγ΄ αἰῶνος. Ἔγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, κλασικὸν σύγγραμμα μὲ φήμην.

ΜΑΛΙΑΒΈΚΗΣ Ἀντώνιος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, κάλλιςος φιλόσοφος· ἀπέθανεν τὸ 1714. καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν Βιβλιοθήκην του, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε μὲ τὸ ὄνομά του.

ΜΑΛΠΙΓΓΗΣ Μαρκέλλος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Βολωνίαν· ἐγεννήθη τὸ 1628. Π. Χ. ἐχρημάτησεν ἔνδοξος ἀνατόμος καὶ βοτανικός, ἔκαμε διαφόρους ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ἀνατομίαν, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν σπλῆνα· τὸ σύγγραμμά του περὶ τοῦ Σκώληκος τοῦ Μεταξίου θεωρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ ἄξια λόγου. Οὗτος δυνάμει τῶν ἀξιολόγων του μικροσκοπίων παρετήρησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν κατασκευὴν τῶν σπλάγχνων, τὰς ἀδένας καὶ τὰς τούτων ἐκκρίσεις. Ἐνησχολήθη δὲ εἰς αὐτὰ μὲ τόσον ἔνθερμον ζῆλον, ὥςε διέφθειρε τὴν ὑγείαν του, καὶ συνέτεμε τὴν ζωήν του. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1694. εἰς τὴν Ῥώμην.

ΜΆΛΧΟΣ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Συρίας· ἔζη τὸ 491. Μ. Χ. Ἐχρημάτησε σοφιςὴς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ φήμην τῆς ῥητορείας του μεγάλην, κατὰ τὸν Φώτιον. Ἦτον χριςιανός, συνέγραψεν Ἱςορίαν ἀπὸ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Λέοντος, ἕως εἰς τὸν θάνατον Ἰουλίου, περὶ τὸ 480. ὁ Φώτιος τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως διὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σώζονται μόνον δύω ἐκλογαί.

ΜΆΜΕΡΚΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

ΜΑΜΟΪ́Ν περίφημος Καλίφης τῶν Τατάρων. Ἔζη περὶ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, Μ. Χ. διὰ προσαγῆς τούτου κατεμετρήθη ἐν τῇ Ἐρήμῳ Σαντζιάρ, μία μοῖρα τοῦ Μεσημβρινοῦ.

ΜΑΜΜΑΊΑ, ἡ Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου. Ηρόδ.

ΜΆΝΑΙΧΜΟΣ, Ἀλωπεκοννήσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε περὶ φιλοσοφίας, καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος βιβλία τρία.

ΜΆΝΑΙΧΜΟΣ Σικιώνιος, υἱὸς Ἀλκιβίου, ἢ Ἀλκιβιάδου, ἱςορικὸς ἔνδοξος. Ἔγραψε τὴν ἱςορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΜΑΝΑΣΣΉΣ, ἦτον υἱὸς τοῦ Ἐζεκίου, καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα· ἐβασίλευσε τὸ 695. Π. Χ. Ἐπαιδεύθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσέβειάν του, παραδοθεὶς αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μεροδὰχ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ὕςερον ἀπὸ δέκα χρόνους ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, παρέτεινε τὴν βασιλείαν του ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν βασιλέων Ἰούδα· εὑρίσκεται μία προσευχὴ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μανασσῆ. Ὁ συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν ὕλην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν παραλειπομένων.

ΜΑΝΔΆΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀσυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέγαν Κῦρον.

ΜΑΝΔΕΒΊΛΛΗΣ-ΙΏΝ, Ἱππεὺς Ἄγγλος, περιφημότατος περιηγητὴς τοῦ αἰῶνός του. Οὗτος ἀπεδήμησεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐπιθυμῶν νὰ ἰδῇ τόπους ξένους, καὶ τὰ ἀξιόλογα τῆς Ἀσίας. Ἐγινε πρῶτον ὑπομίσθιος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Σουλτάνου, ἔπειτα τοῦ ἐν Καθάϊ-Χάνῃ, ὅτε αὐτὸς ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Μανσούϊ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 1371. ἐν τῇ παρὰ τῷ ποταμῷ Μάας-Λυττίχῃ. Τὴν περιήγησιν αὐτοῦ συνέταξε, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐκ παλαιῶν χρονικῶν καὶ μυθιςοριῶν τῶν σαυροφόρων. Ἔζη δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.

ΜΑΝΔΡΑΒΟΥΛΟΣ, Σάμιός τις, ὅςις λέγεται, ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δεύτερον ἓν ἀργυροῦν, καὶ τὸν τρίτον ἓν χαλκοῦν, ἀφοῦ καὶ παροιμία ἐπὶ Μανδραβούλου τὸ πρᾶγμα. Λουκ.

ΜΑΝΔΡΟΚΛΈΗΣ, τέκτων Σάμιος ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΜΑΝΕΘΗΣ, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, ἀνὴρ σοφὸς, ἐγνώριζε καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, τὴν Ἑβραϊκὴν, Λατινικὴν, καὶ Χαλδαϊκήν. Συνέγραψε τὴν ἱςορίαν τῆς Πισούας, τὴν ζωὴν τοῦ Δάντε Πετράρχου, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1459.

ΜΑΝΈΘΩΝ, περίφημος φιλόσοφος, καὶ ἱςορικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Διόσπολιν, πόλιν τῆς Αἰγύπτου. Ἤνθει τὸ 260. Π. Χ. ἐσάθη ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ἡλιούπολιν. Ἤκμαζεν εἰς τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου μετὰ τὸν Βηρωσσόν. Συνέγραψεν οὗτος ἓν Αἰγυπτιακὸν Χρονικὸν εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται λείψανα τινὰ Ἀποτελεσματικὰ, ἤτοι περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀςέρων, ἐκδ. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΜΑΝΈΡΩΣ, υἱὸς μονογενὴς τοῦ πρώ-

του καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅσις ἀποθανὼν ἀώρως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διὸ καὶ ἐπεκράτησεν ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικὸν ᾆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Ηρόδοτον ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ελλησι Λίνον λεγόμενον. Ηρόδοτος.

ΜΑΝΛΙΟΣ, Καπιτολῖνος, περίφημος Ρωμάνος. Οταν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βρέννου καύσαντες τὴν Ρώμην ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κυριεύσωσι τὸ Καπιτόλιον, (παλαιὰ οἰκοδομὴ τοῦτο, καὶ ναὸς εἰς τὴν Ρώμην.) Εξάθη ὁ πρῶτος, ὅσις τοὺς ἐμπόδισε· καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ἐπίθετον Καπιτολῖνος καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς πολιτείας· ἔπειτα διὰ πολιτικὰς ὑποψίας κατεδικάσθη, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ἕνα κρημνὸν, καὶ οὕτω ἔλαβε τὸ τέλος τὸ 384.

ΜΑΝΛΙΟΣ Τορκιάτος, πολλὰ εὐφυὴς ἀλλ' ἄμοιρος εὐγλωττίας. Ο πατήρ του τὸν εἶχε σείλει εἰς τὴν ἐξορίαν ἀδίκως· ὁ Δήμαρχος Μάρκος, Πομπούνιος ἐπειδὴ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἀπολογηθῇ περὶ αὐτῆς τῆς ἀδίκου καταδίκης τοῦ υἱοῦ του, ὁ υἱὸς μὴ ἀνεχόμενος νὰ καταδιώκεται ὁ πατήρ του, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν σπάθην καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του, τότε ὁ Δήμαρχος βλέπων τὸ μέγα σέβας τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐχειροτόνησε χιλίαρχον. Οταν οἱ Γάλλοι ἐκινήθησαν εἰς πόλεμον, εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον ἐζήτει τὸν ἀνδρειότερον εἰς μονομαχίαν, τὸ ὁποῖον δεχόμενος εὐχαρίστως ὁ Μάνλιος καὶ μονομαχήσας τὸν ἐθανάτωσε, καὶ λαβὼν τὸν στρεπτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ νεκροῦ Γάλλου τὸν ἐφόρεσε, καὶ ἔκτοτε ὠνομάσθη Τορκιάτος ἢ στρεπτοφόρος καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενοι, πρὸς μνήμην τῆς λαφυραγωγίας τοῦ στολισμοῦ· καθότι Τόρκυς ὀνομάζεται ὁ στρεπτὸς παρὰ τοῖς Ρωμαίοις· καὶ τότε μὲν οὕτως ἔφυγον οἱ ἐχθροί. Επειτα ἔγινε καὶ Δικτάτωρ, καὶ ἔπειτα Υπατος τὸ 340. Π. Χ. εἰς τὸν πόλεμον τῶν Λατίνων· ὀργισθεὶς δὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, διότι ἐμονομάχησε παρ' ἀδείας τοῦ πατρὸς τὸν ἐθανάτωσε.

ΜΑΝΟΖΗΣ Ιωάννης, ἐπιτήδειος ζωγράφος, Ιταλός. Ο μεγαλοπρεπὴς Λορέντσος τῷ ἔδωκε τὸ παλάτιόν του νὰ τὸ στολίσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ τὸν ἐφιλοδώρησε μεγαλοπρεπῶς. Απέθανε τὸ 1636.

ΜΑΝΟΥΖΙΟΣ Παῦλος, ἔνδοξος τυπογράφος, καὶ καλὸς γραμματικὸς, Ιταλὸς ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Εξέδωκε διάφορα συγγράμματα περὶ τῶν Κωμικῶν Ρωμάνων, καὶ περὶ τῶν νόμων τῆς Γερουσίας. Απέθανε τὸ 1574.

ΜΑΝΟΥΗΛ Φιλῆς ὁ Εφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε περὶ ζώων ἰδιότητος, περὶ Ναυτηλίας καὶ ἕτερα. Εζη τὸ 1300. Μ. Χ.

ΜΑΝΟΥΗΛ Μοσχόπουλος, ἀπὸ τὴν Κρήτην. Εγραψε σχόλια εἰς τὰ δύω πρῶτα βιβλία τῆς Ιλιάδος, εἰς τὸν Ησίοδον, καὶ εἰς τὰ Ηρωϊκὰ τοῦ Φιλοστράτου, καθὼς καὶ διάφορα γραμματικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐπιγράφεται Ερωτήματα.

ΜΑΝΟΥΗΛ Παλαιολόγος, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 1391. ἕως τὸ 1425. Εγραψε πρὸς τὸν τρίτον υἱόν του Ιωάννην ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς εἰς ἑκατὸν κεφάλαια· ἦτον εἰς ἄκρον φιλολόγος, ἄφησε διάφορα Θεολογικὰ, καὶ Ηθικὰ συγγράμματα, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων εὑρίσκεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΝΟΥΗΛ Χρυσολορᾶς Βυζάντιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες καταλιπόντες τὴν δουλωθεῖσαν πατρίδα των κατέφυγον εἰς τὴν Ιταλίαν.

ΜΑΝΟΥΗΛ Βρυέννιος. Εγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. αἰῶνος ἁρμονικὰ, ἢ περὶ μουσικῆς. Εζη τὸ 1320. Μ. Χ.

ΜΑΝΤΕΝΙΑΣ Ανδρέας, Ιταλὸς, κάλλιστος ζωγράφος, καὶ γλύπτης· τὸ περιφημότερον ποίημά του εἶναι ὁ Τρισύφος τοῦ Καίσαρος. Απέθανεν εἰς τὴν Μάντοβαν τὸ 1517.

ΜΑΝΤΙΝΕΥΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Αρκαδίας, ὅσις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Απολδρ.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ, υἱὸς φυσικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Φιδερίκου τοῦ 6'. ὅστις ἐφαρμάκωσε τὸν Κουράδον υἱὸν νόμιμον τοῦ ἰδίου Αὐτοκράτορος, καὶ ἔγινεν ἐπίτροπος τοῦ Κουραδίου υἱοῦ τοῦ Κουράδου· μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Μανφρέδης ἐκυρίευσε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Νεάπολιν, ἀλλ' ἐνικήθη ἀπὸ τὸν Κάρλον Γάλλον τὸ 1266. πλησίον τοῦ Βενεβέντο τῆς Ιταλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη.

ΜΑΝΦΡΕΔΗΣ Εὐσάθιος, Ιταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐχρημάτισε Προφέσωρ τῆς Μαθηματικῆς εἰς τὴν Ακαδημίαν τῆς πατρίδος του. Ητον περίφημος Αστρονόμος, Αρχιτέκτων, καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς καλητέρους Ποιητὰς τῆς Ιταλίας, ἐξέδωκε καὶ συγγράμματα τῆς Μαθηματικῆς, καὶ Ποιητικῆς.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ, Μάρκος, Αὐρήλιος Βαλέριος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, καὶ Γαμβρὸς Μαξιμιανοῦ τοῦ Γαλλερίου. Εἶχε κάμει ὁ Πατήρ του παραίτησιν εἰς αὐτὸν, τὸ 306. Π. Χ. ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἐβίασε τὸν Σεβῆρον νὰ κατακλεισθῇ εἰς τὴν Ραβέννην, Πόλιν τῆς Ιταλίας, καὶ τὸν ἐφόνευσε παρὰ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀνέλαβε πάλιν ὁ Πατὴρ τὸ σκῆπτρον· ἐκ τούτου ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ ὁ Μαξιμιανὸς Γαλλέριος, καὶ νικηθεὶς ἔφυγε, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἡ Ιταλία ἀπὸ τὰς διχονοίας πατρὸς, καὶ υἱοῦ. Καταφυγὼν δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Ερκούλιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Μαξέντιος ἐκυρίευσε τὴν Αφρικὴν, ἐδίωκε πανταχόθεν τοὺς Χριστιανοὺς, ἐκήρυξε πόλεμον ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Κωνσαντίνου, καὶ θέλων νὰ περάσῃ τὴν Γέφυραν τοῦ Τιβέριως Ποταμοῦ, ἐχαλάσθη ἡ γέφυρα καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν Ποταμόν. Οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτον κακότροπος, καὶ ἀγύμναστος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἀμαθέστατος, καταγινόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσωτείας· ἀτίμαζε τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν· ἐθανάτωνε ἀδίκως τοὺς Γερουσιαστὰς διαμοι-

ράζων τά πλούτη των εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ νὰ τὸν ἀγαπῶσι εἰς τὰς καταχρήσεις του· ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς στρατιώτας, νὰ κατακόψωσι τοὺς πολίτας· καὶ ἐν γένει ἔπραξε μεγάλα κακὰ, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του συνέβη καὶ μεγάλη ἔλλειψις τροφῆς.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Ερκούλιος, Μάρκος Αὐρήλιος Βαρέλιος· Εγεννήθη πλησίον εἰς τὸ Σίρμιον, Πόλιν περίφημον εἰς τὴν Σλαβωνίαν, τὸ 250· Μ. Χ. ἀπὸ ποταπὴν οἰκογένειαν· ἐσάθη στρατιώτης τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις τὸ 286. τὸν ἔκαμε συγκοινωνόν του καὶ τῷ ἔδωκε μέρος τῆς βασιλείας του, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Βαρβάρων καὶ τοὺς ἐνίκησε· ἔπειτα κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν Κωνσαντῖνον Γαμβρόν του, ὅστις εἶχε τὴν θυγατέρα του, τὴν ὁποίαν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸν ἄνδρα της ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παλατίου της τὴν ἐπομένην νύκτα, ἀλλ' αὐτὴ εἰδοποίησε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις διώρισεν Εὐνοῦχον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην του· ὁ Μαξιμιανὸς ἐλθὼν διὰ νυκτὸς φονεύει τὸν Εὐνοῦχον νομίζων αὐτὸν Κωνσαντῖνον, καὶ οὕτω συλληφθεὶς ἐθανατώθη. Ητον στρατηγὸς ἀξιώτατος, ἀλλὰ ἀπάνθρωπος, καὶ αὐτόχρημα κακία.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ἐγεννήθη πλησίον τῆς Σαρδικῆς ἀπὸ πτωχικὸν γένος. Εἰς τὴν νεότητά του, ἐφύλαττε ζῶα, ἔπειτα ἔγινε στρατιώτης· ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ὠνόμασε Καίσαρα εἰς τὸ Ανατολικὸν μέρος τὸ 292. Μ. Χ. καὶ τῷ ἔδωκε τὴν κόρην του Βαλερίαν εἰς γυναῖκα. Οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Γότθους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ τὸν Νέρωνα τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, καὶ ἐνικήθη τὸ 297. ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν νὰ λάβῃ ἑτέραν δύναμιν, ἀλλὰ ὑπέπεσεν εἰς ὀργήν, ὅθεν ἐπισραφεὶς ὕστερον, ἐπολέμησεν ἐκ δευτέρου, καὶ κατέκοψε τοὺς Πέρσας, ἐκυρίευσε τὸ στρατόπεδον, τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία των· ἐκηρύχθη Αὔγουσος, καὶ διοικοῦσε, καθὼς ὁ Νέρων· ὅστις τῶν ὑπηκόων του δὲν ἐπλήρονε τὸν ὑπέρμετρον φόρον του, ἐτιμωρεῖτο σκληρῶς, ἐδίαζε τὸν καθένα νὰ δίδῃ λογαριασμὸν τῆς καταςάσεώς του, καὶ ὅσους ὑποπτεύετο ὅτι δὲν ἐμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν, ἄλλους ἔκαιεν, ἄλλους ἐσαύρωνε, καὶ ἄλλους ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅθεν οἱ Ρωμαῖοι διὰ ταῦτα ἐκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν Μαξέντιον, ὅστις τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ιταλίαν, τὸ 303. φεύγων ἐκυριεύθη ἀπὸ ἓν πάθος ἑλκῶδες εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ βλέμμα ἄγριον, καθὼς καὶ τὴν ψυχήν· ἀπέθανε τὸ 311.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Γαλλέριος Βαλέριος, ποιμήν. Εγεννήθη εἰς τὴν Ιλλυρίαν· ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ Γαλλερίου, ἔλαβε τὸ ὄνομα Καίσαρ ἀπὸ τὸν Διοκλητιανὸν τὸ 305. καὶ τὸ Αὔγουσος μετὰ τρεῖς χρόνους. Ητον ἄνθρωπος κακοήθης· ἐκινήθη κατὰ τῆς Αρμενίας, διότι ἦσαν χρισιανοί. Τὸ 312. ἐφθόνησε τὸν Λικίνιον, καὶ ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐνικήθη μεταξὺ Ηρακλείας καὶ Ανδριανουπόλεως, τὸ 313. καὶ φεύγων ἐκεῖθεν, ἐφόνευσε πλῆθος Ιερέων ἐθνικῶν· καὶ πάλιν καταδιωκόμενος διαίως, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Επὶ τῆς βασιλείας του τὰ προτερήματά του ἦσαν ἡ μέθη καὶ ἡ κακία.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ, Γάϊος Ιούλιος Βέρος. Εγεννήθη τὸ 173. Μ. Χ. εἰς χωρίον τῆς Θρᾴκης· ἦτον υἱὸς χωρικοῦ τινος Γότθου, ποιμὴν προβάτων, ἔγινε στρατιώτης, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Αλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, πρῶτος αὐτὸς ἀναγορευθεὶς μὲ μόνην τὴν ψῆφον τῆς στρατιᾶς, χωρὶς νὰ τὸν ψηφίσῃ καὶ ἡ Σύγκλητος, μήτε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν Γερουσίαν ὡς μέλος. Εγινε διάδοχος τὸ 235. ἦτον στρατηγὸς καλὸς, ἀλλ' Αὐτοκράτωρ ἀναξιώτατος· ἔπραξε πολλὰ κακὰ, καὶ ἐφόνευσεν ὑπὲρ τὰς 4000. ἀνδρῶν, προφασιζόμενος ὅτι ἦσαν κατ' αὐτοῦ συνωμόται· ἀπὸ τὰς μεγάλας του κακίας τὸν ὠνόμασαν Κύκλωπα καὶ Φάλαριν· ἐθυσίαζεν ἀσπλάγχνως τοὺς χριστιανούς· ἡ θηριωδία του ἦτον ἀνυπέρβλητος· ἀναφέρεται εἰς τὴν Ιστορίαν ὡς Γίγας. Η σωματική του δύναμις ἦτον παράδοξος, μόνος ἠμπόρει νὰ κινήσῃ μίαν ἅμαξαν φορτωμένην· ἔτριβε τοὺς λίθους μεταξὺ τῶν δακτύλων του εἰς λεπτὰ, καὶ ἔσχιζε τὸ δένδρον μὲ τὰς χεῖράς του. Κινήσας δὲ πόλεμον κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐτυχίας, ἀνηγορεύθη Ιμπεράτωρ· τὸ ὁποῖον εἶναι νῦν τῶν Βασιλέων ὄνομα, πρότερον ὅμως ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀρίστους στρατηγούς· Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐν τῇ πόλει Ακυληΐᾳ· τὸ 238. εἰς ἡλικίαν 65. χρόνων. Εφονεύθη δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ υἱός του πολλὰ νέος ὤν, συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ πατρός του τρία ἔτη καὶ ὀλίγας ἡμέρας.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Πλανούδης, μοναχός. Εζη τὸ 1353. Μ. Χ. εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, εἷς ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ αἰῶνός του, τὸν ὁποῖον Ανδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔσειλε πρέσβυν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ φιλιώσῃ αὐτοὺς μετὰ τῶν Γραικῶν· τὸ 1327. ἐπέσρεψε καὶ ἔζησεν ἕως τὸ 1353. Συνέγραψε διάφορα, καὶ μεταφράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ. Εξεδόθησαν κεφάλαια τέσσαρα Α΄ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος. Β εἰς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον. Γ΄ Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον ταφὴν τοῦ Σωτῆρος. Δ΄ Επιγραφαὶ ἐγκωμιασικαὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αγίου Ανδρέου. Ε΄ Βίος Αἰσώπου. ς΄ Σύναξις-Ανθολογίας, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ὁ Βυζάντιος, φιλόσοφος, ἔζη τὸ 363. Εχρημάτησε διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ, ὅστις εἶναι ἄλλος παρὰ τὸν Εφέσιον Μάξιμον, ὁ ὁποῖος ἐσάθη καὶ αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ Ιουλιανοῦ. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, σώζεται ἓν Ασρολογικὸν ποίημα, καὶ ἄλλα διάφορα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ἀπὸ τὴν Τύρον, σοφιςής,

καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αντωνίου καὶ Κομμόδου. Τὸ 180. Μ. Χ. ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἔγραψεν ἑπτὰ λόγους, ἢ διαλέξεις διαφόρων ὑποθέσεων· διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ελλάδα. Τὰ σωζόμενα συγγράμματά του, ἐπαινοῦνται διὰ τὴν Αττικὴν των εὐφράδειαν. Εξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1551. καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1744.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἐπονομαζόμενος Ομολογητὴς, Κωνσαντινουπολίτης· Κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισε μυστικὸς Γραμματεὺς Ηρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος· ἔπειτα ἄφησε τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ ἔγινε μοναχὸς, καὶ ἡγούμενος εἰς τὸ ἐν Χρυσουπόλει μοναστήριον τῆς Μονῆς· ἐκεῖθεν ἀπέρασεν εἰς τὴν Αφρικὴν, διὰ νά καταπολεμήσῃ τὴν αἵρεσιν τῶν μονοθελητῶν, ὅπου ἔπαθε καὶ πολλὰ παρὰ τῶν Αἱρετικῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς διάφορα μέρη, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 662. Εκ τῶν συγγραμμάτων του σώζονται ὑπὲρ τὰ 50. βιβλία, Εκκλησιαστικὰ, ἀσκητικὰ, καὶ ἐπιστολαί· ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1675.

ΜΑΞΙΜΟΣ, ἀπὸ τὴν Ηπειρον, παιδαγωγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ιουλιανοῦ· δύω ὁμώνυμοι ἐχρημάτησαν παιδαγωγοὶ τοῦ Ιουλιανοῦ, ὁ εἷς ἀπὸ τὴν Ηπειρον καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Εφεσον. Συνέγραψε ποίημα εἰς 610. στίχους ἐπιγραφόμενον περὶ Απαρχῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Ελληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΜΑΡΑΘΗΣ, Γάλλος, κακόβουλος καὶ ραδιοῦργος πολιτικός. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποσασίας τῶν Γάλλων ἐπεθύμει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ λαοῦ, μόλον ὅτι εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος, ὅτι ἐπαγρυπνεῖ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

ΜΑΡΑΘΗΣ Κάρλος, περίφημος ζωγράφος, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ζωηρότητα τοῦ σώματος· ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1713.

ΜΑΡΑΛΔΗΣ, Γιάκομος, ἔνδοξος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος. Συνέγραψε διαφόρους ἐπιστολὰς, περὶ ἀστρονομίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ακαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὰ Παρίσια. Απέθανε τὸ 1729.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.